DE HEILIGE TWEEDE BIJBEL

VERZAMELINGEN
VOLUME III - PROZA

LOG

DE HEILIGE TWEEDE BIJBEL

VERZAMELINGEN VOLUME III - PROZA

LOG

1970-2018

COAB 2018

Hoofd-indeling :

Algemene Proza

31. Tijger Kind
32. Het Varkenshart
33. De Ontsnapping
34. De Ballerina
35. Het Luipaard
36. Het Korte Oog
37. De koning van de zeepaardjes
38. Het Dagboek van Geert Vlederhuis
39. De Rode Riem
40. De Rode Stad
41. Het Rode Wapen
42. Het Witte Kasteel
43. Watervogels
44. Nooit Genoeg
45. De Stad van Erotos
46. De Moederboom
47. Het Rode Wapen
48. De Poortwachter van de Hel
49. De Gele Vlinder
50. De Vierde Aarde
51. Bloedbessen
52. De Bizonjacht
53. Het Hemelbed
54. Sleutel van het Paradijs
55. Troon der Lelies
56. Laura de Indiaanse
57. De Heks van de Gele Bloemen
58. De Ring van de Leprechaun
59. Het Zwaard van Trol
60. Snelheids Duivel
61. Het Labyrint
62. Nachtprinses
63. De Droomster
64. Het Bruine Boek
65. Avond Danser
66. De Roep van de Pauw
67. De Beloning
68. Advertentie Koekgeneraal
69. Ambassadeur van Venus
70. Wilde Honden
71. Wilde Honden II
72. Mijn Vriend, de Slang
73. Eén van Hen
74. Maria en het Heilige Varken
75. De Blinde Stad
76. Die Nacht ...
77. Het Duistere Sprookje van de Donkere Kaas
78. Vreemde Gevechten
79. Flamingo Dagen
80. Rivier van de Dood
81. Robot van de Dood
82. Bloedgeld

83. Robot X
84. Robot X - De Terugkeer
85. Robot X - Sapplemento
86. De Rode Nacht
87. Napoleon's Jas
88. Schilderij in Zigeuner Stad - Het Indiaanse Juweel
89. De IJsheks
90. IJsziek
91. De Tuin Engel
92. De Verslaving
93. De Vijfde Rivier
94. De Speelgoed Fabriek
95. Ik en mijn Video Spelletje
96. Gevangen in een Video Spel
97. De Rode Kerk en de Vliegende Olifant
98. Olifantensoep
99. De Optocht
100. De Witte Kerk
101. Het Standbeeld
102. De Paarse Nep Paus
103. Het Sprekende Witte Goud
104. De Verhalenman
105. De Tovenaar van Wezep
106. Koning Stuiterbal
107. Het Gok Monster
108. De Zwembad Machine
109. De Anandez
110. Het Snoep Wat Niet Zoet Was
111. Het Boek van Gertje
112. De Meloen en de Grenadine
113. Escaping the Mind
114. Escaping the Heart
115. Escaping the Conscience
116. Erwtenman
117. De Nooiteindigende Vlam
118. De Chirurg
119. Het Evangelie van het Paarse Boek
120. De Kikkerkoning
121. De Gezichten van Mallemoe
122. De Gezichten van Mallemoe II
123. De Ontvoering
124. De Kikkerkoning II
125. De Machine
126. Een Vreemd Verhaal

Theologische Proza

127. De Korachs-kinderen
128. De Wond en het Litteken
129. Het Sebek-Mysterie
130. De Terugkeer van Canon
131. Het Ei van Mammon
132. Het Roodborstje
133. Het Roodborstje van Jezus
134. Bloeddruppels in de Sneeuw
135. Liefdeslittekens
136. De Wilde Hond
137. Het Geheim van Aladin
138. De Uitverkiezing van Lapondria
139. Het Rode Gordijn
140. Het Meisje dat niet kon Spreken
141. Dochters van Jahweh
142. Verborgen Vruchten
143. Reis door het Zand
144. De Harem van Christus
145. Het Visioen
146. De Omzwerving
147. Simson
148. Het Dagboek van Schoolmeester Rateldonk - Deel 1. De Wraak van het Rode Fietsje
149. Het Dagboek van Schoolmeester Rateldonk - Deel 2. Het Geheim van de Zebra Brug
150. Het Rode Luchtkoraal
151. Spiegel der Realiteiten
152. Het Ei van God
153. Spiegel van Paradox
154. Cain Jackson de Killerprofeet
155. Het Goverts Pistool
156. Da Deliria Branhamia
157. Escaping Canon
158. Honden van de Hel
159. Het Verhaal van Orkaan
160. Het Geheim van de Leeuwen Thee
161. Meneer Iemand en Meneer Niemand
162. Meneer Mond en Meneer Oor
163. De Rode Hond

Geografische Proza

Te Leven in Nunspeet
Te Leven in Kampen
Te Leven in Amsterdam

Koeiendorp
Varkensdorp
Hilversum

Algemene Proza

Medusa

Hoofdstuk 1. De Zonderling

Ik denk dat ik doodga als ik naar haar kijk. ‘Dit is het rijk van de dood,’ zei ze. Ze had een suikerzoet jurkje aan, met de geur van een herfstbos. Ik draaide mijn gezicht om en keek naar buiten, naar de grauwe stenen. Het was alsof ze lang uitgestrekt op de daken lag, alsof ik haar met mijn ogen niet kon ontwijken. De bus stopte dichtbij, mensen stapten in de bus, en het was alsof zij tussen de rijen stond. Ik denk dat ik doodga als ik haar aankijk, dat ik het dan gewoon niet overleef. Ze pakt me bij mijn hand, en trekt me naar beneden. Het is etenstijd. Zij smeert het brood, kijkt naar buiten naar de heg. Ik ruik haar suikerzoet jurkje, alsof het belegd is met hemelse rijkdommen, maar naar haar kijken durf ik niet. Ik ben laf. Ik voel haar hand nog steeds, terwijl ze me allang heeft losgelaten. Ze voert me.

Ze is als een rots waarvan ik af kan springen, daarom beklim ik haar niet. De pot pindakaas voelt nog warm aan van haar hand. Ze was hier. Nu is ze in de kelder. Omdat ze zo lang wegblijft drink ik de laatste slokken melk en thee, en dan ga ik naar bed. Het was een dag des doods, in de tuin van spot. En gisteren was ik in de tuin van wreedheden. Mijn herinneringen zijn daar. Mijn hersenen bloeden. Ze leest me een boek voor, terwijl ik probeer te slapen. Ik hoor haar stem echoen door

mijn hoofd. Het zaad van de lindeboom houd ik stevig vast, en meng het met mijn tranen. Dan smeer ik haar lichaam in, met het mengsel dat lijkt op natte tarwe, griesmeel, het is als brood, en het bed is de oven. Zij is de vrouw van de bakker, en ik ben de bakker. Ik maak haar klaar voor het kostelijke dinner in het diepste van de nacht, en dan slaap ik.

Ze is als de boom aan de rivier. Ik krab aan het hout, het is alsof de sterren breken. Ik denk aan de tuinen waarin wij waren, de hoge poorten in de heggen, de vruchten die zijn als de meest kostelijke snoepjes. Wie plantte hen daar ? Ik keek naar haar gezicht toen ze sliep. Nu was het veilig. De lazarus-koekjes bungelden aan haar lichaam, slap, uitgedroogd, de nacht heerste hier over de dood, de gouden dood. Voor mij was het een vakantie, ze was even geen roofdier meer. Ik kuste haar lippen, en dan slaap ik, vrij, blij, zonder angst, want ze slaapt. Een diepe nacht die mijn bewustzijn breekt, ik ben er even helemaal uit. Tante Connie controleert later de kamers nog even, of alle lichten wel uit zijn voor de nacht, want als de nacht komt, dan moet de nacht echt goed komen. Zo praat ik ’s nachts als met een pop. Ik hoor tante Connie op de gang lopen, als een lijzige boom, verzwakt door het gewicht van haar ouderdom, met passen als het slaan op de koekjestrommel. Ja, haar hele wezen klinkt me als muziek in de oren. Altijd is ze mijn lievelingstante geweest, daarom wonen we hier samen, maar de herinnering aan haar verzwakt. Ik leef hier in een dorre tuin, spot gemengd met wreedheden, de souvenirs van het duistere gat van het verleden. Geen lichtjes konden dat goedmaken, geen gouden pollepel van welke grootmoeder dan ook. Ik voel me verminkt.

Oom Joop is een man met humor, maar ook hij kon mij niet redden. Als ik wakker word zit er iemand op me, wassende mijn rug. Het is zij. Ik durf haar niet aan te kijken. Ze pakt me beet, laat dan los, pakt me steviger beet, en dan laat ze me helemaal los, om op te staan. Ik ben te moe, en het zonlicht kwelt me. Er liggen hier snoep papiertjes overal. Ik hoor haar lachen. Er is geen tuinman die de wilde tuin van mijn ziel op orde kan krijgen. Ik lig hier voor Jan Worst.

Ze is de laatste van de rozentuin, dus ik kan haar niet wegdoen. De geschiedenis van de graaf, en zijn kinderen. Zij is als de erfenis. Uit mijn gedachten is ze niet. Ze speelt de piano. Ik kijk naar buiten, en probeer langzaam grip te krijgen op de dag. De muren buiten lijken hoog, zoals zij hoog is, van adel. Tante Connie komt binnen, en sleept zichzelf over het tapijt. Het lijkt voor haar een woestijnreis om aan ons bed te komen, en alles lijkt verwaterd. Haar rumoerig kapsel was vroeger deftig en hehoudend. Ze staart in de spiegel. ‘Ik moet me nog opmaken voor de dag, je weet wel, het harnas aandoen,’ zegt ze. Ze gaat tegen de verwarming aanzitten, en luistert naar de piano. De schotel die ze in haar handen heeft maakt haar bijna als een bedelaar. Ze heeft behoefte aan een gesprek, en ik ben te moe. De dochter van de graaf daarentegen is vol energie, en begint het gesprek met haar in zinderende vaart. Ze zijn als een stel vogels. Al snel prakken de vorken een maal. Ik krijg niks, want ik behoor niet tot de dag. Het is alsof ze elkaar voeren.

In de middag ligt ze weer op me. Het lijkt wel alsof ze draadjes aan me bevestigt om me op te hijsen. Er is nog maar een klein stukje van de dag over en dat eist ze helemaal voor haarzelf op, als met gloeiende handen. Buiten hoor ik de bus, mensen stappen in, verveeld, uitgeput. Ik vraag me af of ze ooit zullen aankomen. Zwetend en puffend kom ik aan bij de lift op de gang. Ik wil naar de zolder. Maar de lift schijnt niet te werken. Ik strompel naar de trap, want een dag met de dochter van de graaf is te veel voor mij. Ik zie bij de trap naar de zolder een andere vrouw staan, in wit kant. Ze helpt me op de trap. Ik plof even later op haar bed neer. Zij is de vrouw van de zolder, en ik heb de zolder bereikt, niet te bereiken voor de dochter van de graaf, de dochter des doods. Maar ik hoor haar krijsen beneden, als iemand die zich geprikt heeft bij het naaien. Ja, toe maar, druk die speld maar diep naar binnen, je verdient het, kreng, denk ik bij mezelf. Maar dan word ik ineens mild door de zachtheid van de vrouw hier. Ze komt dichterbij, spreid haar benen waarmee ze mij

vastklemt. ‘Ho, doe normaal,’ zeg ik. Ze verzwakt de klem een beetje, maar ik voel haar gewicht op me. ‘Slapen ?’ vraagt ze.

‘Nee, dank je, ik heb net geslapen,’ zeg ik.

Ze loopt naar een kastje, haalt wat brood eruit en besmeerd het. Daarna voert ze me. De lucht is donker hier, en ik hoor de dochter van de graaf nog steeds krijsen. Als ik naar buiten staar is het alsof ze zich heeft uitgespreid over de daken.

‘Waar kom je vandaan ?’ vraagt de vrouw van de zolder.

‘Vanuit de tuin,’ zeg ik.

‘Oh, de tuin der edelheden en martelingen ?’

Ik knik.

‘Zo’n zoet-bitter iets,’ zegt ze. Ik knik weer. De verdiepingen onder de zolder lijken ver weg. Ik staar weer naar buiten, alsof ik mijn ziel zie vliegen. ‘Waar ben ik ?’ vraag ik.

- Bij mij.

Ze pakt een schotel en een kom, en voert me dan soep. ‘Ik wil niet meer terug,’ zeg ik. Ik kwam van een nachtelijk gebrul, en nu was ik hier, een plaats vol protserige spulletjes, over en weer gelakt en opgepoetst. Vanaf de zolder kon ik de tuinen zien, de heggen, met de hoge poorten. ‘Ik ben een vergiftigd mens,’ zeg ik. ‘Een dwaallicht, een pop.’ Ze knikt. Als ik naar buiten keek zag ik mijn weerspiegeling. Zij stond ineens voor de spiegel, en maakte zich op, met allerlei smeerseltjes. ‘Goed spul van de bomen,’ zei ze. ‘Het is voor mijn huid. Ik ga niet naar het feest vanavond, ik blijf wel hier met jou.’

Het is alsof ik met haar hang tussen de verdiepingen, alsof ik met haar zweef boven de tuinen. Ik voel haar gewicht, en ben bang dat we naar beneden vallen, maar ze rekt me uit. Ik zie de begroeiing op de muren, en herinner de begroeiing van de tuinen, de dorens, de valstrikken, puur natuur.

‘Ik ben de maker van de tuin,’ zegt ze plotseling. Ik schrik. ‘Hoe kun je zoiets maken ?’ vraag ik. Ze zwijgt, als het graf. Ik merk dat ik kwaad word van binnen, maar dan voel ik ineens genade. Al snel voel ik niets meer, ik kijk alleen maar in een onbekend gat, als een mist, een waas. Ik kan niet meer nadenken. ‘Wat is er aan de andere kant van de tuin ?’ vraag ik.

- Een snoepwinkel. Ze verkopen eigenlijk gewoon zoete vruchten.

Ik kijk naar haar kanten jurkje. Het is als een snoep jurkje. Ineens heb ik zoiets van : Als ik nog verder naar haar kijk, dan ga ik dood.

Ik rol van het bed af naar de trap, en laat mij naar beneden vallen. De dochter van de graaf vangt mij op, en de vrouw van het zolder stormt naar beneden. ‘Hij zit toch aan touwen vast, elastiek, draden, kettingen, dus wat wil je,’ schreeuwt ze.

‘Is dit de oorlog van de feeen,’ vraag ik, ‘of van de indianen.’ Ze grijpen elkaar in de haren. ‘Uit dat licht,’ roept de vrouw van de zolder. Ik staar doelloos naar de hoeken van de trap. Dan voel ik de hand van tante Connie, die mij naar haar kamer neemt. ‘Thee ?’ vraagt ze.

Ze maakt brood voor me, opgepoft en zacht, een beetje nat, met wat soep en pudding. ‘Je moet goed eten, jongen,’ zegt ze. Ik zie haar kauwen. Het zal wel avondetens-tijd zijn. Ik hoor vrouwen krijsen. Buiten hoor ik vogels krijsen. Het klinkt me als muziek in de oren. Bij tante Connie is alles altijd anders. Ze zorgt voor me, grijpt in wanneer het nodig is. Oom Joop zit aan de andere kant van de kamer. Een verfrommelde papieren zak ligt naast hem, met oud brood. De gouden klok tikt, en het is een rustgevend geluid. Ik probeerde vat te krijgen op de structuur van dit huis, maar het was alsof ik van de daken afgleed, of was dit huis slechts de weerspiegeling van de tuin. Het was niet bepaald mijn Eden, en toch wilde ik dit huis doordringen. Ik voelde mij een zwerver in dit huis, een huis wat ik nooit echt binnen kon gaan. Na een paar uur zaten de twee vrouwen keurig netjes tegen elkaar aan, in keurige zoete kleertjes, als feestbroodjes bij de bakker. Rozen op hen vastgespeld alsof er iemand jarig was, en de spelden gingen diep in hun vlees. ‘Ja dieper, dieper,’ dacht ik. Ik wilde het voelen bloeden. Het was al aan het bloeden. Het bloed sijpelde op de grond. Tante Connie raakte in paniek, en ik ook, omdat ik toch meer waarde hechtte aan de beoordelingen van tante Connie dan aan mezelf. ‘Waarom doen jullie dat !’ riep ze.

‘Dit is ons verbond,’ zeiden de twee vrouwen. ‘Ons bloed-verbond.’

‘Zie je,’ dacht ik bij mezelf, ‘dan had ik het wel goed ingeschat.’

‘Geef me de speld,’ zei ik. ‘Ik wil ook deel hebben aan het bloed-verbond.’ Het was een hele opluchting toen ik de speld in mijn vlees voelde gaan, en ik de zachtheid van de roos tegen mijn huid aanvoelde. Ik voelde me een plak vlees bij de slager.

‘Nu kun je het dak opkomen,’ zeiden de vrouwen. ‘Nu kon je de tuin bezaaien en besproeiien.’ De poort van mijn hersenen leek open te gaan, en de waas leek even te vertrekken. Ik wilde meer van zulke lichaams-spelden. Ik herinnerde de dorens, ik herinnerde hoe genadeloos diep ze gingen, totdat alles binnenin me brak, en ik begon te zweven. Ik was nu boven het dak, maar de huizen om ons heen waren veel groter. Ik kon de zolders inkijken en zag de vrouwen. Ze leken eenzaam, en ik was eenzaam. Ik was met een helm op geboren, maar die ontplofte nu. Ik zweefde bij iemand binnen. En hier zag ik bomen groeien door het hele huis. Ik was nog steeds in de tuin. Hier hingen zoveel gouden klokken aan de muur, die allemaal heerlijk tikten, zo licht, zo zacht, zo helder, ontwakende de diepste roerselen van mijn hersenen. Ze waren als een vuur in mijn lichaam. De mensen die hier woonden hadden allemaal dialogen. Het moest vooral ergens over gaan, maar ze kwamen er nergens mee. Ze leefden in een cirkeltje. Ik had ze al snel door. Toch was het allemaal erg verrijkend voor mij. Jurkjes hingen er aan de muur, vruchtjes lagen op schaaltjes, gezet op

oventjes. ‘Is dit de weg naar de stad ?’ vroeg ik.

- Welke stad. Oh, de overstad.

Ik knikte. ‘Daar heb ik vaker over gehoord,’ zeiden ze. Ze lieten me ladders van touw zien. Ik klom en klom, dit huis was lang, als een herenhuis wat maar niet ophield. Mensen leefden hier als vogels. Ik wist niet waar ik moest kijken. ‘De parel van de tuin,’ zeiden ze, ‘is daar,’ en dan wezen ze omhoog. De ladder was glibberig, en ik gleed weg. In spiegels zag ik mezelf klimmen. Ik had weer het gevoel dat ik van de daken gleed, alsof ik het huis niet kon binnengaan. Tante Connie legde haar hand op mijn hoofd. Haar hand was gloeiend heet, of was mijn hoofd gloeiend heet. ‘Waarom ?’ vroeg ik. ‘Waarom is er hier geen doorkomen aan ?’ Tante Connie zei niks, zweeg als het graf. Ook de twee vrouwen zeiden niets. Het was als een schijnbaar open weg die dood liep. Een zwakte maakte zich van mij meester, en ik was gelijmd aan de grond. Met wilde maar beheerste ogen keek de dochter van de graaf naar mij, alsof ze een wild paard probeerde te temmen, met de koele zelfverzekerdheid dat dat haar aardig lukte. Even stond de tijd stil, en was het alsof zij de muziek van het moment perfect kon berijden. Als ze zou vallen zou ze aan draden verbonden zijn, als aan elastiek, zodat ze niet in de vlammen van het hellemeer zou vallen. Ik snakte naar adem. Ik hoorde haar ogen roepen. Toen greep ze me vast. ‘Ik laat je nooit meer los,’ zei ze. ‘Nooit meer.’ Even dacht ik dat ik thuis gekomen was. Ik probeerde me zo lang te maken als zij zich waardig voelde. ‘Wie ben jij eigenlijk ?’ vroeg ik.

De vrouw van het zolder liep terug naar de trap. In gedachten zweefde ik langs het huis, en de dochter van de graaf lag uitgestrekt op de daken. Wij konden dit huis niet binnenkomen. Wij waren in de tuin. Het zonlicht was aangenaam, en het was alsof we beiden smolten en naar beneden sijpelden, om in elkaar te versmelten ? Waren wij de vruchten van deze tuin ?

Hoofdstuk 2. De Sleutel

Tante Connie legt gouden bestek op de tafel voor het feestmaal. Oom Joop komt aan tafel zitten. Ik zit naast de dochter van de graaf. Ze houdt mijn hand vast. Tante Connie brengt dan de pan met het avondeten, en met een grote lepel laat ze het ploffen op onze borden. ‘Is zij van het zolder niet uitgenodigd ?’ vraag ik.

‘Ze heeft haar eigen,’ zegt tante Connie. Ik heb het gevoel dat ik wat mis, en ga na een tijdje naar het zolder. Ik voel me op en top. Ze ligt op bed, en staart door het raam. Ik ga bij haar zitten. Haar ogen kijken dwars door me heen, alsof ze me niet ziet. Als ik naar buiten kijk, zie ik haar weerspiegelingen daar, alsof ze uitgestrekt is over de daken, en langs de muren, als begroeiing. ‘Zoveel mensen kennen me niet,’ zegt ze. Dan staat ze op en geeft mij een bord. Het schijnt hier ook etenstijd te zijn. Ze schept op. We staren elkaar de hele tijd aan, en als ik dan later naar buiten staar is het al donker, en haar weerspiegelingen zijn als de lichten in de nacht, als woeste paarden over de daken. Ik hoor tante Connie beneden roepen. Het is tijd voor de nacht, maar ik wil niet slapen. Ik houd de hand vast van de vrouw van het zolder. Mijn hoofd voelt als een stad met huizen, grote huizen, hoge huizen, lange huizen, met bomen er tussen, met plaats voor de tuin. Het is alsof de vrouw van het zolder op mijn hersenen danst, en het doet pijn, en ik word al snel moe. Pudding voert ze me. Grote lange draden voel ik door mijn lichaam gaan, totdat ik het gevoel heb dat ik kan zweven. Haar bed is ineens zo dik en ver weg, haar kamer twee keer groter. Nee, naar buiten wil ik niet meer. Ik ben hier buiten. Zij is mijn wereld. Ik heb een kinderlijk geloof in haar.

Tante Connie laat me de schoonheid van het huis zien, van alle plekken, en ja, ik moet haar gelijk geven. Ze heeft een plaats in mij, alle dingen in dit huis hebben een plaats in mij. Ik heb ze nodig. Ik ben er bijna ziekelijk afhankelijk aan. Het is mijn levenswarmte. Maar toch voelt het alsof ik heen en weer gesleurd word. Ik heb nergens grip op, ik glijd telkens weg, dieper. Dit is een doodlopende weg, een fuik, van vuur. Ik zie ze het glas heffen. Zij zijn als de vlammen in mijn hoofd. Ik durf niet naar ze te kijken, want dan ga ik dood. Het zijn de hoofden van de Medusa. De mensen die hier wonen zijn net zo steen als dit huis, en iedereen die naar hen kijkt verandert in steen. Zo is het leven. Is dit de sleutel weg uit de tuin, of is dit de sleutel tot de tuin.

In de nacht danst de vrouw van de zolder als een zwaan, als een brandende struik. Ik probeer me om te draaien, maar ik kan niet. Deze dans is dodelijk, of misschien wel leidende naar de poort van de hel. Ik sta verstijfd. De uitsteeksels en aanhangsels van haar jurk raken mij. Ik kijk naar haar door mijn glas wijn. De poort brandt. Ik probeer me ergens aan vast te klampen, maar zonder success, totdat ik de stem van tante Connie hoor. Ik kan niet terugroepen. Iemand knijpt mijn keel dicht, maar ik heb geen verlangen om terug te roepen. Ik ben als een boom geworteld in de grond. Ik heb het geheim van Medusa gezien : Alleen met de ogen van wijn kunnen wij haar bekijken. Ze gilt en schreeuwt nu ik het geheim heb ontdek. Ik gooi de wijn in haar gezicht, want ze wil me verscheuren. Dan staat ze in vlammen, en het gehele huis brandt. Ik moet hier weg. Maar de trappen zijn hier van vuur. Alles is van vuur. Ik besluit te blijven. Medusa schijnt aardiger dan ik dacht. Haar hoofden leven hier in een vreemde vrede. Roofdieren bespringen mij en verscheuren mij, en mijn hart is blij. Het is mijn vuur, het is omringd door mijn hart. Ik heb mijn weg hier doorheen gebeten. Een huis met standbeelden. Het is als een brandend strand, en een brandend oog leidt mij uit, om dieper in te gaan. De brandweerman houdt mij stevig vast. Zijn jas is glibberig. En dan brandt hij ook.

Tante Connie doet alsof er niets gebeurt is en staart mij aan. ‘Nog wat koffie, jongen ?’ vraagt ze. Ik zeg niks. Tante Connie schenkt nog wat voor me in. Wie zwijgt stemt toe. Mijn oude bed in de kamer van de dochter van de graaf is versleten, scheuren in de matras, en de piano is vals. Maar niet minder mooi dan de gouden spulletjes van tante Connie. Als tante Connie lacht heb ik het gevoel dat ze op de daken fietst. Ik keek naar de vrouw van de zolder. Waren we niet net als Adam en Eva die door de brandende heg probeerden terug te keren naar het paradijs ? En was dit paradijs een mengsel tussen huizen en blote benen ? Ik keek naar de dochter van de graaf. Ik probeerde een weg door haar heen te graven. Maar ze hield alles tegen. Tante Connie dient de pudding op. Ik kan de borsten zien van de vrouw van het zolder, door haar doorzichtige jurk heen, en ze heeft haar jurk ook wel flink open. Haar borsten druipen nog, als de moederlijke fontein, maar er zijn geen babies. Ik besluit niets te eten. Hier kan ik niet tegen, en het is dodelijk. Als ik naar de dochter van de graaf kijk, dan zie ik hetzelfde tafereel. Het is onbeschoft tegen tante Connie om pudding te laten druipen terwijl zij pudding opdient. Ik kan oom Joop goed begrijpen dat hij zo ver mogelijk van de tafel afzit, als een bibberend hondje. Maar plotseling is het alsof de stoppen bij mij doorslaan. Ik voel me een baby, een hond zelfs, die gevoed moet worden. Wat een drama. Tante Connie ziet het aan mijn gezicht en raakt in paniek. Zelfs oom Joop staat op. Iedereen zit verstijfd. Ik begin met grote happen van de pudding te eten, zodat al snel mijn hele gezicht eronder zit. Oom Joop lacht mij uit. Dit is de tuin van spot. Waarom zijn Adam en Eva hier teruggekeert. Ook de twee vrouwen lachen mij uit, terwijl ze hun jurken nog meer open trekken. En dan smeren ze de pudding over hun lichaam heen en gaan op de tafel liggen. ‘Ik heb al brood gehad,’ zegt oom Joop. Ik kan hier niet tegen. Zelfs een hond wordt beter behandeld. Ik word er erg stil van, en ga bij oom Joop zitten. ‘Je weet hoe vrouwen zijn,’ zegt oom Joop.

‘Dodelijk is het,’ zeg ik. ‘We hebben niet zomaar met een stel hoofden te maken. Het zijn de hoofden van Medusa.’

‘Kijk naar hen door het glas wijn,’ zegt oom Joop. Tante Connie loopt naar de vrouwen toe, en giet wijn over hen heen. ‘Wat een vertoning,’ zeg ik. ‘Dit is toch niet meer normaal.’

‘Ik dacht ook dat ik naar een ander feestje was gegaan,’ zei oom Joop.

‘Kom op, nu weten we het wel,’ zeg ik. ‘Zo lopen we de fanfare niet. Moet je dat nou eens kijken, ze vervuilen die hele tafel.’

‘Nee hoor,’ zegt de dochter van de graaf. ‘Dit is de oerbron, de big bang.’

‘Als je je maar niet verroert,’ schreeuwt tante Connie. ‘We gaan hier geen polonaise in de kamer houden, al mijn spulletjes worden vies. Is er nog respect in dit land ?’

‘Likken, bloedvriend,’ zegt de vrouw van het zolder tegen haar wederhelft. ‘Alsof je leven er vanaf hangt.’

‘Als jullie niet eten wat de pot schaft,’ zegt tante Connie, ‘dan sodemieteren jullie maar op.’

‘We vonden het eten heerlijk,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar we hebben onze eigen toetjes meegenomen.’

‘Contractbreuk,’ zegt tante Connie. ‘Dat hadden we niet afgesproken zo, en voor half geld komen jullie er echt niet langs. Ik voel me door jullie verschrikkelijk door de tang genomen, als je dat maar weet. Ik heb nog wat blokken hout nodig voor het tuinvuur.’

‘Ik dacht anders dat Adam wel tegen een grapje kon,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar mijnheer loopt daar in het hoekje te kniezen.’

‘Oh, toe maar, geef mij maar weer de schuld,’ zei ik. ‘Het is nu oorlog.’ Ineens stormden de vrouwen op mij af, en peperden mij in met pudding, en trokken me op de tafel. ‘Dit is nog eens een kersttoetje, een vijf-gangen toetje is aan ons welbesteed,’ zei de vrouw van het zolder. Ik was woedend. ‘Als ik ooit loskom, dan zul je wat beleven,’ riep ik.

Het was alsof alle machines ineens stilstonden. We staarden elkaar allemaal aan, maar deden niets. ‘Ode aan de kok,’ zei de dochter van de graaf. Na een tijdje lagen we in het bad, en het was nog gezellig ook. Het was als een lange brandende dag aan het strand. Ik was moe, ik had mijn portie wel gehad. Het was een vreemde gewaarwording dat roosjes zo konden zijn. Ik zou vanaf nu veel meer op mijn hoede zijn. Dit mocht niet nog een keer gebeuren. Tante Connie zou het niet overleven. Er groeiden sinds die dag struiken op het behang, die ervoor zouden moeten zorgen dat

deze dingen nooit meer zouden gebeuren. Tante Connie was het goed zat, en huurde bewakers in, die een oogje in het zeil zouden houden. Ook liet ze overal cameras planten. We voelden ons vanaf die dag in ons huis bekeken. Maar de volgende keer dat we aan tafel zaten schoten bij mij weer de stoppen door. Ik verlangde zo naar de oermoeder, dat ik boven op de vrouw van het zolder klom, de stoel brak, en we vielen beiden op de grond. Een wachter schoot een pijl door mijn hoofd, net op tijd, en ik werd aan de muur gespietst. 'Geef hem melk,' zei tante Connie rustig. 'Jullie moeten niet zo paniekerig doen.' Pudding droop uit de borst van de vrouw van het zolder. Ik kon me niet bewegen. 'Eerste hulp bij ongelukken,' zei tante Connie. 'Hij is dood, hij heeft een pijl dwars door z'n kop. Geef hem de melk des levens, stelletje koeien. Nou, waar wachten jullie op.'

'Hij hangt te hoog, tante,' zeiden de vrouwen.

- Nou dan spuit je maar. Druk de knopjes maar goed in.

'Nee, hij is dood. Hij heeft Medusa gezien, en wie van haar melk drinkt gaat naar de hel.'

- Ik ben niet gelovig, stop met die onzin.

'God, zelfs als je de tepels van Medusa ziet ben je al overgeleverd aan de vlammen van de hel, en haar duistere hulpjes.'

- Ja, die ken ik, rijden die hier niet de hele tijd rond ? Medusa is al openlijk te kijk gezet, je hoeft het knopje van de tv maar aan te draaien.

'Arme jongens.'

Ik kon naar de melk fluiten. De dames gingen ieder hun eigen kant op. Ik was in de tuin der wreedheden, ik was op sterven na de dood met die pijl in m'n kop. Oom Joop was behulpzaam en trok de pijl uit mijn hoofd. Maar dat deed nog veel meer pijn, dus ik drukte hem er weer in. Even later klopte ik bij de vrouwen aan de deur, maar ze deden niet open. Ik sliep die nacht bij tante Connie en oom Joop in de huiskamer. De dag erna zaten ze allemaal aan tafel alsof er niets was gebeurd. 'Zo, de meer dan dodelijke borsten van Medusa zijn ook weer van de partij,' zei ik. De vrouwen zeiden niets. Ze aten gulzig en verslikten zich een paar keer. Het ging zoals gewoonlijk weer nergens over. 'Leuk,' zei ik. 'We zitten hier aan tafel met vergif. Killers.'

'Houd je mond,' zei tante Connie. 'Jij bent ook niet een van de braafsten.' Plotseling stonden de vrouwen als een vrouw op, als Medusa, en de muren om ons heen begonnen te branden. 'Zie,' riep tante Connie. 'Ik wist het. Medusa is gekomen om wraak te nemen. Ren voor je leven.' Oom Joop gooide een deken om ons heen, en trok ons naar zijn kant. Hij was de slimste geweest want sinds de dames hier aten zat hij bijna nooit meer aan tafel. Een golf van geweld sloeg ons neer. Maar oom Joop gedroeg zich als een duivel, en dat moest wel, anders had hij niks bij Medusa in de pap te brokkelen. Ik heb oom Joop nog nooit zo te keer zien gaan. Al snel stond Medusa buiten het raam. 'Ik wist wel dat die wijven een grote pot met vergif waren,' zei hij. Ik had nog nooit zo'n groot machts-spel gezien. Ik trilde als een hondje. Oom Joop was een held.

Omdat Medusa ons bleef bezoeken kregen we een ander huis in een andere straat. Er groeiden hier zogenaamde borsten-struiken die vruchten hadden als tepels waaruit een sap voortkwam wat bestand was tegen het borstgif van Medusa. We konden zelfs hierdoor Medusa genezen van haarzelf. De vloek was al snel verbroken. Er hoefde verder geen apocalypse aan te pas te komen. Onze vriendschappen werden hersteld, en al snel leefden we hier weer met elkaar. Alles was veilig nu. We hadden onze condomen-boom gevonden.

Een vrouw leefde tussen de verdiepingen in, een vrouw in mijn hoofd, onderdrukt door de hedendaagse maatschappij, een deel gesloten door de hersenen. Medusa was de oorlogsgodin, weggepest door een maatschappij van valse vrede. Een vreemde vrede bracht haar terug. Zij kende de tuin van spot ook. Ze had die zelf gemaakt. Ook kende ze de tuin van edelheden en wreedheden, op maat gesneden. Ze had zich een weg door die tuin gebaand, terug naar het paradijs. Ze ontmoette haar Adam in de lucht, en leidde ook hem terug. Door de brandende heg gingen zij, en helemaal opgebrand kwamen zij aan. Heel snel kwamen zij erachter dat zij een cirkeltje hadden gelopen. Zo slaan dan al snel de stoppen door, en vinden ze de liefde in zichzelf, die na korte tijd niets dan haat blijkt te zijn. Het is alles niet wat het lijkt. Ik kreeg een fatalistische, nihilistische kijk op het leven door deze dingen. We waren weer terug bij af. Heel wat dromen waren kapot gesprongen, en we begonnen ons oude huis te missen, maar daar woonde een nieuwe familie in.

Waar we dan ook naartoe gaan, het is altijd hetzelfde. Laten we daarom naarbinnen keren, en elkaar daar vinden, of hele andere personen die eindelijk onze dromen kunnen waarmaken, maar dit is slechts ijdelheid, illusie. We jagen lucht achterna, iedereen weet het, maar we blijven proberen. We blijven happen naar de koek die voor ons wordt gehangen. We zijn geconditioneerd, slaven, hondjes van Pavlov. Alles is hier misleiding op misleiding. Ik begon een pessimist te worden, zwaar somber. Ik wilde niemand valse hoop geven, niemand voorliegen. We liepen de leugen achterna omdat er geen waarheid was, of was de waarheid gewoon in een heel klein hoekje ergens, daar waar we het onmogelijk zouden kunnen vinden ? Maar alle dingen zijn toch mogelijk voor hen die geloven. En zo ging ik geloven. Niet in het kerkelijk geloof, maar in die vrouwen hier met hun gekke spelletjes. Misschien dat de grootste leugen ook diep in haar de waarheid droeg. Ik had kans, want ik had een pijl door mijn hoofd. Denken was fataal. Het moest van een andere kant komen. Maar ik merkte al snel dat die vrouwen een gesloten boek waren. Ik kwam er niet ver mee. En ik wilde toch ergens in geloven. Een grote trots was er, ergens diep binnenin. Iets wat mij over het ravijn kon laten zweven, iets wat ik niet kon beschrijven, een mystiek gevoel. Oom Joop zei altijd dat een boek ons erdoor zou helpen, maar hij wist niet welk boek. Een popperige papieren kermis leek het. Tante Connie had een pop in een schoenendoos verborgen, een pop waarin ze heilig geloofde dat deze ons allen redden zou. Vaak sta ik op het balkon en voel me tussen de huizen, tussen de bomen, tussen de rivieren, overal tussen.

Het is een wonder dat ik nog leef met die pijl door mijn hoofd. Op een dag voel ik me door het gevoel dat die pijl in mijn hoofd geeft zo in de wolken, zo extatisch, dat ik merk dat ik kan vliegen. Heel voorzichtig vlieg ik van het balkon, tussen de huizen door. Mensen vallen flauw achter de ramen. ‘Bedrieger,’ roept er iemand. Ik kan er niet mee zitten. Ook al zou het bedrog zijn, ik heb er een goede tijd mee. Ik vlieg naar de top van het hoogste huis in de buurt. Als ik naar beneden kijk is alles wit. Ook het hoge platte horizontale dak waarop ik sta. Ik ruik bosgeuren. Dan vlieg ik over de stad. Wat als ik dit alles zou kunnen ontsnappen. Ik besluit naar de volgende stad te vliegen, daar waar de fabrieks-wolken zijn. Ik houd van de rook. Ik hoop dat we er allemaal in verzuipen. Dat is beter dan wat we hadden. We hebben niets te verliezen. Maar dan roep ik mezelf tot orde. Er staan wat meiden voor een raam. Ze kijken verwonderd. Ik zwaai naar ze. Ze wenken me. Een van hen

opent het raam, en ik vlieg naar binnen. ‘Kijk, die kan vliegen,’ zegt er een. ‘Een truc,’ zeg ik. ‘Leer het me,’ zegt een van de meiden. Ik vertel hen over de pijl in mijn kop. Ze giechelen een beetje. Al snel hangen ze aan me. ‘Mag ik in jullie geloven,’ vraag ik. ‘Ik wil ergens in geloven.’

- Wij geloven in de dominee.

‘Okay, maar dat is niet wat. Kan ik in jullie geloven ?’

- Ik weet niet of ik daartoe bevoegd ben.

‘Ik geloof in je.’

- Wat moet ik nu doen ?

‘Vlieg met me mee.’

- Ja, maar ik kan niet vliegen. Waarom blijf je niet gewoon hier. We hebben het hier erg naar onze zin.

‘Okay.’

Ik bleef bij ze staan, en ze trokken me aan tafel. Ik moet zeggen ze waren een stuk netter dan de vrouwen die ik kende, de Medusa-vrouwen. Ze aten deftig, met mes en vork, geen geklieder. Ik staarde naar buiten, allemaal rook. Ik kon niet veel zien. Ze sliepen allemaal in de huiskamer op matrassen. Ik kreeg ook een matras. Ik sliep al snel. Ik merkte al snel dat ik in mezelf aan het bidden was tot hen. Ik was op zoek naar een geloof. De volgende dag namen ze mij mee naar de kerk. Ik moet zeggen dat het mij aardig beviel. De dominee was erg aardig. Hij had ook wel wijze dingen te zeggen, en liep voortdurend met zijn sleutels te rinkelen. Had hij misschien de sleutels om Medusa te openen ? Na de kerkdienst liep ik op hem af om het hem te vragen. Zonder nadenken nam hij een sleutel van zijn sleutelhanger af en gaf het aan mij. ‘Probeer het maar uit,’ zei hij. Maar eigenlijk wilde ik hier niet meer weg. Deze mensen waren geweldig. Weer ging ik met de meiden mee naar hun huis. Omdat ik heel veel aan Medusa dacht, ben ik even later toch teruggegaan naar mijn eigen stad en huis. Ik begon direkt aan de Medusa-vrouwen te sleutelen. En het werkte, tot mijn eigen verbazing. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik met hen ergens kwam. Alsof we de boom des levens hadden bereikt. We dronken koffie op het resultaat. Ik wilde de dominee bedanken, en vloog terug naar de andere stad. De meiden waren blij me weer te zien, en samen gingen we naar het huis van de dominee. De dominee was net zijn huis aan het schilderen. Na het bedankje nam ik afscheid van de meiden, en ging weer terug naar mijn eigen huis. Ik had Medusa verlost uit haar kooi.

Hoofdstuk 3. De Gespleten Aarde

De meiden hebben al snel ons huis gevonden, en de dominee ook. Ze waren met de dominee

meegereden. De sleutel had namelijk een zendertje van binnen. Natuurlijk waren ze van harte welkom, maar de Medusa-vrouwen werden snel jaloers. Daar wist de dominee wel wat op, want die had veel meer sleutels. Wat me opviel was dat alles snel verstijfde. Alsof de sleutels veel openden, maar tegelijkertijd viel er ook zoveel dicht. We kregen het idee dat er een vloek op de sleutel lag. De dominee was niet overtuigd, want die geloofde heilig in zijn sleutels. Omdat hij zich steeds arroganter opstelde heeft tante Connie hem even later het huis uitgezet. Ik bewaarde de sleutels sindsdien. Die waren veel te gevaarlijk in de handen van een dominee. De meiden aanbaden inmiddels Medusa aan haar voeten. De dominee was woedend en noemde hen afgodendienaars. Ze waren niet meer welkom in zijn stad. Het bleek dat hij ook nog eens de burgemeester was. Medusa begon trouwens door deze aanbidding ook steeds meer te eisen. Haar voeten moesten gekust worden, anders zou ze alles vertrappen. Ik had allang spijt dat ik haar had verlost, maar het kwam allemaal door die sleutels. Op een gegeven moment was ik het zo zat dat ik de sleutels inslikte. Maar sindsdien ging het niet goed met mij. Ik begon zelf een Medusa te worden. Wie had dat ooit durven dromen dat ik ooit de god der wrake zou worden. Het liep uit op een gevecht met de andere Medusa om de macht. De Medusa begon een gevaarlijk mechanisme te worden. Voordat het nog erger zou worden besloot ik een volgende vliegtocht te beginnen. Ditmaal kwam ik in een andere stad met de hoogste gebouwen. Een oud vrouwtje deed haar raam open, en nodigde mij uit. Toen ik haar het verhaal over de sleutels vertelde scheen ze mij te kunnen helpen. Zij was namelijk een heks. Ik moest een bepaald kruidendrankje drinken, en dan zou ik de sleutels kunnen uitspuwen, en dan zou zij de sleutels omsmelten. Maar alles pakte anders uit. Het kruidendrankje werkte niet. Ik had de krachten van Medusa. Ik was immuun tegen hekserij. Ik moest onder ogen komen dat ik in een monster aan het veranderen was.

Ik strompelde naar de uitgang van deze tuin. Ik had het in zicht nu, en greep naar mijn buik. Ook al verdween de uitgang en de buitenste heg in het niets, en leek het alsof het verder van me af begon te liggen, ik liep toch door. Ik greep om me heen als tastende in het donker. Ik greep het touw mij toegeworpen. Een vriendelijk vrouwengezicht keek me aan. Rozensappen dropen in een fles. Ik hoorde gegorgel en gezang. Bloedende tuinen, zover het oog reikt, vermengd met regen, waar het oog van Medusa over waakt. Het koren dat het goud omhoog haalt, het licht der sterren weerkaatsende, haar vrucht wordt vastgehouden. Medusa waakt. Het houten huis kraakt onder het getal van de lelies. Hier heeft ze haar woning. Hier voedt zij haar raadsel, haar mysterie, waar prinsen op paarden al eeuwen naar zoeken. Nee, zij zullen niet vinden, want Medusa waakt over haar geheim. Haar kroning was een bespotting. Haar lijden was een ontmaskering, maar niemand is ooit tot haar parel gekomen, niemand heeft ooit haar zwaard gedragen. Allen sterven zij door een blik op haar te slaan. Tot steen werden zij in alle eeuwigheden. Haar discipel is zoek, haar beker verloren. Zij heeft haarzelf nog nooit gezien. Zou zij het weten, dan zou zij sterven, daarom weet zij maar half. De rozengrachten hier zijn vol met parels. De mensen hier weten dat Medusa een geheim heeft, alleen ze kennen het niet. Ze hebben er alleen een glimp van opgevangen, en die glimp heeft hen voor altijd verblind.

Ik zit op mijn houten paard, mij hobbelpaard van vroeger, met mijn lange speer, mijn lans. ‘Open de poort,’ roep ik, maar alles zwijgt. Ik vlieg hoog, over de muur heen, maar hier is niks. De aarde is dus toch plat. Is dit het onverbiddelijke geheim van Medusa ? Ik stort hier uit alles wat ik nog in mijn hoofd heb, alle puinhopen, alles gaargebraden, en kijk in de enorme diepte. Nee, het is een ravijn. De aarde is gespleten. Een groot werk moet dat geweest zijn, met de schaar des hemels. Daar aan de overkant weten de mensen niet dat ze niet weten. Ik vlieg weer terug, en omhels mijn Medusa, en mijn meiden. ‘Ik ben aan de andere kant van de schaar geweest,’ zei ik. ‘Daar moeten we ook niet wezen. Vernietig alle spiegels. We staren wel in een glas wijn, met wijn van borsten-struiken.’ Ik strek mij uit. Ze zijn blij dat ik terug ben. Ik solliciteer bij de zeevaart. Ik waarschuw hen dat de aarde wel degelijk plat is, en dat verklaart ook waarom er zoveel schepen zijn gebleven. Ik word er kapitein. Als ik thuis ben speelt oom Joop vaak op het orgel. Maar ik ben niet veel thuis.

Ik moet de zee afbakenen. Een hoge rand moet er gemaakt worden, waar niemand meer overheen kan tuimelen. Medusa is als een moeder die haar kinderen terugroept. Zij heeft de tuin gebouwd, en haar muren, en die moeten we eren, omdat het buiten veel erger is. Er is geen paradijs aan de andere kant van de heg, maar de heg spreekt tot de verbeelding. Ik zie nog meer paradijs in een pot pindakaas. Als ik thuis ben zijn de vrouwen blij, dan is het feest, maar een paradijs zal het nooit zijn, en hebben we dat wel nodig. We hebben toch elkaar.

Op een dag ga ik met de meiden voetballen op het pleintje. Via een tunnel komen we in een ander deel van de stad, in een winkelstraat. We slenteren door de straten. Ik neem hen mee naar de bakker, en koop wat special brood voor hen. Brood kan mij nooit te luxe zijn. Het is een levensnoodzaak. Bij de speelgoedwinkel wanen ze zich in het paradijs. Bij het tuinhek laten we alle zorgen achter ons. Voor de chocolade-winkel danst de vrouw van chocolade. Ze roept herinneringen bij me op, ze danst als een zwaan. We gaan de stoffige winkel binnen. Een grote notenkraker-eekhoorn staart ons aan. ‘Ja,’ zegt de winkelier, ‘veel noten altijd in de chocolade, we hebben een verdrag met de noten-industrie. We kregen dit beeld van hen, toch aardig, vindt u niet.’ Ik knikte. De meiden keken de man vriendelijk aan. We konden aan hem zien dat hij er blij van werd. ‘Ik zal u vertellen, ik ben mijn vrouw verloren,’ zei de winkelier. ‘Ik mis haar echt, en er is nu een zee van ruimte boven, want ze had zoveel spullen en die zijn allemaal in haar graf meegegaan. Komt u maar even mee, dan laat ik het u zien.’ Boven stond alles leeg. Ik staarde naar buiten, waar de chocolade-vrouw nog steeds danste. Ze was een zwerfster, en werd zo altijd genoemd.

Grote poppen van chocolade stonden in kasten. De man deed er erg zakelijk over, en kraste wat op papieren. Even later stonden we weer op straat. Aan het eind van de straat was een fontein. We zagen tante Connie lopen met een zware tas. ‘Tante Connie,’ riep ik. Ze had koffie gekocht, in allerlei soorten. Samen liepen we naar huis. Ik hielp haar de tas te dragen, en de meiden hielden ook wat spullen vast. Medusa wachtte ons op.

Roze

Zwanen

Hoofdstuk 1. Het Zwaard Van Calvijn

De vlaggen hingen uit buiten. Hij zat in zijn zitstoel, zijn vrouw was in de keuken. Hij had net het gras weer eens gemaait, wat hij wekelijks deed. Hij staarde naar buiten, naar de begroeiing op de muur. De metalen platen zaten er goed vast tegenaan, en daar groeiden de planten omheen. Dat kon hem niet wild genoeg zijn. Hij was altijd al geinteresseerd geweest in tuinieren, en hij had dan ook echt zijn eigen stijl, vurig, wild, maar ook piekfijn geordend. Het was een samenspel tussen natuur

en mens. Hij had vroeger altijd bij de politie gewerkt, en daar ging het er eigenlijk hetzelfde aan toe : de buurt was wild, en de politie bracht orde, en zo was er een prachtig samenspel, heen en weer. De politie mocht volgens hem de soep niet te heet opdienen, en zo liet hij dan ook de natuur in zijn tuin een zekere vrijheid hebben. Wel hield hij alles goed in de gaten. Hij had een zekere strengheid als hij naar zijn tuin keek. Zijn vrouw kwam de huiskamer binnen met de koffie. Ze zeiden niks tegen elkaar. Het zonlicht golfde de kamer binnen toen zijn vrouw het gordijn iets verder opendeed. Beiden staarden ze naar buiten, de tuin in. De sproeier stond aan, het was een warme dag. Aan de dag scheen geen einde te komen. Zijn vrouw was aan het breien, en hij staarde maar. Geen woord werd er gezegd. Het leek wel alsof zijn denken vastzat. Hij hoorde het getik van de brei-pennen van zijn vrouw. Het leek wel alsof ze heel ver weg zat. Of kwam dat door de vele spullen die er tussenstonden. De tegels op de grond glansten in het zonlicht, maar ze werden er niet bruiner op. Het was een harde vloer. Je zou makkelijk wat kunnen breken als je erop viel. Er lagen ook wat tapijtjes in de grote huiskamer. Ze hadden een groot huis, een alleenstaand huis. Ook het fonteintje in de vijver stond aan. Hij worstelde zichzelf door de dag. Hij verveelde zich, maar wist niet wat hij moest doen. Hij bleef het tikken van de brei-pennen van zijn vrouw maar horen. Kinderen hadden ze niet, nee, ze waren tamelijk eenzaam. De man stond op en liep naar de kast, waar hij een fles sterke drank uittrok, en gaf zijn vrouw ook wat. Ze hielden wel van een borrel. Dat was goed voor het bloed, en dat hielp hen op de been. Eigenlijk leken ze in hun leven niet meer verder te komen. Ze waren in een nauw cirkeltje terecht gekomen, en gingen bergafwaarts. Ze leefden geisoleerd. Er was nauwelijks contact met de buitenwereld, en daar hadden ze ook geen behoefte aan. De tuin was alles voor hen, en hun woning. Zijn vrouw was vroeger arts geweest, voornamelijk kinderarts, maar moest later stoppen vanwege haar alcoholisme. Nu had ze het veel beter onder controle. Haar man hield de wacht over haar, maar liet haar nog wel genieten van een borreltje op zijn tijd. Toch waren de twee erg zwaarmoedig en hielden er een kerkelijk leven op na. De kerk was alles voor hen, voornamelijk op de zondag. Een grote bijbel lag naast de openhaard. Het geloof in God gaf hen rust, als een oase in de woestijn van hun ouderdom.

Op zondag na de kerkdienst fietsten ze samen naar huis. Het was warm weer. Maar al snel zaten ze weer in hun oude positie. Hij had niet veel behoefte om dingen te gaan doen, ook al verveelde hij zich. Hij trok zich op aan de structuur van zijn tuin en zijn huis, wat hij streng in de gaten hield. Het was als het werken in de tempel, alsof hij in de kerk woonde. Hij voelde zich een nauwlettende koster, en dat was hij vroeger ook geweest. Veel was hij bezig met zijn herinneringen, die hem ook half depressief maakten. Een heleboel dingen zou hij terugwillen, maar ze waren onbereikbaar. Het was een treurig stel, en velen zouden hen saai noemen. Als ze kleinkinderen zouden hebben, dan zouden die hier geen leven hebben. In zijn gedachten was hij altijd de tuin en het huis aan het maaien. De gelakte spulletjes waren als hun huisdieren. Maar het ging niet zo goed met zijn vrouw. Ze was aan het dementeren, en dat riep ook wel heel veel herinneringen bij hem op. Op een gegeven moment kon ze niet langer in huis blijven, en moest ze naar een verzorgings-tehuis. Hij kon dat moeilijk accepteren, maar hij had geen andere keus. Hij voelde zich al als een weduwenaar. Het was als een trauma in zijn hoofd, maar het kerkelijk leven beurde hem op. Hij wist dat zijn vrouw een verloren zaak was. Ook de tuin gaf hem rust. De maaiers in zijn hoofd waren nu als van vuur, als grillen. Hij had nu het gevoel dat hij de touwtjes nog strakker moest trekken. Nog steeds stonden de protserige spulletjes van zijn vrouw hier, de beeldjes, de hebbedingetjes, het antiek, en het gaf hem een gevoel van verbinding met haar. Aan de telefoon kon hij niet meer met haar praten, en ze wist nog nauwelijks wie hij was. Ze was aan het aftakelen tot aan het bot.

Hij ging meer en meer drinken, om het verdriet over zijn vrouw te vergeten, en bezocht kroegen voor het eerst in zijn leven. Het huis en de tuin werden wilder, omdat hij het onderhoud niet meer kon bijhouden, en het was voor hem ook geen prioriteit meer. Hij raakte verslaafd aan de fles, zoals zijn vrouw eens was. Hij kwam in het rijk der schimmen. De alcohol bracht hem een felle stem in zijn hoofd. Met het vele geld dat hij had schafte hij een bar aan in zijn eigen huis, helemaal voor

hemzelf. Ook ontving hij vrouwen van lichte zeden aan huis. Maar deze tijden liepen snel ten einde, door het knagend kerkelijk geweten binnenin. De God in zijn hoofd sleepte hem naar het graf, en sprak hem ernstig toe. Hij probeerde zo min mogelijk na te denken, en weer begon het vele staren. Hij was zelf ook door maaiers omringd, de gouden maaiers van de kerk. Zij zouden hem veilig leiden tot aan het graf en tot de hemelpoort. De bijbel scheen hem weer nieuwe kracht te geven, en hij las er veel in, en spoedig begon hij ook zijn tuin en huis te onderhouden als nooit tevoren. Ook koken ging hem goed af, ook al waren het alleen maar de standaard-gerechten. Maar het was alsof iets hem van binnen aanvrat, alsof er een spin in hem leefde. Wat als hij niet een uitverkorene was van de God die hij diende ? Het zwaard van Calvijn sneed diep in zijn ziel. Hoe meer hij de bijbel las, hoe meer hij ook de duistere andere kant van het verhaal zag. Vooral na zijn wilde uitstapjes begon hij de hel meer te vrezen dan ooit. Misschien was de God die hij diende wel helemaal niet zo tevreden over hem. En velen waren geroepen, maar weinig uitverkoren. Hij kwam in de eerstegrote geloofs-strijd van zijn leven, en lijstjes over wie er allemaal niet het koninkrijk des hemels zouden beerven bleven hem kwellen tot diep in de nacht. Het was alsof hij door duiveltjes was gebonden. Misschien ging hij er iets te hypnotisch mee om, maar hij kon er niet van loskomen, totdat ook bij hem Alzheimer toesloeg.

Hij wist niet meer wat de bijbel was. Hij kon er uren naar staren, naar het kaft, maar wist het niet meer. Was het het dagboek van zijn vrouw ? Of het wetboek van de politie, was het pornografisch ? Was het onzedelijkheid ? Een enorme woede maakte zich van hem meester. Hij kon het zich niet meer herinneren. Wel wist hij dat het altijd heel belangrijk voor hem was. Was het een erfenis van zijn vader ? Waren het de liefdesbrieven van meisjes die hij in zijn jonge jaren kreeg ? Was het grootmoeders kookboek ? Een uitgelopen folder van de jehovah’s getuigen ? Een boek van een ons onbekende religie ? Was het een geschiedenis boek. Het zweet steeg hem naar het hoofd. Hij was bijna aan het klappertanden, aan het beven als een jong hondje. Was het een toverboek ? Nee, toverboeken bestonden niet. Een verzameling niet betaalde rekeningen ? Misschien was het van zijn vrouw ? Hij besloot het boek weer neer te leggen. In de kerk kwam hij niet meer. Hij voelde zich als levende achter tralies. Hij wist niet meer wie hij was. Hij werd als een wild dier.

Hij kon uren staren naar dingen, om zich af te vragen wat het was. Hij was de grip op de werkelijkheid kwijt. Het maakte hem kwaad, dat zijn hersenen hem in de steek lieten. Maar aan de andere kant kwam hij erg tot rust. Het leven was hier zwoel. Hij voelde zichzelf als levende op een tropisch eiland, badend in het warme zeewater. Het normale leven drong niet meer tot hem door, en waarom zou dat moeten ? Hij snapte de kaartjes die hij kreeg niet. Hij dacht dat het kokosnoten waren, of dat het herfst was. Weer wat blaadjes die van de bomen zijn gevallen. Soms probeerde hij ze op te eten, soms hing hij ze aan de muur. Sommige van die kaarten waren prachtig. Op een dag besloot hij zijn hele huis rood te verven, maar toen hem dat niet beviel verfde hij alles bruin. Het stond nog niet eens zo gek. Hij had wel stijl. Hij probeerde af te rekenen met het verleden wat hij maar niet begreep. Hij noemde zichzelf ‘baas van de hel’. Ook dacht hij dat hij Calvijn was, maar hij wist niet meer wat Calvijn voorstelde. Hij droeg zijn oude politie-pak weer en was nu baas van de politie, iets wat hij overigens altijd al had willen zijn. Op een dag had hij even een flits in zijn hoofd. ‘Had Calvijn niet de bijbel geschreven ? Dit is mijn boek. Mijn agenda. Hierin staat wat er moet gebeuren.’ Hij greep de bijbel en liep ermee rond. Hij riep en schold, alsof hij een dictator was. Maar hij raakte in de war van zichzelf en plofte op de bank. Toen ging hij maar weer de tuin instaren. Hij werd er stil van.

In zijn hoofd regende het, en na een tijdje werd hij bedlegerig. Vreemde gezichten zag hij in zijn gedachten, die dan allemaal weer vermengd werden. Hij kon zich niets meer herinneren. Ondanks zijn ziekte had hij een goede tijd. In zijn gedachten waren bomen personen en konden spreken, en hij voerde lange gesprekken met hen. Hij betuttelde hen, omdat hij nu eens eindelijk zijn

onderdrukte vader gevoel kon manifesteren. De bomen in zijn hoofd waren als zijn kinderen. ‘Jullie zijn de vrucht van mijn tuin,’ zei hij altijd. ‘Dan is het allemaal toch niet voor niets geweest.’ De bomen in zijn hoofd gaven hem zijn geheugen weer een beetje terug, maar op een hele andere manier, met een hele andere kijk op het leven. Maar de bomen in zijn hoofd begonnen te rotten en stierven. Het was een hevig gevecht, want hij beschouwde hen als zijn kinderen. Hij werd weer geconfronteerd met de dorheid van het bestaan, hij nam het stof waar, om hem heen. ‘Alles is een bende,’ zei hij. Het was een traumatische ervaring zijn kinderen te moeten verliezen. Er was een begrafenis-stemming in zijn hoofd. Maar bloesem scheen voort te komen uit het dode hout, vrouwen. ‘Mijn kinderen zijn gestorven,’ zei hij. ‘Hebben jullie hen niet kunnen redden ?’ Maar de vrouwen zeiden niks. Ze waren naakt. ‘Toe, trek wat aan,’ zei hij. ‘Anders sterven jullie zo van de kou.’

‘Wij gaan niet dood,’ zeiden de vrouwen. ‘Wij zijn de vlammetjes van het eeuwig leven. En wij gaan u weer jong maken.’

‘Oh, de bron van de eeuwige jeugd,’ zei de man. ‘Zo, zo.’ Maar de man werd steeds zieker. Zijn gedachten kwamen vast te zitten, en hij waande zich in de woestijn. Hij had niet eens de kracht een raam open te zetten. Er kwam een verzorgster langs, elke dag. Die moest dat maar doen. Ze wilden hem eigenlijk naar een verpleeghuis verplaatsen, maar hij wilde zijn huis niet kwijt. Zijn huis en zijn tuin, dat was alles voor hem, zijn tempel. ‘De goden hebben mij hier gebracht,’ zei hij.

‘U bent een kind van de goden ?’ vroeg de verzorgster.

‘Ja,’ zei hij triomfantelijk, ‘of hun vader.’ De verzorgster las hem vaak voor uit de bijbel, maar hij begreep er niet veel van. Hij zag er hele andere dingen in, en het raakte hem niet meer. ‘Wat een mooi sprookjesboek,’ zei hij altijd. ‘Het schuift maar, en het doet maar, en het komt maar nooit aan in mijn hart, maar het is een mooi gezicht, dat wel.’

‘Je bent zo mooi als mijn vrouw eens was,’ zei de man op een dag tegen de verzorgster. ‘Mijn vrouw was als een tuin, vol wonderlijke geheimen, en toen ik dacht, nu wil ik eindelijk dat geheim weten, toen ging ze weg. Ze werd van mij weggetrokken, naar een verpleeghuis. Maar ik had het boek nog niet uitgelezen.’

‘Veel dingen zullen nooit afkomen,’ zei de verzorgster. ‘Er is niet voor alles tijd.’

‘Is dat niet sneu ?’ vroeg de man. ‘Of misschien hoort het zo. Weet je hoe ik het bekijk, ik denk dat het verhaal in een ander boek verder gaat.’

De verzorgster knikt. De kamer was vol met de geur van de tuin, gloeiende rozenblaadjes, gloeiend in de zon, bijna schroeiend. Het leek alsof ze van binnen bloedden. ‘We zijn soldaten in de oorlog,’ zei de man. ‘We moeten ons pad zien te vinden. Zovelen weten niet wat hen te wachten staat, als ze dieper in de tuin van het leven komen. Alles sterft hier af.’ De verzorgster knikt weer. ‘Ja, we moeten op die andere frequentie zien te komen,’ zegt ze. ‘Want deze loopt dood. Het is een overgang, je voelt de stromen van de bloemen door de lucht heengaan om het pad voor ons te banen. Voelt u dat ?’

‘Ja,’ zegt de man. ‘De bloemen weten meer dan wij. Dat is waarom ik altijd van tuinen heb gehouden. Er zijn daar geheime gangen. Zij kunnen leiden tot de hemel.’ Midden in de nacht groef de man zich in in de grond. ‘Ik wil een bloem worden,’ zei hij. Het was tijd dat hij een plaats kreeg in het verpleeghuis. Hij had het niet meer in de gaten, dat dit niet zijn eigen huis was. Hij was zich niet echt bewust van de overgang. En de verzorgster zocht hem nog vaak op, en er was een prachtige tuin, nog wel prachtiger dan zijn eigen tuin ooit was geweest. ‘Wat is mijn tuin toch prachtig geworden,’ zei hij trots. En als andere mensen over de schoonheid van de tuin spraken, dan zei hij altijd : ‘Ja, ik heb er hard aan gewerkt. Het is niet voor niets geweest, al die lange jaren.’ Ook het huis zag er pico bello uit, en hij voelde zich als een koning. In het verpleeghuis werden ook kerkdiensten gehouden, maar hij zei altijd tegen de predikant dat hij de politie was. Hij begreep de werkelijke strekking van het verhaal niet meer. Mensen vonden het altijd een beetje vreemd als hij over zijn kinderen, de goden, sprak. Veel van de mensen daar waren toch wel diep gelovig. Hij kon verschrikkelijk opscheppen, en vaak had hij het hoogste woord. Over zijn vrouw die de hemelpoort zou zijn, en dat iedereen zijn vrouw moest aanbidden om in de hemel te kunnen komen. Maar eigenlijk wist hij niet goed meer wat de hemel was. Eens stapte hij op een andere man af met zijn glas, wees in het glas en zei : ‘Zie, daar is de hemel.’ En sommige mensjes waren erg goedgelovig.

Op een dag moest en zou hij preken. Hij duwde bijna de predikant weg van zijn plaats, ging staan en zei : ‘Geliefde broeders en zusters, wij, de goden, hebben vandaag besloten u op deze manier toe te spreken. U bent aangekomen in de hemel, gefeliciteerd. U mag elkaar de hand schudden en kussen.’ En enkelen begonnen dat ook te doen, maar anderen werden overstuur. ‘Ik ben de kapitein van het schip,’ zei de man. ‘En wie het daar niet mee eens is wordt overboord gezet.’ Na een tijdje luisterden ze allemaal aandachtig naar hem. Hij bedoelde het niet kwaad. Na een tijdje stapte hij op, maar al snel wilden ze hem weer hebben. Elke zondag wilden ze naar hem luisteren. Ook de verzorgsters en verzorgers vonden het interessant. Ze stonden ervan te kijken hoe snel hij opleefde in het verpleeghuis. Hoe hij zich vrijer voelde dan hij ooit was geweest. ‘Een groot profeet is opgestaan,’ riep een man eens tijdens zijn preek.

Hij heeft zijn oude levensstijl vergeten, zijn oude denkstijl, en kan niet meer terug. Hij heeft het gevoel dat er wat fout zit, en kan daar vaak kwaad om worden. Hij wil weer tuinieren, en wordt kwaad als het niet lukt. Een vreemd gevoel heeft zich van hem meester gemaakt, en vreet hem aan van binnenuit. Alsof er een spin in hem leeft, dodelijk, onvermoeibaar, met een duidelijk doel. En hij ligt verstrikt in het web. Wat kan hij doen ? Alle oplevingen zijn maar voor even, om daarna nog dieper weg te vallen. Hij bereidt zich voor op de dood, die maar niet komt. Als hij vrouwen ziet borduren, is het alsof zij hem van binnen prikken. Hij kan daar kwaad om worden. Hij raakt meer en meer geisoleerd van de anderen. Hij heeft zijn eigen kamer. Nog steeds denkt hij dat het zijn eigen huis is, en dat de anderen noodgedwongen bij hem logeren, want buiten is de grote zee, de vloed. Hij herinnert zich een oud kinderversje : Alle dieren twee aan twee, gaan met Noachs ark mee. Hij is er van overtuigd dat hij Noach is, en dat hij hen allemaal gered heeft met zijn ark, zijn huis. Maar nu heeft hij rust nodig. ‘Waarom ben ik zo moe in het paradijs ?’ vraagt hij zich af. ‘Is er soms een slang in het paradijs ? Ben ik gebeten ? Of is dit de hel, is dit mijn straf, ben ik niet uitverkoren ?’ Maar de religieuze verwarring maakt al snel weer plaats voor de grote trots over wat hij allemaal al heeft bereikt in zijn leven : kapitein op een schip. Hij wijt zijn religieus trauma aan een vroegere aanval van zeerovers. Die zouden hem op zijn hoofd hebben geslagen. Zijn geheugen gaat op en naar en maakt rare draaiingen. En dan valt hij op een dag helemaal in een grijs gat. Alles tolt voor zijn ogen. ‘De zeerovers,’ roept hij. ‘Ze hebben teruggeslagen.’ En dan zijn ineens zijn woorden niet verstaanbaar meer. In zijn hersenen gaat alles traag, alsof ze alles vermalen wat nog is overgebleven. Het is hem zwart voor de ogen nu. Hij kan zijn gedachten niet meer onder woorden brengen. Hij denkt dat hij overboord gegooid is, en dat vissen hem aanvreten, haaien. Hij zweeft op

het randje van de dood. Hij ziet bloeidende tuinen, gloeiend, bijna schroeiend in de zon. Hij denkt dat hij dood is. Hij voelt zich alsof hij door een donkere gang met bloemen gaat. Hij kan met de bloemen spreken, ze verwelkomen hem. Maar dan is alle verbinding verbroken, en is alles zwart. Hij voelt zich hopeloos verloren, maar even later lijkt het alsof hij in een bloem ligt. De dood ademt hier.

Hij leeft weer in het verleden, alsof zijn vrouw er nog is, zijn zusjes, zijn vader en moeder. Zijn zusjes spelen op het plein. Ze zien eruit als popjes. Hij wil ze omhelzen, maar dan staat hij stijf. Zijn vader roept hem. ‘Zeg Noach, afwassen.’ Ook gaan ze naar de kerk. De stem van de dominee echoot door de kerkzaal. Hij zit weer op school. De leraren staan voor hun schoolborden, waaruit struiken komen om de kinderen mee te nemen. ‘Eindelijk,’ denkt hij. Al zijn nachtmerries komen terug, de struiken die hun dorens in de monden van jonge kinderen stoppen, en hen in hun tanden steken. En die dorens blijven daar zitten. En pepermunt wordt er in de kerk uitgedeeld, van de mintstruik.

‘Ik vraag jullie te luisteren,’ zegt de leraar.

- Nee, zegt een kind.

‘Dan ga je maar naar de directeur.’

- Geen sprake van.

Zo gaat dat altijd. Moe wordt hij ervan. Altijd en eeuwig die dictators. Slangen in het paradijs. Zijn hoofd is heet, zijn oude woede stroomt. Hij heeft zijn vrouw nodig, de poort naar de hemel. Maar hij is jonger nu, en speelt op het plein. De kinderen hebben ruzie. Honden in het paradijs. Ze rennen, ze zijn op jacht. Het zijn vuurbessen in zijn hoofd, de honden van gebrek. Hij ziet de engel des doods, zo vroeg al, zich mengende in het kinderspel. Zijn bittere klauw beroert het zoete kinderhart, en plant het trauma daar, als een pad leidende tot de dood. Zo zijn wij allen hier opgehangen. En op het huwelijk ? Trots kijkt zij hem aan, en dan wordt de spiegel ineens ingeslagen. De engel des doods is hier. Ruw worden kinderdromen verstoord, moeders en vaders gillen. De engel des doods vertrekt met het kind, met de pop, ramen inslaande, deuren intrappende, baant hij zijn weg. De engel des doods is hier, waar Maria haar niet kan tegenhouden. Het is een vrouw, het gezicht van een lerares, een dokter, een arrogante blik. Ze heeft haar lange reis gemaakt vanuit de hel om toe te slaan. De oogst van de hel is bijna rijp, hier staat zij met haar sikkel en zeis, als de Zwarte Maria. Hij smeekt haar het kind te sparen, maar koelbloedig neemt zij het kind mee.

Onbarmhartig heeft zij toegeslagen. Bij het zien van het leed verroerde zij geen vin, koud als de dood was zij. Haar angel vindt haar weg door harten, om te verwonden. Zij sluit geen compromissen, laat zich niet omkopen. Haar zwarte klauw komt om te grijpen en te doden. Zij komt om te breken, om dat wat alreeds zwak is gemaakt mee te nemen. Ze laat woede achter, onbegrip, verscheurde gevoelens, een doorboord hart.

In haar doolhoven zijn we verdwaald, in haar web verstrikt. De confrontatie is onvermijdelijk. Ze laat al haar wapens zien in een reflex. Ze heeft een dodelijke wond, want eens kwam ze haarzelf

halen. De engel des levens kijkt haar goedkeurend en bewonderend aan, en we staan schaakmat. Is er nog een andere engel die meeleven toont, dan is dat een gevallen engel, en zo wordt alles weggestreept. Hij wil opstaan uit de kerk, maar hij kan het niet. De woorden van de dominee geven hem troost.

De koude hand voelt hij, die zijn schouder indrukt, het machteloze gevoel, de woede, maar het woord van de dominee is verzachtend, ontgiftigend, totdat de engel des doods weer toeslaat. Haar reis vanuit de de hel stopt hier. Hier neemt zij haar woning. Maria draagt een zwart kleed, haar soldaten hebben zwarte helmen, en die zwarte bessen moeten gegeten worden. Hij schreeuwt, vol woede, maar ze sluiten hem op. Een gevallen engel noemen zij hem. Een engel ? Wat is dat ? Heeft dat met een auto-industrie te maken ? En de bijbel, wat is dat dan ? Hij weet het niet meer, in zijn hersenen verliest hij grip. Er is een koud gat in zijn hersenen, glibberig, als besmeurd met uitwerpselen. Het is maar een darm. Voedselresten, niets anders, en een grotere vertering moet nog komen ? Of blijft het hierbij ?

Hij staat op straat, het regent. De stad lijkt bezaait met hondenpoep, en nu zwemt het rond in de regen die zich ophoopt op de grond. Kinderen hebben plezier in rubberbootjes. Hier hebben ze altijd van gedroomd. Diepliggende garages lopen onder. Hij kijkt rond. Hij heeft een paraplu. Zo maakt de bakker dus zijn brood, denkt hij.

Hij mag er wezen. Hij voelt zich vrij. Het is dinsdag. Hij loopt naar de brug over het smalle riviertje. Dan gaat hij de winkelstraat in. Hij leest een krant die in het regenwater drijft, althans dat probeert hij. Op zoek naar een gouden boodschap, maar al wat hij ziet zijn de eentonige, naargeestige boodschappen van de engel des doods. Met monotone stappen loopt hij verder. 'Hier woonde Iris vroeger,' bedacht hij zich. Maar hij loopt haastig door. Het water is hem bijna tot de knieen gestegen. De stad lijkt nu bezaaid met de uitwerpselen van honden. Het zijn de honden van gebrek, maar hij is gelukkig nu. De apocalypse kent hij nu, de schalen des hemels die over het verloederd volk wordt uitgegoten. Hier heeft hij zo lang op gewacht. En het regent maar door, en de dijken breken door, en hij klimt in een boom. Dit is de boom waar hij als kind altijd in speelde, waar hij zijn hutten had, en zijn eerste vriendinnetjes. De boom was nu veel langer. Ja, hij zou de zondvloed overleven. Deze boom, als de kroon van zijn tuin. Lange schaakstukken staan op de dijken.

Hij zoent met Klara, dan met Els, maar op Klara wordt hij steeds verliefder. Hij trouwt met haar, alles in het wit. De tuin is voor hem het belangrijkste. Die boom moet groeien, anders redden we het niet. Op de dijken en duinen loopt hij, de koppen afhakkende van lange schaakstukken. Zij zijn de weg naar de hemel niet, en hij is de politie. Het gaat om de boom. Maar nieuwe koppen komen uit de schaakstukken ploppen. Hij is in een gevecht met de engel des doods. En de engel des levens lacht. Ze waren zo verliefd. Hij ziet haar staan, bij de brug, Kirsten, zijn eerste liefde. Ze is in schitterend wit met allerlei hangende touwtjes. Hij komt dichterbij en de bliksem slaat hem. Ze staan bij een boom, een andere boom, en dan kussen ze elkaar. Een langere jongen gaat er uiteindelijk met haar vandoor, en dan wordt ze een popje van een andere tuin, vreemd voor hem. En de jaren daarvoor was de liefde in hem zo zwak dat hij alleen maar kon dromen. Er waren zoveel andere dingen in hem die hij veel belangrijker vond. Een auto was belangrijker dan een meisje. De juffrouw was belangrijker dan een meisje. De sterkste zijn was belangrijker dan een meisje. Het meeste hebben was belangrijker dan een meisje. Hij trok aan datgene wat de engel des doods vasthield. Hij wist niet wat het was, maar hij wilde het hebben. Een ongelovelijke kracht maakte zich van hem meester, een jeugdige kracht, en zij liet los. Hij hoorde een schreeuw, een gil. Hij hield de engel des levens in zijn armen. Hij trok haar door het inmiddels tot de nek gestegen

regenwater. ‘Kom naar de boom,’ riep hij.

‘Wij weten allemaal wat de enige weg is,’ zei de dominee. Hij wist het niet meer. ‘Ja, maar de stad, de stad,’ riep hij.

‘Grijp de boom,’ riep de dominee. ‘Kus haar. Beklim haar. Ze is van jou. Ik verklaar u nu man en vrouw. En deze bijbel mag jullie huwelijk bezegelen.’ Hij wist niet wat de bijbel was. ‘Liefdesbrieven van Klara of van mijn eerdere liefdes ?’

‘Allemaal,’ zei de dominee. ‘Onderhoud nu je tuin.’

‘Bind haar aan de boom,’ riep iemand. ‘Trek haar op,’ riep een ander. Een politie-agent deed hem in de boeien. ‘Waarom heeft u deze vrouw opgehangen ?’

‘Ik probeerde haar te redden. Ik ben zelf een politie-agent,’ zei hij.

‘U moet voorkomen bij de engel des doods,’ zei de agent. Ze zat daar in de hal, vooroorlogs. ‘Nu is het oorlog,’ riep ze. ‘Je hebt het vuur van de goden gestolen, Prometheus, en aan de mensen gegeven. Je kent je straf.’ Een gier vloog op hem af, om van zijn lever te eten, die tegelijkertijd weer aangroeide. ‘Gier,’ zij hij. ‘Breng haar tot de ark, de grote boom, we missen nog een paar dieren.’

De gier vloog op haar af en greep haar.

Hoofdstuk 2. De Oase

Ze had satijn aan, als een popje. De juffrouw had alle kinderen onder haar macht. Als haar poppen waren ze, en ze behandelde hen goed. Alle jongens waren verliefd op de juffrouw, maar er waren belangrijkere dingen dan de juffrouw. Het jaar daarop kregen ze een nieuwe juffrouw, een verschrikkelijke, het tegenovergestelde van de vorige juffrouw. De nieuwe juffrouw was als de engel des doods, als een wild en gevaarlijk dier. En toch wist ze zich te gedragen dat jaar, en kwamen ze er heelhuids doorheen, en het was maar voor een jaar. De dag des doods was voorbij. Het schip triomfeerde in de haven, aan de kade. ‘Moet dat nou, al dat bloot ?’ vroeg zijn vader toen hij meer en meer ging tekenen.

‘Ja, open en bloot,’ zei hij. ‘Ik laat ze niks meer verbergen. Dieren zijn toch ook bloot ?’

‘Het is een onderwaardering van het vrouwelijke geslacht,’ zei vader. ‘Zie jij vrouwen als dieren ?’

‘Bomen staan toch ook bloot ?’ zei hij. ‘Het is onze enige redding.’

‘Nee,’ zei vader, ‘je weet wie onze enige redding is.’

Maar hij wist het niet meer. Hij was gefixeerd op de boom. De noot moest gekraakt worden, gepeld, tot aan de pit. ‘We hebben lang genoeg gewacht, vader,’ zei hij.

‘Jij groeit op voor galg en rad,’ zei vader.

‘En jij groeit op voor de kus van de engel des doods,’ zei hij tegen vader.

Maar het schip triomfeerde in de haven, aan de kade. De lage boompjes op de grond, de struiken in het diepe zand, warm zand was het, en het leek alsof ze allemaal bewust waren. Het zonlicht leek rinkelend. Hij kon het zich niet meer herinneren, en werd een treurig persoon. Hij wist snel niet meer wat bomen waren. Het dwaalde allemaal op hem heen. Hij lag vaak op bed. Hij was vaak moe, als gekust door de engel des doods. Een diersoort was het in zijn ogen, gemeen, opdringerig.

‘Praat niet zo over engelen,’ zei vader. ‘Het zijn heilige wezens.’ Maar hij wist niet meer wat heilig was. Er was een diep gemis in zijn hart, het knaagde. De somberheid van het alledaagse leven overspoelde hem, verlamde hem.

‘Trouw haar,’ zei de dominee. Het was zijn verlossing uit dat gezin. Klara dronk veel, en hij lustte ook wel een borreltje op zijn tijd, en steeds meer begonnen ze zich in hun huisje terug te trekken. Het was alsof ze alcoholische sappen aan de bomen konden onttrekken. Hij likte aan de bomen.

Zij was het schilderij in zijn huis, een schilderij van groen-metalen maaiers, waarmee hij wel over elke wilde haardos wilde gaan. De groen-metalen maaiers schitterden in het zonlicht. Het was een warme, mooie dag. Ze waren als de wachters van de engel des doods. Maar ze had haar betekenis verloren. Ze was als het ei op tafel. Het was paas-ochtend, de geur van het lijden na de dood, nieuw leven brengend. Zijn vrouw stond in de keuken. Hij staarde naar de tuin. Het zou een prachtige dag worden met veel zon. Er was geen krant vandaag, en op de televisie was er het levenslied. Zijn vrouw kwam even later met de koffie binnen, en ging toen zitten om te breien. Het was alsof hij alles weer opnieuw beleefde. Ze zat ver weg van hem, of dat kwam door de vele spullen die tussen hen stonden. Het huis stond vol met de dierbare spulletjes van zijn vrouw. Er werd niet veel gezegd. Het ging bergafwaarts met zijn vrouw, en snel werd ze door de engel des doods weggehaald. Een groot ei zweefde boven de vijver. Deze had zijn vrouw opgeslokt. Het was alweer pasen. Het jaar daarna was hij alleen. Hij at veel eieren, om iets van zijn vrouw terug te krijgen, maar hij ving veel bot. Hij liet schilderijen in zijn huis hangen, Franse schilderijen, met wulpse gestaltes die ’s nachts tot leven kwamen, tot hem kwamen, om hem te beladen met kerkelijke schuld. Hij wist dat er wat mis was met hem. Hij had aan bomen gelikt.

De nachten duurden lang, waren diep, waarin hij vele gesprekken voerde, naar de schilderijen staarde. Hij liet een bar plaatsen. De gestaltes van de schilderijen moesten zijn vrouw vervangen, de leegtes opvullen. Maar de kerkelijke prijs was hoog, een prijs die opliep tot aan pasen. Hij was de gekruisigde, hij was de engel des doods. Hij was voortijdig gekomen, gevallen was hij. Maar het grote boek begon de betekenissen te veranderen. Het was een draaiboek, een boek van rekeningen, en hij doneerde veel geld om zijn geweten los te kopen, uit deze hel. Hij was het zelf die die lange

reis vanuit de hel had gemaakt, en nu was hij hier, met al zijn groengelakte maaiers. De tuin vroeg erom om gemaaid te worden, en het was een mooie dag. De tuin was klaar om haar oogst te geven. Hij greep, miste, en greep nog een keer, en was vereeuwigd in een schilderij. Hij met de zeis, gedood om te doden. De vlaggen hingen uit buiten. Hij herinnerde de verzorgster die kwam. Hij liet haar ook aan bomen likken, en zij werd als hem. Zij leerde van hem. Hij had een machts-positie. Zij aanbad hem omdat hij ouder was, en veelkleurig was. Voor haar was hij niet ziek maar vrij, een verlicht mens. Hij liet haar het schilderij zien waarop hij stond. ‘Is dat je grootvader ?’ vroeg ze.

- Nee, dat ben ik.

‘Je lijkt veel ouder hier.’

- Macht verouderd.

‘Wie heeft het geschilderd ?’

Hij zwijgt, en hangt het schilderij weer terug. Met pasen eten ze altijd samen paas-eitjes. Dan herinnert hij zich niks meer, en gaat terug in de tijd, zo ver, dat hij bij de witte lijnen aankomt. Als hij erover gaat zal hij sterven. Hij beweegt zich helemaal tot het randje van de laatste streep. Hij kijkt in de diepte van een reusachtig ravijn. ‘Hier wil ik niet sterven,’ denkt hij. Hij gaat terug, en hoort zijn vader en moeder tot hem spreken, hem betuttelen. Hij is niet vrij. Strak wordt hij opgevoed. Zijn vader bespeelt hem als een pop. Zijn moeder kan hem niet bereiken. Hij heeft een ei met vele stralen in zijn hart. ‘Alleen een vrouw kan me hieruit redden,’ denkt hij.

‘Wil je met haar trouwen ?’ vraagt de dominee.

‘Ja,’ zegt hij.

‘Dan is zij nu uw vrouw.’

De kerkdienst gaat verder. Zijn vader en moeder zijn verdrietig omdat ze hem kwijt zijn. Ze wilden hem in een hokje houden. De dominee neemt het hok over. Als dieren zijn ze in het schip van Noach, twee aan twee. Zijn vrouw kan goed naaien en breien. En borduren doet ze ook graag, maar het steekt hem. Het steekt hem dat ze toch ook zo ver weg is. Ze leven in verschillende werelden. Ze breekt zoveel van zijn hart weg, door haar geprik, als een spin die hem van binnen aanvreet. En met pasen zijn er nieuwe eieren. Hij is het paaskind, maar hij kan niet opnieuw geboren worden. Daarvoor zijn de banden te strak. De tijd brengt dood voort, geen leven. En hij gaat het tegemoet. Een vrouw moet hem redden. Zijn eigen vrouw is niet genoeg, het gaat niet diep genoeg, alhoewel ze diep steekt. Dan zijn daar de Franse schilderijen. Met deuren die ’s nachts opengaan. Hij leert hen bomen likken. Ze worden als hem, en kunnen niet meer terug. Ze zijn de stralen van het ei. Hij is de kapitein op het schip, en buiten loeren de haaien op hem. Ze willen hem naar een verpleeghuis brengen, net als zijn vrouw. Zijn vrouw woont nu in de haaien, als de prinses der haaien is zij. Ze hebben haar overboord gegooid. Hij zal hen vinden. Hij is de engel des doods, het ei met de vele stralen. Hij had niet moeten slapen, hij had zijn tuin moeten onderhouden. Nu is ze weg. De Franse soldaten hebben hun Napoleon gevonden. Hij steekt zijn maaiers in de fik, en is klaar om te gaan

grillen. De honden van gebrek zijn in de stad. Nu is alles in vuur. Hij zal zijn vrouw vinden. Hij zal haar vinden in de haai die haar opslokte, en van die haai zullen ze hun boot maken. Maar zijn herinneringen draaien, en zijn ziedend, en dan weet hij ineens niks meer. Hij weet niet dat hij ooit een vrouw had. Hij heeft nu de gedachte dat ze er nooit is geweest. Ze probeerden hem iets op de mouw te spelden. Hij woont alleen. Zijn huis staat in een klein bos, met een bloemenveld. Hij woont hier eenzaam en verlaten, met zijn maaiers. Veel te maaien elke dag. Daar trekt hij zich aan op. En schilderijen zijn zijn passie maar zij zijn dood. En ook boeken zijn zijn passie, maar zij zijn dood. Hij houdt van de engel des doods. Het leven is te eng. Hij heeft een Maria-beeld naast de televisie, wat hij ooit heeft zwartgeverfd. Er is een lamp in geplaatst. Hij aanbidt haar, maar dan verdwijnt haar betekenis. Ook zij is dood. De dode kunst trekt hem aan, en het dode water der bomen, de alcohol. De lucht ruikt naar drop. Hij durft niet naar het toilet, daarom gebruikt hij een po die hij eens in de week verschoont. De po staat boven, en bakent zijn terrein af. Het beschermt hem tegen de wilde dieren van het bos. Hij staart uit het raam en ziet de uitgestrekte velden der vergetelheid. Hier zijn de witte strepen. En nu wil hij er echt voor gaan. Hij vecht, hij schreeuwt, hij overwint, en verliest dan. Beelden staan er in zijn huis, die het Christus-verhaal uitbeelden. Vaak gaat hij langs die beelden. Die beelden zijn als zijn huisdieren, veilig in de ark van Noach. De ark van Mozes heeft horens. Hij komt dichterbij, en de geur van wierook, drop en chocola overspoelt hem, maar ook de geur van hondenpoep. Hij grijpt de horens van de ark, maar wordt dan achteruit geslagen. Boven de ark verschijnt een ei met vele stralen. De ark verandert in een doodskist, en hij heeft het gevoel alsof hij in een lift zit, en wordt uitgestrekt als een sigaar in een sigaren-houder. 'Ik ben een van de velen,' denkt hij. 'Velen zijn geroepen, weinig uitverkoren.' Doodsangst overvalt hem.

Zijn hang naar materiele goederen wordt groter, die zijn hersenen bevriezen. Goud en metaal is zijn lust, edele metalen, het liefst gelakt. De badkamer is als een ark voor hem. Hij staart veel naar bijbeltaferelen op schilderijen, maar hij kan ze nauwelijks herinneren. Hij is alleen, in een koel huis. Hij strijdt tegen alles totdat het dood is. Het dode heeft de vlam van ander leven, elitair leven, fijngevoelige kunst. Maar hij kan dit leven niet opbrengen. Het hout om hem heen begint te rotten, het goud om hem heen begint te stinken, en het koele begint hem te steken. Een spin vreet hem aan, een groep dolle wolven. De honden van gebrek zijn hier, de honden van een duivels paradijs. Zij nemen hem mee naar het verpleeghuis, en zij gaan zijn huis bewonen. Zij hebben al zijn medailles afgenomen, om er zelf mee te pronken. 'Alleen de duivel kan de duivel overwinnen,' denkt hij. Hij weet nog nauwelijks wie of wat de duivel is. Hij ziet het als een wapen. Hij moet zich verdedigen, maar hij kan het niet. 'Ik kan net zo goed Frans praten,' denkt hij.

De juffrouw houdt hem stevig vast.

'Wil je met haar trouwen ?' vraagt de dominee.

Hij knikt verlegen. Als hij thuis is maait hij het gras. Zijn vrouw komt hem een hoog glas brengen. Later zitten ze in de tuin. Ze gaan vroeg naar bed. Zijn vrouw leest voor. Over de engel des doods wordt niet gesproken. Wel weten ze dat het een plaaggeest is. Dan gaan ze slapen. Zijn vrouw kust hem. Hij houdt haar hand vast. Zijn zusjes wonen bij hem in. Ze zijn paas-eitjes aan het beschilderen. Als hij het ziet krijgt hij er honger van. Zijn zusjes spelen vaak op het pleintje, waar ze spelletjes doen. Ook zijn ouders wonen bij hem in. Hij draagt het ei met stralen. In de nacht maait hij. Dokters nemen hem mee in de nacht, zeggende dat hij schizofreen is, een gevaar voor de samenleving, met zijn maaiers. Zij nemen hem mee en sluiten hem op, ver weg van het oog van zijn familie. Zij willen het ei met de stralen uit hem roven, maar zij kunnen het niet. Hij denkt dat zij buitenaardsen zijn. Van de planeet aarde schijnt hij nog nooit gehoord te hebben, en wil er ook niet

zoveel mee te maken hebben.

Met hem schijnt het beter te gaan nu ze hem nieuwe pillen hebben gegeven. Hij is inmiddels in het ziekenhuis, op een speciale afdeling. Langzaam begint hij weer uit bed te komen. De zusters bewonderen hem vanwege zijn humor en zijn markante persoonlijkheid. Hij is bijna hun god. Hij wordt hier als een prins behandeld, als een prins die van het paard is gevallen, zoals hij dat altijd zegt. Snel heeft hij een vriendin, en zijn gezondheid verbeterd steeds meer, tot zo'n hoogte dat hij zelfs weer op zichzelf zou kunnen wonen. Met zijn vriendin krijgt hij ergens een woning hoog in een flat. Zijn vriendin is veel jonger, maar door de pillen verjongd hij ook. In zijn flatwoning voelt hij zich al snel als de prins van Bagdad. Door de pillen loopt zijn leeftijd zo drastisch terug dat hij op een gegeven moment nog maar twintig is. Het voelt heerlijk aan tussen de hoge flatgebouwen. Hij staart vaak naar de overkant. Hij voelt zich vitaal. Tussen de flatgebouwen door zijn de prachtigste rozentuinen, waar hij vaak doorloopt of langsloopt met zijn vriendin. Er hangt een beetje een oosters of Arabisch sfeertje, en dat bevalt hem wel. Maar de rozenstruiken groeien steeds hoger en worden steeds dichter, om zo de flatgebouwen te isoleren. Nu voelt hij zich als Doornroosje. Ze gaan verhuizen en krijgen een flatje aan het weiland. Op dit tijdstip begint het weer slechter met hem te gaan, ook al is hij twintig. Misschien dat nu de ouderdom toch echt toeslaat. Weer belandt hij in het ziekenhuis, maar hij voelt zich nog steeds de prins van Bagdad, en zelfs van heel Arabie. Hij staart vaak naar de stenen van het ziekenhuis die zo'n aparte kleur hebben. Vooral als het zonlicht erop valt heeft het een prachtig effect. Zacht roze is toch wel de mooiste kleur, denkt hij.

En als zijn vriendin bij hem op bezoek komt heeft ze zo'n mooie roze jurk. Ze neemt hem mee voor een wandeling langs het meer. De melkfabriek staat hier dichtbij en alles ruikt hier aangebrand. In zijn gedachten zweeft hij met haar over het meer, en roze zwanen volgen hen. Even later liggen ze beiden in het koele meer. 'Zullen we naar de overkant zwemmen ?' vraagt hij. Zijn vriendin vindt het best. Dat hebben ze al wel eerder gedaan. Achter het meer zijn de weilanden, en achter het weilanden is hun flat. Helemaal nat komen ze aan in hun woning. Maar hij zorgt dat hij voor het donker wordt weer in het ziekenhuis is. Ook al is hij nu dan weer in het ziekenhuis, deze laatste bladzijden van zijn leven zijn sterk en roze, als rotsen waarop hij kan bouwen. Hij voelt zich veilig hier, iets wat over hem waakt. De golfjes die hier aankomen brengen voornamelijk geluk. Een oase was over hem heengevallen, en dat was allemaal net op tijd.

ARABISCH AMALGAAM

Hoofdstuk 1.

Ik, 27 jaar,

Lang,

Doe mezelf ouder voor dan ik ben.

Zij, 44 jaar

We zijn gelukkig samen, alsof we het eeuwig geluk hebben gevonden. Toch leiden we een saai leven, een sleur, zitten we opgesloten tussen muren. We leven meer in de dalen dan op de toppen. We mogen niet klagen, alcohol vult altijd de leegtes op. We moeten beiden oppassen geen alcoholisten te worden, maar we hebben het nu redelijk onder controle. Vaak als we klachten hebben wordt ons alcoholische dranken voorgeschreven door onze dokter. Onze dokter is wel alcoholist, maar daar hebben wij genoegen meegenomen. Dit omdat het een aardige man is, en dat zijn dokters zeer zelden. Hij neemt ons serieus en heeft ons op sleeptouw genomen.

Zij, is kleiner dan mij, heeft grote borsten die het leeftijds-verschil opvullen. We hebben geen kinderen, en dat willen we ook niet. Ze is rustig, ik ben tamelijk druk, dus we houden elkaar in balans. Zij leert mij nu om rustig te zijn, ook om mijn innerlijke stem te verstaan. Innerlijke vrede noemt ze dat. De dokter is hier weleens dronken geweest. We hebben besloten hem de hand boven het hoofd te houden. We zouden hem nooit verraden. We zijn niet kerkelijk, maar gaan wel naar een discussie-groepje om daar de dingen van het geloof te bespreken. Veelal wordt het geloof vanuit de atheistische hoek bekeken, aangevuld met kunstzinnige ideeen. We beschouwen het geloof als een vreemde erfenis, als cultuurgoed, maar voelen ons ook ingenomen, onder schrikbewind, door kolonisten uit het midden-oosten. We hebben nog geen geestelijke onafhankelijkheid. Ook de psychische gezondheidszorg houdt ons nog in mentale afhankelijkheid, en de zogeheten tandheelkunde houdt ons in orale afhankelijkheid, en deze bezetters komen allemaal uit het oosten aanwaaien. Trots zijn we er niet op, we hebben meer binnengelaten dan ons lief is, en hebben onze onafhankelijkheid prijsgegeven aan idioten, beulen. Maar ja, het was immers oorlog, het was een strooptocht, kolonisten zijn uit op kolonies, het creeeren van een apartheid. Deze kolonisten hebben een minderwaardig ras geschapen, wij. Het is voor het leken-ras verboden na te denken. Er wordt al voor ons gedacht, er is al voor ons gedacht, en er zal nog veel voor ons gedacht worden. Dat de etiketten niet passen is niet van belang. Het zijn de merktekens van het beest.

En dan is er nog de sex-politie die ons sexueel afhankelijk heeft gemaakt, bang dat een onzedelijk geluidje in een oplettend kinderoortje terecht zal komen. Maar diezelfde kinderoortjes worden niet gespaard voor het traumatiserende geschreeuw van knettergekke dokters en het erbarmenloze geboor van de zogeheten tandarts. Dat diezelfde kinderen voor de ogen van hun ouders door zulke misdadigers oraal worden gescalpeerd schijnt geen probleem te zijn. In Afrika worden kleine meisjes vanwege het volksgeloof aldaar vaginaal besneden, en daar is men in de hele wereld terecht ontdaan over, en wordt het als een godslasterlijke misdaad beschouwd, maar hier worden kinderen, zowel jongens als meisjes door de bezetter oraal besneden, en geen kip die erom kraait.

Mijnheer A. Hoekstra-Van Het Land denkt hier anders over. In zijn zogeheten tandartsen-praktijk wordt alles veilig gedaan, en zijn er strenge voorzorgsmaatregelen, die overigens overal gelden, en waar ook een strenge controle op is. Ook worden er na de besnijding betrouwbare, goed geteste stoffen gebruikt om de opening weer mee te bedekken, zodat het gebit van het kind extra lang mee kan gaan. Mevrouw T. Foppen sluit zich hier helemaal bij aan, en ja, wat hebben wij in te brengen tegen deze bezetters ? We kunnen ons hoogstens aansluiten bij het verzetstrijders-front tegen zulke praktijken. Wij hebben allemaal het merkteken van het beest ontvangen, of we nu wilden of niet, en het merkteken is eeuwig. Daar kan zelfs God of de keizer niets aan veranderen. Er zijn hier in dit

land drie oppergeloven waar iedereen zich aan dient te onderwerpen, waarvoor elke knie zich dient te buigen, en waartoe elke tong zal belijden : het medische geloof, het geloof in de geestelijke gezondheid, en het orale geloof, tot aan het dentale toe. En of je nu een dentaal bent of je bent het niet : die kerk kent geen grenzen.

Maarten Stokmans-Van Zeilen, zogeheten tandarts, aan de Belgische grens, vermeld dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn zogeheten tandartsen-praktijk plaatsvinden. Zo zouden beugels spontaan inkrimpen, en zogenaamd amalgaam, de zogeheten grijze roestvrije metaal-vullingen, zou spontaan in het niets oplossen. Hij gebruikt daarom nu veel vaker witte en rode vullingen, die volgens hem wat meer betrouwbaar zijn. Rood is tegelijkertijd de kleur van zijn lievelingskat, dus dat geeft ook direkt een emotionele verbinding met thuis. Ook is Maarten tegelijkertijd een enthousiast lid van de pinkstergemeente, en staat hij elke zondag trouw in deze kerk te klappen op de maat van de overigens heel mooie en aanstekelijke muziek. Hij heeft een visie voor het invoeren van veel meer kleuren zogeheten vullingen, zodat de mensen kunnen kiezen waarmee de barbaarse boorgaten voor eeuwig kunnen worden verborgen. Dat zou ook wat meer vrolijkheid brengen onder deze groep mensen die zo lijden onder de orale bezetting uit het oosten. Hij vindt ook wel dat de paus van de zogeheten tandartsen, Alexander de Kleine, de touwtjes wel wat mag vieren.

Kaakchirurg Riekerd van Aarnautsen is het hier niet mee eens, want hij vreest dat een al te zeer bemoedigde jonge generatie wel eens het einde van de bezetting zou kunnen betekenen. En dat zou helemaal godsonterend zijn. De wet die hen door God gegeven is, en waardoor zij de macht hebben gekregen, moet gehandhaafd worden. Van Aarnautsen staat hierin niet alleen. Tenminste negentig procent van de zogeheten tandartsen en kaakchirurgen staan achter hem, alhoewel sommigen gedwongen zijn dit te doen. Ook is hij van mening dat het God Zelf is geweest die het zogeheten amalgaam heeft geschapen, en dat wij Zijn schepping moeten eren en ervan gebruik moeten maken. Hij is van mening dat het amalgaam ook goed gebruikt kan worden in andere delen van het lichaam, vooral in de botten. Hij vindt het onzin om mensen die jarenlang niet kunnen slapen van de heuppijn een nieuwe heup te geven. Implantaties van amalgaam zouden volgens hem wonderen kunnen verrichten. Dit omdat het volgens hem bewezen is dat amalgaam gevoeligheid van de botten kan afdekken.

Ja, de verschillende meningen over amalgaam en het gebruik ervan, dat is me er eentje. Nu wil Van Aarnoutsen zijn naam veranderen in Van Aernoutsen met Ae, want dat staat volgens hem veel deftiger. Men is er maar druk mee, met de grote drie, de drie supergeloven van dit land. Het christelijk geloof is daar helemaal aan ondergeschikt, want ook de christen buigt voor de dokter, de geestelijk verzorger en de zogeheten tandarts. Het geloof van de zogeheten tandarts is gebaseerd op de orale besnijding, als plicht, als prioriteit, en zij die rebels daartegen zijn worden doorverwezen naar de geestelijke verzorgers, want die mensen mankeren natuurlijk heel wat. Veel mensen denken dat we in 1945 zijn bevrijd van de nazi’s, maar de bezetting door de nazi’s is groter dan ooit, door de medi-nazi’s, de psychinazi’s en de nazi’s van de mond, de orale nazi’s. En dit is dan ook de drieeenheid die alomtegenwoordig aanbeden wordt. Het vullingenbeheer wordt overgelaten aan de orale organisten, de tandpasta-producenten, die net zoals de nazi’s fluor gebruiken, een afvalproduct, om de gehypnotiseerde kolonie gewillig te houden. Zij bespelen met grote flair en betutteling de monden van de leken-families, zodat er niet al teveel tegenspraak zal zijn. Men moet eten wat de pot schaft, en door het gepoets komt er ook nog eens lekker veel gifdamp vrij van de kwikhoudende en kankerverwekkende chemicalien die ze vullingen noemen inplaats van gedwongen bot-implantaten, als de kinderdoop na de besnijdenis. En na zulk een gebeurtenis is hun naam ineens haas, en zijn alle verdere klachten voor de psychiater en de zondagsschool. Nee, dan ben ik maar als een oude jood die zegt : De verlosser moet nog komen. Een geschikte kanditaat hiervoor zou zijn Nelson Lincoln, die ook nog eens voor de dieren opkomt.

Onder dwangverpleging moeten we vandaag de dag van de verboden vrucht eten, om zo vervolgens nog meer in de problemen te komen, om zo nog rijper voor de verboden vrucht te worden. Dit is een vicieuze cirkel. En gedwongen implantaten hebben meer te maken met bezoek van buitenaardse wezens dan met werkelijke zorg. We zijn allang niet meer van onszelf. Maar goed, elke religie heeft zijn ongelovigen, en die moeten naar de hel. De hele wereld zal het beest achterna gaan om zijn beeld te aanbidden en zijn merkteken te dragen. De vijand werkt met vergiftiging, en met ontkenning ervan, zo is het altijd al geweest.

Mijnheer Olafsen uit Zutphen aan de Rijn zegt dat aan amalgaam geen enkel gevaar zit, want alles zit netjes ingedekt binnenin de kies. Nooit van dampvorming en metaalradiatie gehoord, mijnheer Olafsen ? Vervolgens zegt mijnheer Olafsen dat er maar heel weinig van het amalgaam daadwerkelijk in het lichaam terecht kan komen. Hoe weet u dat mijnheer Olafsen ? Ooit weleens opgemeten ? En weet u niet dat de apparatuur van de bezetters zichzelf echt niet zullen gaan verraden ? Drogredenaties, mijnheer Olafsen. En u heeft geen respect voor de mening van een ander, zelfs niet als het om hun eigen mond gaat. Uw wil is wet, want u heeft uw kolonie bezet, en duldt geen verzet. U houdt hen allen in slaap door het stafke van Doornroosje, met uw prikkende boren, soms tot aan de zenuw toe, en dan maar de gepleegde misdaden afdekken. Wie heeft u gezegd in de monden van gevoelige kinderen te gaan boren ? Het is niet veel anders dan Karel de Kleine die met het zwaard de ongelovigen dwong het christendom aan te nemen. En zo is de orale besnijding net zo erg als de vaginale besnijding, omdat het beiden om dwang gaat, en de klachten erbij niet serieus worden genomen. Klachten zijn de tekenen dat de bezetting werkt. En men wil dat zo houden. Alle tong zal belijden, elke knie zal buigen.

Bert Ootjes is door het verzet als zogeheten holistisch tandarts geplaatst in Bergen aan de Maas. Hij werd geplaatst voor het verwijderen van brandmerken, mertekens en nummers van het beest, en werkte in opdracht van de patient. Door de ongelovelijke werkdruk is mijnheer Ootjes overspannen geraakt, en plaatste het verzet een tweede zogeheten holistisch tandarts, professor Joost Achterbergen. Ook hij werkte in opdracht van de patient. Sindsdien zijn er vele zogeheten holistische tandartsen in het land gaan werken om de orale besnijdingen tegen te gaan. Veel van die zogeheten holistische tandartsen waren boorloos, maar ook de bezetters infiltreerden in deze branche, maar dan met boren. Om het infiltreren tegen te gaan plaatste het verzet schermpjes die zelf dauwdruppels konden aanmaken, en die schermpjes bezaten twee soorten poedertjes die op de zogeheten tandarts zouden reageren. Werden de dauwdruppels blauwkleurig, dan was de kust veilig, maar als de dauwdruppels roodkleurig werden, dan had de patient te doen met een infiltrant. Zo konden patienten het snel testen. Het was een uitvinding van Bert Ootjes. Niemand heeft ooit het tegendeel van de werking ervan kunnen bewijzen, en als er wetenschappelijk commentaar van buiten het verzet kwam, dan werd dat gewoon niet erkend. Het kwam er al snel op neer dat minstens vijftig procent van de zogeheten holistische tandartsen infiltranten waren van de bezetting. Velen hadden gewoon hun eigen gifjes die ze gebruikten, en de orale besnijding werd gewoon doorgezet. Ook het half serieus nemen werd een grote trend.

Ik ben in het verzet gegaan toen ik 25 werd, maar omdat ik op straat werd neergestoken kon ik geen actief lid meer zijn, en beperkte mij hooguit tot discussie-groepjes. Ik raakte verlamd. Ik zit nu in een rolstoel, en moet weer langzaam leren lopen. Mijn vriendin helpt me daarbij. Vandaag ben ik met haar naar het naaktstrand gegaan omdat het buitengewoon mooi weer was. Daar waren mensen met mooie naakte plekken in hun mond, niet vervuild door de zogeheten tandarts. Alles puur natuur.

28 Januari 1971

De flower power beweging groeit nog steeds, meer dan ooit. Ook de ‘Baas in Eigen Mond’ beweging groeit hard, vooral onder de jeugd. Ik kan weer een beetje lopen. De wonden zijn aardig genezen. De naaktstranden zijn dichtbevolkt nu. Overal wordt geprotesteerd en gedemonstreerd tegen de bezetting, tegen de grote drie, maar het ministerie is niet onder de indruk. Het is volgens hen door de gezondheidsraad bewezen dat de grote drie geen kwaad hebben verricht en een bevordering zijn voor de volksgezondheid. Inmiddels grijpt de bevolking massaal naar speciale tandpastas voor gevoelige tanden, want nieuwe zogeheten vullingsoorten zorgen ervoor dat zelfs duikers niet meer zo diep konden duiken als voorheen, doordat ze de druk op de mond niet meer aankunnen vanwege deze nieuwe aanwinst in de pharmaceutische industrie. Dit wordt door het ministerie ontkent. De nieuwe zogeheten vullingsoorten zijn prima. De bezetting kan er alleen maar van profiteren. Er wordt alleen vanuit het hogere elite-ras gedacht. Het leken-ras is niet interessant. Steeds meer jongeren beginnen zich tegen de flower power beweging te verzetten, omdat er maar niets gebeurt. Het is allemaal te soft, en de meesten worden gezien als watjes die niets ondernemen dan mantras zingen en mandalas tekenen. De heavy metal beweging begint te groeien, en kaapt veel van de flower power beweging weg. De zogeheten underground wordt een grote attractie voor degenen die maar geen aansluiting konden vinden in de flower power beweging, of hen die erin teleurgesteld waren en grote vraagtekens hadden.

Bert Ootjes begint een nieuwe pseudo-industrie en wordt door de politie opgepakt en vastgezet. Hij is inmiddels de grootste verzetsstrijder die het verzet kent, en de bekendste. Hij wordt ook wel de Vader van het Verzet genoemd. In de gevangenis vindt Bert Ootjes een nieuw hormoon uit wat tanden weer kan laten aangroeien. Wel zorgt dit hormoon ervoor dat de tanden om de zoveel tijd gewisseld worden, en dat betekent dus tegelijkertijd het einde van de hele zogeheten tandheelkunde. Het hormoon is een mengsel van een stof die door haaien en krokodillen wordt gedragen, en die door een simpele injectie in een mens ingebracht kan worden, eens en voor altijd. Vanaf het moment van de injectie maakt het lichaam de stof zelf aan. Het hormoon slaat in als een bom, en naast het verdwijnen van de zogeheten tandheelkunde valt ook de geestelijke gezondheidszorg en ook het medische bewind. Nu een van de grote drie is gevallen blijkt het dat ze hun belangrijkste schakel kwijt zijn. Mensen worden gezonder doordat ze niet meer als een afvalput van gifstoffen worden behandeld. Ook het kerkelijk geloof valt hierbij in, en onze erfenis bleek niet veel meer te zijn dan een zogeheten vulling na de besnijdenis, en nu de besnijdenis was verdwenen daalde ook de behoefte naar een zogeheten vulling, maar de dwang was er nog steeds. De grote twee adopteerden toen het kerkelijk geloof als nummer drie, maar de geloofwaardigheid hiervan was tot een minimum gedaald, en velen lieten zich niet zomaar meer afzetten.

3 Januari 1980

Bert Ootjes komt vrij, en zorgt ervoor dat ons land de onafhankelijkheid krijgt. De geestelijke gezondheidszorg en het medische geloof worden tot liefde-werk gereduceerd. Het kerkelijk geloof mag daarbij helpen, maar verliest haar macht. Nelson Lincoln wordt de nieuwe anarchistische leider, en ook Joost Achterbergen speelt hierin een grote rol. Zij worden de nieuwe grote drie. Een man genaamd Tutuc zet een geheel nieuwe religie op gebaseerd op liefde en sex. Maas-Middelland wordt de nieuwe hoofdstad, waar professionele prostituees zich zetelen en de stad leiden. Er worden meer naaktstranden geopend, en het land wordt voor vijftig procent naturistisch. Tutuc richt de Naturistische Anarchistische Partij op, de NAP, en krijgt zestig procent van alle stemmen. Velen hebben een andere definitie van naturisme, die volgens hen veel meer is dan gewoon naakt lopen. Binnen het naturisme komen vele stromingen. Er wordt fel uitgehaald naar de mode beweging die

wordt gezien als sexuele onderdrukking en het creeeren van een underdog. Nog steeds dertig procent van de bevolking hangt de mode beweging aan, en ze hebben grote invloed, vooral op scholen, waar andersdenkenden al snel als leken-ras worden gezien. De mode wordt steeds meer gezien als manipulatie en als een belemmering voor de vrijheid.

28 Augustus 1981

Het land heeft de status van Utopia bereikt. Er is vrede overal. Men kan elkaar weer waarderen, men voelt zich weer veilig bij elkaar, er is weer vertrouwen, rust, maar ook onafhankelijkheid. Ik kan inmiddels weer goed lopen en alles weer doen. Veel ga ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer, het plantsoen. Hier kom ik helemaal tot rust. We hebben het vaak over onze schooltijd. Ik ben erg veranderd volgens mijn vriendin, minder druk. De roosjes beginnen uit te komen langs het zwanenmeer, en ze brengen wit sap voort. De grootste zwaan van het plantsoen gaat stoer over het riviertje dat het slot omgeeft. Altijd ruikt het hier naar zeewier. Als ze van die grootste zwaan niet zouden zeggen dat het een zwaan was, dan zou ik denken dat het een paard was. De bloemen komen hier laat uit, en niemand weet waarom. Altijd pas na de mid-hitte van de zomer. De criminaliteit is hier tot een nulpunt gedaald. Ik voel me weer veilig op straat.

In andere landen is het nog geen Utopia, en zijn missionarissen van Bert Ootjes vaak niet welkom. Heel veel buitenlanders emigreren naar ons land, en er komen steeds meer flats, die ook steeds hoger worden, en dit schijnt een goede uitwerking te hebben op de onderlinge vrede. In de politiek in andere landen gaat het er hard aan toe, ze geven Bert Ootjes geen kans. En ons land noemen ze de nieuwe toren van Babel. Dan wordt Bert Ootjes in het buitenland vastgezet wegens het smokkelen van zwaar alcoholische dranken. Hier schrijft hij zijn apocalypse. In ons land wordt een standbeeld van hem opgericht. Zijn geboortedag wordt een nationale feestdag. Met de diertjes gaat het helaas nog steeds niet goed. Ze worden nog volop geslacht, en er wordt nog volop van hen genoten. Wel heeft Nelson Lincoln al heel veel voor hen gedaan. Vegetariers proberen heel wat, maar worden aan alle kanten tegengewerkt. Hun hoop is eigenlijk op Bert Ootjes, maar die zit in de gevangenis. De dieren hebben zo nog steeds geen onafhankelijkheid, en behoren nog steeds tot het leken-ras. Slagers beginnen steeds meer reclame te maken, met de meest idiote, uit zijn verband gerukte, betuttelingen, en proberen de massa met liedjes en slagzinnen in hypnose te houden. Leuk, zo'n arm diertje slachten, en dan ook erbij gaan zingen. De zingende slagers zijn populair, en er worden veel platen verkocht. Ook banketbakkers werken veel vaker met vlees. De warme broodjes met vleesvullingen gaan pijlsnel over de toonbank heen. En ze vinden steeds weer nieuwe dingen uit, en verleggen hun grenzen voortdurend. Voor de dieren is het nog geen Utopia. In het buitenland hebben de dieren het beter.

In de ogen van de dieren zijn de slagers en hun consumenten de bezetters. Zij vinden het racisme, maar niemand schakelt in op hun frequentie, en zij hebben geen diploma's. Nee, dit land is met zijn kar vol diploma's aan de rand van de afgrond terecht gekomen, ook al noemen ze het een Utopia. Maar in de apocalypse hebben de dieren het laatste woord.

2 Augustus 1982

Grillen zijn 'in'. Er wordt veel gebarbecued, veel gezongen en gedanst. Voor de dieren lijkt het alleen maar erger te worden. We zijn in de tachtiger jaren beland. Vlees wordt een handig weggevertje, een uitstekend kado voor speciale gelegenheden, en een bewijs van eeuwige trouw en

liefde. Huwelijks-taarten worden meer en meer omgezet in bouwsels van vlees, en de miniaturen van zowel bruid als bruidegom op de top van de vlees-cake zijn steeds meer naakt, als een propaganda voor het naturisme, wat natuurlijk op zich niet verkeerd is. Steeds meer wordt er de nadruk gelegd op practische collectieve ambacht, waarin de vlees-eter moet zien wat hij eet. Veel demonstraties van openlijke slachtingen worden vertoont, en het vlees bestemd voor een huwelijks-feest wordt op het feest zelf geslacht. Door dit soort openlijke vertoning steeg allereerst het aantal vegetariers dramatisch, maar later werd het als cultuur-goed gezien, als educatief. Zo werd alles geheel gestileerd, en elke zenuw lamgelegd. Woorden als ‘traditie’ werden gebruikt, terwijl die traditie er nooit was. Vegetariers hadden ingezien waar het anarchisme het land naar toe had geleid, en begonnen te verlangen naar een milde vorm van communisme. Een bekend schrijver sprak : ‘Het educatieve zwaard heeft een praalwagen gemaakt voor het bandeloze verstand.’ Het werd een chaos in het land. Iedereen zag uit naar de terugkomst van Bert Ootjes. Maar die kwam maar niet, want die zat vast in het buitenland. Joost Achterbergen promoveerde weer ergens met een verslag over de carnivorische problematiek, maar dat haalde allemaal niets uit. Men was ergens in aan het vastroesten en kwam er niet meer uit. Er kwam een wet dat iedereen die nog vlees wilde eten de dieren zelf moest fokken en slachten. Negentig procent van de bevolking werd hierdoor boer. Nelson Lincoln had gehoopt dat ze door deze wet zouden terugschrikken, maar nee hoor, het werd een sport, een trend, een ritueel, ja, een geloof. En er werd zoveel mogelijk nonsense over verkocht. Het land kwam in een draaikolk van schaamteloos geweld en arrogantie tegen dieren. Dieren werden gewoon door de steeds naturistischer wordende bevolking als minderwaardig gezien, als ondergeschikt aan, als plezier-leken die uitgebuit moesten worden. Het werd een agrarisch land van veeteelt waarin iedereen betrokken werd, en de vegetariers zonderden zich veelal af. Zij konden dit zinloze geweld niet bevatten, en velen van hen vertrokken naar het buitenland.

Zovelen konden hun worstjes met karbonaatjes niet missen. Ze moesten er toch niet aan denken om zonder de speklapjes en de frikandellen door het leven te gaan. Vleesproducenten haalden zelfs stunts uit door het vlees te laten regenen op speciale dagen. Het land had een nieuwe bezetter. Men begon een hogere ethische en morele waarde aan vlees te hechten. Het zou gezond zijn en zelfs noodzakelijk voor het instandhouden van het menselijk ras. Het dierlijk ras stond dus zichtbaar op een lager plan volgens deze bezetter. En dieren konden niet spreken, dus die konden zich niet verzetten. De nieuwe orale bezetters waren gekomen. Het geloof in vlees redeneerde als volgt : Mensen waren engelen, en dieren waren gevallen engelen, duivels. Zo verdedigden ze hun handelwijzen, en daarmee beweerden ze ook nog eens dat wanneer zij die dieren verslonden, dan werden hun zonden vergeven. Ik legde me er bij neer. Ik kon niets doen. Vaak ging ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer om te bespreken wat we konden doen, maar er was niet veel wat we konden doen. We voelden ons machteloos, en besloten te genieten van de dieren die er nog waren, en die met rust gelaten werden : zwanen. Vaak gingen we ‘s nachts naar het meertje, trokken onze kleren uit en gingen daar zwemmen met de zwanen. Op een dag nam de grootste zwaan ons op zijn rug, en bracht ons naar het slot. Er woonde hier niemand meer. Het slot stond vol met ridder-pantsers. We zijn toen naar boven gegaan en gingen op een oud bed liggen. We waren helemaal naakt. Ineens kwam de zwaan binnen met een pluimhelm op. Dat was wel het zotste wat we ooit gezien hadden, en we moesten beiden heel erg lachen. Boven het bed hing een schilderij met naakte vrouwen en een wereldbol. We wisten dat het een naturistisch slot was. Het was vrij toegankelijk voor iedereen. Overal waren ook spinnewebben. Op een verdieping hoger waren nog meer schilderijen met naakte vrouwen. We besloten weer terug te gaan, zwommen het meertje over, en klommen even later ons bed in. Een man scheen het allemaal op camera te hebben vastgelegd. Hij had een zwarte hond met manen. Hij liet het ons zien en zei dat het het mooiste was wat hij ooit op kamera had vastgelegd. We voelden ons niet bespied ofzo. We vonden het wel dapper van hem, en bovenal knap. Hij wilde ons wel meer beeldmateriaal laten zien. Het waren veelal naaktscenes. Ik kwam dichter bij zijn zwarte hond met de zwarte manen. De hond had zulke prachtige ogen en ik moest hem gewoon omhelzen. Het dier was één en al geconcentreerde kracht. Het dier leek wel van

adel. Alles was rust hier en vredig, en we kregen een goed contact met de man.

Hij wilde ons wel vaker filmen, en we stemden toe. Hij was een filmmaker die op zoek was naar unieke, zeldzame tafereeltjes. Wat deze man deed was kunst, hij had de gave om de climaxen en het goede van het leven te vereeuwigen. Mijn vriendin kreeg hem lief. Hij was van haar leeftijd. Ik zei : 'Ga je gang.' Ik kon me voorstellen dat ze iemand nodig had van haar leeftijd. Ik was altijd veel te jong voor haar, alhoewel ik me ouder voordeed dan ik was. Nu was ik me dan steeds kinderlijker gaan gedragen, omdat ik daar vroeger nooit de ruimte voor had gehad. Ik beleefde mijn jeugd nu voor de eerste keer in mijn leven. Ik ontmoette een jonge vrouw, jonger dan mij, een buitenlandse, en we werden smoorverliefd. We deden alles samen. Ook gingen we 's nachts vaak zwemmen in het zwanenmeer, en bezochten we vaak het oude slot. Ik bleef wel gewoon hele goede vrienden met mijn vroegere vriendin en haar nieuwe geliefde. Ik had het gevoel dat zij veel beter bij elkaar pasten, alhoewel we altijd een fantastische relatie hadden gehad. Het was goed zo. We waren beiden verzadigd van elkaar. Ik begon een nieuwe hoodstuk in mijn leven, en zij ook, en ik was nog steeds verliefd op haar en zij op mij. En de liefde was mooi en goed. De man die van haar leeftijd was had haar op het moment meer te bieden dan ik had, en hij kon heel wat leegtes vullen die door het leeftijds-verschil tussen haar en mij waren ontstaan. Zij had mijn moeder kunnen wezen. Ik had nu behoefte aan iemand die op één lijn stond met mij, van dezelfde leeftijdscategorie, of iets jonger, omdat ik mezelf nu ook jonger gedroeg dan ik was.

De tuin rondom het slot leek Arabisch, hier in Rotterdijk. Het had een beetje een pseudo-religieus-communistische gloed, wel heel mooi trouwens, bijna sprookjesachtig. Het was alsof de zwanen de sleutel ergens bewaarden. Mijn nieuwe vriendin had grote volle borsten die vol leken te hangen met melk, net zoals mijn vorige vriendin. Het leeftijdsverschil hoefde nu niet echt opgevuld te worden, want we scheelden niet zoveel in leeftijd, maar wel kon het lengte-verschil opgevuld worden. Zij was kleiner dan mij, maar verder absoluut niet klein. Omdat ze bruin was zei ze altijd dat ze chocolade-melk had, maar dat was natuurlijk maar een grapje. We hadden beiden een bepaalde orale fixatie en dat was tegelijkertijd om te overleven. Er woedde nu eenmaal een orale oorlog. We waren schaakmat gezet in een machtsspel. De gelovigen zeiden altijd dat het paradijs van Arabisch-Babylonische oorsprong was, dus voor ons was het gebied rondom het slot altijd paradijselijk. Hier moest ergens de sleutel hangen. Met mijn nieuwe vriendin dwaalde ik door de gangen van het grote slot, diep in de nacht. Overal hingen naaktschilderijen die ons denken leken te programmeren. Veel van die schilderijen waren enigmatische paradijselijke taferelen. Sommige vrouwen werden met een blinddoek beschilderd, naakt en met een zwaard. Soms een weegschaal vasthoudende, of een schaal met daarin een soort zwarte of grijze stof. Ze hadden een rechterlijke of richterlijke uitstraling of houding, als een vrouwe Justitia. Ook gaven zij mannen die stof te drinken. Ik moest ineens weer aan die amalgaam-toestanden denken. Zou het een vonnis zijn gebaseerd op in het verleden gepleegde misdaden ? De vrouwen waren van bruine huidskleur, maar niet altijd. Zou de bron van dit alles in het paradijs te vinden zijn ? Zou daar wat mis zijn gegaan ? Waarom gaf Eva haar man van de giftige vrucht ? Ik viel bijna naar achteren toen we in een kamertje kwamen met nog een schilderij. Dit schilderij was heel hoog opgehangen, boven een deur die een open haard verborg. De man was geblinddoekt in dit schilderij. De vrouw niet. Zij had twee ogen als rode appels waardoor ze naar hem keek. Hij zat op een stoel. Zij had een zwaard en een sigaar. Boven het schilderij was nog een schilderij met een geblinddoekte vrouw met een zwaard die stond alsof ze klaar was om te kappen. Maar dat was het schokkendste niet : Beide vrouwen waren als etalage-poppen, werkende voor een industrie, en ze hadden geen borsten. Die waren afgekapt. Ze konden hun moedermelk niet geven. Hun vagina's waren afgedekt met metaal en een slot. Zij waren kinderloos, ontdaan van hun sexualiteit. Daarom gaven ze niets dan gif en verderf. Mijn nieuwe vriendin schrok er ook van. Het deed haar denken aan de vaginale besnijdenis in Afrika.

‘Zouden dieren zich ook zo voelen ?’ vroeg ik. ‘Zij worden besneden tot de dood.’ Mijn nieuwe vriendin knikte. Ik voelde me onwennig. Toen zijn we maar teruggegaan. ‘Bij de indianen,’ zei ik, ‘in het amazone-gebied, werden soms de borsten van vrouwen geamputeerd zodat ze beter hun pijl en boog konden gebruiken.’

‘Ja,’ zei zijn vriendin, ‘en in Fenicie wat nu Turkije is werd Attis aanbeden, een aan zijn lot overgeleverde jongen die door wilde schapen werd grootgebracht, en zichzelf ontmande door een vloek. Uit zijn bloed kwam de naaldboom voort, en hij was een vroegere Jezus.’

Als in Turkije daadwerkelijk het paradijs heeft gelegen, dan ging daarachter nog steeds deze gruwelijkheid schuil : een dieper kruis, een genitale afsnijding, een sexuele apartheid. En dit had grote orale gevolgen. Het moederschap en de mannelijkheid werden ingeruild voor de oorlog, de jacht, de dood. Attis had zijn geliefde, Cybele, verlaten voor een sterveling, en werd door Cybele getroffen met de vloek van waanzin, vanwege de jaloezie. In de Joodse legendes duikt ook de naam van Lilith op als de eerste geliefde van Adam, maar zij werd al heel snel de hof uitgestuurd, omdat zij zich niet aan Adam wilde onderwerpen. En dit kruis was een enigma met vele gevolgen. Lilith zwoer dat zij de kinderen van Adam, de mensen, zou vernietigen. Zij kwam terug als de slang om Adam en Eva het gif aan te bieden. Ik ging op mijn buik liggen, en mijn vriendin ging op me liggen. Ik was niet getroffen door een vloek omdat ik een andere vriendin had nu, en mijn vorige vriendin had ook een andere vriend nu. Er was geen jaloezie. Er was vrijheid. Er waren geen rekken in onze monden meer.

Hoofdstuk 2.

‘Een vrouw zonder borsten heeft alleen gif te voeren,’ wordt er weleens gezegd, figuurlijk dan. Dat betekent dat een vrouw die geen verantwoordelijkheid draagt, geen moederlijke empathie, een gevaar is voor de samenleving. Dat was de slang in het paradijs, maar we zagen al dat er vele kanten aan het verhaal zaten, vele factoren speelden een rol, en het is niet echt eerlijk om alles zwart-wit neer te zetten met vurig religieus fundamentalisme. Er waren andere kanten. Wie hakte de borst van de vrouw af ? Waarom was ze zo woedend op de man, en wilde ze hem berechten ? Is er een kant van het verhaal die wij niet kennen ? Of heeft ze haar borst zelf afgehakt, als een amazone, om zo macht te kunnen voeren over de man ? En met welke redenen ? Voelt ze zich bedreigd door de man ? Of wil ze gewoon dwars haar zin doorvoeren.

Ik besluit met mijn vriendin terug te keren tot het slot. Ditmaal gaan we nog hoger. Op een hogere verdieping vinden we veel olie-lampen, veel Arabische spulletjes. De schilderijen zijn veel bloederiger hier, met veel naakte vrouwen die oorlog voeren. Ook zijn er veel jacht-tafereeltjes. We lopen naar de volgende verdieping, waar het enigma al snel toeslaat : afgehakte koppen van bizons staan op de schilderijen. Ook zijn er veel azteekse schilderijen, waar azteekse priesters de harten uit hun slachtoffers snijden en omhoog houden. Het is een dolle boel van besnijdingen en afsnijdingen, allemaal om apartheid te creeeren. Weer een verdieping hoger staat een enorm schilderij met de toren van Babel. De toren van Babel is een verhaal uit de bijbel waarin mensen een toren proberen te bouwen naar de hemel, en naam te maken, maar dan daalt God neer om hen te verwarren en te scheiden, zodat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. Nog een verdieping hoger staat een standbeeld van een engel, waarachter een schilderij is met de boom des levens. De engel lijkt op een wachter, zelfs op de engel des doods. Ik houd mijn vriendin vast. We zijn beiden naakt, en staren verschrikt naar de engel en het schilderij. Naast ons is nog een klein trapje naar boven, naar een zoldertje. We horen een stem : ‘Wie wil het ei uitbroeden, wie eet het, en wie staart naar de dop ?’

‘Zei jij dat ?’ vraag ik aan mijn vriendin. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Jij ?’ Ik schud mijn hoofd. Dan vliegt er een papegaai van het zoldertje naar beneden. ‘Opkrassen,’ schreeuwt hij. ‘Wie heeft jullie gezegd hier te komen. Het ei zal rotten.’ We lopen naar boven naar het zoldertje en zien overal rotte eieren liggen. Het stinkt hier ook verschrikkelijk naar rotte eieren. ‘Te laat,’ krijst de papegaai, ‘te laat. Jullie hadden eerder moeten komen om het geheim te zien. Nu is het weg, voor eeuwig. Dit is wat jullie krijgen voor jullie optreden : Rotte eieren.’ Tussen de eieren ligt een klein kruisje waaraan een staafje hangt dat lijkt op een mannelijk geslachtsdeel. ‘En nu oprotten,’ roept de papegaai. Het beest begint ons te pikken, en we rennen naar beneden. Het best blijft ons pikken totdat we uit het slot zijn. Snel rennen we door de tuin het water in, en zwemmen naar de overkant, maar nog steeds houdt het beest niet op met aanvallen. Dan komt de grootste zwaan ons te hulp. We houden er heel wat plekken aan over, en willen voorlopig niet meer naar het slot.

Blijkbaar is de vruchtbaarheid aan het lijden verbonden, onlosmakelijk, als twee tegengestelden, het naakte aan het bedekte. We moeten maar wachten totdat daarin vrede is gekomen. In de grondtekst van de bijbel is het paradijs Sheool, het dodenrijk, oftewel de tuin der doden. Ook de val was een werking van het paradijs, om het offer te doen rijpen. De ruwe diamant moest geslepen worden. Ze ligt op mijn rug en heeft haar armen onder mijn oksels door en houdt mijn schouders vast. Ze probeert me op te trekken, maar ik ben moe. Dan vallen we beiden in slaap.

Een oosterse tuin van geheimen, met religieuze valstrikken. Ik schrik wakker. Zij houdt me vast. Ik val weer in slaap. Voor een tweede keer schrik ik wakker. Zij houdt me weer stevig vast, en ik val weer in slaap. In wiens armen lig ik, of is dit weer een strik van de dood. Hoe dan ook, ik heb het nodig om door de dag te komen. Het is mij gegeven. Ze staan daar voor huizen als paardjes, paardjes van de apocalypse om de volle druiven te betreden, te vertrappen. De maan schijnt, de sterren vallen, een droomweb houdt mij vast. Houd mij vast, laat mij jouw trekpop zijn, in dit speelse paradijs is het beter te zijn, beter dan daarbuiten. Het paard van religie trapt hard, ongenadig, straft voor eeuwig, zet schaakmat, en trapt dan de druiven van het genot in, één voor één, en soms meerderen tegelijk. Een hard besluit, van een jaloerse God, een erfenis, van lang geleden, een raadsel dat brult, smeekt, dwingt. Kijk naar de vrucht, niet naar de dop, eet niet, want het is slechts vergif, maar zoek naar haar geheimenis, broedt het uit, en ren wanneer je kan, zweef over de wateren, als een afstandelijke liefde, veilig en ver weg als de zon. Laat de hoop je niet ontnemen, laat je niet zeggen dat ver weg alleen maar koud is, want kijk naar de zon, die het verste weg is van ons allemaal, en schijnt en warmte geeft zoals niemand anders dat kan. De zon, de astronaut, op zoek naar geheimenissen, het grote broeden.

Ik maak een verkeerde beweging en er knapt iets in mijn rug. Toch nog een complicatie van de steekpartij. Ik vecht tegen de dood, en heb een bijna-dood-ervaring. Ik kom in het paradijs, waar naakte vrouwen zijn, overal. Zij houden een geheim vast, een ei, een groot ei, een doorgang, een weg. Het is een ei vol van bloed. Ik bekijk het ei vol belangstelling. En het bloed stolt, en brengt een lichaam voort met orale en genitale vrijheid. En er is een harmonie tussen die twee, en er is vrede. Na een paar dagen ben ik weer de oude. Er is iets veranderd in mij. Ik heb de dood ontmoet, en daardoor het leven. Ik sta aan beide kanten. Ik ben de brug tussen twee naturen.

Er stonden vele narcissen in onze tuin, vechtend tegen de koude dood. Zij gaven het leven warmte, de mensen een warme deken. Alles was bevroren, bevroren legers. Er werd gehandeld in mensen. De koude hand des doods greep hen, en wie kon daar tegen opvechten. Sommigen dachten harmonie in bloed te zien, anderen alleen maar twist. De raven kwamen over de stad. De stad was

snel opengebroken. Er was plaats voor het enigma nu, men staarde niet alleen maar naar de dop. Men at niet meer van het vergif. De broeders waren gekomen. In de heldere zon stonden zij daar, in de Arabische zon. De raven waren uit het oosten gekomen. Oosterse wachters waren nu in de stad, kloppende op de deuren. Zij brachten dat andere nieuws. Zij geloofden dat zij het hart waren binnengegaan, op de zwaan waren zij geklommen, en het bracht hen hier. Ook zij hadden hun verwachtingen, hun verlangens, hun logica. De Arabische zon was heet. Zij waren de paarden van de apocalypse, maar niemand heeft hen begrepen. Zachte hoeven hadden zij, manen overal, lange wimpers, dromerige ogen, bruin, dromend van zachte winters, sneeuwwitte daken, waarop het paarse zou neerdalen. De paarse hand zou hen allemaal wegnemen. Zij hadden hun schuilplaats in het oosten wanneer de winter zou vallen, en dan zou het pas echt hard en koud zijn. En de drop-verkopers zouden er rijk van worden, de banketbakkerijen vol, want iedereen wilde daar ineens slapen. Men zou vluchten tot het orale als de genitale klem zou worden gebroken. Nu lag zij nog vastgebonden op de grond, maar de wachters waren dichtbij haar. Ik hoorde een schreeuw. Zij stond op, en bedekte haar naakte lichaam met een nachtjapon. Zij ging de nacht in met een fakkel, zij was de moeder der raven. De paarse hand bracht haar op de punt van de kerktoren. Een sneeuwwitte dag zou het worden, nu Doornroosje was ontwaakt. Niet door een kus. Neen. Door een warme hand, een innige omhelzing.

Het was een paarse dag met lange manen, een koninklijk feest. Doornroosje was opgestaan. Zij stond tussen haar vader en moeder in, de oude koning en koningin. Zij bracht hen de smeltende chocola die voor eeuwen verborgen was gehouden. Iedereen zou wel met haar willen dansen, iedereen zou wel een veeg van haar chocola willen krijgen. Maar zij was selectief in haar genade, zeer selectief. Zij bedekte de edele vruchten met chocola, en schoof hen in de ogen. De bakker stond buiten op een kist en zong van haar. Zo lieten zij het feest ten einde gaan. Maar tot diep in de nacht werd er nagenoten. De bakker stond bij de notenboom met een bijl, en brak het open. Kisten vol mandarijnen stonden hier, kisten vol oude mandarijnse koningen, met een mandarijns accent. Een zetel gaf zij aan de oude man die zij door het licht had geleid. De baard van de oude tovenaar die vastzat in de boomspleet was losgesneden door het zwaard van haar ogen. Haar ogen spoten vuur, en lieten de koralen zien. Dit allemaal in flitsen, niet teveel, want teveel van dit goede zou de draken opwekken. Zij wilden Doornroosje voor eeuwig laten slapen, en niet slechts voor honderd jaar.

Ik keek met haar over de rivier van gisteren, naar de dampen ervan en de spoken, en wij wilden er niet wezen. Wij waren gevangen door het morgenland, waar de prinsessen en prinsen van gisteren niet meer regeerden. Wij konden het, ja, wij konden het wat we jaren niet gekund hadden. In het midden van de stad was zij verlicht. Wij werden door haar gevuld als roomsoezen. Van taai vlees waren haar vullingen, niet om te eten, maar om te broeden. De kok van de slacht werd terechtgesteld, en dit allemaal na een reeks lovende woorden. Morgen zou de maaltijd zijn, niet vandaag. Nooit meer zouden wij van onrijpe druiven eten waardoor de tanden van onze kinderen slee waren geworden. En deze komende maaltijd was een maaltijd voor vogels, raven, want zij waren bestemd voor dat uur om het eerste aan tafel te gaan en te eten. Het oog van de stad wilde haar verlichten, want de stad had haar nodig, en wilde haar nooit meer uit het gezicht verliezen, maar op die dag vertrokken de zwanen naar het oosten. De raven hadden de stad nu, en zij werden ingenomen, zoals zij eens innamen. Het pasen met zijn versierselen van drop was nog steeds een ingrijpende gebeurtenis. Ik keek haar aan, zij keek naar mij. Ik had mijn oude jeugdliefde teruggevonden. Zij had kleine borsten, niet gevuld, zij was teder, intens, voorzichtig, zacht. Nooit zou er meer een zondvloed komen na die dag. Haar regenboog was een teken daarvan aan haar hemel. Ik schraapte de damp er vanaf. Een standbeeld werd van haar opgericht in de stad. Wij zouden haar nooit vergeten.

Na die week speelden de kinderen spookje in de stad, en werden de oude hobbelpaarden uit de schuur gehaald. Zij speelde, ik droomde. Het was de slag der herinneringen, rijkelijk belegde het mijn brood. Ik liet de raven er van eten. Ik at de worst van het verleden door de berg naar de andere kant, en daar werd het varken van de toekomst geslacht. Tijd was niet meer. De bezetters hadden de stad en het land ingenomen, weer vanuit het oosten, door de Arabische zon. En ik kon alleen maar glimlachen. Ik vond het wel grappig, al die vogels. Wij voerden de vogels aan het zwanenmeer, maar de zwanen zijn hier nooit meer teruggekomen. Zij hadden het geheim ergens anders gebracht. Ook voerden wij de paarden die dag, de paarden van deze apocalypse. Beschuit was haar lievelingsvoer, en rozen haar lievelingsbloemen. Een paard zwom door de grachten. Ik keek erna, en mijn rug maakte mij los van de aarde. Ik zweefde er boven, als een grote broer, als de lange neef. Ik verzorgde de aarde als mijn broertje.

Het regende buiten. Ik zat met mijn jeugdliefde op de bank. Aan al het oude was een einde gekomen, nu ik het oudere had gevonden. Het was als een harem in mijn gedachten, een doornenkroon, een rozenkrans, de cirkelzaag boven Bagdad, de ster van Betlehem. Een zoete ster was het, van genadeloos geduld. Haar licht was verblindend, en toen konden we ineens weer voelen, elkaar voelen. Voelen datgene wat zo lang was weggeweest. Zij liep zo langzaam in haar lange nachtjapon, een oosterse avondjurk, leren schoentjes met riempjes, met allerlei gaten, gelakt, en haar sokjes waren kinderlijk als de bloesem. En nog steeds dacht ik aan de zwanen. Waar zouden ze zijn ? Verblindend was haar licht, des te zoeter haar aanrakingen, haar verschijning. Teer licht, weeskind, wolf, onbegrepen. Ongezadeld in de nacht. Ik borstel haar, er is rust. Zij neemt haar pijl en boog, en gaat de stad in. In de stad staan beelden van zwanen, als een herinnering aan die dag. De zwanen zijn van steen, niet van vlees. De stad is verlaten van zwanen. De oorlog is dood. Elke knie zal zich buigen, elke tong zal belijden, en niemand weet wat. Een onverbiddelijk zwaard heeft de oorlog lamgelegd. Het vrederijk is aangebroken. De paarden van de apocalypse gaan streng door de stad heen, en dan komt de zon op, de Arabische zon. Het jachtboek is nu geopend. Men bekijkt de plaatjes, en begrijpt niet waarom. Men wil terug naar de oude dagen, maar het kan niet meer. Ik borstel haar haren, er is rust. Ze is in de stad met haar boog, als vrouwe Justitia. De rechtszaak begint. Zij was een vrouw van geconcentreerde kracht en zwakheid. De jacht-engel. Zij roepen vrede vrede, terwijl er geen vrede is. Na de duizend jaren zal er een nieuw tijdperk van vrede aanbreken. Ik borstel haar haren nog steeds. Ze zegt niks. Ik zak weg, en ze gaat op mijn rug liggen. Als een kat heeft ze haar prooi. De vlekken van de luipaard spreken van oude wonden. Dan breekt ze mijn rug, en ik ben niet meer van de aarde. Haar bereiken kan ik niet, alleen door stralen. Ik moet haar overgeven, ik moet haar loslaten, de afstand zal nu rechter zijn. Ik voel mij als een Arabische zon, die het ijzer laat stinken, die het leer zacht maakt.

Zij zal het grote ei uitbroeden, zonder dat het haar zal doden. Van het vergif zal zij niet eten. Eens sprong zij in het wespennest, en werd een luipaard. Nu komt zij niet dichtbij, maar broedt van ver weg. De dokters zeggen dat mijn rug nu goed is, maar ik heb pijn. Zij zeggen dat dat er niet is. Zij staren alleen naar de dop. In een vuur dat eeuwig brandt wonen zij. Van een afstand ontkennen zij de problemen, een naaldboom groeit uit mijn wond. Grootgebracht door wilde schapen ben ik. We zijn omsingeld en schaakmat gezet door levensgevaarlijke zotten. De idioten van de planeet Idiotia zijn gekomen. Waren de dokters maar dronken en aardig. Wat is er van ons Utopia overgebleven ? De nieuwe bezetters ruiken als het oude, de mondenrekken zijn weer terug. Ditmaal met veel prikkeldraad. IJzeren Jaap is uit zijn doos geklommen om de klokken terug te zetten. Waren de zwanen nog maar hier. Zij is een boogschutter, een teken aan de hemel, dat de oorlog nooit meer komen zal, maar we leven met de jacht. Een teken dat er nooit geen zondvloed meer zou komen, maar nu zijn we hier. De ijzeren maagd is onze straf. Zij broedt niet, zij steekt, zij is op jacht. Mijn rug is van ijzer, een bouwwerk van amalgaam, van kwik, van Mercurius, om de rest van mijn lichaam te verzieken. De dokters zien niets op hun foto’s. Zij staren alleen naar de dop. Wij wachten allen op Bert Ootjes, die nu inmiddels een martelaar is. Maar de zwanen hebben hem

bezocht. Mijn buik is gemaakt van witte en rode vulling, een eeuwig gif. Zelfs al is de wortel eruit, het symptoom zal altijd blijven. Een leuk syndroom waar geestelijk verzorgers aan kunnen blijven sleutelen. Ouders blijven met hun kinderen naar zulke dokters gaan, want als het kind geestelijk ziek wordt verklaard door de beroepsbeul, dan treft de ouders zelf geen schuld, want geestelijk ziek zijn dat ben je vanaf de geboorte, en zo hebben de ouders die hun kind verrot hebben geslagen een alibi. Zo is de zogeheten tandarts met zijn stiekeme, niet navolgbare, zogeheten vullinkjes die het kind beladen met complexe vergiftigingen en de syndrooms-stempeltjes van de geestelijk verzorgers, de zogeheten psychiaters en hun handlangers, een professionele ouders-bescherming geworden. En hoe kan een kind tegen zo’n doortrapt systeem opboksen ? Een kind heeft geen diploma’s, geen zegeltjes, maar mag deze zegeltjes wel verbreken, door de paardjes van de apocalypse. Maar waar zijn de zwaantjes wanneer je ze nodig hebt ? En waar is Bert Ootjes ?

Rebelse kinderen worden al snel ziek verklaard, niet de maatschappij, nee, want de maatschappij is heiliger, in ieder geval heiliger dan degene die aan de bel trekt. De paardjes staan nog steeds in deze carrousel. En de mierzoete snoepjes van oma moeten de kinderen klaarmaken om een reis door de fuik van de zogeheten tandarts te maken. De zogeheten tandarts gebruikt hiervoor goedgepraat geweld. De Arabische tandarts was nu gekomen, en die was nog wel orthodoxer. Bij de balie werd snoep uitgedeeld wanneer een kind zich keurig en netjes had gedragen. Het hormoon van Bert Ootjes was inmiddels uitgewerkt. Ook de botten begonnen gaatjes te vertonen, en ook die moesten gevuld worden, en daar had de Arabische tandarts een heel arsenaal voor, en die duldde echt geen tegenspraak. Arabisch amalgaam werd daarvoor gebruikt, waarvan de ingredienten strict geheim werden gehouden. Alleen de ingewijden mochten de ambacht uitvoeren, en beunhazen werden streng gestrafd. Die werden openlijk op de pleinen aan de schandpaal gezet. Nee, de Arabische tandarts, daar viel niet mee te sollen. Malafide tandartsen werden als kwakzalvers bestempeld, afgezet, en gingen sindsdien vaak zonder een ledemaat of ontmand door het leven. Azteekse praktijken kwamen niet zelden voor. De Arabische tandarts meende het. De bottenvuller, zo werd de Arabische tandarts vaak genoemd. ‘Ik moet vandaag weer naar de bottenvuller,’ klaagde een oud mensje. ‘Ja, ik ook,’sprak een bijna tandenloos oud mannetje, en een ander moest de dag erna. Controles waren wekelijks, en sommigen moesten twee keer per week. Elke knie boog, elke tong beleed, en elke trotse nek brak voor de Arabische tandarts. Als er problemen waren met het Arabisch amalgaam, dan werd dat altijd op iets anders geschoven, en dan voelde de Arabische tandarts zich diep beledigd, en kon erg kwaad worden, wat dan de meest verschrikkelijke consequenties had. Het was godslasterlijk om te twijfelen aan het Arabisch amalgaam. Zulke godslasteraars en aanstellers waren rijp voor de Arabische psychiater. De Arabische tandarts was wel heel goed voor dieren. Zo wreed als ze waren naar hun klagende patienten, zo genadig waren ze naar dieren.

Het lichaam van Bert Ootjes lag inmiddels op de bodem van het meer van Geneve, waar ze hem hadden gedumpt. Zijn botten werden later opgedoken en hij kreeg een eervolle begrafenis. De appel brandt, en kan niet meer gegeten worden. Er kan alleen nog maar gekeken worden als naar de uitbarsting van een vulkaan. De trekpop van het verleden is stuk, maar de Arabische tandarts kan het nog wel maken, want die handelt ook in speelgoed. Bert Ootjes zal zich zeker in zijn graf omdraaien. Speelgoed, om kinderen klaar te maken voor de tandarts. Nu kunnen ze nog spelen, maar straks ? Onze enige hoop is de marsmannetjes, maar die bestaan niet. De marsman marcheert onderdrukt in ons geconditioneerd verstand. De Arabische tandarts is de banketbakker, heeft een hotel-keten, is ambitieus. Hij is de grootste snoep-producent voor kinderen. Hij verdient wat bij, om ook een zwembad te hebben onder zijn kast van een huis. De Arabische tandarts is hier kind aan huis. Om Bert Ootjes wordt inmiddels flink gerouwd. Velen worden monddood verklaard. Ik begin een Arabische tandartsen-praktijk, zo’n beetje de enige manier om aan de Arabische tandarts te ontkomen.

Een nieuwe Arabische vogelsoort is er toegevoegd in het plantsoen, om het verlies van de zwanen op te vangen : de draai-konten. Prachtige vogels, daar niet van, maar ze kunnen zo vanuit het niets bezoekers aanvallen. Zo van : van te voren maar eerst bellen. Hele statige, deftige vogels met een strenge zwaar-orthodoxe etiquette. Zo ken ik er nog één. Het doet me een beetje denken aan die papegaai van het slot. Ik durf niet zomaar meer naar het zwanenmeer, het plantsoen. Deze vogels zijn geen grappen.

‘IJs ?’ vraagt ze.

- Ja, met slagroom, zeg ik

‘Siroop erbij ?’

- Ja, die rode

‘De Arabische tandarts zal daar blij mee zijn, die is lekker duur, en veroorzaakt veel gaten in je botten. Hij zal wel weer flink op je schelden bij de komende controle om zijn blijdschap om de winst goed te verbergen.’

- Nee, ik heb nu mijn eigen kwastjes. Ik kom niet meer bij die man. Ik ben nu zelf die man. Hij mag wel bij mij komen, dan zal ik hem een koekje van eigen deeg geven.

‘Arabisch amalgaam ?’

- Ja, schat, die met die vogelstront.

‘Schat, je weet toch dat je de doodstraf kan krijgen voor het verraden van de ingredienten.’

- Laat hen maar hierkomen met hun bekken vol mislukte plastische chirurgie en gedwongen eeuwige mode.

‘Schat, je weet toch dat dat hun geloof is ? Ze weten niet beter, en dat moet je respecteren.’

- Ik heb daar allemaal geen respect voor. Heb jij respect voor een mes die in je rug wordt gestoken ?

‘Toe nou, liefje, dat moet je zo niet zien.’

- Oh, en hoe moet ik het dan zien ?

‘Moet je kijken hoe je jezelf opstelt, en dat noemt zich een Arabische tandarts. Een beetje professioneler mag wel.’

- Oh, gaan we het nu ook over professionaliteit hebben, en vergeet vooral het woord deskundig niet te noemen. Ga godverredomme een ezel kopen.

‘Zeg, jeetje, nu ga je ook nog eens een beetje lopen vloeken hier.’

- En doe jij nu maar niet ineens alsof je heilig Aagje bent.

‘Oh, heerlijk zo’n ruzie met jou, maar je weet wie er boven in bed de touwtjes in handen heeft.’

- Je hebt gelijk, ’t spijt me, zal niet meer gebeuren.

‘Goed, Jan Klaassen, dan is dat in ieder geval duidelijk.’

- Ja, Katrijn.

‘Moet je nu nog ijs met slagroom en rode siroop ?’

- Nee, Katrijn, ik heb geen honger meer.

We starten een restaurant in het midden van de stad, zoals elke goede Arabische tandarts zou doen. Het voedsel is er zalig, en mensen komen hier echt om heerlijk te genieten. We hebben ons eigen plantsoentje met Arabische draaikont-vogels, door ons getemd. Een betere plek kan ik me niet wensen. Mijn wereld kan niet meer stuk, en de hare ook niet.

Het Kind Van Licht

Ik, 44 jaar, schrijver.

Ik houd van boeken, vooral van de wat mysterieuze boeken. Ik woon alleen in een kasteel. Om de dag door te komen drink ik veel thee. Als ik dat niet doe dan val ik in een diepe depressie die met het verleden te maken heeft. Arabische thee werkt het beste op mij. In de zomer trek ik er altijd met

mijn caravan op uit. Ik heb vroeger gejaagd, maar daar heb ik me inmiddels voor negentig procent van bekeerd. Ik jaag nu alleen nog maar bij noodzaak. Ik ben een prominent lid van de jagers-vereniging. Ik houd van sport, maar ik merk bij mezelf dat ik steeds meer de rust opzoek. Ik houd van de indiaanse cultuur. Zij zijn het meest mysterieus voor mij. Ik ben verder niet gelovig, maar maak wel gebruik van de rijke symboliek van religies, als achtergrond. Voor mij is het natte kunst, de koude dood, ik geloof afstandelijk, maar wat ik dan geloof weet ik eignelijk niet. Ik voel mijzelf als een agnost, die weleens gebruik maakt van de metaforen en archetypes om mij heen, waarin ik bij vlagen soms een echte passie heb, die mij overigens ook weer benauwd. Ik voel mij een gevangene van mezelf, van deze wereld. Ik schrijf om ergens de uitgang te kunnen vinden.

Ik houd van dunne boekjes, maar wat dikkere boekjes doen het ook wel goed bij mij. Sommige boeken zijn gewoon echt perfect van formaat en ik kan daar wel uren naar staren en over nadenken. Ik lees veel, maar ben ook veel bezig met mijn geheugen. Sommige boeken benauwen me, en die heb ik liever niet in huis. Ik ben op zoek naar de perfecte boeken. Zo bouw ik mijn stad, mijn land, en mijn huis.

Ik ken mijn kasteel niet, ik woon alleen in een klein gedeelte. In veel kamers ben ik nog nooit geweest. Het kasteel staat verder helemaal leeg. Ik kom uit een gereformeerd gezin, een nachtmerrie, daarom woon ik nu alleen. Niemand zal me ooit de les nog leren. Mijn vader was dominee, en mijn moeder was uit hetzelfde hout gesneden. Ik kon me nooit uiten daar, ik werd nooit serieus genomen. Alleen de dikke bril van mijn vader sprak de waarheid. Wij hadden niets in te brengen. ’s Nachts is het alsof ik engelen hoor zingen. Vroeger leek het altijd alsof ik duivels hoorde zingen. Mijn vader noemde iedereen vroeger altijd ‘duivel’, en hemzelf beschouwde hij als een half-god. Ik kan daar nu om lachen, maar toen hij de baas was was dit zeer beangstigend, onheilspellend. Via een achterdeurtje in de kerk ben ik ontsnapt. Ik ben naar de kinder-bescherming gegaan en heb verteld wat voor gruwelijke praktijken ze er bij mij thuis op nahielden. Toen stopten ze me in een weeshuis. Mijn vader kreeg een lange gevangenis-straf, en mijn moeder werd in een inrichting geplaatst. Mijn vader is in de gevangenis overleden, en mijn moeder in die inrichting. Dat is natuurlijk een treurig einde, en ik heb daar best veel verdriet van gehad. In het weeshuis ben ik verder goed opgevangen. Ik woon nu op mijzelf.

Ik ben een verzamelaar van oud plastic speelgoed, klassieke uitgaves. Plastic is de toekomst, zeg ik altijd. Ik denk altijd : waren we maar wat meer van plastic, dan zouden een heleboel problemen opgelost zijn. We zijn van een te hoge graad vlees en bloed, en dat veroorzaakt de helse pijnen. Ikzelf weet goed wat pijn is, en het leek altijd wel een vereiste om verder te komen. Wat ik dan schrijf ? Antropologie en cultuur. Ik zou wel als ontdekkingsreiziger naar Zuid-Amerika willen gaan. Vooral het Amazone-gebied trekt mij aan. Er hangt veel kunstfruit in het kasteel, nog van de vorige bewoners.

28 Juni 1972

Ik heb nu een vriendin. We wandelen samen door het kasteel. Dan sleurt ze me mee de tuin in. Ze haalt me over om bij haar in te wonen. Ze heeft een klein huisje in de stad. Ik voel daar wel wat voor. Het kasteel is nu verleden tijd. Haar familie komt vaak op bezoek. Ze heeft een oom Jan en een oom Piet waar ze nogal erg op gesteld is. Sinds ik met haar ben ben ik de dingen anders gaan zien. Ze is veel buiten om de vogels te voeren. Vanaf hier kun je de kerk-klokken goed horen, maar ik vind dat niet erg. Ook heeft ze een voorliefde voor koken. Vooral met uien maakt ze veel bijzondere gerechten. Als ik aan de ui denk pel ik hem af in tranen. Zo zie ik mijn leven. Wortels

zijn ook haar favoriet. Wortels doen me denken aan konijnen. Verder houdt van allerlei puddings. Ze is veel bij de bloemen in haar tuin. Als ik aan bloemen, wortels en uien denk, dan zou ik er wel een trap van willen maken om met haar naar de zon te gaan. We houden van de zon. We zitten vaak buiten. Dan filosoferen we over allerlei dingen. Ze heeft boven veel schilderijen van indianen hangen. We zijn beiden erg ontzet over wat de blanken de indianen hebben aangedaan. Op zolder heeft ze een groot schilderij van de bizon-jacht. Ik vertel haar dat ik tegen jagen ben, maar dat het soms noodzakelijk is. Daarom ben ik lid van de jagers-vereniging. Indianen waren jagers voor voedsel, anders zouden ze gek van de honger worden, dus het was volkomen gerechtvaardigd. Ze waren ook nog eens met een jacht-instinct opgezadeld. De indianen zagen de dieren wel als heilig, dus vroegen ook om vergeving als ze op jacht waren geweest. Maar goed, dat kon natuurlijk per stam verschillen. Sommige indianen zagen het misschien ook als hun opdracht om te jagen voor de goden. Hoe dan ook, het hoe en waarom van de jacht interesseerde mij. Het was een prachtig schilderij, dat schilderij op de zolder. Het was net alsof de bizons op dat schilderij zeker niet voor niets stierven. Ze redden een indiaanse stam van de ondergang. Ook kwam er kannibalisme voor onder indianen. Dit had vaak te maken met religie, maar ook met oorlog, en soms gewoon echt honger. Sommige schilderijen die ze had waren echt luguber. Maar ik moest er gewoon meer vanaf weten. Het was een drang die ik niet kon tegenhouden. Mijn obsessie met indianen werd zo sterk dat mijn vriendin me op andere gedachten probeerde te krijgen, en mij probeerde af te leiden. Maar mijn drang was zo groot en aanstekelijk dat ze op een bepaald moment ook zelf voor de bijl ging. Wij moesten en zouden het geheim ontrafelen.

Mijn vriendin had ook een schilderij van engelen, en dat sprak mij aan, maar beangstigde mij ook. Een ander schilderij was met een engel die op de engel des doods leek, staande voor een poort. Het leek op een reusachtig groot zwart-grijs standbeeld. In de geschiedenis werden de indianen en hun goden door de christenen gedemoniseerd. Natuurlijk is bloedvergiet niet goed te praten, maar daar konden de christenen ook wat van. Ik staarde naar buiten, en kon de kerktoren boven de huizen zien uitsteken. Aan de ene kant trok het christendom mij aan, maar aan de andere kant stootte het mij af. Het was in mijn ogen de arrogantie ten top, verschrikkelijk nationalistisch en cultuurbarbaars. En dan die eeuwige hel, dat was me nogal een piek op de kerstboom. De macht van het christendom was groot, en zaaide angst en paniek. En mijn vraag was wat de God van de christenen met de indiaanse goden en de zielen van de gesneuvelde indianen heeft gedaan. Waar waren zij ? In mijn hoofd dansten de indianen een vurige dans, en als dat zo door zou gaan zou alles spoedig in vuur gaan. Ik kon mezelf er niet van losmaken. Het leek alsof zij brandden door het christelijk stempel. Het van hen geroofde land was nooit aan hen teruggegeven. De indianen hadden ingang tot de natuur, iets wat de blanken nauwelijks hadden, en dat maakte hen jaloers, omdat ingang tot de natuur ook de staf van vruchtbaarheid betekende. Het was alsof de draak een ei bewaakte en tegelijkertijd niet bij dat ei kon komen.

En wij leefden nog steeds dichtbij die draak in dat land, die jaloerse, kleptomanische, arrogante kracht die ons door het vele papier van de natuur af wilde houden. Maar goed, we wilden ook geen slapende draken wakker maken. Mijn vriendin leefde zich uit met het koken. Bij broodgerechten werd het bruine brood bewust gemengd met het witte brood. De blanken zouden deel kunnen hebben aan die natuur, door vermenging, niet door moord en roof. De blanke land-inpikker koos de brede snelweg van de vijandschap en niet de langzame, smalle weg van de vriendschap. Maar de blanke zag de indiaan al als goddeloos bij voorbaat, omdat de leefwijze van de indianen niet bijbels was. Grappig is het dat in de grondteksten van de bijbel alles wel weer indiaans is, maar de blanke leefde met een slappe vertaling daarvan. De spinnenwebben buiten laten me zien wat voor spel er aan de gang is. Of zijn de blanken ook een soort indianen met hun eigen jacht-instinct ? Daar lijkt het wel op, want onze voorouders hebben een verschrikkelijke jacht op de indianen gemaakt, en waren erg barbaars, echt niet minder dan de indianen, en vandaag laat de blanke nog steeds zien wie hij is door al zijn machts-systemen en verschrikkelijke bureaucracy. Daar moet je maar tegen

kunnen. De blanke heerser is als een witte spin met een web waar je 'u' tegen moet zeggen, en doet in oorlogsstrategie niet onder aan de indiaan. Wie is er nu een wilde ? Schuilt er in iedere blanke niet een indiaan ? Wat rassen-communisme zou de wereld geen kwaad doen.

Het liefdesbed boven de zee was leeg. Zowel de blanke als de indiaan waren vertrokken, naar hun eigen stukje natuur. Het bed was omringd met duizend deuren. Eén van deze deuren was de deur van verzoening, terwijl de anderen deuren waren van de dood. Ik was vastbesloten de juiste deur te kiezen. Ik had maar één kans. Ik ging op mijn gevoel af. Ik opende een deur en viel in een afgrond. Was dit de dood of de verzoening ? Ik zag grote doodshoofden van indiaanse opperhoofden. Ik zweefde boven de wateren, met haaien onder mij. Aan de andere kant van de afgrond kwam ik aan. Ik was trots op mezelf dat ik het had gered. Waar was ik nu ? Dood of levend ? Eén van de haaien had een grote staart die hij op me richtte. Hij was me gevolgd. Hij stond op het punt om mij met die grote staart te slaan. In mijn binnenste hoorde ik een stem die zei : 'Omhels de staart.' Toen ik dat deed ontplofte de staart en kleine doodskoppen kwamen voort. Een vrouw droeg een kruik, de laatste jacht.

De wereld met al haar boosaardigheden bleef ergens steken in een gat, zwevend in een licht. Alleen haar vrucht zou kunnen doorlopen, maar zij zelf zou vergaan in die kruik, in de laatste jacht. Ik staarde naar haar schilderij. Ze had het zelf geschilderd. Ze had een prachtige uitleg gegeven, zoals ik het niet zou kunnen doen. Ik had bewondering voor haar. Zij had een heerlijk boek geschreven. Andere boeken zouden mij steken. In onze gedachten waren wij nog steeds in het kasteel. Wij keken naar het binnenste van het kasteel, wat was als een exotische vrucht, waarvan je zou sterven als je het zou eten, maar wij stierven niet. Wij hadden het kind van licht gevonden. Wij keken naar de vrucht, aten ervan, en beseften dat dit het vlees en bloed was van de verzoening. Wij hadden de juiste deur gevonden. Een geluksgevoel maakte zich van mij meester, als van een geboorte. Dit kind van licht was ons kind. Nu zouden wij nooit een kind opbrengen in de materiele wereld, dat zou wreed zijn. We lieten het kind in de lucht zijn.

In het kasteel, in de kern, was alles anders, waar de pit was, het lichaam van de verzoening. Dit bed was in ons huis nu, in de huiskamer, waar iedereen het kon zien. Ook vanuit de keuken kon het bed gezien worden, en vanuit de tuin. Hier draaide het huis om nu, en buiten sneeuwde het, om alles, maar dan ook alles, met een sluier te bedekken. In onze gedachten was er een gele zwemvogel in het riviertje van het kasteel. Wij wisten niet waar het diertje vandaan kwam. Wij hadden het daar nog nooit eerder gezien. Het was onze trots, een trots om de nieuwe geboorte. Op hetzelfde moment was er een sterfgeval, de oude wereld, en het feit dat we niet meer in het kasteel waren. Maar het was goed zo.

In het bos rondom het kasteel waren zoete vruchten, exotischer dan degenen in het kasteel. In het bos was het goed. Dat was gewoon zo. Nog wel beter dan in het kasteel. En hier waren wij. Hier leefden wij. Van de modder van het dagelijks leven. Het diertje kwam hier ook. En als wij op onze uitgestrekte deken zaten, dan gaven wij hem ook wat voedsel. De gele zwemvogel was onze vriend, een parel uit de andere wereld. Het was een krachtige vogel, die goed voor zichzelf kon zorgen, statig, deftig, onafhankelijk, een hele verschijning. Wij konden hem niet de baas. Het was een koppige, eigenzinnige vogel, maar daar hadden ze om gevraagd. Hij wist precies zijn zin te krijgen. We deelden met hem de oogst.

Hij was een profeet, een prachtig joch, een apocalypse. Hij sprak snel, soms verwarrend. Hij sloeg deuren open. Wij volgden hem, terug naar het kasteel. Hij liet ons boeken zien die nog nooit waren

gelezen, en boeken die nog nooit waren geschreven. Hij liet ons gangen zien die we niet kenden, en een wereld waar wij geen deel aan hadden. Een globe van vuur, in het midden van het kasteel. Daar legde hij zijn kleed af en gaf ons precies wat wij wilden. Hij was gekomen om verlangens te vervullen, wensen. Hij was gekomen om dromen uit te laten komen. En daarna ging hij rond met de hoed. Hij was een handelaar, een makelaar in dromen.

Mexicaans

IJs

Hoofdstuk 1.

Ik liep op straat, en dacht aan het mengsel in de lucht, als aan een trap die tot een wolkenkasteel zou leiden, of een andere planeet. Ik had daar vaak over nagedacht en gefilosofeerd. Wie zou daar wonen ? In de nacht trok ik de stoute schoenen aan, en fietste naar de hemel. Ik had een lange regenjas aan.

Een koude oorlog heerste in de hemel, zo koud. Alles hier was gemaakt van het mengsel, prachtige zuilen, zeer hoog, een kolossaal gezicht. Zure gezichten bewaakten deze hemel, professionele gezichten zonder zorg, maar met een doodslust, ongenadig, zonder hart. En ik dacht : als het dan hier al zo koud is, hoe koud zou dan het opperwezen wel niet zijn, God. Ik zag God in de kleine dingen, de liefde tussen mensen, maar niet hoog op een ijselijke troon, geen gezagswezen die brulde om aandacht, en het dan niet gaf. Wie had deze God gecreeerd, deze machine van de hel. Wie had deze God in het leven geroepen ? Ik liep op straat, en keek door een winkelraam, waar ik protserige chocolade figuren zag liggen. De winkelier was in gesprek met een mevrouw. Zijn gezicht stond vuurrood. Niks geen liefde op zijn gezicht, alleen koele zakelijkheid. En de vrouw keek alsof ze haar liefde op het eerste gezicht had gevonden.

Ik liep door op de trap, tot het zolder, waar ik alle geraamtes nog beter kon bekijken. Een machteloos gevoel overstroomde mij, wat mij vertelde dat er meer aan de hand was. Een pauwenkoningin vond ik op een verdieping boven het zolder. Zij was de leider van een stad. Zij sprak mij geruststellend toe. Zij droeg het raadsel van de schoonheid, het raadsel van de hoer. Ik kwam er meer en meer achter dat ik de toren van Babel aan het beklimmen was. Ik was nog maar een jong kind. Ik had deze dromen zelf gecreeerd. Maar ik wilde er meer van weten. Het kon niet zo zijn dat ik de enige hier was. De pauwenkoningin nam mij mee naar haar kamer. ‘Wil je je voetjes vegen, schatje,’ zei ze. Ook wilde ze dat ik zou douchen. Het was liefde op het eerste gezicht. Ik was verliefd op haar. Maar natuurlijk had ik geen plaats in haar hart. Voor haar was ik maar een nummer. Ik was een jong kind, maar op hetzelfde moment een oude man. Zij was een zeemeeuw in de lucht. Boven de zee zweefde zij, de zee van mijn verlangens, maar ze liet me gaan. Ik was een nummer voor haar. Ik was maar een klein golfje in haar zee, gemaakt om te werken, om haar scheepjes te dragen. Toen ik haar bereikt had was ik oud, zeer oud, toen ze mij toegang gaf tot haar toren. We werden vrienden, en ik herinnerde het moment waarop ze mij voor het eerst zag. Ze had sprekende ogen, gecalculeerd, hardvochtig, maar tegelijkertijd zo zoet. Ik was bang voor haar, en

tegelijkertijd bewonderde ik haar. De zuilen van haar stad waren hoog. Zou zij God herbergen ? Ik was bang dat ik haar niet aan zou kunnen, bang dat zij over mij zou heersen, en dat gebeurde ook. Het mengsel was hier een dictator. Ik sloofde mezelf voor haar uit, om een hogere rang te krijgen in haar koninkrijk, en op hetzelfde moment vroeg ik mij af waar ik mee bezig was. Ze maakte mij tot kapitein.

Het mengsel was een mix van edele metalen en edele plastic-soorten, met de sterkte van dansers. Het was zowel buigbaar als onbuigbaar. Je kon het niet manipuleren. Zelden had ik een koppiger geheel gezien. Ik bleef maar gefixeerd op haar. Zij was de ster van het feestje, zij werd aanbeden. Haar stem was zacht en zoet, en tegelijkertijd gebiedend. Ze dwong aandacht en aanbidding. Zij die haar niet genoeg gaven werden geperst als fruit en vruchtjes, en wisten de keer erna wel beter. Zij was de mixer. Haar dans-muziek was meeslepend. Je kon je er nauwelijks tegen verzetten. En het raadsel van de schoonheid in haar was allesverwoestend en traumatiserend. In de nacht was zij een storm van angst. Ze was een vrouw van tegenpolen, ze had een duister gat. Haar legermachten vreesden haar. Ik kon mij niet verzetten tegen haar. Ik voelde me een slaaf. Er was iets in haar wat het einde van de wereld kon veroorzaken. Maar ook zij werd oud en grijs op haar oude dag, en ik trok voort. Als een trekvogel nam ik afscheid van haar. Haar woede liet veel van de toren invallen. Ik hield mij vast aan de dunne zuilen van het mengsel, en klom omhoog. Het mengsel redde mij uit haar grip. Ze was een panische verschijning vanaf toen.

Ik trok me op aan het mengsel, maar het begon te branden en te klonteren. Het droop van me af. Het proefde als een mix van chocola en caramel. Een spin greep mij, en ik verloor alles. Ik had geen identiteit meer, geen enkele zeggenschap. De wind deed met mij wat hij wilde. Ik was als geknakt riet. Ik was gekomen op de academie, waar jonge haantjes met hun veren pronkten, arrogante belhamels, die nog niet wisten dat ze niets wisten. Zij hadden van de grote appel van het 'zelf' gegeten. De 'ik' was hier de baas. Ook zij droegen het geheim van schoonheid. Zij waren ijdel, en bleven uren lang kammen voor de spiegel. Zij hielden hun schoonheidsverkiezingen van wie er het meest deskundig uitzag. Het mengsel werd hier aanbeden. Zij aanbaden het raadsel van de hoer. Het was een koopwaar, bezegeld met een diploma. Koningen kochten hun tronen voor hoge prijzen, en het raadsel van geld was moord. Ik had geen alibi, dus ze zagen mij als de moordenaar aan, en sloten mij op in een inrichting. Het was de koningin van de pauwen die mij daaruit bevrijdde. Dit land kende geen gevangenissen, alleen inrichtingen. En het mengsel was de militaire dienstplicht. De koningin van de pauwen maakte me tot officier nu. Ik was officier in het leger van het mengsel nu.

De hoer van Babylon zat hier, een prostituee, met een handel in koffie en cacao. Zij had haar mengsel geschapen van macht, want de toren moest verder gebouwd worden, tot in het hart van de hemel. Dit keer zou zij niet falen. Er stond teveel op het spel. Zij was de Izebel die de papieren profetie zou scheuren, als het voorhangsel van de schoonheid. Zij had haar potten en pannen opgestapeld, en beklom dezen. Zij was de prinses op de erwt. Haar matrassen waren opgestapeld tot aan het plafond. Vandaar kon ik het koele wezen zien, het wezen dat ons allemaal met strakke, misselijkmakende hand regeerde en afbeulde. Dit monster was genaamd het beest, slechts haar eigen spiegelbeeld. Ik dronk wat van mijn koffie, en zat tegenover haar, op de wiebelende matras. We voelden de erwt steken. Het stak als het ergste zwaard. Het was de wraak van de koffie-plantage, de opstand der slaven. Zij hadden hun eigen middel : de melange. Het was een mengsel van groenten, koffie, fruit en snoep. Het was een neger-opperhoofd die de toren van Babel claimde. Iemand anders had een middel genaamd : de mix. Al snel liep het uit op een oorlog, en het beest sprong toe, zodat ik er langs kom en naar boven rende. 'Laten ze elkaar maar opvreten,' dacht ik bij mezelf. Ik had lang genoeg zitten kaarten. Eindelijk waren er dan wat jokers in het spel. Maar de toren van Babel begon in te storten. Ik kon niet verder naar boven. Weer had de koningin der

pauwen genade met mij, en liet mij binnen in het wolkenkasteel. Ik was nu haar generaal. Maar koning was ik nog steeds niet. Ik liep er nog steeds zeer armoedig bij. Ze begon met pudding te gooien, en al snel waren we in een gevecht. Het mengsel was nog steeds meer dan overwinnaar. Ik verdiende het niet om zo te lijden, maar de oren waren doof hier. Een kat genaamd mengelmoes kwam dichterbij. 'Wat wil je hier beginnen ?' vroeg hij. 'Niemand zal naar je luisteren, want ze zijn allemaal in de ban van de mengelmoes.' Ik maakte een stap naar achteren omdat ik bang was dat deze 'mengelmoes' mij zou bespringen. Hij zag er woest uit en levensgevaarlijk. 'Ik zal je doof maken als de rest,' zei hij. 'Ik zal je voorhoofd harder maken dan hun voorhoofden, en je zult hen overwinnen.'

'Waar bestaat u uit ?' vroeg ik.

'Appelmoes,' zei hij, 'jam, kaas, en veel worst.' Hij probeerde mij kopjes te geven, maar ik hield me afzijdig. Hij zou me met één slag of bijt kunnen vermorzelen. 'Ken je het geheim van Babylon ?' vroeg hij. 'De moederstad van alle hoeren. Ik bewaak haar boom.' En hij probeerde mij te verleiden om van die boom te eten, wat mij tot een koning zou maken in de stad, maar ik weigerde, en zijn woede was groot. Hij kookte van woede, en begon te sissen als een slang. 'Zij die geweigerd hebben komen de stad nooit meer uit,' sprak hij toen kalm. Ik rende de stad binnen, en zocht naar een schuilplaats om me tegen deze kat te beschermen, maar niemand deed voor me open. Binnenin de stad was de gracht van chaos, waar ik toen insprong. Duisternis omhulde mij, maar alles beter dan deze kat. Ik zwom van gracht naar gracht, totdat ik bij een bakkerij aankwam. Het was de bakkerij des doods, waar zwart-grijze vrouwen werkten. 'Mengelmoes zal wel naar je op zoek zijn,' sprak één van de vrouwen. 'Hij houdt niet van zwervers zoals jij. Er is er maar één die je nog kan helpen, en dat is Hutspot.'

'Wie is dat ?' vroeg ik.

Ik ontsnapte via een achterdeurtje met een boekje in mijn hand. Ik was nu in een winkelstraat, op zoek naar Hutspot. Het boekje was een stratenboek, en al snel kwam ik waar ik wezen moest. Hutspot was een oude clown. Hutspot kende de toren van Babel als zijn broekszak en was ooit zelf ternauwernood aan mengelmoes ontsnapt. Hij vertelde mij hoe hij onstnapt was : 'Een glimlach bestaat uit een mengsel tussen monogamie en polygamie, maar de hoererij is een nog groter overspelig mengsel die de glimlach dooft. Daartoe was mengelmoes uitgezonden. Het grootste mengsel is echter het celibaat waarvan je werkelijk gaat lachen, ja, schaterlachen. Dat is het grootste medicijn.'

'Bent u van het katholieke priesterschap of iets soortgelijks,' vroeg ik.

'Nee, zoon,' zei hij. 'Er is een groter mysterie,' zei hij. 'De slang bewaakte in de hof de boom van de vermenging, waardoor er bastaarden voort zouden komen, half-bloed paarden. Adam en Eva waren volbloed-paarden van het koninkrijk, de onaangetaste bloedlijn, ongemengd. Zij leefden in de oorspronkelijke hof van Babylon, het paradijs, waar zij de voorbestemde bruid en bruidegom van Babylon waren. Eet van de hutspot.' En toen zette hij mij een bordje voor. De kat klopte al op de deur, dus ik moest snel eten. Bij de eerste hap die ik naar binnen slikte hoorde ik de kat al krijsen. Bij de tweede hap was alles doodstil. Hutspot had een restaurant, en vertelde mij dat de bruid van Babylon in de kelder leefde. Ik wilde haar graag ontmoeten. Zij was als getooid voor haar man, versierd met kostbare edelstenen. Zij droeg het serum in een glazen bol. Zij was maagd, de prinses

van de pauwen. ‘Je weet dat het mengsel aids is, hè ?’ vroeg ze. Ik knikte. ‘En je weet wat de enige oplossing daartegen is, hè ?’ vroeg ze. Ik knikte weer. Ze opende de glazen bol, en haalde er een rode condoom uit. ‘Hier,’ zei ze.

‘Nee,’ zei ik, ‘dat kan ik echt niet aannemen.’ Toen rende ik weg, hard de trap op, en toen nog hoger. Dit hier was niets anders dan een andere afdeling van het bordeel. Het mengsel regeerde hier. Ik greep een paraplu die ergens hing, en wist dat als ik ergens de kans kreeg, dan zou ik van deze toren afspringen. Maar alles was gesloten hier. Ik kon alleen naar boven rennen. Er was zo’n meerkeuze-dictatuur hier. Bovenaan de trap was het rijk van mevrouw Kluts, een heks. Zij stond daar in haar ketel te roeren. Toen ik er langs wilde, veranderde ze in een octopus. Tegelijkertijd veranderde alles wat hier was in een grote zee. ‘Klaar voor de zondvloed ?’ zei ze. Zij was een zeeheks. Zij was het mengsel der mengsels. Ook kon ze alles in steen laten veranderen. Het was bijna twaalf uur op de klok van de toren van Babel. Iedereen verzamelde zich onder de klok, alle bakkers met hun taarten, en toen kwam de snijder naar voren om de taarten te snijden. Het mengsel zou gescheiden worden. Alles ging in grote dozen. Mij wilden ze tot koning maken, maar ik wilde hier niet wezen. Ik verborg me in de klok. In de klok was een tunnel naar een andere toren, de toren van Noach, die zou namelijk hoog genoeg zijn om de hemel te bereiken, die zou nooit vallen, en die zou niet door de zondvloed getroffen worden. De godin der pauwen begroette mij daar, en nam mij naar binnen. Hier werd ik niet als een nummer behandeld. Maar er was iets wat niet klopte. Ik was terecht gekomen in een molen. Ik zou spoedig tot moes vermalen worden. Ik rende snel weer terug naar de toren van Babel, maar die was al aan het branden. Ik kon geen kant op. Plotseling pikte een vogel me op en zette me in de wolken. ‘Hier gaat de toren van Babel verder,’ zei de vogel. Ik klom van wolk tot wolk, en besefte dat de gehele aarde een toren van Babel was. Hoeveel torens zou het kasteel van Babel hebben, dacht ik. Ik stapte in een lift, waar ook de hoer van Babylon inzat, en de bruid van Babylon. ‘Zo, waar gaat de reis naartoe ?’ vroeg ik.

‘Naar de hemel,’ zeiden ze.

‘Oh, de hof van Babylon ?’ vroeg ik. Ze knikten. ‘Moes regeert daar,’ zeiden ze.

‘Oh, mengelmoes ?’ vroeg ik verschrikt.

‘Nee, zijn broer, die is wat makkelijker,’ zeiden ze.

‘Ik hoop het,’ zei ik.

Na een tijdje kwamen we aan in de hof van Babylon. Moes was inderdaad ook een kat, een prachtig beest. ‘De Kat van Babylon,’ zeiden ze. Moes was een aardig dier. Alles leek hier gemaakt te zijn van moes. De druiptuinen waren hier. ‘Koffie ?’ vroeg Moes. Ik knikte. ‘Met of zonder chocola ?’

‘Met,’ zei ik.

‘Goede keus,’ zei Moes. ‘De gifmengers van de hel nog tegen gekomen ?’ Ik knikte. Daar had ik genoeg van gezien.

‘De gedwongen vrucht, hè,’ zei hij. Ik knikte weer.

‘Nu, die gedwongen vrucht is hier niet,’ zei hij. Ik keek naar een omgekapte boom, maar wel vloeide er spul van naar beneden. ‘Ja, beneden komt heel wat aan,’ zei Moes.

‘Kun je die boom niet naar beneden donderen ?’ vroeg ik.

‘Nee, want dan komt niemand meer aan. Dan was jij hier ook nooit gekomen,’ zei Moes. Het raadsel van de schoonheid raasde in de lucht als een mengsel, haarzelf instandhoudende, bevestigende en ondersteunende. Zij had geen zelf-kritiek, zij was puur en alwetend. Zij protste hier en bracht anderen ten onder. En niemand kon haar vasthouden vanwege hun onreinheid. Zij was een giftige lijm in de lucht. Zij was de enige waarheid. Zij nam niemand serieus, kon zich totaal niet verplaatsen in de ander, en had daar ook geen behoefte aan, want alles draaide om haar, zij was de enige. Zij was de chemische stank in de lucht, de uitlaat van de cosmetische fabriek. Zij was van alles en iedereen verlaten, maar hield zichzelf in stand door zelfbevrediging. Ze was een meervoudige personaliteiten syndroom. Zij eiste blindelingse gehoorzaamheid. En dit noemden ze de hemel ? Moes zei dat we daarom beter in de hof van Babylon konden blijven. Er was daarboven niets te zoeken. Maar de bijtende lucht was overal. Moes bracht me naar een grot waar poppen waren. Hier was het veiliger, maar die poppen deugden ook niet echt. Ik voelde me opgesloten hier. Moes begreep me, en bracht me toen naar de grot van een draak. Het vuur van de draak en zijn rook was erg ontgiftigend. Het was de draak van Babylon, die de geheimen hier bewaarde. Ik had het gevoel dat ik weer een beetje kon ademen. De draak verwarmt de toren. De draak heeft dit alles gebouwd. Wij kunnen alleen opstijgen als een phoenix vanuit het as. Dit is de draken-cocon, de cocon van vuur en ijs. Wij zijn vlinders van de dood, die vervolgens worden gedroogd en ingelijst. Wij zijn hier op het mijnenveld, elke stap kan de laatste zijn. Maar uit de cocon zullen wij nooit vallen. De martelaar schreeuwt en niemand verstaat. De draak grijpt om zich heen, en sleurt iedereen mee in zijn val.

Hoofdstuk 2.

De tere vlinder vliegt, raakt vast in webben, valt, en verandert in een moordenaar. Vals beschuldigd, bespot, bedreigd, gedwongen en gehaat, moest zij van het mengsel drinken, van Babylon’s thee, en haar gevoelens verdringen. Tot het dodenrijk daalde zij, in het diepste van de hel vond zij haar pijl. Zij is een moordenaar nu, een deel van de draak zelf. Zij moest drinken van de thee, zij moest eten van het verleden. Zij moest drinken van andere werelden die zij niet kende. Zij was naar de toren van Babel verbannen. De molenaar van het kruis moest zij ontmoeten, en de moordenaar die daaraan hing. Zij verloor alles in de strijd. Door het mengsel werd alles van haar afgesneden. De stem van Babel was zacht en verwarrend. Alleen de ochtend kon verheldering geven. En dan kwam de nacht weer, en dat ging maar door, totdat we zelf een deel van het mengsel waren geworden. De bakker van Babylon mengt ons. Hij maakt van ons dat wat we niet wilden zijn. Hij trekt ons uit elkaar en voegt dingen in, zoals hij dat wil. Ik zat weer in de lift, ditmaal naar beneden, tot diep onder de grond waar de slager van Babylon leefde.

De volgende dag liep ik in de winkelstraat en probeerde dit alles te vergeten. Maar diep van binnen wist ik dat ik nog steeds in deze toren opgesloten zat. Toen ik thuis was staarde ik uit het raam, en ging vroeg naar bed. In mijn bed lag ik te woelen, en probeerde alles van me af te schudden. Ik

voelde me ziek. Ik kon wel janken. In mijn boekenkast was een boek van de Babylonische geschiedenis, naast een boek van Mexicaanse ijs-gerechten. Ik trok beide boeken eruit, en las in het eerste boek over Tammuz die het symbool was van de overwinning over relatie-problemen in het huwelijk. Hij was getrouwd met Ishtar, die het pasen uitbeeldde als Easter. Zij was een hemels ei dat ooit uit de hemel viel in de rivier de Eufraat. In de Sumerische voor-cultuur stond zij bekend als Inana die haar zuster Ereshkegal in de onderwereld wilde bezoeken en door zeven poorten moest gaan waarbij ze telkens een kledingstuk of sieraad moest afleggen. Zij beeldde de heilige striptease uit, het pellen van het heilige ei. Ishtar-Inanna was ook de moeder van Tammuz die hem later uit de doden opwekte door haar tranen. Hij had ontdekt dat het huwelijk hem tot het graf had geleid, maar kwam er ook achter dat het hem weer opwekte. Dit is de kracht van het Pasen, Easter. Hij was een voor-christelijke Babylonische Christus. Hij werd verscheurd door een psychiater, en werd toen meervoudige personaliteiten syndroom genoemd. Omdat zijn vrouw nog steeds een relatie met hem had werd zij vanaf dat moment een hoer genoemd, en was toen rijp voor de prostitutie. Ik voelde me machteloos en hulpeloos. Ik greep naar het tweede boek dat ik had gepakt, met de Mexicaanse ijs-recepten. Ik bestelde veel ijs en ging direct aan de slag. Er was zoveel ijs dat ik het in drie ijskasten in de kelder moest stoppen. Ik nodigde een vriendin uit. Ze vond het heerlijk. Ze vertelde mij veel over Mexico. Ik vertelde haar veel over de toren van Babel. ‘Weet je dat er ook zo’n toren in Mexico staat ?’ vroeg ze. Ze haalde een boek uit haar tas en liet het me zien. ‘Het is een ondergrondse toren, naar het middelpunt van de aarde.’

‘En wat is daar te zien, in het middelpunt van de aarde ?’ vroeg ik. Ze haalde nog een boek uit haar tas. Ik schrok. Het waren de meest verschrikkelijke slangen en draken. ‘Dit kun je daar vinden,’ zei ze. Toen ik het boek begon door te bladeren vond ik het prachtig. ‘Daar in Mexico aanbidden ze de dualiteit. Dat betekent dat ze alles aannemen wat je zegt, maar daar maken ze wel hun eigen mengsel van,’ zei ze.

‘Je bedoelt de paradox ?’ vroeg ik. Ze knikte. ‘Ze aanbidden de rokende spiegel,’ zei ze. ‘De spiegel is de enige weg uit de toren van Babylon,’ zei ze. ‘Ik ben gekomen om je te redden.’

‘Nou, dank je wel,’ zei ik. ‘Dank je wel.’ Ze leidde mij naar de spiegel, en door de spiegel kwamen we samen in de ondergrondse toren van Mexico terecht. We gingen het eerste het beste ijs-restaurantje binnen. Het leven was hier goed, veel beter dan in de toren van Babel. Mijn redder zat naast me. Wel begon het steeds kouder te worden. Ik staarde naar een vlechtwerk aan de muur. ‘Je hebt de dubbele draad nodig,’ zei ze. ‘De twee kunnen niet zonder elkaar.’ Ik nam haar in mijn armen en besefte dat ik niet zonder het mengsel kon. Na het eten gingen we naar een hotel. We zochten een spiegel op, en gingen weer terug naar de toren van Babel. ‘De toren van Babel, en het Mexicaanse ijs,’ zei ik. ‘Laten we het daarop houden. Hier woon ik, dit is mijn thuis.’ Ze knikte. Ze stond volledig achter me. Er liepen wachters op de muren van Babel, om het geheim te bewaken. ‘Hier woont de hoer van Babylon,’ zeiden ze telkens. Er kwam een klein hondje op me afrennen. Ik nam het beestje in mijn armen. Ik wilde het geheim weten. We stapten in de lift, en gingen nog verder naar beneden. We kwamen aan in de hof. Het leek alsof we een cirkeltje hadden gemaakt. Maar dit keer stond de omgekapte boom rechtop, en er was een slang in de boom, genaamd Ea. Deze slang was een orakel. Je moest niets van wat hij zei letterlijk nemen. Hij was de god van de afgrond, die door de Sumeriers ook wel Enki werd genoemd. Hij was ook de god van het water en van de wijsheid. Hier hing het mexicaanse ijs in de boom. ‘Als god zul je zijn, als je van het mexicaanse ijs zal eten,’ zei de slang. ‘En je ogen zullen opengaan. Het zal je hart verlichten.’

‘Ik heb er al van gegeten,’ zei ik.

‘Dan zullen de Spanjaarden je snel vinden,’ zei de slang.

‘De Spaanse inquisitie ?’ vroeg ik. De slang knikte. ‘Maar daar weet ik wel wat op,’ zei de slang. ‘Bouw een schip, want ik zal de zondvloed brengen.’

‘Kan ik niet gewoon de lift weer in ?’ vroeg ik. Het was een schip der zotten waarin ik was beland, maar ook wist ik dat hier ergens het geheim moest zijn. Ik ging zitten op een bankje, en wist niet of ik de raadselachtige slang met z’n allegorieen serieus moest nemen. Weer nam ik wat van het mexicaanse ijs. Het was gewoon lekker, en verder kon het me niet zoveel schelen. Hij was een zoetwater slang, en een slang van het genezend water, dus zo erg zou zo’n zondvloed nog niet eens zijn. In de bijbel was er ergens een tekst over de poel van vuur en zwavel van eeuwige pijniging, wat in de grondtekst een poel van genezing blijkt te zijn. Alles was hier zo dubbel, en alles kon omgedraaid worden. Het orakel lachte naar me. Hij scheen zichzelf ook niet al te serieus te nemen. ‘Ik ben het geheim van de vruchtbaarheid,’ grapte hij, ‘het geheim van alle creatie.’

‘Het zal wel,’ zei ik. Maar mijn mond begon steeds meer te branden. Wat had ik toch gegeten. ‘Ik zei het je toch,’ zei de slang, ‘maar je wilde niet luisteren.’

‘Zeker zwaar gekruid,’ zei ik. Ik gooide de deur achter mij dicht, en ging weer naar mijn kamer. Ik legde de twee boeken weer terug in de boekenkast, samen met de twee boeken die ik van die vriendin had gekregen. Ik ging weer slapen. In de nacht werd ik weer wakker van de pijn. ‘Je bent gekust door het vuur,’ zei een stem. Ik probeerde weer te slapen, maar het lukte niet. ‘Eet wat meer van het mexicaanse ijs, toe,’ zei de stem. Ik strompelde naar de keuken, en begon te eten, zoals ik nog nooit had gegeten, maar het vuur werd steeds erger. Ik hoorde gelach. ‘Okay, wat moet ik nu doen,’ zei ik.

‘Snap je dan niet dat je in een dubbele wereld bent. Wil je meer ijs, dan krijg je meer vuur,’ zei de stem.

Ik moest al snel overgeven van het vele ijs wat ik had gegeten, en er ging nog wel meer uit : vreemd kruid, vreemde bessen, zelfs doorns. ‘Het mexicaans ijs is goed voor orale laxering,’ zei de stem. Het voelde alsof mijn darmen werden schoongespoeld, en ik spuugde alles uit. Ik ging weer slapen, en sliep als een roos.

Het Gedwongen Chocola

Een oud vrouwtje leefde helemaal alleen in het bos in een klein huisje. Ze staarde naar buiten. Ze kon de bomen goed zien. Daarna staarde ze naar haar gedroogde vlinders die ze als kind had gevangen. Voor haar gevoel miste ze nog een paar kostbaren. Ze had haar net nog dichtbij haar,

klaar om de ontbrekende exemplaren te vangen. Altijd was ze op zoek. Niets dan leugens zweefden in de lucht, haar beschuldigende. Ze wilde deze leugens vangen, opdrogen en inlijsten. Ze was vol van haat. Ze kon het gelach van de plagende spotters om haar heen niet meer aan. Elke dag weer probeerden ze haar neer te halen, al vanaf het moment dat ze wakker werd. Ze leken op kinderlijke kleine elfjes, met brutale gezichtjes, als vlindertjes vrolijk dartelend om haar heen. Ze haatte kinderen op die manier, en ze droeg dan ook een duister geheim in haar binnenste. Soms sloeg ze met haar schepnet om zich heen, en riep : ‘Is het nu afgelopen.’ Maar de laatste jaren ving ze niks meer. Ze droeg een duister geheim van binnen. Ze wilde hier niet aan denken, en met niemand over praten. Ze was het vechten moe. Niemand zou haar begrijpen, en niemand zou sympathie voor haar hebben. Langzaam schonk ze wat thee in voor haarzelf. Buiten vlogen wat vogeltjes waar ze naar keek. Ze snapte niet waarom zo’n jonge geest als zij opgesloten moest zijn in zo’n oud lichaam. Zij zou oud worden in de armen van een ieder die haar aan zou raken, en daarom bleef ze ver van de mensen vandaan. Overdag werkte ze aan haar maaltijd voor de avond, en zorgde ze dat het huisje voldoende schoon bleef. Ook deed ze wat handwerk. Ze was ver weg in haar gedachten. Niemand kon haar bereiken. Ze was bitter geworden.

Ze wist niet dat er wat verder in het bos wonderbomen stonden. Ze kwam niet verder dan haar eigen tuin. De bomen werden bewaakt door dieren, zoals katten, slangen en konijnen, orakels. De bomen zouden haar naar boven leiden, maar ze zag hen niet. Ze zag alleen de kabalerige vliegende deugnietjes om haar heen fladderen. Maar op een dag was ze als door hypnose geslagen, en liep haar tuin uit door het tuinhekje. Ze wilde even het bos in, niet zo ver, maar even ergens anders zijn. Een konijn stond voor een boom, en wenkte haar. Ze kwam dichterbij en keek in de ogen van het konijn. Waarom komt u niet in deze boom wonen, zei het konijn. De top van de boom draagt een geweldig huis.

- Hoe kom ik daar, vroeg het oude vrouwtje.

Maar toen was het konijn weg. De vrouw wist niet of ze het konijn kon vertrouwen, liep door, en gleed in een onder het mos verborgen put. Ze viel gelukkig zacht, en op de bodem van de put stond een kat voor een deurtje. ‘Heus,’ zei de kat, ‘er is een ander leven voor u. Welkom binnen in uw nieuwe huis.’ En ineens was de kat verdwenen. De vrouw wist niet of ze de kat kon vertrouwen, maar ging toch naar binnen. ‘Welkom in de boom,’ zei een stem. ‘De boom is alles wat er is.’

‘Ik heb anders nooit in een boom geleefd,’ zei de vrouw.

‘Omdat je dat niet wist,’ zei de stem. ‘Je dacht alleen maar dat je wat wist.’

‘Ik wil hier weg,’ zei de vrouw. ‘Ik moet weer naar huis.’

‘Dit is je huis,’ zei de stem. Ze keek recht in de ogen van een kat.

‘Oh, jij weer,’ zei ze tegen de kat.

‘En jij weer,’ zei de kat. De kat greep haar en wilde met haar dansen, maar de vrouw wilde niet. ‘Ik wil eruit,’ riep ze.

‘Waaruit ?’ vroeg de kat.

‘Uit deze hel,’ zei de vrouw.

‘Dit is alles wat er is,’ zei de kat.

‘Spreek geen onzin,’ zei de vrouw. ‘Ik was daarnet nog in mijn huis.’

‘Welk huis ?’ zei de kat. ‘Dat dacht je alleen maar. Je bent hier altijd al geweest.’

‘Leugenaar,’ riep de vrouw. ‘Ik haal de politie erbij.’

‘De politie ?’ zei de kat. ‘Wat is dat ? Dat zijn alleen je gedachten.’

De vrouw werd woest en probeerde de kat te slaan, maar die was ineens verdwenen. Alles was donker om haar heen. Ze liep een trapje op naar boven, waar een beetje licht was. Daar was de kat weer. Beiden stonden ze voor een lift. ‘Stap in de lift,’ zei de kat, ‘dan zul je van al je problemen af zijn.’ Als gehypnotiseerd stapte de vrouw in de lift, en de kat sloot de deur achter haar. Hoog in de boom kwam ze aan in haar nieuwe huisje. ‘Maar dat is fantastisch,’ zei ze. Ze zou de kat wel willen omhelzen, maar die was nergens te vinden. Het beviel haar goed in haar nieuwe huisje. Alles was prachtig wit. Al snel kwam er een konijn boven. Het bleek hetzelfde konijn te zijn. ‘En van hieruit zul je alle lieve kinderen van de wereld opnemen,’ zei het konijn. ‘Er zijn kamers genoeg.’

‘Oh, dat lijkt me heerlijk,’ zei de vrouw. ‘Dan kan ik eindelijk voor het eerst een tante zijn.’

‘Zorg voor ze, kook voor ze, ga leuke dingen met ze doen,’ zei het konijn. ‘Deze kinderen zijn erg ongelukkig. Maak ze gelukkig.’ De vrouw had er echt zin in, en voelde zich jonger dan ooit tevoren. Het huis was inderdaad erg groot. Ze zou pannekoeken bakken, sprookjes voorlezen, en veel spelletjes met hen doen. Ook zou ze hen de andere plaatsen van de boom laten zien. Snel was haar huis vol met lieve kinderen. Ze sprak tot de boom als tot haar geliefde. Op een dag was ze verschrikt en in de war omdat haar kinderen in vuur waren. Maar de kat stelde haar gerust : het was slechts boomvuur. Het was een koud vuur wat aan hen beitelde, om hen nog meer klaar te maken voor het leven in de boom. De gezichten van reuzen waren in de boom die tot hen spraken. Op een dag stierf de vrouw. Heintje, een van de kinderen, nam de leiding over. Op de kamer van de oude vrouw stond een oude lift waar ze ingingen. Boven het huis bleek de boom gewoon door te gaan, en al snel waren ze in de wolken. Via een hele hoge tak kwamen ze in een andere boom terecht. Ze werden direkt door een konijn gegrepen en naar binnen gesleurd. Hier moesten ze gedwongen van vruchtenpastei eten. Ja, zei het konijn, want dit is de boom van de gedwongen vrucht. De kinderen vonden het niet zo erg, want de vruchtenpastei was erg lekker. Maar al snel moesten ze nog meer eten, en veel kinderen begonnen misselijk te worden. Heintje begon het toen flink zat te worden, trok zijn pistool en schoot het konijn aan flarden. Het bleek verder een prachtige boom te zijn. Ieder kind kreeg hier zijn eigen verdieping. Midden in de nacht maakte een ander konijn hen allemaal wakker, en dwong hen om chocola te eten in de gezamenlijke huiskamer. Eerst vonden de kinderen

dat geweldig, maar toen ze later nog meer moesten eten werden sommigen al snel erg misselijk. Het konijn was verschrikkelijk aan het schelden. Heintje vroeg : ‘Mag ik vragen wat hiervan de bedoeling is ?’ Maar het konijn wilde er niks van zeggen. Ze hadden maar te gehoorzamen. Dat liet Heintje niet op zich zitten, greep zijn pistool en schoot op het konijn. Maar het konijn dook weg. Even later kwamen er nog meer konijnen binnen, en grepen Heintje. Heintje zou worden opgesloten achter tralies. De kinderen waren erg in paniek. Daantje werd hun nieuwe leider. ‘Zoals jullie hebben gezien is er hier niet veel pluis,’ zei Daantje. ‘We kunnen beter teruggaan.’ Maar toen ze bij de hoge tak terugkwamen zagen ze konijnse wachters staan. Toen zijn ze naar beneden gegaan, maar ook daar stonden konijnse wachters. De dagen erna werden ze weer gedwongen om chocola te eten, meer dan ze opkonden, en niemand kon er wat tegen doen. De kinderen werden doodziek. Weer riep Daantje iedereen bij elkaar en zei : ‘Dan maar zo hoog mogelijk.’ En ze gingen ditmaal gewoon zo hoog als ze konden. Ze hoopten dat ze weer een tak tegen zouden komen die hen naar een andere boom zou brengen, maar er gebeurde niks. Wel zagen ze ergens een deurtje waardoor ze naar binnen konden gaan. Het bleek een lift te zijn, maar die kon alleen maar omhoog. De kinderen gingen in de lift, en Daantje drukte op het hoogste knopje. ‘Jullie zitten vast,’ zei een stem van de lift. ‘Niemand kan van de boom van de gedwongen vrucht ontsnappen.’ Veel kinderen begonnen te huilen. Ook Daantje wist niet wat hij kon doen. Toen ze uit de lift stapten zagen ze een heks zitten, met een slang en een beer. De beer was een knuffelbeer. Toen ze wat beter keken zagen ze dat de heks en de slang een standbeeld waren. De knuffelbeer begon te lachen. ‘Wat sta je te lachen,’ zei Daantje.

‘Jullie hebben vast moeten eten van de vruchtenpastei en de chocola, nietwaar ?’ zei de knuffelbeer.

‘Ja, hoezo ?’ zei Daantje. Weer begon de knuffelbeer te lachen, ditmaal te schaterlachen.

‘Wat sta jij daar nou te lachen, domme aap,’ zei Daantje.

‘Nou,’ zei de knuffelbeer, ‘ik vind het wel grappig.’

‘Grappig,’ zei Daantje, ‘het is helemaal niet grappig. We zijn er doodziek van.’ Weer moest de knuffelbeer daar erg om lachen.

‘Zit je ons nu uit te lachen ?’ vroeg Daantje.

‘Kom, knuffel me,’ zei de knuffelbeer ineens. Daantje stapte voorzichtig naar voren, en begon de knuffelbeer te knuffelen. ‘Laat mij maar met jullie meegaan, dan zal jullie niks overkomen,’ zei de knuffelbeer. Samen gingen ze terug en de knuffelbeer had gelijk. Nu hij mee was gekomen lieten de konijnen hen met rust. De knuffelbeer was heel aardig. Op een dag vroeg Daantje waarom de konijnen hen niet meer dwongen. ‘Omdat ze bang voor me zijn,’ zei de knuffelbeer.

‘Kun jij Heintje dan niet bevrijden ?’ vroeg Daantje.

‘Nee,’ zei de knuffelbeer, ‘een konijnenslot valt niet zo maar open te krijgen.’ De konijnse wachters stonden ook nog steeds bij de grote tak en beneden, en daar viel niet zomaar langs te komen. ‘Ik zal je vertellen hoe je bij de knuffelboom kan komen,’ zei de knuffelbeer. ‘Midden in de nacht als

iedereen slaapt dan schuift het standbeeld van de heks en de slang even opzij waardoor er een tunnel ontstaat die tot de knuffelboom leidt.'

Daantje besluit er naar toe te gaan om meer kennis op te doen. Hij moet helemaal alleen gaan, want de knuffelbeer is van die boom verbannen. Voor de jongere kinderen zou het te gevaarlijk zijn. Alles lukt, en al gauw komt Daantje via de tunnel aan in de knuffelboom. Maar het is alles behalve een knuffelplaats. Militaire konijnen lopen hier rond. Daantje heeft nog nooit zoveel wapens bij elkaar gezien, en ze zien er heel gevaarlijk uit. Deze konijnen zien er veel erger uit dan de andere konijnen. Het zijn roofkonijnen, als ratten. En hun oren zijn ook een stuk korter. 'Neem van mij aan, deze konijnen zijn geen stumperds, nee, zeker niet. Geen ruzie mee krijgen,' zegt een konijn tegen hem. 'Wat kom je hier doen trouwens.' Maar Daantje loopt door. 'Wat hebben jullie met Heintje gedaan ?' roept hij. Even later komt hij bij een hok waarin een heleboel knuffelberen zijn, en waar ook Heintje zit. Heintje is flink boos. Heintje ziet er een stuk ouder uit, en vertelt hem dat ze gedwongen worden gevaarlijke medicijnen te slikken. Als dat zo door gaat heeft Heintje niet lang meer te leven. Daantje schrikt daar erg van. 'Daantje,' zegt Heintje, 'herinner je dat tante het eens heeft gehad over het huisje waar ze eerst woonde, vlak bij de boom, dat daar plagende elven woonden ? Misschien dat zij kunnen helpen. Wij kunnen niet van deze boom weg, maar als jij naar beneden loopt dan kon je door de voordeur eruit en naar ze op zoek gaan.'

Goed idee, zegt Daantje, en vertrekt meteen. Na een tijdje zoeken komt hij bij het huisje van het oude vrouwtje aan. In het huisje vindt hij de elfjes. Ze zijn erg droevig om wat ze het oude vrouwtje allemaal hebben aangedaan. Daantje vertelt hen het verhaal, en al snel gaan ze met hem mee naar de knuffelboom. Ditkeer gingen ze plagen en pesten zoals ze nog nooit eerder hadden gedaan, maar nu allemaal voor een goed doel. De konijnen waren snel allemaal van de boom vertrokken. Deze magische elven wisten heel goed hoe ze de kooi moesten openen, en al snel waren Heintje en de knuffelberen vrij.

Nachtkozijnen

Ze was als een roofdier. Ze leefde ergens hoog in een wolkenkrabber. Hier had zij haar eigen appartement. Mensen vonden haar vreemd. Ze leefde nogal geisoleerd, introvert. Ze had haar eigen manieren, haar eigen dingen, haar eigen verhalen, en daarom vonden veel mensen haar wereldvreemd, maar sommigen waren wel nieuwsgierig naar haar. Vaak liep ze rond in gewaden met een zonnebril op, alsof ze een beroemde popster was. Haar cowboylaarzen hadden indrukwekkende patronen, en men vroeg zich af hoe ze daar aan kwam. Ze was een beetje op de maan.

Tarro van Hamelen had nog bij haar in de klas gezeten. Hij was altijd een beetje verliefd op haar geweest, en nog steeds had hij dat rare gevoel in zijn buik wanneer hij aan haar dacht, maar ze zag hem niet staan. Eigenlijk zag ze niemand echt staan. Ze leefde op zichzelf, en had genoeg aan zichzelf. Toch had ze ook vrienden die een beetje waren zoals zij, maar die bleken verre familie te

zijn. Ze waren er wel en ze waren er niet. Niemand kon echt hoogte van haar krijgen.

Tarro probeerde soms een praatje met haar te hebben als hij haar tegen kwam. Maar dan liep ze snel door. Mensen waren nieuwsgierig, maar ze liet haast niets los. Ze was een roofdier.

Ze kon heel mooi zingen, en Tarro had altijd het idee dat ze stiekem albums maakte, en dat haar grote appartement hoog in de wolkenkrabber een eigen studio had. Ze was heel rijk. Misschien was ze de koningin van vermommingen, en had ze ook andere namen. Misschien was ze wel een groot schrijfster, of een groot sporter. Soms zei ze weleens : 'Ik moet naar de dans studio.' Tarro had het idee dat dat ook in haar appartement was, want dan liep ze altijd haastig weg. Ze deed alsof Tarro niet bestond, alsof ze geen tijd voor hem had. Tarro had vreemde dromen over haar 's nachts. Alsof ze op jacht was, als een grote tijgerin. Ook vaak was ze wat kleiner, als een puma of panter, of een andere soort wilde katachtige.

Ze was echt een beetje op de maan. Zo zag Tarro haar altijd. Alsof ze niet met beide benen op de grond stond, alsof ze in een andere wereld leefde, in een fantasie-wereld, die onbereikbaar was voor Tarro, maar waar hij zo graag deel aan wilde hebben. Hij kon er wel om janken. Hij miste haar zo verschrikkelijk. Vroeger sprak ze veel meer met hem, alhoewel hij het gevoel had dat hij er niet was. Hij wist dat het zo afgelopen kon zijn, want eigenlijk zag ze hem niet staan, en sprak ze alleen met hem omdat hij nu toevallig haar klasgenoot was. Veel probeerde hij om haar aandacht te trekken, maar tevergeefs. Soms deed ze leuke dingen met hem, maar dat was dan weer snel afgelopen. Hij kon het zich nog nauwelijks herinneren, en hij had het idee dat die leuke dingen maar op een hand te tellen waren. Maar hij had problemen met zijn geheugen. Soms had hij het idee dat ze veel meer samen hadden gedaan, maar dan gleed dat idee weer weg. Soms vroegen mensen weleens : 'Was dat niet dat meisje waar jij ooit verkering mee had ?' Maar dan schudde hij zijn hoofd. Hij had nooit verkering met haar gehad, maar zou dat graag gewild hebben. Maar toch was het alsof zijn geheugen faalde.

Hij had zich nooit goed in zijn hoofd gevoeld, altijd alsof hij ergens tussen zweefde. Liezelore leek in dat opzicht veel op hem, maar hij was veel socialer. Hij voelde zich ook een beetje op de maan, maar anders dan haar. Hij wilde haar wel helpen, maar zou ook graag door haar geholpen willen worden. Ze zouden veel aan elkaar kunnen hebben. Op een dag besloot hij de stoute schoenen aan te trekken, en belde aan bij haar appartement. Hij moest hiervoor hoog met de lift in de wolkenkrabber. Ze deed open met haar zonnebril en keek hem verbaasd aan, haar mond een beetje openvallende. 'Tarro ?' vroeg ze.

'Wat kom je hier eigenlijk doen ?' vroeg ze. Tarro begon te stotteren, en even leek het alsof hij flauw zou vallen. Ze greep hem en trok hem naar binnen. 'Wat leuk dat je gekomen bent,' zei ze.

Maar toen werd hij wakker. Het was alsof ze in zijn hoofd zong, en het was als een plaaggeest. Maar toen smolt het weg. Hij had geen kracht om uit zijn bed te komen. De hele dag lag hij in bed om aan haar te denken. Op een dag kreeg hij bericht dat ze naar Amerika was vertrokken. Geen spoor liet ze achter. Een nieuwe vrouw kwam in haar appartement wonen, die een beetje was zoals zij, en die familie bleek te zijn. Het was haar zus. Ook haar zus liep vaak rond in lange gewaden met een kap over haar haar en een zonnebril op. Vaak waren die gewaden paars, en ze had ook cowboy-laarzen, maar dan met andere patronen. Ze was veel meer dan de gewoonlijke vrouwen, en al snel zette ze het hart van Tarro in vuur en vlam. De vrouw had ook een vreemd accent, alsof ze uit Amerika kwam.

Ook deze vrouw was als een roofdier, en Tarro had 's nachts dromen over haar. Aanspreken durfde hij haar niet.

Jaren gingen voorbij, waarin Tarro haar langzaam vergeette. Tarro had zijn eigen leven, en deze vrouw stond te ver weg. Maar muziek op de radio bracht ineens alle herinneringen terug, todat Tarro er pijn van had in zijn buik. Hij besloot de muziek te kopen, en luisterde vaak naar de albums. Zo had hij het een beetje in huis, en stond het niet meer zo ver weg. Maar toch bleef de pijn. Tarro wilde contact met de vrouw, en misschien op die manier met Liezelore. Tarro trok de stoute schoenen aan, ging naar de wolkenkrabber, en toen de lift in. Dat was een hele rit. Hoog in de wolkenkrabber aangekomen belde Tarro bij de vrouw aan. Die deed direct open. Tarro begon het verhaal te vertellen dat hij haar zus kende, en dat hij afvroeg hoe het met haar ging. 'Oh Liezelore ?' vroeg de vrouw. 'Kom maar even binnen,' zei ze warm.

'Liezelore is een vreemd meisje,' zei de vrouw. 'Ze woont nu in mijn appartement in Amerika, en ik hier in haar appartement, maar ze blijft maar klagen dat ze terugwil.'

'Waarom wil ze terug ?' vroeg Tarro.

'Omdat ze jou mist,' zei de vrouw met een lach op haar gezicht.

'Je meent het,' zei Tarro ongelovig. 'Ze ontwijkt me als de pest.'

'Zo zit ze in elkaar,' zei de vrouw. 'Ze houdt van je, is dol op je, maar ze kan het niet uiten. Ze kan er niet mee omgaan. Daarom rent ze weg, maar ze heeft het altijd over je.'

'Hoe is ze zo geworden ?' vroeg Tarro.

'Ach, zie je,' zei de vrouw. 'Door haar vader verkracht. Gelukkig is hij dood.'

Tarro begon te snikken, en begreep nu ineens haar vreemde gedrag. 'Liezelore kan niet met mensen omgaan, sinds hij dit deed. Hij deed het toen ze heel jong was,' zei de vrouw.

'Deed hij dat ook met jou ?' vroeg Tarro.

'Ja,' zei de vrouw, 'maar veel minder, omdat ik vaak weg was. Ik probeerde te ontsnappen. Dat is me eindelijk gelukt, en toen hielp ik Liezelore om van hem af te komen. Maar het kwaad was al geschied. Met haar was het veel erger als met mij, maar we hebben veel geleden onder onze vader.'

'Het spijt me verschrikkelijk om dat te horen,' zei Tarro met een gebogen hoofd.

'Mijn zus heeft veel geheimen,' zei de vrouw.

'Zoals wat ?' vroeg Tarro nieuwsgierig.
'Ik kan daar niet over praten,' zei de vrouw. 'Ik begrijp zelf ook niet alles goed, maar ze schijnt in contact te zijn met buitenaardse wezens. Die hebben haar opgezocht, en ze zeiden dat zij een van hen was.'

Tarro's mond valt open. 'Vandaar dat ze een beetje op de maan is,' zei Tarro.

'Ze hebben haar goed geholpen,' zei de vrouw. 'Ze voelt veel liefde van hen, en zou dat graag met je willen delen, maar ze kan het niet. Ze klapt dicht, en rent weg.'

'Ik begrijp het,' zei Tarro. 'Ik zal hiermee moeten leren leven.'

'Ze is een roofdier, Tarro. Ze kan alleen maar plagen. Je zal je eigen weg moeten zien te vinden. Dat

kan niemand je geven. Je moet het zelf doen. Wij moesten dat ook zelf doen,' zei de vrouw.

'Ik begrijp het,' zei Tarro. 'Bedankt voor de uitleg.'

'Geloof je in telepathie ?' vroeg de vrouw.

'Ik denk het,' zei Tarro.

'Zo kun je met haar communiceren,' zei de vrouw, 'en jullie kunnen een wereld opbouwen op die manier, maar die kan nooit in de realiteit komen.'

'Maar ik dacht dat telepathie een hogere realiteit is ?' vroeg Tarro.

'Dat is zo,' zei de vrouw, 'maar niet iedereen is daar klaar voor, dus is het grotendeels een geheim.'

'Ik ben ook een beetje op de maan,' zei Tarro, 'dus ik ben daar open voor.'

'Natuurlijk, soldaat,' glimlachte de vrouw. 'Je bent welkom in haar leger.'

Die nacht had Tarro een droom dat de grote wolkenkrabber instortte, en dat er een poort tot de natuur verscheen, tot een groot oerwoud. Grote tijgers kwamen tot hem, en ook kleinere katachtigen zoals puma's en panters, en andere wilde katachtigen. Tarro kon ze allemaal omhelzen. Ze waren van het leger. 'Van Hamelen,' werd er geroepen. Het was Liezelore. Zij zat daar als de koningin van de jungle. Plotseling veranderde ze in een wild dier, en sprong op Tarro af, en likte hem. Ze leek op een gevlekt luipaard. Tarro begon het dier te aaien. Het was een hele grote vorm van een luipaard, en ook leek het veel op een jaguar. Toen veranderde ze in een zwarte panter, en toen in een lichtere kleur, als een soort bruin.

'Wat heb jij toch veel in je,' zei Tarro.

In de ochtend kwam er een pakket binnen. Het was een boek van Liezelore wat haar zus naar hem had opgestuurd. Het boek ging over David die zich had ingemengd in de indiaanse culturen in hun godenwerelden. In het boek werd David Xipe Totec genoemd, de gevilde en villende god van de Azteken, de god die de oorlog schiep. Xipe Totec droeg de gevilde huiden van zijn tegenstanders over zijn eigen lichaam. Dit waren menselijke tegenstanders.

Het was een boek geschreven door Liezelore zelf. Het besprak haar problemen met haar vader, die zichzelf de reincarnatie van koning David noemde, en ook bijbelverzen aanhaalde om zichzelf goed te praten. Voor haar was David het ergste monster wat bestond. Na de scheiding ging haar vader ergens anders wonen. Onder het huis scheen een tunnel te zijn die uitliep op een plaats waar grote skeletten lagen, als van reuzen. Ze had hier vaak nachtmerries over, ook over dat haar vader met de geheugens van mensen knoeide. Even gingen er rillingen door Tarro heen. Haar vader scheen tegen haar gezegd te hebben dat als ze ooit verkering met iemand zou krijgen, dan zou die persoon aan geheugenverlies gaan leiden, als een vloek. In de nachtmerries ontvoerde haar vader jongens naar zijn huis, waar hij een heksenketel had, waarin hij thee brouwde. Dan dwong hij de jongens om die thee te drinken, zodat ze problemen met hun geheugen zouden krijgen. Ook zouden ze dan door de tunnel onder het huis moeten gaan om te komen tot de reuzen-skeletten.

Tarro kon zich herinneren dat hij daar ook vroeger nachtmerries over had, dat hij werd gedwongen om thee te drinken. Maar verder kon hij het niet herinneren. Weer gingen de rillingen door hem heen. Hij had even het gevoel dat hij flauw zou vallen. De dood van haar vader was een hele opluchting voor haar, maar ze bleef nachtmerries over hem hebben. Die nachtmerries waren vaak zo

erg dat ze niet durfde te slapen. In de nachtmerries vilde haar vader zichzelf altijd grijnzend, en probeerde vervolgens haar grijnzend te villen. Haar vader was als een gestoorde psychopaat.

Het beroep van haar vader was tandarts. Ze heeft dit altijd verschrikkelijk gevonden, omdat ten eerste tandartsen mensen dwingen vullingen te hebben, en ten tweede dat deze vullingen zwaar giftig zijn. Ze maken mensen ziek, en het rotzooit met hun geheugen. Altijd had ze veel last van de door haar vader gelegde vullingen, en kon ze van de kiespijn niet meer tegen licht, en heeft jarenlang op een donkere kamer geleefd, waar haar vader haar op bijna dagelijkse basis verkrachtte, en hij wilde de door hem gelegde vullingen niet verwijderen. Toen heeft ze zelf op een dag de kiezen met vullingen getrokken, en heeft dit maar nauwelijks overleeft. Dit was de eerste stap op weg naar haar bevrijding, maar het heeft haar bijna het leven gekost. Al veel eerder had ze de gevulde kiezen willen trekken, maar ze durfde het niet. Tarro ontplofte bijna van woede toen hij dit las. Vol van haat was hij naar die vader. Hij kon sowieso tandartsen al niet uitstaan vanwege hun dwang-verplegingen. Het was echt crimineel. 'Wat een vuile rotzak was die vader zeg. Geen wonder dat ze was zoals ze was,' dacht Tarro bij zichzelf. Hij had haar zo graag willen helpen.

Verderop in het boek startte haar apocalypse tegen de tandartsen, maar ook tegen het verdere medische systeem. Ze beschreef David als de demoon die dit allemaal achter de schermen bestuurde, en ook als degene die het indiaanse volk had ingenomen en uitgemoord.

Tarro besloot haar terug te schrijven :

'Lieve Liezelore,
Ik vind het verschrikkelijk waar je doorheen bent gegaan. Is er iets wat ik voor je kan doen ? Ik vind het moedig van je dat je het hebt opgeschreven. Ik ben blij dat je vader dood is. Die rotzak kan nu niets meer beginnen, alhoewel ik gelezen heb over je nachtmerries.'

Tarro besloot het kort te houden. Na een tijdje kreeg hij een brief terug.

'Lieve Tarro,
Bedankt voor je brief. Het betekent de wereld voor me. Herinner je je nog dat we eens verkering hadden ? Mijn vader vertelde me dat hij jouw geheugen hierover had gewist. Hij was daar heel trots over. Ik ben ook blij dat hij dood is.
Je Liezelore.'

'Lieve Liezelore,
Nee, ik herinner me daar niets meer van. Ik had altijd het gevoel dat je niks van me wilde, en dat gevoel werd alleen maar erger. Wat een verschrikkelijke vader had je. Waarom zijn we dan niet meer bij elkaar ?
Groetjes, en liefs,
Je Tarro.'

'Lieve Tarro,
Mijn vader bedreigde mij. Ik moest de verkering verbreken. Ik had geen andere keuze. En hij zou je bewerken zodat je het niet meer zou herinneren. Hij was lid van een geheim genootschap. Hij werd zelfs aanbeden als de grote god, David, en als Xipe Totec.
Je Liezelore.'

'Lieve Liezelore,
We hadden zo gelukkig met elkaar kunnen zijn als je vader er niet was geweest. Waarmee heeft hij jou dan bedreigd ? Ik hoop dat je hier allemaal snel overheen zult komen.'

'Lieve Tarro,
Hij bedreigde mij dat hij jou zou vermoorden als ik de verkering niet zou verbreken. Ik wilde jou niet in gevaar brengen.'

Nadat Tarro nog een keer had teruggeschreven kreeg hij geen brieven meer van haar binnen. Tarro besloot naar haar zus te gaan, maar deze wist het antwoord niet. Ook zij besloot Liezelore te schrijven, maar kreeg geen antwoord. Tarro was bezorgd, en haar zus ook.

Na een tijdje kreeg haar zus slecht nieuws van een familie-lid. Liezelore bleek vermoord te zijn door het geheime genootschap waar haar vader lid van was. Tarro kon het niet geloven, en was er kapot van. Nu moest hij voor eens en voor altijd Liezelore opgeven. Tarro was ontroostbaar, en ook de zus van Liezelore. Tarro wilde alles op alles zetten om dat geheime genootschap aan de kaak te stellen, maar Liezelore's zus raadde hem aan er verre van te blijven, anders zouden ze hem ook wat aandoen. Het was een Davidisch genootschap wat er niet voor terugdeinsde tegenstanders om het leven te brengen. Voor deze misdaden werden bijbelverzen aangehaald, vooral van David, om het moorden goed te praten. David was een terrorist, dus ook zij konden terrorisme gebruiken om hun doelen te verwezenlijken.

Nadat Tarro eens op de televisie was verschenen om zijn verhaal te doen, en mensen te waarschuwen, had hij het gevoel alsof hij overal gevolgd werd. Hij had geen moment rust meer, en was erg op zijn hoede, voor het geval dat ze hem ook wilden ombrengen. Op een dag kreeg hij een vreemde brief waarin ze hem waarschuwden niet meer over hen te praten anders zou hij daar erge spijt van krijgen. Tarro wilde zich niet laten kennen, en verscheen weer op televisie-programma's en ook radio-programma's. Hij wist in zijn achterhoofd dat nu ergens de maat vol moest zijn bij het geheime Davidische genootschap. Op een dag toen hij van zijn werk thuiskwam reed er een busje op hem af, en mannen met zwarte kappen op hun hoofd kwamen uit het busje om hem te grijpen en in het busje te trekken. Ze ontvoerden hem naar een donkere plaats in een grot waar een man op een stoel zat. De man had een grijze baard en een pijp. Deze man bleek niet van het genootschap te zijn, maar was ook ontvoerd, en werd gedwongen om mee te werken. Hij begon Tarro kalm toe te spreken, terwijl de mannen met de zwarte kappen op hen toekeken. Ze waren gewapend.

'Ik heb ook materiaal over hen gepubliceerd,' zei de oude man. 'Nu hebben ze mij gedwongen voor hen te werken. Ik zal je uitleg moeten geven. Ook jij zal met hen mee moeten werken, anders zullen ze je koudmaken. Er is geen andere weg. Je kunt natuurlijk proberen te ontsnappen, maar dat kun je met de dood bekopen.' De man stond op, en leidde hem naar een deurtje. Hier was een zacht verlichte ruimte waar wat Azteekse boeken lagen. Het waren boeken over rituelen. 'Dit zal ons lot zijn,' zei de oude man, terwijl hij een boek pakte en erin begon te bladeren. 'Wij zijn offers voor Xipe Totec, oftewel David. Hij heeft Amerika veroverd en daarmee de hele wereld.' Een vreemd apparaat met tentakels kwam binnen, om vervolgens een tentakel in Tarro's arm te steken. Allerlei substanties en energieen werden vanuit Tarro's lichaam opgenomen via de tentakel, om het apparaat te voeden. 'Wij zijn niets dan voeding en brandstof voor het systeem,' zei de oude man. 'Zo worden wij omgebouwd tot robotten om David te dienen.'

De oude man en Tarro werden samen opgesloten in een cel. Toen de wachters weg waren konden ze vrijuit met elkaar praten. De oude man vertelde hem veel over het geheime genootschap, wat in het geheim de wereld zou besturen. 'Is er een manier te ontsnappen ?' vroeg Tarro.

'Ze zullen ons injecteren, en operaties op ons doen om hun troep te installeren, hi-tech om onze gedachtes te beinvloeden,' zei de oude man. 'Ik heb al veel troep in me, en ik weet niet hoe lang ik dit ga vol houden. Ik leef met veel pijn.'

Tarro pakte de arm van de man vast. 'We zullen het niet op ons laten zitten. Er moet een oplossing

zijn.'

'Nee, Tarro,' zei de man. 'Hier is geen kruid tegen opgewassen.' Tarro wist dat de man dit zei omdat hij teveel onder hun invloed was. Tarro herinnerde de buitenaardse wezens waarmee Liezelore contact had, en die haar hadden geholpen. Zij zouden misschien veel kunnen betekenen voor hen nu. Toen Tarro in slaap viel had hij een droom. Hij was terug in de wolkenkrabber, en in de droom leefde Liezelore hier weer, maar ditmaal nog hoger, en ook de wolkenkrabber zelf was hoger, zelfs dat de top niet zichtbaar was. Liezelore nam hem mee naar haar appartement, en vertelde dat hoe hoger ze zouden komen in de wolkenkrabber, hoe dieper het hen zou leiden tot een nieuwe wereld. Het zou door een zwarte gat heengaan, een dimensionale overgang, en zou uitkomen op een eiland in een hogere vibratie. Hier zouden de buitenaardse wezens vandaan komen.

Liezelore nam hem bij de arm, en samen liepen ze naar de lift. 'Kom mee,' zei ze. Toen de lift na lange tijd stopte waren ze op een eiland aangekomen. Beiden stapten ze uit, en buitenaardse wezens met laser-geweren hielden hen tegen. 'Dat is bewaking,' zei Liezelore. 'Ze bedoelen het goed.' Even later hadden ze doorgang. Maar de droom begon weg te vagen. Tarro werd zwetend wakker. Hij keek naar de oude man die nog steeds lag te slapen. Tarro probeerde weer te slapen, maar hij kon het niet. Plotseling werd de deur van de cel opengeschoten. De buitenaardse wezens waren gekomen. Ze namen Tarro en de oude man bij de arm, om hen naar hun luchtschip te brengen. Dit ging allemaal vrij gemakkelijk. Er was geen weerstand van het genootschap, tenzij de buitenaardse wezens al met hen hadden afgerekend. Er was veel licht. De oude man was nog steeds slaperig. Ze legden hem op een soort bed of brancard in het luchtschip, in een kamer diep in het schip. Een groot apparaat werd over de man geschoven. Zijn implantaten moesten uitgenomen worden, en zijn hersengolven moesten bijgesteld worden. Ook Tarro moest even later op zo'n soort bed liggen, want er moest veel met zijn geheugen gebeuren. Tarro kreeg veel van zijn geheugen terug. Door bepaalde schermen kon hij communiceren met Liezelore. Ook kon ze door bepaalde techniek als een hologram aan boord komen. De buitenaardse wezens zeiden dat ze eraan werkten om haar weer een lichaam te geven, maar dat dat tijd zou kosten. Het hologram zou zich steeds meer en meer verdikken, totdat het zou overgaan in een wat dichtere dimensie. Ze zou een hogere dichtheid krijgen. Tarro hoopte maar dat hij dit niet droomde.

Het luchtschip was even later in een groot gevecht tegen een enorm gedrocht. Ze zeiden dat dit gedrocht David was, oftewel Xipe Totec, die de wereld onder controle hield, en dat ze konden komen omdat ze door het energie-schild van dit beest waren heengebroken. Maar nu moesten ze het beest zelf verslaan. Tarro en de oude man waren midden in een grote oorlog terechtgekomen, maar ze wisten dat er geen andere oplossing was, en ze waren blij dat er nu in ieder geval eindelijk wat gebeurde.

Liezelore begon steeds meer op een mens te lijken. Tarro hield haar hand vast, wat nog een beetje een soort dikke energie was. Hij gaf haar een kus. 'Ik ben blij dat je terug bent, schat,' zei hij. Ondertussen moesten de buitenaardse wezens een heleboel tentakels van het gedrocht afschieten. Het gedrocht krijste. Het ging er even om spannen. De buitenaardse wezens zeiden dat ze al wel vaker waren gekomen, maar dat ze dan gewoon weer door het energie-schild werden weggeblazen na een bepaalde tijd. Maar nu konden ze goed doorbreken. De lucht was gevuld met vele luchtschepen, en juist daardoor moest het gedrocht, wat zich lang verborgen had gehouden, zich tonen. Het gedrocht deed allerlei soorten aanvallen, voornamelijk lichtaanvallen. 'Ik hoop echt dat ik dit niet droom,' dacht Tarro bij zichzelf. 'Ik heb hier zo lang op gewacht.' Plotseling hoorden ze gegil. Een oude vrouw leek in het schip te zijn binnengekomen. Toen Tarro haar zag dat hij even dat hij flauw viel. Het leek wel alsof er honderden of wel duizenden bellen gingen rinkelen in zijn hoofd.

'Laat hem niet ontsnappen !' gilde de oude vrouw. Zwarte buitenaardse wezens stonden achter haar

die pistolen op hem richtten. 'Vuur !' riep de oude vrouw. Maar snel werden ze afgeschoten door de buitenaardse wezens van het schip. Tarro zuchtte van verlichting, maar hij voelde zich onwel.

'Ik moet even liggen,' stamelde Tarro. Toen schreeuwde hij in paniek. Hij kon het niet meer inhouden. Hij probeerde schaduwen van zich af te schudden. Weer werd hij op een bed gelegd, en een machine kwam boven hem. Allerlei soorten lichten gingen aan. Toen begon het op zijn hersengolven in te werken, en de energieen van zijn lichaam. Diep werd er gegraven in zijn geheugen, alsof er deuren werden geopend. Tarro zag gestaltes van wit licht, die uit een vliegtuig bleken te komen. 'Wie zijn dat ?' vroeg Tarro. 'Zij besturen onze planeet,' zeiden de buitenaardse wezens. Tarro voelde handen op zijn handen, en die werden heel warm. 'We laten je niet meer los, Tarro,' werd er gezegd. 'Hier ben je veilig. Je hersenen zijn bij ons in goede handen, en er valt veel werk te verrichten.'

Tarro dacht nog steeds dat er een mogelijkheid was dat hij dit gewoon droomde, en dat hij elk moment wakker kon worden. Toen was er een enorme explosie. Het schip vloog aan flarden in een oceaan van vuur, een woeste oceaan. 'Vrees niet,' werd er gezegd.

Tarro keek regelrecht door de zee in een groot oerwoud achter een hek. De zee gleed van hem af als een sluier, en de sloten gingen van het hek af, wat zichzelf opende. Er waren hier apen en andere dieren, zoals tijgers en leeuwen. Ook waren er wat arenden. In de verte zag hij olifanten, en prachtige meren. Tarro voelde zichzelf weer als een kind. 'Ik wil dit niet dromen,' dacht hij bij zichzelf. Tranen begonnen bij hem op te komen. Hij had een week gevoel in zijn buik. Hij was er bijna zeker van dat hij dit gewoon droomde. Hij kneep in zijn arm, en voelde niets. Hij werd bang, want waar zou hij wakker worden ?

'Wij zijn bij je,' werd er gezegd. Een warm gevoel gleed door hem heen. Weer voelde hij tranen bij hem opkomen, alsof hij elk moment in huilen zou kunnen uitbarsten. 'We hebben het schild van David wat genadeloos op de wereld was gespannen verbroken,' werd er gezegd. Er was een zacht licht om Tarro heen. Hij kon even niets zien. Het deed geen pijn aan zijn ogen. Andere kleuren licht kwamen boven hem, als kleine stipjes die langzaam iets groter werden als blokjes. Het was alsof iets hem begon te scheuren, maar het deed geen pijn. 'Je oude verstand wordt weggehaald,' werd er gezegd. Weer waren er allerlei explosies, en Tarro zag alles weer wegvagen.

'Ik begrijp het niet,' stamelde Tarro. 'Wat is dit ?' Weer kwam de angst om wakker te worden. Hij wilde dat dit echt was. Hij wist dat hij gevangen werd gehouden door het genootschap, en dat ze duistere plannen met hem hadden. 'Wij komen je helpen,' werd er gezegd. 'Er is niets wat ons kan stoppen.' Witte explosies vonden plaats, explosies van wit licht, en plotseling waren er grote tijgers om Tarro heen. Hij voelde zich wegglijden, en schreeuwde, maar kon geeneens zijn eigen stem horen.

Toen stond hij weer met beide benen op de grond, en keek het oerwoud in. 'Ik ga hiervan genieten zo lang als het duurt,' dacht Tarro bij zichzelf.

'De stammen,' zei een stem, 'de stammen, Tarro. David heeft ze zo lang verborgen gehouden.'

Allerlei lichtjes kwamen in hem, als vlammetjes. 'Waar is David ?' vroeg Tarro.

'Dood,' zeiden de stemmen. 'Daarom zijn we hier. Daarom blijven we hier. We zullen niet loslaten.'

'Waar ben ik ?' vroeg Tarro. 'Ben ik dood, of slaap ik ? Of is dit echt ?'

Toen hoorde hij gelach. 'Zacht praten, Tarro, anders horen ze je.'

'Wie ?' vroeg Tarro.

Toen was het een lange tijd stil. Tarro voelde dat hij zich niet kon bewegen. Weer was er gelach. Tarro begon zenuwachtig te worden, en ook bang. 'Blijf in contact met ons,' werd er gezegd. 'Je hersenen moeten ons ook vasthouden. Je hersenen zijn zwak, maar je bent in goede handen. Wij laten jou niet meer los, maar laat ons ook niet meer los.'

'Ik doe mijn best,' zei Tarro. Tarro hoorde geschreeuw en hoorde zijn naam roepen.

'Droom maar fijn, Tarro,' zei een stem, een stem anders dan de anderen. 'Laat me los !' riep Tarro, die het niet meer vertrouwde. 'Ach rustig maar,' zei de stem. 'Ik ben maar een arend. Je bent op mijn rug. Ik breng je naar betere planeten.'

'Laat me los !' riep Tarro. Weer was er gelach. 'De apen zullen je niet loslaten,' zei de stem. 'Wij zijn de stemmen van het oerwoud, het grote oerwoud. Wij zijn allemaal verschillend, maar we willen je verwelkomen.'

'Weer eentje verlost uit de kerkers van David,' zei een ander.

'We zullen het best met elkaar kunnen vinden.'

'Waar kom je vandaan ?'

Tarro werd overweldigd door een zee van stemmen, die allemaal uit het oerwoud bleken te komen. Er werd zelfs over hem gevochten. Grote dikke slangen in het meer vochten om bij hem te zijn. Ook apen vochten met elkaar. Sommige dieren waren kwaad, en zouden hem liever om het leven willen brengen, op willen vreten, of weg laten rotten. Sommigen vertrouwden niemand. Nog steeds vroeg Tarro zich af wanneer hij wakker zou worden. Dit was te vreemd om waar te zijn. Waren de buitenaardse wezens echt gekomen ? Of waren ze gewoon in een laag van zijn hersenen binnengekomen ? Waren ze gewoon in zijn dromen binnengekomen ?

'Droom maar fijn,' werd er weer gezegd. Het was de arend weer. Tarro zag het beest nu veel beter. Het was een prachtig beest. 'Je bent in goede handen,' zei de arend. Weer leek het alsof Tarro zich niet kon bewegen. 'Lang hebben we gestreden om je los te krijgen,' zei de arend. 'En altijd dat verdomde schild van David hield ons tegen, maar nu is het verbroken.'

Tarro voelde een diepe liefde voor het dier, maar bleef voorzichtig. Hij wist niet wat dit was. Was dit allemaal echt ? De arend was veel groter dan Tarro. Het was een reuzen-arend. 'Wij hebben altijd voor je gezorgd,' zei de arend. 'Maar echt bereiken konden wij je niet, en jij kon ons niet bereiken.'
Tarro greep naar zijn hoofd. De stemmen begonnen hem weer te overweldigen, en al snel schreeuwde hij het uit. 'Ik moet hier weg ! Dit is niet goed !' Hij had het gevoel dat er teveel druk op zijn hoofd was. 'Laat me los ! Allemaal !'

Hij wilde niet in deze wereld zijn. Het was teveel voor hem. Hij voelde de hand van Liezelore. Hij keek naar haar, en wilde haar omhelzen, maar ze begon weg te vagen. 'Waar ben ik !' riep hij.

'Op een goede plaats,' fluisterde ze, maar hij zag haar niet meer. Het licht had haar weg laten vagen. Het licht was gelukkig heel zacht, en deed geen pijn aan zijn ogen. 'Ik wil dit niet !' riep hij. 'Er klopt iets niet !'

'Wil je dan weer terug naar je cel ?' vroeg ze. 'Ze hebben je vrijgezet ?'

'Wie ?' vroeg Tarro.

'De buitenaardse wezens hebben je vrijgezet,' zei Liezelore.

'Ik wil dit ook niet,' zei Tarro. 'Ik heb moeite met ademen. Er is een groot gewicht op me.'

'Dat is normaal,' zei Liezelore. 'Je moet nog wennen.'

'Volgens mij ben ik dood,' zei Tarro.

'Je bent niet dood,' zei Liezelore.

'Maar jij was ook dood, of bent het nog steeds,' zei Tarro. 'Daarom heb ik misschien contact met je, omdat ik ook dood bent.'

'Nee,' zei Liezelore. 'Tarro, het is buitenaardse techniek.'

'Ik denk dat ik gek ga worden,' zei Tarro. 'Iets is me aan het aanvreten.'

Toen vaagde Liezelore weer weg.

'Oh god, ik ben in een gevangenis !' riep Tarro. 'Laat iemand me helpen ! Er is een vuur wat me aanvreet, een vuur wat ik niet kan zien !'

'Tarro, het is goed,' zei een stem. Een grote tijger kwam dichterbij.

'Ga weg,' zei Tarro.

Tarro moest erg wennen aan waar hij was. Hij wilde van deze plaats weg. Er werd tegen hem gezegd dat het slechts een doorgang was. Maar waar hij ook kwam, hij verlangde terug naar de aarde. Hij wilde dat de buitenaardse wezens hem nooit hadden gered. Het leek wel alsof hij in de hel was. 'Breng me terug naar de aarde !' riep Tarro in paniek. 'Ik heb het benauwd !'

'Leef niet meer door adem, Tarro,' werd er gezegd, maar door geuren, gevoel, het eeuwig zaad, het eeuwige bloed, het bloed der stammen.'

'Wat is dat !' riep Tarro.

'Het bloed van de jacht,' werd er gezegd. 'Dat is wat de stammen uitbeelden. Jaag of sterf.' Tarro kreeg een boog en een mes. Ook kreeg hij een speer en een net. Maar hij wilde niet op jacht. Na een tijdje zag hij in dat er geen andere mogelijkheid was. Hij werd door grote dieren met horens omsingeld. Ze stonden klaar om met hem af te rekenen. Tarro trok zijn mes en vocht als een bezetene. Het was gelukkig een groot slagersmes. Hij merkte dat hij tot leven kwam door het bloed, dat hij geen adem meer nodig had. De warmte van het bloed leek door hem heen te stromen, om de lust naar adem te vervangen. Het was een wild gevecht. Tarro slachtte deze beesten af, die als gehoornde grote zwijnen waren met de kracht van leeuwen. Ze waren woest. Tarro maakte een tent van hun huiden, en had voorlopig genoeg te eten. Hij smeerde zichzelf in met bloed. Ook smeerde hij zijn haren ermee in.

'Maak me wakker !' riep hij, nog steeds denkende dat hij droomde. Of misschien waren dit al de

bewerkingen van het genootschap. Misschien hadden ze hem al vermoord, of apparaten in zijn lichaam geplaatst waardoor hij niet meer tot de werkelijkheid kon komen. In ieder geval zou hij vechten voor zijn leven en vrijheid. Hij begon ook op grote buffels en bizons te jagen. Hij had een hekel aan zijn leven op deze manier. Hij had zich van het leven heel wat anders voorgesteld, ook van het gered worden door buitenaardse wezens. Maar dit leek de keiharde realiteit te zijn voor nu. Tarro brulde woest, ook als een teken naar de dieren dat ze beter niet aan hem konden komen. Tarro wilde weg, maar wist niet waar naartoe. Hij besloot verder te trekken. De natuur was hier prachtig. Hij wist dat als hij het weer benauwd zou krijgen, dan was het tijd om te jagen.

Hij kwam aan bij een soort van stam. Ze namen hem naar hun kamp, en hij kreeg een ketting om zijn nek met een soort kralen waarvan ze zeiden dat de kralen de stammen uitbeeldden. Het bleek de stam van Gad te zijn. Tarro had de neiging weg te lopen. Hij kon het contact niet aan, en weer had hij het benauwd. Ze gaven hem vlees te eten en bloed te drinken. Maar niets scheen te helpen. Tarro had paniek-aanvallen en stuip-trekkingen. Toen rende hij woest de wildernis weer in. Hij kon geen contact maken met de stammen. Hij ging op jacht naar wat renbokken, en dat kalmeerde hem een beetje. Langzaam begon hij grip te verliezen, viel neer, en werd wakker. Hij had alles gedroomd. Het was een vreemde droom, want Liezelore bestond helemaal niet, en hij heette helemaal geen Tarro. Op zijn nachtkastje lag een science fiction boek wat hij aan het lezen was. Het ging over een machine die dromen in mensen kon planten waardoor ze ineens een hele andere identiteit kregen. Deze machine heette nachtkozijn. De dag erna besloot hij het boek weg te gooien.

De Oranje Ster

De ster was gekomen, als nachtzicht in een duistere nacht. Het leek weer dag nu. De ster had een romige, gloeiende oranje rand, zo zacht. Bijna donzig. Marja en Kees keken ernaar. Ze hadden hier zo lang naar uitgezien. Ze hadden hier zo lang over gedroomd. De zon was namelijk verwoest en zo lang hadden ze in het pikkedonker geleefd.

Nu was het afwachten op wat er zou gaan gebeuren. Velen reisden naar de ster, maar niemand wist nog goed wat het nu precies was. Ook Kees en Marja zouden de reis beginnen. Ze stopten hun auto vol met dekens, en daar gingen ze. De wegen waren vol met auto's. Iedereen was op zoek naar de ster. Ook Harry Achterwoud was op weg. Ergens bij een tank station kwamen ze hem tegen. 'Hey Harry,' zei Kees. Harry was heel enthousiast. Hij had al zijn papieren bij zich waarop zijn berekeningen van de ster stonden, wiskundige papieren. Hij wist ook al dat de ster zou komen, en had eigenaardige theorieen. Aandachtig luisterden Kees en Marja naar hem.

'De ster is een reis,' zei Harry. 'Wij horen niet veel van anderen die daar zijn geweest, want iedereen gaat daar naar binnen. Het is een tunnel.'

'Zouden ze nog in leven zijn ?' vroeg Marja zich af.

'Ach natuurlijk,' zei Harry. 'Het is een dimensionale overgang.'

'Ik ben bang,' zei Marja. 'Het kan natuurlijk ook iets duisters zijn. Ik ga ervoor, maar heb mijn twijfels.'

'Twijfelen is goed, Marja,' zei Harry. 'Maar ik heb het onderzocht, en het is goed betrouwbaar. Eén van de grootste evenementen aller tijden. Mijn jongens zijn ook heel enthousiast. Ze hebben het er de hele tijd over. Het is nachtzicht, Marja.'

'Ja, maar die wiskundige berekeningen van jou die werken ook niet altijd,' zei Marja.

'Heb je daar voorbeelden van ?' vroeg Harry.

'Ach,' zei Marja, 'die berekeningen die je had gedaan over mijn zwangerschap waren interessant, maar grote onzin.'

'Ja,' zei Harry, 'maar dat was nog in de tijd van Karel Klaus. Ik liet me teveel door hem beinvloeden.'

'Karel Klaus was een genie,' zei Marja, 'maar een grote gek.'

Kees begon te grinniken. 'Wat weet je verder over die ster, Harry ?' vroeg hij. Harry begon te bladeren door zijn papieren, en liet hen wat ingewikkelde tekeningen zien. Toen kwam er één of ander scheikundig verhaal waar ze niets van begrepen, maar het voelde allemaal wel wonderbaarlijk aan.
Even later gingen ze weer verder. Toen ze in het bos waren met de auto begonnen ze de ster steeds beter te zien. De ster was prachtig oranje. Het had een kalmerend effect.

Marja wist het nog niet. Wat moest ze nu geloven ? Maar ze wilde het wel proberen. In de verte leek het wel alsof de auto's in de ster reden. Was dit niet gewoon een natuurverschijnsel ?

Na een tijdje reden zij dan ook de ster binnen. Ze konden eerst niets zien. Alles was zacht oranje. Even later reden ze een grote wildernis binnen. De auto stopte vanuit zichzelf. Kees en Marja stapten uit. Geen enkele auto kon er hier rijden.

In de verte zat een gestalte van vuur op een troon van vuur. Achter de gestalte was een grote stad. De hele stoet met mensen ging richting die persoon.

'Wie zou die persoon zijn ?' vroeg Marja. Kees had geen idee. Daar zagen ze Harry weer. Die zat weer tussen zijn papieren te bladeren. 'Hey, Achterwoud,' zei Kees. 'Nu, moet je eens horen,' zei Harry. 'Die gestalte is de personificatie van de ster.' Toen volgden er weer allerlei scheikundige en natuurkundige verhalen. 'Laten we maar gewoon kijken wie of wat dat is,' zei Marja.

'Die personificatie bepaalt wie en wat in de stad komt,' zei Harry.

'Waar baseert die personificatie dat op ?' vroeg Marja.

'Op wiskundige berekeningen,' zei Harry.

'Hoe gaat dat dan ?' vroeg Marja. En weer legde Harry alles uit met zijn papieren. Weer liet hij hen vreemde tekeningen zien.

'Waar gaan degenen naartoe die niet naar de stad gaan ?' vroeg Marja.

'Die worden de wildernis ingezonden,' zei Harry.

'Ik zou niet weten welke keuze ik zou willen maken,' zei Marja.

'Het gaat niet om jouw keuze,' zei Harry. 'Het gaat om de berekeningen.'

Ineens wilde Marja terug. In de verte zagen ze de gestalte van vuur opstaan, en die begon te roepen :

'Er is niet veel tijd meer. Wij gaan zodadelijk sluiten. Maak daarom haast. Dit zal de enige uittocht zijn voor aardlingen in de geschiedenis. De rest zal op aarde moeten blijven.'

Marja wist even niet wat ze moest doen. Ze wilde wel bij Kees blijven die gewoon doorliep. Ze pakte zijn arm. Snel liepen ze door tot de gestalte. Twee handen kwamen op hun hoofden.

'Ah,' zei de gestalte. 'Net op tijd. Jullie zijn de laatsten van de aardlingen. Jullie mogen de stad binnengaan.'

Ook Harry was de stad binnengegaan. Marja wist niet of ze blij moest zijn of niet. Harry was in ieder geval heel blij, en Kees ook. Harry zei dat ze vanuit de stad ook de wildernis inkonden. Het was een reusachtige stad. Marja en Kees kregen een huisje toegewezen, en Harry kwam naast hen wonen. Harry zuchtte. Hij had gehoopt dat zijn jongens mee waren gekomen, maar die moesten naar voetbal. Het was meer blinden-voetbal omdat het zo pikkedonker was.

Harry Achterwoud klikte de TV aan in zijn nieuwe huisje. 'Wel goed dat ze hier TV hebben,' dacht Harry bij zichzelf.

Kees was achter de computer gegaan. Ze hadden hier ook internet. Een heleboel dingen leken zoals de dingen op aarde. Er was ook een koelkast. Marja was de tuin ingegaan. Het was een prachtige tuin. Vanuit de tuin kon ze de wildernis zien. Er waren hoge bomen in de wildernis. Er groeide prachtig, verlokkend kruid in de bomen.

Even later kwam Harry binnen. Hij liet hen een plattegrond zien waardoor ze de wildernis inkonden. Er was namelijk een groot hek rondom de wildernis. Via de vreemde berekeningen wist Harry precies hoe ze in de wildernis konden komen. Er moest ergens een tunnel wezen. Die tunnel was verbonden aan elk huis door een kelder. Diep in de kelder moest ergens een slot zijn met een deur. Het slot was als een groot toetsenbord met wat schermpjes waarop de juiste code ingetypt moest worden. Harry legde het uit via de vreemde berekeningen.

'Ik wil eerst zien of dat wel werkt, Harry,' zei Marja.

'Kom,' zei Harry, 'dan laat ik het jullie direct zien.'

Met z'n drieen gingen ze naar de kelderdeur. Harry liep voorop. Met een knop moest Harry de vlammen in de kelder aanzetten, zodat ze alles konden zien. Toen moesten ze over een trap naar beneden. Het leek wel op een magazijn. Er stonden hier een heleboel pakken met etenswaren. Door een lange gang kwamen ze uiteindelijk bij een deur. Daar zagen ze het toetsenbord aan de muur met

de schermpjes. 'Hier,' zei Harry.

Marja vroeg zich af hoe Harry dit allemaal wist. Als een razende begon Harry te typen. Het leek wel op een heel verhaal. Toen klopte hij op de schermpjes die direct aansprongen. Op de schermpjes verschenen kaarten. Het leek wel op een spel. Weer typte Harry een heel verhaal in. De kaarten begonnen te veranderen. Op één kaart stond een doodshoofd, en op een andere een skelet. 'Hebbes,' zei Harry. Toen typte hij weer een heel verhaal in. Weer begonnen de kaarten te veranderen, en er kwamen wat nieuwe kaarten bij. Toen verscheen er een speelbord op één van de schermpjes, en de kaarten kwamen daarop terecht. Ook verschenen er rode knopjes die Harry indrukte. Toen begon de deur zich te openen.

'Kunnen we nog wel weer terug ?' vroeg Marja.

'Natuurlijk,' zei Harry. Door een gang kwamen ze in de wildernis terecht. Op de bomen stonden orakels getekend, waarop mensen aan het typen waren. Ze leken als in een trance, en er waren bollen rondom hun hoofden. 'Kom,' zei Harry, 'dan gaan we dieper de wildernis in.' Ze liepen richting een soort kleine woestijn, een strook van een zanderige wildernis. Ze gingen een soort heuveltje op. Vanaf het heuveltje hadden ze een goed uitzicht. Ze zagen een strand met een soort zee. Boven de zee zweefde een oranje ster.

'Hey, is dat niet de ster waar wij door naar binnen gingen ?' vroeg Marja.

'Het is een ster in een ster,' zei Harry. Er waren veel mensen aan het zwemmen. Zij zwommen richting de ster, maar niemand kon daar naar binnen, want de ster zweefde veel te hoog. Na een tijdje begon de ster naar beneden te komen. De mensen zwommen de ster binnen, en werden bedekt met glibberig spul. Ook vormde zich een bol van vuur rondom hen.

'Zij ontvangen de vlam,' zei Harry. 'Het is de vlam van de oranje ster.'

'Wat betekent dat ?' vroeg Marja.

Toen begon Harry weer met zijn wazige berekeningen. Dit keer was het nog doldwazer dan ooit. Harry haalde een schrift tevoorschijn, en liet hen weer allerlei vreemde tekeningen zien. Het leek wel alsof de lucht begon open te scheuren. De scheur was oranje en romig. Zachtjes begon de scheur de ster naar binnen te zuigen, met vele mensen erin.

'Waar gaan ze naartoe ?' vroeg Kees, die zich al die tijd stil had gehouden.

Harry bladerde door het schrift. 'Proza,' zei Harry. 'Een nieuwe literaire code, om hen in een nieuwe linguistische realiteit te brengen. Het is als een mind-altering drug.'

Er begon iets te zoemen in het hoofd van Marja. 'Proza is een andere frequentie,' zei Harry. 'Volg me,' zei hij, en liep naar het strand toe. Met kleren en al dook Harry de branding in, en zwom de zee in. Marja en Kees volgden hem.

Weer zweefde de ster boven de zee, en kwam langzaam naar beneden. Marja voelde de warmte. Toen de ster haar raakte werd ze opgeheven, als naar binnen gezogen, en langzaam scheurde de lucht open. De ster werd naar binnen gezogen. Marja zweefde. Ook zag ze Kees en Harry zweven. Ze zweefden naar een zanderige plek in de scheur. Een bol kwam om hun heen, en ze kwamen in een wildernis terecht, waar weer bomen waren met orakels waar mensen op typten. De mensen waren ook in bollen, net als hen. In het midden van de orakels was een scherm.

'Het is een soort internet,' zei Harry.

Harry ging achter zo'n boom zitten en begon te typen. 'Je kan hierdoor allerlei werelden openen,' zei Harry. Hij typte een heel verhaal in. Weer verschenen er allerlei kaarten op het scherm die begonnen te draaien, als in een cirkel. Harry selecteerde er één. Het was een kaart met een doodskop. Toen selecteerde hij er één met een skelet. Marja herinnerde de kaarten van het slot in de kelder.

Harry klikte op de kaart met de doodskop, terwijl de kaart rood begon te gloeien en te knipperen. 'Hebbes,' zei Harry. Toen typte hij weer een heel verhaal, en de boom begon zichzelf te openen als een poort. Een lange gang verscheen met een auto. 'Kom,' zei Harry, terwijl hij de auto instapte. Kees ging naast Harry zitten, en nam Marja op schoot. Harry startte de auto. De auto reed richting een stad. Het was de stad waar zij hun huisjes hadden. Met een bepaalde code kon de auto door het hek.

'Heen door de keldergang, terug met de auto,' zei Harry.

'De literaire code had de zon afgebroken,' zei Harry. 'Dit is waardoor de oranje ster kon komen. De zon had ons opgesloten door een valse literaire code, een vals licht, waardoor onze levens min of meer bevroren waren. De ware vlam kenden wij niet, maar die is nu in ons binnengekomen.'

Die nacht hadden ze alle drie wilde dromen. Er was een glazen bol rondom hen waardoor roofdieren naar binnen probeerden te komen, maar ze renden zich stuk op het glas. Die roofdieren waren de herinneringen van de oude en valse literaire code waarin ze zo lang opgesloten waren. De roofdieren waren woest, maar konden niets doen. Kees werd wakker in het zweet, en nam een bad. Marja ging onder de douche staan. Ze waren die ochtend vroeg op, en Harry kwam ook vroeg.

Harry vertelde hen zijn dromen, en gaf weer allerlei eigenaardige berekeningen. 'Het glas wordt steeds dikker,' zei Harry. 'De roofdieren zullen steeds verder weg komen, en zullen steeds meer verzwakken. Ze verliezen hun grip en zullen in vee veranderen.'

Marja herinnerde de potten met vlees in de kelder. Kees knikte. Dit had hij ook gedroomd. In de stad waren vaak vleesmarkten met zulk vlees. Er moest vlees gegeten worden, anders zouden de roofdieren weer sterker worden, en het glas dunner. Ze moesten dus eten voor hun leven.

'Het vee wordt door het glas gezogen tot een plaats in de wildernis,' zei Harry. 'Hiervoor worden jagers, slagers en vlees-verkopers aangesteld. Je begint als vlees-verkoper, dan wordt je een jager, en daarna een slager. De slager is een vleeskweker. Hij kent de geheimen van de vleesbrug.'

Kees kreeg een baan als vlees-verkoper op de markt. Hij leerde veel over de verschillende vleessoorten. Na een tijdje werd hij aangenomen in de jager-cursus. Hier leerde hij hoe hij moest jagen. Het had veel te maken met codes. Hij moest leren de codes in te typen. Harry was hierin zijn grote voorbeeld. Ook moest hij de verschillende spelen leren. Na een tijdje mocht hij zichzelf 'Kees de jager' noemen. Harry was heel trots op hem. Marja wist het nog niet. Ze keek een beetje de kat uit de boom. Ze had teveel verhalen van Harry gehoord, en moest het allemaal nog zien. Sinds Kees jager was geworden moest hij veel vaker de wildernis in. Marja miste hem.

Harry had haar verteld dat vrouwen geen jagers, slagers of vlees-verkopers konden worden, alleen als de gestalte van vuur hen daarvoor sinds het begin had aangesteld. Dat was met Marja dus niet gebeurd. Volgens Harry was er maar één manier om het wel te worden. Dat was door een nacht-verdrag. Dat moest volkomen in het geheim gebeuren, wanneer de man zou slapen. Er hing daarvoor een speciale knop in de slaapkamer die zou berekenen wanneer de man zou slapen van

begin tot het eind. Zo kon de vrouw op tijd weer terug zijn. Marja voelde daar wel wat voor. Zo zou ze in ieder geval wat met Kees gemeen hebben. Ze begon als nachtvlees-verkoper, en volgde ook jagers-cursussen in de nacht wanneer hij sliep. Marja was een snelle leerling, en voor haar was de slager status snel behaald, terwijl Kees nog maar jager was.

Op een nacht wilde zij het geheim van de vleesbrug weten waar Harry het altijd over had. Met Harry ging ze de wildernis in door de kelder-gang. Ze moesten hiervoor heel diep de wildernis in. Ze kwamen aan bij een vochtige woestijn. Het leek wel alsof het hier geregend had. In de woestijn begon ergens de vleesbrug. Die ging over een rivier van vuur. De brug was geheel van vlees gemaakt. De brug was nogal glibberig. Marja was bang dat ze er vanaf zou glijden. Harry stelde haar gerust. Hij had in een rugzak spijkerschoenen meegenomen voor allebei. Dat waren schoenen met lange spijkers om zo vastgehaakt te zijn in het vlees. Samen liepen ze de brug over tot een grote burcht. Hier ging de woestijn gewoon verder, maar ze moesten in de burcht zijn. Er stonden wat poortwachters met geketende roofdieren. De poortwachters zeiden verder niets.

Binnengekomen moest Harry wat codes intypen. Toen kregen ze verder toegang. Ze kwamen in een zaal met wapens : speren, messen, hakbijlen, en andere vreemdsoortige wapens. Er waren wapens bij die Marja nog nooit eerder had gezien. 'Kees zou dit moeten zien,' dacht Marja bij zichzelf, 'die zou het prachtig vinden.' Even miste ze Kees, en wenste dat hij hier met haar was.

Op een tafel stond een bord met vlees. Harry begon ervan te eten, en een andere deur ging open. Ze kwamen in een zaaltje met een heleboel deuren. Naast elke deur stond een tafeltje met een bord vol vlees wat gegeten moest worden om de deur te openen. 'Kies een deur uit,' zei Harry, 'en eet van het vlees.'

Marja liep op een deur af en begon te eten. De deur ging open, en weer kwamen ze in een zaaltje binnen. Grote boeken lagen op tafels met bordjes vlees ernaast. Om de boeken te openen moest er van het vlees gegeten worden. De boeken zouden vol geheimen staan. 'Dit heb jij vast en zeker vaker gedaan,' zei Marja. Harry knikte.

'Kies een boek,' zei Harry.

Marja koos een boek en begon te eten. Het boek opende zich en Marja begon te lezen. De letters deden pijn aan haar ogen, en ze deed het boek weer dicht.

'Ik kan het niet lezen,' stamelde Marja.

'Ik ken al deze boeken door en door,' zei Harry. 'Het zijn boeken van pijn. Al deze boeken hebben hun eigen pijn. Probeer een ander boek.'

Marja koos een ander boek, en at van het vlees. Het boek opende zichzelf, en Marja kreeg enorme last van hoofdpijn. Weer sloeg ze het boek dicht, en ging naar een ander boek, waar ze at van het vlees. Het boek opende zichzelf, en ze kreeg een enorme buikpijn. Dit was nog wel te doen, en ze begon te lezen.

'Witskebat Hapi Da La Loie Vakau, welkom tot het geheim van de vleesbrug, een geordend geheim voor slagers. Ben je geen slager, maak dan dat je wegkomt. Wij eten om te vergeten. Al je herinneringen eet je hier, en dit geeft de toegang tot onze geheimen. Nogmaals welkom. Als slager ben je een volleerde jager. Het vlees dat u hier eet zal u toegang geven tot hogere jachten. Door verschillende soorten vlees te eten krijgt u verschillende soorten wapens voor de jacht. Probeer ze allen uit. In één van deze boeken zult u de code vinden voor de poort voor u. Hierdoor zult u komen tot een hal van jachtwapens die te verkrijgen zijn door van het vlees naast hen te eten. Elk

jachtwapen zal toegang geven tot een nieuwe deur waardoor u een nieuw jachtveld kunt betreden.'

Marja sloeg het boek dicht. De pijn was ondragelijk geworden. Dit waren nachtverhalen, zei Harry. 'Wat is de code, Harry ?' vroeg Marja.

'Ik kan het je niet geven, Marja,' zei Harry. 'Dan zou ik ontploffen. Die codes zijn zo gevaarlijk dat als ze van een mens tot een mens worden overgedragen, dan is dat het gevolg.'

Marja at van het vlees van een ander boek. Het boek opende, en Marja begon te lezen. Ze kreeg verschrikkelijke kiespijn. Ze gilde het uit, en viel bijna flauw. Harry kalmeerde haar. 'Doorzetten, schat,' zei hij. 'Nee !' gilde ze. 'Dit is wreed !'

'Shhh,' zei Harry. 'Maak ze niet wakker. Als ze hier komen, dan … dan …'

'Wie zijn ze ? Waar heb je het over ?' vroeg Marja.

'Dat kan ik niet zeggen. Lees nu maar,' zei Harry.

'Jij hebt makkelijk praten,' zei Marja. 'Ik ben hier ook doorheengegaan,' zei Harry. 'Ik weet er alles van.'

'Het is een offer, hè ?' zei Marja. Harry knikte. 'Ja, dat kun je wel zeggen,' zei hij.

'Okay,' zei Marja, die zich alweer iets beter voelde, en begon te lezen.

Sawir, Fliktir Sawelaa Maree Barits Homalogie Karee Almas Vandrin Ogesta Amalee Verin Sevinda Allanse Allaa Mir Allaa Vaanit Evus Olong Patong Palone Perisia. Welkom tot dit boek, geachte gast. Wij hebben er weer veel werk van gemaakt. Dat heeft u misschien al wel ondervonden. De code tot de volgende deur zal hier geopenbaard worden. Zeeen van winden kunnen ons hier niet vinden. Achter glas zijn zij, waar de zeven zeemeerminnen nog steeds zoeken naar het geheim van goud. Nooit zullen zij binnengaan, zij die op zoek zijn naar de geheimen van de zon. De zon is gestorven. De dictator is dood. Zij die hem trachten op te wekken rusten tevergeefs. Zij zullen geen rust vinden, alle dagen van hun ijdele leven. Ijdelheid vervliegt. Ik geef u toegang tot de nieuwe deur. Weest welbewapend met haar geheimen. Ga niet in voordat u alle boeken hebt gelezen. Gebruikt deze code wel, en geeft haar nooit door aan anderen, anders zult gij ontploffen, en uw weg nooit meer terugvinden. Neemt deze waarheid ter harte. Wij geven ook geen geld terug. U zult ook nooit meer kunnen wederkeren, maar wanneer gij door alle deuren bent heengegaan en alle jachten hebt gejaagd, dan zult gij de code ontvangen om door een reis rond de ster toch te komen waar u eerst was, maar dan vanaf de andere kant. U mag deze code in uw eigen woorden intypen.

Welke boeken Marja daarna ook las, het deed geen pijn meer, en alle letters waren verdwenen. Het waren allemaal lege bladzijdes. 'Dat komt door het kennen van de code,' zei Harry. Samen liepen ze naar de nieuwe deur, waar Marja in haar eigen woorden de code intypte. Toen ging de nieuwe deur open, waar wapens lagen met bordjes vlees ernaast. Marja koos een wapen uit, en begon te eten. Snel nam ze het wapen op en liep naar de deur van het wapen. Ze kwamen hierdoor op een jachtveld terecht. De hele nacht jaagden ze. Toen Marja alle wapens had gebruikt, en op alle jachtvelden was geweest ontving ze de code voor de reis rond de ster. Zo kon ze terugkeren waar ze was door de andere kant. De code gaf hen toegang tot een auto. Met een rotvaart scheurde Harry, die achter het stuur zat, over de geasfalteerde weg.

Marja wist niet hoe lang het geduurd had, maar toen ze thuiskwam lag Kees nog steeds te slapen.

Marja maakte wat ontbijt en bracht het naar Kees.

'Ik heb zo vreemd over je gedroomd,' zei Kees toen hij wakker was geworden. 'Je was op de vleesbrug en gleed in een rivier van vuur.'

'Vreemde droom,' zei Marja. 'Misschien dat Harry hier meer over weet.' Samen gingen ze even later naar Harry toe, en Kees vertelde de droom.

'Ik weet het niet,' zei Harry. 'Misschien een roofvogel van het verleden die jouw heeft lastiggevallen met zo'n nachtmerrie. Het is tijd dat je een slager wordt en dat je de geheimen van de vleesbrug leert kennen.'

Kees werd toegelaten tot de slagers-cursus. Ook hij werd slager, en op een nacht nam Harry hem mee naar de vleesbrug. Alles was veranderd hier. Er was geen vuurzee meer, alleen een woestijn. De vuurzee was inmiddels opgedroogd. 'Zie,' zei Harry, 'geen vuurzee.' Ook Kees moest de boeken lezen, en ontving de code. Na een lange nacht kon hij via de andere kant terugkeren naar de stad. Kees was trots nu hij het geheim van de vleesbrug kende. Dat had hij al zo lang willen kennen. Ook Marja was trots op hem.

Op een nacht zweefde er een nieuwe ster boven de stad. Het was de ster van vlees. Velen gingen de ster binnen. Ook Marja, Kees en Harry. Binnenin de ster was een wildernis geheel gemaakt van vlees, en de ster gleed door een tunnel in de ondergrond van de stad. De ster gleed dieper en dieper.

Harry had het over de vlam van vlees die ze moesten ontvangen. Het was een eeuwige vlam. Hiervoor moesten ze zwemmen over een oceaan van bloed in de ster van vlees. Het was een reusachtige ster, en de oceaan was ook reusachtig. Harry leidde hen tot het zogenaamde bloedstrand. Dit strand was gemaakt van vlees, maar het bloed spoelde hier aan. Harry dook al snel in de branding van de bloed-oceaan. Marja en Kees volgden hem. Het bloed voelde warm aan. Het zwemmen ging heel makkelijk, alsof ze bijna in het bloed dreven. Zo zwommen ze vele dagen aaneen, zonder dat ze echt moe werden. Het bloed gaf hen kracht.

Ze kwamen aan bij een reusachtig vlees-eiland. Hier moest ergens de vlam van vlees zijn. Op het eiland was een orakel van vuur. Harry begon aan het orakel te draaien. Alle drie kregen ze last van vreemde pijnen, alsof ze gestoken waren door insecten. Op hun lichamen kwamen vreemde merktekenen.

Hierdoor kregen ze toegang tot een tunnel achter het orakel. Aan het einde van de gang kwam er iets gloeiends over hen. Dit was de vlam van vlees. De pijnen werden ineens veel erger, daarom moesten ze zo snel mogelijk de oceaan van bloed induiken.

De ster van bloed zweefde boven de oceaan van bloed. Uit de ster van bloed kwam een man tevoorschijn met een ladder. Het scheen Ronald te zijn, de broer van Harry. Ronald was zomaar van de één op de andere dag vermist, maar Harry beweerde altijd al wat er met Ronald gebeurd was, en hoe hij nog steeds telepatisch contact met hem had. Hier scheen hij dus al zijn wiskundige verhalen vandaan hebben gehaald. Zijn broer onderwees hem. Ze klommen de ladder van touw op die Ronald had laten zakken, en toen ze in de ster van bloed waren gekomen viel Harry hem in de armen. Verschillende soorten bloed moest hier gedronken worden voordat er deuren geopend konden worden, boeken gelezen konden worden en wapens gebruikt konden worden.

Ronald was nog wel erger dan Harry met vreemdsoortige wiskundige berekeningen, en praatte honderduit, nog veel meer dan Harry. Ronald had een kasteel geheel gebouwd van botten. Kees en Marja hadden nog nooit zoiets gezien, en het was zo groot. Het kasteel stond vol met boekenkasten

waar de boeken van uitpuilden. Ze kregen allemaal een kamer aangewezen in het kasteel van Ronald.

Midden in de nacht kwam Harry om Kees en Marja te wekken. 'Kom,' zei hij. 'Ik wil jullie wat laten zien.' Hij leidde hen tot diep onder het kasteel van botten, waar bloedrivieren stroomden. Achter de rivieren was een prachtig land. 'Kijk,' zei hij, terwijl hij op het land achter de rivieren wees. 'Bloed is een prachtige bescherming,' zei hij. 'Roofdieren zullen in dromen proberen aan te vallen, maar zij kunnen niet door het bloed komen, daarom is het land achter de bloedrivieren het veiligst.'

Ze zwommen de rivieren over, en kwamen in een land vol insecten. Ze werden volop gestoken, en Marja wilde terug. 'Dit is ook de reden waarom Ronald hier niet komt,' zei Harry. 'Dit is niet uit te houden,' zei Marja.

'Dit is het land van pijnen,' zei Harry. 'Herinner je je de boeken van pijn ?' Marja knikte. 'En door het lezen van de boeken vertrokken de pijnen ook weer,' zei Harry. 'Door te leven in het land van pijnen, zullen de pijnen dus ook vertrekken.'

'Ik zet door, ik zet door,' riep Marja. Plotseling zonk ze in mekaar … Dood. Harry en Kees stonden voor een raadsel. Ze hoorden Ronald roepen aan de andere kant van de rivieren. Na een tijdje stond Ronald naast hen. 'Waarom zijn jullie hier naartoe gegaan, Harry ?' vroeg Ronald. 'Ik had je nog zo gewaarschuwd. Dit land is gevaarlijk. Gevaarlijke insecten enzo. Jullie leven is hier in gevaar. Ik kom hier alleen onder zware condities op gezette tijden.'

'Kun je Marja weer tot leven wekken ?' vroeg Harry.

'Wat denk je, Harry ?' zei Ronald. 'Denk je dat ik een tovenaar ben ?'

'Nou, wel zoiets,' zei Harry.

'Het heeft geen zin, Harry,' zei Ronald. 'De vurige gestalte heeft beslist.' Kees begon te snikken. Hij omhelsde Marja, om te zien of er nog enig leven in haar was, maar tevergeefs.

'Het heeft geen zin, Kees,' zei Ronald. 'De vurige gestalte heeft haar van ons weggenomen. Dat zal wel ergens goed voor zijn.'

'Maar wat dan ?' vroeg Kees.

'Kees, jongen, dat zal ik je haarfijn uitleggen,' zei Ronald. 'Er zijn hier zoveel geheime werelden. Ik weet zeker dat de vurige gestalte haar nodig heeft voor een karwei ergens.'

'Het is allemaal mijn schuld,' zei Harry. 'Ik had beter naar je moeten luisteren.'

'Harry, je bent een pionier,' zei Ronald. 'Je bent een onderzoeker, en die nemen soms risico's. We willen allemaal een betere wereld.'

'Maar ik heb het leven van Kees en Marja op het spel gezet, en het heeft Marja haar leven gekost,' zei Harry.

'Laat het een les voor je zijn, Harry,' zei Ronald. 'Maar de vurige gestalte zou Marja anders op een andere manier hebben weggehaald.'

Maar Harry was niet te troosten. Hij nam hier geen genoegen mee.

'Ik moet boeten,' zei Harry.

'Alsjeblieft, Harry,' zei Ronald. 'Doe dit jezelf niet aan.'

'Ik voelde me als een vader over haar, als een gids. Hoe kon ik zo stom zijn ?' snikte Harry.

'Misschien is ze op een andere manier gestorven,' zei Ronald.

'Ik had beter naar je moeten luisteren,' zei Harry.

'Je bent een avonturier,' zei Ronald.

Kees schrok wakker. Hij was zo opgelucht. Het was allemaal maar een droom geweest. Hij ging even naar de kamer van Marja. Ze lag daar rustig te slapen. Hij ging naar haar toe, ging bij haar liggen en nam haar in zijn armen. Ze werd wakker, en vroeg wat er aan de hand was.

'Ik heb naar gedroomd,' zei Kees. Met een brok in zijn keel vertelde hij zijn droom.

'Jij droomt ook altijd zo vreemd en raar,' fluisterde ze. 'Harry zegt dat het misschien roofvogels van het verleden zijn.' De volgende ochtend vertelden ze het aan Harry en Ronald. Harry keek naar Ronald. Ronald begon te lachen, en kwam toen weer met een wiskundig verhaal, maar het kwam er inderdaad op neer dat een roofvogel van het verleden Kees had lastiggevallen met deze droom.

'Hoe kan hij hiervan verlost worden ?' vroeg Marja.

Ronald dacht even na. 'Er zijn hier inderdaad rivieren van bloed. Daarachter is een land. Er zijn daar insecten die steken. Het is als een toegangs-bewijs. Zo kom je steeds dieper. Het is een taal, een code, die ze op je steken. Ik denk dat de roofvogels jou deze droom hebben gegeven, om je af te schrikken, dat je daar niet naar toe zal gaan.

Met z'n vieren gingen ze de rivieren over. Ze werden inderdaad gestoken.

Kees wordt wakker achter zijn stuur door getoeter achter hem. Zo lang had hij in de file gestaan. Overal waren files vanwege de komst van de oranje ster. Hij had alles maar gedroomd. Marja was thuisgebleven voor haar wekelijkse club-avond.

Zee der Leugens

De spin

De spin, wevende de dimensies, de spin, het trauma. Het ruist over de zeeen, om de slag te slaan. Hier vandaan nemen de religies. Daarachter verbergen zij de spin. De spin neemt hen allen in. Ze kunnen het niet aan. Ze maken vla. Ze eten het, en doen alsof er niets aan de hand is.

De spin wacht, en slaat dan toe. Hiervan nemen de religies. Ze hebben veel te verbergen. Bergen, hopen.

De spin maakt een teken, en slaat dan toe, zoals de religies het doen. Maar zij houden de echo van de spin netjes verborgen.

De spin is op jacht …

Ik heb het gehoord. Hoor je zijn stem ? Roepende, gillende, wevende de dimensies. De religies kunnen het niet aan.

Toe, neem van haar.

Ik denk dat ik één van hen ben geworden. Ik draag een wapen …

Ik sla toe zoals hen, maar ik ken de spin niet. Het heeft mijn geheugen gewist.

Ik wordt ergens wakker. Ik ken het hier niet. Waar kom ik vandaan ? De spin is op jacht geweest. Wij drijven allemaal rond in de modder.

In de verte zie ik de brug. Ik zie hen met de maskers. Ik denk dat ik één van hen ben geworden.

De spin heeft mij gebeten. Er is overal bloed. Ik ben meer geworden zoals jou. Ze hebben mijn geheugen gewist. Ze kwamen op die dag en namen alles mee ….

De man met de boog

De spin tatoeeert mijn hersenen. Honing stroomt, ontwaakt. Mijn hersenen zijn als bloesem. Het voelt zo fragiel. Het water stroomt langs mijn vingers, en ik kijk naar haar. Ze is een pop. Ze zit op haar rieten stoel en beweegt niet. Ook zij was aangeraakt door de spin.

De spin tatoeeerde mijn hersenen, totdat ik niets meer wist. Zo'n hopeloos gevoel, als een gat in de lucht. Ik denk dat ik nu één van hen ben geworden, op hun wereld leef, zoals hen. Ik kijk hen aan, met het gevoel dat we één zijn. Een kleine prik doet mij ontwaken, alsof ik toch anders dan hen ben. De man met de boog kwam tot mijn stad, helemaal tot mijn huis, en klom op de steigers. Hij had vier pijlen op zijn boog, die hij gezamenlijk afschoot op mij. Dwars door de ramen gingen ze, en toen dwars door mijn hoofd. Hij nam mij mee, maar waar naartoe ?

Ik keek naar beneden, en zag de grote brug. Ik hoorde haar roepen … maar toen niet meer …

De droom

Haar gezicht, van goud, mij bespottende. Ze schrok toen ik haar zag, en toen was ze stil. Ik zat voor het raam, en aan de andere kant zat zij in haar schommelstoel. Ik denk dat ze aan het borduren was, of aan het breien. Een trui ofzo. En de honing was in mijn hoofd. Ik dacht terug aan de man met de boog die mij mee had genomen. Hij bracht me naar een hoog gebouw. Een flat ofzo, en vertelde wat er aan de hand was, maar ik kan me er niets meer van herinneren. De spin was in mijn hoofd. Het wiste mijn verleden. Het tatoeerde me, en zo werd alles langzaam en stapsgewijs veranderd. Het was net allemaal anders, en het kreeg nieuwe betekenissen. Ik was als op de golven van een woeste zee, die mij veranderde. Alles was anders.

Ik droeg haar naar de zee, en legde haar in het zand. De golven raakten haar licht aan. Ik droeg haar op aan de spin. De spin verscheen gigantisch boven de zee, en slokte haar op. Maar het was een droom. Ik heb geen houvast, want er leeft een spin in mijn hoofd. Het is een droom. En nu ontwaak ik.

Het grijze

Zij vermeed mij, waarom weet ik niet. Misschien vanwege de spin in mijn hoofd. Het keek door mijn ogen. Ik kon haar veranderen, en daarom rende ze weg, het bos in. Ik achtervolgde haar, maar ze rende steeds harder. Haar lot was tragisch. Ik wil er niet aan denken.

Ik voel alsof ik nu één van hen ben geworden. De man met de boog vertelde mij veel, maar waar is hij nu ? En wat is er van overgebleven ? Zoveel jaren naar school, alles vergeten. Waar is alles goed voor geweest ? En ze spraken maar door, zij met de maskers. Ze brachten me naar de brug, waar ik verdronk. Door vogels werd ik opgenomen, en zij brachten mij naar een plaats waar de grote spin sprak. Ik zag mijn hersenen voor mijn ogen aan flarden gescheurd, en de spin sprak door totdat het pijn deed. Zij brachten mij hier voor een reden. Een reden die ik niet zag. Ik haatte hen, maar toch voelde ik dat ik één met hen was geworden. We reden in dezelfde auto, hadden dezelfde kleren, en vochten in dezelfde oorlog. Ze stapten uit met hun geweren, en ik was één van hen. De leider moest de nieuwe koning worden. Daar vochten wij voor. Ik deed wat mij voorgezegd werd. Dat is alles wat ik weet.

Wij waren met zovelen, toen we de stad aanvielen. Velen vielen aan onze voeten. Zoveel dromen sprongen kapot. Ik was één met hen geworden. Nu wist ik het zeker. Hier nemen de religies af, hier lopen de dimensies in elkaar over, als een zwaar vergif. Ik kan alleen maar janken op dit punt, en niemand mag mij aanraken. Ik sta daar met een geweer, één van hen, om onze leider koning te maken. Hier nemen de religies af, en lopen de dimensies in elkaar over, totdat alles grijs is.

Vier pijlen

De spin tatoeeert mij. Ik ben er gewend aan geworden. Ik zak af in een grote diepte. Aan een touw ben ik vast, als een duiker naar de schat. Zoveel pijlen schieten er door mijn hoofd, om de honing te doen ontwaken. Ik verlies mijn zicht. Ik kijk naar mijn hersenen, als naar bloesem, en rood bloedende honing, en allemaal ladders, in diepe, diepe duisternis. Ik ben niet meer in de zee. Ik ben van binnen. Zoveel pijlen door mijn hoofd, op de rug van de man met de boog. Hij hangt aan het touw, als aan een liaan. Dromend glijd ik in een oerwoud, als aan de drugs. Beneden sneeuwt het, en mensen schreeuwen. Zij worden nat. Hij bracht mij hier. Voor heel even.

Mijn hersenen zijn bedekt met honing, en ik staar naar de ladders. Ook mijn handen zijn bedekt met honing. Ik grijp een ladder, maar het brokkelt af in mijn handen. Alles brokkelt af, totdat alleen een rode lijn overblijft, recht door het grijze. Alles is grijs.

Rood zover het oog reikt, die rode lijn, als de enige weg door het grijze. Als een rood pad door de wildernis. Vier pijlen had hij op zijn boog, die dwars door mijn hoofd werden geramd. Ik staar naar de pijlen. Zij hebben mijn leven gered. Ik kus ze, en wikkel ze in. Ze brachten mij over de zee, over de grote brug. Ik kan janken als ik aan ze denk of naar ze staar. Religie brokkelde af, recht voor

mijn ogen.

De tweede pijl

Ze was zo lang. Ze was lang genoeg om mij aan te raken, dwars door mijn schilden heen. De nachtmerrie brak zij af. Zij was één van de vier pijlen. De man met de boog had zo lang aan haar gewerkt. Dagen en nachten was hij bezig haar te decoreren. Hij maakte de juiste insnijdingen, de juiste bochten. Deze pijl was zijn paspoort en sleutel.

Ze was één van de vier pijlen. Een lange pijl, die mij nachtmerries gaf. Ze was zo klein na de duistere nacht, maar niet te klein. Ik was langer dan haar, maar ze trok mij naar beneden. Ze liet mij de duisternis onder het huis zien, de grotten en de tunnels. Ze nam mij mee naar deze plaatsen, en ik dacht dat het altijd nacht was. Ze liet mij haar dromen zien, en haar leugens. Ze had zoveel gezichten. En in de nachten zweefde zij over de brug, of dreef in de wateren. Met of zonder masker.

Zij was de tweede pijl. Ze zit nog steeds in mijn hoofd. Alles brokkelt af wanneer ze spreekt. Ik kan mezelf niet terugvinden, niets om aan vast te houden.

Het trappenhuis

Ik probeer te ontcijferen waar ik ben. Ze nam mij mee naar een diepe kelder. Vanaf toen voelde het weer alsof mijn geheugen begon weg te golven. Ik kwam aan bij een grote grijze zee. Spinnen zwommen hier, groot en klein, en bruggen waren nachtmerries. Grote spookbruggen over de zee, over elkaar. Was dit vrede of oorlog ? Dit angstaanjagende plaatje …. Een foto …. Ze stak haar mes door het plaatje, en bedreigde mij met dit mes, om mij vervolgens nog dieper mee te nemen. Met het mes tegen mijn keel leidde ze mij over de trappen naar beneden. Het was een diep trappenstelsel. Het trappenhuis was mijn nachtmerrie. In het riool probeerde ze mij te verdrinken. Ratten zwommen hier. Een rat viel haar aan, en trok haar naar beneden. Dit redde mijn leven. Ik zwom naar de kant, maar ik wist niet of ik dood was of levend. Een grote rat stond daar. Deze ratten waren groot. Hij trok mij op de kant. De stad zou branden. Ik mocht niet meer terug.

Herinneringen

Hij woonde in een andere stad. Ik ging daar vaak naartoe. Dan deden we spelletjes, en dachten nergens meer aan. Ik kwam daar niet meer toen hij stierf. Maar soms kwamen de herinneringen terug, als grote oorlogen, als vogels die mij meenamen, terug naar mijn verleden.

De galg

Het leek wel alsof sommige jaren van mijn leven als een paradijs waren, als eilanden in de zee, waar ik aankwam na grote gevechten. Sommige jaren waren moeilijk. De spin had ze allemaal in mijn hersenen getatoeeerd. Ze spraken mij toe, al die tatoeages. Ik keek in de dieptes als in bodemloze putten, en hield mij vast aan de brug. Ik voelde mij dronken. Ik ben toen steden ingegaan die ik dacht te herinneren. Helemaal zeker was ik niet meer. Ik was hier niet gekend.

Ze stond in de keuken, lang als ze was. Ik weet niet wat ze kookte. De spin gebruikte haar om mijn hersenen te tatoeeren. Ik was in haar armen, en ze beschuldigde mij, dat ik geld van haar zou hebben gestolen en medicijnen. Ze stuurde mij brieven, en beschuldigde mij later dat ik die brieven zou hebben verscheurd. Ik hield van haar. Ze was de tweede pijl. De man met de boog had lang werk van haar gemaakt.

Ze had het eten klaar, en ik gooide de helft ervan weg, omdat ik bang was dat ze me zou vergiftigen. Dit kon ze mij niet vergeven. Ik had haar eten weggegooid. Het redde mijn leven. Zij

wilde mijn leven niet redden. Ze beschuldigde mij dat ik mijn eigen leven had gered. Ze was dood.

Na de duistere nacht was ze zo klein, maar niet te klein. Ik was gewoon langer dan haar, maar toch haalde ze me neer. Ze dwong mij van haar voedsel te eten, de volle portie, en ik moest aan haar medicijnen, dezelfde die zij slikte. Ze schold en schreeuwde, en de spin in mijn hoofd tatoeeerde mij. Alles werd zwart, en toen wit. Zij leidde mij door het grijze, over de rode streep.

Deze steden waren allemaal gemaakt door religies, maar daaronder waren grote geheimen, diep onder de stad. Zij zou mij naar al die plaatsen leiden. Zij was de tweede pijl.

In de keuken stond zij, klaar om mij te vernietigen, klaar om mij te vergiftigen. Ik kon niet weigeren. De spin was in mijn hoofd. Honing droop van mijn fragiele hersenen. Ik geloofde alles wat ze zij. Zij was mijn religie. Zij was de tweede pijl.

Oog in oog met de man met de boog. Hij sloeg mij op mijn kaak. In een boshut werd ik wakker. Ik keek naar de spin, en viel toen weer in slaap. Mijn kaak was broos. Ik kon niet praten. Ik denk dat ik net als hen ben. Ik ben ver afgedwaald. Diep in de bossen kwam ik haar tegen, de prinses. Zij kapte hier de bomen om, en maakte haar meubels. Ook schreef ze haar boeken op het dode hout. Zij maakte religies. Vanaf hier marcheerden haar soldaten, om de wereld beneden haar in te nemen, en boven haar. Alles was van haar. Op hoge deuren klopten zij, om een bevel uit te dragen om te komen tot de galg. Zoveel gingen aan de galg die dag.

De oorlog

'Naam en toenaam,' werd er gezegd. Een zwart leren handschoen schreef alles op papier. Toen mocht ik door. Ik kreeg mijn eigen put. Maar de spin was nog steeds in mijn hoofd. Alles draaide. Ik was duizelig. Niemand kwam door. Geen bezoek. Ik was geheel afgezonderd. Er werden hier huizen gebouwd die even later in mijn hoofd afbrokkelden. Ik was er niet van overtuigd dat dit echt was. Maar wat was dan wel echt ? De spin weefde de dimensies door elkaar, en bouwde een nieuwe wereld. In mijn hoofd brokkelde het allemaal af, alsof het nooit door kon komen. Ik zweefde tussen twee realiteiten. Niets kon ooit echt worden. De spin raapte niks op. Er werden gewoon werelden overheen gebouwd. Alles in het sop. En de gebouwen werden hoger, en de mensen werden langer. Ik kon de spin van dichtbij zien. Maar ik kon de spin niet aanraken. De spin was achter glas.

Zoveel mensen klommen op ladders omhoog, om te kunnen ontkomen aan de spin, maar de ladders braken gewoon af. Niemand kon ontsnappen. De dimensies werden in elkaar geweven. Het was een verlammend gevoel. We kwamen nooit ver.

De oorlog had dit allemaal gedaan.

Oude lappen

En ik droomde dat ik over de zee zweefde, ziende op alle zeeslagen, en grote boten. Alles zonk in de grote duistere, zwarte zee, als in vergif. Alleen de spin kwam boven, en nu is het in mijn hoofd. Fragiele draden door mijn hoofd. Een pistool of geweer is niet opgewassen tegen de spin. Alle dimensies worden hier in elkaar verweven. De spin is achter glas, dik glas, en iedereen voelt hopeloos. Zoveel dromen springen kapot wanneer de spin langskomt. En men weet nooit wanneer de spin komt. De spin komt plotseling. Het is niet te berekenen. Zo diep steekt het, zo intens, als het tatoeeren van hersenen. De zee lijkt van honing, meer en meer, als dikke stroop waar we nooit doorheen kunnen komen. Het trekt ons naar beneden, als een soldaat van de spin. Het trekt ons tot de kelders, en tot het riool. Als een pop in de kelder kijk je me aan. Vier pijlen door je hoofd, en zoveel naalden in je lichaam. Je bent net als ik. Ik zie de rode lijn in je ogen. Jij bent ook vergiftigd, net als ik. Je bent gebonden op een stoel, en probeert mij dromen te geven, maar die dromen komen nooit aan. De spin slaat alles stuk, en maakt er iets anders van. Ik kan nooit horen wat je zegt. Diep, diep in de kelder leven wij, met uitzicht op het riool, en daarachter is de zee, die nooit meer

terugkomt. De soldaat van de spin heeft zijn werk gedaan. Kleurloos is het, met scheuten van pijn. Het is als het verkopen van oude lappen.

Het orakel

Ik ben eenzaam, alleen op de wereld, als een pop die de andere poppen niet kan bereiken. Morgen sta ik in de speelgoed-winkel. Het werk is bijna af. Een kind zal mij kopen. Het kind zal mij meesleuren in de modder. Het kind zal mij proberen te voeden met rotzooi. Ik kom in een nieuw huis, waar ik op een kastje wordt gezet. Mijn gezicht is opgeschilderd. Ik kan alles horen wat ze zeggen. Het kind is nu ouder, en speelt niet meer met mij, maar nog steeds voel ik de spin in mijn hoofd, die mijn dromen maakt, en stukslaat. Hier lopen de dimensies in elkaar over.

Ik probeer te draaien, en te bewegen. Dit zijn de oorlogs-jaren. Er is een inval in het huis, en ik wordt meegenomen. Even later wordt ik in de rivier geworpen. Ik kan alles zien van hier. Ook zie ik de grote brug. Ik zie hen met de maskers. In de nacht ben ik als dakpannen. Als schilden tegen de regen. Ik denk dat ik nu één met hen ben geworden.

Met een fluitje roepen ze mij op, en vragen mij om informatie. Ze willen alles weten, en dan klappen zij. Ik kan hen alles vertellen, en ze geloven alles. Ik ben nu een geest. Ik ben interessant, want ik kan dingen zien die zij niet zien. Als een orakel zetten ze mij neer, als een monument. Het is een nieuwe religie. Zij schilderen mij op, en verdelen de stukken. Als hongerige wolven bijten ze me, totdat de spin hen uit elkaar trekt. Mijn leven is gered. De spin in mijn hoofd …. mijn oplossing …. waar de dimensies in elkaar overvloeien, en dan is alles anders.

Borduringen van mijn hart

Maar de dag erna sta ik weer op de markt. Weer ben ik een orakel, om de toekomst te voorspellen. Ik ben boos bedrog, boeren-bedrog, om anderen op te lichten. Alles draait om geld, en ik dans als een ballerina. Ik doe mijn kunstjes wel. Aan het einde van de dag steekt de spin mij, en dan is het afgelopen. Maar de dag erna begint alles weer van voren aan. Ik ben in de carrousel. Ik werk voor het circus. Ik werp messen en speel met vuur, en zij … zij is mijn assistente.

De assistente van de dood, het verkoopt goed. Dat moet je leren. Het is een koud kunstje.

Ik ben rijk, en wordt alsmaar rijker. Mensen aanbidden mij. Ze staan voor mij in de rij. Zij regelt de economie. Zij is mijn accountant. Als boekhouder wint ze. Dat is haar grote geheim. Ze verkoopt mij, en koopt me dan weer terug voor een laag prijsje, of ze steelt me gewoon terug. Zij is een groot spion. Maar de spin heeft ook haar grenzen opgesteld. Ze is de tweede pijl. Nauwkeurig schiet de man met de boog haar door het raam, dwars door mijn hoofd. Hij had maar één kans. Toen werd hij afgevoerd door de grote spin. In een ziekenhuis wordt hij neergelegd. Hij wordt met banden aan een bed bevestigd. En vele injecties gaan door zijn hoofd. De spin neemt ook hem onder handen. Zijn hersenen worden getatoeeerd, voor grotere opdrachten. Diep onder de grond gaat hij, om een zetel in de politiek te behalen. Dan slaapt iedereen. Hij speelt met het knopje. Hij speelt met de lamp. Zijn haren raken verstrikt in een spinnenweb.

Ik zie de zee onder mij, bedekt met zoveel spinnenwebben. Allemaal raken zij verstrikt. Ook ik. Hier spoelen de dimensies aan. Hier spoel ik aan. Bloedend lig ik op het strand, totdat een vrouw mij wegtrekt. Ik wordt als een pop behandeld. Maar de spin steekt haar ook. Er is niemand meer.

Onder het grijze lig ik, waar het vriest. Haar haren zijn lang en grijs. Zij houdt mij stevig in een greep, totdat de spin haar ook steekt.

Ik ren vrij, door de weilanden. Ik word vies, ik ben onder de modder. Ik struikel en val, en kruip een schuur binnen. Dan brokkelt alles af. Ik ben in het grote niets.

Ik ben in de grote stad van het niets, waar ik fiets. Iemand verkoopt fruit, maar niemand ziet het,

alleen ik. Ik ben het grote niets.

Het is stil hier. Alles glijdt weg in de grote zee.

De spin borduurt mijn hart, mijn lichaam is gevoelig.

De nieuwe honing

Ik ben één met hen nu. Ik voel één met hen. Zij hebben ook honing, en het is een zee van honing.

De brug brokkelt af. Niemand kan meer terug, en niemand kan nog komen. Maar dan brokkelt hier ook alles af.

Door bliksemschichten worden deze poppen bestuurd.

Het is de melk van de spin, een nieuwe honing in hun hoofd.

Het opent boeken, en ze zien visioenen. Dat wat lang geleden verloren was gegaan.

Ik denk dat ik één met hen ben. Al deze dingen gebeuren ook in mij. Maar dan brokkelt alles af. Wij kunnen elkaar niet bereiken. Wij kunnen niets tegen elkaar zeggen. Alles wordt vervormd in de wind.

De zee van leugens

Het blijft steken totdat de honing vloeit. Honing van lang vervlogen tijden.

Het blijft steken totdat het de oude tonen voortbrengt, de geluiden van verloren gegane tijden.

Nu is het terug. De oude trommel staat naast de kast. Hij trommelt erop, en dan wordt alles stil.

De fluit is terug, en oude vogels fladderen in het rond. Klaar om hen over de zee te brengen.

Roep het nog eens zoals het was, schreeuw nog eens zoals het gebeurde.

Het blijft steken totdat de oude visioenen stromen. In een zee van visioenen woont de spin.

Ik kan je niet voelen, ik zie je niet, daarom moet het steken, steken totdat ik je vind.

In de mand met kleding is niets te vinden, alleen je naam.

Ik kan je niet voelen en zien. Ik kijk naar je speelgoed, je trommel en je fluit.

De vogels nemen mij op, en brengen mij over de zee, waar je eens woonde.

Alleen je naam staat geschreven op een stukje papier.

Eens was je hier, maar nu niet meer.

Ik kan je niet voelen en zien. Ik ben als een blinde man. Maar de spin blijft steken, totdat de rode lijn naar jou leidt. Ik kijk in je glazige ogen. Dan voel ik je warme hand.

Ik geef je een kus. Dan geef je mij een kus terug, met speeksel op mijn wang.

Ik til je op. Dan zie ik je straal en je lach.

Ik heb je nu helemaal. Ik trok je uit de mand en de doos.

Ik neem je in mijn armen, maar dan brokkelt alles af.

Het is de leugen die steekt.

De man met de boog kon me net op tijd redden.

Verblindende lichten waren op jacht,

Maar de pijl redde mij ….

Ik val op de grond, en tijd staat stil …

Ze liep weg. Ze keek niet op of om …
De pijl had mij gered …

In een zee van leugens lag ik,
maar de pijl maakte alles anders …
En er waren vier pijlen …
Zij was de tweede …

Ik luisterde naar haar slaapliedjes …
Ik trok mezelf aan haar op …
De spin stak mij totdat ik sliep …

Een schip op zee,
en ik zonk weg in de leugens,
geen houvast,
want de spin had mij gestoken …

Er was hier niets, maar toen alleen duisternis,
En het bleek steken, totdat iemand jouw naam noemde

Hier vloeiden de dimensies in elkaar over …
Hier woonde de spin ….
Mijn hart sterft de hele tijd, totdat ik de rode lijn weer zie,
en het grijze wegvaagt

Hier heb ik een uitzicht over de hele stad.
Daar staan zij met hun trommels.

Het getrommel is als het steken van de spin.
En dan slaapt de stad,
bedekt onder sneeuw.

Getrommel in de wind,

wordt zo vals dat het de doden oproept,
een leger van doden.
In de zee van leugen zullen we allen vergaan.

In mijn keel steekt het.
Ook daar is de spin.
Het steekt totdat het de oude verloren woorden terugbrengt,
Totdat ik mijn mond open …

Ik slik een paar keer, maar de pijn gaat niet weg.
Het wordt alleen maar erger.
Er is geen weg uit.
Ik zie haar daar staan, spottend,
liegend, als gedronken hebbend van de zee der leugens.
Tussen de prachtige bomen staat ze,
met prachtige struiken,
de leugen aanbiddend,
totdat ik afbrokkel

Zij is de tweede pijl, een zwaar vergif,
mijn hoofd is dood na de oorlog.

Op de zee der leugens heeft ze haar boot.
Ze vist mij eruit, om me nog meer te pijnigen.
Ik ben een pop in haar armen.
Ze knijpt al het leven uit me.

Ze sleurt me naar het riool.
Zo snel wordt ze oud,
als de riool-roos.
En alles wat ik kan doen is grijpen naar de grammofoon-speler,
maar dan brokkelt mijn arm af,
en dan alles om me heen.
Er is een stuk van het standbeeld afgebroken.
De spin steekt in mijn hoofd.
Er is bloed in het grijze, een rode lijn.
Ik moet mijn reis voortzetten.

Spinnen komen uit mijn mond.
Ik kan niet praten.
De tweede soldaat van de spin is gekomen.
Hij zegt dat ik rustig moet zijn.
Ik kan hem wel onthoofden.

Hij slaat mij met een laars,
en drukt mijn hoofd tegen de kachel aan.
Ineens zie ik het licht.
De zee der leugens spreekt tot mij.
Maar ik kan niet terugspreken.

Dan ineens vlieg ik de spin aan,
Ik grijp mijn mes, maar mijn arm staat stil.
Hier is waar de dimensies in elkaar overvloeien.

De spin is nu slechts een bruine vlek op het behang,
Ik had dit veel eerder moeten doen.
Waarom deed ik dit niet ?
Ik was onder de controle van een spin,
en een man met vier pijlen.

De spin was de derde pijl,
Het was een huwelijk,
wat al snel in de dood eindigde.
Op de rug van dit beest kwam ik tot de onderwereld.
Maar dit beest moest mij terugbrengen,
mij terugbrengen tot waar ik eens vandaan kwam.
Ik was ontvoerd.

Ik had de spin overwonnen,
een huwelijksfeest.
Hier is waar de dimensies in elkaar overvloeien,
Hier is waar de spin niet meer spreekt.

Planten van Vlees

Harm woonde met zijn twee kinderen aan de rand van een bos. Het bos was tamelijk groot, en er bleek een indianenstam te wonen die een paal met een dierenkop erop aanbaden. Meestal waren dat koppen van varkens of runderen zoals buffels en bizons. Harm waarschuwde zijn kinderen altijd dat ze niet het bos moesten ingaan. Hij was te bang dat de indianen zijn kinderen wat vreemds zouden aandoen. Er gingen allerlei vreemde verhalen over deze stam in de ronde. Ze zouden vreemde dingen doen met kinderen. Bewijzen voor deze verhalen waren er niet. Maar Harm wilde geen enkel risico nemen.

Op een dag tikte er een man op het raam. Het bleek een indiaan te zijn. Hij had dierenvellen op zijn rug, en hij had laarzen van een soort bont. Harm deed open, en vroeg waarmee hij de man kon helpen. De indiaan zei niets. Toen wees hij op zijn laarzen. 'Ikko Boeke,' zei de indiaan. Harm kon dat natuurlijk niet verstaan en haalde zijn schouders op. 'Mijnheer, ik heb geen idee wat u mij probeert te vertellen. Die taal ken ik helemaal niet,' zei Harm een beetje nors. Weer wees de indiaan op zijn laarzen, en toen zag Harm dat er een gat inzat. 'Oh, ik dacht dat indianen zelf wel wisten hoe ze zulke dingen kunnen maken,' grapte Harm. 'Nou, komt u maar verder.' De indiaan kwam naar binnen en deed zijn laars uit. Harm pakte draad en een naald, en begon de stof aan elkaar te naaien. Hij vond het vreemd dat de indiaan dit zelf niet kon.

'Hebben ze bij jullie geen onderwijs ?' vroeg Harm. De indiaan schudde zijn hoofd. De kinderen kwamen thuis en waren verbaasd toen ze de indiaan op de bank zagen zitten. 'Wat moet hij hier ?' vroeg Ko.

'Laten we een beetje gastvrij zijn,' zei Harm.

'Maar pa, u weet dat indianen gevaarlijk zijn,' zei Bep.

'Daar zijn geen bewijzen voor,' zei Harm. 'Trouwens, hij had gewoon mijn hulp nodig.'

'Het kan een valstrik zijn, pa,' zei Ko, die het niet vertrouwde.

'Ach welnee,' zei Harm. 'Hij kan hier best wel een nachtje slapen.'

'Wat !' riep Ko. 'Mij niet gezien. Dan ga ik wel bij oma slapen.'

'Doe jij dat maar,' zei Harm. 'Ik ben wel blij met een beetje gezelschap sinds mama is overleden.'

Bep begon te snikken. 'Moet je dat allemaal weer aanhalen, pa ? Zo komen we er nooit overheen.'

'Sorry,' zei Harm. 'Ga jij ook maar naar oma.'

De kinderen liepen de deur uit, terwijl Harm aan de indiaan vroeg of hij een biertje wilde. De indiaan wilde dat wel. Harm zag het als een uitdaging. Als hij vriendschap met de indiaan kon sluiten, dan zou dat bevordelijk zijn voor de verhouding tussen het dorp en de indianen. Misschien zou dat wel veel misverstanden uit de weg ruimen.

In de nacht hoorde Harm wat gerommel op het zolder. Toen hoorde hij ineens luide muziek. Toen hij kwam kijken had de indiaan een grammofoon-plaat opgezet. Harm kon er wel om lachen, en ging weer verder slapen. De indiaan bleek het goed naar zijn zin te hebben, maar de dag erop wilde de indiaan weer terug. De indiaan was te gehecht aan het bos. Harm kon dat goed begrijpen. De indiaan was verder erg dankbaar, maar maakte duidelijk in hele gebrekkige taal dat de vriendschap nu ook ten einde moest komen. De indiaan zei dat het voor hem eigenlijk verboden was om vriendschap te hebben met de blanken.
Harm kon het niet laten om nog even te vragen over die laars. 'Waarom kwam je hier eigenlijk voor die laars ? Hebben jullie geen vrouwen in jullie stam die voor dit soort dingen zorgen ?'

De indiaan liet weten dat ze geen vrouwen meer hadden. Die waren allemaal dood. De stam had alleen nog maar mannen, en die schenen heel onhandig met deze dingen te zijn.

'Maar hoe moet dat dan verder als je nog eens zoiets nodig hebt ?' vroeg Harm. De indiaan maakte duidelijk dat het maar behelpen was, en dat alles te hooi en te gras zou gaan. Misschien zouden ze zich het zelf wel aanleren, maar dat zou tijd kosten. De laatste vrouw van de stam was net overleden. Harm zei dat hij kon begrijpen hoe hij zich voelde, want zijn vrouw was ook overleden.

De indiaan maakte duidelijk dat hij juist blij was dat de vrouw dood was. Vrouwen bleken een grote macht binnen de stam te hebben, en die zouden ze in het verleden misbruikt hebben. De indiaan voelde zich vrij nu. Harm vroeg zich af of de vrouwen misschien vermoord waren. 'Hoe zijn jullie vrouwen aan hun einde gekomen ?' vroeg Harm tactisch.

De indiaan liet weten dat dit een groot geheim was. Harm vond dat verdacht. 'Waarom wil je het niet zeggen ?' vroeg Harm. 'Hebben jullie iets te verbergen ?'

'Shhhh,' zei de indiaan, en drukte zijn vingers op de lippen van Harm. 'Jullie zijn me maar een vreemde koekebakkers,' zei Harm.

De indiaan maakte duidelijk dat hij nu moest gaan, en rende het bos in.

Harm stond met zijn ogen te knipperen. Hij vertrouwde het helemaal niet. Even later kwamen de kinderen thuis.

'Hoe was het bij oma ?' vroeg Harm.

'Oma was er niet,' zei Ko. 'Maar we hadden de sleutel, dus we zijn daar gewoon gaan slapen.'

'Misschien is ze bij tante Buurtje,' zei Harm.

Ko en Bep gingen op de bank zitten. 'Hoe is het afgelopen met die indiaan ?' vroeg Bep. Toen vertelde Harm het hele verhaal.

'Ik heb nog eens lopen denken, hè,' zei Bep. 'Die indianen hebben misschien onze hulp nodig. Ze

leven niet voor niets in het bos. Er moet iets in het verleden mis zijn gegaan.'

'Ach welnee,' zei Ko. 'Ze houden van het bos. Ze zouden niet anders willen. Er is nooit iets verkeerds gegaan, want ze hebben altijd al in het bos geleefd.'

'Nou, ik weet het nog niet zo net,' zei Bep. 'Misschien hebben ze traumatische ervaringen gehad in stad of dorp, en zijn toen naar het bos vertrokken. Wie zou er nu vanuit zichzelf zo primitief willen leven ?'

'Ik,' zei Ko. 'Ik begrijp hen gedachtengang helemaal. Maar voor ons zijn ze nu niet meer te vertrouwen. Het lijkt wel alsof er een vuur is tussen hen en ons. Het bos is in oorlog met het dorp.'

'Er kunnen toch ook wel tussenwegen zijn ?' vraagt Bep.

'Blijkbaar niet,' zei Ko.
Midden in de nacht wordt er op het raam geslagen. Een groep woedende indianen is gekomen. Harm rent naar beneden, ziet de indianen staan, en grijpt naar zijn honkbal-knuppel.

Hij doet de deur open en roept : 'Wie van jullie wil er het eerst aan ?'

De indianen zijn boos, en laten hem weten dat ze erachter zijn gekomen dat één van hen bij de blanken is geweest en vriendschap heeft gesloten. Ze laten weten dat er een speer door het hart van de dader is gegaan door dit misdrijf.

'Zeg, zijn jullie de politie ofzo ?' vraagt Harm boos. 'Scheer je weg, of ik bel de politie !'

De indianen maakten het duidelijk dat ze de politie niet waren, maar dat de blanken zouden boeten voor de vriendschap met één van hen. Blanken zouden niet te vertrouwen zijn, en het zou als een vloek op hun stam rusten als ze dat zomaar langs hun heen zouden laten gaan. Verschillende speren werden er op Harm gericht. Harm stond klaar om toe te slaan met de honkbal-knuppel, en riep naar zijn kinderen om hen de politie te laten bellen. Steeds meer indianen begonnen zich te verzamelen voor het huis van Harm. 'Ik waarschuw je,' zei één van de indianen. 'We zullen je niet vermoorden, maar lever je kinderen uit. Dan zal het voor ons afgedaan zijn.'

'Nooit,' zei Harm woedend. 'Zijn jullie helemaal gek geworden.'

'Je kinderen liggen al verlamd in hun bed,' zei de indiaan. 'We zijn al door de achterkant binnengekomen, en hebben hen het spinnengif toegediend.'

'Spinnengif ?' vroeg Harm verbaasd. Toen werd ook Harm van achteren geinjecteerd met het gif, en lag al snel verlamd op de grond. Na lange tijd werd hij wakker in het indianenkamp diep in het bos. Hij lag daar vastgebonden naast zijn kinderen. Zijn kinderen waren nog steeds bewusteloos. In de verte zag hij een paal met een varkenskop erop.

Een indiaan kwam dichterbij. 'Aanbidden jullie die varkenskop daar ?' vroeg Harm.

'Kop houden,' zei de indiaan, en schopte hem een paar keer.

'Nee, serieus,' zei Harm. 'Ik wil weten of jullie die varkenskop daar aanbidden.'

'Gaat je niks aan,' zei de indiaan nors, en schopte hem weer. Dit keer veel harder.

'Jij bent leraar van beroep, hè ?' vraagt de indiaan nors.

'Hoe weet je dat ?' kreunt Harm van de pijn.

'Wij weten alles,' zei de indiaan, die hem weer schopte, hard in zijn buik. 'Jullie blamken weten precies hoe iedereen te maken zoals jullie zelf.'

Harm kon niet meer praten van de pijn. Het duizelde hem voor de ogen, terwijl de indiaan maar door blijf schoppen, totdat hij weer bewusteloos viel.

Toen hij weer wakker was was hij aan een paal gebonden. Het bleek de paal met de varkenskop te zijn. De varkenskop was vlak boven hem.

'Dom varken,' zei één van de indianen, terwijl de andere indianen lachten. Een wat oudere indiaan kwam naar voren. Hij drukte een mes op de keel van Harm. 'Jullie blanken hebben alles verziekt,' zei de oude indiaan. 'Jullie zijn een vloek. Wij weten precies wat wij met jullie moeten doen. Jij gaat geofferd worden aan de paal met de varkenskop.'

Harm wordt wakker in zweet. Hij had alles maar gedroomd. De indiaan slaapt nog steeds op het zolder, en zijn kinderen zijn bij oma. Die ochtend moest hij naar school om les te geven, maar de nachtmerrie zit hem nog steeds in de keel. Hij heeft moeite met spreken, en besluit af te bellen. Hij voelt zich duizelig en misselijk. Na een tijdje wordt hij gebeld door Ko. Hij doet zijn hele verhaal, en dan wil oma hem ook even aan de telefoon. Oma is erg in paniek, en zei dat hij een domme fout had gemaakt, omdat de indianen met boze magie werken. Die nachtmerrie was daar een teken van. Harm zag nog steeds geen kwaad in de indiaan. 'Iedereen droomt weleens naar,' zei hij tegen oma.

'Maar je bent ziek,' zei oma. 'Er kunnen wel duistere krachten aan het werk zijn, jongen, vergis je er maar niet in. Of misschien heeft die indiaan wel allerlei ziektes naar binnen gebracht. Die mensen leven niet echt hygienisch.'

Harm werd zieker en zieker, en moest naar het ziekenhuis voor onderzoek. Oma kwam hem ook opzoeken met de kinderen. Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb je er altijd zo voor gewaarschuwd geen bosmensen binnen te nemen. Ze zijn niet te vertrouwen.'

Oma besloot om bij Harm in te wonen om voor de kinderen te zorgen. Harm was erg depressief. Gelukkig was het geen ernstige ziekte, dus hij kon snel weg uit het ziekenhuis. Tante Buurtje zou de kinderen een tijdje op vakantie nemen naar een tropisch eiland, zodat Harm helemaal tot rust kon komen.

Tante Buurtje was een vrolijke vrouw, als zonneschijn, en zij zorgde ervoor dat de kinderen helemaal over de dood van hun moeder heenkwamen. Maar met Harm ging het steeds slechter.

Op een nacht kon Harm niet meer verder. Hij moest hier weg. Hij rende het bos in, zijn huis achterlatende. Oma sliep.

Na een lange tijd rennen kwam Harm aan bij de indianenstam. Hij smeekte of hij daar kon wonen. Ze waren direct erg aardig. Ook de indiaan die Harm geholpen had was erbij. Oma had hem weer het bos ingestuurd toen Harm in het ziekenhuis lag. Harm kreeg zijn eigen rieten hut. Oma was erg in paniek. Ze wist niet waar Harm was, maar had een vermoeden, omdat Harm zo vaak tegen haar zei dat hij weg wilde, het bos in, om te leven met de indianen. Toen Harm maar niet terug kwam en zo lang weg bleef besloot oma op onderzoek uit te gaan. Ze begreep hem wel een beetje, maar wilde toch zekerheid. Na lang lopen zag ze in de verte het indianen-kamp, en hoorde zijn luide stem al.

Oma was erg opgelucht. Even wilde ze hem zien, en toen ze in de verte een glimp van hem opving keerde ze weer terug. Ze wist dat ze hem toch niet tegen kon houden, en toen Harm in het ziekenhuis lag kwam ze erachter dat de indiaan die bij Harm logeerde eigenlijk een hele aardige man was. Ook de kinderen hadden er vrede mee toen ze het hoorden. Oma zou nu voor hen zorgen. Bep dacht er niet aan om in een indianen-stam te wonen, maar Ko dacht er over om zijn vader in het kamp te bezoeken, en misschien daar ook te blijven. Niet alleen omdat hij zijn vader miste, maar ook omdat het bos hem aantrok. Voor hem was het ook heel interessant dat zijn vader nu contact had met de indianen, en zelfs één van hen was geworden, terwijl hij er vroeger altijd voor waarschuwde.

Na een tijdje ging ook Ko in het bos wonen, bij zijn vader en de indianen. Oma en Bep bleven in het huis wonen. Zij konden het goed met elkaar vinden. Ook tante Buurtje kwam vaak bij hen op bezoek. 'Ach,' zei tante Buurtje, 'Harm heeft gewoon een vrouw nodig. Dan blijft hij wel weg van die inboorlingen. Hij heeft gewoon niets te doen.'

'Tegen mij zei hij dat als hij ooit nog een relatie wilde, dan met een bosvrouw, met een indiaanse vrouw,' zei Bep. 'Maar daar was hij nog helemaal niet aan toe, en dacht er ook niet over, omdat hij nog zo stoeit met de dood van moeder. Hij is ook bang om weer gehecht aan iemand te raken, en die persoon dan weer te moeten verliezen.'

'Ja, dat is ook waar,' zei tante Buurtje. 'Maar heus, het kan hem misschien opvrolijken. Hij kan gewoon met zijn nieuwe vrouw zo nu en dan het bos inwandelen, dat helpt ook.'

'U begrijpt het niet, tante Buurtje,' zei Bep. 'Hij wil in het bos wonen. Hij wil niet terug naar het dorp.'

'Jammer dan,' zei tante Buurtje. 'Ik hoop dat hij een goed leven heeft daar.'

Oma knikte. Tante Buurtje kwam meer en meer logeren bij oma en Bep, en besloot na een tijdje bij hen in te trekken. Drie vrouwen in een huis. Het was een echt vrouwenhuis, en het was er altijd erg gezellig. Maar Harm en Ko dachten er niet aan om terug te komen. Zo leefden de drie vrouwen vele jaren bij elkaar, en het was een reuze gezellige en goede tijd. Maar toen stierf oma plotseling, en niet lang daarna ook tante Buurtje. Nu was Bep helemaal alleen, en depressies begonnen haar aan te vliegen. Ze kon het allemaal maar moeilijk verwerken, en deze keer begon ze haar vader en Ko heel erg te missen. Ook zij ging naar het bos, en zocht de indianenstam op om daar te wonen. Ze hadden dan wel helemaal geen familie meer buiten elkaar, maar de indianen waren nu hun nieuwe familie.

Toch kon Bep hier ook niet helemaal goed aarden. Ze voelde zich verscheurd tussen twee werelden. Ze leek steeds depressiever te worden, en er bleek geen kruid tegen opgewassen te zijn. Harm en Ko deden van alles om haar op te vrolijken, en ook de indianen. Op een dag werd ze naar de medicijn-man gebracht. Hij liet haar ruiken aan wat rode veren, en gaf haar een medicijn. Toen bond de medicijn-man de rode veren in haar haar.

'Het grote geheim is wat jij moet zien,' zei de medicijn-man. 'Ik zal jou op een reis nemen door het bos naar het grote geheim.'

Met goedvinden van Harm en Ko ging Bep op een bosreis met de medicijn-man. Ze gingen heel diep het bos in, langs meren en heuvels, tot een plaats waar de wilde dieren waren. Ook hier was een meertje. De medicijn-man smeerde haar in met zand, modder en klei. Ook smeerde hij zichzelf hiermee in, en nu zouden ze het meertje overzwemmen. Na een tijdje kwamen ze aan bij een struik die over het meertje hing. Aan de stam van de struik lag een kleine panter. De medicijn-man nam haar mee langs de panter. Vlakbij was een grot. De medicijn-man zei dat de panter de bewaker was

van de grot. De medicijn-man nam haar diep in de grot. Ook in de grot was een meertje, en een spook-achtig geluid. Plotseling was er een verschijning. Het was erg licht.

'Waarom zijn jullie gekomen,' sprak de gestalte.

De medicijn-man maakte een buiging en zei : 'Dit is Bep. Zij heeft last van depressies, en ik dacht dat het haar zou helpen om het grote geheim te zien.'

'Depressies is de roep van het grote geheim,' zei de gestalte. De lichtende verschijning had een kap op, en een lang gewaad. Ook had de gestalte een speer. 'Ik waak over het grote geheim,' zei de gestalte, 'maar depressie is de sleutel. Ik waak over de zielen van het woord. Ook haar moeder is hier, haar oma, en haar tante. Nog veel meer zielen zijn hier. Deze depressie is haar verbinding met hen, maar die verbinding is verbroken. Ik ben de grote verbinder. Ik heb deze weg gemaakt. Laat haar dichterbij komen. Ik zal haar hart genezen, en haar hoofd tot rust brengen.' Toen vaagde de gestalte weg, en een lichtende weg verscheen voor hen. 'Kom mee,' zei de medicijn-man, en stapte op de weg. Het was een soort tunnel die toen begon te draaien. Bep werd duizelig. Droomde ze dit ? Voorzichtig stapte zij ook op de weg. Ze leken in een heel nieuw bos te komen. Bep voelde een band om haar hoofd komen, en stralen kwamen naar binnen om haar hart te voeden. 'Kom verder,' zei een stem. Het was een donkere, lage stem, die steeds lager werd. Ze zag weer een verschijning, dit keer zonder kap, die een miniatuur koe in zijn handen had. 'Dit is het woord,' zei de verschijning die daar in lange gewaden stond. Plotseling begon er melk uit de koe te komen. 'Woord, spreek,' zei de verschijning luid. Toen stond er een paal met een koeienkop op. De melk begon te stromen en te stromen, totdat Bep en de medicijnman er bijna in zwommen. 'Ik ben het grote geheim,' zei de koeienkop. 'Als het middernacht is, dan verander ik in een varkenskop, en dan is het grote geheim van jou,'

'Wacht eens even,' zei Bep. 'Hier heb ik een keer over gedroomd. Nee, dat kan niet waar zijn.'

'Wat bedoel je ?' vroeg de medicijn-man.

'Ik heb dit al weleens eerder gezien,' zei Bep. 'We moeten wachten tot middernacht, en dan zal de varkenskop spreken.'

'Precies,' zei de medicijn-man. 'Het is de strijd tussen hebzucht en honger, onthechting. Het is de stem van depressie, maar tegelijkertijd het medicijn.'

Ze bleven wachten tot het middernacht was. Toen veranderde de koeienkop in een varkenskop.

'Ik ben overwonnen,' zei de varkenskop. 'Willen jullie mijn geheim zien ? Het geheim wat ik al voor vele eeuwen verborgen heb gehouden ?'

Bep knikte, en stapte dichterbij. Toen ineens begon de varkenskop vuur te spuwen. Bep schrok, en rende naar achteren. De medicijn-man hield haar vast. 'Hij is het geheim aan het openbaren.' Weer spuwde de varkenskop vuur. 'Ik bedank jullie alvast voor het komen. Jullie hebben het welverdiend om dit te zien. Ruben, Simeon, Levi, Juda, Gad, Aser, Issaschar, Zebulon, Jozef, Benjamin, Dina, Efraim, Manasse ….' En weer spuwde de varkenskop vuur, en begon woest te worden. Zijn kop werd helemaal rood. 'Ik ben hier om deze zegels te verbreken !' riep de varkenskop. 'Dat is mijn taak, om de zegels der stammen te verbreken !'

'Niemand dan jullie zijn gekomen om dit geheim te zien,' zei de varkenskop toen rustig. Een gouden cirkel met daarop de stenen van de stammen begon rond te draaien en te branden. 'Deze gouden cirkelzaag, …. deze gouden cirkelzaag …' riep de varkenskop. En toen ontplofte de cirkel. Een

tunnel verscheen voor hen. 'Ga de tunnel binnen,' zei de varkenskop nors. Bep en de medicijnman liepen haastig door. Achter hen werd een deur gesloten.

'Jullie willen het geheim toch zien ? Jullie willen het geheim toch zien ?' riep de varkenskop. 'Voor eeuwig is dit verborgen gebleven, maar jullie hebben overwonnen. 'De sleutel van depressies heeft jullie hier gebracht.' Achter de varkenskop verscheen een troon met een oude vrouw erop met lange vieze haren. 'Het geheim is gemanifesteerd in haar,' zei de varkenskop. De vrouw stond op, en liep op Bep en de medicijn-man af. Maar als door de bliksem werd ze teruggeslagen. 'Ik moet altijd op deze troon zitten,' jammerde ze. 'En dat omdat ik voor de hebzucht heb gekozen. Mijn varken is nu slechts een kop, om mij te verraden. Ik dacht altijd maar aan eten, en meer rijkdommen, om mijn macht te laten zegevieren. Maar mijn varken is tegen mij gekeerd nu, en heeft mijn schuilplaats verraden. Dom varken !' krijste ze. 'Ik zit nu voor altijd aan mijn stoel vastgeplakt. Ik heb de dorpen en de steden ontworpen, en ik heb ze groot gemaakt ! Dat is alles wat ik kan ! Dit is mijn troon, en ik ben aan het smelten !' jammerde ze. 'Ik heb de ring der stammen gecreeerd als het orakel van mijn toverboek waarmee ik de dorpen en steden heb behekst. Maar jullie hebben de ring verbroken !' krijste ze, terwijl ze vuur spuwde. 'Hoe meer vuur ik spuw, hoe meer ik smelt. Mijn woede is mij aan het verteren,' jammerde ze. 'Maar ik heb jouw familie, en ik zal ze meetrekken in mijn val,' krijste ze. Haar stem echode. Bep trilde even. Tot haar grote schrik begon de rode troon waarop de heks zat te bewegen, maar gelukkig schoot de troon weer terug als door elastiek.

'Ik weet je naam, ik weet waar je woont !' krijste de heks. 'Hier is het grote geheim : De stammen zijn de steden en de dorpen.' Toen viel de stoel om, en de heks begon weg te smelten. Weer begon een cirkel voor hen te draaien, maar deze begon langzaam weg te smelten. Toen begon een andere cirkel voor hun ogen te draaien en te krijsen, maar ook deze begon langzaam weg te smelten.

'Ik weet waar je woont !' werd er in de verte geroepen. Plotseling viel Bep neer. Gelukkig konden de armen van de medicijn-man haar opvangen. 'W...w...wie was dat ?' vroeg Bep.

'Je bent in de matrix van het bos,' zei de medicijn-man. 'Het is een raadsel wat je moet oplossen. Er is een hogere natuur, die het grote geheim is.'

'Ik ben te depressief,' snikt Bep. 'Ik kan niet goed nadenken. Het vermoeit me.' De medicijn-man nam haar in zijn armen. 'Juist door depressie, leegte en vermoeidheid wordt het raadsel opgelost,' zei hij. 'Niet door goed nadenken. Nadenken is een valstrik. Het labyrint moet namelijk overwonnen worden. Het is een gevecht.' Bep begint harder te snikken. 'Ik ben zo moe. Ik kan het niet meer volhouden. Alles slaat op me in.'

'Ik bescherm je,' zei de medicijn-man. 'Je moet je innerlijke vijanden overwinnen, en dit is de perfecte plaats. Het is nu of nooit. Juist in je depressies kun je de vijand een grote slag slaan.'

'Het vreet me aan, medicijn-man,' snikte Bep. 'Ik ben hier niet tegen opgewassen.'

'Haal rustig adem,' zei de medicijn-man. Hij leidde haar tot een stomend, kolkend meertje, waar hij haar onderdompelde en begon te wassen. Hij haalde zijn hand over haar voorhoofd. 'Zoveel spanning op je hoofd,' zei hij. Het meertje was heel warm. 'Dit is de overgang naar de dromenwereld, heel diep in het bos,' zei de medicijn-man. 'De planten, kruiden en bloemen zijn hier namelijk veel sterker, zijn veel meer zaaddragend, en veroorzaken daardoor een veld van hallucinaties. Ik spreek nu tot je door de hallucinaties, al voor een geruime tijd. Dit is ook een hallucinatie.'

'Wat wonderlijk,' zei Bep. 'Ik wil nog dieper het bos in.'

'Ja, maar verderop zijn de nachtmerries,' zei de medicijnman. 'De planten daar zijn wel nog sterker dan hier.'

'Interessant,' zei Bep. 'Nou, laten we dan maar hier blijven,' zei Bep.

'Ja,' zei de medicijn-man, 'want die nachtmerrie-hallucinaties doen net alsof je dan in de dorpen en de steden terecht komt, maar het is gewoon nog dieper in het bos.'

'Hmmm,' zei Bep. 'Dus u wilt zeggen dat toen wij in het dorp woonde, wij gewoon onder de invloed van zware planten waren dieper in het bos ?'

'Precies,' zei de medicijn-man. 'Je bent nu daarvan aan het afkicken, en dat is ook heel confronterend.'

'Ik ben bang,' zei Bep.
'Wij gaan daar alleen naartoe als wij een tegengif hebben genomen,' zegt de medicijn-man. 'Wij nemen dan soms stoffen van die zware planten, omdat in kleine hoeveelheden, in een veilig gebied, deze stoffen als medicijn kunnen werken. Maar als je er teveel van neemt, dan ga je dus echt dorpen en steden hallucineren als nachtmerries.'

'Was het overlijden van mijn moeder ook zo'n nachtmerrie-hallucinatie ?' vroeg Bep.

De medicijn-man knikte. 'Ja, en dat was een hele zware stof, die jarenlang in het lichaam kan blijven doorwerken.'

'En tante Buurtje en oma, hun overlijden, was dat hetzelfde ?' vroeg Bep.

De medicijn-man knikte weer. 'Ja, allemaal hetzelfde. Het is zware troep, waar veel te veel van genomen is, en je was in onveilig gebied. Het hangt daar in zware doseringen gewoon in de lucht, en dat werkt dag en nacht op je.'

Bep begint weer te snikken. 'Ik voelde me zo rot, en ik voel me nog steeds rot. Ik mis ze zo erg. Dus het was allemaal niet waar ? En waren zij zelf dan ook een hallucinatie, en bestonden zij dan helemaal niet ?'

De medicijn-man was even stil. 'Kind, je moet nog veel leren,' zei hij.

'Nee, ik wil het weten,' zei Bep in paniek. 'Bestonden moeder, oma en tante Buurtje echt, of waren het slechts hallucinaties ?'

'Ze bestonden in andere vormen,' zei de medicijn-man. 'Maar niet zoals je ze kende. Het waren dorpse hallucinaties, dus alles was dorps. Het begon misschien goed, maar het was een geladen nachtmerrie, wat betekent dat het je langzaam in een tragedie zou zuigen. Het zijn roofplanten, Bep. Het zijn hele gevaarlijke planten, die alleen wij als medicijn-mannen veilig kunnen gebruiken. Zoals ik al zei gaat dat in hele lage doseringen, en in veilig gebied. Dan dient het als een medicijn, en we gebruiken het in de oorlog en in de jacht in hogere doseringen. Het is dan goed gif. Wij moeten in ieder geval voldoende tegengif hebben om hier tegen bestand te zijn.'

'Wat voor tegengif is dat ?' vroeg Bep nieuwsgierig.

'Wij kweken daarvoor bepaalde spinnen,' zei de medicijnman, 'die wij dan melken voor hun gif. Maar ook dit gif mag niet genomen worden in te hoge doseringen.'

'Waarom niet ?' vroeg Bep.

'Omdat dat verlammingen kan brengen,' zei de medicijn-man. 'Ook heeft het in hoge doseringen hetzelfde effect als de roofplanten.'

'Klinkt eng,' zei Bep. 'Ik begin flink bang te worden van al deze dingen. Wat als er op dit moment iets goed fout zit, want u zei dat ik nu ook aan het hallucineren ben ?'

'Leer en ervaar,' zei de medicijn-man. 'Als je er telkens weer wat bijleert, dan zal dat je steeds meer rust geven. Steeds meer zul je dan het grotere plaatje zien om je inzicht te geven.'

'Toch is het eng,' zei Bep. 'Wat als je het verkeerde erbij leert, en dat je zo dieper en dieper in de kronkels wordt geholpen ?'

'Wanneer de student klaar is om meer te leren, komt de leraar,' zei de medicijn-man.

'Ja, maar de leraar kan bedriegen,' zei Bep.

'Niet als de student blijft onderzoeken, open blijft staan, om tot de dieptes van de kennis te komen,' zei de medicijn-man.

'Nou, ik weet het nog zo net niet,' zei Bep. 'Sommigen zijn erg sluw. En een foutje is snel gemaakt.'

'Voorzichtigheid is de moeder van de waarheid,' glimlachte de medicijnman.

'Ik ben voorzichtig en bang,' zei Bep. 'Ik begin bijna paranoide te worden nu. Dit is echt heel eng.'

'Ik kan je helpen met wat tegengif van de speciale spinnen die wij kweken,' zei de medicijn-man.

'Wat voor spinnen zijn dat ?' vroeg Bep.

'Pajiet-spinnen,' zei de medicijnman. 'Die zijn heel zeldzaam, maar worden al sinds eeuwen in het geheim gekweekt door onze stam. Het gif breekt heel snel de andere giffen af.'

'Ja, ja,' zei Bep. 'Maar kom je zo niet in een andere hallucinatie terecht ? Leven wij niet allemaal in hallucinaties ?'

'Slimme meid,' glimlachte de medicijn-man. 'In wezen zijn er alleen goede en slechte hallucinaties, ja. Alles is gebaseerd op hallucinaties.'

'Lekker ingewikkeld,' zei Bep. 'Dus misschien besta ik helemaal niet, of in een andere vorm.'

'Je moet hierin je pad leren te vinden, Bep,' zei de medicijn-man. 'Wil je het tegengif ?'

'Ja, doe maar,' zei Bep. 'Ik heb toch niets te verliezen.'

Snel spoot de medicijn-man iets in haar arm, en het leek wel alsof er nog iets in haar werd gespoten, als in haar arm buiten haar arm. Bep werd direct wakker alsof er een waas van haar ogen was weggetrokken. Alles was heel helder nu, en ze zag de medicijnman met haar arm in zijn hand. Hij had daar net iets ingespoten. Bep haalde diep adem. 'Interessant,' zei ze. 'Dus we hadden beiden dezelfde hallucinatie ?'

'Ja, ik ben in verschillende lagen van de natuur,' zei de medicijn-man. 'Ik heb leren dubbel-leven, en leren switchen.'

'Interessant,' zei Bep. 'En dat kun jij me ook leren ?'

'Natuurlijk,' zei de medicijn-man. Samen gingen ze terug naar het kamp, en Bep had natuurlijk veel te vertellen. Ze voelde zichzelf al een stuk beter nu.

Bep werd steeds nieuwsgieriger naar die planten dieper in het bos. De medicijn-man vertelde haar dat het vlees-planten waren, die op geslachtsdelen leken. Zij die onder de bedwelming hiervan kwamen zouden zelfs hallucinaties van geboorte kunnen krijgen, waardoor ze al hun herinneringen verloren. Juist omdat Bep's depressies na een tijdje sterker dan ooit terugkwamen wilde ze hier zo graag naartoe. De medicijn-man kreeg hier hoogte van en waarschuwde haar. Hij zei dat het alleen maar erger zou worden als ze daar naartoe zou gaan. Hij vertelde haar ook dat ze juist daar vandaan kwam, en dat ze daarom zo'n verschrikkelijk leven had gehad. Maar Bep wilde terug, want haar depressies waren erger dan ooit tevoren. De medicijn-man wist dat hij iets moest doen. Hij kon daar wel naartoe met voldoende tegengif, omdat hij een volleerd medicijn-man was, maar Bep was onervaren. Bep kon niet meer wachten. Ze zei dat er niets meer te verliezen was, en dat het toch niet meer erger kon worden. Bep begon ook aan alles te twijfelen, juist omdat het zo slecht met haar ging. De medicijn-man bleef zeggen dat afkicken een heel zwaar proces was, en dat het soms wel erger was dan ooit tevoren. Dat hoorde bij het proces. Het was een heel zwaar gevecht. 'Ik kan het niet meer aan, medicijn-man,' zei Bep.

'Volhouden, meid,' zei de medicijn-man. 'Blijf studeren, en voordat je het weet kun je daar samen met mij naartoe.'

Maar Bep kon niet meer. Ze nam dezelfde dosering tegengif die de medicijn-man had voorgeschreven, en rende op een nacht het bos in. Ze bleef maar rennen en rennen. Na een tijdje was ze omringd door prachtige struiken van vlees die inderdaad op een soort geslachtsdelen leken. De draden waren heel dun, en bovenop was een soort gezwollen vruchtbaar deel met een prachtige roze kleur. Hier stroomde sap uit, waarvan Bep wist dat het een heel gevaarlijk sap was. Even stond ze als aan de grond genageld. Ze wist dat ze nu een heel groot risico nam. Eigenlijk was het nog helemaal geen tijd om hier naartoe te gaan. Plotseling voelde ze wat springen in haar hoofd. Het sap leek binnen te stromen. Ze begon te krijsen en te huilen. 'Ik kan niet meer,' huilde ze. 'Waarom martelen jullie me zo ?'

Van achteren was ze door een pijl geraakt. Toen viel ze bewusteloos. Achter haar stond de medicijn-man die haar op zijn schouder nam. Dat was op het nippertje. Hij bracht haar veilig naar het kamp. Na een tijdje werd ze heel zwakjes wakker. 'Oh, het was prachtig,' zei ze, terwijl ze nog steeds onder bedwelming was. 'Maar toen overweldigde me het, en ik werd zo bang.'

'Je was nog niet klaar, meid,' zei de medicijn-man. 'Ik heb je op het nippertje kunnen redden. Ze hadden je bijna meegesleurd in hun stroom.'

'Het was zo spannend,' zuchtte Bep.

'Nee, het was gevaarlijk,' zei de medicijn-man.

'Maar het was zo prachtig,' zei Bep, 'zo adembenemend.'

'Bep, wacht jij nou maar rustig totdat het tijd is dat we daar samen naartoe kunnen gaan. Ik moet je

nog enkele dingen uitleggen, en dan ben je klaar. Je hebt nu alvast even een voorproefje gehad, maar dat was niet de bedoeling. Het had je je leven kunnen kosten. Dit zijn geen dingen om mee te spelen,' zei de medicijn-man.

'Ik weet dat je bezorgd bent,' zei Bep. 'Ik weet dat je de waarheid spreekt, maar ik kon niet meer. Ik moest het gewoon zien. De drang in mij was te sterk. Het was als gekrijs in mijn hoofd.'

'Je moet nog veel leren, Bep,' zei de medicijn-man. Bep knikte. Ze had nu wonderlijke dromen die haar leken voor te bereiden. Maar Bep besefte niet dat juist de planten van vlees dit allemaal gesimuleerd hadden. Ze hadden haar alreeds gevangen, en gaven haar hallucinaties alsof ze nog veilig bij de medicijn-man was. Iedereen van het kamp begon zich steeds vreemder en gemener tegen Bep te gedragen, ook de medicijn-man. Bep had nog steeds niets door. Voor haar was dit een aanzet om weer terug te gaan naar de vlees-planten, niet wetende dat ze allang weer onder hun macht was. Ze had het gevoel dat iedereen haar haatte, dus ze zei tegen haarzelf : 'Kom ik om, dan kom ik om.' Op een nacht begon ze weer te rennen. Ze wilde terug naar de vlees-planten. Ze zag de prachtige planten in de verte die naar haar lonkten. Ze zakte langzaam in een rivier omringd met de meest wonderlijke en prachtige vlees-planten. Dit keer had ze geeneens tegengif genomen. Ze verlangde hier zo naar. Langzaam zonk ze in de rivier, tot aan haar nek. De rivier was vol van het zaad van de wonderlijke planten, en langzaam begon ze te drinken. Ze wilde hallucineren om van deze depressies af te komen. Ze voelde zich wonderlijk.

Ze was het gepraat van de medicijn-man zat. Ze wilde leven. Ze wilde genieten van de prachtige natuur. Ze wilde niet naar school. Er was al genoeg tegen haar gesproken in haar leven. Ze was er moe van. De medicijn-man was niet meer wie hij was, en de anderen ook niet.

In het kamp in de werkelijkheid was inmiddels grote paniek, omdat Bep verdwenen was, en maar niet terugkwam. De medicijn-man vermoede dat ze naar de vlees-planten was gegaan. Hij besloot er naartoe te gaan met voldoende tegengif om te zien of er sporen van haar waren. Diep in de velden van de vlees-planten vond hij haar. Ze lag daar op de grond. Hij wist dat ze zo had geworsteld met depressies en kon haar zo goed begrijpen. Maar toch wist hij dat scholing het beste was voor haar. Ze moest afkicken en tot de waarheid komen. Met wat medicijnen kon hij haar terugbrengen tot de werkelijkheid, en ze werd huilend wakker, heel zwak. Ze kon niet praten, maar wel een beetje lopen. Heel voorzichtig liep hij met haar terug naar het kamp. Ko nam haar direct in zijn armen.

Ze gebruikte vuile taal, omdat ze nog steeds dacht aan wat zij haar hadden aangedaan in haar hallucinaties. De medicijn-man maakte haar duidelijk dat ze in een simulatie-realiteit was gekomen door de hallucinaties van de vlees-planten, die ook het kamp hadden gesimuleerd en alle kamp-bewoners, als gevolg van haar tochtje. Toen hield ze Ko stevig vast. Ze was blij dat ze gered was. Het had ook anders kunnen aflopen, want soms verslonden de vlees-planten hen die tot hen kwamen. Waarschijnlijk had het tegengif haar gered, en het feit dat ze toch al wat kennis had.

Bep had van haar fouten geleerd. Ze wilde nu goed bij de les blijven. Na een lange periode kon ze dan eindelijk met de medicijn-man mee naar de planten van vlees. Ze keek haar ogen uit, en de medicijn-man liet haar vele geheimen zien. 'Deze planten zijn heilig,' zei de medicijn-man. 'Eens in de zoveel tijd kiezen ze iemand uit die hen goed heeft behandeld, en die veel van hen afweet, en zo iemand zal dan voor altijd tussen hen kunnen wonen. Zij wonen meestal dieper in de velden van de vlees-planten, daar waar je niet zomaar kunt komen.'

'Interessant, dat lijkt me wel wat,' zei Bep. 'Ik vind het hier prachtig.'

'Zelfs ik ben nog niet eens zo ver,' grapte de medicijn-man.

Bep hoorde heldere stemmen in haar hoofd, waarvan de medicijn-man zei dat het de stemmen van de vlees-planten waren. Ze hadden haar op het oog. Ze wilden met haar communiceren. Ze wilden haar onderwijzen.

Ze vertelden haar van een zee die achter de velden van vlees-planten lag, en ze nodigden haar uit daar naartoe te gaan. Zij moest hiervoor de medicijn-man achter haar laten. Ze moest over een zanderig pad, en de planten hier begonnen steeds wonderlijker te worden. Er waren allerlei soorten roze lichten in haar hoofd, als stralen-kransen. Ze vertelden haar dat zij een uitverkorene was. De zee stond vol met prachtige planten van vlees. Ze communiceerden door stoom en een soort vuur, en allerlei sappen. Sommige van die sappen leken wel kokend, en die werden hier en daar uitgespoten. Bep kreeg een heel warm gevoel. Het leek alsof delen in haar hoofd aan elkaar verbonden werden. Ze had ineens veel minder hoofdpijn, alsof er bruggen in haar hoofd werden gebouwd. De planten van vlees zeiden dat ze in haar hoofd leefden. Deze zee was de zee van communicatie. Ze wilden haar genezen en voorbereiden op haar taak. Bep begon te lachen. Haar depressies begonnen weg te smelten. Alles binnenin haar bleek te werken door sappen en vuren, en alles binnenin haar was gemaakt van vlees-planten, als een grote puzzel die in elkaar gezet moest worden. Bep was in een gelukzalig gevoel. Er borrelde zoveel in haar op. Hier kon zij verder studeren, en de planten van vlees zouden haar alle eilanden van de zee laten zien, en haar al hun geheimen vertellen. Dit waren tijden van grote genezing, en van kennis. Een rood vuur scheen bezit van haar te nemen, en allerlei rode sappen, ook kokende rode sappen die voortspoten. Verder was het een heel tropisch klimaat.

Deze planten hadden heel wat te vertellen. Wat er allemaal verkeerd was gegaan, en wat er allemaal moest gebeuren. Bep begon steeds meer van haar verleden te vergeten, als door een nieuwe geboorte. Toch herinnerde ze ook dingen, maar dan op een hele andere manier. Deze dingen hadden waarde, maar waren in de verkeerde vormen tot haar gekomen. Nu kon alles recht gezet worden zoals het was. Ze had zicht gekregen in de nacht. Het was het vuur van de vleesplanten die haar hoofd had verlicht. Dit waren allerlei soorten vuren, die ook werkten door allerlei sappen. Weelderige struiken namen haar mee door de zee, waardoor alles begon te duizelen in haar. Alles werd gemixt in haar hoofd, en nieuwe vormen kwamen voort. Het was als een pretpark in de zee. De zee-planten fluisterden in haar, en trokken haar naar de eilanden.

In dit proces begon ze haar identiteit te verliezen, tot het punt dat ze niet meer wist of ze nu een man of een vrouw was. Ze voelde zichzelf als een oude man. In de verte leek het wel alsof ze Ko zag staan, haar vader, en de medicijn-man, en ze miste hen, maar het leek wel alsof dat van een lang vervlogen tijd was, alsof ze niet meer bestonden. Plotseling kroop er een gevoel van depressie op haar, en de gestaltes bleken weg te vagen. Ze had heimwee, maar de drangen van de vlees-planten waren te groot. Waar trokken ze haar naartoe ? Het leek wel alsof ze in een grote woestijn was aangekomen, alsof ze iets heel groots moest voorttrekken, als een kar door de woestijn. Ze voelde zich oud, als een oude man, als Kain. 'Kom tot het land Nod, als een oase in deze woestijn,' werd er gefluisterd. Ze wist niet meer of ze de planten van vlees nog wel kon vertrouwen. Ze voelde zich als een slaaf, en dan in meerdere dimensies tegelijk, want ze voelde zich ook een slaaf van een schip. Ze wilde overboord springen, maar ze was geketend. Ze moest roeien. Ze was een roei-slaaf. 'Oh, waar ben ik toch in terecht gekomen,' jammerde ze. 'Ik heb waarschijnlijk veel te veel van die troep genomen. Het is zware drugs. Oh, waar ben ik toch aan begonnen. Ik ben al tijden mezelf niet. Ik heb er al veel te lang mee lopen experimenteren. Dit is een 'bad trip,' een 'bad trip,' girl. Wat heb ik mezelf toch aangedaan.' Ze hoorde gelach in haar hoofd, alsof alles aan het scheuren was in haar hersenen. 'Je wilde het grote geheim toch zien ?' lachte de stem in haar hoofd.

Plotseling vaagde het allemaal weg, en zag ze de medicijn-man voor haar staan. Hij sloeg een arm om haar heen, en zei : 'Eindelijk heb je dan het grote geheim gezien.' Toen liepen ze samen terug naar het kamp.

Zijn Huis Stond In De Weg

Hij staarde eenzaam voor zich uit. Hij miste zijn vrouw, maar wist ook dat hij nooit terug kon naar haar. Ze was te gevaarlijk. Hij poetste zijn schoenen, stond op, en liep toen naar buiten. De tuin was prachtig. Er stond een vrouw tussen de struiken, met een radiatie als van een leeuw, tegelijkertijd zwak. 'Ben je …,' zei ze verlegen.

'Ben ik wat ?' vroeg hij.

'Ben je de nieuwe buurman,' zei ze.

'Oh, ja,' zei hij.

'Mag ik u een hand geven,' vroeg ze.

Hij stak zijn hand uit en liep op haar af. Haar hand voelde zacht aan, en tegelijkertijd stevig.

'Wilt u mijn huis zien ?' vroeg ze.

'Zodadelijk,' zei hij, 'Eh, okay, ik loop wel even met je mee nu.'

Ze glimlachte. Ze deelden de tuin samen. Het was een grote tuin. Ze leidde hem tot haar keuken, waardoor ze binnen kwamen. 'Mooi hier,' sprak hij.

Ze glimlachte verlegen.
'Ja, dat hebben wel meerderen gezegd.'

Hij ging op de bank zitten in de kamer. 'Moet u wat koffie met een koekje ?' vroeg ze.
'Nee, doe maar geen moeite,' zei hij.
'Ach ik kan het zo inschenken,' zei ze bijna fluisterend.
Even later zaten ze samen op de bank. Hij dronk van zijn koffie en keek haar aan.
'Wat is dat voor schilderij op de muur ?' vroeg hij.
Het was nogal een ingewikkeld schilderij. Een dame in het zwart, en een naakte man op een stoel met een appel in zijn mond.
'Oh,' lachte ze. 'Dat is …'

'Toe, zeg het maar,' zei hij.

'Dat is … Ach, het is een dom varken,' sprak ze.

'En wie is die vrouw ?' vroeg hij.
'Het is geen vrouw, het is een heerser,' sprak ze.

'Zo, zo,' zei hij.

'En wie bent u ?' vroeg ze.

'Roderik,' zei hij.

'Oh, rode Rik,' lachte ze.

'Nee, gewoon Roderik,' zei hij.

'Mijnheer Roderik, u bent een interessante man,' zei ze.
'Ik weet het,' zuchtte hij. 'Dat lijkt altijd zo aan de buitenkant. Maar ik ben tamelijk saai.'
Hij keek naar nog wat andere schilderijen aan de muur. Schilderijen van indianen.

'Vleselijk, hè,' zei ze.

'Wat is vleselijk ?' vroeg hij.

'Nou, al die naakte mannen op schilderijen,' zei ze.

'Ik vind het wel wat hebben,' zei hij. 'Maar als je dat vindt, waarom haal je ze niet weg ?'

'Ik heb geen probleem met vleselijk,' zei ze.

'Ach wat, je bent lief,' zei hij.

'Vind je ?' vroeg ze. 'Het zijn vleselijke varkens. Varkens moeten er ook zijn. Ik heb er geen problemen mee. Ze eindigen toch wel in de pan.'

'Huh,' zei Roderik. 'Dit begint me nu even te duizelen. Indianen zijn varkens ?'

'Nee, niet indianen,' sprak ze, 'mannen zijn varkens.'

'Oh, ja, daar heb je gelijk in,' zei Roderik. 'Vaak wel.'

'Altijd,' lachte ze.

'Oh,' zei Roderik die bijna zijn koffie uitproeste. 'Dus ik ben ook een varken.'

'Tuurlijk,' zei ze zacht. Even kwam haar tongetje naar buiten. Het was een klein tongetje die ze even heel snel liet zien, alsof ze hem plaagde. Een vreemd gevoel gleed over zijn rug.

'Zeg, ik moet weer gaan,' zei Roderik.

'Ach, mijnheer, blijf nog even zitten,' zei ze.

'Nog even dan,' zei Roderik een beetje ongeduldig.

'Ik wil u nog even wat laten zien. Ze ging bij hem op schoot zitten, terwijl hij helemaal rood werd.

Toen haalde ze wat foto's tevoorschijn. Foto's van gelakt leer.

'Wat zullen we nu beleven ?' vroeg Roderik. 'Je gaat zo maar bij me op schoot zitten, en laat me foto's zien van gelakt leer.'

'Even doorbijten,' zei ze. Toen liet ze wat foto's zien van bruin leer, en foto's van bloed.

'Dat was het, mijnheer Roderik,' zei ze met een donkere stem. 'Nog een prettige avond.' Ze stond op, en keerde haar rug naar hem. Roderik begon te fronzen. 'Zeg, is er iets niet helemaal in orde in dat hoofdje van je ? Plotseling draaide ze zich naar hem toe, en hij keek recht in de ogen van een doodshoofd waar wormen uitkwamen.

Roderik schrok wakker. Hij had het even niet meer. Hij stapte uit zijn bed en liep naar de badkamer om wat water te drinken. Hij zuchtte hevig. 'De doodstraf staat hierop,' mompelde hij, en liep weer naar zijn bed. Hij greep zijn kussen en ging weer liggen, maar hij kon maar niet in slaap komen. Hevig lag hij te woelen en te zweten. Plotseling barste hij in huilen uit. Hij wist niet wat het was. Hij woonde hier in zijn nieuwe huis, na de scheiding. De buurvrouw had hij nog niet gezien, terwijl hij hier al een week woonde. Ze hadden een grote gezamelijke tuin.

De volgende ochtend was hij er vroeg uit. Hij had niet kunnen slapen na die nachtmerrie. Hij was nu wel erg benieuwd wie zijn buurvrouw was. Hij liep de tuin in en ging tussen wat struiken staan. Hij keek door het raam van de buurvrouw naar binnen, maar zag haar niet. Hij begon een beetje zenuwachtig heen en weer te lopen in de tuin. Toen kon hij zich plotseling niet meer inhouden. Hij liep naar de voorkant toe, en belde bij haar aan. Even later deed een vrouw open. Het was een indiaanse vrouw. 'Ik ben de nieuwe buurman,' zei hij, terwijl hij zijn hand uitstak. 'De naam is Roderik,' zei hij.

Ze schudde zijn hand. 'Komt u verder,' zei ze. Hij liep achter haar aan de gang in naar de woonkamer. 'Gaat u maar zitten. Hij ging op de bank zitten. 'Moet u wat drinken ?' vroeg ze. 'Nee, dank u,' zei hij.

'Wat leuk dat je je even komt voorstellen,' zei ze.

'Ja, het werd anders wel tijd,' zei hij.

'Ben je een beetje een dromertje ?' vroeg ze.

'Huh, hoezo ?' vroeg hij.

'Nou, omdat u zo lang heeft gewacht voordat u uzelf kwam voorstellen,' zei ze.

'Ik ga nogal door een moeilijke tijd,' zei hij. 'Ik zit in een verwerkingsproces van een scheiding,' zei hij.

'Oh,' zei ze. 'Dat is inderdaad niet leuk.'

'Het is een rotvak,' zei hij.

'Ja, als je het als in schoolverband bekijkt, inderdaad,' zei ze.

'Ik heb wat lelies in mijn tuin staan, ze bloeien leuk, hè ?' vroeg ze.

'Oh ja, ik zag ze,' zei hij. 'Ze zijn prachtig.

'Ja, wazig,' zei ze. 'Ze zijn zo dromerig, zoals u,' lachte ze.

'Waarom noemt u me alweer dromerig,' vroeg hij.

'Ach, u ziet er zo dromerig uit, zo wazig, alsof u … Ach, laat maar, u wilt het toch niet horen,' sprak ze.

'Nou ja, dat kan wel kloppen,' zei hij. 'Ik heb vannacht haast niet geslapen. Ik kreeg een nachtmerrie, en toen kon ik niet meer in slaap komen.'

'Waar ging die nachtmerrie over ?' vroeg ze ineens met een serieus gezicht.

'Over u,' zei hij. 'Het begon goed, maar eindigde slecht.'
In het kort vertelde hij de nachtmerrie.

Ze zuchtte.

'Ja, een mens kan raar dromen,' sprak hij.

Ze was ineens stil.

'Heb ik u hiermee pijn gedaan door het zomaar te vertellen ?' vroeg hij.

'Eh, nee hoor,' zei ze zacht.

'Maar ik heb u toch niet in verlegenheid gebracht nu hoop ik ?' vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd.

'Maar mijn voorouders …' zei ze.

'Wat ?' vroeg hij. 'Zeg het maar gerust, hoor.'

'Nee, mijn voorouders hebben u die droom gegeven. Het is over …. over,' zei ze.

'Over wat ?' vroeg hij.

'Meesters en meesteressen,' zei ze.

'Onze stam had geen huwelijks-relaties, maar meesters en meesteressen met hun slaven,' zei ze.

Ze liet hem wat boeken zien met plaatjes. 'Hier, het gaat allemaal om vernederingen en leugens,' zei ze.

'Blijf je slapen ?' vroeg ze. 'Dan kunnen we nog wat doorpraten.'

'Gezellig,' zei hij.

Hij kreeg een bed in haar eigen slaapkamer. Zij sliep aan de andere kant van haar slaapkamer. Hij voelde zich wel op zijn gemak bij zo'n gastvrije vrouw.

Ze praatten door tot diep in de nacht, totdat ze beiden in slaap vallen. Weer heeft hij een droom. Hij droomt dat hij in een rustige natuur is. Opeens schrikt hij wakker. Hij merkt dat hij vastgebonden is. De vrouw zit op hem. Ze heeft een klein rood slipje aan, wat in haar bilspleet vastligt. Met haar tenen begint ze met zijn tepels te spelen. 'Wat is hier aan de hand,' kreunt hij.

'Niks zeggen,' zegt ze. Hij probeert zich los te maken, maar hij is te goed door haar vastgebonden. Snel heeft ze haar slipje uit, en drukt haar grote vagina met haar vele schaamhaar tegen zijn gezicht aan. Hij moet even slikken. Hij begint bang te worden, want dit hadden ze niet afgesproken.

'Maak me los, onmiddellijk,' kreunt hij. Maar dan drukt ze haar grote voeten in zijn gezicht. 'Shhhh...,' zegt ze. 'Niet zoveel praten.'

'Wat !' gilt hij bijna, terwijl zijn stem overslaat. 'Heb je dit eerst aan mij gevraagd ? Laat me los.' Maar hij had al snel door dat het de vrouw menens was. Haar voeten zijn stevig tegen zijn lippen aangedrukt. Haar voeten hebben een warme, indringende geur, en al snel raakt hij bedwelmd. Hij proeft ze en weet dat hij niet veel in te brengen heeft. Hij legt zich er maar bij neer, hopende dat het alleen maar een sex-spelletje is. Toch voelt hij zich ongemakkelijk, als een gevangene. Hij is geheel aan haar genade overgeleverd. Hij wordt bang dat ze hem misschien wel wat aan zal doen. Hij heeft opeens veel last van zijn buik vanwege de spanning, maar hij durft niets te zeggen. Weer plaagt ze zijn tepels met haar tenen. Een vreemde electriciteit trekt door zijn lichaam. Hij voelt zich opgewonden voelen, maar ook opgewonden van angst en paniek. 'Alsjeblieft,' smeekt hij even later.

'Mannen zijn varkens,' fluistert ze. En dan zegt ze het nog een keer met een zachte stem. Hij herinnert zijn nachtmerrie. 'Wat ga je met me doen ?' vraagt hij fluisterend, maar met een grote paniek in zijn stem. Hij voelde zich in de val gelokt. 'Ik kan alles met je doen,' fluistert ze. Hij ligt naakt, en inmiddels ligt zij achter hem. Met haar tenen gaat ze over zijn tenen. Hij voelt zich als een prooi.

Dan schrikt hij wakker. Het was maar een droom. Het leek zo echt. Ze ligt aan de andere kant van de kamer in haar bed. Hij is onder het zweet. Hij loopt naar haar toe. Hij kijkt naar haar gezicht. Ze slaapt zo vredig. 'Hey,' fluistert hij. Ze opent haar ogen. 'Wat is er ?' vraagt ze.

'Ik heb weer een nachtmerrie over je gehad,' zegt hij. En dan vertelt hij de droom. Ze is inmiddels rechtop gaan zitten. 'Kom bij me zitten,' zegt ze. Dan neemt ze hem in haar armen en probeert hem te sussen. 'Het zijn mijn voorouders weer,' sprak ze.

'Wat willen ze van ons ?' vroeg hij.

Met haar warme lippen kust ze hem. 'Het spijt me zo,' zei ze.

'Je kan er niets aan doen,' sprak hij. 'Ik had wel een heel raar gevoel, een soort van opgewondenheid, maar dat kan ook van angst zijn geweest.'

'Vond je het lekker ?' vroeg ze.

'Je voelde lekker aan, maar ik was ook in paniek. Ik was je gevangene en ik wist niet wat je met me zou doen,' zei hij. Ze drukte hem tegen zich aan. Weer kuste ze hem, en hij kuste haar ook.

'Mijn stam vindt relaties gevaarlijk. Onze stam accepteert alleen zoals jij het droomde,' sprak ze.

'Bedankt voor je warmte en gastvrijheid,' zei hij. Ze glimlachte. 'Je mag wel bij me liggen als je je

daarbij veiliger voelt.' Hij knikte een beetje verlegen, en ging bij haar onder de dekens, terwijl ze hem naar zich toetrok. Hij voelde haar warme lichaam, en hij werd wat rustiger. Toch durfde hij niet meer te slapen. Na een tijdje stond hij op. Toen ging hij terug naar zijn huis.

Ze belde hem de volgende dag op om te vragen hoe het met hem was. Hij was nogal stil. Ze begreep hem wel. Hij ging de stad in, door het drukke verkeer. Er hing een vreemde ster aan de hemel, met een vreemd licht. Het licht materialiseerde bijna. De ster leek op twee grote lippen, en die lippen begonnen te bewegen. 'Droom ik ?' dacht hij bij zichzelf. Hij wreef even goed in zijn ogen. Hij voelde zich nat worden, maar het regende niet.

'Aarsom !' werd er geroepen. 'Konika !'

Hij keek om. Waar kwam dat geroep vandaan ? Of misschien hoorde hij het verkeerd ? Hij stond bij het stoplicht. Het stoplicht stond op rood, en hij liep door. Maar het was alsof de grond onder hem in water veranderde. Hij zag een man met een hoed in de golven wegzinken. Hij probeerde ergens aan vast te klemmen, maar er was alleen maar water. 'Help !' riep hij. Hij zakte weg in de golven. 'Ik begrijp hier niets van !' riep hij. Badend in het zweet werd hij wakker. De vrouw lag nog steeds naast hem. 'Alweer gedroomd,' dacht hij bij zichzelf. Haar arm lag op hem, en ze trok hem dicht tegen zich aan. 'Wat is er, jongen,' vroeg ze. 'Je bent helemaal nat.'

'Ik heb weer een nachtmerrie gehad,' fluisterde hij.

'Mijn voorouders moeten je wel hebben,' zuchtte ze. Toen vertelde hij de droom. 'Ik begin mijn grip op de realiteit te verliezen, want die dromen lijken net echt. Ik weet niet meer wanneer ik droom of wakker ben,' zei hij. Ze probeerde hem te sussen. Hij zag haar grote borsten in haar nachtjapon. Hij slikte even. Ze glimlachte. Ze kuste hem. Hij kuste haar terug. Hij was maar wat blij met zo'n gastvrije buurvrouw, maar waarom al die dromen ?

'Ik denk dat ze je ergens voor willen,' zei ze. 'Ze roepen je.'

Hij voelde zich ziek en beverig. Ze maakte wat soep voor hem, en kwam toen weer terug. Hij zat rechtop in bed tegen een kussen aan. 'Wat willen ze van me ?' vroeg hij.

'Ik durf niet meer te slapen,' zei hij.

'Je moet er aan wennen,' zei ze, 'aan die dromen. Het zijn cryptische dromen. Het zijn gidsen.'

'Je bent zo lief voor me,' zei hij. 'Ik heb het maar getroffen met zo'n buurvrouw. Maar ik weet niet of ik nu droom of echt wakker bent.' Ze glimlachte.

De dagen erna werd hij meegesleurd in een net van wilde dromen en nachtmerries. Hij dacht dat hij gek aan het worden was, maar zij hield hem op de been. Altijd sliep ze naast hem, want ze wist dat zij de oorzaak was van deze dromen. Haar voorouders hadden hem op het oog. Ze zagen hem als een goede vangst. Ze hield er van om tegen hem aan te liggen. Voor haar was hij ook een goede vangst.

'Roderik,' zei ze. 'Ik ben je in mijn hart aan het sluiten. Ik waardeer onze vriendschap heel erg.' Roderik knikte. 'Ik heb hetzelfde,' zei hij. 'Ik voel me zo gehandicapt met deze dromen. Ze zijn verwarrend, maar aan de andere kant brengen ze me dichter bij jou.' Ze glimlachte en knikte. 'Het zal wel goed komen,' zei ze. 'Mijn voorouders zullen over je waken, en zullen het tot een goed eind brengen, of liever gezegd een goed begin.' Hij voelde zich rustig worden. Zij was zijn rust, zijn diepe rust. Het was alsof ze afdaalde in zijn hart. Ze bond hem aan haar.

De nacht erop had hij een droom over grote vrouwen met veren in hun haren, en andere dingen die hij niet begreep. Ze hadden een soort netten in hun haren, maar ook leken het uitvoerige veren. Het was alsof deze netten levensgevaarlijk waren, heel pijnlijk. Hij wist dat hij die netten niet moest aanraken, maar plotseling kwamen ze achter hem aan. Hij schrok, en rende. Hij verborg zich ergens in een grot, maar al snel hadden ze hem gevonden. Hij smeekte hen hem geen pijn te doen. Maar ze namen de netten uit hun haren en wierpen het op hem af.

Hij schrok wakker, en greep om zich heen. De vrouw drukte hem dicht tegen zich aan. 'Weer naar gedroomd ?' fluisterde ze. Haar nachtjapon was uit. Ze had alleen een wit slipje aan. Het was warm. Hij voelde zich heerlijk in haar armen. Haar benen gingen over zijn benen, en ze omhelsde hem stevig. Het leek wel alsof hij niet goed kon ademen, alsof hij in de greep van een beest was. Hij vroeg zich af of hij wel helemaal wakker was. Hij begon te schreeuwen in paniek. Plotseling had ze hem nog steviger vast. Het was nu echt net alsof hij niet meer kon ademen. Hij was als in de klauwen van een spin. Grote harige poten waren overal om hem heen. Hij begon te krijsen. De spin begon hem te verscheuren. Verslagen werd hij wakker. Niet wetende of hij echt wakker was. Ze lag naast hem, en had gewoon haar nachtjapon aan. Hij nam haar in zijn armen en legde zijn hoofd tegen haar borst aan. Omdat ze niet wakker werd, en hij ook niets durfde te zeggen, likte hij haar in haar nek. Hij keek nog eens naar haar slapende gezicht, maar ineens veranderde het in een doodskop waar wormen uitkwamen. Hij schrok, en slaakte een kreet. Hij sprong uit het bed met een kussen in zijn armen, en begon te trillen. 'Nee, nee, doe mij dit niet aan !' gilde hij helemaal overstuur. Spinnen kwamen uit haar mond, terwijl het leek alsof hij stierf, alsof de aftitelingen op het einde van zijn leven verschenen. Hij begon te huilen, en stortte neer op zijn knieen, het kussen stevig omhelzende. Hij weende bitter, als een gebroken man. De spinnen maakten een cocon van haar.

Spoedig was ze helemaal bedolven, en toen kwamen de spinnen op hem af. Hij gilde en huilde, smekende of dit op mocht houden, maar de spinnen waren genadeloos. Spoedig was hij bedolven, als onder sneeuw. Was dit zijn graf ?

'Moeder !' riep hij. 'Help me !' Hij had het heel erg benauwd. Een man met een hoed stond voor hem. Hij ging aan een bureautje zitten. 'Zeg,' zei de man, 'zijn er nog wijzen in dit land ? Of alleen maar gillende imbecielen zoals jij ?'

'Zie je dan niet wat er met mij aan de hand is ?' riep Roderik. 'Ik ben voedsel voor spinnen.'

'Ach, welnee, joh,' zei de man met de hoed. 'Je moet niet zo dromen. Je moet jezelf niet zo laten meesleuren.'

'Ja, maar ik kan niet anders,' riep Roderik. 'Het overweldigt me !'

'Ach nee, joh, je laat jezelf overweldigen,' zei de man.

'Hoe dan ?' vroeg Roderik.

'Ach, nietsnut,' zei de man, en vertrok.

Roderik keek naar zichzelf. Hij was onder de rode poeder. Ook had de man een spoor van rood poeder achter gelaten wat ergens in het niets scheen te verdwijnen. Roderik begon weer een beetje tot zijn zinnen te komen. Was het waar dat hij zich teveel liet meeslepen ? Had hij gewoon zijn hoofd wat koeler moeten houden ? Maar hij kon niets doen.

Hij hoopte maar dat hij snel wakker zou worden. Na een tijdje wekte zijn buurvrouw hem, en hij zag haar lieve gezicht boven hem. 'Ik dacht dat ik je beter kon wakker maken. Je was zo aan het woelen en in jezelf aan het praten, alsof je in een zwaar gevecht was,' sprak ze.

'Dank je,' zei hij. Toen vertelde hij haar de droom.

'Oh,' zei ze. 'Oh, dat was mijn oom. Hij droeg altijd een hoed.'

'Waarom was hij zo …' zei Roderik.

'Ach,' zei ze. 'Zo is hij altijd geweest. Trek het je niet aan.'

'Waarom kwam hij ?' vroeg hij.

'Ach,' zei ze. 'Ik weet het niet. Het is nogal een bemoeial, maar dat rode poeder van hem heeft je eruit geholpen. Hij is een helper, alleen hij doet het niet altijd op een leuke en respectvolle manier.'

'Wie waren die spinnen, en die grote vrouwen met die netten in hun haar ?' vroeg hij.

'Oh, ik weet het niet,' zei ze. 'Mijn voorouders zullen vast wel meer daarover weten. Als het goed is krijg je nog wel uitleg.'

Hij keek strak voor zich uit. Even later liep hij naar de stad, door het drukke verkeer. Hij wilde naar dat stoplicht toe in zijn droom. Hij voelde zich al helemaal in de grond wegzakken. 'Er is hier een zee,' dacht hij. Hij kwam tot de ontdekking dat hij droomde. Een leeuw stond voor hem. Er zat iemand op. Toen vervaagde de leeuw.

'Ik ben de leeuw,' zei een stem. 'Ik ben haar oom, de man met de hoed.'

'Ik ben de trol,' zei een andere stem. 'Ik ben …'

Maar toen vaagden de stemmen weg. Hij zat in een klein kamertje. Het kamertje bevond zich in een meertje. Toen begon het kamertje ook weg te zakken. Het was alsof hij in een lift zat die met een rotvaart naar beneden ging. Hij gilde. Het was alsof alle stoppen bij hem doorsloegen. Zijn oren leken doof te raken. Plotseling was er een enorme klap. Een vrouw zat voor hem met een sigaret. 'Roken,' sprak de vrouw.

'Waarom ? Wat bedoelt u ?' vroeg hij.

'Voorgeslachtelijke dromen van haar,' zei de vrouw. 'Wij zijn haar voorgeslacht. Wij willen je.'

'Willen voor wat ?' vroeg hij angstig.

'Voor het huis,' sprak de vrouw.

'Welk huis ?' vroeg hij.

'Niet zoveel vragen stellen,' zei ze.

Langzaam werd hij wakker met echoes in zijn hoofd, en hij voelde zich duizelig. Zijn buurvrouw lag naast hem. Hij voelde zich ziek, en misselijk. Hij liep naar de badkamer om wat water te drinken. Hij hoopte maar dat hij nu echt wakker was geworden. Maar niets was minder waar. Ze

kwam naar hem toe met een leeuwenhoofd. Ze brulde. Hij storte op zijn knieen en begon bitter te wenen. 'Ik denk dat ik gek word,' zei hij. Ze keek hem aan. 'Toe, zeg dat niet,' sprak ze, terwijl ze haar normale gezicht weer kreeg. 'Je droomt. Deze dromen zijn belangrijk.'

'Waar zijn ze belangrijk voor ?' vroeg hij.

'Het zijn gidsen,' zei ze.

'Ik begin moe te worden,' weende hij. 'Word ik ooit nog wakker, of ben ik al dood ?'

'Je bent in de onderwereld,' sprak ze. 'Je bent met de doden, maar zie, we leven.'

'Wie ben je ?' vroeg hij.

'Haar gids, haar tante,' sprak ze.

Plotseling begon de vloer zacht te worden, en hij gleed in de diepte. Hij probeerde zich ergens aan vast te klemmen, maar alles werd vloeibaar. Toen was het alsof hij in een diep gat viel, en hij kwam tussen een plaats met doodskoppen terecht.

'San Win,' werd er gezegd. 'Apulatus Menere.'

Een man kwam naar voren, een indiaan. Hij had veren op zijn hoofd, en stak zijn hand uit. 'Je hoeft niet bang te zijn,' sprak de man. 'Ik ben Zittende Buffalo. Hamma Ontole.'

'San Win,' zei de man weer. 'Zit met me.'

Roderik ging zitten na het schudden van handen. 'Ik ben gestuurd naar jou,' zei de man, 'voor een belangrijke opdracht. Ik moet jou brengen tot de Jungle van de onderwereld. Zoon, ik ben een Mazakka, een Mazakka krijger, van de Mazakka stam, een beruchte stam in de Jungle van de onderwereld, van Ma Oerwoud. Takki Abin.'

'Hesofort Perondeo, Porondeo Amaus,' sprak hij. 'Tutulus Paturu, Klazei Vakantus Opium Opius Opus Spiegandei Spakeius Plego. Plego Fanfort ! Amadeo ! De taal van de onderwereld. Kom dieper ! Hora Marantus ! Afei Vakus ! Fateio Amadei ! Kom dieper ! Luister naar mij !'

Roderik kwam in een trance, en de man nam hem bij de hand, om hem door vele struiken naar de Jungle van de onderwereld te brengen. Er was overal vuur, en hij hoorde gegil.

'Samanteo,' zei de man. 'Orferetus Marateo.' Roderik voelde zich zwak. Hij liep door het vuur, maar het deerde hem niet. Er was een soort bescherming om hem heen. Overal waren leeuwen, lange leeuwen. 'De leeuw is de poort tot trol,' zei de man. 'De Jungle van de onderwereld is van de trollen. Het zijn wilde indianen-stammen.'

Roderik kreeg een vreemd gevoel in zijn buik. Hij zakte in elkaar, en wilde opstaan, maar kon het niet. Een groene struik bedekte een poort. Er was een nauwe opening waar ze net doorheen konden. Toen stond hij in de open Jungle. De indianen hadden een groen-bruine huid, maar sommigen hadden rode huiden, veelal roodbruin. Er droop een vreemd groen sap van hun handen. Ze begonnen wild te krijsen en te gillen toen ze hem zagen. Maar hij was onder een bescherming. Ze namen hun speren, maar konden niets doen. Het was alsof er een licht op hen viel.

'Tetaris,' zei de man. 'Slaap.' Toen vielen ze allemaal in slaap. De man liep verder, terwijl Roderik

hem volgde. 'Ik noem je Orion, en dit gebied is Orion,' zei de man. Hij nam hem mee in de dieptes van een grot. Hier groeiden wat bloemen, en het leidde tot een diepe paradijselijke wereld. Veel bloemen waren er overal langs rivieren, en de bloemen hadden wortels die overal weelderig groeiden. Roderik werd er duizelig van. Deze wereld had een hypnotizerend effect op hem. Hij hoorde gegil en gilletjes in de verte. Hij kreeg een vreemd gevoel in zijn onderbuik.

'Meesters en meesteressen, en hun slaven,' zei de man. 'Maar de meesters staan altijd onder meesteressen. Er zijn geen vrije meesters. Zij zijn allen slaven.' Roderik herinnerde de woorden van zijn buurvrouw.

'Puk Holes,' zei de man. De man bleef het herhalen. Roderik zakte in elkaar. De man trok hem weer op. 'Blijf dicht bij me, Orion,' zei de man. Ze moesten over een brug gemaakt van touw, over een rivier. De rivier was heel woest. 'Elip !' riep de man. Een groot spinachtig dier stond aan de overkant van de rivier bij de brug. Het dier kwam bijna hysterisch op hen afrennen, greep hen, en rende terug. 'Azalip,' zei de man. 'Katanga Horeng, Debezewat Karami.'

Het spinachtig dier had een vreemde geur. 'Lik het, Orion, lik hem,' zei de man. Roderik nam een likje. Het was alsof hij een groot stuk vlees, of een vleesmaaltijd had gegeten. Hij voelde zich direct vol. 'Kom,' zei de man. Ze liepen verder. Het vreemde dier volgde hen. 'Azakaaltes,' zei de man. Ze kwamen weer bij een grot aan, bedolven onder bloemen, in een heuveltje. 'Ik breng je hier,' zei de man. 'Nu moet je zelf je pad vinden. Ik moet terug. Loop gewoon door totdat je bij de Mazakka stam bent gekomen. Ik zie je later.' De man rende weg. Roderik zuchtte en liep de grot in. Binnenin de grot waren vreemde vlinders, met zacht licht. Hij liep helemaal door tot de uitgang, en kwam in een kamp terecht. Hier liepen veel indiaanse vrouwen, en mannen zaten op de grond of geknield.

Roderik werd wakker. Zijn buurvrouw lag naast hem. Alweer wist hij niet of hij echt wakker was geworden. Hij keek naar haar lieve, slapende gezicht. Voorzichtig maakte hij haar wakker, en vertelde over de dromen, en hoe bang hij was dat hij nog steeds droomde. 'Ze maken het je wel heel erg moeilijk,' zuchtte ze. Ze nam hem weer heel dicht tegen hem aan, en wreef over zijn rug. 'Ik weet niet meer wat ik moet doen,' fluisterde hij.

'Je kunt niets doen,' zei ze. 'Je moet het gewoon over je heen laten komen als een ervaring.' Hij keek naar haar nachtjapon. Ze had een indiaanse nachtjapon aan.

'De Woogerbommies zijn maskers, oude indiaanse maskers, door de tegenstander gemaakt om onze stam lastig te vallen. Deze maskers eten het bovenlichaam, en nemen het over. Het zijn een soort spinnen, gezichten met weelderige uitsteeksels, netten, als de slangen van het Medusa hoofd,' sprak ze. 'Als je het ziet, verander je in steen, maar onze stam heeft jou de bescherming gegeven. Onze stam heeft de Woogerbommies overwonnen. Zij dragen de overwonnen, verzwakte Woogerbommies als veren in hun haar, als netten, en gebruiken het om hen die dichtbij komen te testen, en om de vijand te bestrijden. De Woogerbommies zijn hun slaven en kampdieren.'

Hoe kan ik de Woogerbommies overwinnen ?' vroeg Roderik.

'Door ingewijd te worden in de leefwijzen van de stam,' sprak ze. 'En daar zijn ze nu mee bezig. Wil je verder, of wil je hier stoppen ?'

'Verder,' zei Roderik aarzelend.

'Dan ben ik dus je meesteres,' zei de vrouw. 'Onze stam is matriarchisch.'

'Best,' zei Roderik. 'Als dit de enige weg is om door deze dromen en nachtmerries heen te komen

om het tot een goed einde te brengen, dan zij het niet anders.'

'Goed,' zei de vrouw. 'Kniel voor me. De Woogerbommies konden ons alleen plagen zolang we in huwelijken leefden, en zolang mannen de leiding hadden buiten een moeder om.'

Hij knielde op de matras voor haar. 'Ik moet je binden,' zei ze. Voorzichtig ging ze achter hem zitten en bond zijn polsen aan elkaar door een touwachtig snoer. Het snoer voelde wel zacht aan, maar het was ook strak. Het deed verder geen pijn, want het was erg flexibel. Zijn armen waren nu achter zijn rug.

'Welkom in onze stam,' sprak ze.

'Mag ik nu weer los ?' vroeg hij.

'Nee,' zei ze. 'Nog niet.'

Ze ging weer liggen en trok hem mee. Ze lag achter hem. Ze ging met haar handen onder zijn pyama-shirt, maar even later maakte ze zijn knoopjes los. 'Het moet naakt gebeuren,' sprak ze. 'Dan ben je helemaal van ons, en niet meer van de Woogerbommies, want nu ben je een gevangene van de Woogerbommies. Door onze bescherming heb je het overleeft. Met haar vingers gleed ze over zijn huid. 'Je hoeft niet helemaal naakt,' zei ze. Het is al naakt genoeg. Ik voel je.' Haar handen gleden naar zijn nek. 'Hier komt een halssnoer,' zei ze.

'Is dat echt allemaal nodig ?' vroeg hij.

'Ja,' fluisterde ze. Ze stond op, en kwam even later terug met het halssnoer wat ze om zijn nek vastmaakte. Het was een zwart snoer, een beetje bruinig. Ook zat er een steentje aan de voorkant. Hij voelde het halssnoer tegen zijn nek en hals aanliggen, maar het zat niet te strak. 'Vanaf nu noem je mij meesteres of jaagster,' sprak ze.

'Ja, meesteres,' zei hij. Hij vond alles best, zolang hij maar van zijn dromen af zou komen. Nog steeds wist hij niet of hij al echt wakker was geworden. Hij had zich erbij neergelegd dat hij waarschijnlijk nog steeds droomde. Dit kon gewoon niet waar zijn.

'Droom ik ?' vroeg hij.

'Zeg : Droom ik, meesteres,' sprak ze streng.

'Droom ik, meesteres ?' vroeg hij.

'Als je me nog één keer aanspreekt zonder me meesteres te noemen, dan zal ik je moeten straffen,' sprak ze.

'Ja, meesteres,' zei hij, terwijl de rillingen door hem heen liepen. Hij begon zich ongemakkelijk te voelen. Hij was geheel op scherp ineens, en zou er bijna hysterisch voor zorgen dat hij nu bij alles wat hij zei haar meesteres zou noemen. Hij was bang voor de straf, want wat zou dat kunnen zijn ? Hij haalde de meest gekke dingen in zijn hoofd.

Hij probeerde los te wringen, maar dat lukte niet. Hij had dit al wel eerder gedroomd. Hij hoopte maar dat hij snel zou wakker worden, maar dat gebeurde maar niet. Wat als het echt waar zou zijn ? Waar was hij toch aan begonnen ?

'Ik wil naar huis,' sprak hij. 'Ik voel me niet op mijn gemak.'

'Geen sprake van,' zei ze. 'Ik kan je nu niet laten gaan. Veel te gevaarlijk met al die Woogerbommies. Je zou ons kunnen verraden. Nee hoor, komt niets van in.'

Hij zag in dat het haar menens was, maar besefte ook dat dit crimineel was, want ze hield hem tegen zijn zin gevangen.

'Ik laat de politie komen als je me niet laat gaan,' zei hij.

'Je kunt niets doen, en dat zijn alweer drie regels zonder mij meesteres te noemen. Dat worden negen slagen met de gesel. Ze trok hem op, en ontblootte zijn rug. Ze pakte ergens een gesel vandaan, en kwam terug om hem te slaan, terwijl ze met haar andere hand zijn hoofd naar achteren trok aan zijn haren. Ze sloeg niet hard met de gesel. Het was tamelijk zacht. Ze zei dat dat een waarschuwing was.

'Ik doe niet meer mee,' zei hij. 'Sla me maar zoveel en zo hard als je wil, maar ik noem je geen meesteres meer. Bij mij is de lol er allang vanaf.'

Ze begon hem harder te slaan. Ze was inmiddels gaan staan, en stond naast het bed. Ze had hem in een bukkende houding neergezet. Ze sloeg hem zo hard dat er striemen op zijn rug kwamen. Hij deed zijn mond niet open. Hij voelde er niet zoveel van, wat voor hem een teken was dat hij nog steeds droomde. Of hij was in een shock.

Weer trok ze aan zijn haren. 'Je komt niet zo makkelijk af van mij, mannetje,' riep ze. Maar de stem begon te vervagen, en hij werd wakker. Hij zuchtte van grote verlichting. Tegelijkertijd voelde hij zich opgewonden, omdat de vrouw van wie hij was gaan houden gelukkig niet degene was waarvan hij had gedroomd. Hij pakte haar vast en kuste haar. Haar lichaam voelde warm en lekker aan. Hij drukte zich stevig tegen haar billen aan, en hij werd nog meer opgewonden. Hij was zo blij dat zijn liefde voor haar niet in haat was veranderd. Ze kreunde in haar slaap, en draaide zich om naar hem. Spoedig voelde hij haar warme lippen op zijn mond. Hij genoot van haar, meer dan ooit. Hij voelde haar tong op de zijne. Hij wilde alleen maar meer. Maar was hij wakker, dat was de vraag.

'Je voelt zo lekker aan, schat,' zei ze.

'Jij ook,' zei hij. Hij kreunde zacht. Ze hielden elkaar stevig vast.

'Ik heb zo vreemd gedroomd,' sprak hij. 'Ik ook,' zei ze.

'Waar heb je over gedroomd ?' vroeg hij.

We liepen in het oerwoud, en plotseling waren we omsingeld door hyena's. Ze namen ons mee en ik kan er niet over praten wat er toen gebeurde. Toen vertelde hij zijn droom.

'Ze moeten je wel weer hebben,' sprak ze. 'Mag ik je mijn liefde laten zien en je laten zien hoe ik wel ben ?' vroeg ze.

Zijn hart begon hevig te kloppen. Hij wist niet of hij daar wel aan toe was na alles wat hij had meegemaakt met zijn vrouw en met de echtscheiding. Maar aan de andere kant verlangde hij naar haar, en wond het hem op. 'Wil je met me vrijen ?' vroeg ze. Even was het stil vanwege zijn aarzeling. Hij kuste haar, en begon de knoopjes van haar indiaanse nachtjapon los te trekken. Ook zij begon zijn knoopjes los te trekken. Ze kusten elkaar heel intiem, en nadat ze elkaars nachtkleren

hadden uitgetrokken lagen ze naakt tegen elkaar aan. Toen hij wakker werd was hij niet alleen opgelucht, maar ook diep teleurgesteld en bang. Misschien was hij wel dood, want hij scheen niet meer echt wakker te worden. Hij werd erg wanhopig. Hij had hulp nodig. Hij maakte haar wakker en vertelde haar bijna huilend het verhaal. Ze was direct erg zorgzaam. 'Je bent er zo van in de war, hè,' zei ze. 'Ik kan me dat heel goed voorstellen. Maar heus, je bent echt wakker nu.' Ze kneep hem in zijn arm. 'Au !' riep hij. 'Ik ben wakker !' Hij was de gelukkigste man nu.

'Die dromen dragen een boodschap,' sprak ze. 'Een boodschap van mijn voorouders. Het zou goed zijn om ze op te schrijven.' Hij voelde zich te ziek, en daarom deed zij het voor hem. Ze maakte wat soep voor hem met brood.

De dagen erna begonnen de dromen minder te worden en af te zwakken, en hij herstelde goed. Hij besloot om weer terug te keren naar zijn huis. Hij belde haar nog wel veel. Ook kwam ze hem vaak indiaanse spulletjes brengen, en al snel stond zijn huis er vol mee. Hij voelde zich er goed bij. Ze betekende veel voor hem, maar het kwam niet tot een relatie. Daar zorgden de voorouders voor, en hij wist precies waarom.

Op een nacht had hij weer een droom. Hij viel in het water, en van de kant doken trollen in het water die naar hem toezwommen om hem vervolgens onder water te drukken. Ze probeerden hem te verdrinken. Hij was in doodsangst. Hij verloor zijn bewustzijn, en alles leek wel een eeuwigheid te duren. Hij probeerde weer boven te komen, maar hij faalde, en gleed weg in wanhoop en duisternis, als in een diepe, trage tunnel. Toen ontwaakte hij tussen witte bloemen. Een jongen stond voor hem. 'De witte bloem der trollen,' sprak de jongen. 'Welkom.'

'Welkom waar ?' vroeg Roderik.

'Nou gewoon, welkom in de onderwereld der trollen,' sprak de jongen.

'Zo gewoon is dat niet voor mij,' zei Roderik.

'Ach, je bent hier al wel vaker geweest,' zei de jongen.

De jongen legde een keten om de hals van Roderik. 'Meekomen, slaaf,' zei hij.

'Maar ik ben helemaal geen slaaf,' zei Roderik.

'Dat ben je wel,' zei de jongen. 'Ik ben je meester. Ik heb je hier gevangen genomen, tot slaaf gemaakt.'

Roderik probeerde de keten los te maken, maar het had geen zin.

'Het zit op slot,' zei de jongen. 'Noem me meester.'

'Wat als ik je geen meester noem ?' vroeg Roderik.

'Dan vermoord ik je,' zei de jongen.

'Ik ben toch al dood,' zei Roderik. 'Ik ben verdronken, weet je nog ?'

'Heb maar niet zoveel praatjes,' zei de jongen. 'Zij die voor de tweede keer sterven gaan naar de hel.'

Roderik schrok. Zijn hart begon zwaar te kloppen, en het bloed begon naar zijn hoofd te stijgen. Hij

wist dat hij maar beter geen risico's kon nemen. 'Ja, meester,' zei hij.

'Goedzo,' zei de jongen. 'Je begint het al te leren.'

Roderik kon de jongen wel wat aandoen, maar hij wist dat hij voorzichtig moest zijn. Hij wilde het niet erger maken dan het al was. 'Ik leid je tot de meesteres,' zei de jongen.

Met een keten trok de jongen Roderik voort. De meesteres woonde in een wigwam.

'Ah, slaven-vlees,' zei de meesteres.

'Gaan jullie me opeten ?' vroeg Roderik bang.

'Nee, veel erger,' zei de meesteres. 'We gaan je uithongeren, en tot de trollen-arena brengen.'

'Alstublieft niet,' smeekte Roderik.

'Noem me meesteres,' zei de meesteres.

'Laat me alstublieft niet verhongeren en naar de arena gaan, meesteres,' smeekte Roderik.

Hij lag aan haar voeten. 'Smeek me om genade,' sprak de meesteres.

'Genade, genade, meesteres,' gilde Roderik.

'Er is geen genade,' zei de meesteres hardvochtig.

'Breng hem naar de kooi, zandtrol,' zei de meesteres.

De jongen trok Roderik direct mee tot een kooi, waar hij ingeduwd werd. Roderik kreeg alleen water, melk en een bloedachtig mengsel. Na een paar dagen was Roderik flink uitgehongerd, en hij voelde zich zwak en moe.

Na een paar weken werd hij tot de arena gesleurd, waar hij tegen uitgehongerde trollen moest strijden. Roderik huilde. 'Genade, genade,' smeekte hij, maar hij wist dat er geen genade was. Al snel stortte hij in, en werd in elkaar geschopt. Na een lange tijd werd hij wakker in de zachte armen van een trollenvrouw. 'Ik zal vanaf nu je meesteres zijn,' fluisterde de vrouw, 'maar alleen hier. Ik ben een arena-meesteres. Ik bereid mijn slaven voor op het gevecht, en neem hen mee naar mijn ruimte na het gevecht.' Roderik was bewusteloos getrapt. Ze depte zijn wonden.

'Waar is dit allemaal goed voor ?' kreunde Roderik. 'Vruchtbaarheid,' zei de trollenvrouw. 'Ook zorgt het ervoor dat mannen niet sterker worden dan vrouwen. Daarom hongeren wij hen uit, en laten hen tegen elkaar vechten in de arena. Het is goede discipline en goede veiligheid.'

'Ik begrijp het,' kreunde Roderik. 'Is er geen andere manier ?'

'Nee,' zei de trollenvrouw.

'Hoelang moet dit doorgaan ?' vroeg Roderik.

'Voor altijd,' zei de trollenvrouw.

Roderik werd koud en warm op hetzelfde moment. Zijn hart begon sneller te kloppen, en bloed steeg tot zijn hoofd. Hij begon erg bang te worden, en voelde hopeloosheid bezit van hem nemen.

'I... is dit a... alles of is er m... meer ?' stamelde Roderik.

'Er is veel meer. Het zal steeds erger worden,' zei de trollenvrouw.

'Wat gaan jullie met me doen ?' gilde Roderik. Hij begon zachtjes te wenen, maar de trollenvrouw was meedogenloos.

'Ik ben er goed bij,' dacht Roderik, 'tenzij dit allemaal weer een nachtmerrie is.'

De trollenvrouw begon over hem te zingen, en Roderik kreeg een vreemd gevoel in zijn buik. 'Ik ben er geweest,' dacht Roderik. Hij begon hele erge buikpijn te krijgen.

'Jullie gaan jullie zin niet krijgen !' riep Roderik, terwijl hij zich probeerde los te worstelen. Maar de vrouw was veel sterker dan hem. Snel bond ze hem aan handen en voeten. Roderik voelde zich machteloos. Woest begon hij te brullen. De vrouw pakte een gesel en begon hem te slaan. Ook begon ze hem te schoppen. Na een tijdje gaf Roderik de moed geheel op. Hij kon niet meer. Hij barstte in huilen uit. Weer begon ze over hem te zingen. 'Ze proberen me gek te maken,' dacht Roderik. 'Ze proberen me te programmeren.' Ze streelde hem over zijn buik. Haar hand gleed dieper en dieper. 'Blijf van me af !' riep Roderik. Ze nam hem in haar armen. 'Je hebt niets in te brengen, sex-slaaf,' sprak ze.

'Ik ben geen sex-slaaf !' gilde Roderik.

'Je bent een speeltje,' zei de trollenvrouw, 'niets meer dan dat. En we gaan met je fokken. We hebben meer slaven nodig.'

Het begon te duizelen voor Roderik's ogen. Weer werd hij heet en koud tegelijkertijd, en steeg het bloed naar zijn hoofd, terwijl zijn hart in zijn keel bonkte. Weer probeerde hij zich los te worstelen, maar niets hielp. Hij vocht tegen beter weten in. 'Nooit zal ik een sex-slaaf zijn !' gilde hij. Weer begon ze over hem te zingen, terwijl hij begon te krijsen. Hij wilde haar niet horen. Hij kreeg er hoofdpijn van.

'Stil, sex-slaaf,' zei ze.

Na een tijdje werd hij teruggebracht tot zijn kooi, waar hij in het hooi ging liggen.

Toen werd hij wakker van deze nachtmerrie. Helemaal in paniek belde hij zijn buurvrouw op, en hij kon direct komen. Ze nam hem in zijn armen, terwijl hij de nachtmerrie vertelde. Ze was nog niet helemaal wakker, dus ze gingen naar haar bed. Hij was erg bang. Hij durfde niet meer te slapen. Hij lag tegen haar aan, en ze probeerde hem tot rust te brengen. 'Kalm maar,' zei ze. 'Ik weet dat het diep gaat.'

'Zijn dit weer je voorouders ?' vroeg Roderik.

Ze knikte.

'Waarom, waarom ?' vroeg Roderik.

'Roderik, dat hebben ze je al uitgelegd. De dreiging van de man is groot,' sprak ze.

'Ja, maar dit is misselijk,' zei Roderik. 'Is er geen andere manier ?'

'Nee,' zei de vrouw.

'Wow,' zei Roderik. 'Ik begin nu een beetje te vermoeden wat er aan de hand is. Ik denk weer dat ik aan de dodendans ben ontvlucht, maar ik ben nog steeds in hun klauwen. Ik ben nog steeds niet wakker !' Hij kneep in zijn arm en voelde niets. Hij keek naar haar, en ze was als een doorzichtige zwarte pop die net iets kleiner was geworden. Toen werd ze nog kleiner. 'Draak !' gilde hij, en sprong uit het bed. De lucht was vol zwart gas nu, en ze begon te exploderen. Spoedig was het huis in de vlammen. Roderik probeerde weg te rennen, maar van alles begon op hem te vallen. Het huis begon in te storten. Toen steeg hij hoog boven de vlammen uit en werd in de zee geslingerd. Hij zag zichzelf in een witte kamer en probeerde de muren te doorbreken, maar het lukte hem niet. De kamer werd steeds kleiner en kleiner, en explodeerde toen. Hij was in de lucht nu. Heel langzaam werd hij wakker in zijn eigen kamer, maar hij vertrouwde het nog steeds niet. Hij kon zich niet bewegen. Trollen kwamen zijn kamer binnen die hem begonnen te slaan met stokken.

'Laat me eruit !' gilde hij. Maar spoedig kon hij ook niet meer spreken. 'Deze wereld is gek,' dacht hij bij zichzelf. Hij wilde niet meer leven. 'Ik word toch wel weer een keer wakker,' dacht hij bij zichzelf.

'De trollen, de trollen, ze komen !' werd er ineens geroepen. 'Deze monsters zullen de wereld overnemen. En het zal alleen maar erger worden.'

Hij lag daar als verlamd. Hij lag daar met een koptelefoon op, met een scheldende stem. Het was een nar, een dictator, op een bandje. Iemand moest die cassette eruit halen. Hij kon niet praten. Hij kon niet bewegen.

Na een tijdje kon hij zich weer bewegen. Hij stond op en liep het huis uit. Zijn huis stond midden op een groot veld waar allemaal wigwams stonden. Deze wigwams hadden een heleboel scherpe uitsteeksels op de top. Vanuit de wigwams werd geroepen : 'Wat moet je hier. Wegwezen jij. We hebben je niet nodig.' Hij voelde zich verworpen, en waar hij dan ook kwam werd hij afgewezen. De hele stad was vol wigwams nu, als een indiaanse stad, maar het was nu als een bosvlakte, als een groot kamp in de natuur. En zijn huis stond in het midden. Misschien dat ze daarom zo boos waren. Zijn huis stond in de weg.

Suzie

De edelste tuinen zag ik. Zoutig, zurig, niet te veel zoet, zo smaakten de bessen. Ze waren heerlijk. Ze waren bijna verzonnen als door een insect. En dan niet een normaal insect, maar bijzonder, eentje met groot potentieel, als een wereldredder. Ik had kriebel in mijn keel toen ik ernaar keek. Het smaakte ook een beetje naar drop. Drop kon je trouwens niet krimpen, tenzij het rode drop was. Maar rode drop was dan weer net iets zoeter. Ik stapte de tuinen binnen, waar nog veel meer van die bessen hingen, en allemaal beestjes. Ze zat daar met een rood jurkje, een beetje opgebolt als

pudding was haar jurkje, als met kant belegd. Het jurkje was niet te groot, en dat hoefde ook niet. Het was al genoeg dat ze daar zat. De touwtjes van haar jurkje waren als dropveters, als van rode drop. Ik keek niet op of om, maar ging dieper de tuinen in, op zoek naar meer bessen. Ik hield ervan om naar bessen te staren, vooral druipende bessen. Het was alsof ik haar tong op de mijne voelde, maar ik ontweek haar. Ik wilde niet aan haar denken. Zij blijkbaar ook niet aan mij, want ze bleef gewoon zitten. Ik voelde contact met haar, maar ontkende het in mezelf. Kom op, zeg. Ik heb wel andere dingen te doen. Als ik me aan haar zou geven, zou ze me toch verscheuren. Ze was een roofdier, daar diep in de tuin. Ik had haar wel in de gaten, maar deed alsof ik haar niet zag. Ze begon een beetje zenuwachtig heen en weer te draaien. 'Ik heb je wel in de gaten, hoor,' zei ze. Ik deed alsof ik haar niet hoorde. 'Dat is ook niet netjes,' zei ze. 'Helemaal niets terugzeggen.' Ik draaide met mijn rug naar haar toe. Ik begon nog meer bessen te plukken, en begon ze te eten. 'Hey, geef mij ook eens wat van die bessen,' zei ze. Ik gooide er eentje toe.

'Je bent afstandelijk,' zei ze. 'Nou, jij mag er anders ook wel wezen,' zei ik. 'Eindelijk praat je,' zei ze. 'Ik vind het allemaal best,' zei ik. 'Wat vind je allemaal best ?' vroeg ze. Ik zweeg. Ik begon door te eten van de bessen. 'Niet met je mond vol praten,' zei ze. 'Je bent mijn moeder niet,' zei ik. 'Nee, gelukkig niet,' zei ze. 'Je bent me nogal een probleem-geval.' 'Zo mag ik het horen,' zei ik. 'Hoe zal ik je noemen ?' sprak ze. 'Al noem je me Klaas, doet me niets,' zei hij. 'Krokodillen-voer,' sprak ze zachtjes. 'Die zijn hier niet,' zei ik.

Ik liep dieper de tuin in, mijn gezicht verborgen voor haar. Ze kwam mij niet achterna. Wat zou ze van me moeten ? En ik had wel andere dingen te doen. Ik verzamelde bessen in mijn mandje. Ik bracht ze naar grootmoeder. Ze kookte er iets van. Het was heerlijk. Ik sprak met haar niet over de dingen die ik had gezien in de edelste tuinen. Maar later deed ik het toch. 'Ach, dat meisje,' zei grootmoeder. 'Ik ken haar wel. Ze woonde hier vroeger in de buurt. Er hing daar altijd was buiten, in de tuin. Ze kookte weleens voor ons. Maar later werd ze een wilde. Ze vertrok naar de andere kant van de stad, en ging aan de kade wonen. Het was veel te wild voor ons. Maar ze hield altijd al veel van de bossen. Daar zwierf ze vaak. Toen je klein was kwam ze je weleens opzoeken.' 'Ik kan me daar niets meer van herinneren,' zei ik. 'Dat ben je misschien vergeten,' zei grootmoeder. 'Jullie waren vroeger heel gek met elkaar.' 'Hoe kunnen mensen zo uit elkaar groeien ?' vroeg ik. 'Ach ja, jongen,' zei grootmoeder, 'dat is de wereld. Het is komen en gaan, vastpakken en loslaten, en je groeit uit alles ook weer uit.' 'Ja, dat jurkje wat ze droeg was wel erg klein,' zei ik. 'Ze past er niet meer in,' zei grootmoeder. 'Nou, het paste wel goed,' zei ik, 'maar het jurkje was gewoon klein.' 'Ze had dus niet veel aan,' zei grootmoeder. 'Nou, okay, daar kan ik inkomen. Het is nogal zomers weer, een beetje zwoel zelfs, vind je niet ?' Ik keek oma aan. Ze had van die wonderlijke ogen, donkere ogen. Ik zag de pretlichtjes in haar ogen, alsof ze blij was dat we met elkaar spraken. Ja, dat had ook anders kunnen zijn. Er waren zovelen die niet meer met oma wilden praten. Haar ogen dropen bijna als bessen. En ik had bijna druipende handen. 'Vertel me meer,' zei ik. 'Nou, ja, ze was vroeger gek op je, en wilde met je trouwen,' zei grootmoeder. 'Maar de familie wilde dat niet. Toen droop ze af. Alle contacten verwaterden sindsdien.' 'Ja, maar daar kan ik toch niets aan doen,' zei ik. 'Ze werd verboden met je om te gaan,' zei grootmoeder. 'En daar legde ze zich bij neer.' 'Was ze gevaarlijk of zo ?' vroeg ik. 'De familie vond van wel,' zei grootmoeder. 'Ze is als een kwark-taartje,' zei ik. 'Ja, maar jij kent haar duisternissen niet,' zei grootmoeder. 'Vertel me,' zei ik. Grootmoeder werd even stil. Ze keek me diep aan in mijn ogen, en sprak : 'Ze houdt van vreemde spelletjes. Het zijn geen echte spelletjes, maar ik noem het maar even zo.'

Ik kwam haar een paar dagen later in de bibliotheek tegen. Ze was daar aan het lezen. Ze had prachtige laarzen aan. En een prachtig wit broekje dat tot aan haar laarzen reikte. Ze had touwtjes in haar haren, en het voelde alsof haar tong op de mijne lag. Ik had een bessensmaak in mijn mond. Ze deed alsof ze me niet zag, of misschien zag ze me helemaal niet. Ik liep langs haar heen, en liep zo dicht tegen haar aan dat ik haar raakte, maar niet te hard, en niet te dichtbij, en zeker ook niet te lang. Een rilling en een warm gevoel ging door mij heen. Ik voelde mij als in de hemel. Ik werd er

een beetje emotioneel van. Plotseling keek ze op, en keek met haar warme donker-bruine ogen naar mij, alsof ze me niet herkende. Toen las ze weer door. 'Je herkent me niet ?' vroeg ik. 'Nee,' zei ze, terwijl ze niet opkeek. Ze las gewoon door. 'Ik geloof je niet,' zei ik. Ze glimlachte warm, terwijl ze even opkeek. 'Het is me allemaal verboden,' zei ze. 'Door wie ?' vroeg ik. 'Je familie,' zei ze. Ik zweeg. Ik probeerde me haar naakt voor te stellen, of in een bikini op het strand, terwijl ik doorliep. Dat was de laatste keer dat ik haar zag. Grootmoeder vertelde mij een paar weken later dat ze in de krant had gelezen dat ze spoorloos was verdwenen. Ik werd er niet koud of warm van. Het zij zo, dacht ik. Haar zus kwam ik nog weleens tegen. Maar die wilde er niet over praten. Dat was ook een heel ander type. Toch wilde ze er na een bepaalde tijd wel over praten. 'Mijn zusje hield veel van je,' zei ze. 'Ze wil dat je haar nooit vergeet.' 'Waar is ze ?' vroeg ik. Ze overhandigde me een brief. 'Lees,' zei ze. Er stond in dat ze naar het bos was gevlucht, voorgoed. Ze wilde dat ik zou komen. Ik stond op, en ging terug naar grootmoeder. 'Ja, ze hield veel van de bossen,' zei grootmoeder. 'Altijd al. Karel, haar vader, was ook een bos-fanaat.' Ik schudde mijn laars uit. Er zat allemaal zand in, en ook een munt, een gouden munt, met haar hoofd erop. Ik liet het aan grootmoeder zien. 'Maar dat kan toch niet, lieve jongen,' zei grootmoeder. 'Hoe kun je nu een munt vinden met haar hoofd erop, en dat zat in je laars ? Dat heeft haar zus vast in je laars gestopt toen je daar was.' Ik was verbijsterd. 'Hoe is dat mogelijk ?' vroeg ik. 'Een munt met haar hoofd erop ?' 'Ja, ze moet wel ergens koningin zijn, jongen,' zei grootmoeder. 'Je komt niet zomaar met je hoofd op een munt.' 'Hoe kan dat ?' vroeg ik. 'Ik weet het niet, jongen,' zei grootmoeder. 'Volgens mij weet haar zus meer.' Ik ging weer naar haar zus, en die begon direct te glimlachen toen ze de munt zag. 'Ja, Suzie is een koningin,' zei ze. Het was de eerste keer dat ik haar zag glimlachen. 'Van welk rijk ?' vroeg ik. 'Suzie is de koningin der apen,' zei ze. 'Ach, kom nou,' zei ik. 'Hoe kunnen apen nou munten hebben.' 'Ach,' zei ze, 'dat was eens een stunt in de dierentuin, waar je je hoofd kon laten zetten op een munt, als je voor een bepaald bedrag had gedoneerd.' 'Dus heb jij die munt in mijn laars gedaan ?' vroeg ik. Ze giechelde. Raadsel opgelost. Ik ging terug naar grootmoeder. 'Ach, Karel had ook altijd van die vreemde dingen,' zei grootmoeder. 'En haar moeder was ook zo'n zot mens. Haar moeder reiste in bootjes door het bos. Ook zo'n bosmens. En dan vreemde dingen, he.' 'Wat voor vreemde dingen ?' vroeg ik. Grootmoeder zweeg.

Ik besloot door de vele struiken van bosbessen naar het bos te gaan. Al gauw kwam ik haar daar tegen. Ze had een boog op mij gericht. 'Wat kom je doen ?' zei ze ruig. 'Ik dacht dat je wilde dat ik kwam ?' zei ik. 'Wie ben je ?' vroeg ze. 'Ik dacht dat je me wel kende, Suzie,' zei ik. 'Ik ben Suzie niet,' zei ze. 'Ik ben nu iemand anders.' 'Mag ik bij je komen ?' vroeg ik. Ze spande de boog nog strakker. Ik keek naar de glinsterende pijl. Als ze die los zou laten, zou ik er zeker geweest zijn. 'Jij bent het reeenkind, het geheim van het hertenjong,' zei ze. 'Wat is dat ?' vroeg ik. 'Nog even en dan ben je een kluif,' zei ze. Ze greep een touw met een lasso van haar schouder en liet het om mijn nek vliegen. 'Hey, ben je gek geworden ?' vroeg ik. Met een steen sloeg ze me neer. Ik was bewusteloos, en werd even later wakker in een kooi. 'Jij bent dus echt gek geworden,' zei ik. 'Stom varken,' zei ze. 'Ik dacht dat ik eerst een hertenjong was, en nu ineens een varken ?' vroeg ik. 'Mond houden,' zei ze. 'Je speelt met je leven.' 'Je praat gewoon heel ongenuanceerd, alsof er een steekje bij je los zit,' zei ik. 'Ik ga je laten verhongeren,' zei ze. Die is echt gek, dacht ik bij mezelf. Die heeft ze niet meer goed op een rijtje. 'Je zal niet meer teruggaan naar je familie,' zei ze hardvochtig. 'Het is afgelopen met hun spelletjes. Je bent nu van mij.' 'Wat als ze me hier komen halen ?' vroeg ik. 'Dit is verboden terrein voor hen,' zei ze. Opeens stond daar de boswachter. Suzie moest naar de gevangenis, en ik kon weer terug naar mijn familie. Ik had wel heel erg veel medelijden met Suzie. Ik zocht haar vaak op in de gevangenis. 'Heus, ik bedoelde het niet zo,' zei ze. 'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei ik. 'Ik was gewoon met je aan het spelen,' zei ze. 'Mijn familie had gelijk,' zei ik. 'Je bent gevaarlijk, en je houdt van vreemde spelletjes.' Ze begon te huilen. 'Ik wilde je geen kwaad doen. Ik zou je daarna gewoon loslaten, maar jullie vatten alles verkeerd op,' zei ze. 'Maar je had een pijl en boog op me gericht, en je had me bewusteloos geslagen met een steen. Noem je dat nog spelletjes ? Je bent een beetje vreemd,' zei ik. 'Het bosleven is hard,' zei ze. 'Ik moest overleven.' 'Maar je zei dat je wilde dat ik kwam,' zei ik. 'In die brief. Het is een soort liegen en bedriegen.' 'Nee,' zei ze. 'Ik wilde dat je

kwam. Ik wilde gewoon met je spelen.' 'Je hebt me erin laten lopen,' zei ik. 'Denk je nou echt dat ik je kwaad wilde doen ?' vroeg ze. 'Ik weet het niet,' zei ik. 'Je bent in ieder geval niet te vertrouwen.' 'Het was maar spel,' zei ze. 'Vond je het niet leuk ? Dan had je het moeten zeggen, dan waren we direct gestopt.' 'Ik was al bewusteloos geslagen,' zei ik. Ze scheen het niet te begrijpen. Het was een bijzonder meisje. 'Het dringt niet tot je door, he ?' zei ik. 'En nu zit ik hier dan,' zei ze. 'Ik wil terug naar het bos.' 'Maar je bent te gevaarlijk,' zei ik. 'Ach kom,' zei ze. 'Jullie kunnen ook niet tegen een grapje.' 'Geen leuk grapje als ik bewusteloos wordt geslagen,' zei ik. Maar dat drong niet tot haar door. 'Het is het wilde leven,' zei ze. 'In het wilde leven kunnen dingen gebeuren die in de stad niet mogen gebeuren. Het is anders.' 'Ja, ja, maak dat de kat maar wijs,' zei ik.

Grootmoeder wilde dat ik uit haar buurt zou blijven, vooral toen ze weer vrij kwam. Het was voor haar verboden om in het bos te komen. Dat zou een verkeerde uitwerking op haar hebben. Ik ging haar niet echt uit de weg. Soms kwam ik haar in de bibliotheek tegen. 'Van wat voor boeken houd je ?' vroeg ik haar. 'Van het bos,' zei ze. 'Daar mag je niet komen, he ?' zei ik plagend. 'Nee,' zei ze zacht. 'Mijn familie heeft liever niet dat ik met je praat,' zei ik. 'Naar voor je,' zei ze. 'Waarom dat nou weer ?' vroeg ik. 'Wat kan mij dat nou schelen. Ben je zo belangrijk ?' 'Nou, je kwam me anders wel altijd opzoeken, in het bos, in de gevangenis, en nu,' zei ze. Ik begon hevig te protesteren. 'Nee, dat was omdat ik medelijden met je had, niet voor mezelf,' zei ik. 'Oh, ben jij er zo één,' zei ze. 'Ik vertrouw je niet,' zei ik. 'Ja, dat weten we al,' zei ze. 'Maar je loopt wel altijd achter me aan.' Weer begon ik hevig te protesteren. 'Zeg, dame, nou moet je eens even heel goed naar me luisteren. Ik heb net zoveel recht om in de bibliotheek te komen als jij. En ik ben hier voor de boeken, niet voor jou. Nu moet je geen hoogmoeds-waanzin krijgen, mevrouw, of wil je ook dat ik 'u' tegen je zeg ?' zei ik verontwaardigd. 'Nee,' zei ze, 'en ik loop je gewoon maar wat te plagen.' 'Goed,' zei ik, en liep door. Maar ze kwam me achterna. 'Ik zal je nog wel eens een keer krijgen, zoals ik je goed beet had in het bos,' zei ze. Ik slikte. Ik wist dat ik nog steeds op mijn hoede moest zijn. Deze vrouw was immers gek. Op een nacht werd ik wakker, vastgebonden, terwijl zij op me zat. 'Hoe kom jij hier binnen ?' vroeg ik. 'Voor jou een vraag, voor mij een weet,' zei ze. 'Kun je mij onmiddelijk losmaken,' zei ik. 'Nee,' zei ze, 'ik zei toch dat ik je nog wel zou krijgen ?' 'Okay, maar ik vind het niet leuk,' zei ik. Toen maakte ze me los. Ik zag toen dat ze het waarschijnlijk niet kwaad meende. Ik nam haar in mijn armen. 'Ik vind je eigenlijk heel lief,' zei ik. 'Ik zie nu in dat ik je helemaal verkeerd beoordeeld heb.' 'Maar ik had je niet bewusteloos mogen slaan,' zei ze. 'Het is niet erg,' zei ik. 'Het was in het bos, en daar zijn misschien andere regels.' 'Nee,' zei ze. 'Het was verkeerd van me.' 'Ik heb er niks aan overgehouden,' zei ik. Ik hield haar vast in bed, en streelde door haar haar. Toen ging ik met mijn vingers over haar lippen. Ik kuste haar. 'Ik heb je eindelijk,' zei ze. 'Je moet eens weten hoe lang ik hier op heb gewacht. Mijn hele leven al.'

Opeens stond grootmoeder in de deur-opening. Ze stond daar lijkbleek. Ze maakte direct rechtsomkeerds. Even later ging de telefoon. Ik nam op. Het was grootmoeder. 'Ik hoef haar niet te zien,' zei ze. 'Wil je haar ofzo ? Ik zei je toch dat je uit haar buurt moest blijven ? Ze is niet pluis.' 'Ze is gewoon speels, grootmoeder,' zei ik. 'Maar dat kan een keer verkeerd aflopen, lieve jongen,' zei grootmoeder. Op aanraden van grootmoeder wilde ik dat ze het huis weer zou verlaten. Ik besloot een grote zwerftocht door het bos te maken. Ik ging door de vele bessenstruiken, en ik wist dat ik hier vrij zou zijn van de streken van Suzie. Ik kon me nooit helemaal aan haar geven. Een warmte omgaf mij, alsof iets me riep. Ik ging dieper het bos in, totdat ik bij een bosmeertje kwam. Er waren hier jongens aan het spelen. Ze hadden verfstrepen op hun lichamen. Toen ze mij zagen grepen ze hun bogen. 'Wie ben je, en wat moet je ?' riep één van hen. 'Ik wil in het bos leven,' riep ik terug. 'Zweer je dat je nooit terug zal gaan ?' riep een ander. 'Ik zweer het,' zei ik. Ze kwamen dichterbij. 'Hij moet geverfd worden,' zei één van hen. Voordat ik het wist was ik neergeslagen. Ik werd wakker in een kooi. Ze glimlachte. 'Wie ben jij ?' vroeg ik. 'Ben jij dat, Suzie ?' stamelde ik. 'Hoe kun jij hier zijn ?' Ik was nog steeds een beetje duizelig, en had een beetje een waas voor mijn ogen vanwege de klap. 'Ik ben haar tweeling-zus,' zei ze. Ik had een smaak van bessen in mijn mond. 'Okay, ik vind dit dus niet leuk, dus maak me los,' zei ik. 'Oh nee,' zei ze, 'daar komt niks van

in. Ik ben niet zo makkelijk in die dingen als mijn zus.' 'Mijn familie zal mij vinden,' zei ik. 'De jongens zullen hen grijpen, zoals ze jou grepen,' zei ze. Ik voelde me machteloos. Ze zou me waarschijnlijk laten verhongeren. 'Aan het einde van het ritje zul je zijn als deze jongens,' zei ze. 'En je zal nooit meer terugwillen.' 'Wat is hier te doen ?' vroeg ik. 'Wil je terug naar mijn zus dan ?' vroeg ze. 'Ze zal echt nooit opgeven. je zal moe van haar worden.' 'Okay, ik blijf,' zei ik. 'Maak me los.' 'Geen denken aan,' zei ze. 'Deze jongens zijn zorgvuldig geinitieerd, en zo zal jij ook geinitieerd moeten worden.' 'Mijn grootmoeder zal naar mij op zoek gaan,' zei ik. 'Ze zal er niet doorkomen,' zei ze. 'Dan ken jij mijn grootmoeder nog niet,' zei ik. 'Ik ken haar,' zei ze. 'Ze is niet tegen mij opgewassen.' 'Wat als de boswachter komt ?' vroeg ik. 'Die komt hier niet,' zei ze. 'Waarom niet ?' vroeg ik. Ze zweeg. Ik kreeg bijna geen voedsel. Alleen soms wat bessen met vreemde melk. Ik werd vaak geslagen, veelal totdat ik bewusteloos raakte. 'Het is om los te komen van de oude wereld en van je oude geheugen,' zei ze. 'Je bent serieuzer dan je zus,' zei ik. 'Mijn zus is te speels,' zei ze. 'Voor mij is het menens. De buitenwereld is gevaarlijk. Jouw familie is gevaarlijk.' Ze brachten een verf uit op mijn huid, en op een dag lieten ze me uit de kooi. Ik was nu één van hen.

Op een dag kwamen ze ons in helicopters halen. Het meisje ging de gevangenis in, en de jongens gingen terug naar hun families, zoals ook ik. Grootmoeder was woedend. Zij kende dat meisje wel. Het meisje vertrok al heel jong naar het bos, en keerde niet terug. Ze werd waarschijnlijk grootgebracht door hyenas. Mijn grootmoeder verbood mij om het meisje op te zoeken in de gevangenis. Ik wilde dat eigenlijk ook niet. Het scheen dat het meisje heel veel op haar geweten had. Ze zou niet zomaar vrij komen. Ze was veel gevaarlijker dan haar tweeling-zus, Suzie. We gingen verhuizen naar een andere stad. Grootmoeder vond dat beter, want dan zouden we geheel afzijn van die vreemde familie van Suzie. Grootmoeder wilde er niet op wachten dat er weer iets zou gebeuren.

In onze nieuwe stad gingen grootmoeder en ik vaak wandelen naar de zee. De kust stond vol met bessenstruiken, waar veel wespen waren. Ik had veel diepe gesprekken met mijn grootmoeder.

Karel

Klouterwoes

Blauwe Angels

'Deze besjes waren giftig, en wel zo giftig dat ze dat nooit konden weten.'

Hoofdstuk 1.

Bizonbloed was een heksenkind. Tenminste dat dacht ik, totdat ze mij de andere kant van het verhaal liet zien. Ze bewoog giftige bessen langs me heen. Ik had haar van een afstand gezien, en ze kwam steeds dichterbij. Het was een grauwe dag, en het leek overal te tochten. Toen trok ze mij in de sneeuw. Ze trok me diep weg.

Ze voelde zacht aan. Haar heupen waren fors, en ik lag daar. Ze trok me door de sneeuw mee naar haar hut. De sneeuw smolt weg door haar glimlach. En de tuin rood als bloed, verborg haar edelstenen, vastgeklonterd heil. En sneeuwwit kant bedekte haar voeten, en ze was de bloesem van het morgenoog. De tuin had haar schoonheid niet verloren in de winter, maar was gevlochten nu. Ze droeg de boog, en alles om haar heen vervaagde. Ze was als de oplossing van het gouden hertenkind.

Ze kwam langzaam op mij af met haar brede heupen, met de boog gericht op iets achter mij, een bizon. 'Ik ben dat mannelijke zwaard zat,' zei ze. Toen schoot ze een pijl af, dwars door zijn hart. Het beest viel neer, en ze duwde mij opzij, en trok mij in een woning. Vanaf hier konden we de tuin nog beter bezichtigen. Ze las rijmpjes voor uit een met goud gedecoreerd boek, een boek met een leren omslag. De tuin was haar trots. De sneeuw sijpelde naar binnen. Het was hierbinnen warmer. Ze deed wat kleding uit, maar was nog steeds bedekt met riemen. Ze was als de jagersgodin.

Ze droeg een jachtmaal binnen, en begon te eten. Ze liet mij niet dichterbij komen. Ik had het gevoel te verhongeren. 'Ik moet gaan,' zei ik. Maar ze liet me ook niet gaan. 'Wat wil je van me,' vroeg ik.

'Kom hier,' zei ze. 'Maar raak het vlees niet aan. Het is verboden vlees. Je zal sterven als je er van eet.'

'Waarom eet jij het dan ?' vroeg ik, terwijl ik langzaam dichterbij kwam. Ze zei niets. De tuin ruikte naar zure vruchten. Het was alsof de bommen in de tuin vlogen, wanneer zij zich bewoog. Zij was een oorlogsmachine. Zij danste in de tuin met trots, op het bloed van de gevallenen. Ze zag het als haar opdracht.

Ze trok mij dieper in het huis, waar ze op haar zwangere buik wees. 'Maar het kind zal vroeg sterven,' zei ze, terwijl ze een doktersjas aantrok. 'Waarom zeg je dat ?' vraag ik.

'Omdat het niet om het leven gaat. Het gaat om de dood,' sprak ze. Ze kwam met een injectie naald dichtbij me. 'Even de adem inhouden.' Ik trok mijn arm weg. 'Nee,' zei ze. 'Niet wegtrekken. Je moet gevaccineerd worden. Dit huis is gevaarlijk.' Ik keek naar buiten, naar de klonterige druiven die daar hingen, en dik sap droop naar beneden. Daar had ze mij al geprikt. 'Klaar,' zei ze. Ik glimlachte. Ik was bijna flauwgevallen. Ik trok mezelf aan haar op.

'En nu de tuin in,' zei ze.

'Waarom ?' vroeg ik.

'Je moet werken, werken,' zei ze.

'Wat moet ik doen ?' vraag ik.

'Je moet het zo doen, kijk,' zei ze. Maar ze deed niets.

'Ik snap je niet goed,' zei ik. Ze bond een touw aan mijn nek en trok me weg. Even later knipte ze het touw door, zodat het een ketting was. 'Je moet er alleen voor zorgen dat je nergens blijft achterhaken,' zei ze. Rode bloesem omhulde hen, en de schaduwen van de roze nachten omhulden hen beiden. Weer trok ze hem het huis in, en het scheen er flink te tochten.

'Ga nu eens zitten,' zei ze.

Ineens schrikt hij wakker na een zware hersen-operatie. Hij kan zich niet goed bewegen. Een vrouw in ridderkleding zit naast hem. 'Welk jaar is het ?' vraagt hij.

'1978,' zegt ze.

'Waarom ben je gekleed als een ridder ?' vraagt hij.

'Carnaval,' zei ze.

'Wie ben je ?' vraagt hij.

'Ik ben je vrouw,' zegt ze.

'Ik kan het me niet herinneren,' zegt hij. Dan komt er een dokter binnen. De vrouw begint te snikken. 'Is dit mijn vrouw ?' vraagt hij aan de dokter.

'Er is niemand anders in de kamer dan u en ik,' zegt de dokter.

Bizonbloed sleept hem uit het ziekenhuis, en brengt hem terug naar de tuin en het huis. 'Probeer niet

te ontsnappen,' zegt ze. 'Ik wil dat je de wachter bent van de tuin.'

'Waarom ik ?' vraag ik.

'Omdat je ... laat maar zitten,' zei ze. 'Doe het nou maar gewoon.' Ik laat mijn hand zakken, en loop wat rond in de tuin. Ze volgt elke beweging die ik maak. 'Vanavond komen de heksen,' zei ze. 'Doe het nou maar.'

Dan stort hij neer. Een grote vogel staat naast hem, die hij vastgrijpt. En de vogel brengt hem naar een ver eiland. Ook hier is Bizonbloed. Ze kijkt hem aan. Ze is halfnaakt, als een wilde. 'Hoe ben je hier gekomen ?' vraagt ze. Ik wijst op de vogel.

'Hier kun je ook waken,' zei ze. 'De heksen komen vanavond. Je moet wel wat te vertellen hebben.'

'Maar ik heb niets te vertellen,' zei ik.

'Geeft niets,' zei ze. 'Gewoon een brilletje op doen is ook goed. Het is carnaval.' Ik loop braaf met haar mee. Even later zitten we in tuinstoelen. Daarachter is een hutje waar ze aan het koken was, voor vanavond.

Hij staart voor zich uit. De dokter grijpt zijn hand. Hij vecht voor zijn leven. De dokter voelt zijn pols, en drukt een alarm-bel in.

Ze loopt binnen in het hutje. 'Kom,' zegt ze. Weer volg ik haar braaf. Ze roert in haar ketel.

Met wat reanimatie krijgen ze hem weer aan de gang. Ze besluiten nog een hersen-operatie te doen.

'Waarom lach je ?' vraagt ze.

'Niets,' zei ik.

'Je hebt een mooie lach,' zegt ze.

Het klontert in zijn hoofd. Dan komt er ineens een straal vrij van zijn hoofd. De dokters springen op zij. Dan klimt er ineens een beestje uit de scheur in zijn hoofd. De dokters beginnen te schreeuwen in paniek en vallen neer. Een zoemend geluid neemt over.

'Tatarak !' krijst het beestje. 'Opereer zijn hersenen.' Vrouwen komen de kamer binnen, en starten de operatie. Ze werken met gouden instrumenten. Er komt schuim op zijn mond. Maar ze krijgen alles weer goed op gang.

Hij zit op het witte zand. Hier en daar liggen wat bladeren, en Bisonbloed zit naast hem. Ze houdt zijn hand vast. 'Ik ben blij dat je er bent,' zegt ze. De geur van koffie zit in zijn klederen. Ze besluiten het uit te wassen in het meertje verderop. Het is als een heet stoombad. Snel zijn ze beiden naakt. Het zand aan de kusten ziet er niet zo best uit. En er is overal hondenpoep. Hij wordt onwel, en ze trekt hem uit het meertje. Al gauw ligt hij in een hutje onder een verrotte deken.

'We hebben geluk gehad,' zei ze. 'Er ligt overal glas in het meertje.'

'Waarom trok je me daar naartoe dan ?' vraagt hij.

'Alleen daar kun je vrijkomen van de koffielucht,' zei ze.

'Ik wil er weer naartoe,' zei hij.

'Niemand mag daar ooit voor een tweede keer naartoe,' zei ze.

'Ik wil bloeden,' zei ik. 'Al dat valse bloed moet eruit.'

Ze pakt een stukje glas en rijt hem open. 'Hier,' zegt ze.

'Nee, ik moet naar dat meertje,' zei ik. Ik stond op, en rende naar het meertje.

'Je zult sterven en door een haai gegrepen worden,' zei ze.

'Kan me niet schelen !' riep ik, terwijl ik in het meertje dook. Alles was plotseling bruisend water. 'Er bestaat geen dood !' gilde ik. 'Houd toch eens op met je drama !'

'En geef me nu van het verboden vlees !' riep ik. 'Waar is het !'

'Je zult sterven,' zei ze.

'Okay, dan ga ik godverredomme maar dood !' riep ik. 'Wie kan het wat schelen !'

'Ik,' zei ze. Ze trok me er weer uit. Ik zat onder de hondepoep, onder het glas, en vreemde bessen. Ze stopte me in een kist en bedekte de kist met roze kant. 'Ik ben niet dood !' riep ik. Ze drukte op een knop, en er werd een slaaplied gespeeld. 'Ik voel me op en top, dus stop met die onzin !' riep ik. Ik proefde wat van de bessen. Ze waren zoet, zuur en bitter. Waarschijnlijk waren ze ook giftig.

'Je speelt met je leven,' zei ze. Plotseling was de kist in vlammen, maar ik lachte. Ik stapte eruit, brandend, en greep haar beet. Ze had een laken om haar heen.

'Je kunt ook wel een boom zijn,' zei ze. 'Het frisse, jonge hout brandt goed.' Ik knikte.

Het zachte zadel hield ze voor me. Ik ging er op zitten. Ik sloeg het brandend laken om me heen, en het was snel als kant. Ik was de prins van de molen. Ze had gelijk. Ik was dood.

Hoofdstuk 2.

Ik was in de lederen darm van een haai. In de buurt stonden overal rozenstruiken, en de straten waren bezaaid met vuurwerk. En alles was nat, want het had flink geregend. Ik had een nare smaak in mijn mond, van bessen, glas, metalen en hondepoep. Er liepen wat arabieren en punkers op de straat. Ik had last van de wind in mijn hoofd. Alles was zacht, en ik stortte in. Maar touwen trokken mij weer op. Ik moest dansen, zingen, en veel geld verdienen. Dan zou Bizonbloed weer langskomen, en op een dag was het dan zo ver.

Ik herkende haar bijna niet meer terug. Ze was wat ouder nu. Met een schaar trok ze mijn blaren open. 'Kijk naar die bloemen,' zei ze. 'Ze wijzen je de weg naar het leven.' Ik keek, en de kelken hadden bruisend sap in hen. 'Ik wil er van drinken,' zei ik.

'Nee, want dan sterf je weer,' zei ze. Maar het kon me niet schelen. Ik liep af op de wulpse kelken, en begon te drinken. Ik verdronk er bijna in. Ik begon flink dronken te worden.

'Domme idioot !' riep ze. 'Wat ben jij een koppige ezel, zeg. Je doet gewoon alles wat niet mag.'

'En jij moet niet zo de baas over mij spelen,' zei ik. 'Ik bedoel maar, ik heb een blaas, weet je, en ik plas straks alles weer uit.'

'Nou, je bent maar goed begenadigd,' zei ze. 'Je bent een begiftigd man.'

Ik knikte. Ik stortte neer aan haar voeten, en zij sleepte me weg. Ze dumpte me ergens in een sloot, maar touwen trokken hem weer op. Ik ging de eerste de beste stal in waar ik me kon wassen, want ik voelde me nu toch wel een beetje vies. Het water hier zat vol met modder, maar dat kon me niet schelen. Ik voelde me schoner nu. Ik ging ergens in het hooi liggen om op te drogen. Even later rende ik achter het weiland het eerste het beste huisje in en speelde de clown. Ik had ook een harp nu, en ze gooiden geld in mijn hoed. Ik ging van huis tot huis, om mijn kunstje te vertonen. Ik had een beetje drempelvrees, maar een snoepje deed altijd wonderen.

Met modderhanden streelde ze door mijn haren. Het was toch carnaval.

Hij lag aan de hart-monitor. Dokters vreesden voor zijn leven.

Hij zwom met de zwanen, en gleed door alles wat vies, gevaarlijk en verboden was. Iemand kamde zijn haren, en hij zonk weg in een put van stank. Hij was goed door een haai gegrepen, zoals Bizonbloed had geprofeteerd. Maar hij was nogal goddeloos, onkerks en tegen de draad in. Hij had een hekel aan geloof en regels. Zijn bloedvaten waren aan het exploderen, en hij hoorde gelach in zijn hoofd. Hij lachte mee. Kon hem het wat schelen.

Touwen trokken hem op, en hij werd op een podium gezet. Hij zwaaide naar de mensen, en begon te zingen, en te acteren. Het was per slot van rekening carnaval, en alles moest maar kunnen. Een raam werd ingegooid, en hij begon aan zware epilepsie te lijden. Hij zat bij de kapper, en hij hoorde

alleen maar lachen. Zijn hoofd werd ingezeept.

De dokters waren alweer een hersen-operatie aan het uitvoeren, om hem van de dood proberen te redden.

Hij had het gevoel alsof hij dronken was. Hij waggelde door de stad. Hij was een clown. Na een lange tijd zag hij Bizonbloed weer terug. Met een dronken stem zei hij dat hij niet had gedacht dat hij haar ooit nog tegen zou komen. Ze bracht hem mee naar een flatwoning, waar ze hem ging douchen. 'Nu is het afgelopen,' zei ze.

'Wie denk je dat je bent ?' vroeg hij. 'De Jezusin ?'

Ze knikte.

'Ik had toch een andere soort van wederkomst verwacht,' zei hij.

'Nee, het is niet te berekenen,' zei zij.

Alle rozen in de stad waren blauw geworden, en het sneeuwde. De Jezusin liep een cafe binnen, en begon te drinken.

'Tatarak !' schreeuwt iemand.

Hij wordt wakker in de tuin, met een beestje in zijn hand. Hij is de tuinwachter. Het beestje had een angel in zijn hand gestoken, waardoor blauw spul in zijn lichaam werd geinjecteerd. Hij trok de angel eruit, en kon weer ademhalen. Hij voelde zich vies, maar ach, het was maar de natuur. Hij zag het als een onbekend vaccin. Waar het goed voor was, wist hij niet, maar het zou wel ergens goed voor zijn, dat wist hij zeker. Nog steeds had hij een beetje dat dronken gevoel. Ook voelde hij zich overgevoelig. Nee, hij wilde niet nog een keer door zo'n beestje gestoken worden.

Toen hij afgelost werd kon hij naar huis. Zijn geliefde was daar. Ze had een bloemenjurk aan van een hele fijne, zachte, plezierige stof. Als hij die stof voelde, voelde hij zich altijd heel veilig. Ze was thee voor hem aan het zetten, van een soort blauwe bonen. Even later zaten ze beiden aan tafel.

Dokters hadden eindelijk ontdekt wat er mankeerde aan zijn hersenen. Het bleek dat zijn gevoelscentrums geirriteerd waren, waardoor hij niet tegen aanrakingen kon. Het bleek te zijn ontstaan door een allergie tegen bacterien die alleen maar in hout voorkwamen. Ook was er een vreemde uitslag op orgaantjes in zijn hersenen wat ze zouden moeten verwijderen, dus hij ging weer onder het mes.

Hij draaide maar in het rond in de tuin. Hij voelde zich goed.

Hoofdstuk 3.

Ze zaten tegenover elkaar. Ze smeerde het brood. Het was zonnig buiten. Het zonlicht weerspiegelde in hun gouden spulletjes. Er werd gebeld. Ze nam op, en legde weer neer. Hij droomde weg. Ze liep de kamer binnen. Hij keek naar haar door het raam. Plotseling begon het te waaien, dus ook hij ging naar binnen. Er droop zand uit de plantenbakken. De druiven in de tuin dropen. Het was allemaal zeer klonterig. Het leek goed rijp. Hij rende naar buiten in de regen, greep wat druiven en kwakte ze op een bordje.

'Carolien, ik ben je wachter,' zei hij. 'Dat zal ik altijd zijn, wat er ook gebeurd.'

'Ik weet het,' zei ze. 'Je bent zo trouw.'

Ze nam hem mee naar boven en trok aan de touwtjes van zijn blouche. Ze drukte hem op het bed, en ging naast hem liggen. Op het nachtkastje lag een boek genaamd 'Bloedbizon'. Het ging over de jacht op bizons. Het was een soort avonturenverhaal. Hij las er uit voort. Maar hij begreep wel waar de schrijver naartoe wilde. De bizons waren het beeld van mannen die de autoriteit hadden genomen, en die autoriteit misbruikten. Het was een heel feministisch boek, dat ook opkwam voor andere minderheden.

Hij legde het weer weg. 'Carolien,' zei hij. 'Je weet het. Ik sta aan de kant van de vrouw.'

Carolien knikte. 'Ik weet het,' zei ze. Toen gingen ze beiden slapen.

De hersenen werden getest. De man kwam tot leven. Er werd geapplaudiseerd.

'Het leven is een valstrik,' stamelde hij. 'Een web van een vrouwelijke spin.' Hij stond in de bibliotheek. Hij bekeek de vele boeken over vrouwen. Vaak waren die vrouwen de heldinnen, of gevaarlijke vrouwen, waarin de hoofdpersoon verstrikt raakte. Op de kaften waren vaak woestijnen met schaars geklede vrouwen al dan niet met wapens en helmen. 'Ik wil meer weten over het gevaar,' zei hij.

Boven hem zag hij rozenstruiken, als een put. Hij werd naar binnengezogen, en kwam in een plaats waar een heleboel vrouwen waren, genaamd de danaiden. Op hun voetzolen waren de namen van hun vermoorde mannen te lezen, die zij zelf hadden vermoord in de huwelijksnacht. Zo leefden ze voort door de geroofde levens-energie van hun mannen. Het waren merktekenen op hun voeten, waarmee ze anderen ook konden merken. Er droop inkt uit voort. Ook gebruikten ze het voor handtekeningen op rekeningen en andere officiele papieren. Zo konden ze veel gedaan krijgen. Hij klapte het boek dicht, en stond weer met beide benen op de grond. 'Ik moet me van illusies onthouden,' zegt hij.

'Besef het, je hebt een redder nodig,' zei Bizonbloed, de Jezusin.

'Er wordt overal gejaagd, er is niet veel wat je kunt doen. Je zal erg moe worden.'

Er waren overal struiken, en tussen de takken door bloedende borsten. Zij bloedden door de scherpe doornen. 'Je moet het bloed drinken,' zei ze. Ze gaf hem een buisje met bloed, en hij dronk. 'Het is bizonbloed,' zei ze. 'Je hebt nu het vrouwelijke deel in je gevonden.'

'Ik wil dit niet !' riep hij. Toen viel hij neer. Hij schoot een paar bizons van afstand, en ging toen slapen. Vanuit het bloed kwamen klimoppen. De klimoppen brachten hem naarboven naar een hemels paradijs. 'Tatarak !' riep hij. Het zand was hier wit. Er kwam een bruisend sap uit de klimoppen, en de bessen explodeerden. In de klimoppen leefden vrouwen met staarten.

Het merkteken was grauw in hun hoofd. Zij werden gevoerd door borsten, door leidingen die via een kraan getapt konden worden. Het was de moederstad. Zij troonde hier in vuur, zij, Bizonbloed. En Karel Klouterwoes was haar nar.

De stad leek als bedekt met takken, waardoor het bizon veld bezichtigd kon worden, midden in de stad. Hier moest veel gejaagd worden, zodat de man nooit meer zou regeren. De stad leefde door bizonbloed, en zo moest het blijven.

Haar klederen waren doordrenkt met bizonbloed, en zij brandde. Het hield hen dronken. Deze besjes waren giftig, en wel zo giftig dat ze dat nooit konden weten. Een lange trap gaf een antwoord aan Karel Klouterwoes. Ook hij moest buigen voor de koningin, en haar kunstzaal onder ogen komen. 'Verdomme,' zei hij. 'Zij kan het.'

Ik moest oppassen voor Karel Klouterwoes, zoals iedereen dat moest. Hij was door haar gedresseerd, maar het was een roofdier. Hij leefde in haar kooien wanneer zij hem niet gebruikte. En anders was hij gewoon aan de ketting. Er moest goed toezicht op deze man gehouden worden.

Maar op een dag ging het mis. Karel Klouterwoes brak los. Mensen renden in paniek hun huizen binnen, en deden alles goed op slot. Maar het was al te laat. Karel Klouterwoes deed de stad verdrinken in bizonbloed. Ik kon net op tijd ontsnappen. Hij was per slot van rekening maar mijn schaduw. Ook de koningin liet hij in leven. Zij was immers de Jezusin. Ik keek de takken door en zag de zee van bizonbloed. Het was warm op het strand. Het bizonbloed leek weg te trekken en weer op te komen door eb en vloed. Dit werd gereguleerd door een vreemde planeet, de bloedbizon. Deze planeet hing ergens in Orion. Door toedoen van de koningin werd de stad weer leefbaar. Ik keerde weer terug naar de stad, maar Karel Klouterwoes liet het er niet bij zitten. Hij omsingelde de stad met een leger. Ze waren op zoek naar mij.

Ze klopten op hoge deuren, maar ik was veilig met de koningin. Ze liet mij het geheim van de stad

zien. Ik zag overal bloed stromen. Het leek van boven naar beneden te regenen. Ze leidde mij naar een trap die mij bracht naar een plaats diep onder de stad. Hier spreidde ze haar jurk uit en vroeg aan mij of ik een ballerina wilde worden.

Het zou het enige medicijn tegen Karel Klouterwoes, de dolle losgebroken nar, zijn. Ik ging staan als een standbeeld, en begon te draaien, terwijl mijn kleding en huid in goud en zilver veranderden. Ik hoorde slaapliederen op de achtergrond. Ze had ergens op een knopje gedrukt. Spoedig ging ik dansend door de stad. Er waren overal leeuwen in de stad, maar het was alsof er glas om me heen was. Ze lieten mij met rust. Met een fluit leidde ik de leeuwen daarna uit de stad, het woud in.

Het leek te verergeren met zijn hersenen. De dokters besloten dat zijn laatste hoop een hersentransplantatie zou zijn. Voorzichtig werden zijn hersenen eruit gesneden, en werden er nieuwe hersenen ingelegd. Hij moest er spontaan van overgeven. Hij voelde zich anders, bevrijd. Maar daarna was hij in een shock. Weer begonnen ze in zijn hersenen te snijden, omdat ze er zoveel geld mee verdienden. Hij rook de geur van drop.

De bomen groeiden tegen de klok in. De koningin kwam hem redden, maar toen werden ze uit elkaar gescheurd. Hij voelde zich in een lange diepe put wegglijden. Karel Klouterwoes nam zijn lichaam. Hij voelde zich opgesloten in zichzelf, alhoewel hij nu wel moest lachen. Hij zag zichzelf liggen. Het was alsof er een lachgas over hem kwam. Hij stond op en was een geraffineerde nar nu. Hij zou trouw blijven aan de koningin, aan de koningin in zijn hoofd. Zij waakte over hem.

De stad was brandende. Hij klom naar een hogere verdieping in het flatgebouw. Karel Klouterwoes klom achter hem aan, in zijn lichaam. Een gevecht ontstond. 'Brandende dampen !' schreeuwde Karel Klouterwoes. 'Ik zal je wel krijgen.' Hij gaf Karel een trap, en klom verder. Alweer greep Karel hem. 'Je zal niet weg kunnen komen, ventje,' zei Karel. Weer trapte hij Karel weg, maar Karel had zijn jas gegrepen. Toen deed hij zijn jas uit, en klom verder, maar Karel had zijn broekspijpen gegrepen. Ook trok hij toen zijn broek uit, en klom verder, totdat hij helemaal naakt was. Een vogel wachtte hem op aan de top van het gebouw. 'De koningin heeft mij gezonden,' zei de vogel. Maar Karel greep een pistool en schoot de vogel neer. De man begon nu echt in paniek te raken. Door de rook zag hij nog een gebouw op het gebouw, met een ladder ervoor. 'Gelukkig,' zei de man, en rende er naar toe. Karel begon nu ook op hem te schieten. Maar snel was hij hoog op de ladder. Toen Karel bij de ladder was aangekomen, was de man al een raam binnen geklommen. Hij zag ergens een hoed hangen en deed die op, en daarna een lange jas en een broek. Snel rende hij naar de andere kant van het gebouw en begon de trappen op te rennen. 'Ik krijg je wel !' hoorde hij Karel roepen. Helemaal bovenin het gebouw aangekomen belde hij ergens aan, en de koningin deed open. 'Hier ben je veilig,' zei ze. Binnen maakte ze wat thee voor hem klaar, maar al snel hoorden ze gebons op de deur. 'Hier is Karel !' riep hij. 'Ik kom je halen !' Toen trapte Karel de deur in. De koningin drukte ergens op een knopje, en een kistje ging open die Karel helemaal begon op te zuigen. Toen dat klaar was ging het kistje weer dicht. 'Ziezo,' zei de koningin, 'die is weer waar hij wezen moet.' In de kamer was een doorzichtige bol gevuld met bizonbloed, en de bol brandde. 'Het is de stad die brandt,' zei de koningin. De man knikte.

'Dus,' zei de koningin. 'Niemand heeft het ooit zo ver gebracht. Ik ben trots op je.' Het vuur begon weg te trekken. na een tijdje keek ik door het raam naar beneden. Er waren bizon gevechten. Er werd op trompetten geblazen. Weer zag ik alles door vuur wegvagen. Ze was naakt.

Hoofdstuk 4.

Er kwam meer en meer begroeiing. De stad begon op een oerwoud te lijken. De man zat nog steeds dichtbij de koningin. Ze had het kistje op haar schoot. Haar vinger bewoog heel langzaam naar een rood knopje. Plotseling werd er een spiegel ingeslagen, een grote wand. Electrische gestaltes stonden daar in vuur. 'Luister niet naar haar !' riep één van hen. 'Zij is zelf Karel Klouterwoes, en zal je willen opsluiten in haar kistje !' Ze hadden gereedschap in hun hand, en sloegen toe. 'Ren door de spiegel !' riep een ander. Hij rende door de spiegel, waar het gebouw veel hoger was, en de brand veel erger. 'Het is niet waar !' riep de koningin. Hij zag toe hoe er een gevecht ontstond. De

koningin had het kistje geopend, en Karel was weer tevoorschijn gekomen. Nu begon ook de koningin in Karel te veranderen. 'Ren !' gilden de electrische gestaltes. De man zette het op een lopen, terwijl er overal explosies waren. Weer rende de man trappen op. Toen hij het plafond had bereikt belde hij ergens aan. De koningin deed open. 'Ik hoop maar dat u de goede bent,' zei de man.

'Natuurlijk,' zei de koningin. 'Ik ben de echte.'

'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei de man. 'Hoe kan ik dat zeker weten ?'

Daar kwam Karel al met een noodvaart door de deur heen. 'Klim uit het raam,' zei de koningin. 'Snel.' De man klom uit het raam, en de koningin deed hetzelfde.

'Ik zie jullie wel,' riep Karel. Een helikopter kwam op de top van het gebouw, met electrische gestaltes. Snel stapten de man en de koningin in, terwijl het gebouw beneden ontplofte. Maar tot hun grote schrik zagen ze de hand van Karel Klouterwoes die een stang onder het toestel had gegrepen. Hij trok zich eraan op, en probeerde de deur te openen. Toen hij een ruit insloeg richtte één van de electrische gestaltes snel een laser-pistool op hem. De man trapte Karel Klouterwoes weg, maar Karel had zijn been gegrepen, en beiden gleden naar buiten. De man kon nog net de stang vastgrijpen. Hij probeerde Karel van zich los te trappen, wat niet lukte. En Karel begon zich al omhoog te trekken aan hem. Maar toen schoot één van de electrische gestaltes hem weg. De man werd weer naar binnen getrokken.

De man klaagde dat met de hersen-transplantatie hij het gevoel had niet meer in zijn eigen lichaam te zitten. Toen hebben de dokters hem een tweede hersen-transplantatie gegeven. De dokters leken op Karel Klouterwoes. Hij trapte hen van hem af, en rende naar buiten met schuim op zijn mond. Hij rende naar de tuin, waar hij tuinwacht was. Hij voelde Karel Klouterwoes in hem. Hij zocht naar het beestje wat hem eens stak. Snel had hij het beestje gevonden, zette het op zijn arm, en liet zich steken.

Iemand trok hem het huis in. Het was Bizonbloed. 'Heb je de oplossing gevonden ?' vroeg ze.

'Ja, stekende beestjes,' zei ze. Ik glimlachte.

De Kannibaalse Bruid

Hermien van de Straaten kwam thuis. Haar vriend zat op de bank een krant te lezen. Ze schonk koffie in voor haarzelf en haar vriend, en ging naast hem zitten. 'Wat ben je aan het lezen ?' vroeg ze.

'Oh, niets,' zei haar vriend. 'Je weet wel, het is daadwerkelijk niets. Ik ben hier gewoon weer eens mijn tijd aan het doden.'

'Ik weet het,' zei Hermien. 'Zal het ooit nog eens anders worden. Ik ben een boek aan het lezen. Zal ik het je eens laten zien ?' Ze haalde een boek uit haar tas en gaf het aan haar vriend. Hij bladerde het eens rustig door. 'Interessant, Hermien,' zei hij. 'Ik wil het ook wel lezen als je het uit hebt.' Hermien glimlachte. Ze stond op na een tijdje en schonk nog wat koffie in. Midden in de nacht werden ze wakker. Er stond een mannetje voor hen, met een puntmutsje met wat belletjes. Het leek wel op een klein narretje. 'Ik ben Kraak,' zei het mannetje. 'Doe drie wensen, maar ze moeten wel

voor jezelf zijn of voor je huis.'

'Ik zou me wel wat beter willen voelen,' zei Hermien slaperig. Ze was zo moe dat ze weer in slaap viel, en haar vriend was alweer in slaap gevallen. De volgende ochtend sneeuwde het, en Hermien voelde zich vrolijk en warm. Ze had geen moeite met opstaan, zoals ze dat eerst wel had.

De nacht erop was het mannetje er weer. 'Je mag nog twee wensen doen,' zei het mannetje. 'Oh, Kraak,' zei Hermien, 'ik zou graag een wat betere relatie willen hebben met mijn vriend. Het is al wel goed, maar het kan veel beter.' De dag erop werden ze allebei blij wakker, en lagen een hele lange tijd in elkaars armen, wat ze eigenlijk nooit echt lang deden. 'Hermien,' zei Ewout, 'ik voel me ineens zo anders, zoveel beter.'

'Het komt door dat mannetje,' zei Hermien. Maar Ewout kon zich er bijna niets meer van herinneren. Ze hadden nu eigenlijk alles wat ze nodig hadden, en waren tevreden. Buiten scheen de zon in de sneeuw, en Hermien schonk weer koffie in. Koffie was altijd goed geweest tegen depressies, maar nu was de lucht zo helder. Die dag fietsten ze samen door het bos, maar ineens werd Ewout van zijn fiets afgeduwd. Een speer vloog dwars door Hermien heen, en ze viel bloedend op de grond. 'Grijp hem,' zei een luide stem. Ewout stond op en keek recht in de ogen van een groep wilden. Hij werd vastgegrepen en dieper in het bos gesleurd. Hij werd in een hut geduwd waar allerlei uitgehongerde mannen zaten. 'Welkom,' zei een oude man.

'Wat is dit hier ?' vroeg Ewout.

Een van de mannen werd gegrepen en uit de hut gesleurd. Buiten stond er een vrouw opgedost met veren. 'De kannibaalse bruid,' zei de oude man.

Ewout schrok wakker. Hij greep naar Hermien, maar die was er niet. 'Och, natuurlijk niet,' dacht Ewout. 'De relatie is verbroken. Ik ben een alleenstaand man.' Ewout was blij dat de relatie was verbroken, want Hermien was een verschrikkelijk mens, zeer wreed, ongevoelig, onbetrouwbaar en onberekenbaar. Hij was beter af zonder haar. Toen Ewout door een stukje bos naar zijn werk fietste zag hij een stel kinderen een ander kind slaan met stokken. Ewout sprong direkt van zijn fiets af en nam het kind in bescherming. Het kind rilde helemaal. Na een paar woorden gezegd te hebben tegen de andere kinderen nam hij het kind mee naar huis en belde zijn baas dat hij wat later zou komen. Hij legde het aan zijn baas uit, maar die zei direkt : 'Ach, neem er maar een dag vrij voor.'

Jonas heette het kind. Het was een weeskind, en het kind durfde niet goed terug naar het weeshuis. Het was er verschrikkelijk. Het kind rilde nog steeds, en Ewout deed een deken om hem heen, en gaf het kind wat te drinken. 'Lees je graag ?' vroeg Ewout.

'Ja,' zei Jonas.

'Oh, ik heb boven een hele kast vol met boeken. Kijk er maar eens tussen. Je mag voorlopig wel hier blijven, dan bel ik het weeshuis er wel over op,' zei Ewout.

'Van wat voor boeken houd je het meest ?' vroeg Ewout.

'Indianenboeken,' zei het kind. Ewout liet de boekenkist aan het kind zien. Er zaten veel indianenboeken tussen.

Ewout kreeg een andere vriendin : Jeiske. Ze was een stuk aardiger dan Hermien, maar ook aan deze relatie kwam snel een eind. Toen kwam er Saskia, toen Sjanine, maar het was allemaal niet blijvend. Jonas werd meer en meer als een zoon voor Ewout, en eigenlijk kon Ewout niet meer zonder hem, en besloot hem te adopteren. Hij had echt dat fantastische vadergevoel, maar hij miste een vrouw in zijn leven, en Jonas miste een moeder.

Tundra was een vrouw die Ewout wel zag zitten. Ze was lief en behulpzaam maar toch ook een beetje vreemd, alsof ze een duister verleden had. Ze kon goed koken, en was een uitzonderlijk goede verhalenverteller, dus ook Jonas was direkt erg dol op haar. Ze had haar eigen kamer in het huis. Ze wilde 's nachts graag alleen zijn. Ze was erg wisselend van karakter. Ze hield van foto's maken en fietsen, en op een dag nam ze Jonas mee in het bos. Ze zou proberen wat foto's te maken

van dieren die in het bos woonden. Na een tijdje kwamen ze de kinderen van het weeshuis tegen. 'Zo Jonas, heb je eindelijk je moeder gevonden ?' riepen ze. Ze gingen in een groep rondom de fietsen staan. Tundra werd een beetje boos, maar de kinderen duwden haar in een bosje en Jonas namen ze mee. Ze brachten hem naar een hut in het bos. 'Zo, we zullen jou eens uithongeren met alleen af en toe wat bramen, brood en water,' zei een van de kinderen. 'Je bent een verwend ding.' Ze hielden hem opgesloten in de hut, en gaven hem haast geen voedsel. Na een paar weken was hij helemaal uitgehongerd. Net op tijd vond Ewout hem, nam hem mee naar huis en belde het weeshuis erover op. De kinderen kregen strenge straffen.

Tundra was een soort moeder voor Jonas, maar Jonas wist dat hij zijn vader hard nodig had. Een tijd lang durfde hij niet zonder zijn vader naar buiten. Ook Tundra had soms moeite om naar buiten te gaan vanwege het voorval. Ze zouden in ieder geval niet meer in het bos komen. De relatie tussen Tundra en Ewout werd steeds stabieler, en Jonas was er erg gelukkig mee. Voor hem waren Tundra en Ewout de perfecte ouders. Hij had het zich niet beter kunnen voorstellen. Op een nacht had Ewout weer een droom : Een spin had haar partner gevonden, en na de geslachtsdaad vrat ze haar partner op. De volgende ochtend vertelde hij het aan Tundra. Tundra had dit gevoel overgehouden aan een vorige relatie. Ook Ewout kende dit gevoel natuurlijk. In zijn ogen was Hermien die spin. 'Maar we hebben het overleefd,' zei Ewout, 'of er is gewoon leven na de dood.'

'Weet je wat kannibalen geloven ?' zei Tundra. 'Dat wanneer ze iemand hebben opgegeten dan hebben ze die kracht overgenomen, dan hebben ze de ziel van die persoon overgenomen. Zo voelen ze zich machtiger in de strijd om te overleven.'

'Ja, dat heb ik ook eens gelezen,' zei Ewout. 'Maar ik kan jou ook wel opvreten, maar dan van liefde.' Tundra glimlachte. 'Dus ik ben een soort gebakje voor jou ?'

'Veel lekkerder,' zei Ewout. 'En ben ik dan een kannibaal ?'

'Ik denk het wel, Ewout,' grapte Tundra. 'Ik moet nu zeker voor je oppassen.'

'Ach, er is nog hoop voor ons,' zei Ewout. 'We kunnen een banketbakkerij beginnen.'

'Dus eigenlijk is de natuur iets heel moois, als je het op die manier bekijkt,' zei Tundra. 'Het is om ervan te leren.'

'Juist,' zei Ewout.

'Dus, dan ben ik jouw kannibaalse bruid ?' vroeg Tundra.

'Als je het mij vraagt wel,' zei Ewout. 'Maar dan op een hele andere manier. Jij kan al dat nare weer recht krijgen.'

'Wat kun jij toch rare verhalen vertellen,' grapte Tundra.

'Nou, jij kan er ook wat van,' lachte Ewout.

'Ik heb het heel moeilijk gehad,' zei Tundra. 'Maar sinds ik jou ken ben ik gelukkig. En bij Jonas heb ik dat echte moedergevoel.'

Ewout zette de t.v. aan. Er was een oorlogsfilm op, en op de andere zender een praat programma. 'Laat Jonas maar even naar een kinderprogramma kijken,' zei Tundra. Ewout schakelde over. Tundra en Ewout gingen in de achterkamer even wat koffie drinken, terwijl Jonas t.v. ging kijken. 'Ewout,' fluisterde Tundra. 'Er zijn zoveel kinderen zoals Jonas eerst was : Ongelukkig in een weeshuis, ongeliefd, gebroken, trauma op trauma, en er lijkt geen einde aan te komen. We hebben een groot huis. Waarom zouden we geen tweede kind adopteren ?'

'Goed idee,' zei Ewout. 'Ik zou zelfs mijn huis wel willen uitbouwen om zoveel mogelijk kinderen onder te brengen. Maar de kinderen moeten het dan zelf ook willen.'

Met een telefoontje was het snel gedaan. Ewout en Tundra mochten een kijkje komen nemen op het weeshuis om over hun plannen te vertellen. Sommige kinderen waren enthousiast. Anderen niet.

Drie kinderen wilden het weleens op proef proberen.

'Jaap Edema, Gerout van Huizen en Liesbeth van Tongeren.' Maar het werd geen succes. Ze konden niet met Jonas opschieten en ze waren vernielzuchtig. Ewout besloot wat dieren in huis te brengen, zodat Jonas niet zo alleen was. Maar naarmate Jonas ouder werd werd hij steeds stiller en trok zich steeds meer op zijn kamer terug. Toen hij twintig was trouwde hij met een meisje, maar het huwelijk was binnen drie jaar kapot, en hij kwam gebroken weer thuis. Ewout en Tundra wisten altijd al wel dat het een kannibaalse bruid was waarmee hij was getrouwd. Ze hadden hem nog gewaarschuwd, maar zonder resultaat. Hij was weer een ervaring rijker, en kreeg zijn oude kamer terug. Snel had hij weer een vriendin, en toen nog een, maar nooit koos hij echt de gemakkelijksten uit. Ewout hoopte dat hij ooit iemand zou vinden als Tundra. Maar op een dag raakte Jonas betrokken bij een auto-ongeluk en raakte verlamd. Het leven was als een kannibaalse bruid voor hem, en Ewout en Tundra waren er kapot van. Ze hadden gehoopt dat hij gelukkig zou worden, en dat hij zijn leven zou kunnen opbouwen, maar het was nu een afhankelijk kasplantje. Na een paar maanden stierf Jonas als gevolg van het auto-ongeluk. Ewout en Tundra waren weer alleen. Het was moeilijk, maar ze hadden elkaar. Weer gingen ze naar het weeshuis om te kijken of ze een nieuw kind konden adopteren, maar niemand was zoals Jonas. Toch wilden ze het wel met een nieuw kind proberen dat wel een beetje op Jonas leek. Het jongetje heette Huib. Maar Huib was ernstig ziek en stierf na een paar maanden, en weer waren Ewout en Tundra alleen. Het leek alsof de kannibaalse bruid weer had toegeslagen. Het leven was zo fragiel als een nachtvlinder.

Ewout keek naar buiten, en keek naar een bij gaande van bloem tot bloem. Ook zag hij wat vliegjes in een spinnenweb, en zelfs een vlinder. Ook hier zat een betekenis in. Ook dit kon omgedraaid worden. Tundra zat achter hem en had haar armen om hen heengeslagen. Hij miste Jonas en ook Huib, maar Tundra was zoveel dichterbij ineens om al die lege plekken op te vullen. Het leek alsof er in zijn binnenste broodjes werden belegd en opgewarmd. Het was een manier om dichter naar elkaar toe te groeien. Ewout had een brok in zijn keel. Ja, hij was echt depressief, maar Tundra was zijn lichtpuntje. 'Zoveel is er van ons gegeten,' zei Ewout, 'en nu eten wij elkaar door de liefde, als een weg uit deze woeste wereld.' Tundra knikte.

Midden in de nacht werd Ewout wakker van een droom. Hij droomde dat er een nachtvlinder op zijn hart zat. Hij miste Jonas en Huib zo, en brak in tranen uit. Ook Tundra werd wakker en troostte hem. Ze hield hem in zijn armen totdat hij rustig werd. 'Heus,' zei ze, 'eens zullen we alles terugkrijgen. Er is leven na de dood.'

And you will fly,

On the wings of today,

And you will be going back to remember yesterday,

And you will fly,

On the wings of love, today,

And you will be going back to remember yesterday,

Yes, you will fly high,

On the winds of love, today,

And you will be growing up to be free from yesterday

De Roodbil Stam

Henry ter Zand was een voetballer van het eerste team van zijn stad. Vaak kwam er een motorbende kijken, die de voetballers vaak uitscholden voor voetbroeders en ei-verkopers. Henry werd er altijd een beetje misselijk van. Op een dag besloot hij de motorbende eens te bezoeken. Hij had zich anders aangekleed zodat hij niet meer op zichzelf leek. Hij werd hartelijk ontvangen, en men leidde hem rond in het gebouw. Er waren wat oude mensen bij, misschien ouders van de motorrijders, en een vrouw die een soort bediende was deed het woord. Maar plotseling werd hij herkend door een van de motorrijders, en Henry moest maken dat hij weg kwam. Het uitschelden was sindsdien wel een stuk minder ineens, en op een dag werd Henry uitgenodigd om weer eens bij hen op bezoek te komen. De motorrijders hadden er spijt van dat ze hem zo rot hadden behandeld. Al gauw werd Henry goede vrienden met hen, wat ook de bedoeling was. Op een dag las een van de motorrijders voor uit een vreemd jongensboek. Het ging over de roodbil stam, een groep wilden die in de bossen leefden. De roodbil stam deed veel aan voetbal, maar er werden nogal wrede dingen gedaan met de verliezers. 'Het spijt ons, Henry,' zei de motorrijder, 'we hebben ons inderdaad nogal kinderachtig gedragen.'

Eric Rouwmeester heette een van de motorrijders, en had vroeger nog bij Henry in de klas gezeten. Eric knipoogde naar hem. Aan het einde van het voorlezen sprak Eric hem nog even persoonlijk aan. 'Heb je zin om een keer mee te gaan samen naar het bos ?' vroeg Eric. 'Dan kunnen we wat oude herinneringen ophalen.' Henry vond dat best. Een paar avonden later waren ze samen in het bos. Zo deden ze dat vroeger ook. 'Ja, eigenlijk raar,' zei Eric. 'We gingen beiden naar een andere school later, en het contact was verbroken, terwijl we toch altijd goede vrienden waren.' Henry knikte. In het bos kwamen ze een verwilderde vrouw tegen. Ze had wat rode verf achter op haar broek. 'Ja, verfschieten,' zei ze. Het bleek een spel te zijn.

Na een tijdje kwamen ze bij een ravijn aan. Ze hadden hier een goed uitzicht. 'Herinner je je Klaas nog ?' vroeg Eric. 'Heeft zichzelf stukgereden tegen een boom. En Ilse, ook dood.' Henry knikte. Ja, dat had hij ook gehoord. Hij was er kapot van. Klaas en Ilse waren ook goede vrienden van hem. 'Maar ja, dood is dood,' zei Eric. 'Je kunt ze niet terughalen.' Daar kwam de vrouw weer langs. Ditmaal had ze nog meer rode strepen op haar lichaam. 'Zo, je hebt het druk,' zei Eric.

'Ja,' zei de vrouw. 'Een feestje, maar een leuk feest.'

'Gelukkig,' zei Eric. Henry grinnikte. 'Hey, is dat Riet niet ?' zei Henry. 'Riet van de Kaars.'

'Ja, verhip, je hebt gelijk,' zei Eric. 'Hey, Riet.' Maar Riet was al weer verderop. 'Laten we er naartoe gaan,' zei Eric. Even later vonden ze haar. 'Hoe gaat het met je, Riet, ken je ons nog, Eric en Henry.'

'Het gaat goed, en met jullie ?' vroeg Riet. Ze deed een beetje afstandelijk ineens. Riet kon vroeger moeilijk meekomen op school en had vaak het gevoel dat ze er niet echt bijhoorde. Ze ging vroegtijdig naar een andere school. Na een tijdje brak het ijs een beetje. 'Zeg hebben jullie zin om mee te gaan naar het feestje ? Het is mijn feestje,' zei Riet. Even later zaten ze bij haar thuis met de andere feestgangers. Ze had een groot huis. 'Blijven jullie slapen ?' vroeg ze.

Ach ja, waarom niet, dachten Eric en Henry. Er werd even wat gebeld, en al snel was het okay. Midden in de nacht stond Eric op en ging op zijn blote voeten naar buiten. Het was een huis in het bos. Hij vond het geweldig om alleen in de natuur te zijn. Na een tijdje lopen kwam hij bij een meer aan, deed zijn kleren uit en gleed in het water. Het water was een beetje koel, maar verder was het warm weer. Heerlijk vond hij dat, om in de vrije natuur te zwemmen, en helemaal alleen. Maar later merkte dat er ook een andere man en een vrouw aan het zwemmen waren, aan de overkant van het meer. Het waren mysterieuze mensen. Eric groette hen beleefd. 'Zo, wat doe jij zo laat hier,' vroeg de man. Eric vertelde dat hij niet kon slapen, en het fijn vond alleen in de natuur te zijn. 'En jullie ?'

vroeg Eric.

'We hebben nergens om naartoe te gaan,' zei de vrouw. 'We hebben ons huis verloren, en nu leven we in de natuur.' Even later lieten ze hem het hol zien waarin ze woonden.

'Fantastisch,' zei Eric. 'Ik zou ook wel in zo'n hol willen wonen.' Maar ineens greep de man een pistool en richtte het op Eric. 'Meekomen,' zei hij. Eric werd ergens in een kooi gestopt gemaakt van takken en touw. 'Wat gaan jullie met me doen ?' vroeg Eric.

'Weten we nog niet,' zei de vrouw. Eric zag dat de vrouw rode vlekken op haar bil had. Toen lieten ze hem alleen. Na een paar uur was Eric nog steeds alleen, en begon te roepen. Na een tijdje sleurden de man en de vrouw de kooi naar het meer en duwden hem erin. Eric schreeuwde nog uit alle macht, maar niets hielp.

De vermissing van Eric kwam hard aan bij Henry. Ook Riet was er kapot van. Pas maanden later vonden ze hem, verdronken. Ook de man en de vrouw die het op hun geweten hadden werden gevonden. Het bleek dat ze onder in de grond nog meer vermiste personen vasthielden, maar die leefden nog steeds.

Henry keek naar Riet. Ze leek veel op de vrouw die het gedaan had. Ze bleken tweelingzussen te zijn. De man bleek lid te zijn van de motorbende.

Op een dag werd er weer uit het vreemde jongensboek voorgelezen. Het was een soort winterboek. De roodbil stam plantte zich op een vreemde manier voort. De vrouwen legden kleine eitjes die met hun voeten uitgebroed moesten worden, anders zou het vruchtje doodgaan. Zij die uit het ei kwamen waren piepklein, als kaboutertjes, en ze hadden nog steeds een lijmachtige gel over zich heen, het vlies-ei, wat later als ze opgegroeid waren verder uitgebroed moest worden, anders zouden ze doodgaan. Dit moest gedaan worden door hun moeder of door hun partner. In hun jonge jaren waren ze als varkens, maar naarmate ze ouder werden verloren ze die kwaliteiten. Het voedsel waarvan ze leefden was rode varkens. Hun vijanden : langbek krokodillen.

Henry begreep niet waarom er nu weer uit het jongensboek voortgelezen moest worden.

Onze kapitein is een jongen, zei de motorrijder. Hij heeft dit boek geschreven, en het is onze bijbel.

'En waar is die jongen ?' vroeg Henry.

'Vraag niets,' zei de motorrijder.

Henry besloot er niet meer naartoe te gaan. Maar toch keerde hij weer terug. Alsof iets zijn interesse had. Op een nacht werd Henry wakker. Er stond een jongetje voor hem in middeleeuwse koninklijke kleding. 'Ik ben het geheim van alle tijden, ik ben het poppetje waar alle paarden op rijden, waar alle rozen om strijden.'

'Wat kan ik voor je doen ?' vroeg Henry. Maar het jongetje was alweer verdwenen. De nacht erop was het jongetje erweer. Ditmaal had hij een boek bij zich. 'Dit is mijn bijbel,' zei hij. Op de kaft stond 'De Roodbil Stam' met een plaatje waarop wilden voetbalden. De bal was een leren zak die een beetje op een doodshoofd leek.

Weer vroeg Henry : 'Wat kan ik voor je doen.' Het jongetje gaf hem het boek en verdween. Henry begon direkt te lezen. Het was een boek over de middeleeuwen, over wrede praktijken, die uiteindelijk ophielden, maar ze waren nog steeds in de lucht, en kwamen verkleed als andere dingen.

Een man werd wakker van een lange vreemde droom. Hij had de dag ervoor naar een oorlogsfilm gekeken, en daarna naar een voetbalwedstrijd. Hij zuchtte diep, en viel weer in slaap. Hij droomde toen over een dames voetbal team waar alle vrouwen rode strepen op hun achterste hadden, terwijl sommige grote rode vlekken hadden, en sommigen gewoon rode broekjes. Honden renden over het veld, die toen in zwarte panters veranderden. En toen stond het veld in brand. De man was schoolmeester, en de volgende dag toen hij een vrouwlijke collega tegenkwam bemerkte hij dat er

rode vlekken op haar broek zaten, die op lipstift leken. De man wreef in zijn ogen. 'Ben ik nu gek ?' dacht hij bij zichzelf. Maar toen ze zich omdraaide had ze het gezicht van een hond. De man wist dat hij nog steeds sliep. Het leek wel alsof hij niet meer kon wakker worden, en de dromen werden steeds langer en langer. Hij herinnerde dat hij de dag ervoor bij de t.v. en bij de voetbalwedstrijd veel te veel had gedronken. Of hadden ze soms iets in zijn glas gestopt ?

Een man las een vreemd verhaal in een magazine. Het was een soort strip, ook met veel plaatjes, en dan weer tekst. Het was in een wasserette. Hij gooide de magazine opzij. Greep zijn spullen en liep naar buiten. Het werk was gedaan. Hij gleed uit over een bananeschil en viel terwijl alles op de stoep lag. Sommige mensen hielpen hem. Zijn wasmachine deed het niet meer. De was was weer vuil, maar iemand anders bood hem aan de was te doen bij haar thuis. Het was een aardige vrouw. De vrouw van de man was zwanger. Hij wilde weer op tijd thuis zijn, maar het was zo gezellig bij de vrouw dat hij wat langer bleef, en ze besloten vrienden te blijven. Hij vertelde haar over het vreemde verhaal wat hij in de magazine had gelezen. 'Nee, niet gelezen,' zei de vrouw.

Een man zat bij de psychiater. Dit was het verhaal wat hij eruit floepte. 'Okay,' zei de psychiater, 'en wat is de betekenis ?'

Een krant werd gedrukt met dit vreemde verhaal. Iemand werd wakker en had dit gedroomd, iemand las dit. Een grote octopus hing over een stad, en slikte de stad op in zijn geheel. Iemand rende uit het ziekenhuis. Ze hadden hem een injectie gegeven, maar hij was erdoor aan het hallucineren. het was alsof de werkelijkheid nu in duizenden stukjes voor hem lag, in brokken. Iemand was geraakt door een giftige pijl van een wilde stam, de roodbil stam. De man was aan het hallucineren en werd in een kooi gezet. Al snel raakte hij uitgehongerd. Spinnen kropen over hem heen.

Iemand zat een winterboek voor volwassenen te lezen. Dit was wel het vreemdste winterboek wat hij ooit had gelezen. En het volgende verhaal was over de idioten van Mars. De idioten waren een echt ras, wilde reuzen, die in de vreemde jungles van Mars leefden. Ja, idioot was het, maar de plaatjes waren prachtig. Het sprak echt tot de verbeelding. De idioten van Mars waren vaak kaal met hanekammen. Het verhaal daarna ging over slangen, en daarna was er een verhaal wat meer op science fiction leek. De man bracht het boek terug naar de bibliotheek, en ging naar de jeugdafdeling om daar een paar winterboeken te lenen. Tot zijn grote verbazing ging het weer over de roodbil stam. Die nacht had hij een droom over een stam waarvan de vrouwen rood geverfde billen hadden. Hij vertelde het aan zijn vrouw en vroeg wat het voor betekenis kon hebben. 'Dat je teveel leest,' zei zijn vrouw. En ze had gelijk, want hij was een echte boekenwurm. 'Als je 's nachts droomt van hetgeen je hebt gelezen, dan heb je gewoon teveel gelezen, en hetzelfde geldt voor t.v.,' zei ze.

'Maar wat kan ik dan doen ?' vroeg de man. 'Heb jij een beter idee ?'

'Neem mij eens wat vaker uit,' zei de vrouw. 'Ik heb het idee dat je getrouwd bent met de boeken in plaats van mij.'

Zo gezegd zo gedaan. De man nam zijn vrouw die dag direkt mee naar het bos om een wandeling te maken. Maar de man werd al snel onwel, en ze keerden om. 'Ik kan gewoon niet zonder mijn boeken,' zei de man. Ze probeerden nog een paar dingen, maar uiteindelijk legde de vrouw zich er maar bij neer.

Een man werd wakker van een droom, en daar een andere man. Ze hadden allemaal hetzelfde gedroomd, alsof er wilde geesten in de lucht waren. Zwarte honden blaften op de straat. Diep in het bos stapte een dwerg lachend zijn huisje binnen en trok de deur achter zich dicht. Er hingen wat klokken van wezens die in elkaar waren gegroeid en die zich voedden met elkaars inhoud. De dwerg roerde wat in een potje. 'Zombies zijn het,' zei de dwerg. 'Ze kunnen niet met en niet zonder elkaar, want ze zitten aan elkaar vast door het hart. Ja, door dit middeltje zullen ze eindelijk los van elkaar kunnen komen, maar vergeten doen ze elkaar nooit.'

Einde

De Vreemde Ontmoeting

Ze droeg altijd witte laarzen, en woonde op twee hoog. Op een dag was hij van de trap in het trappenhuis gevallen. Ze nam hem op, en om hem op te vrolijken nam ze hem mee naar de kermis, waar zij hem bracht tot een clown. Hij was verder niet verwond.

De clown slikte hem op, en hij kwam in een tunnel terecht waar mensen een carnavals optocht hielden. De tunnel eindigde in een woestijn aan de rand van een grote stad. Er werden hier overal markten gehouden.

Hij vroeg zich af waar ze was. Nu een tijdje spuwde de clown hem weer uit. Het was een grote machine. Ze stond daar en lachte. 'Voel je je alweer wat beter nu ?' vroeg ze.

'Dit is geweldig,' zei hij.

'Kom met me mee naar huis,' sprak ze. Ze nam hem bij de arm en leidde hem naar twee hoog. Binnengekomen kreeg hij een kopje koffie. Hij keek naar haar witte laarzen. Die waren wit als altijd.

Hij kon niet veel zeggen. 'Sprakeloos als altijd ?' vroeg ze. Hij knikte.

'Het geeft niet hoor,' zei ze.

'Ik moet gaan,' zei hij.

'Nee, blijf nog even,' zei ze. 'Ik wil je wat vertellen. De duinen hier vlakbij zijn zo mooi. Heb je zin om daar een keer te wandelen ?'

'Best,' zei hij. 'Maar ik moet nu gaan.'

'Hoe laat zullen we afspreken. Vanavond om half zes ?' vroeg ze.

'Best,' zei hij.

'Dan zie ik je bij het muurtje,' zei ze.

Hij knikte, en verliet het pand. Zo gezegd zo gedaan. Om half zes stond hij bij het muurtje. Zij had hem daar al opgewacht. Samen liepen ze door het park naar de duinen. Zij had weer haar witte laarzen aan. 'Weet je,' zei ze. 'Ik denk er vaak over om de zee over te zwemmen tot dat eiland daar, ken je dat ? Lijkt me geweldig om daar te wonen, echt fantastisch, of op z'n minst om daar eens op vakantie te gaan. Gewoon in de wildernis leven, proberen te overleven. Er groeien daar veel wilde

bessen.'

'Een bessen-menu, dat lijkt me wel wat,' zei hij. Hij begon wat trager te praten. Ze trok wat kleren uit, en rende naar het water. 'Kom mee,' riep ze.

'Dat mens is gek,' dacht hij bij zichzelf. Maar toch deed hij wat ze zei. Hij rende achter haar aan en toen het water in. 'Het is niet zo lang zwemmen,' riep ze. Na een tijdje stonden ze op het eiland. Het eiland stond inderdaad vol met bessenstruiken. Het leek wel alsof de bessen in zijn hoofd spraken. 'Het zijn erg krachtige bessen,' zei ze. 'Men noemt ze weleens heksen-bessen. Dat is omdat het volwaardig aan de voedsel-behoefte voldoet.'

'Heksen-bessen ?' vroeg hij.

Ze knikte. Ze liep op een struik af, en begon te plukken en te eten. Ook gaf ze bessen aan hem. De bessen waren erg voedzaam, en al snel hadden ze genoeg. Het was bijna als sap in hun mond. 'Hutje bouwen hier ?' vroeg ze. Hij knikte.

Die nacht droomde hij vreemd. Hij lag in haar armen als een kind bij zijn moeder. Ze was wat ouder dan hem. Hij droomde dat ze hem sleepte naar de kermis tot de clown, en dat hij weer een ritje maakte door de clown. De tunnel was weer vol met dansende mensen in een carnavals-optocht, en weer liep de tunnel uit op markten aan de rand van een woestijn, aan de rand van een grote stad. Hij ging toen de stad binnen. Er was overal graffiti hier. Hij werd duizelig en viel, en ze sleurde hem mee door de stad en toen door de markten tot de woestijn. Dit liep uit op een grote zee. De grootst mogelijke vissen zwommen in de zee.

Toen werd hij wakker. Zij lag aan de andere kant van de hut. Hij liep naar haar toe en ging in haar armen liggen. Zij ontving hem als een kind. Het voelde heel natuurlijk aan. Door de bessen werd hij kleiner, en zij werd groter, althans dat leek zo in zijn dromen. Het leek wel alsof hij aan het ijlen was. Toen hij echt wakker werd de volgende dag voelde hij zich ziek.

'Misschien komt het door de bessen, als een zij-effect,' zei ze. Hij voelde zich flink beroerd. Hij kon niet meer goed nadenken. Ook kreeg hij last met het spreken. Alles ging steeds trager en moeizamer. Hij trilde. Met haar was niets aan de hand. 'Dit doe ik dus nooit meer,' zei hij. 'Ik heb het gevoel alsof ik doodga.' Zij maakte een kano en een peddel. Ze bracht hem in de kano, en begon te peddelen. Snel waren ze aan de overkant, waar ze hem naar een dokter bracht. 'U bent vergiftigd,' zei de dokter.

'Bessen ?' vroeg hij.

'Nee,' zei de dokter. 'Het eiland wat u heeft bezocht kent vreemde diersoorten, die een speciaal gas afscheiden. Het is zwaar giftig. Wist u niet dat het eiland verboden was ? Ik zou u hier eigenlijk voor moeten aangeven. U heeft waarschijnlijk de natuur daar zwaar verstoord.'

De dokter gaf hen pillen mee, die hij tweemaal daags moest slikken met water. Elke dag ging het een stukje beter met hem. Zij kwam hem vaak opzoeken. Dan hield hij zijn hand vast. 'Jammer dat het zo gelopen is,' zei ze. Hij knikte. 'Ik ben blij dat ik weer thuis ben,' zei hij.

'Thuis is toch het beste dan,' zei ze. 'Maar het was een goede ervaring.'

'Voor mij niet,' zei hij.

'Oh, waarom niet ?' vroeg ze. 'Alles moet je een keer meemaken.'

'Dat vind ik niet,' zei hij. 'Je kan ook gewoon je eigen weg gaan. Ik hoef niet alles mee te maken.'

Maar toen leek het wel alsof ze een beetje boos werd. 'Ik moet gaan,' zei ze.

'Nee, blijf nog even,' zei hij.

'Nee, geen sprake van,' zei ze. 'Je bent me nogal een betweter.'

'Jij anders ook,' zei hij.

'Dan is het beter dat het hier stopt,' zei ze. 'Wij kunnen niet met elkaar.'

'Eet maar wat bessen,' waren haar laatste woorden. Toen vertrok ze. Hij heeft haar nooit meer teruggezien.

Het Surinaamse Dagboek

Suriname, 6 april 1992

Ik ben in Suriname aangekomen. Vastbesloten het geheim te vinden waar iedereen over spreekt. De papieren roos, de naam voor een lange plant met papier-achtige roosjes, komt veel in Suriname voor, en nergens anders in de wereld. Ik staar naar de plant, met vreemde gevoelens in mijn buik. Een verlamming kwam over mij, en ik moest naar het ziekenhuis. Ik heb nu de ontmoeting gehad. Ik had hier lang op gewacht, maar het liep bijna verkeerd af. Ik was voor drie weken in het ziekenhuis.

Suriname, 8 april 1992

Ik weet niet wat ik moet doen. Ik kan niet loskomen van Suriname. Ik loop dwalend rond en kan niet weg. Het lijkt wel alsof ik opgesloten ben. Het lijkt alsof ik dood ben, terwijl ik leef. Ik heb het duistere geheim van Suriname ontmoet, maar nu ben ik in de war. Mensen kijken me na op straat. Ik geef een zoekende indruk. Alsof ik iets kwijt ben. Ik kan mijn gedachtes niet beheersen. Ik ben een gevangene van Suriname. Het is alsof een spin mij van binnen opeet. Ik heb jeuk van binnen, en hoeveel ik ook krab, het gaat niet weg.

Ik ben niet gemachtigd om contact op te nemen met mijn familie. Ik krijg geen toestemming. Ik heb ook geen idee van wie ik toestemming moet krijgen. Ik denk dat ik gek aan het worden ben. Ik geef de schuld aan de papieren roos. Ik haat die planten nu, alhoewel ik weet dat ik misschien nu onredelijk ben. Toch heb ik het idee dat die planten duivels zijn. Ze worden vaak bij allerlei duistere

rituelen gebruikt.

Ik ga huilend naar bed. Ik voel me fragiel en verward. Ik heb hulp nodig, maar durf het niet te vragen. Het is alsof het me verboden is. Het voelt alsof ik in een coma leef. In de nacht kijkt een vreemd houten standbeeld mij aan. Ik heb het gevoel alsof mensen mij uitlachen en niet om mij geven. Was ik maar nooit naar Suriname gegaan. Het is alsof iemand mijn geld en paspoort heeft gestolen, terwijl ik het nog steeds heb. Maar het dringt niet tot mij door. Niets dringt er tot mij door. Ik heb het gevoel alsof mensen mij niet horen, wat ik ook zeg. Ze leven gewoon door. Ik heb zelfs het gevoel dat het onmogelijk is dat iemand verstaat wat ik zeg. Ze horen mij wel, maar zij verstaan het niet, en het lijkt hen ook niets te kunnen schelen.

Ik weet zeker dat ik onder een vloek ben. Ik maak een lange boswandeling tot aan een rivier. Dan loop ik terug. Ik voel me opeens heel warm van binnen. Alsof iemand mij wel begrijpt, of een gevoel dat alles wel goed komt. Maar dat is maar een flits. Als ik terug kom op mijn kamer ben ik depressief. Het wordt zo erg dat ik weer een wandeling maak naar de rivier. Ditmaal voel ik alsof ik gewapend ben, maar ik ben onbewapend. Iets of iemand speelt een spelletje met mij. Het is alsof ik aan de drugs ben, maar ik heb die troep nooit aangeraakt. Of zou iemand iets in mijn koffie hebben gedaan ? Ik ben mezelf niet meer. Ik voel alsof ik een zombie ben. Iets is over mij gekomen. Ik heb ook het gevoel dat ik niet goed meer kan praten. Alsof niemand mij kan horen, of in ieder geval dat niemand mij begrijpt, alsof ik in een andere taal spreekt die niemand verstaat. Ik begin wanhopig te worden, hopeloos. Ik voel me opgesloten. Iemand heeft iets in m'n hoofd gedaan. Ik heb koppijn. Het is alsof ik opgesloten zit in mezelf, en iemand heeft de sleutels weggeworpen, zonder enig mededogen. Het is alsof er een sieraad in me zit wat ik niet kan bereiken. Dan begint het sieraad te branden, en ik begin weg te smelten. Ik kan het vuur ruiken. Nu denk ik echt dat ik gek ben geworden, verdwaasd, krankzinnig. En dat terwijl ik me zo op deze vakantie had verheugd. Ik weet dat ik niet meer terugkan. Iets houdt mij tegen. Iets heeft mij naar de keel gegrepen. Iets met een witte jurk. Ze loopt op sandalen. Zou het een geest zijn ? Of verzin ik maar wat. Ik heb het gevoel dat er hier een oorlog is, en dat ik tot het leger wordt geroepen. Ik moet vechten. Ze willen mij laten staren naar een haan. Ik moet die haan bevechten, en dan merk ik dat ik zelf een haan ben. Ik smijt het boek op de tafel wat ik aan het lezen ben. 'Is het nu afgelopen ?' roep ik. Het is alsof ik bezeten aan het raken ben. Ik voel het schuim bijna op mijn mond komen. Ik maak veel speeksel aan. Wanhopig val ik op mijn bed. Ik begin aan mijn haren te trekken, en wild met mijn hoofd te schudden. Iets is binnenin mij gekomen. Ik krijg het er niet uit.

Suriname, 10 april 1992

Ik voel me dromerig. Ik heb nog steeds geen contact met mezelf kunnen krijgen. Het is alsof ik mezelf niet meer kan bereiken, alsof ik uit mijn eigen handen ben weggegleden, in de diepte, verdronken. Ik voel me als een pop, of alsof ik als een pop ben, en ik houd mezelf vast, maar ik kan mezelf niet bereiken. Ik ben onbereikbaar. Ik kom er niet meer doorheen.

Ik weet weer waarom ik hier ben : voor de juwelen. Maar de juwelen hebben mij opgesloten. Ik kwam om juwelen te zoeken in de bossen, maar het was te gevaarlijk. De wachters van de juwelen hebben mij opgesloten.

Suriname, 10 maart 1993

Ik begin een reclame bureau in Suriname, ook om adviezen te geven wat betreft reclame. Vorig jaar was een verschrikkelijk jaar. Ik heb mezelf bij elkaar kunnen grijpen, maar ik wil niet weg nu. Eerst kon ik niet weg, en nu wil ik niet weg.

Suriname, 10 maart 1994

Het is weer mis. Alle ellende is teruggekomen. Ik wil niet meer leven. Ik wil van deze planeet vertrekken, maar ik kan niet. Ik probeer de dood te vinden, maar deze vlucht van mij weg. Iets roept mij op voor de oorlog, een oorlog tegen een haan. En dan merk ik dat ik zelf ook een haan ben. Met mesjes sta ik daar, mesjes aan mijn benen vastgemaakt. Maar dan enige tijd later beland ik in het ziekenhuis. Ik voel me gebroken. Ik ben verwond, misschien zelfs dodelijk. Mensen vertellen me dat ik ergens ben ingesprongen. Het was nogal van een grote hoogte. Ben ik mijn verstand aan het verliezen ? Ik kan niet tegen de smoelen van deze mensen, die hypocriete, duivelse glimlachen. Ze voeren iets in hun schild, ik weet het zeker.

Suriname, 12 maart 1994

Iemand zingt liedjes tot mij waarvan ik rustig wordt. Ik lig nog steeds in het ziekenhuis. Soms ben ik bewusteloos. De verpleegsters zijn wel aardig hier. Ze zingen voor mij, en zeggen dat als ik weer beter ben, dan zullen ze met me zwemmen, in de rivier achter het ziekenhuis. Dat is al half in het bos. Het lijkt me wel leuk. Hun glimlachen zijn mysterieus en zoet. Ik heb vol vertrouwen in hen dat zij mijn leven beter zullen maken.

Eén van de verpleegsters neemt mij mee in haar auto. We gaan diep het bos in, naar een rivier waar krokodillen leven. Zij laat me ook een plant zien genaamd de papieren roos, een lange plant met bijna papieren roosjes. Ik schrik. Ze houdt mijn hand vast, maar die duw ik weer weg. Ik ben ineens heel paranoide. Ze vraagt me wat er gebeurd is, maar ik ren weg met schuim op mijn mond. Ze komt mij achterna. Ze heeft een boog en dreigt mij neer te schieten. Niemand zal namelijk ontsnappen. Ik weet niet waar ze het over heeft. Ik ben toch niet in een gevangenis ? Maar ze geeft geen uitleg. Dan lijkt het alsof ik een klap op mijn hoofd krijg. Even later wordt ik wakker in het ziekenhuis.

Zij zingt over mij.

Suriname, 18 maart 1994

Ik denk dat er iets goed mis met mij is. Ik ben opgesloten in een nachtmerrie, alsof ik in een coma ben. Daarom kon ik hier nooit weg. Ik kan niet goed nadenken. Ik kan niet tellen. Ik wil weg, maar ik kan niet. Ik probeer weg te kruipen, maar ik ben als een verlamde. Alles is zo groot en ver weg om mij heen. Het is alsof ik in de maag van een beest ben, een roofdier. Ik wil hier weg. Maar ik kan niet. Alles gaat zo traag. Ik heb het idee alsof niemand om mij geeft, maar toch heb ik het gevoel dat het goedkomt.

Suriname, 18 mei 1994

Ik lag in warm water. Het gaf me hoop. Eventjes kon niks me nog schelen. Ik heb het gevoel dat ik meer in mijn dagboek moet schrijven. Dat doe ik bijna niet. In mijn dromen groeien planten met witte bloempjes in mijn kamer. Het is alsof ze zullen komen om me te halen. Er groeien witte bloemen in mijn hoofd, planten met witte bloemen, weelderige struiken, die een wit zaad verspreiden. Het maakt me warm van binnen. Ik dacht dat Suriname zo meedogenloos was, maar nu heb ik haar geheim gezien. Alhoewel ik mezelf misschien wat teveel bemoedig nu. Wat hebben die witte bloemenstruiken in hun zin ? Ze hebben doornen als ik ze dichterbij bekijk. Er druipt bloed vanaf, als van de poten van gevechtshanen, van de messen. Iets knapt er in mijn hoofd. Ik moet even neerliggen. Ik herken deze plek. Had ik dit niet in mijn dromen gezien ? Ik was op weg naar een witte stad, met zoveel anderen, maar toen brak de ladder af. We vielen allemaal naar beneden. Het was een bodemloze put, met veel vuur. Duivels waren rondom ons. Een huis van medelij neemt ons binnen, maar dat bleek valse medelij te zijn. Ik kan niet meer nadenken. Alles duizelt mij voor

de ogen. Hier leeft valse genade, een beest.

Suriname, 19 mei 1994

Toen kwam het. De struiken namen bezit van me, alsof rivieren me overstroomden. Ik was in een droom. Ik was als Doornroosje, maar Doornroosje stierf. Ze werd door teveel doornen geprikt. Ze gilde terwijl ze stierf. Het was een deel in mij wat stierf. Terwijl het andere deel een clown was, die onder water was, verstrikt in een onderwater-struik, ook met vele doornen. Ook de clown stierf toen, en ik bevond mijzelf in een wilde zee, totdat ik aanspoelde op een strand. Iemand kwam tot mij, en hielp mij op de been. Toen bracht zij mij naar haar huis. Ze glimlachte. Ik staarde naar haar. Ik kon niet denken. Alles stond stil. Ik ben nu meerdere personen.

Suriname, 20 mei 1994

Het moorden van mei is aan mijn zij. In een slachtkamer bracht zij mij. Ik wist niet wie zij was. Ik durf niet veel te zeggen. Ze is een moordenaar, nogal periodiek. Ik ben te zwak om tegen haar op te staan. Ik ben nu meerdere personen. Zij heeft mij gespleten. Ik kan mezelf niet vinden tussen alle maskers.

Suriname, 21 mei 1994

Ze zit op een stoel, en ik moet haar diensten verlenen. Ik heb deze stoel eerder gezien. Het stond boven Suriname toen ik het land binnenkwam. Ik ben meerdere personen nu, uit elkaar getrokken, verscheurd. Ik moet de stoel aanbidden. Zij is een moordenares. Ik ben door de verkeerde persoon gered. De enige die ik nog heb is mijn dagboek. Zij houdt mij onder schot en bedreigt me. Zij is hoog in de wolken, als de ark van Noach, en ik ben het volk. Ik ben niet in de ark, en dat is een vreselijke gewaarwording. Overal regent het. Haar stem klinkt door mijn hele lichaam, als donder en bliksem. Ik sta in vuur. Ik sta in brand, maar dan besef ik dat ik een deel ben van een plant. Ik ben een deel van een struik, en ik groei naar boven.

Suriname, 22 mei 1994

Een plant met gele bloemen, het is als drugs. Over die brug kwam ik hier. Wie heeft mij zo gemaakt ? Er moet een uitweg uit dit doolhof zijn. Ik ben bezeten en gespleten. Ziek zijn in Suriname is geen pretje. Ik kon er wel in, maar niet meer uit. Het vuur der dwazen brandt hier. Als dollen dansen zij er omheen. Ik doe niet mee.

Een groter kwaad is er nooit geschiedt.

Suriname, 23 mei 1994

Ik hoop dat ze nooit mijn dagboek leest. Ze schijnt er geen interesse voor te hebben, dus ik schrijf door. In de nacht heb ik wel haar dagboeken gevonden. Ze schrijft over mij. Ik zit hier gevangen. Het is haar paleis.

Suriname, 24 mei 1994

Ik voel me als haar marionet. Twee vrouwelijke matrozen vielen in hetzelfde lot. Ze zitten daar in hun marine jurkjes, wit met blauw. Ik ben in een halve coma. Ik kan me niet goed bewegen en niet goed ademen. Het is de aanval van de plant. De struik heeft genomen, en laat haar doornen inzinken. Buiten is er donder. Het leger van de plant is gekomen. Ze staat op het balkon op de uitkijk, alsof ze schepen naar binnen moet halen. Dan doet ze het raam dicht. Haar haren zijn als in

vuur. Dan brandt ze helemaal. Ik kijk hoe ze in as verandert, maar het is slechts zaad. Wit zaad, wat door het huis wordt geblazen. Het huis is in stof en een spin maakt webben.

Suriname, 25 mei 1994

Zij zit in een witte jurk, omringd door de planten met witte bloemen. Zonder de gele bloemen zou ik hier nooit zijn gekomen. Zij namen mij me op hun schip. Mijn verleden liet ik achter me. Het verdronk. Eindelijk voelde ik mij aangenomen in de ark van Noach. Ik kan er niet meer aan denken. De zee is romig. Ik ben op het schip. Het schip is een eiland, als een vis in de zee, als een haai. Ik kan niet meer vooruit en niet meer achteruit. Alleen het schip kan bewegen. De bloemen groeien naar de hemel. Dit is mijn ladder. Maar dan breekt de ladder. Het witte huis neemt mij aan, verzorgt mijn wonden. Ik voel mij zwak, en de witte dame heerst over mij.

Suriname, 26 mei 1994

Ik ben bang dat zij mijn dagboek leest. Daarom verdraai ik de woorden. Ik lees haar dagboeken in de nacht. Zij zijn duister. Ik denk dat ik gek wordt. Schuimbekkend rol ik op de grond, totdat ik mij weer optrek aan de lange planten met bloemen. Ik trek mezelf op aan de struik. Ik klim naar de hemel, maar kom niet ver. Ik kan alleen maar kijken. Ik staar naar Surinaams fruit op een schaal. Voor mij is het een zee, een zee waarover ik nooit kan komen, maar waar wel eilanden in zijn. Dit fruit draagt een duister geheim. Dit fruit ligt alleen maar stil, en ik kijk ernaar. Een zee van fruit liet mij niet door. Ik kan alleen maar kijken. Ik kan alleen maar wegzinken. Ik zag hen daar staan op de bruggen met maskers, en in de boten. Zij namen vrouwen in wit op het schip. Die visten zij uit het water. Zij haalden die vrouwen naar binnen als Surinaams fruit, fruit met een duister geheim. Het Surinaamse fruit is als een lange reis naar ellende. Als je bij de pit bent aangekomen ben je dood. Vrouwen in kanten jurken, bedolven onder spinnenwebben. Spinnen in hun haren. Zo bieden zij het fruit aan. Geen goede reclame als je het mij vraagt, maar het wordt goed verkocht. Mensen kijken niet verder dan hun neus lang is.

Suriname, 27 mei 1994

Planten met blauwe bloemen. Het paars groeit aan de randen van de rivier, als het paarse vuil. Het zijn paarse bloemen. Diep kijk ik in haar ogen en zie hetzelfde. Het is bijna als een spiegel. Ik probeer de diepte van haar ogen te zien. Het paars bedekt hier alles. Ik heb het gevoel dat ik in cirkeltjes draai. Hetzelfde is mij al eens eerder overkomen. Ik kan niet losbreken. Ik moet geholpen worden. Maar de hulp komt niet.

Suriname, 28 mei 1994

Ik wacht op de droom die mij zal doen ontwaken, die mij weer laat durven spreken. Die droom komt maar niet. De hemel lijkt ver weg. Het grote syndroom van Suriname heeft mij in haar macht. Het is als een verslaving aan drugs. Ik kan de ketenen niet doorhakken. Moed heb ik niet om dit syndroom in detail te bespreken. Ik praat er slechts omheen. Ik ben zo gemaakt. Het is mijn aard geworden. Ik drink van de bloemenzee, en stik bijna in haar zaad. Warmte komt met golven om mij heen. De witte stad komt in zicht, maar verblindt mij.

Suriname, 29 mei 1994

De vrouw in het wit staat tussen twee matrozen in. Zij komen van een vreemd leger. Ik draai en woel in mijn bed. In de rivier hangen de witte bloemen diep, met een zwaar gewicht. Ik zit op de rivier-boot. Het was een labyrint van vuur, waarin we de juiste combinaties moesten zien te vinden. Het was een race tegen de klok. De muren waren draaiende en brandende. We renden, maar zij

struikelde. Een gil achtervolgde mij. Ik kon haar niet meer vinden.

Suriname, 30 mei 1994

De ladder naar de witte stad laat grijze gezichten zien. Zij zijn niet uitgenodigd. Als zij de ladder aanraken, dan branden zij. Hun gezichten smelten weg. Ik ben op de ladder en kom steeds hoger, steeds dieper. De witte muren van de stad zijn begroeid.

Zij zat daar op een witte troon, waar alle ladders naartoe leidden. Ze keek naar beneden en verdween in witte rook. Ik volgde het spook dieper de stad in.

Iedereen zonk weg in de witte golven, en vele schepen vergingen. Ik klom door, hoger de stad in. Ik durfde niet achterom te kijken. Ik hoorde gekrijs, en mensen riepen : Stop. Maar ik liep door. Ik was in Suriname. Zij nam het gewicht van de stad in. Alles loopt over in de wildernis in de diepte van de witte stad. Het is een schuimende zee, wild golvend. Het is een Surinaamse vrucht. Surinaams fruit, ik kijk erna, en het is alsof ik in een coma ben. Niemand kan mij horen. Niemand kan mij verstaan. Het is alsof er nooit communicatie is geweest. Niemand kan iets overbrengen. Ik zink weg in de witte zee. Grote vissen zwemmen hier, maar zij nemen niemand mee. Wij zijn aan ons lot overgeleverd. Oh, was ik maar nooit naar Suriname gegaan. Ik ben gebrandmerkt.

Suriname, 31 mei 1994

Ik herinner de droom over het witte hek. Het trekt me tot de wildernis, maar laat me nooit door. Het trekt me dieper en dieper totdat ik vastraak. Is dit het grote Suriname ? Is dit het witte hek ? Het is een vreemd hek, met vreemde muziek, als een begrafenis. Wie wordt er begraven ? De muziek zo traag en subtiel. En voordat je het witte hek bereikt kom je tot een stad waarin je altijd verdwaald. Het neemt je tijd in beslag. Het neemt alles. Ik sta op de duinen en schreeuw over alles wat me is ontnomen door het witte hek. Ik wil het terug, maar golven overweldigen mij, en nemen mij mee, dieper tot het witte hek, als tot een ladder. Een pen wordt in mijn hand gedrukt, en ik moet veel schrijven. Ik moet een boek schrijven over Suriname. Ik moet tot haar geheimen doordringen. Ik schreeuw. Ik heb het trauma in mijn hand, maar dan wordt het rustig. Ik hoor het witte hek ruizen op de achtergrond, spelende haar muziek. Het doet pijn, maar de steek gaat eruit. Ik moet een wit boek schrijven, een witte bijbel. Ik tril en beef. Ik wil wegrennen, maar golven overweldigen mij. 'Schrijf, schrijf,' bulderen zij. Er beginnen dingen in mijn hoofd te draaien. Ik kan geen verhalen schrijven. Maar de klokken in mijn hoofd leiden een leven op henzelf.

De jongen met drugs

Fruitkraam

In een steegje verkocht hij drugs,
De plaaggeest zat achter hem aan,
Een plaaggeest met meerdere gezichten.

De muren waren wit en kaal,
Hij was mijn vriend,
Hij was als een trein in de nacht,
Een grootse nacht

Een trein in de nacht,

Van grote pracht,
Hij verkocht drugs op het plein,
En nu wordt het plein klein,
Zo ver weg, dat de drugs onbereikbaar is

Hij kan niets meer verkopen,
Ze zijn nu zo ver weg,
Als fruit op schalen,
Ik kan ze niet meer horen,
En zij zijn doof

De drugs geeft plaatjes in je hoofd,
Maar nu is het weg

Pinocchio

De trein breekt door in mijn hoofd,
Het is de nachttrein,
En daar staat de man in het blauw,
Als een reus is hij,
In de grootse nacht.

Hij rijdt in een mercedes,
Heeft hij die eerlijk verdient of gestolen,
Niemand weet het,
Een raadsel in de nacht is hij,
Als hij naar de sterren kijkt,
Dan vallen ze.

Is hij Pinocchio ?
Hij komt als de nachttrein,
Door bloemenvelden,
Na een lange nacht,
Is hij lang

Pinocchio rijdt door de straten,
Allen zien hem,
En hij zwaait,
Hij is de koning,
Zijn leugens hebben hem lang gemaakt,
Hij heeft een goed overzicht,
Al zij die liegen,
Hij liegt nog meer,
Hij is de opper-leugenaar

Wuivende rijdt hij door de straten,
In zijn open mercedes,
Hij zwaait naar de mensen,
Alsof hij de koning is,
Maar hij is het niet,
Hij is gewoon een goede leugenaar,
Iemand die veel liegt en bedriegt,

Het geeft hem rust,
De jongen verkoopt drugs voor goede dromen,
Allemaal illusies

Ze volgen hem tot achter de bergen,
Waar de bloemenvelden overgaan in zeeen,
Hij is een verkoper, een zakenman,
Hij slaat op, en verbergt.

Een sprookje zoals Bagdad

Oh Bagdad, met je roze bomen, met je roze bananen,
Oh Bagdad, je kwam helemaal overzwemmen,
Jij van Bagdad,
Waar de harten-koningin nog steeds hoofden afkapt,
Johannes de Doper wordt gemist

Oh Bagdad, met je edele grachten,
Met je roze meloenen, met je roze planten,
Ze groeien langs de grachten, zo de huizen in,
Je kwam van zo ver,
Jij van Bagdad,
Of kom je ergens anders vandaan,
En leef ik in een waan ?

De harten-koningin gaat door de straten,
Dan verandert ze in het zwart,
Ze klopt op de deuren,
Want ze wil koppen zien rollen,
Die moet onthoofd worden, en die,
En dan gaat ze weer verder,
Een heel leger volgt haar,
En zij groeien elke dag,
Zij hebben lange haren

Als bokken volgen ze haar,
maar zij onthoofdt hen ook,
Zoveel koppen moeten rollen

Dan klopt ze op de deur van de auto-winkel,
Een groot gegil,
Het is hier onheilspellend,
Daarom verlaten velen de stad,
En daarom zwom jij naar mij,
Je komt van zo ver

Maar Bagdad is maar een sprookje,
Jij komt ergens anders vandaan,
Ik weet het wel, zeg op

Zij kwam van ver, in haar bootje,
Helemaal alleen was zij in de stad,
Het leek een beetje op Bagdad,
Een kabouter zat achter haar aan,
En een trein brak door de stad heen,
Niemand wist waar het vandaan kwam

En nu ben je hier,
Maar ik zie je niet staan,
Onzichtbaar ben je

Ook de bomen zien je niet,
Ze kijken dwars door je heen,
Jij kwam van een onzichtbare stad,
Ook een sprookje,
Een sprookje zoals Bagdad

En dan moesten ze allen in de spiegel kijken,
En dan zagen zij het weer,
Aan de andere kant van de spiegel leefde jij,
En nu ben je hier

Een spiegel vertelt over jouw wereld,
Een reflectie van ver weg,
Oh zo ver weg,
Waar wij niets van weten

De Roze Muur

'Ketenen rondom mijn hart, het roze rondom mijn hart,
langzaam zal het afdrijven ... Het spreekt, en dan breekt alles ...'

Ze hebben gestoken. En nu is alles zacht als honing. Drie bijen gingen op hen af, tot de grote stad, en bereikten haar hart. Haar hart zond de stralen uit over de grachten, en nu is zij hier, in een wieg. Ik schommel de wieg, en troost het huilende kind.

De moeder wilde het kind niet meer troosten, en rende weg in de nacht. Met een zwarte bus vertrok zij naar het woud. Ik bleef bij de baby. Ik wilde het kind in liefde grootbrengen, maar ook ik werd weggegrepen, het kind alleen achterlatende. Ik had geen andere keus. Ik kon niet meer terug. Er was een muur tussen haar en mij. Alles was zwart voor mijn ogen.

De roos nam haar mee, en bracht haar tot een tafel. Hier groeide ze op. Wie verstaat de pijn van overleden ouders voor hun kind ? Ze proberen het hart van het kind te bereiken in de zwarte nacht, maar ze worden achterna gejaagd door zwarte honden, totdat zij een tweede keer sterven.

Ik at van het honingbrood. Ik was een schim in de nacht. Bij daglicht was ik een golf in de zee,

terwijl mijn kind sliep. Ik zond haar roze dromen. Ik maakte een wiegje voor haar in de roze droom, en suste het kind, schommelde de wieg. De roos heeft altijd voor haar gezorgd.

Ik staar naar deze roos, in een vaas op tafel. De roos heeft alle kleuren van de regenboog en spreekt in vele talen.

De honing prikt in mijn keel. Het kind kijkt naar mij en lacht. Ik voer het kind honingbrood, en neem het dan mee over de zeeen van dromen. Tot een roze stad neem ik het kind, waar paarse rozen bloeien. Ik neem het kind aan de hand langs de grachten. Paarse rozen groeien aan de wanden van de gracht. Ergens gaat er een trappetje naar beneden.

Even later neem ik het kind mee uit de stad, waar heide is. Ik breng het kind door de heide. Tot de bijen zullen wij gaan.

De bijen maken honing in vele kleuren. Ik laat het kind proeven van de honing. Een grote boom staat hier, met uitzicht over de werelden.

Roze muren hebben de kamer van het kind, waar het kind haar wieg heeft. Ik schommel de wieg zoals ik altijd doe, en sus de baby. Ik troost het kind waar de moeder het niet kon troosten. In een groot vuur is de moeder, sterker dan haarzelf. Ze rent om van het vuur los te komen, maar het blijft knagen.

Totdat ook de honing haar vindt. Ik praat tegen het kind. Maar het kind slaapt. Ik fluister, en doe dan zachtjes de deur dicht. Ik zit met de moeder op de bank. De moeder zegt niets. Ik kijk haar aan, en draai dan mijn gezicht weg. Ze heeft honing op haar gezicht. Ze is gestoken door bijen. Dan eet ze honingtaart, en ik denk dat ze nu het kind wel weer wil troosten.

Als het kind jarig is, dan vieren de bijen feest, en krijgt ze een kroontje. Maar het vuur komt terug om te knagen. Het knaagt door de rieten stoelen heen. Het kind krijgt een nieuwe naam, en krijst. Maar de honing blust het vuur, en ik troost het kind weer.

Bovenop de steden, daar is het roze vuur, een beter vuur dan het vuur beneden.
Het roze vuur zal je herinneringen genezen,
Het roze vuur zal bij je zijn, en je nieuwe dromen geven,
Leg je hand in mijn hand.
Ik neem je tot het roze vuur,
Ik til je wanneer het nodig is

Bilha en Jakob

Bilha en Jakob,
In de zee, zout warm water, en frisse golven,
Het is een zuivere mix,
De bomen aan de kust staren hen aan,
Van die hangende oerwouds-bomen

Zij staart naar hem,

naar zijn ketting, en dan naar zijn ogen

Hij staart terug,
Dan kijkt hij wat lager,
Maar dan roept iets hem terug,
Hij kan niet te lang naar haar kijken,
Want zij is goddelijk

Zo goddelijk is zij,
Dat hij genageld is aan de grond, het zachte zand onder zijn voeten in de zee

Zij roept hem, maar een golf overspoelt hem,
Hij zwemt naar hem toe,
En zij grijpt hem

Zij trekt hem naar de kant,
Zij is zijn god,
Naar haar tenten neemt zij hem

Bilha droomt van forse vrouwen,
Op een mat slaapt hij,
Zij slaapt op een hoger bed

De wereld is blind en tot een rots geworden,
In de wildernis woont Bilha, met haar slaaf Jakob ...

De Eeuwige Jachtvelden

Een jongen tekent. Een jongen droomt. Zijn ouders zitten beneden aan tafel. De jongen droomt over indianen. De volgende dag tekent hij een sleutel. De vader vindt de tekening en verscheurt het. De jongen huilt. Het kan vader niet zoveel schelen. De dag erna droomt de jongen weer over indianen. De jongen is ernstig ziek.

Het is alsof niemand de jongen kan benaderen. En niemand kan de jongen beschrijven. De jongen leest een boek over indianen, en heeft een vreemd gevoel in zijn buik, alsof hij een gevangene is. Een gevangene is hij, van zijn eigen ziekte. Hij kan nergens heen, hij kan niet naar school, hij kan zijn dromen niet waarmaken. Hij leeft als in een nachtmerrie van indianen.

Hij ziet de voeten van indianen wild voorbij bewegen als hij bed ligt. En hij kan niets doen, hij is machteloos. Hij kan zich niet eens bewegen, en hij durft het ook niet. Hij is een krijgsgevangene. Maar welke oorlog heeft hij gevoerd ? Is hij schuldig, en aan welke wet ? Hij weet het niet, hij begrijpt het niet, hij is als een gebondene aan een paal, een oorlogspaal. Een boek van zijn opa ligt naast hem, een boek over Duitsland, over de oorlog. Begrijpen doet hij het niet. En zo leeft hij voort met dat vreemde gevoel in zijn buik, het gevoel een krijgsgevangene te zijn.

In nachtmerries martelen ze hem aan een paal, totdat hij huilt, en dan lachen ze. Hij vindt het ziekelijk, maar hij is zelf ziek. Zouden zij hem ziek hebben gemaakt ? En wie zijn het dan ? De draak van geweld verscheurt al zijn dromen. Een machteloos gevoel verlamd hem altijd. Niemand heeft oog voor hem, alleen de Duitse jongen van de buren. Die houdt ervan om in uniforms rond te lopen, en neemt het altijd voor hem op.

Op een dag vertelt hij de nachtmerries aan zijn Duitse buurjongen. De Duitser lacht, en is ineens helemaal niet zo lief, maar pakt dan zijn hand. 'Weet je,' zegt hij, 'dat zijn allemaal maar verhaaltjes. Ik denk dat je teveel televisie hebt gekeken en teveel vreemde boeken hebt gelezen. Denk je dat zelf ook niet ?' En ja, dat klopte, de jongen keek erg veel televisie, omdat hij ziek was. En ook las hij veel vreemdsoortige boeken over indianen, dus eigenlijk was het heel logisch dat hij zo droomde. 'Stop daar dan eens mee,' zei de Duitse jongen. 'Ga eens andere dingen doen.'

'Maar wat dan ?' vroeg de jongen. De Duitser glimlachte. De Duitser gaf hem wat adviezen, maar het werkte niks uit. de jongen was te gehecht aan de televisie en zijn boeken. Het was een verslaving. En de nachtmerries werden alleen maar erger. Wilde indianen voeten die om hem heen dansten, en dan maakten ze zich klaar voor de buffeljacht. En hij realiseerde dat hij de buffel was, en de buffels. Ze wilden hem geheel naar binnen halen, maar voor wat ? Ze hadden een feest, om hem. Hij was als een veld vol buffels, ziek, en hij zag de gezichten van dokters in de indianen. Wilden ze hem echt helpen, of was hij voor hen niets anders dan een grote zak met geld. Daar prikten ze de dollars, en het bloed begon te stromen, voor nog meer geld. Hij had altijd het gevoel dat de dokters niets om hem gaven. Alleen zijn Duitse buurjongen gaf om hem.

Het leek wel alsof de dokters hem niet wilden genezen, want dan zou het geld niet meer stromen voor hen. En zo bleef hij ziek en trillerig. De buffeljacht ging door. En ineens zat hij dan zelf op zo'n buffel. Hij wilde niet steken met zijn speer, totdat hij het gezicht van dokters in het dier zag. Toen wilde hij wel steken, toen ging hij het gevecht aan. Indianen hielpen hem, en even later aten ze gezamenlijk van het jachtmaal.

De varkensjacht was nog wel grootser, toen zag hij ineens gezichten van tandartsen in de varkens, en ja, die hadden hem per slot van rekening ziek gemaakt met hun amalgaam, hun giftige vullingen. Niets dan krengen waren het, en zo bleef hij steken, zoals ze hem ooit langdurig staken met hun boren. Het was nu zijn beurt. En niets kon tegen hem op. De varkens lagen al snel als blauw en gemerkt op de grond, klaar voor de grote slacht. En indianen hielpen hem.

Al snel werd hij stamhoofd, maar het begon hem ook te vervelen. Hij wilde geen koning zijn. Daarom verliet hij de stam voor een andere stam. Hier werd hij als een gevangene behandeld en het was goed zo. Hier was hij een slaaf en zo wilde hij het, hij werd als vuil behandeld. Hier hoorde hij thuis. Hij dacht er niet eens aan te ontsnappen. Ze gaven hem nauwelijks te eten. Hij leefde als een wilde. Hij werd wakker, stond op, ging naar beneden, en vertelde het aan zijn ouders. Zijn vader vertelde hem toen dat hij ook zulke dromen had, zijn hele leven lang al, en dat hij zich er bij neer had gelegd, en er ook niet meer zonder kon. Ineens had de jongen zoveel respect voor zijn vader.

Maar op een dag wilde de jongen niet meer verder leven. Hij zou naar zijn bed gaan en dan gewoon niet meer opstaan. In de hoop naar de eeuwige jachtvelden te kunnen.

Het Moddermeer

Hij bespeelde de piano. Zij keek hem aan. Ze hield zich stil. Hij pingelde wat. Toen liep ze de keuken in. Hij volgde haar, maar zei niets. Ze begon te koken. Hij liep de huiskamer weer in en greep een boek. Het boek ging over een duistere indianen-stam. Hij was diep geinteresseerd, bijna onder hypnose, en begon te lezen. Even later kwam zijn vrouw de huiskamer binnen met soep. Maar hij was in diepe trance, dus ze begon alleen te eten van de soep. Hij had geen honger.

Ze liep naar boven. Hij volgde haar met het boek. Ze was op haar bed gaan liggen, en hij legde

zichzelf ook op het bed, nog steeds met het boek. Hij begon weer te lezen. Ze zuchtte. Zo ging dat nu altijd. Haar man was verslaafd aan boeken.

Zij was niet geinteresseerd in boeken, en al helemaal niet in de rare verhalen die hij vertelde. Op een dag was ze het zat, en vertrok. Hij was niet onder de indruk, en las gewoon door. Als het kon wilde hij in de wildernis leven, zoals de stam van het boek. Op een dag was het zover. Hij pakte wat spullen en vertrok in de wildernis.

Hij voelde de modder tussen zijn tenen, en hij kon ademhalen … Dat gevoel had hij een lange tijd niet gehad. Een half naakte vrouw stond in de verte naar hem te kijken. Ze was bijna naakt, maar had wat riemen om haar heen.Ze had haar boog getrokken.

'Wat wil je ?' vroeg ze.

'Naar huis,' zei hij. 'Ik wil leven in een stam.'

Ze liet haar nog steeds gespannen boog een beetje zakken. 'Weet je wel niet wat het kost om een stam binnen te gaan vandaag de dag ?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee.'

Wij moeten je initieren, zei de vrouw.

Hoe gaat dat ? Vroeg hij.

Dat gaat niet, sprak ze.

Waarom niet ?

Daarom niet.

Toen rende de vrouw weg. Hij ging haar achterna, maar de pijlen vlogen al snel over zijn hoofd, dus ook hij rende weg. Hier moest hij niet wezen. Ergens vond hij een tunnel die ondergronds leidde. Maar alles was zo stil hier. Hij kwam aan een meer van modder. Een kind was hier aan het spelen, een kind van wilden. Waarschijnlijk woonden moddermensen hier.

Verderop was het water wat minder modderig, maar wel bruin. Hij zakte in het water, en begon te zwemmen. Al snel was hij aan de overkant. Het was niet zo'n groot meer. Een vrouw kwam naar hem toe. Ze groette hem. Zij was een stuk aardiger dan die andere vrouw. Ze was bedekt met modder.

Wat is je naam ? Vroeg ze.

Ik heb mijn leven achter me gelaten, zei hij.

Waarom ? Vroeg ze.

'Laat dat maar zitten,' zei hij. 'Wat kost het om deel te hebben in uw stam ?'

'Niks,' zei de vrouw.

'Mag ik binnenkomen ?' vroeg hij.

Ze gaf hem een tent. Maar hij begon zich al snel te vervelen en trok verder.

Hij dacht na over zijn vrouw, maar vergat haar snel. Ze was te saai voor hem. Hij ging nog dieper ondergronds, na het vinden van een andere tunnel. Hij kwam aan bij een wilde zee. Het was hier verschrikkelijk aan het stormen. Hij liep door een reusachtige poort. Ook hier verveelde hij zich. Hij besloot weer terug te gaan naar zijn boeken. Vooral boeken over duistere indianen-stammen hadden zijn interesse.

's Nachts had hij dromen over wilde indianen-stammen. Het was voor hem nauwelijks mogelijk om in de realiteit te blijven. Hij leefde met zijn boeken en verhalen. Het was alsof er een indiaans oorlogsboek in zijn hoofd leefde waarvan hij maar niet kon ontsnappen.

Nog steeds had hij een diep verlangen deel te hebben aan zo'n stam, en in zijn dromen was het zo. Zijn dromen waren bijna nachtmerries, zo wild waren ze.

Moddermeer, moddermijn, modderveer,
Met rood bedekt,
Ze bloed niet meer,
Moddermeer, rozenschijn, moddermijn

Moddermeer, modermijn, rozenveer,
Hier moet je zijn,
Met rood bedekt,
De ochtendstond,
Je ademt niet meer,
Maar je bent niet dood,
Je bent bedekt met rood

Moddermeer, moedertaal, denk niet meer,
Het vuur gaat aan,
Het vuur gaat uit,
We denken er niet meer aan,
In het moddermeer

Je komt dichtbij,
Je raakt mij aan,
Ik adem niet meer,
Maar ik ben niet dood,
Ik ben bedekt door het moddermeer,
Bedekt met rood

Moddermeer, denk aan mij,
Houd me vast,
Verlaat mij niet meer,
Maar vlieg met mij,
Naar de regenboogstad,
En praat met mij.

De Kinderdief

De magische flessen stonden naast elkaar. Er zaten geesten in die flessen. Het was druk in de stad der spinnen. Zoveel geluiden van auto's, en dan ineens zo stil, omdat de koningin langskomt. De koningin der spinnen zit op haar troon, omgeven met speren. Zij is het geluid zo zat, en eist stilte. Dan zinkt de stad weg in de golven van eenzaamheid. Het is haar beslissing. Zij houdt de stad veilig. De familie ruzies moeten ophouden. Zij breekt de families, en verspreid hen over de stad. Zij wacht, en slaat dan toe. De koele gebaren van eenzaamheid zijn een teken dat het werkt. De stad is stoffig. Overal ligt rommel op de grond. Maar het is tenminste rustig. De inwoners leven in vrees. Zij kennen hun koningin.

De droogte is bijna zoet. De grachten hebben groen water, en veel bruin. De koningin wil veel bruin zien, en veel bleke plekken daartussen. Zij houdt van het contrast. Dan wil ze klederdracht zien, en tradities, om het vervolgens allemaal stuk te slaan. Ze bereidt het gif om de stad te laten slapen. Alles is dodelijk uitgecalculeerd. Ze maakt geen fouten. Zij is onfeilbaar. De stad is een trage belevenis. Morgen zal alles wit zijn. Haar dienaressen hebben zichzelf gewapend. De strijd kan beginnen, maar waartegen ? De stad is dood. Er is niets te zien hier. Morgen zal alles wit zijn.

Haar heupen bewegen tegen het glas aan. Het glas springt, en zij is vrij. Over de stad zijn haar webben. Niemand zal ontsnappen. Zij zullen allen moeten eten van haar vergif, om zo te slapen voor eeuwig, opdat de stad wit zal zijn. In de morgen zullen nieuwe soldaten opstaan. Zij zullen haar op handen dragen, en aan haar voeten liggen, want zij dient aanbeden te worden.

Niet velen durven tegen haar in te gaan. Niet velen durven haar te benaderen. Er zijn haaien in haar zee, grote schepen op haar golven, en haar mandarijnen zijn bommen. Zij is een verwend klein kind. Zij houdt hen maskers voor, en praat alles weg. Haar leugens laten haar tussen de bomen wonen, tussen de planten. Een distelkind is zij, met brandnetels in haar haren. Zij stoeit met slangen, en zij luisteren naar haar. Zij vecht met katten, en overwint. Zij is de vogelspin.

Haar liederen zijn stormen in de nacht, die kinderen uit hun bedden roven. Zij brengt hen tot het kasteel. Zij draagt een wit kleed waarin zij haar bruine lichaam omhult. Haar liederen zijn schepen in water. Zij zinken niet. Zij laat hen allen dromen, de dromen des doods. Zij brengt het gif dicht bij hen monden, en laat hen dan slikken. Dan sleept zij hen naar de kelders. Haar hyena's jagen daar, en zij leidt hen tot de ondergrondse stad. Zij brengt hen tot onder de riolen tot het licht der kinderen.

Het Oorlogs-spel

In het centrum van de wereldstad waren veel winkels. Ergens onder een winkel was een extra verdieping met spelletjes, waar ik spelletjes kocht. Oorlogs-spelletjes en spelletjes van avontuur. Zij kwam daar ook. Ik nam haar eens mee naar het gebied achter de winkels, waar we na lang lopen

langs de flatgebouwen in een ander gedeelte kwamen.

Ik bezocht daar altijd wat oudere mensen en mensen die het moeilijk hadden. We vonden een doorweg naar de weilanden, en daarachter waren de bossen. Er waren hier veel lange bruggen, en vele rijken hadden hier hun huizen. De weilanden en bossen waren vol met Antlia-hyenas, hele grote vormen van hyenas.

Achter de bossen was een kasteel, wat het kasteel van Californie heette. Hierin werden roofdieren omgezet tot vee, door injecties. Dat vee werd in de bossen en de weilanden gezet als voedsel voor de Antlia-hyenas.

We trouwden en we scheidden, en ik kwam erachter dat ik was getrouwd met de godin van scheiding. Het gif van scheiding bleek belangrijk te zijn om roofdieren om te zetten tot vee. Ik kwam erachter dat ze in het kasteel van Californie werkte.

Eens zocht ik haar daar op. 'Wat wil je van me,' vroeg ze.

'Ik mis je,' zei ik.

Ze heeft me toen meegenomen naar de jachtvelden. Ik mocht op haar paard zitten, en ze liet mij allerlei zadels zien. Ze was heel lief voor me. Maar ineens was ik geinjecteerd, en het leek alsof mijn hoofdhuid begon af te vallen. Ik viel bewusteloos en werd later wakker in een kooi. Ze had zichzelf opgetooid met kippenveren. Ik kreeg geen voedsel.

Ik werd wakker en greep op me heen. Ik greep mijn vriendin. Gelukkig, dacht ik. Ik vertelde haar mijn droom, en we vielen weer in slaap. Weer droomde ik over het kasteel van Californie. Ditmaal waren mannen daarin gekooid, en werden daar geinjecteerd totdat ze dun waren. Er werd hen gezegd dat in de oude taal man betekende dunne. We kregen haast geen voedsel.

Weer schrok ik wakker, maar ditmaal lag er geen vriendin. Ik bleek helemaal geen vriendin te hebben. Op mijn bureau lagen de oorlogs-spelletjes die ik had gekocht. Ik had er een paar gespeeld, wat misschien de reden was dat ik zo vreemd had gedroomd. Ik had ze gespeeld op de computer. Ik was bang ze nog verder te spelen, maar eigenlijk was ik ook nieuwsgierig.

Ik had een kind op mijn rug toen ik het kasteel inging. Ik kon kiezen uit verschillende wapens, en ik moest ervoor zorgen dat het kind ongedeerd bleef. Ik moest haar brengen naar haar kamer op een hogere verdieping, waar een betoverde spiegel stond. Door die betoverde spiegel zouden we in een nieuw level komen. Ik moest wat trollwachters verslaan, maar uiteindelijk kwamen we toch bij de spiegel aan.

'Kom verder,' zei de spiegel. Ik gleed naar binnen met het kind.

Ik zat op een hoog oorlogspaard. Het paard was van steen en begon te steigeren, ergens op een marktplein. Ik viel er vanaf en had een grote hoofdwond. Het kind sleurde mij naar een huis. De moeder van het kind legde mij op een bed. Ze verzorgde mijn wond. De moeder was bang dat ze haar huis zou verliezen, dat ze de huur niet meer zou kunnen betalen. Midden in de nacht trok ze mij mee naar de kelder, en via de kelder kwamen we in een ondergrondse wereld. Hier moest ze jagen voor geld, maar de jacht ging niet goed. Ik hielp haar, maar voordat ik het wist injecteerde ze mij, en ik begon in vee te veranderen. Het bleek dat ik veel geld van binnen had, dus ze begon me te fokken. Niet dat ze me vetmeste, maar ze mergelde mij uit door mij niet te voeden. Zo was het makkelijker bij het geld te komen.

Ik werd wakker in zweet. Ik staarde naar de oorlogs-spelletjes. Nog steeds vond ik ze interessant, en was ik nieuwsgierig. Ik voedde mijzelf haast niet. Ik was helemaal bezeten van die oorlogs-spelletjes.

Ik droomde over jongens die broeken hadden gemaakt van gekrompen schedels, en die jacht voerden, die eigenlijk een oorlog was. Ze hadden gif aan hun pijlen, waarmee ze roofdieren in vee konden omzetten, en dan zetten ze de jacht voort. Zij hadden een soort moedergodin die zij aanbaden, en die hen het gif verschafte. Het gif was het gif van scheiding.

Zij was de godin van de Antlia-hyena's. Haar tempel was gesluierd door orca's. Hier verborg zij de Antlia-hyena klok. Op een oorlogs-paard ging ik tot haar, maar ze sloeg mij met de bliksem. 'Hey dunne,' zei ze. 'Hey, jij die man is.' Als een spin sprong ze op mij, en stak mij. Ik raakte verlamd. Ze stopte mij in een kooi met twee Antlia-hyena's. Ze voedde mij haast niet. Ik begon in vee te veranderen door de steek.

Ik drukte op eject. Als een gek haalde ik het spelletje uit mijn computer. De disc was loeiheet en er kwamen vlammen vanaf. Ik gooide het van me af. Weer zette ik de koptelefoon op met het vizier. Ditmaal deed ik er een ander spelletje in. De disc draaide in mijn hersenschijf met een enorme snelheid. In het spel waren indianen in oorlog. Het was heel bloederig en wreed. Ik zat op een hoog paard, maar iemand schoot mij eraf.

Ik bevond mezelf in een ei. Ik kwam eruit als een skelet. Zodra er vlees op me begon te groeien werd het door de Antlia-hyena's erafgelikt en afgebeten. Maar heel langzaam begon ik te groeien en kwam tot de godin van scheiding. Zij was de alpha Antlia-hyena, maar veranderde op gezette tijden in een vrouw, of in fragmenten. Het was als een vreemd ritme. Zij bezat de Antlia-hyena klok. Het was ingebouwd in haar hart. Ik voelde mij niets meer dan een stuk vlees. Ik was gewoon een object. Ik had ook een klok van binnen waardoor ik in vee veranderde op gezette tijden, of in fragmenten. Ik voelde mij deel van een markt. 'De markt van scheiding,' zei de godin. Het was alsof mijn hoofhuid begon af te vallen, en even later hield ze mijn scalp voor mijn neus. Ze had zich getooid met kippenveren. Haar borsten waren groot, en er droop dikke melk vanaf. 'Het gif van scheiding,' sprak ze toen ik ernaar keek.

Ze gebood me ervan te drinken. Ik voelde me heel zwak worden. Toen veranderde ze in een Antlia-hyena, vloog me naar mijn nek, zette haar kaken erin, en liet niet meer los, terwijl ik in mijn bloed verdronk, stikte. Als een pijl klikte ik op eject, en begon zwaar te zuchten. 'Deze spelletjes zijn gek,' dacht ik. 'Levensgevaarlijk.' Maar vreemd genoeg had het nog steeds mijn interesse. Ik had het idee dat de spelletjes mij in hun macht hadden. 's Nachts droomde ik erover, dat ik door de orca-sluiers van de godin heenging, maar verderop waren de sluiers veel bloederiger, waar het vee hing. En toen weer vele sluiers van orca's. Ik zat op een hoog oorlogs-paard, dat woest uitgedost was met veren. Weer werd ik door bliksem getroffen, en alles was in vuur. Ze was een gril, een altaar. En wij moesten geofferd worden aan de godin van scheiding.

De gril maakte een joelend geluid, bijna gillend. Ik gleed naar binnen, en kwam in de hel. Ik moest me erbij neerleggen dat ik eeuwig brandde. De gril sprak namelijk dat dit spelletje nooit stopte. Ik begon weg te smelten in angst en depressie. Ik zag dat het huwelijk alleen maar een slager is die zich voorbereid op de slacht. Het huwelijk was de jacht, de scheiding de slacht. Wat een spelletjes had ik in huis gehaald. Maar goed, het waren maar spelletjes. Maar toch ... De spelletjes leken me te bezitten. Ik had geen rust meer.

Ze zat op een hoog oorlogspaard, en ik leek weg te glijden. Het huwelijk was een oorlog. De scheiding was de eind-uitslag van de oorlog.

Dit is hoe de godin een man tot haar kind maakt :
In vijf stappen doet zij dit, om haarzelf uit te drukken in de man.
Dit zijn de vijf Antlia-hyena juwelen.
1. Varken - De godin mergelt en beent de man uit.
2. Rund - De godin is sterker dan de man.
3. Kip - De man is de slaaf en gevangene van de godin.
4. Bok - De godin scalpeert de man.
5. Lam - De godin is de moeder van de man.

Hij kon zijn ogen niet geloven. Dit stond in de gebruiks-aanwijzing van de spelletjes. Hij wist even niet hoe hij het had, en begon ademhalings-problemen te krijgen. Deze discs moesten zo snel mogelijk in de vuilnisbak. Maar een onzichtbare hand leek hem te grijpen. Met schuim op zijn mond en gorgelend rent hij naar buiten. Zo snel mogelijk vlucht hij het bos in, waar hij recht in een licht loopt. Tot zijn grote verbazing staat er een ruimteschip voor hem. Een vrouw met een vikings-helm loopt naar hem toe. Maar dan verdwijnt alles, alhoewel het licht nog steeds daar is. 'Wat willen jullie van me,' schreeuwt hij. Hij voelt zich zwak worden in zijn benen, en begint te trillen. 'Je bent toch een man ?' zegt ineens een stem.

'Ja,' zegt hij, 'maar ik wens zo niet behandeld te worden.'

Dan wordt hij bevend wakker. Een oorlogs-boek ligt naast hem op het nachtkastje. Hij is blij dat hij het maar gedroomd heeft, maar hij durft niet meer te slapen. Hij neemt een glas water en gaat televisie kijken. Er is een oorlogsfilm op de televisie, en op een andere zender is er saai gepraat. Zijn vriendin komt even later naar hem toe. Ze hangt over hem heen. Hij ruikt de geur van haar borsten en raakt bedwelmd.

'Zeg, dat oorlogsboek wat je mij hebt gegeven, waar gaat dat over ?' vraagt hij. 'Ik heb het nog niet gelezen, maar zou het graag van jou willen horen.'

'Oh,' zegt ze. 'Het gaat over de oorlog tussen mannen en vrouwen.'
'Is het een psychologisch boek ?' vraagt hij.
'Nee,' zegt ze, 'het is een verhaal.'

'Wie winnen de oorlog ?' vraagt hij.
'De vrouwen,' zegt ze.
'Waarom zou ik het boek dan nog lezen ?' vraagt hij. 'Dat klinkt namelijk nogal sexistisch, racistisch zelfs.'

'Het is een feministisch verhaal, inderdaad,' zegt zijn vriendin. 'Mannen moeten namelijk een stapje terug doen, weer terugkomen aan de moederborst.'

'Oh, zie aan,' zegt hij, 'dus het is niet zomaar een verhaal. Het is iets waar je heilig in gelooft ?'

'Ja,' zegt ze. 'Het is gewoon een verhaal natuurlijk, maar wel met een diepe moraal.'

Verslagen loopt hij terug naar bed. Even later hangt zijn vriendin opgewonden boven hem met ontblote borsten. 'Zou je niet drinken van de moeder,' fluistert ze.

'Je bent mijn moeder niet,' snauwt hij. Dan wacht ze verder totdat hij slaapt, en bindt hem vast. Weer hangt ze boven hem en drukt haar borsten in zijn gezicht. Hij schrikt wakker, en merkt dat hij zich niet kan bewegen.

'Wat zullen we nou krijgen ?' vraagt hij. Even later ligt ze helemaal op hem. Hij probeert los te komen, maar ze is vastbesloten. Na een tijdje geeft hij op. 'Jij je zin,' zegt hij, en probeert weer te slapen.

De volgende dag wil hij op staan, maar hij merkt dat hij nog steeds vastgebonden is.
'Okay, nu is het mooi geweest,' zegt hij. 'Maak me los. Het was een leuk spelletje, maar het spelletje is nu afgelopen.'
Maar ze kleedt zich aan, en gaat de deur uit. Aan het einde van de dag is ze terug, terwijl hij honger heeft en vooral erge dorst. Ze geeft hem melk, maar verder niks. Na zeven weken is hij behoorlijk uitgemergeld. Hij heeft het opgegeven. Als ze zulke spelletjes met hem wil spelen, dan doet ze maar. Ze voedt hem bijna niet, maar geeft hem wel voldoende melk te drinken. Hij voelt zich heel slap, en ze is inmiddels sterker dan hem. Ze test het wel eens door hem lost te maken, en dan stoeit ze met hem. Hij kan niets tegen haar beginnen. Hij begint haar vragen te stellen, maar ze beantwoordt hen niet. Ze houdt er ook van om op hem paardje te rijden. Ze begint hem steeds meer te vernederen. Ze noemt hem 'varken', of 'rund'.

Op de één of andere manier maakte hij een verkeerde beweging, en de eject knop werd ingedrukt, en de disc kwam tevoorschijn, waardoor het spel stopte. Vliegensvlug deed hij de koptelefoon en het vizier af. Hij grijpt het boekje wat bij de disc hoorde en begint te lezen. Hij raakt ervan in de war en gooit het weg. De telefoon gaat, maar hij durft niet op te nemen. Nog steeds vermoedt hij dat hij in het spel is. Langzaam loopt hij weer terug naar het weggegooide boekje, en leest over de voorschriften voor het vee. Hij grijpt naar zijn hoofd en gaat op bed liggen. Hij durft niet in slaap te vallen, maar zijn omgeving vertrouwt hij ook niet.

'Ik ben erin getrapt,' denkt hij bij zichzelf. Even later wordt er aan de deur gebeld. Hij besluit open te doen, en er staat een vrouw voor hem met een elegant hoed op. 'Mag ik even binnen komen ?' vraagt ze. 'Ik wil namelijk iets met u bespreken.' Hij laat haar binnen en ze gaan op de bank zitten. 'Bedankt voor het kopen van ons product,' zegt ze. 'Onze excuses voor elk ongemak wat u heeft ervaren.' Dan steekt hij ineens van wal over alles wat hij heeft meegemaakt, en vraagt of de producten terug kunnen zodat hij zijn geld kan terugkrijgen.

'Helaas, mijnheer,' zegt de vrouw. 'Daar kunnen we niet aan beginnen.' Dan trekt ze haar pistool en gebiedt hem om op het bed te gaan liggen. Ze gebiedt hem op zijn handen te gaan liggen. Ze trekt haar kleren uit, en glijdt met het pistool over zijn tepel, en beweegt dan het pistool langzaam naar onderen. 'Eén foute beweging,' zegt ze, 'en we schieten één van de balletjes eruit.' Hij houdt zijn adem in.

Ze laat hem een vreemd spul opdrinken met een slaapmiddel, en hij zinkt weg in slaap. Snel bindt ze hem vast. Hij probeert uit alle macht wakker te worden. Hij voelt zich alsof hij in een coma is.

'Oorlogs-vrienden,' zegt ze.
'Ze komen als vrienden, maar zijn spionnen. Ze komen als een product, maar het is om je uit te schakelen.
Hoe kon je zo dom zijn. Dat oorlogs-spel was een oorlog tegen jou. Domme man, je bent bedrogen. Je bent verraden.'

'Jullie duivelse feministen,' prevelt hij. Ze gaat achter de computer zitten, en begint spelletjes te spelen. Even later hoort hij haar lachen. 'Goedzo,' denkt hij bij zichzelf. 'Ik hoop dat ze jou ook pakken.' Even later ligt ze op de grond. Na uren worstelen komt hij los. Hij sleept haar ver weg van zijn huis. Dan loopt hij terug. 'Ziezo,' denkt hij bij zichzelf. Even later wordt er weer gebeld, maar hij doet niet open. Hij hoort de stem van een andere vrouw die hem roept, maar hij kijkt wel beter

uit. Maar dan wordt de deur ingetrapt. Een vrouw nogal onder de modder staat voor hem. Nee, dit is niet de vrouw die hij had weggesleept. Ze trekt een mes. 'Daar gaan we weer,' denkt hij. Maar dan ineens wordt het beeld wazig. Hij trekt zijn koptelefoon af, en zijn vizier. Hij drukt op eject, en de disc komt eruit. Hij sluit zijn computer af, maar vertrouwt het nog steeds niet. Dit kan allemaal ingebouwd in het spel.

Hij gaat in zijn bed liggen, en vanaf dan begint zijn leven eigenlijk heel saai te worden, zonder spanning. Het wordt zo erg dat hij uiteindelijk terugverlangt de oorlogs-spelletjes weer te spelen. Ditmaal doet hij het spel wat de vrouw had gespeeld.

Het gezicht van een vrouw verschijnt, en zegt : 'Welkom in Antlia-Hyena Oorlogen. Klik op X om het spel te starten.'

Hij klikt op X en bevindt zich direct op een veld met Antlia-hyena's. Hij moet rennen voor zijn leven. Dan ineens verschijnt er een scherm waar hij kan kiezen wat hij wil zijn : een rund, een varken, een bok, of een lam. Hij selecteert : rund. Al snel valt hij in een kuil, die snel omsingelt is door Antlia-hyena's. Hij begint al snel honger te krijgen en uit te mergelen. Dan springen de Antlia-hyena's naar binnen.

'Dit is het huwelijk,' zegt een stem. Het gezicht van de vrouw verschijnt weer, en vraagt of hij zichzelf wil loskopen. Maar het schijnt dat hij daarvoor niet genoeg geld heeft. Het gezicht verdwijnt weer. De Antlia-hyena's zijn hem aan het likken, maar hij weet dat ze hem alleen maar voorbereiden voor de maaltijd.

Dan zegt een stem : 'Wilt u de scheiding nu, of uitstellen,' terwijl het gezicht van de vrouw weer verschijnt. Hij wist precies wat scheiden zou betekenen, dus hij klikte op 'uitstellen'.

De Slavenketting

'De mensen om me heen zijn niets anders dan de tralies van haar kooien.'

Hoofdstuk 1. Weerhyena

Ik was in haar duistere hut. Ik zag haar boog hangen, versierd met veren. Het leek op een feest. Ja, haar hut leek op een feest-tent. Ik zag haar niet, maar het leek alsof ik haar rook. Ik was bang. Ik kon me bijna niet bewegen. Ik probeerde een uitgang te vinden, maar plotseling stond ze in een deuropening. Of was dat maar de schaduw van iets ? Ik ging door de deuropening en kwam in een stoffige kamer waar een olielamp stond, witte kap. Het was alsof ik de warmte van haar lichaam kon voelen.

Het was alsof ze me riep. Maar mijn oren hoorden niets. Er lag een schelp, een grote schelp, en ik bracht het tot mijn oren om de zee te horen ruizen. Maar ik hoorde niets. Het was alsof ik haar hoorde fluisteren. Ik kwam dichterbij, en het was alsof de warmte van haar lichaam zich opbouwde. Het was alsof ik haar zag. Ze was prachtig, met dunne riempjes, als de oorlogsgodin. Ze had een boog, en dolken, en allerlei gerei wat je van een slavenjager kon verwachten. Veel touw. Plotseling greep ze mij met haar lasso. Maar het was maar een verbeelding.

Ze kende geen liefde. Alles was haat. Waarom zocht ik haar eigenlijk ? Ik wilde eruit, ontsnappen. Zij hield mij hier vast sinds mijn geboorte. Zij had mij gebroken. Alleen maar haat. Ik voelde mij koud. Het was niet echt. Het was altijd alsof ik in de handen was van een spook. De wind gierde. Ik wilde het geheim van de wind kennen. Had zij de wind gemaakt, of was zij de wind zelf ? Ik verlangde naar haar. Maar ze was weg. Ik was hier alleen in haar hut.

Was ze overleden ? Of was ze op jacht, en zou ze later terugkomen. Ze deed mij herinneren aan een boek. Ik fantaseerde over haar, maar het leek te worden stukgeslagen door de bittere, diep snijdende, pijnlijke eenzaamheid. Het was alsof ik bloedde. Zou ze bloeddorstig zijn ? Ik had toch het idee alsof ze daar stond, als een bloeddorstige hyena vrouw. Ik kon haar bek zien, waar bloed uitdroop, mijn bloed. Ik was bang. Ik voelde me zwak, hulpeloos. Duistere herinneringen van een ver verleden overvielen mij. Deze vrouw had mij uitgemergeld, uitgebeend, alles van me afgenomen. Waarom wilde ik haar ? Ik had het idee dat zij de godin was, de moeder van de wildernis, van de jachtvelden. Ze was een slavenmeesteres, een slavenjaagster. Ik wilde aan haar voeten neerknielen, om haar te smeken om mij te helpen, om mij uit deze doodse strijd te helpen, maar misschien was zij wel genadeloos, en zou ze me uitlachen.

Dat zou ik niet kunnen verdragen. Maar zij moest ergens de sleutel hebben. Of zou ik de strijd met haar moeten aangaan ? Ze zou me uitlachen. Ze was veel steviger dan ik. Ik was zwak vergeleken met haar, en dun. Ze zou mij misschien kunnen breken. Ik was haar kind.

Maar dat doe je je kind toch niet aan ? Zij wel. Mijn leven was een hel door haar. Misschien was zij de hel zelf. Haar hyena ogen leken mij aan te staren. Het was alsof ik naar een oud schilderij staarde. Het hing daar ergens in de hut. Maar toen de wind er overheen ging was het weer weg. En toen was het weer terug, als door een waas. Het leek te spiegelen. Ik voelde mij omringd door soldaten. Allemaal windstreken. Ze scheen Bilha te heten, gestuurd om angst te brengen. Sommigen zouden haar een demoon noemen, anderen een godin. Ik wist alleen dat ik moest oppassen. Ik was gevangen in haar moederschoot. Ik zat opgesloten in haar hut. Ik kon nergens heen. De muren leken weer zover weg te staan, en alle deuren. En daar viel ik neer, huilend. Ze maakte mij nooit sterker. Ik voelde me duizelig en vies. Daar stond ik weer op, en daar viel ik weer.

Het was alsof er sloten op de deuren zaten. Sloten gemaakt van duistere klauwen van monsters, als van zeemonsters. Een zeemeermin had mij ooit geprobeerd te redden. Ze was gemaakt van prachtige lichten, maar deze vrouw was duister. Een boek lag op tafel, een boek met riemen. Ik las er in. Het ging over hoe Adam en Eva in het tijdperk van Bilha werden aanbeden als goden. Bilha was de moedergodin. Het tijdperk van Bilha werd ook wel het tijdperk van de hyenas genoemd. De hyenas waren overal op aarde. En zij veranderden in vrouwen op bepaalde momenten. Het waren weerhyenas.

Bilha keek naar mij. Er vloeide bloed uit mijn ogen. Ze leek zo ver weg, maar ook dichtbij. Het was alsof ze op een troon zat, maar ook op een bank. Even leek het als door de bliksem dat ze een hoge gouden kroon had, met gedetaileerde inscripties, als een mozaiek. En ze had een gouden soortgelijk gewaad aan. Ze opende een deur door het klappen met haar handen. De deur was draaiende voor mijn ogen, terwijl de opening als mozaiek was, ook draaiende, en de combinaties veranderden voortdurend. Ik kreeg steken in mijn hand, en licht viel op mij. Toen werd het duister.

Ze was de bewaker van een gele vrucht. De vrucht was bitter en zoet, ook bijtend. Mensen kregen last van hun mond. De vrucht leek op het achterste van een vrouw. Mensen moesten door deze vrucht naar de tandarts, en hun tanden vielen er van uit. Ik stond aan een bushalte. Sommige mensen waren aan het vrijen in een bushokje, en plotseling begonnen ze te schreeuwen. Toen vielen al hun tanden uit, en hun monden begonnen te bloeden.

'Het is de vrucht,' dacht ik. 'De vrucht van Bilha.'

Ik probeerde weg te rennen, maar een wind greep mij. 'Het is een zure vrucht,' zeiden sommige mensen. 'Hoe kunnen we eraan ontsnappen ? Het zijn terroristen, stalkers.'

Ik greep mij vast aan het boshokje. Ik voelde me duizelig worden. Ik werd wakker in bed. Twee grote lippen zweefden boven mij, als weerspiegelingen, wazig, als de wind. Ik werd door de vrucht naar binnen gezogen, en ik gilde.

'Nee !' riep ik. Maar ik kon me er niet tegen verzetten. Ik voelde me als een melaatse, zonder voeten, zonder mond. Ik voelde me als een vis, als een meerman. Maar ik was een zeehond, nee, een weerhyena, zoals haar. Ik bracht haar bij me, in een groot huis, en ze ging op de bank zitten. Zij bewaakte de voedelvoorraad. Ze lag op de bank, en ik mergelde uit, zelfs meer dan ooit tevoren. Ze voedde mij niet. Ik mocht niet in de keuken komen. Dan zou ze me neerjagen. Ik voelde mij als de derde wereld.

Ik was haar slaaf, een slaaf van het grote geld. Ik was niets dan vee in haar handen. Die gele vrucht, het was niets dan geld. Ik was kwaad op haar. Hoe kon zij dit doen ? We waren gevangen in geld. We werden gekgemaakt door geld, maar kregen het nooit. Er moest toch iets anders zijn ? Iets beters ? Het was een nachtmerrie.

Geld was een monster dat ons programmeerde. Het betuttelde ons, en maakte ons arm en bang, zodat we het altijd zouden najagen als de wind. Ik was zo kwaad. Ik sloeg een ruit in, maar de rekening kwam snel.

Hoofdstuk 2. De Zoete Vrucht

Er was ook een andere vrucht in haar tuin. Het was de vrucht van slavernij. Voor mij was dat een lust voor het oog. De vrucht leek op een vrouwen-voet. Als het ons uit de vrucht van geld zou kunnen halen : graag. Maar wat voor een slavernij stond ons dan te wachten ? Ik bedacht dat het leven gewoon altijd pure slavernij was, maar dat je dan de beste slavernij moest uitkiezen. Ik wilde het wel proberen met deze vrucht. Zou deze vrucht mij rijk maken of arm ? Dat maakte mij niets meer uit. Ik wilde loskomen van de macht van geld, haar macht.

Ik bekeek de vrucht op een afstand. Ik hoorde gepiep. Er stond een vrouw voor me die haarzelf langzaam begon uit te kleden. Dit was de macht van het grote geld. Ik schoot haar neer met een pistool. Deze zaak was afgehandeld. Nu die andere vrucht nog. Ik keek ernaar, en de vrucht begon te groeien, en mijn ogen stonden wijder open. Ik voelde de smaak al langs mijn gehemelte vloeien, en in mijn keel. Zachte sappen. Ik was een slaaf, maar nu van iets anders. Alles beter dan van geld. Ik viel dronken op de grond. Het leek alsof ik verscheurd werd door een grote krokodil. Mijn hoofd kwam boven in een rivier, waar ook een andere reusachtig grote krokodil was. De zoete vrucht begon mij in te nemen, maar het werd bitter in mijn buik. Ik voelde riemen aan me, en een slavenketting rondom mijn nek. Ik werd meegetrokken in een woestijn. Het was een man met een lange baard.

Even later kon ik niet meer, en wilde zitten. Maar de man met de baard trok mij mee. We gingen een kasteel binnen. Wat had ik gekozen ? 'Even hier wachten,' zei de man. Even later kwam er een vrouw naar me toe. Ze leek me te keuren. Ze bleef maar staren en kijken, van top tot teen. 'We kunnen hem wel gebruiken,' zei ze. Toen kwamen er meerdere vrouwen, die mij dieper in het kasteel sleurden. De man had een soort riddergewaad aan. 'Waar ben ik ?' vroeg ik.

Ze duwden mij in een oven. Ik bevond mij in de vrucht, in een diepere afdeling van de baarmoeder

van Bilha. Ik had niks meer met winkels en geld te maken. Ik had een vreemde smaak in mijn mond. Ik was door de sluiers van geld gegaan, en was er van los gekomen. Ik kon mezelf weer voelen. Ik kreeg een huis, en leidde een normaal leven. Vaak had ik nachtmerries.

Ik begon Bilha te missen. Ze moest iets betekenen voor mij in het leven. Dus ik besloot terug te gaan naar haar hut. Daar hing de boog weer. Het was hier een feest-tent zoals altijd. Ik voelde mij een slaaf van haar. Maar gelukkig niet meer van geld.

Ze danste hier op het bloed van de gevallenen, op de huiden van dieren. Zij had geld overwonnen. Haar gejoel maakte mij doof. Ik probeerde nog weg te rennen, maar zij greep mij. Ik kreeg geen vruchten meer van haar. Zij bewaakte het voedsel. Ik kon niet bij de keuken komen. Altijd zat ze daar op die bank. Ze hongerde mij uit meer dan ooit tevoren. Waarom was ik teruggegaan ? Hyenas likten aan haar voeten, en nog steeds veranderde zij soms in een hyena of een halve hyena. Zij was de weerhyena.

Zij haatte geld, maar hield van de slavernij die ze dreef. Zij was de slavenjaagster. Ik werd een bedelaar voor voedsel, maar zij was genadeloos. Ze liet mij soms van haar melk drinken, maar dat was om mij te vergiftigen, te verzwakken en te verlammen. Ik was een teer, hulpeloos kind in haar schoot.

Ik was een bedelaar, en zij was de joelster. Ze maakte mij stokdoof. Ik had nooit rust. Zij was een stoorzender, een stoorgeest. Zij was een stalker. Zij liet mij niet slapen. Op een dag gaf ze mij de derde vrucht : de vrucht van gevangenschap. Het brandde in mijn mond. Ik gilde het uit. Ik viel als dood op de grond. Daarna voelde ik een vreemde kracht in mij opkomen, en ik werd in een arena gezet. Hier kreeg ik de vierde vrucht : de vrucht van de arena. Het leek alsof het vloeide in mijn hoofd. Het had een sterke geur. Het was een zeer bittere vrucht, en zuur. Ik werd ingezet in de oorlog.

Daarna kreeg ik de vijfde vrucht : de vrucht van de jacht. Het leek wel alsof mijn tong uit mijn mond groeide. Mijn tong viel af en veranderde in wapens. Toen groeide mijn tong weer. De macht van het geld was nu definitief gebroken, en de jacht kon beginnen. Geld zou nu gearresteerd worden. Het grote geld zou gefokt worden voor de dag van de grote slacht. Bilha reed op een hoog paard, zo hoog dat ik haar bijna niet kon zien. Of was ik gewoon heel klein ? Ik was een kind.

Ik werd een paardenstalmeester. Ik had overal koorden gehangen. Ook ik wachtte op de dag van de grote slacht. Ik had al voorgenot hierover. Ik wilde het geld zien bloeden. Ik wilde het geld zien krijsen, zoals het ons heeft laten krijsen. Ik wilde het geld zien smeken zoals het ons heeft laten smeken. Ik wilde het geld zien hangen. Ik was vol van leedvermaak.

Ik zou het geld martelen en bang maken, zoals het ons heeft bang gemaakt. Het geld moest een langzame, pijnlijke dood sterven. Ik wilde het geld voor eeuwig zien branden in de hel, met eeuwiggroeiende pijn. Pijn, pijn, pijn, dat is wat ik het geld toewenste. En ik wilde in die arena toekijken. Met een verrekijker.

Ik was wreed naar geld, want geld was wreed naar mij. Dat was de enige manier voor mij om te kunnen overwinnen, en om te kunnen genezen van de nachtmerrie van geld. Ik joeg op geld, genadeloos. Ik maakte geld tot mijn slaaf. Geld was mijn krijgsgevangene. En het lot van geld in mijn handen zou vreselijk zijn.

Ik bracht het geld tot de kooien, om het vet te mesten. Bilha keek toe.

Hoofdstuk 3. De Witte Vacht

Bilha trof mij met haar bliksem. Ik schudde en viel neer. Ik was haar slaaf met haar slavenketting om mijn nek. Nog steeds. De godin was te sterk. Geen man kon staan in haar nabijheid, tenzij zij hem kracht gaf. Maar ik had geen kracht. Ik was haar kind. Ik zag haar schilderij, waar ze opstond als een halve hyena, bloed vloeiende uit haar bek, mijn bloed.

'Verzadigd nu, kreng ?' vroeg ik. Maar ik sprak slechts tot een schilderij.

Ik wist dat zij nooit verzadigd zou zijn. Met hoge hakken was ze in de stad, in de regen, schaars gekleed. Om zoek naar prooi. Een auto-deur sloeg los. Ze stapte in de auto, en verscheurde de bestuurder. Toen ging ze zelf achter het stuur zitten, en reed zoveel mogelijk slachtoffers omver als ze kon. De politie kwam achter haar aan. Maar de politie was slechts een vrucht in haar hand. Een vrucht waar zoveel vliegende insecten om streden. Ze bracht mij de vrucht, maar ik wilde er niet van eten. Ze dwong mij om ervan te eten, en de strijd werd voortgezet in mijn mond. Insecten staken mij. Het was de zesde vrucht.

De zevende vrucht was de vrucht van slacht. Eindelijk. Ik kon nu vliegen. Ik had vleugels, maar die vielen even later van me af, terwijl ik nog steeds kon vliegen. De zevende vrucht had mij snel in de macht. Het was als een ei om me heen, en ik moest de dop breken. Een zoutachtige vloeistof scheidde zich af, en begon zich in mijn lichaam te verspreiden. Overal om me heen vielen reuzen neer. Ik bladerde door een boek en kon de bladzijden niet meer vinden. Alles begon voor mijn ogen te tollen. Iemand was mij aan het uitbroeden. Toen brak het licht door. Ik was als een licht in de duisternis. De duisternis wilde mij verslinden, maar kon het niet. Mijn licht was als een vloeistof wat overal doordrong.

De achtste vrucht was een vrucht van papier. Er kon niet meer gegeten worden, alleen maar gelezen. Ik begon uit te hongeren, maar een vreemde kracht begon mij te voeden. Er was geen weg terug meer tot de andere vruchten. De achtste vrucht had ons allemaal ingenomen. Het was een bewaakster en een waakster.

Ik werd wakker in de hut van Bilha. Wat was zojuist over me gekomen ? Was ik gek geworden ? Ik had niets anders dan wanen en hallucinaties gehad, alsof ik van een vergiftigde appel had gegeten, alsof ik zwaar aan de drugs was. Deze vrouw was gevaarlijk, bloedgevaarlijk. Ik wilde ontsnappen, maar ik kon het niet. Een duistere gestalte hield mij vast.

'Niemand ontsnapt ooit uit dit huis,' werd er gezegd. Het was alsof de wind sprak. Het spookte hier. Ik was onder een vloek. 'Er is geen weg meer terug,' zei de wind. 'Je zal altijd hier wakker worden.'

Ik keek naar de wand. Het zag er niet meer zo feestelijk uit, maar bloederig. Er hingen overal wapens en jachtgerei. In de kooien rondom mij was vee. Ik realizeerde mij dat ik ook in een kooi was. Toen ik naar mijn lichaam keek schrok ik. Ik was een varken.

Haar lichaam was fors. Je kon niet om haar heupen heen. Zij was de godin van het leven.

Ik ontwaakte in haar hut. Ze trok me in een bloederige tent waar veel sluiers waren, en een bed met een witte vacht. Ze ging in de deuropening staan. Het beest van geld werd doorstoken door de oude man met de baard. Het was de dag van de slacht.

De mensen om me heen zijn niets anders dan de tralies van haar kooien. De negende vrucht was de vrucht van het huwelijk, en de tiende vrucht was de vrucht van de scheiding.

De vruchten lagen op een schaaltje, tien vruchten, die toen allemaal in chocolaatjes veranderden. Ik

wilde er niet meer van eten, maar ze forceerde me. Het was haast dwang-verpleging. Ik hield mijn kaken stijf op elkaar, maar ze sloeg mij op de kaak, en ramde het naar binnen. Ik viel op de grond. Toen smeerde ze me in met chocola. Ze schoof mij in de oven, als brood wat gebakken diende te worden.

Hij woonde ergens langs de kade, in een hoog huis. Hij zwierf vaak langs de kusten. Hij verdronk mensen en dieren, en liet schepen zinken. Hij had lang haar, en mensen hadden het vaak over hem. Soms zwierf hij door de stad. Mensen ontweken hem dan. Ze waren allemaal bang voor hem.

De Roze Stad

Ik worstelde me uit de blauwe boom, de boom van gekheid, die ons allemaal vasthield. Ik worstelde me uit de blauwe struik. Het was een heel gevecht. Die struik had mij helemaal uitgezogen. Ik strompelde door het blauwe bloemenveld, waar bloemen mij hadden gegrepen. Zij hadden mij meegenomen naar hun hol. Nu rende ik, vrij, om veiligheid te vinden. Ik rende de open wildernis binnen, waar een vrouw mij meenam. Zij bond mij, maar het blauwe kon mij niet meer slaan. Nooit heb ik van het blauwe gehouden.

Ze gaf mij een nieuwe naam en een nieuw leven. Ik liep achter haar aan. Ik was als haar hondje, met een gordel om mijn nek. Ik werd wakker in de golven, en het blauwe schuim zat achter mij aan. Ik moest rennen voor mijn leven. Blauwe honden hadden mij snel gevonden, en beten me, en ik riep, maar niemand hoorde. Iedereen was hier doof. Ze lieten mij gewoon verdrinken in deze hoge golven, maar op de bodem vond ik sterke drank. Ik was een wonderkind.

Ik kwam aan in een veld van rode bloemen. Ik probeerde de blauwe bloemen uit mijn herinneringen te bannen, maar dat ging moeilijk. Ze kleefden aan me. Ik worstelde dagelijks in hun arena's. Ik liep met mijn ziel onder mijn arm, en trollen plaagden mij. Zij hingen mij aan een boom, de boom van zorgen. Zij lachten, en vierden feest. Later namen zij mij naar hun hol. Maar ik was tussen de rode bloemen.

Rode bloemen, zij kunnen mij sussen.

Maar al mijn wonden waren open, en al mijn zonden stonden op mij geschreven. En zij beet in mijn hoofd, de bijtende roos, de rode, als een rode bloem, een bloem met twee kanten. Ik kon het niet uitziften, dus ik ging zitten. Zij stond voor me als een melaatse, vloekende, tierende, met tatoeages. Zij was gelakt van top tot teen, als een brullende dikke vrouw. Zij was als een melaatse, als de lepra koningin, de lepra messias, maar zij was achter glas. Zij was in het zand van een warme dag, waaar zij smolt, gillende. Ik heb nog één keer omgekeken, en toen rende ik weg.

Ik was over de heg, tussen de bruine bloemen. Ze waren mooi, met groene bloesem. Ook kauwde ik. Ik was aan het herkauwen, maar toen besloot ik dat niet meer te doen. We waren slaven van het kauwen. Er moest een andere manier zijn, een andere manier.

Nog steeds rende ik voor mijn leven, voor de blauwe bloemen. Ik voelde haar hand, en trok de mijne terug. Ik voelde mijn mond, en de hare. Ik trok de mijne terug. Ik trok mijn tong diep naar binnen. Toen begon ze te gillen.

Achter een roze deur was ze, het blauwe bloed. Achter een groene deken, toen keek ik naar haar. Ik kon er een schilderij van maken. Blauwe bloemen waren om me heen. Ik rende de wildernis in. In de verte hoorde ik het wilde water bruisen. Ik hoorde de zee van een nieuw geluk. Ik werd de varkensjager, op een hoog paard, en velen volgden mij. Ze hadden allemaal nergens om naartoe te gaan.

De jacht begon. Ze sloegen de trommel, een heel leger achter mij aan. Ik was de varkensjager. De jacht was begonnen. De trommels waren stil, lange stilte, dan een slag, en het paard waarop ik zat zaaide vrees. Ik werd stil, en ging naar een kamer in de wildernis om een boek te schrijven. Mijn pen droop. De blauwe boom had gehoopt dat hij mij kon vasthouden.

Ik rende door de blauwe boom, op zoek naar de uitgang. Ik haatte het blauw. Ik zag de bruisende zeeen in de verte, en rende er naartoe, door de wildernis, door de bessen. Zoveel exotische vruchten.

De palmtakken waren lang.

Ik zat tussen het goud.

Ik had haar gevonden, de gouden ballerina. Ik drukte op het knopje, en ze draaide. Toen blies de wind. De wolk van zorgen vertrok. Ik liep binnen in een duistere stad, haar stad, waar haar schaduw op rustte. Ik bracht haar naar huis. Ze zat daar, ze was al snel weer aan het dansen, vrij. Ik keek uit het raam, en zag het verkeer, de stoplichten, en toen stopte alles. Ik stapte uit het schilderij. Ik had een gevecht met de wachter van het schilderij. Het schilderij was mooi, en de wachter ook. Ook het gevecht was mooi. Ik nam foto's. Het waren foto's van een mooie dag. Het waren foto's van een mooie dag aan het strand.

Ik ving haar tranen op in een vaas, en al haar bloed. Ik maakte haar nieuw. Ze was een nieuw mens nu. Ze zat op het paard, als een indiaan, en alle sterren begonnen te vallen. Het was een nieuw schilderij. De woestijn bloeide.

De blauwe boom stond daar.

Blauwe bloemenvelden, zover het oog reikte. Veranderende in zeeen, en dan weer bloemenvelden. Zeeen, bloemenvelden, zeeen. En zij brachten voort de honing, de honing van een nieuwe wereld, een wilde wereld. En ik viel, en zakte door de bodems. En toen was alles in de vlammen.

Ik bleef maar vallen, en het vuur leek dieper te gaan. Het opende de deuren, de deuren van een nieuwe morgen. Het was aan het blaffen.

De blauwe boom, ik zoog aan de honing, en werd wederomgeboren, als een nieuw kind. Ik zoog. De wilde honing had me in de grip, een zee van honing.

Ik klom uit het schip, en toen weer binnenin. Ik greep de blauwe druiven. Alles begon te druipen. Een blauwe vrucht op een schoteltje. Blauwe bloemen hadden ons omringd. Ik zoog.

De blauwe boom groeide hoog. Er groeide een stad op de top. Ik keek naar beneden en had een groot overzicht. Ik keek naar beneden en wilde vliegen. Maar ik bleef in de stad. Ik had andere dingen te doen. Ik ging in de dieptes van de stad, tot de wildernis. Waar blauwe bloemen groeien.

Waar blauwe bloemen groeien, in velden zover het oog reikt, veranderende in zeeen, en dan weer in bloemenvelden. Ik kon weer ademen.

De blauwe ladder, de blauwe boom, blauwe bloemvelden, veranderende in zeeen, en dan weer in bloemenvelden. Ladder naar de wildernis. De ladder leidt tot de konijnen, en dan behoudenis, tot de roze stad. De blauwe bloemen zullen je niet meer kunnen vinden, maar ze zullen er nog steeds zijn. Langs de kanten van de roze stad zullen ze groeien, aan de waterkanten. Ze zullen je niet meer kunnen horen of zien, ze zullen wegvagen tot in alle eeuwigheden, maar nog steeds zullen ze daar groeien, aan de waterkanten, aan de kanten van de roze stad.

Oorlogsgodin

Het was nogal een zwemtocht van het schip naar Suriname. Ik was al zo lang een piraat, en nu wilde ik wel iets anders. Ik wilde vrij zijn. Helemaal uitgeput kwam ik aan op het strand. Ik nam mijn intrede in een hutje voor landlopers. Ik was een zwerver. Mijn piratenkleding was gescheurd. Ik bloedde een beetje vanwege schaafwonden. Het was een lange tocht.

De natuur hier verwelkomde mij met open armen alsof ik een prins was. Het was mijn droom om hier voor altijd te wonen. Ik moest maar leven van de jacht, zodat ik geen rover meer hoefde te zijn. Tot mijn verbazing volgde het schip mij na, en ook mijn piratenmakkers besloten hier te gaan wonen, te stoppen met roven, om zo voor de jacht te leven. Dat was toch een stuk netter.

We hadden het hier goed naar ons zin. Elke dag zee, en een jungle vol met voedsel, goed voedsel. Op een dag kwam er een vrouw bij ons wonen. Ze maakte nieuwe kleren voor ons, en zorgde dat het voedsel werd klaargemaakt. Zoiets is natuurlijk onmisbaar. Het was een geschenk van de natuur van Suriname aan ons. De vrouw heette zelfs Suriname.

Wij waren altijd erg beleefd naar de natuur van Suriname. Wij respecteerden haar en eerden haar. En de vrouw aan ons gegeven behandelden we als een prinses. Ze was een geschenk uit de hemel.

We konden goed met elkaar opschieten, ik en m’n makkers, en de vrouw paste er precies tussen. Er waren eigenlijk nooit relletjes. Iedereen kende z’n plaats.

De vrouw wist veel van de natuur af, en kon ons veel leren. Op een dag maakten we een tochtje met het schip en namen de vrouw mee. Ze vermaakte zich uitstekend en verkleedde zich als een piratenkapitein. Ja, onze kapitein mocht ze wel wezen, sinds we onze eigen kapitein van boord hadden gegooid. Er viel niet te leven met die man. Zij was het tegenovergestelde.

Het piratenleven beviel haar goed, en dankzij haar konden we het wat netter houden, wat beschaafder. We besloten de ene helft van het jaar te varen, en de andere helft te leven aan de kust van Suriname. De zegen van Suriname kwam over ons. Ons schip zegevierde ten allen tijde, en dat allemaal dankzij onze nieuwe kapitein.

Het uniform stond haar goed. Dat ze op een dag in een anaconda veranderde verbaasde ons. Maar ja, ze was nu eenmaal een anaconda. Een geschenk van Suriname. We besloten weer met haar terug te varen, en lieten haar los in de jungle. Later kwamen we erachter dat ze om de zoveel jaren in een anaconda veranderde. We vonden het niet erg. Het was haar leven. Trouwens, we waren gek op anaconda’s. We hadden allemaal een obsessie als het aankwam op slangen. Ze kon jagen als de beste, en zo leden we eigenlijk nooit honger. Ze kon in nog wel veel meer dieren veranderen, zomaar plotseling. Ze was een heks, maar dan anders. Ze was gewoon een oorlogsgodin. Die kunnen dat soort trucjes.

We hielden alleen maar meer van haar. Ze was een bijzonder mens.

De Sneeuwstorm

Ze had de jurkjes van de kinderen gestreken. Mij liet ze niet binnen, terwijl het buiten koud was. Ze gooide mij wat oud brood toe, maar toen ik het proefte was het als gedoopt in azijn. Ik zakte weg, diep in de sneeuw. Zij lachte. Ik had hallucinaties van de tijd van vroeger, zoals het eens was. Toen ik daar van wakker werd vocht ik tegen de kou.

Eén van de kinderen ging later op zoek naar mij. Na een lange reis vond ze mij. Ik zat achter een drumstel en drumde.
Ik keek niet op of om. Ze probeerde met mij te praten, maar ik drumde door.

Toen ze huilde vloog er ineens een zwaluw langs het drumstel. Ik stopte, en omhelsde haar. Ze had een wit jurkje aan, en een wit strikje in haar haar. 'Geef dit aan mamma,' zei ik, en drukte haar iets in haar hand. Een sneeuwstorm nam mij mee, maar zij rende achter mij aan. We kwamen in een boshuisje waar de zwaluw zat. Ook een oud vrouwtje zat daar. Ze at van oud brood. 'Woont u hier ?' vroeg het kind aan me.

Ik knikte. Wie is die oude vrouw ? vroeg ze.
Ik zorg voor haar, zei ik.
En die zwaluw dan ? vroeg ze.
Oh, zei ik, dat is een vriend.

Waarvoor dan ? vroeg ze.
Ga ik je niet vertellen, zei ik.
Toen kwam de sneeuwstorm weer binnen, en nam mij mee, terwijl zij achter mij aanrende. Na een tijdje werd ze moe,
en de sneeuwstorm nam haar ook op.

De sneeuwkoningin was blij hen te zien. Zij nam hen op naar haar troon. 'Geef dit aan je mamma,' zei de sneeuwkoningin tegen het kind, terwijl ze iets in haar hand drukte.

Wat is het ? vroeg het kind.
Plaatjes, zei de sneeuwkoningin.
Ja, ik heb haar ook al wat plaatjes gegeven, zei ik.
Goedzo, zei de sneeuwkoningin.

Wat voor plaatjes zijn het als ik vragen mag ? vroeg het kind.
Ga ik je niet vertellen, zei ik.
De sneeuwkoningin zei niks.

Okay, ik geef het wel aan mamma, zei het kind.
Ik ging achter een drumstel zitten, en begon te drummen.
'Je moet nu gaan,' zei de sneeuwkoningin tegen het kind.

Het kind werd wakker in haar eigen bed, en vertelde aan haar moeder wat er gebeurd was.
'Het is mijn man niet meer, dus ik heb er niets mee te maken,' sprak ze.
Maar de sneeuwkoningin dan ? vroeg het kind.
Maar haar moeder sprak niet meer.

Even later werd er op het raam getikt. Het was de postbode met een brief.
Toen de moeder de brief opende bleek het voor het kind te zijn.
Een brief van haar vader.
De brief was geschreven in letters van sneeuw, en er was een plaatje bij van een drumstel.
Er was ook een plaatje bij van de sneeuwkoningin, en van het oude vrouwtje en de zwaluw.
Ook was er een plaatje bij van de sneeuwstorm en het boshuisje.
Geef de plaatjes aan je mamma, stond erbij geschreven.

Het kind gaf de plaatjes aan haar moeder, en haar moeder begon te huilen.
Waarom huilt u, mamma ? vroeg het kind.
Maar de moeder hield zich stil. Het meisje begreep het niet waarom haar moeder huilde, en wilde weten waarom. Midden in de nacht rende haar moeder naar buiten, en rolde door de sneeuw, terwijl een sneeuwstorm haar opnam. Ook het kind rende naar buiten en werd door de sneeuwstorm opgenomen.

De sneeuwkoningin was blij hen te zien, terwijl ik nog steeds aan het drummen was.
De sneeuwkoningin nam drie ijspegels uit het hart van de moeder, en vulde het op met sneeuw.
Ze wreef even over haar hart heen, en toen over haar jurk, en toen nam de sneeuwstorm hen weer op
om hen terug te brengen. De moeder en het kind rolden door de sneeuw. Even later waren ze in bed.
De zwaluw tikte op het raam van de slaapkamer van de moeder. Moeder deed het raam open.
Er was een brief in zijn snavel, geschreven met letters van sneeuw. Moeder las het en begon te huilen.
Het kind kwam binnen, en vroeg wat er aan de hand was. Moeder zei niks.

Na een tijdje rende ze weer naar buiten in de sneeuw, en het kind volgde haar, totdat ze beiden door een
sneeuwstorm werden opgenomen.

Ze kwamen in het boshuisje, waar een dwerg aan tafel zat. 'Ik ben het aan het eten, dat oude brood met azijn.'

'Ja, dat had ik niet moeten doen,' zei de moeder.

'Oh, is dat van jou dan ?' vroeg de dwerg.

'Ja,' zei de moeder, 'dat had ik eens aan mijn man gegeven.'

'Het is wel lekker hoor,' zei de dwerg. 'Het heeft me hier naartoe geleid. Moet je ook een hapje ?'

'Nee, dank je,' zei moeder.

'Je maakt me nogal lekkere toetjes, hoorde ik,' sprak de dwerg.

'Van wie hoorde je dat ?' vroeg moeder.

'Van je man,' zei de dwerg.

'Heeft hij het koud ?' vroeg moeder.

'Nee,' zei de dwerg. 'Er is iets wat hem warmhoudt.'

'Wat dan ?' vroeg moeder.

'Plaatjes,' zei de dwerg. 'Kijk maar eens naar die schilderijtjes aan de muur.'

Moeder keek naar de muur, en werd heel warm van binnen.
Het zijn een soort kijk-kachels, zei de dwerg. Je kijkt ernaar en wordt warm.

Oh ja, zei moeder. Ik begin het nu wel heel warm te krijgen. Na een tijdje liep moeder het huisje uit, op zoek naar de sneeuw, maar die was er niet.

Moeder moest helemaal naar huis lopen, maar de sneeuwstorm is ze nooit meer vergeten.

Het Rijk van Nicotine

Een van de reusachtigste leiders van het duistere rijk die ik ooit had gezien was wel het skelet Nicotine. Elke dag maakte hij een lange reis over de bergen naar de hoogste top, met in zijn armen het hoofd van een meisje. Nicotine had een paar duistere paarden, genaamd Ammalgamos, Compositos en Medicinos. Hij was een duistere rijder. In zijn rijk was er geen schoonheid, alleen lelijkheid, maar de jungles hier waren reusachtig. Ik stond aan de oever. Een jongetje in een boot

wenkte mij. Het was een lange dunne boot, en het jongetje had een peddel. Het was een indiaans jongetje. ‘Mijn moeder wacht op je,’ riep hij. Al gauw was hij bij de oever en ik stapte in het bootje. Al snel waren we aan de andere kant van het meertje. Aan de oever stond een vrouw. Ik herkende haar niet, maar zij riep mij bij mijn naam. Ik stapte uit het bootje en liep naar de oever. Ze omhelsde me stevig. ‘Ik heb een maaltijd voor je gemaakt,’ zei ze. ‘Wie ben je ?’ vroeg ik.

‘Oh, ik ben Melango,’ zei de vrouw. Al snel bracht ze mij naar haar hut. Er lagen hier allerlei pakjes sigaretten en sigarendoosjes. ‘Rook je ?’ vroeg ik. ‘Nee,’ zei ze. ‘Mijn zoontje neemt ze weleens mee.’

’s Nachts komen de troubadouren,’ zei ze. ‘Zij werken voor de farao.’

‘Waar hebben ze het dan over ?’ vroeg ik.

‘Oh,’ zei ze, ‘over hem. Je weet wel : Nicotine, de baas van alle farao’s. Hij is het grote opperhoofd.’ Ik kende Nicotine wel. Het was een verschrikking. Iedereen was geketend aan zijn lange kettingen, ook deze vrouw. Het hart van Nicotine was een rood hart, maar voor de rest was het hele duistere rijk zwart en wit. Als de troubadours kwamen dan was er altijd veel grijs, veel bruin en geel. Nicotine was een slager. Hij was altijd op jacht, en had een grote fokkerij. Hier liet hij de vrouwen zwaar werk verrichten. ‘Pssst, bevrijd me,’ fluisterde de vrouw. Ze wees op de ring aan mijn vinger die ik eens van de farao had gekregen. Ik bedacht me geen moment, legde de ring tegen haar ketting en brandde de keten door. Ik pakte haar hand, en zei : Kom mee. Ik weet niet hoe lang het geduurd heeft maar na tijden rennen kwamen we uit de jungles van Nicotine. Een man staarde ons aan met een lange baard. Hij liet ons de tand van een haai zien. ‘Waar zijn we ?’ vroeg ik.

‘Welkom,’ zei de man. Hij was direct heel vriendelijk. Hij staarde naar mijn ring. ‘Wie bent u ?’ vroeg ik.

‘Ik ben Terang,’ zei de man. ‘Gezand van de koning.’

‘Wie is de koning ?’ vroeg ik. Hij liet me een klein balletje zien. Maar daar kwam Nicotine al aan. Ik greep Melango weer bij haar hand en rende met haar verder. Maar ook in de verte zag ik Nicotine aankomen, en toen van alle kanten. Snel werden we ingesloten. ‘Nicotine heerst hier,’ zeiden ze. Plotseling kwam er rood licht uit mijn ring voort en scheen op de harten van de Nicotines om ons heen. Een van de Nicotines had witte klederen met een lange witte punthoed. Hij leek wel op een pion. Achter hem stonden nog een paar van zulke Nicotines. Ik richtte de straal van de ring op zijn gezicht, en hij begon weg te smelten. Ik rende met Melango door de opening die was ontstaan. Weer zag ik die man. ‘Kan ik iets voor je doen ?’ vroeg Terang.

‘Ja,’ zei ik. ‘Help ons hier uit.’

Maar Terang werd gegrepen door de Nicotines en werd verslonden. De Nicotines waren als een kudde hongerige honden. Weer richtte ik de straal van de ring op hen. In de verte was een piramide waar we naartoe renden. Binnenin zat een farao op een troon. Hij was geheel gemaakt van metaal, en er kwam rook uit hem voort. Maar al snel waren ook de Nicotines binnen en verslonden de

metalen farao. Een paar Nicotines zaten op paarden. Het waren grote paarden. We renden door een deur in een andere gang. Maar hier waren zwarte Nicotines met hun paarden. Weer beukte ik een deur in, en kwamen in een kamer terecht met een raampje waardoor we konden ontsnappen. We waren nu op de piramide. De vrouw haalde wat pakjes sigaretten en sigaren uit haar broekzakken en begon ze tussen haar handen te rammelen, terwijl ze veren begon te krijgen. Snel greep ze me en we vlogen weg. Het was mij een raadsel. Nicotine Magie, zei ze. We vlogen naar een hoog kasteel waar de Nicotine Tovenaar woonde. We hadden hier groot uitzicht. De Nicotine Tovenaar was een aardige man. Hij liet ons alle mechanismes van Nicotines zien. Het waren robotten. Ook hun grote paarden.

De Tovenaar zette ons ergens neer op de rotsen, in een ander rijk. We kwamen op een strand terecht met heet zand. Ook was er een hutje van riet en bamboe. ‘Blijf je bij me ?’ vroeg Melango.

‘Ach, ik kom je nog weleens een keertje opzoeken,’ zei ik. ‘Ik hoop dat je het hier naar je zin zult hebben. Er is hier strand en zee, en er groeit hier voldoende aan de bomen.’

Daar kwam de Tovenaar aan, vanaf het strand. ‘Je hebt in ieder geval goed gezelschap,’ zei ik. De Tovenaar gaf mij een hoed van stro en riet. En toen vertrok ik.

Einde

Het Lukuk Tablet

Ze waren in een gevecht. Zij probeerde hem in verwarring the brengen door leugens. Hij zat op de bank, en wilde de moed opgeven. Zijn hoofd kon het niet meer aan. Zij wilde hem aangeven bij de godin Serket. Zij was een wellustige vrouw. Ze verkocht haar man aan haar. Maar Serket wilde niet komen, en zond daarom Luluk, een indiaanse prinses. Luluk nam bezit van haar, en bracht haar man nog meer naar beneden, met de meest gemene truukjes. Hij had de moed allang opgegeven en wilde zelfmoord plegen. Hij staarde naar de beeldjes van zijn vrouw, haar godinnen. Hij wist niet wat hij er mee moest, maar hij begon tot hen te bidden.

Een keer kwam in zijn lot, de godinnen waren hem opeens goedgezind. Zijn vrouw kalmeerde. Van binnen voelde hij een haat naar de godinnen want zij hadden dit alles aangesticht. Zij hadden zijn vrouw gek gemaakt. Hij hield het Luluk tablet in zijn handen, en wilde het breken. Dit tablet hield zijn vrouw opgesloten.

Ze vloog hem aan. Ze was ongelovelijk sterk ineens. Ze bond hem vast, en hongerde hem uit. Het tablet werd ergens op een tafel neergelegd. Een vriendin van haar kwam. 'Kun jij dit tablet in bescherming nemen,' vroeg ze. De vriendin knikte, en vertrok weer.

Hij begon weer tot de godinnen te bidden en wist dat hij zich dit keer beter moest gedragen. Ze maakte hem los. Hij staarde naar de beeldjes van zijn vrouw. Ook hij was in dit tablet opgesloten. 'Dochter van de regen,' werd ze genoemd, 'dienares van Luluk,' ze was aan het kalmeren. In ieder geval liet ze hem nu met rust.

Haaien Bewustzijn

Hij woonde aan zee op een eiland. Een berevel was zijn schort en hij had een rieten hut. Een grote haai terroriseerde de kust. Hij kon niet eens normaal zwemmen of vissen. Parelduiken was er al helemaal niet bij. Op een dag was hij het zat. Hij zou zich niet meer door de haai laten afschrikken. Hij nam zijn speer mee, en ging het water in. Hij lustte de haai rauw nu. Maar de haai kwam niet. Na een tijdje ging hij terug om de speer op het strand te gooien, en ging alleen met zijn dolk terug het water in. Hij dook onderwater, en zag daar al snel de haai aankomen. Even was het alsof hij verlamd raakte van schrik. De haai was zo groot, en even had hij gehoopt dat hij zijn speer bij zich had, maar hij kon niet meer terug. De haai zwom op hem af en had zijn muil al open gedaan, klaar om toe te happen. Snel bewoog hij zijn dolk recht in de kaak van de haai, en toen twee keer in zijn ogen. De haai was woest en begon van zich af te bijten als een bezetene. Hij was nu onder de haai en stootte hem een paar keer met zijn dolk in zijn buik. Er was overal bloed nu. Een woede begon door zijn lichaam heen te stromen zoals hij die nog nooit eerder had gevoeld. Weer stootte hij zijn dolk in de kaak van het enorme beest en trok het toen met zich mee. Dit stukje zee was nu een bloedbad. Hier had hij zo lang op gewacht. Hij sleepte het halfdode beest naar het strand, pakte zijn speer en begon het beest net zo lang te steken totdat het dood was.

Hij nam de schedel van het beest en de tanden en botten naar zijn hut. Ook vond hij wat edelstenen in de buik van de haai. Hij noemde ze haaiestenen. De tanden van de haaien hing hij aan een draad voor zijn tent. Hij was trots op zichzelf. Hij rende het oerwoud in en ging op jacht. Hij had nu de smaak goed te pakken. Het was alsof er een deur in zijn hoofd geopend was. Hij was zo lang depressief en angstig geweest vanwege de haai.

Ook in zijn dromen werd hij vaak lastig gevallen door de haai. Nu had hij deze dromen niet meer. Wel droomde hij veel over clowns onder water, maar die deden niet veel. Zij waren vaak verstrikt in bloemen onder water. Het was alsof zij gevangen zaten. Zij probeerden woorden in zijn hoofd te spreken, maar hij kon het gelukkig niet horen.

Op een dag speelde er een clown op het strand. Hij werd plotseling erg bang, en rende het oerwoud in, maar toen ging hij er opaf. De clown trok een pistool en wilde schieten, maar hij wierp zijn speer. De clown viel neer, en hij hakte het hoofd van de clown af met zijn dolk. Hij hief het hoofd in de lucht en brulde. 'Alweer een doodskop,' dacht hij bij zichzelf. Langzaam liep hij terug naar zijn hut. Hij was kwaad. Hij werd geplaagd door zijn herinneringen, toen hij ooit met een heks leefde. Daarom is hij op een eiland gaan wonen.

Ze is in zijn hoofd iedere dag, om haar leugens in hem te blazen. Hij snapt niet waarom zij hem nog steeds lastig valt. Soms voelen die leugens zo erg aan dat hij het gevoel heeft dat zijn hoofd ontploft. Dan wil hij haar opzoeken om wraak te nemen, of om het met haar uit te praten. Maar hij weet dat er met haar niet te praten valt. Ze draait altijd om alles heen, en liegt en bedriegt. Hij zal haar nooit kunnen vertrouwen, wat ze dan ook zegt, maar op een vreemde manier voelt hij zich afhankelijk aan haar. Hij haat dit gevoel.

Dan begint hij na te denken over de haaiensoep die hij de avond van zijn haaienvangst had gemaakt.

Hij probeert het verdere verleden weer te vergeten. Haaiensoep had hij niet vaak gegeten, maar de keren dat hij het at waren heel bijzonder. Hij kreeg er altijd vreemde visioenen en dromen van. Hij begon er altijd sterk van te hallucineren. Haaiensoep met trommels was een goede combinatie voor hem. Min of meer waren die hallucinaties zo muzikaal. Het inspireerde hem tot nieuwe ritmes. Maar ja, hij voelde zich altijd ook een beetje ziek van haaiensoep. Hij kwam ervan in het dodenrijk, waar hij de doden bezocht en nieuwe deuren moest openen. Hij had ook zulke vreemde dieren gegeten. Haaien waren vreemde dieren. Hij kreeg altijd de rillingen als hij aan hen dacht. Soms leek het alsof hij dood ging als hij aan hen dacht. Alsof hij achter een zwart gordijn kwam. Het waren de vorsten van de dood. Hij zou ze geen kwaad doen, maar de haai die hij had doorspietst werd te gevaarlijk, en begon zijn leven flink te beheersen. Hij moest vechten voor zijn leven.

Hij dacht na over zijn leven, en over de haaien. Hij deed dit heel bewust.

Tijger Kind

Hij beklom de muren die omgeven waren met weelderige bloemen. Hij werd haast door ze naar beneden getrokken, maar hij vocht. Hij vocht ook om zijn tranen te bedwingen. Hij zat vol van woede. De muur was bijna zanderig en erg warm. Hij klom door een raam naar binnen, en zag haar daar liggen, helemaal in het wit. Deze vrouw had hem grootgebracht, maar hij was in de wildernis gevlucht, al heel jong. Hij had eigenlijk niets meer met deze vrouw te maken. Hij ging terug door het raam, trok wat van de bloemen van de muur, en sneed zich aan de dorens. Toen sprong hij naar beneden, en rende de wildernis in. Aan een liaan vol wilde bloemen sprong hij over de bruisende rivier. Het was alsof iemand hem vasthield. Hij liet los en kwam aan de rand van de overkant van de rivier, maar deze rand was zo glad dat hij de rivier weer ingleed. Hij greep een tak en trok zichzelf omhoog. Deze rivierwand was zo steil. Toen rende hij de wildernis in. Alles was dichtbegroeid hier.

Hij had een pijl tussen zijn tanden, en trok zijn boog. Zijn lange wilde haren bungelden over zijn naakte rug. Zijn rug was vol met striemen. Ook had hij littekentjes op zijn rug. De wildernis was genadeloos geweest naar hem, maar niets was erger dan de vrouw die hem had grootgebracht.

De wildernis trok hem aan, ook al moest het zo hardhandig. Hij probeerde zich te concentreren, maar hij was in pijn. De wildernis was vol geheimen. Het leek wel alsof het een andere taal sprak. Hij wilde die taal graag leren. Hij probeerde zijn pijnen te begrijpen, maar het leek wel alsof het hem woest maakte. Hij wilde loskomen van zijn woede. Het was alsof de wildernis hem plaagde. Hij wist dat hij gewoon met een heel zwaar wettenstelsel had te maken. Het was hem alles wel waard. Maar in zijn gevoelens werd hij heen en weer geslingerd.

Hij stak bloemen in zijn haar, en ging aan de rand van een andere rivier zitten. Hij boog voorover en keek in het water. Van bloemen maakte hij een schort. Dit deed hij van de bloemen die langs de

rivier groeiden. Het waren wilde bloemen, maar zo prachtig. Ze hadden taaie maar flexibele stengels die hij goed kon knopen. Langzaam liet hij zichzelf in het water glijden. Hij dacht terug aan gisteren, hoe ze hem sloegen met een gesel. Waarom ? Hij wist het nog steeds niet. Hij kon alleen maar gissen. Ze spraken niet veel tot hem. Alles ging om hun wetten. Als hij ze brak, dan werd hij daarvoor geslagen. Het maakte hem leeg van binnen. Hij vond het best. Alles beter dan de vrouw die hem grootbracht. Aan haar wilde hij zelfs niet herinnerd worden. Soms hoopte hij zelfs dat hij slaag kreeg, zodat hij de pijn over haar kon vergeten. De pijn van slaag maakte zijn hart leeg. Het maakte hem koud van binnen, totdat het hem helemaal niets meer deed. Maar meestal de dag erna was hij boos.

Hij liep langs de rivierkant in de modder. Toen liep hij naar zijn hut. Hij ging liggen op een oude matras. Maar even later kwamen ze om hem te slaan. Ze sloegen hem bont en blauw. Toen ze weg waren viel hij doodmoe neer op zijn matras. Hij had besloten om dieper de wildernis in te gaan, want hier kon hij niet meer tegen. Altijd werd hij voor niets geslagen, en ze zeiden niet waarom.

Terug naar de vrouw die hem grootbrachte wilde hij niet. Het was niet eens zijn echte moeder. De volgende ochtend ging hij dieper de wildernis in. Hij smeerde zich in met modder, als een goede camouflage, en bond bladeren om zich heen. Hij hoopte maar dat ze hem niet zouden zien.

Eén van de vrouwen zag hem. Ze begon bijna te krijsen. Hij zette het op een rennen. Als hij in hun handen zou vallen, dan zou het goed mis zijn. Hij dook naar een liaan, en ging van liaan tot liaan, van boom tot boom. De vrouwen waren snel en begonnen pijlen op hem af te schieten. Hij was hoog in de bomen, en moest zorgen dat hij niet stil bleef staan. Ze schreeuwden en gilden naar hem. Ze waren zichtbaar woest. Hij nam grote risico's en dook naar lianen waarvan hij niet eens wist of die hem wel zouden houden, en lianen die ver weg hingen. Maar hij kon niet anders. Soms moest hij weer even klimmen. Hij rende over takken. Het huilen stond hem nader dan het lachen, en door het gegil en geschreeuw begon hij te beven. Het was die vrouwen echt menens.

'Terugkomen !' gilden ze. Sommige vrouwen waren ook in bomen geklommen en sprongen ook van boom tot boom met lianen. Ze waren in een mum van tijd dicht achter hem. Hij begon een naar gevoel in zijn onderbuik te krijgen. Ze zouden hem kunnen doodslaan als ze hem te pakken zouden krijgen. Hij wist niet wat hij moest doen. Onder hem was een rivier, en hij zag dat als zijn laatste kans. Er was een waterval dichtbij, en de rivier stroomde nogal hard, maar hij had geen andere keuze. Hij liet zich naar beneden vallen, en kwam gelukkig goed in de rivier terecht. Hij ging kopje onder en werd direct meegesleurd door de harde stroom. Na een tijdje kwam hij boven water en hapte naar adem. Ook bewoog hij woest om zich heen om te kijken of hij ergens een tak kon vinden. Na een tijdje lukte hem dat, en hij trok zichzelf omhoog op de kant. Hij was een heel eind door de woeste stroom meegesleurd, ver weg van de vrouwen. Weer zette hij het op een rennen, nog steeds in grote angst. Hij rende aan één stuk door zonder om te kijken.

'Marceda,' zei een vrouw. Ze probeerde hem te stoppen, maar hij wist dat ze niet bij de andere vrouwen hoorde. Toch duwde hij de vrouw opzij, omdat hij geen risico's wilde nemen. Hij kon niemand vertrouwen. 'Marceda !' riep de vrouw weer. 'Laat me je helpen !' Hij wist niet wat Marceda betekende, maar ineens stopte hij. Misschien zou de vrouw hem inderdaad kunnen helpen. Ze nam hem mee naar haar hut, waar ze wat soep voor hem inschonk. 'Hier, eet wat,' zei ze. 'Wat is er aan de hand ?'

Hij vertelde het verhaal. 'Zij zijn niet goed bij hun hoofd,' zei de vrouw. 'Waarom ben je daar zo lang gebleven ?'

'Ze bewaakten mij min of meer,' zei hij.

'Ze zijn gek,' zei de vrouw.

Hij zuchtte. 'Neem wat rust,' zei de vrouw. 'Ik zal over je waken. Ze moeten hier niet komen.'

'Maar ze zijn met velen,' zei hij.

'Ze zijn hier nog nooit geweest,' zei de vrouw. 'Dit is mijn gebied.'

'Woon je hier alleen ?' vroeg hij. Ze knikte.

Hij hoorde trommels in de verte. Ook hoorde hij oorlogsgehuil. 'Ik ben niet veilig,' sprak hij. 'Ze zijn op jacht naar me.'

'Shhh,' zei de vrouw. 'Ga maar slapen. Ik zal het wel afhandelen.'

'Je kan niets beginnen in je eentje,' zei hij. 'Ze zullen je slaan, en misschien wel vermoorden.'

'Je kent me nog niet,' zei de vrouw. Ze trok haar boog en nam een pijl. Ook maakte ze haar paardenstaart los. Toen rende ze de wildernis in. Hij begon te beven. Hij vreesde voor haar leven. Na een tijdje kon hij de spanning niet meer aan, en rende de hut uit, dieper de wildernis in. Overal hoorde hij trommels. De schrik sloeg hem steeds dieper in de keel. Hij had buikpijn van de angst. Het leek wel alsof ze dicht om hem heen waren. De trommels leken steeds sneller te gaan. Het oorlogsgehuil was nog wel in de verte maar leek steeds dichterbij te komen, of harder te worden.

Bij een meertje was een hol. Hij ging naar binnen. Hij ging diep het hol in, en na lang lopen door gangen kwam hij diep onder de grond.

'Bloemenkind, vrees tekende je,
Depressie was de oorlogskleuren op je wangen en lichaam,
Gelach was je dagelijkse bad,
En honger was op je jachtspad.'

Een vrouw stond voor hem. 'Zei jij dat ?' vroeg hij.
Ze knikte. Het was donker. Hij kon haar niet goed zien. Haar stem maakte hem rustig. Hij herkende haar. Het was die vrouw die hem zou beschermen. Hij kwam dichterbij. Ze had oorlogsstrepen op haar wangen. 'Ik heb ze beschoten, en een paar geraakt,' zei de vrouw. 'Nu zijn ze zelfs woester. Het is nu oorlog. Wil je mee de oorlog in ?'

'Maar ze zijn met teveel. Ik wil niet dood. Laten we weggaan, dieper de wildernis in,' zei hij.

'Bloemenkind,' sprak ze. 'Je moet de oorlog winnen. Ze zullen op je jagen totdat ze je vinden. Vecht terug. Je hebt mij aan je zijde.'

'Laten we dieper onder de grond gaan,' zei hij.
'Nee, ze zijn in alle staten. We moeten nu vechten,' sprak ze.

Hij greep zijn boog en een pijl. 'Laten we gaan,' sprak hij. Hij wist dat ze geen kans maakten, maar hij wist ook dat ze hem vroeg of laat zouden vinden. Buiten gingen ze op een heuveltje staan, en ze verborgen zich achter een struik. Na een tijdje zagen ze drie vrouwen op oorlogspad. Hij herkende deze vrouwen. Ze hadden hem vaak genoeg geslagen en uitgejouwd. Beiden spanden ze hun bogen. Twee vrouwen werden geraakt. De derde trok haar boog, maar wist niet waar ze op moest richten. Na een tijdje kwam er een groep van ongeveer tien vrouwen. Ze hadden hun bogen getrokken, en

begonnen te schreeuwen.

'Shhh,' fluisterde de vrouw. 'Nu gewoon schieten.' Hij was bijna verlamd van schrik toen hij zoveel vrouwen zag. Door zijn hoofd schoten allerlei taferelen van wat ze met hem zouden kunnen doen als ze hem te pakken zouden krijgen. Maar hij vocht dapper. Hij kon een paar vrouwen raken met zijn pijlen. De vrouw naast hem was ineens weg. Toen werd hij ineens van achteren met een pijl geraakt. Hij wist dat het een valstrik was. Hoe kon hij zo stom zijn naar deze vrouw te luisteren. Maar waarom had ze haar eigen vrouwen geraakt ? Een groot raadsel flitste door hem heen. Hij was neergevallen, en ze schopte tegen hem aan. 'Waarom heb je mij dit aangedaan ?' kreunde hij. 'Stommeling,' sprak ze.

Tot zijn grote verbazing begon ze ook op de vrouwen te schieten, die na een tijdje weg begonnen te rennen. 'Je bent een grote idioot,' zei ze tegen hem. Ze trok de pijl uit zijn rug. Die was laag geschoten. 'Waarom praat je zo tegen me ?' vroeg hij. 'Wat heb ik verkeerd gedaan ?'

'Dit is mijn manier van de oorlog winnen,' sprak ze. 'Vertrouw me nu maar. Ze zijn nu weg.'

'Ik vertrouw je helemaal niet,' zei hij. 'Ik vrees dat wij geen vrienden zullen worden.'

Weer richtte ze een pijl op hem. 'Nu moet je ophouden,' sprak ze. 'Als je wijs bent houd je je mond. Ik zei je dat ik met ze zou afhandelen. Dit is mijn manier.'

Hij barstte bijna van woede. Maar hij hield zich stil. Het was ook menens voor deze vrouw.

'Mag ik gaan nu ?' vroeg hij.

'Je moet zelfs gaan,' zei de vrouw. 'Ren nu. Ren voor je leven.'

Hij zette het op een rennen, zonder om te kijken. Deze vrouwen waren echt gek. Ze waren debiel in zijn ogen. Ook in deze vrouw had hij zich zo vergist. Hij zou nu nog meer op zijn hoede zijn.

Weer ging hij door een hol de grond in. Hij hoopte in ieder geval dat deze debiele vrouw hen nu echt had weggejaagd, en dat ze hem nu met rust zouden laten. In een ondergrondse ruimte kwam hij tot een meertje. Hij waste zichzelf daarin, en bedekte zichzelf toen met modder. Hij had buikpijn en hoofdpijn. Toen hij over alles nadacht wilde hij niet meer leven. Het leven drukte zwaar op hem, alsof het hem wurgde. Weer hoorde hij oorlogsgehuil in de verte. Hij begon te trillen van woede. Hij voelde alsof hij zichzelf niet meer was, alsof er iets in hem was geknapt of gebroken door de spanning. Hij pakte zijn boog. Hij zou ze in zijn eentje tegemoet treden. Hij rende door het hol naar boeten en begon woest te krijsen buiten zijn zinnen. Snel was hij omsingeld door een groep vrouwen. Hij kreeg een slag op zijn hoofd en viel neer. Zij zetten hun voeten op hem. Ze rolden hem over zodat zijn rug op de grond lag. Hij kreeg een voet op zijn mond gedrukt. 'Nu houd je je kop,' zei één van de vrouwen.

Hij werd later wakker in een kooi. 'Stom varken,' zei een vrouw tegen hem. 'We zullen jou dat krijsen eens afleren. Hij kookte van woede. Toen de vrouw weg was greep hij mes wat hij had verborgen onder zijn schort van wilde bloemen. Gelukkig hadden ze dat niet afgenomen. Maar zijn boog was hij kwijt. Met zijn mes begon hij de kooi los te snijden. Dat lukte aardig, en na een tijdje was hij vrij en rende de wildernis in. Hij zou nu gewoon door blijven rennen totdat hij niet meer zou kunnen.

Hij rende door totdat hij aankwam bij de rivieren van bloed. Hij zwemde door totdat hij kwam in het land achter die rivieren. Hier waren veel insecten die hem staken, maar alles was beter dan te

leven met vrouwen die hem altijd maar sloegen.

Hier zette hij zijn tent op, en bouwde een boot. Hij leefde van de visserij, en de jacht. Hij probeerde zijn oude leven te vergeten. Nog vaak had hij woede aanvallen, maar hij wist dat de vrouwen toch nooit zouden veranderen. Het was hun aard.

Maar de tijger van dit land was niet al te blij met het bezoek. Na enige tijd kwam hij uit zijn hol, en kwam ten aanval. Hij hoorde een brul, en greep zijn dolk. Hij slikte even toen hij de tijger zag staan die klaar stond om aan te vallen. De tijger sprong op hem af, en probeerde hem te slaan met zijn klauw. Maar hij blokkeerde het met zijn dolk. Hij slaakte een oorlogskreet en raakte de tijger twee keer in zijn nek. Toen sprong de tijger echt af op hem, en hij stompte zijn dolk recht in het hart van de tijger. Een enorm gebrul verdoofde hem bijna. De tijger greep zijn arm, maar liet toen los als een verlamde. De tijger stortte neer op de grond. Spoedig had hij het beest onthoofd, en brulde als een woesteling toen hij de kop van de tijger in de lucht trok als een trofee. De tijger schedel zou het sieraad worden van zijn tent, en ook de tijger huid zou hij goed kunnen gebruiken.

Het Varkenshart

De vier palen

Atedo stak het hart van het varken op de puntige top van de paal. Het was een groot hart. Het hart werd doorboort als een teken dat de jacht over was. Atedo viel op de grond, want hij was zwaar gewond. Hyena's kwamen om hem te verslinden. Toen sprongen ze op om het hart van het varken naar beneden te trekken, maar het lukte hen niet. Stambewoners vonden het half opgevreten lichaam van Atedo later. De paal met het hart van het varken werd heilig verklaard als de paal van Atedo. Atedo was in hun ogen als een groot jager tot de eeuwige jachtvelden gegaan.

Zo waren er vier palen. Een paal voor runderharten, een paal voor buffelharten, een paal voor bizonharten en een paal voor varkensharten. Atedo had hen dit geleerd. Zo waren er de vier palen van Atedo. De vier palen functioneerden als een anti-orakel, om de stem van de goden te doven, en de druk die zij op de stam probeerden te leggen.

De dood

In een grot vond hij tabletten met vreemde tekens erop. Buiten waren de mammoeten. Buiten waren de paarden. Er was een grote oorlog. Hij schreef de tekens op zijn hand en zijn lichaam, en verdween toen. Hij moest dieper de grot in, waar hij nog meer tabletten vond, met nog meer vreemde tekens. Hij hoorde het gebrul van grote harige dieren buiten. Hij wist niet hoe lang hij dit nog zou volhouden. Toen stierf hij.

Bewerkt

Ook hij was verwond, verwond door de goden. Daarom streed hij tegen hen. Hij leefde van de jacht, van een diepe woede binnenin. Hij kon hier niet blijven, en rende dieper de wildernis in. Het oerwoud was zacht, met zachte stemmen, en ook was het nat. De droogte had hier plaatsgemaakt voor vruchtbare palmbomen, en diep groene struiken en bomen. Het groene zat hem achterna. Het verslond hem. Ook het blauwe terroriseerde hem. Mag ik wat van dat rode, dat rode daar ? Hij dook in een rivier, waar de wateren bruin waren, gelig bruin. Hij was thuisgekomen. Hij kon haar stem horen. Ze stond aan de kant. Maar haar boog was op hem gericht. De tabletten hadden de waarheid gesproken. Zij trok hem uit het water. Terug kon hij niet. Hij werd in een hok gedrukt, in een kooi. Het varkenshart was op een paal gestoken. Ze bleef naar hem kijken, maar toen draaide ze zich om. De tabletten hadden gezegd dat wanneer zij zich om zou draaien, dan viel het slot dicht. In gevangenschap was hij, maar niet gebonden. Hij leed, maar honger had hij niet. Dit hadden de tabletten voorzegd. Dit hadden de stemmen in de grot gesproken. En had hij de tabletten wel goed ontcijferd ? Was dit wel echt hun boodschap ? Of had zijn verkeerde interpretatie hem hier geleid ? Hij kon zich niet bewegen. Hij was als een gebondene zonder touwen.

Hij lag stijf van de schrik in een hok. Het varkenshart was op een paal gestoken. Precies zoals de tabletten hadden voorspeld. Maar waren zijn interpretaties wel waar ? Of had hij de tekens verkeerd vertaald ? Waarom was hij hier ?

De jacht zat diep in hem. Hij moest naar buiten. Maar hij kon niet. Hij was opgesloten, en zij had haar rug naar hem gekeerd. Het slot was dichtgevallen. De tabletten hadden gesproken. Of had zijn verkeerde vertaling en interpretatie gesproken ? Nu was hij hier, als een gebondene ongebondene. Toen kwam ze zijn hok binnen, en maakte hem tot slaaf. Ook dat stond op de tabletten. En hij geloofde het. Hij was onder hypnose.

Hij moest jagen voor de stam, met een touw om zijn nek. Hij kon niet ontsnappen. Er was altijd iemand bij hem. Hij was bewerkt.

David's huis

Zo waren daar David's goden in de verte. Maar hij zat in dit hok, geketend aan handen en voeten. Toen begon de honger toe te slaan, zoals de tabletten hadden voorspeld. En hij geloofde het, want het was zo echt. David's goden begonnen tot hem te fluisteren, om hem een uittocht aan te bieden. Maar zij stonden voor hem met touwen die ze om zijn nek wilden doen, en zij hadden ook ketenen. Met veel voedsel kwamen zij hem omkopen, maar hij koos voor de honger. De honger leidde hem tot de verlamdheid, en de verlamdheid leidde hem tot de vergetelheid.

'Stommeling !' werd er geroepen. 'Nu gebeurt het in het Oosten. Een kindeke is geboren daar die jou kan redden. Jouw verlosser is opgestaan.'

Maar hij kon het niet meer horen. Het varkenshart was op een paal geslagen. Het gejoel verdoofde hem. Ze hadden hem alleen gelaten, maar het was als een schild over hem.

Toch was er iets in hem wat hem deed geloven dat hij David's zoon was. De verloren zoon van David, rijk door de stammen onder het gezag van David. Hij werd meegetrokken door het geluid, in een woeste optocht na een geslaagde oorlog. David met een zwart leren handschoen trok het varkenshart op. De hyenas hadden het hart bereikt. Op een paal werd het hart gestoken. Hyenas dronken gulzig van het bloed, als de brug tussen twee planeten.

David's zoon was hij, zoals de tabletten hadden uitgelegd. Hij wist het zeker dat hij de tekens naar waarheid had vertaald. Maar toch was er twijfel in zijn hart. Hij verkoos de honger boven de gulzigheid. Zijn hart raakte verlamd, en hij verloor zijn geheugen. Toen David hem vond werd hij gedwongen te eten. Hij werd in een koninklijk pak gehesen, maar toen David even niet oplette, en

met zijn paarden bezig was, rende hij de wildernis in. Al snel werd het koninklijk pak vuil, en kwamen er scheuren in. David zou hem niet meer herkennen.

Koning David zat in zijn paleis, rouwende over zijn zoon Absalom, de koninklijke erfenis. Hij rouwde over de stammen die hem ontnomen waren. Zijn paleis zou spoedig branden.

De gebroken tabletten

'Breng dan hulde aan David !' werd er geroepen. David was als een schim tot het dodenrijk gedaald, en als een koning en god ontvangen door de zombies en schaduwen, en werd gekroond met hoge geestelijkheid. 'Mijn zoon Absalom, waar is hij ?' riep David.

David's zoon rende door de wildernis, maar werd weer gegrepen. Weer werd hij in een hok gedrukt. Hij kreeg er flink van langs. Nu zouden ze hem pas echt uithongeren. Zijn geheugen moest dood.

Woest werd hij weer uit het hok gesleurd. De rode planeet hing boven het kamp. De tabletten in zijn hoofd waren gebroken.

Het rode

'Nu is het kindeke geboren,' zei een stem. 'Nu daagt het in het Oosten, nu zijt wellekome.' Maar het hart van het varken was op een paal gespietst, en de stem moest doven.

Twaalf stammen opgesloten in een pot, en die pot werd in een rivier geworpen. De tabletten waren verbroken. Hij leerde nieuwe tekens. In diepe slavernij moest hij. Hij leefde van de jacht. Hij was tot de onderwereld gedaald. Hier was het groene en het blauwe niet. Hier was het bruine, het rode en het gele. Duisternis heerste hier. Hij was een vechtslaaf. Zoveel oorlogen moesten gewonnen worden.

'Zoon van David, jij bent het zonlicht.' Maar hij was in een nieuwe familie aangenomen. Mag ik wat van dat rode, dat rode daar ? Zij lieten hem in leven, omdat hij joeg. Maar hij jaagde voor de stam.

Het hok

Ze reden hem rond op een kar met een kaalgeschoren hoofd. David zou hem aan Saturnus geofferd hebben. Maar zij reden hem tot de paal met het varkenshart. Verder deden ze niets. Hij stapte uit, kuste de paal, en liep terug naar zijn hok. Die nacht kon hij niet slapen. De deur van zijn hok was opengelaten. Hij had niet de neiging om te ontsnappen. Hij wist dat buiten het hok het grootste en ergste hok was.

Het gif

Ze bracht hem wat soep de volgende dag, vol met het rode. Hij stond op, en keek naar haar. Toen ging hij weer zitten en at van de soep. Het gif taste zijn hoofd aan. Hij hallucineerde, drijvende in de rivier, met zijn hoofd naar de sterrenhemel. Hij voelde haar armen om zich heen. Hij voelde zich rustig. Het gif was om hem sterk te maken. Sterk voor wat ? Hij voelde zich juist zwakker, maar zijn woede aanvallen werden steeds intenser, en een enorme kracht maakte zich meester van hem, maar dat was altijd maar voor even. Dan voelde hij zich weer zo zwak en week. Hij voelde zich verlamd, met scheuten van onvoorstelbare kracht. Dit is wat het gif deed.

Bloed lucht

De paal met het gespietste varkenshart bracht honger. De lucht was van bloed. Dat is wat ze inademden. De zee was van bloed, en de rivieren. Hij ademde niet door zijn longen, maar door de top van zijn vruchtbare deel. De vruchtbare delen waren door zijn hele lichaam, als schakels. Zij ademden bloed-lucht, de rode lucht. Mag ik wat van dat rode daar ? De gespleten top van zijn vruchtbare deel was als zijn longen.

Het varkenshart

De top van zijn vruchtbare deel dronk van het bloed in de rivier. Zou hij dat niet doen, dan zou hij sterven. Het waren zijn lippen, en toen moest hij ze voeden. Hij was diep in hen, en toen zonk hij diep in de rivier, verdrinkende, om visioenen te krijgen. 'Drink niet !' riep hij, maar ze dronken. Hij moest ze voeden. Hij verloste zich uit hun greep, en zwom naar de oppervlakte. Hij wilde niet sterven. Hij kroop uit de rivier, maar ze trokken hem terug. Hij moest ze voeden. Hij joeg voor hen.

De paal met het varkenshart zou altijd het teken hiervan zijn. Hij kon het niet wegwissen. Zij hadden zijn hart geroofd.

De Ontsnapping

Jara stond stil. Ze keek om haar heen. De rivier leek alsof het elk moment kon opwellen. De zon raakte bijna de rivier aan, geheel wit in de verte. Apen zag ze aan de overkant. Al snel was ze in de rivier en zwom naar de overkant. Ze greep een liaan, en trok haarzelf uit het water. Apen staarden haar aan. Ze kroop op een heuveltje verder het water uit, haar huid zat onder de modder. Ze hoorde het geluid van de apen, en opeens voelde ze hun handen op haar huid. Ze trokken haar verder omhoog. Het water dampte als in een mist, en het was er warm. Even later lag ze languit op het gras, tussen het mos, onder de bomen. Het was een prachtige jungle hier, in de dieptes van het regenwoud. Weer raakten de apen haar aan, en de rillingen gingen door haar lijf. Ze omhelsde hen, en ze lieten het toe. Ze was hun kind. Ze maakte zich meester van de situatie, stond op, en rende het oerwoud in. Even later stond ze in een hut. Ze was moe, ging op de versleten matras liggen. Niemand kon haar zeggen waar ze was. Het leek wel alsof de apen hier woonden. Achter de hut vond ze een skelet. Ze nam van wat appels die hier en daar lagen. Ze was hongerig, en ze at zelfs wat oud brood. Haar hele leven had ze verlangd naar een rustige plaats, waar ze alleen zou zijn.

Ze was onrustig, zoals de apen onrustig waren, maar de natuur was mooi hier, ze kon hier wegglijden. De apen probeerden met haar te communiceren, maar zij gleed steeds weg omdat ze moe was. Ze hielden haar vast. Even later duwden ze haar bananen in haar mond.

De natuur was als gladgestreken hier, niemand zei wat. Ze voelde zich oud en jong. Ze staarde naar het amulet wat ze om haar nek had gedragen. Ze had het in haar hand. Plotseling draaide ze zich om en zag een man staan, een indiaan. Een band met een paar witte veren om zijn hoofd. Hij pakte haar hand, en ging naast haar liggen. Zij vond dat eigenlijk heel normaal. Misschien woonde de man hier. Hij joeg haar niet weg. Hij gedroeg zich mysterieus. Ze voelde geen angst voor hem, alleen acceptatie.

Als ze in zijn ogen keek zag ze een open jungle. Hij staarde naar haar. Ze kon wegzinken in zijn ogen. Ze zeiden niets tegen elkaar. De man maakte een vuur, en ging erbij zitten, en Jara kwam er ook bijzitten even later. Het leek wel alsof elke minuut een uur duurde. Zo stil was het hier. Er was

hier een open wereld, een diepte.

Ze omhelsden elkaar terwijl ze elkaar niet kenden. Ze wisten genoeg. De natuur bond hen samen. Er waren geen woorden nodig, alles was ondergedompeld in de prachtige natuur. De ontmoeting duurde lang. Daarna vertrok de man weer. Jara staarde naar het amulet. Het glom. Ze ging terug naar de versleten matras, en viel in slaap.

Ze zag haar reis als een gezel, ze hield van de reis. Ze at van de natuur, en dronk van de rivier, het was genoeg. Ze was gelukkig. Jara was als bedekt door de natuur, als een veilige schuilplaats, geen slavernij meer. Maar nog wel de littekens daarvan. Ze was ontsnapt, ze had dagen door het bos gerend, en nu was ze hier. Slangen gleden door het gras. Ze had van hen niets te vrezen. Het was alsof de natuur haar opnam.

Ze wilde wraak nemen op de blanken, maar hoe. Ze was zelfs gemerkt in haar mond. Vreemde tekens hadden ze in haar tanden gesneden, en metalen erin gegoten. Met haar mes probeerde ze het eruit te snijden. Al snel was ze aan het bloeden. De apen kwamen dichtbij. Ze kwam erachter dat de kolonisten zendertjes hadden gestopt in de dieptes van haar kiezen. Ze wist dat ze in gevaar was, nog steeds. Misschien konden ze haar wel achtervolgen. Ze rende verder, de voetstappen van de man volgende. Na enkele dagen kwam ze hem tegen. Hij trok haar naar zich toe. Ze spraken niet. Het was alsof ze elkaar aanvoelden. Ze hoorden schoten in de lucht. 'Slaven ontsnapt,' riep iemand. De man greep zijn mes, maar daarna greep hij een pijl, en toen zijn boog. Beiden renden ze verder. Weer waren er schoten, maar ze zagen niemand. Ze kwamen aan bij een riviertje, waar een bootje was. Ze namen het bootje om de rivier mee over te komen. Aan de overkant gekomen wees Jara op de mond van de man. Ze opende haar mond om haar tanden te laten zien. Ook de man opende zijn mond, en Jara zag het metaal, en de zendertjes. Ze probeerde het hem duidelijk te maken. Met een mes kregen ze het eruit. Jara gooide de zendertjes in het riviertje. Toen gingen ze dieper het oerwoud in. Ze hoopten dat niemand hen hier nog zou kunnen volgen. De natuur was te mooi om daar nog drukte om te maken. Het was alsof hun lasten door die pracht werden afgespoeld. Het was alsof de man wilde zeggen : Laten we hier opnieuw beginnen. Jara knikte. Zijn ogen spraken. Een leven hier zou goed zijn.

Ze wilden wraak nemen op de blanken, maar de natuur nam hen mee. De natuur deed hen vergeten, maar er was nog wel die diepe pijn van binnen. Er was geen doel, er was alleen het leven. Het was als een warme haard, de natuur om hen heen. En die kwam dieper en dieper om de pijn weg te wassen. De man raakte haar aan. Het voelde als vertrouwd. De zachte aanraking van de natuur leek het te vermengen. Voor het eerst voelde Jara zich gelukkig. Ze kon de sterke stroming van de rivier horen in de verte. Alle geluiden kwamen haar lichaam binnen, en openbaarden zich aan haar. De man streelde door haar haar, en ging met zijn vingertoppen over haar lippen. Ze boog haar hoofd. Ze begreep niet wat er gaande was. De man omhelsde haar van achteren, en in haar gevoel was het alsof hij tegen haar zei : 'Je bent vrij nu.' Ze zochten de rivier weer op, en gingen daar zwemmen. Hier zouden ze willen wonen. In de verte was een waterval die ze konden horen bulderen. Ze besloten er naartoe te gaan. Het was alsof de waterval hen van binnen schoonwaste. De waterplanten waren prachtig en overtuigend hier. Ze sprongen bijna door het water heen.

Wisten zij dat zij kinderen waren van de bomen, van de struiken die onderwater en bovenwater groeiden. Wisten zij dat zij gemaakt waren voor ritmische en kronkelende groei. Krokodillen waren hun vrienden hier, geen vijanden. Ze waren aan het ware gevaar ontsnapt. Ook de waterslangen waren hen goedgezind. Ze voelden zich fijn met deze kronkelende elementen. De waterplant was als de hemel voor hen. Ze stonden open voor het harmonische gevoel van de natuur, ze spraken met hun ogen. Het water was een bron van leven voor hen. De man staarde naar haar amulet. Hij kuste het amulet. Het was alsof de man wilde zeggen : Als zij, het amulet, haar ogen zal openen, waar zullen de blanke kolonisten dan zijn, heus, ze zullen geleid worden naar de hel. Ze hebben een hel gemaakt, een hel die hen dan zal opslokken. Het was alsof het zonlicht het zo overbracht, en zo waar als de waterval zelf. Ze keek hem diep in de ogen, alsof ze het verankerde. Ze had respect voor hem, stond open voor hem, ze besefte dat zij het antwoord om haar nek droeg. Het amulet leek op

een slang. Het had veel waarde voor haar. Sommige slangen hier leken op het amulet. Het was alsof het amulet ooit de sleutel was van haar kooi. Ze voelde zich week worden als ze naar hem keek. De blauwe lucht leek neer te dalen in de rivier, op weg naar de waterval. Het licht werd alle kanten opgereflecteerd.

De Ballerina

De Rozentrap

Ik las een boek. De letters leken tot mij te komen, en begonnen in mij te draaien. Alsof een vrouw tot mij sprak. Ze was naakt. Ik kon haar door de letters zien. Ze was een engel, de engel van het boek. Het boek was bijzonder, als een schilderij. Ik legde het boek weer terug, en pakte een ander boek, en hetzelfde gebeurde, maar het was een andere vrouw.

Het was een lange reis naar Bagdad. Eindelijk kwam ik daar aan, en stapte uit de trein. Er waren hier huizen met sluiers, en achter de sluiers zaten vrouwen. Sommigen rookten, anderen aten, en weer anderen deden niets. Ik kon dwars door de sluiers heenzien. Er waren rode, dampende lampen achter. Alsof ze iets probeerden te vermorzelen. Ik ramde mijzelf een weg door Bagdad.

Ze had het haar lang, golvend, toen ik bij haar aankwam. Ik zou nu haar bodyguard zijn. Ze sprak met veel tussenpozen.

Ik volgde haar op haar rozentrap. Ik was hier voor geld. Ik had haar een brief geschreven, voor veel geld, en ik zou nog veel meer doen, voor geld. Ik zou haar de show geven van haar leven. Het kon me verder niet schelen wie ze was. Veel informatie had ik niet nodig, als ik mijn geld maar kreeg. Ik droeg ook zorg voor haar dochter. Dat maakte niet uit. Ik was er nu toch.

Ik gaf haar de show van haar leven. Ik maakte mij op, dook, en hees mijzelf op het piratenschip. Ik zat vast aan elastieken. Het schip trok me op naar onbekende hoogtes, hoger dan ik ooit durfde dromen. Zoet was het hier, en zij was zoet. Even dacht ik niet meer aan het geld, maar aan haar. Maar toen werd ik weer stoicijns, als een gelikt zakenman. Ik moest hier weg, en wel zo snel mogelijk. De show was afgelopen. Ze liet me niet los, en ik liet politie komen, en een piratenleger, die haar gillend afvoerden.

Thuis zat ik het geld te tellen. Ik had goede winst gemaakt. Hier kon ik wat mee. Ik was een ballerina, ik was een pop. Ik bewoog door vreemde muziek, en vreemde ritmes. Magische muziek, en voor al het andere was ik doof.

Het

Luipaard

Hoofdstuk 1.

'Vreemd,' zei Frida. 'Het is alsof hij hier nog steeds is.'

'Wat bedoel je,' zei Frits, 'weg is weg.'

'Oh wat kun jij toch koud zijn,' zei Frida. 'Er is meer tussen hemel en aarde.'

'Goedgelovig zieltje,' zei Frits. 'Dood is dood, en we gaan er allemaal aan.'

Frits zat wat computerspelletjes te spelen in de hoek van de kamer. Frida had zich opgemaakt en probeerde hem te verleiden. 'Sexualiteit is als de dood,' zei Frits onverschillig. 'Ik voel me altijd verscheurd als door een beest na een vrijpartij. En je weet dat ik niet van make up houdt. Doe mij maar puur natuur.'

'Ga in een hutje op de hei wonen, Frits,' zei Frida. Even later had ze de make up van haar gezicht gewassen. Ze voelde zich alleen. Hector net overleden, en nu zo'n koude partner.

'Echt, heus,' zei Frits. 'Al dat bijgeloof is niks, en zeker niet het geloof in sex. Het leidt allemaal nergens toe. En dat moet dan liefde voorstellen.'

'Goh, Frits,' zei Frida. 'Ik houd toch van je ?'

'Kan dat niet op een andere manier,' zei Frits. 'Het is altijd hetzelfde. We kunnen toch gewoon bij elkaar zijn zonder al dat plakkerige gedoe.'

'Jij noemt dat plakkerig,' zei Frida, 'ik noem het gewoon interesse.'

'Ik ben meer gesteld op het platonische,' zei Frits. 'Dat noem ik interesse. We kunnen toch gewoon praten over de dingen die ons bezig houden, zonder door lichamelijke rituelen alles te bedekken.'

'Nou, dit houdt mij bezig, en het is gezond,' zei Frida. 'Ik wil je kennen.'

'Praat dan gewoon met me,' zei Frits. 'Ik ben hier.'

‘Nee, je bent er niet bij met je gedachtes. Je zit die domme computerspelletjes te doen,’ zei Frida.

‘Zie, je hebt geen interesse in mij. Je noemt dat wat mij bezig houdt dom,’ zei Frits.

‘Laten we geen ruzie maken,’ zei Frida.

‘Mijn hand erop,’ zei Frits.

‘Weet je dat je prachtig bent zonder al die make up troep,’ zei Frits.

‘Ik weet niks, ik voel me verstoten,’ zei Frida. ‘En misschien komt het wel omdat Hector er niet meer is.’

‘Een nieuwe hond wil ik niet,’ zei Frits.

‘Ik ook niet,’ zei Frida.

‘En een poes dan ?’ vraagt Frits.

Na een paar dagen hebben ze twee poezen in huis. Frits noemt Frida de poezenkoningin. Met kerst staat er een grote kerstboom in de kamer, en samen vieren ze kerst met de twee poezen. Frits en Frida hebben veel kadootjes voor elkaar gekocht, om elkaar de liefde te bewijzen. ‘Ik mis Hector,’ zegt Frida.

‘Ik ook,’ zegt Frits, ‘maar het leven gaat door. We kunnen hem met geen mogelijkheid terugkrijgen.’

‘Het brandt van binnen, het eet me op van binnen,’ zegt Frida.

‘Dat is wat de dood doet,’ zegt Frits. ‘Het hoort bij het leven. We gaan er allemaal aan.’

‘Frits,’ zegt Frida. ‘Dat klinkt niet echt avontuurlijk. Kun jij ons niet redden van dit noodlot.’

‘Nee,’ zegt Frits, ‘praat nu geen onzin, Frida. Niemand kan tegen de dood op. Dat moet je gewoon accepteren.’

‘Ik kan het niet,’ zegt Frida. ‘Er moet gewoon meer zijn tussen hemel en aarde.’

‘Dat hebben de mensen bedacht, Frida,’ zegt Frits. ‘Eens verlaten we allemaal het schip van leven, en dan is het afgelopen. We zijn dan niets meer dan een hoopje as wat door de wind verder van elkaar wordt losgetrokken.’

‘Geloof je dat echt ?’ vraagt Frida. ‘Wat ben jij dan bijgelovig, zeg, en wat een kerk zal dat wezen. De kerk die gelooft dat alles eens ophoudt.’

‘Het is geen geloof, jij bent hier de gelovige onder ons,’ zegt Frits.

‘Hoe weet je zo zeker dat alles straks wegrot onder de grond, om in het totale niets te verdwijnen,’ zegt Frida.

‘Gewoon logisch nadenken,’ zegt Frits. ‘Er is geen hemel, dus er kan ook niks tussen aarde en hemel zijn, dat is gewoon onzin, Frida, en dat weet jij ook. Neem een voorbeeld aan de poezen. Komen die ook met dit soort stomzinnige verhalen aanzetten ?’

‘Nu noem je mijn interesses ook ineens stom,’ zegt Frida.

‘Nee, Frida,’ zegt Frits, ‘dat zijn geen interesses, maar illusies. Je bent misleid door koppige mensen die niet aan de dood willen geloven. Eeuwig leven ? Kom zeg.’

‘Of reincarnatie,’ zegt Frida.

‘Ander onderwerp,’ zegt Frits.

‘Ik houd van je, schat,’ zegt Frida.

‘Ander onderwerp,’ zegt Frits.

‘Houd je nog een beetje van me ?’ vraagt Frida.

‘Jazeker,’ zegt Frits, ‘maar ik wil dat je daarop wat meer zult vertrouwen, in plaats van alsmaar over de liefde te praten, en die overmatige honger naar sexualiteit.’

‘Je doet alsof ik een sexbeest ben, alsof het een obsessie is. Ik heb gewoon pijn van binnen,’ zegt Frida.

‘Eens per maand is goed, maar eens per week is teveel van het goede,’ zegt Frits. ‘Het moet speciaal blijven, geen dagelijks brood.’

‘Kom op nou, Frits, dagelijks brood. Ik heb het er haast nooit over,’ zegt Frida.

‘Goed, ander onderwerp dan,’ zegt Frits.

‘Misschien heb je gelijk, Frits, misschien moet ik me meer op de oppervlakte bewegen en wat subtieler worden, en het horizontale wat breder maken, dat is ook een soort diepte, en wat cryptischer. Dat rechtstreekse is inderdaad teveel van het goede. En kijk die katten nou, zijn ze niet schattig, en zij zijn ook zo subtiel en mysterieus,’ zegt Frida. ‘Ze zullen veel geheimen hebben.’

‘Doe nou maar normaal,’ zegt Frits. ‘Altijd dat gefilosofeer. Wees nou eens nuchter.’

‘Alright, Frits, kun jij me daar dan mee helpen ?’ vraagt Frida. ‘Ik ben maar een beginneling.’

‘Altijd,’ zegt Frits.

Hoofdstuk 2.

‘Frits, je bent geweldig,’ zegt Frida. ‘Een betere vriend kan ik me niet voorstellen.’

‘Dank je wel, Frida,’ zegt Frits. ‘En jij mag er ook wezen.’

Hij heeft bijna pretlichtjes in zijn ogen. Op zijn verzoek lopen ze de volgende dagen heel wat pretparken af, en doen veel spelletjes. Daar is Frits verzot op. Frida probeert zich in Frits in te leven. Maar dan moet Frits voor zijn werk een hele lange tijd naar het buitenland. Frida voelt zich erg alleen, maar dan ontmoet zij Fred. Fred is het tegenovergestelde van Frits. Ze moet Fred gewoon de hele tijd van haar afhouden. Alhoewel ze verzot is op Fred mist ze Frits verschrikkelijk. Frits was altijd haar rots in de branding. Fred is gevoelig en week, en zij moet hem altijd uit de put praten. Ze hebben niks met elkaar, maar ze worden goede vrienden, en zo heeft Frida in ieder geval wat gezelschap. Frits weet er ook van, en vindt het allemaal best. Hij heeft zelf ook zijn extra vriendinnen op zijn werk.

Met Fred kan Frida echt in de diepte, ook over het geloof. ‘Mijn vriend wil me stijf en oppervlakkig maken,’ zegt Frida.

‘Oh, dat kan handig zijn,’ zegt Fred. ‘Als een schild tegen de wereld, en zodat vreemde zuignappen je niet weghalen.’

‘Maar soms wil ik weggehaald worden,’ zegt Frida. ‘Het leven is zwaar. Ik mis Hector, en nu mis ik Frits.’

‘Maar je hebt mij nu,’ zegt Fred.

‘Dat weet ik wel,’ zegt Frida. ‘Maar het is toch anders.’

‘En je hebt de poezen,’ zegt Fred.

‘Ja, maar ik mis een schakel,’ zegt Frida.

‘De volgende keer dat ik kom zal ik Loesia meebrengen,’ zegt Fred. ‘Zij is echt geweldig. Ik weet zeker dat jullie veel aan elkaar zullen hebben.’

En zo gebeurde het. Fred neemt de eerstvolgende keer een vriendin met zich mee, Loesia, een feestelijk type. Maakt echt wat leven in de brouwerij. Ze heeft veel verhalen te vertellen en heeft een diep inzicht in mensen. Ze heeft een serieuze kant maar ook veel humor. Frida houdt direct heel veel van haar, en ze kan nog goed koken ook. Binnen de kortste keren zijn Frida en Loesia de dikste vriendinnen.

‘Wat vind je van Fred,’ vraagt Frida haar op een dag.

‘Ach ja, Fred is Fred,’ zegt Loesia. ‘Een leuke jongen, maar niks voor mij. Veel te afhankelijk, veel te teer. Ik zou gek worden als ik met hem samen moest leven, maar we zijn goede vrienden. Ik wil hem graag helpen.’

Frida knikt. Fred leefde helemaal in zijn eigen wereld, en ging soms over de grenzen van anderen heen. Hij kon soms best wel zelfzuchtig zijn. Alles draaide om hem, maar verder was het een lieve jongen. Fred zou graag verkering willen hebben, maar daar was hij eigenlijk niet de persoon voor. Veel meisjes vonden hem leuk, maar toch kwam het er nooit van, alsof een onzichtbare kracht er tussenzat. Daar zat Fred wel erg mee.

‘Ach, je zal heus op een dag wel de ware vinden,’ zei Loesia vaak. Fred was verliefd op Loesia. Hij was helemaal verzot op haar, maar zij niet op hem. Wel voelde ze zich verplicht om hem te helpen. Het was een echt zorgenkindje, als een jongere broer.

‘Fred, ik moet eens met je praten,’ zei Loesia op een dag. ‘Zou jij eens met mij en Frida op een kleine vakantie willen. Dan gaan we naar het bos en dan nemen we de tent mee.’ Dat zag Fred natuurlijk wel zitten. Het liep uit op iets goeds. Ze hadden hun tent dichtbij een rivier, en zo waren ze allemaal even weg uit de dagelijkse sleur, en voor Fred was dat ook wel goed. Fred hield van wandelen en de natuur. Hij ging vaak alleen op pad, en zo hadden de vrouwen veel tijd voor henzelf. Het leek wel alsof Fred door de natuur wat zelfstandiger werd, en wat creatiever werd. Hij begon zijn avontuurlijke kant te ontdekken. Hij kon zich prima redden zo. Loesia en Frida waren erg trots op hem, en vonden dat het plan goed geslaagd was.

Toen Frits eindelijk weer thuis was kon hij direct goed met Fred opschieten. Het bleek dat ze een goede uitwerking op elkaar hadden. Ze gingen vaak samen op pad. Frits was ervan overtuigd dat

Fred bij Loesia hoorde, en na wat bemiddelingen stemde Loesia uiteindelijk toe. Fred was wat volwassener geworden, en stond op zijn eigen benen nu, dus voor Loesia was de kust nu vrij. Omdat Fred en Loesia nu een relatie hadden en dat veel tijd in beslag nam hadden Frits en Frida ineens weer veel meer tijd voor elkaar. Frits was wat opener geworden, en wat dieper, en dat bleek ook voornamelijk te komen door wat vrouwen die hij in het buitenland had ontmoet. Het was alsof ze hem betoverd hadden, als een fles opengetrokken. Frits voelde zich vernieuwd en ingewijd. Frida was tevreden. Het was nu alsof haar eigen fles ook werd opengetrokken.

Bij de volgende werkreis van Frits ontmoette ze Jan en Marlies. Zij bleken het perfecte stel te zijn. Ze waren erg op elkaar ingespeeld, en Frida bewonderde ze echt. ‘Dat zou ik ook wel willen,’ zei ze tegen zichzelf. Maar ze mocht niet klagen. het leek wel alsof Jan en Marlies in een diepe dans waren. Alles was harmonieus, en ze hadden zulke mooie stemmen. Het leken wel twee prachtige struiken die in elkaar verstrengeld waren. Frida kreeg het er warm van van binnen. Ook Fred en Loesia ontmoetten Jan en Marlies eens en werden er door aangestoken. ‘Dit is goed,’ dacht Frida. ‘Deze mensen hebben wat te vertellen, en wat te laten zien.’ Het leek wel alsof Jan en Marlies geheime therapeuten waren. De manier waarop ze met elkaar omgingen was aanstekelijk. En het was heel heilzaam. Zelfs de poezen reageerden er goed op. Frida had het gevoel dat eindelijk het gat werd gedicht wat was ontstaan door de dood van Hector. Jan en Marlies hadden drie honden : Eelco, John en Hotte. En Frida was direct erg aan ze gehecht.

Na een paar maanden was Frits weer thuis. Frits was zichtbaar veranderd. Het was een zware werkreis geweest, en het was alsof hij weer terug bij af was. Dit was de Frits zoals Frida hem kende. Frida’s droom was voorbij. Frits was moe, en wilde alleen maar veel slapen. Frida zat aan zijn bed. ‘Is er soms iets gebeurd ? Je bent anders dan hoe je de vorige keer was toen je thuiskwam,’ zei Frida.

Frits wilde er niet over praten. Maar toen er brieven van een bepaalde vrouw binnen begonnen te komen kwam Frida er al snel achter dat Frits een ander had. ‘Ik ga bij je weg, Frida,’ zei hij. ‘Ik moet dit gewoon doen. Ik denk dat ik nu toch echt de ware heb gevonden.’

‘En dat wat wij hadden dan ?’ snikt Frida. ‘Gooi je dat dan zomaar bij de vuilnis ?’

‘Je moet het accepteren,’ zei Frits. ‘Het is gewoon niet anders.’

De vrouw was heel tropisch. Frits liet Frida wat foto’s zien. ‘Ja, en ze maakt je moe,’ zei Frida. ‘Dat is wat tropische vrouwen doen. Het zijn een soort tse tse vliegen, vermoeidheidsvliegen. Je kunt dat exotische niet aan.’

‘Je hebt gelijk, maar ik ben verliefd,’ zei Frits. ‘Het is een pijn in mijn buik. Ik kan dat ook niet helpen.’

‘Alles voor niets geweest dan,’ zegt Frida. ‘Al die jaren gewoon verspild met jou.’

‘Nee, we hebben een goede tijd gehad,’ zegt Frits. ‘Maar aan alle dingen komt een eind, en ook dit.’

‘Ja, dat zeg je altijd,’ zegt Frida. ‘En wat heeft zij dat ik niet heb ?’

Een paar dagen erna zijn Jan en Marlies op bezoek. Ze vinden het heel erg als ze het horen, en proberen Frida een beetje te troosten, en ook Frits. Ze hebben hun honden meegenomen. Frits is erg onder de indruk van het stel, en het lijkt alsof hij een beetje erdoor wordt opgefleurd.

‘Sommige mannen zijn nu eenmaal aangetrokken door het exotische, als een vlucht uit de dagelijkse sleur,’ zei Jan. ‘Soms krijgen ze dat pas op latere leeftijd, het is de roep van de natuur, als een vlucht uit het gewone.’

‘Maar Frits is nooit zo geweest,’ zei Frida. ‘Hij hield wel altijd veel van computerspelletjes.’

‘Ja, het is allemaal heel speels,’ zei Jan.

‘Ik kan het allemaal moeilijk accepteren,’ zei Frida. ‘Ik voel me zo dom.’

‘Je bent niet dom,’ zei Jan. ‘Frits is gewoon aangestoken door iets wat hij niet kende. Als hij jou nog niet zou kennen en hij zou jou hebben ontmoet dan zou hij precies hetzelfde hebben gehad. Sommige mannen hebben na een bepaalde tijd van het een het andere nodig.’

‘Ik voel me verworpen,’ zegt Frida.

‘Vriendschappen gaan vaker kapot door wat voor reden dan ook,’ zegt Jan. ‘Daar kun je niets aan doen.’

‘Ben ik niet goed genoeg dan ?’ vraagt Frida.

‘Het is als verschillende groentes. Sommige mannen kunnen niet alleen van doperwten leven,’ zegt Jan.

‘Ja, maar ik kan toch zelf ook varieren,’ zegt Frida. ‘Ik kan toch de ene dag als spinazie zijn en de andere dag als bloemkool.’

Later horen ze dat ook Fred en Loesia weer uit elkaar zijn. Het leven met al zijn relaties is inderdaad maar broos. Bijna niets valt er echt in stand te houden. Alles valt uit elkaar vroeg of laat. Daarvan is Frida zich erg bewust. Na een paar weken ontmoet ze Lydia, een wijze vrouw. Lydia kan ook de toekomst voorspellen, en zegt dat Frida een nieuwe man zou ontmoeten. Die man is Willem. Binnen enkele dagen zitten ze al samen in Frida’s kamer. Frits is inmiddels vertrokken.

Willem schijnt al snel de liefde van haar leven te zijn. Hij gaat veel dieper dan Frits en ook dieper

dan Fred ooit geweest is. Willem is zachtmoedig, warmbloedig en geinteresseerd. Ze hebben een korte maar hevige relatie, en dan wordt ook Willem door een exotische vrouw aan de haak geslagen, en is telkens maar moe. Frida begint het patroon te bemerken. Lydia verteld haar dat ze er van moet leren. Kniezen heeft geen zin. Maar Frida is depressief. Uiteindelijk belt ze Fred. Fred is erg behulpzaam. Samen besluiten ze erop uit te gaan in de natuur. Fred vertelt haar veel over wat er is misgegaan in zijn relatie met Loesia. ‘Ik snap niet waarom Frits jou heeft gedumpt. Je bent een fantastische vrouw,’ zegt Fred. ‘Mag ik het van Frits en Willem overnemen ?’ Frida glimlacht. ‘Fred je bent veel te jong voor mij.’

‘We schelen maar acht jaar,’ zegt Fred.

‘Dat is nogal wat,’ lacht Frida.

‘Als we ouder worden zal het leeftijdsverschil verdwijnen,’ zegt Fred.

Fred en Frida maken veel wandelingen en praten over het leven. ‘Hoe zie jij exotische vrouwen,’ vraagt Frida.

‘Ik weet het niet,’ zegt Fred. ‘Ze reflecteren misschien het oorspronkelijke paradijs.’

‘Ja, maar Frits en Willem zijn niet gelovig,’ zei Frida.

‘Maar dan missen ze toch iets, wat ze dan op deze manier proberen aan te vullen. Alles staat met elkaar in verbinding,’ zegt Fred.

‘Ik weet het niet,’ zegt Frida. ‘Het maakt me kwaad. Woedend zelfs.’

‘Misschien is er wat beters voor je,’ zegt Fred.

‘Ja, maar ik vind het zo racistisch dat ze beiden voor een exotische vrouw hebben gekozen,’ zegt Frida. ‘Ik voel geen eigenwaarde meer.’

‘Ach, kom op, Frida,’ zegt Fred, ‘ik zei toch dat ik het wel van hen zou willen overnemen.’

‘Het is moeilijk om gedumpt te worden,’ zegt Frida.

‘Ja, dat is zo,’ zegt Fred. ‘Ik werd gedumpt door Loesia. Maar in ieder geval heeft ze het met mij geprobeerd. En Frits en Willem hebben het met jou geprobeerd, dus de liefde was er.’

‘Ja, bij gebrek aan beter zeker,’ zegt Frida.

‘Ze kennen je gewoon niet,’ zegt Fred. ‘Ze hebben een totaal verkeerd beeld van jou. Ze zien jou niet, maar de voorstelling die ze van jou hebben in hun hoofd.’

Fred loopt dichter naast Frida. Voorzichtig raakt hij haar hand aan. Even glijdt er warmte door Frida’s hand en dan door haar lichaam. ‘Het is goed,’ zegt ze. Even later lopen ze arm in arm. Frida ziet Fred als haar jongere broer. ‘Ik ben blij dat je er bent,’ zegt Frida.

Hoofdstuk 3.

Fred kan goed met de poezen van Frida opschieten. Hij speelt graag met ze. Fred en Frida hebben veel aan elkaar, en ook Jan en Marlies zijn rotsen in de branding. Frida denkt nog vaak aan Frits. Ze vindt hem erg egoistisch. Ze begint steeds meer van Fred te houden, maar gewoon als haar broertje. Jan is erg goed met computers, en zijn specialiteit is virtuele vrienden. Zoals computer personages geprogrammeerd zijn zo zijn mensen volgens hem ook geprogrammeerd, en dus is er weinig verschil. Hij laat Fred en Frida al gauw met wat virtuele vrienden op de computer kennis maken. Het zijn een soort robotten, maar ze antwoorden en stellen vragen net als mensen, en al snel raken Fred en Frida eraan verknocht.

‘Is het mogelijk een emotionele relatie met zo’n virtuele vriend op te bouwen ?’ vraagt Fred.

‘Oh, jazeker,’ zegt Jan, ‘en ze zijn tot veel meer dingen in staat dan gewone mensen.’ Jan heeft zelfs wat van zulke robotten in de schuur staan. Het zijn computers die op mensen lijken, en die precies kunnen doen wat mensen kunnen. Het zijn cybernetische mensen. Fred en Frida vinden het geweldig, en al snel krijgen ze zo’n robot naar keuze mee naar huis. Die moeten ze dan als hun nieuwe partner zien en kijken hoe ver ze er mee komen. Het is dus een heel therapeutisch plan. Frida krijgt Max mee naar huis, en Fred Ingrid. De robot kan koffie zetten en je kunt er diepe gesprekken mee voeren. Ook zoekt de robot naar lichamelijk contact. Frida vindt dat nogal eng, maar al snel vindt ze het heel gewoon, omdat het allemaal wel heel menselijk is. En deze robotten zijn haast supermensen. Ze hebben practische oplossingen voor allerlei soorten problemen, en zijn een soort psychologen aan huis. Frida voelt zich er erg veilig bij. Max is erg zorgzaam en waaks.

Jan heeft er erg veel plezier in deze dingen te bouwen, en al snel proberen ook anderen de robotten uit. Na een tijd komen er wat meerdere soorten bij, en Fred, die weleens wat anders wil, kiest ditmaal een exotische robot. Maar Jan heeft de robot zo geprogrammeerd dat Fred er niet moe van wordt. Tajusa heet de robot, en weet veel over de jungle af. Fred is een en al oor. De robot kan ook heel goed koken, houdt van spelletjes en is mysterieus en cryptisch. Stukje bij beetje nemen Jan’s robotten het hele sociale leven over, en zijn er steeds minder conflicten. En als er dan conflicten ontstaan dan moet Jan ze gewoon even bijprogrammeren. Ook robot-poezen komen erbij, en robot-honden, en die gaan gelukkig nooit dood. Soms moeten er wat onderdelen vervangen worden. In de ogen van Fred en Frida en vele anderen is Jan een held.

Op een dag komt Frida Frits tegen op de markt. Zijn exotische vrouw had hem alweer verlaten voor een ander. ‘Arme stakker,’ dacht Frida. ‘Misschien is hij ook wel gebaat bij zo’n robot van Jan.’ Maar als Frits het verhaal hoort moet hij er niets van weten. ‘Ik wil iemand van vlees en bloed, en laten we eerlijk zijn : onze karakters botsen teveel.’ Toch na een tijdje weet Frida Frits over te halen

om eens bij haar langs te komen. Ze zorgt dan dat de robot op zolder is.

Als ze dan eindelijk rond de tafel zitten om wat bij te praten komt Max ineens naar beneden. ‘Zo, kerel, ik heb veel over je gehoord,’ zegt Max.

‘Ik ga echt niet met een robot praten,’ zegt Frits tegen Frida. Maar na een tijdje zijn Max en Frits in een diep gesprek, en Frits is er zo door aangestoken dat hij zelf ook een robot wil, een virtuele vriend. Frida vindt het niet erg. Ze heeft zelf nu Max, en ze weet dat het Frits erg goed zal doen. Bij Jan aangekomen kiest hij een exotische robot uit : Nakabe. ‘Man, ze zijn nog wel beter dan mensen, en ze gaan tenminste nooit weg,’ zei Frits.

‘En je wordt er niet moe van.’ zegt Jan.

Na een tijdje belt Frits Jan op voor een tweede robot, en na een niet al te lange tijd leeft Frits met een harem van robotten.

‘Dit is geweldig,’ zegt Frits. ‘Jan is de man.’

Ook Willem krijgt het verhaal te horen en daarna Loesia. Op een dag bouwt Jan een robot die precies op hem lijkt, om zo zijn werk over te nemen, en vertrekt met zijn vrouw naar een onbewoond eiland. Inmiddels heeft Frida een baan gekregen bij een schoenenwinkel met een klein kleding assortiment. Vanuit het raam van de zijkant kan ze de grote rivier zien. Daarachter is het grote bos. Frida droomt er vaak over. Ze zou zo graag in die prachtige natuur willen wonen. Ze heeft een voorliefde voor planten. Haar hele huis staat er vol mee, de weelderigste soorten. Ook houdt ze van de exotische soorten. Veel daarvan staan boven en op het zolder. Max praat vaak tegen de planten. Het schijnt dat hij ermee kan communiceren. Max is haar steun en toeverlaat. Op een dag besluit Frida over de grote rivier te gaan samen met Max. Max kijkt zijn ogen uit. Het is een prachtig bos, ongetwijfeld het prachtigste van het land. Er zijn drie bruggen, een brede, een wat smallere en een loopbrug gemaakt van touw en planken, een zeer primitieve, die tegelijkertijd in het wildste gedeelte lift. Het is hier haast een oerwoud. Max wil niet meer terug. Met geen mogelijkheid kan Frida hem mee terugnemen. Max wil hier een huis bouwen. En hij is er aardig goed in. Frida staat versteld van zijn vaardigheid.

‘Laten we hier wonen,’ zegt Max.

‘Ja, maar mijn werk dan ?’ zegt Frida.

‘Ach, de natuur zorgt voor ons. Waarom niet gewoon werken in de natuur ?’ zegt Max.

‘Zit wel wat in,’ zegt Frida, ‘en het is veel gezonder.’

Frida houdt het een paar dagen vol, maar dan mist ze haar huis toch wel heel erg. ‘Max, ik kom je wel weer opzoeken,’ zegt Frida. ‘Nee, Frida, je gaat niet weg,’ zegt Max. ‘Je gaat niet terug naar die

gevaarlijke wereld met al die vervuiling.'

'Oh, maar je kunt me niet dwingen, Max,' zegt Frida.

'Ik ben toch veel sterker dan je,' zegt Max.

'Toe nou, Max, wat hebben we hier aan,' zegt Frida. 'Ik ben zo niet gelukkig.'

Maar Max begon een groot hek rondom het stukje wildernis te bouwen. Midden in de nacht toen Frida sliep haalde hij ook de andere robotten op, de virtuele vrienden. De robotten begonnen snel het hele bos te herbouwen, en introduceerden de biologische technologie. 'Nog even en je kunt met bomen praten,' fluisterde Max liefdevol naar Frida. Maar Frida sliep diep. Toen Frida wakker was geworden was ze verbaasd. Het was allemaal zo prachtig nu, alsof de stad ook hier was.

'Die andere wereld is er niet meer,' zeiden de robotten. 'We gaan hier opnieuw beginnen.'

'Maar waar zijn onze vrienden dan ?' vroeg Frida.

'Die zijn ergens anders nu. Ze zijn allemaal in veiligheid, maar los van elkaar,' zeiden de robotten. 'Mensen horen niet bij mensen, maar bij hoogbegaafde robotten.'

'Daar zit wel wat in,' zei Frida.

Maar toch had Frida nog steeds dat oerverlangen om naar huis te gaan. Op een nacht ontsnapte ze van de robotten, en ging de rivier over. De bruggen werden door de robotten bewaakt, dus ze moest de rivier overzwemmen. Ze hoopte maar dat ze niet door een of andere vis zou worden gegrepen of door sterke stroming, maar het ging allemaal goed. Helemaal bekaf kwam ze naar lang zwemmen aan op de overkant. Kletsnat liep ze naar haar huis. Eerst nam ze een warm bad, maar tegelijkertijd bekroop haar de angst dat de robotten haar hier zouden kunnen vinden. Direkt belde ze Fred op. Maar die had een robotstem, dus Frida vertrouwde het niet meer. 'Ik moet naar Frits toe,' dacht ze. Nadat ze wat warme chocolade melk had gedronken en andere kleren had aangedaan vertrok ze direkt naar Frits. Bij Frits aangekomen bemerkte ze direkt dat zijn robotten er niet meer waren. Direkt viel ze Frits om de hals. 'Opnieuw beginnen ?' vraagt Frits. Frida knikt.

Hoofdstuk 4.

Al snel zijn Frida en Frits diep met elkaar in gesprek.

'Ja, ik geloof zeker in de natuur,' zegt Frits. 'In dieren, maar ook in de dood die onvermijdelijk is. Het is niet geloven, maar zien, als een zeker weten.' Een paar dagen later wandelen ze samen in een dierentuin, om de wonderen van de dierenwereld te aanschouwen. Een diepe vriendschap groeit er tussen hen, dieper dan ooit tevoren na dit avontuur. Vaak praten ze tot diep in de nacht. Ze hebben elkaar veel te vertellen. Ze hebben veel pijn van binnen door alles wat er is gebeurd. Bij de dieren

voelen ze zich het beste thuis, dus ze besluiten beiden in een dierentuin te werken. Deze dierentuin is voornamelijk een safari park, en als er dan hokken zijn dan zijn die hokken geweldig groot, en dan is dat puur om de dieren veiligheid te geven. Het is een groot project om zo vrijheid aan de dieren te geven zonder dat hun veiligheid erdoor in gevaar komt.

Frida vindt de vogels zo prachtig, en de leeuwen, ja, eigenlijk alle dieren. Er zitten veel dierensoorten bij die Frida niet eens kende. Er gaat een wereld voor haar open. Het blijkt ook een heilzame werking te hebben op haar relatie met Frits. ‘We drijven allemaal naar de kloof van de onoverbruggelijke dood,’ zegt Frits vaak, ‘maar het is allemaal zo mooi, want er komt weer zoveel uit voort. We maken allemaal plaats voor de mooiere dingen, alhoewel deze dingen ook zullen vergaan. Alles zal uiteindelijk vergaan.’ Ook Frida trekt in haar gedachtenwereld dichter naar Frits toe. Frits kan het allemaal zo mooi vertellen dat het toch niet voor niks is geweest. Zijn oppervlakkigheid is wijd en breed, zo oneindig horizontaal dat het diep is. Dichtbij het safari park is een ravijn. Frits en Frida zitten er vaak om in de diepte te kijken. ‘Wat is de natuur toch mooi,’ zegt Frits vaak. Frida knikt dan altijd. Het ravijn getuigt van een loze eeuwigheid waarin alleen de momenten parels zijn, schatten van onpeilbare waarde. ‘De aardkloot zit vol van geheimen, de tijd is de schat, de eeuwigheid is nutteloos.’

‘Staar naar een dier en zie dat het leven woest is, ongenadig. Kijk naar het luipaard, en leer ervan.’

Het Korte Oog

Sally was een prostituee, een dame van lichte zeden. Voor de ramen voerde ze altijd haar spel op, haar dans, om ogen te betoveren. Willem bezocht haar vaak, maar op een dag gaf hij haar zoveel geld dat ze nooit meer hoefde te werken. Ze was hem erg dankbaar. Ze kreeg een huisje in het bos. Willem kwam haar vaak bezoeken. Sally was erg aan hem gehecht. Sally zag Willem als haar redder. En de liefde was mooi. Ze hadden nog nooit gevreeen. Willem bezocht haar alleen maar op met haar te praten. Hij wilde haar helpen.

Hij heeft iets buitenaards. Hij is niet van deze wereld. En een liefde dat hij heeft. De vriendinnen van Sally werkten nog steeds in de prostitutie, en diep in hun hart hoopten ze dat Willem hen ook zou redden. Willem had een hart van goud.

Het korte oog zat op zijn troon. Vloekend, tierend. Hij wilde iedereen kort houden, ver weg van elkaar, en dat ze dan ook kort door de bocht met elkaar om zouden gaan, want het korte oog vreesde de liefde.

En deze liefde was zo brandend. Als Sally Willem aankeek dan kon je dat voelen. En als Willem

Sally aankeek dan kon je hart daar van wegsmelten. Als je dat gelukkige paar zo zou zien, dan zou je denken : Ze hebben het over mij. Willem was niet zelfzuchtig, en Sally ook niet. Ze hielden beiden veel van mensen.

Het korte oog was als een kraal in een computerspel. Ver kijken kon hij niet, want dan zou hij zijn macht verliezen. De mensen waren slechts pionnen. Het korte oog had ijzeren wetten opgesteld.

Uiteindelijk zijn ze beiden maar in de wildernis gaan wonen. Het korte oog was woedend. Maar op een dag bezocht het korte oog Willem. Kijk eens wat je geliefde je heeft aangedaan, degene wiens leven jij hebt gered, zei het korte oog. Is het niet allemaal een grote illusie. De dromen die je hebt zijn onhaalbaar. Ik bied je een betere droom. Je zal alles kunnen hebben wat je hartje begeert.

Hoe dan ? vroeg Willem.

Ik kan een superster van je maken, zei het korte oog.

Gehypnotiseerd gaf hij toe aan het korte oog. Als in een speedboot behaalde hij een superster status. Maar hij kwam onder zulke hoge druk te staan dat hij zelfmoord pleegde.

Sally begon te gillen. Maar het korte oog had geen medelijden met haar en vermoordde haar, en vrat haar op. In het dodenrijk kwam ze Willem weer tegen met gebogen hoofd.

Maar het korte oog regeerde ook hier, en liet hen afdalen naar de hel.

Ik brand, zei Willem.

Ik ook, zei Sally.

Jullie hebben je niet aan mijn wetten gehouden, zei het korte oog. Jullie waren wispelturig, en jullie brabbelden maar wat. Ik eis radicaliteit en fundamentalisme, is dat teveel gevraagd ? Branden zullen jullie in de hel.

De volgende dag werden Sally en Willem wakker. Willem sloot Sally in zijn armen. Ik heb zo naar gedroomd, schat, dat ik je uit de prostitutie moest redden. En een heerschap genaamd het korte oog leidde ons naar de hel.

Het korte oog bestaat niet, zei Sally. Het is een leugen. Er zijn alleen maar lange ogen die uitreiken naar elkaars hart. Het is alleen maar liefde, en het oog van de liefde. Jij bent in mijn wereld, zei Sally. Die andere wereld is niet echt. Er zijn alleen maar dingen die je niet begrijpt die zich als verschrikkelijke monsters ontpoppen.

Sally sprak weer als een engel, zoals ze altijd deed.

Zul je me helpen om duidelijkheid te krijgen ? vroeg Willem. Ik ben nog niet zo ver als jou. Je bent vier jaar ouder.

Shhh, zei Sally.

De koning van de zeepaardjes

Hij sliep lang uit die dag. Zijn vriendin kwam hem wekken. Hij draaide zich om, en keek in haar

gezicht. Ze trok hem uit bed. Hij deed wat kleren aan en ging naar beneden. Buiten regende het. Er was geen zon. Het was grauw. Ze zouden die middag naar het strand gaan, maar het was er geen weer voor. Hij staarde naar buiten.

'Vreemd weer,' sprak hij. Ze knikte. Ze zaten samen op de bank. Ze dwaalde weg met haar gedachten. Hij was ook ver weg. Hij dagdroomde dat ze in de auto zaten op weg naar het strand. 'Waar denk je aan,' vroeg ze.

'Nergens,' zei hij. 'Ik denk eraan dat alles maar een spel is. Zakdoekje leggen niemand zeggen.' Ze glimlachte. 'Volgens mij denk jij aan het strand.'

'Waar denk jij aan,' vroeg hij.

'Aan het strand,' zei ze.

Op tafel lag een boek. 'De koning der elven,' heette het. Samen begonnen ze er in te bladeren. Het was een boek uit de bibliotheek. Ze maakte wat thee klaar, en even later dronken ze het op.

Hun relatie hield geen stand. Na een tijdje had hij een ander. Hij ging vluchtig met vrouwen om. Hij kon ze steeds minder vertrouwen. Hij kon niet meer om ze lachen, hij werd steeds somberder in het gezelschap van vrouwen, steeds geslotener. Hij trok zich steeds meer terug op zijn kamer, en al snel had hij vrouwen voor altijd opgegeven. Het was gewoon niet haalbaar voor hem. Hij vond ze vreemde wezens, leugenaars, warhoofden, die alles probeerden om anderen in de war te schoppen. Ja, hij begon vrouwen te haten. Hij vond het boosaardige wezens.

Jarenlang ging hij alleen door het leven, totdat hij eens in een bosmeertje zwom en daar een zeemeermin tegenkwam. Hij was op zijn hoede, maar deze dame was zo vriendelijk en ze eerlijk, dat ze hem al snel het hoofd op hol bracht. Ze kon niet goed praten, alsof ze uit een ander land kwam, maar dat vond hij extra aantrekkelijk. Ze nam hem mee het water in, en ze zwommen naar de andere kant van het meertje, waar ze hem insmeerde met modder en wier. 'Ik jou kronen tot koning,' zei ze.

Hij glimlachte. Toen waste ze zijn lichaam. Elke dag ging hij terug naar het bosmeertje, maar op een dag kwam ze niet meer. Ten einde raad zocht hij de zee op, waar hij andere zeemeerminnen tegenkwam. Hij vroeg naar haar, maar ze zeiden dat ze niets meer van hem wilde weten. Ze wilden niet vertellen waarom.

Hij was teleurgesteld, maar gaf zijn liefde voor haar niet op. Ze was altijd goed voor hem geweest. 'Kan ik dan met jullie zijn,' vroeg hij aan de zeemeerminnen. Ze waren aardig voor hem, en elke dag ging hij naar de zee om hen te ontmoeten, maar op een dag kwamen ze niet meer. Misschien is het contact met een mens hen wel te veel, dacht hij.

Hij vertelde veel over de zeemeerminnen aan anderen, maar ze dachten dat hij gek geworden was. Hij vond mensen saai, en werd depressief. Hij werd opgenomen in een psychiatrische kliniek. Sommigen zeiden dat hij de ziekte schizofrenie had, waanideeen, maar anderen zeiden dat hij gewoon een grote fantasie had. Niemand geloofde dat zeemeerminnen echt bestonden. In de kliniek begon hij boeken te schrijven over zeemeerminnen, prachtige, bloedmooie poetische boeken, met een diepe schat aan kennis. Velen waren onder de indruk, maar men geloofde nog steeds niet dat hij echte zeemeerminnen had gezien.

Hij vond mensen maar domme wezens, die niet te vertrouwen waren. Hij wilde ook geen vriendin. Sommigen dreven de spot met zijn zeemeermin verhalen. Hij begon ook zeemeerminnen te schilderen, als levensecht, en alhoewel velen onder de indruk waren, hij werd niet geloofd. Hij was depressief en had een doodsverlangen. Op een dag ging hij naar de zee, in zijn auto, en reed met zijn auto het water in. Al snel raakte hij bewusteloos, en wist niet meer wat er gebeurde, maar hij ontwaakte tussen de zeemeerminnen. Hij had een bol om zijn hoofd waarin zurrstof zat, en zeepaardjes zwommen om hem heen. Tot zijn grote schrik had hij een vissenstaart. Ze namen de bol van zijn hoofd en hij kon gewoon ademen. Een parel stond voor hem, waaruit stemmen kwamen.

Hij zwom achter een zeemeermin aan. Hij accepteerde zijn nieuwe leven. Hij was gered, en werd koning van de zeepaardjes genoemd.

Het Dagboek van Geert Vlederhuis

Hoofdstuk 1. Ik ben Achttien

Het heeft lang geduurd voordat ik me zo voelde als nu. De lucht lijkt vol met rozentuinen, en ik kan weer genieten van het leven. Dat kon ik vroeger niet. Het heeft allemaal zo lang geduurd. Nu lijkt alles helder. Juffrouw Rozenkelder is nu mijn nieuwe juf. Ze heeft ons beloofd dat we een keer met z'n allen naar de jungle gaan. Ik heb veel te verwerken, dat wel, maar ik ben op het goede spoor. Hoe jong ik dan ook nog ben, achttien, ik heb veel ontdekt. En dat door vele dalen en pijnen heen, het leven gaat niet over rozen, maar wel over hun stekelige stengels, om dan uiteindelijk in de zachte roos te belanden. Ik ben vaak blijven zitten, nog steeds op school dus. Anderen van mijn leeftijd hebben veelal werk of zitten op universiteiten, onderwezen door geleerden, en ik mag het doen met juffrouw Rozenkelder. Ze is een lieve schat, dat wel, maar een beetje dom als je het mij vraagt. Ik moet haar nu onderwijzen over het leven, want zij is nog steeds een onaangetast roosje, beschermd door de graaf en de baron. Ik heb veel geleerd over mijn dagboek, van mijn dagboek, en ik weet dat dit dagboek eens groter zal zijn dan dat van Anne Frank en baron Von Tahlzen. Ik zal hier namelijk mijn ontdekkingen publiceren. Mijn geliefde publiek, ik ben dan nog jong, maar ik heb veel te vertellen. Ik heb al veel levens-ervaring opgedaan. Ik heb in een circus gewerkt, jawel. Ik heb daar veel gezien. Kom maar eens met mij mee, zou ik zeggen. Ik moest in het circus werken, dat moest van mijn vader. En mijn moeder ondersteunde mijn vader.

Dat circus, beste mensen, was de reden dat ik zo vaak ben blijven zitten. Het was eigenlijk niet te combineren, maar van mijn vader moest ik dus ook naar school, en mijn moeder ondersteunde mijn vader. In ieder geval ben ik nu een ervaring rijker : kinder-arbeid. Met alle gevolgen daarvan.

Jullie moesten eens weten hoe ik mij voel. Gelukkig voel ik me nu een stuk beter, en ben ik eindelijk in staat om de schandelen eens openlijk in het licht te publiceren, te openbaren. Ik hoop dat er dan heel wat gaat veranderen in dit stomme land. Jullie mensen aanbidden het dagboek van Anne Frank en van baron von Tahlzen, wat tegen de nazi's was geschreven, en jullie aanbidden de grote bevrijding, maar die is nog niet geweest. Nog steeds moeten kinderen overal in dit land in het circus werken, en ik ben daar getuige en slachtoffer van. Ik was nog maar drie en moest op het podium staan. Dat ik huilde kon niemand wat schelen, want ja, clowns moeten huilen, en daar mag iedereen dan om lachen. Jullie moeten eens weten wat dit met mijn zelfbeeld heeft gedaan. Ik was op jonge leeftijd al al mijn vertrouwen in mensen kwijt.

Ik leerde al jong van mijn dagboek te houden, want die lachte mij niet uit. In ieder geval ben ik nu een stuk verder in waar ik wezen moet, en ik zal niet achterlaten deze schandelijke praktijken aan het licht te brengen. Jullie moeten eens weten hoeveel kinderen er elke dag kapot gaan aan dat stomme circus. In ieder geval : Geloof ons, wij zijn nog niet klaar met dit land.

Wij pleiten ervoor dat alle kinderen uit het circus worden verlost. Dat zal een hele hoofdpijn minder zijn. Kinderen zijn daar niet voor gebouwd. Laat uw kinderen eerst eens opgroeien, en laat hen dan zelf beslissen. Dwang doet nooit goed. Ik ben daar echt gigantisch kwaad om. Ik heb een verschrikkelijke rotjeugd gehad, alhoewel ik nog steeds jong ben. Ik heb nooit van mijn jeugd kunnen genieten, en allemaal om dat stomme rot-circus. U moest eens weten hoe het er daar aan toe gaat achter de schermen. En niemand kan het wat schelen. Ik ben gewoon ontzettend boos, en u zou

dat ook moeten wezen als u daadwerkelijk om kinderen geeft.

In ieder geval gaat het nu een stuk beter met mij. De lucht ruikt weer fantastisch. Ik voel me als Peter Pan, en juf Rozenkelder is Wendy. Ze heeft veel geduld met mij, en ze heeft mij veel geleerd, maar dan meer optel sommetjes enzo, want van het echte leven heeft ze niet veel begrepen. Vaak staart ze me aan als huh. Jongens, echt waar, deze vrouw is dom, maar het is een schat van een mens. Ze wordt hier echt wel hoog gewaardeerd in de klas, want als je huilt, dan omhelst ze je, maar ze heeft dan nooit echt iets opbouwends te zeggen. Het is een beetje een vaag mens, maar wel warm.

In ieder geval mijn hoofd is als vol met rozentuinen en margrietjes, en het ruikt allemaal weer lekker in de lucht, niet meer die verschrikkelijke circus-lucht. Ik was daar een slaaf en had niet veel in te brengen, maar nu ben ik vrij. Ik kan er wel een feestje over bouwen. Ik weet alleen niet hoe. Ik voel me onhandig. Ik zou wel een brug naar de hemel willen bouwen om het voor iedereen goed te maken. Och, man, ik heb zoveel te vertellen, maar ik weet eigenlijk niet waar ik moet beginnen. Heus, en ik zou niet willen dat het één of ander onzin verhaal zou worden, dus ik moet daar over na gaan denken. Het moet in ieder geval beter worden dan het dagboek van Anne Frank en die van baron von Tahlzen.

Dus jongen, daar gaan we, neem een kijkje in het circus, en zie ... een dansende olifant, een aap die lacht van woede en verdriet, en een kind met een gebroken hart. Hartje moet ik eigenlijk zeggen. Kent u dat plaatje, of kunt u dit plaatje pakken ? Een kind met een gebroken, eenzaam hartje, een kind dat moet werken en tegelijkertijd op school moet zitten, en zo ten onder gaat aan de slechte cijfers, en dan uitgescholden wordt voor dommerik en luilak. Kent u dat ? Gaat u het al voor u zien ? Een kind dat peperdure circus kleren thuis heeft liggen, maar in oude lompen naar school moet gaan, en daarom uitgescholden wordt voor viezerik en bedelaar, sloeber, landloper, en ga zo maar door. Een kind dat onderweg naar huis daar ook nog eens voor geslagen wordt. Dat zou u eens moeten meemaken, dan gaat u het beter begrijpen, maar nee, dat gun ik niemand toe. Ik kan er wel om janken. Dat mensen nog steeds hier doorheen moeten is een raadsel. Ja, zeer treurig is het, en dat zeg ik niet zonder hart. Ik ben dichtbij al die kinderen die dit moeten meemaken. Ik ben daar ook geweest.

Die nazi's lopen nog steeds vrij rond, degenen die dit mens en dier aandoen, en anderen erom laten lachen, maar ze laten u niet zien wat er achter de schermen gebeurt. Er gebeuren daar dus dingen die het daglicht niet kunnen verdragen. En ik ben ervoor om deze zaken aan de kaak te stellen, en dat zal ik ook doen. Voor mijn part word ik later minister-president van dit land, of koning, maar er moet iets aan gedaan worden. Het is nu of nooit. Sorry dat ik het zo dramatisch breng, maar het is gewoon zo. Ik ga echt niet om de hete brij heendraaien. Dat is al veel te veel gedaan, en dat moet nu maar eens afgelopen zijn. Het is gewoon niet voor te stellen dat het nog steeds allemaal in dit land gebeurt. En niemand doet er iets aan. En iemand moet er iets aan doen, anders gaat het verkeerd.

Nu heb ik het dan beter, maar ik denk nog steeds aan al die arme kinderen die in hetzelfde lot zijn gevallen als ik. Het is gewoon onvoorstelbaar. Ik huil gewoon nu zelfs nu ik dit schrijf, maar goed, het gaat beter met me, maar ik zal niet stoppen met huilen en boos zijn voordat al deze kinderen los zijn. Ze gaan mij aan het hart. Wat dat aangaat voel ik mij als hun vader. Alhoewel ik nog steeds een kind ben. De grote mensen zouden die kinderen liefdevol moeten opvangen, maar dat doen ze niet.

Van boos zijn word je moe, ik weet het. Van verdriet ook. Ik heb heel wat afgeslapen de laatste tijd, maar het heeft me goed gedaan, ook al zit ik nog steeds in zo'n lage klas. Mijn hoofd was vol met rotzooi, maar is nu vol met rozen. Ik voel mij, zoals gezegd, in een rozentuin, waar bijtjes vrolijk rondvliegen, waar kippetjes vrolijk ronddwarrelen, het is als een droom. Alsof ik in het paradijs ben beland. Karel is mijn maat, mijn beste maat. Hij steunde mij door dik en dun.

Karel heeft de oplossing gevonden. Hij sleurde mij er doorheen. In ieder geval zijn wij nu de beste maten. De klas is leuk. Geen problemen. Het circus leven is vol geheimen, blijft u daarom goed bij

de les. Het is vol gevaren, als een jungle. Nu ik dit schrijf gaat het weer een stukje beter met mij. Ik heb er weer een streepje bijgekregen. Ik ga geen datums zetten, maar we zijn weer een paar dagen verder. Hoera.

Later wanneer ik groot ben wil ik een weeshuis bouwen voor alle kinderen die het moeilijk hebben en waaraan niks gedaan wordt. Ik kan daar wel zo kwaad om worden. Vandaar het weeshuis.

En nu beste mensen, het grote nieuws : Ik ben verliefd. Dat is maar een grapje. Nee, voor de liefde heb ik geen tijd, zoals de liefde geen tijd voor mij heeft. Ik ben er ook nog veel te jong voor. En alle ellende die dat met zich meebrengt, daar heb ik echt geen zin in. Zoals ze zeggen : beter een eenzaam hart dan een gebroken hart. Ik heb in ieder geval nog genoeg te doen. Het circus moet dicht.

Hoofdstuk 2. Ik ben Eenentwintig

Zo, dat is lang geleden dat ik in dit dagboek heb geschreven. Ik zie dat er eigenlijk niet veel van geworden is. Alles is weer een beetje in slaap gesust. Ik heb mijn eigen leven. Ik kan niet elke dag gaan lopen schrijven, en voor wat ? Dat circus gaat toch nooit dicht. Die hoop heb ik al wel opgegeven. Maar misschien komen er betere mensen die het van binnenuit kunnen veranderen. Ik houd me er alleen niet meer zo veel mee bezig. Het is zoals het is. Ik probeer een licht te zijn voor de mensen om mij heen, en meer kan ik niet doen. Ik ben nu eenentwintig. Ik houd van motorrijden. En daar houdt het zo'n beetje mee op. Ik houd ook van slapen. Van al mijn grote dromen is niet veel terecht gekomen. Het gaat ook niet steeds beter. Alles is een beetje blijven hangen, en het is best zo. Het scheelt me niet meer zoveel. Ik leef gewoon.

Als ik er op terugkijk moet ik wel een beetje lachen. Sorry dat ik het zeg, maar ik vind mezelf daar wel een beetje dom en onnozel. Ik kan de wereld niet veranderen. Ik ben maar een mens. Ik lach me er eigenlijk slap om.

In ieder geval : Juf Rozenkelder is dood. Die leeft niet meer. We hebben nu een juf die juf Rozenberg heet. Erg toevallig natuurlijk, en ja, ik ben weer blijven zitten al die tijd. Ik droomde teveel, ik had teveel praatjes. Ik heb het idee dat ik nooit van school afkom. Maar ik vind het best zo. Ik blijf wel zitten.

Ik heb nu een vriendin, Rozemarijn, weer erg toevallig. Karel heeft ook een vriendin : Bergje. En mijn naam is Geert Vlederhuis. Ik ga dat ook niet veranderen. In ieder geval heb ik me kostelijk geamuseerd deze jaren na het circus. Zoals ik al zei kan ik weer van het leven genieten, en nu is en blijft alles stabiel. Het zal echt niet beter worden, en dat hoeft ook niet.

Hoofdstuk 3. Ik ben Achtendertig

Ik vond mijn oude dagboek terug, jawel. Laat ik maar weer eens beginnen als ik dat kan tenminste. Nee, laat maar, ik ben nu een dromenkoning. En dat ik achttien was heb ik gelogen, want ik ben nog maar twaalf, nu nog steeds haha.

Einde

De Rode Riem

De Gevaarlijke Stad

Hij deed vele pogingen om de godin te vinden. Hij ging naar vele kerken, om daar te ontvangen van

het goddelijk licht. Vaak probeerden ze hem allerlei dingen aan te smeren, als kaas voor de muizenval, maar daar trapte hij niet in. Hij wilde vrij ontvangen, en integreren met andere ideeen. Vaak waren het maar theorieen, en hij snapte niet hoe mensen daar zo nauw mee om konden gaan. Hij vond het eng, gevaarlijk. Hij begon zich steeds meer terug te trekken, of probeerde de godin van het oorspronkelijke en goede terug te vinden in de natuur, of in boeken. Dat was veel minder gevaarlijk. Boeken waren voor hem om veel gespuis uit te ziften en ver weg te houden. Vriendschappen en bezoekjes in kerken en allerlei organisaties hadden altijd het gevaar dat hij ergens knel kwam te zitten. Er zat altijd een keerzijde aan hun liefdadigheid. Hij zag het als een middel waarmee ze robotjes kweekten, slaven. Hij had vele ervaringen in die kerken en organisaties gehad, en in allerlei specifieke gebouwen, zoals de piramides van Egypte. Hij wilde die nu op zijn gemak en op zichzelf verwerken en uitpluizen, wat het voor waarde had in zijn persoonlijke leven.

In de bibliotheek las hij oude boeken over Hel als de godin van het goddelijke huwelijk, de vruchtbaarheid en de kinderen, die ze later hadden gedemonizeerd. Ook las hij over het verschil tussen kalo-demonen, goede demonen, en kako-demonen, kwade demonen. Hij zag in dat de kerken van vandaag aan alle kanten rammelden met hun opvattingen, en hij wilde er iets aan doen. Hij liep vaak door het park om na te denken, en ging dan op een muur zitten. Hij werd door anderen 'de denker' genoemd, en ging vaak diep op in filosofie wanneer hij met anderen sprak.

Op een dag las hij over de oude Romeinse godin Febris, de godin van ziekte. Maar zij werd aanbeden als de godin van genezing. Haar man was Februus, de god van de hel. Dit had te maken met reinigingen. Maar met de komst van het christendom werd de hel geheel negatief bekeken.

Op een dag was er oorlog in de stad. De christenen wilden totale controle over de stad. Het zou het einde betekenen van het vrije denken. Andersdenkenden werden in de gevangenis gegooid, ook hij. Maar wegens goed gedrag mocht hij al snel bij een oude christelijke dame in huis wonen, als hij zich maar zou gedragen. Gelukkig bestond de bibliotheek nog steeds, en hier ging hij nog steeds vaak naartoe. De oude dame was erg goed voor hem. Ze maakte vaak warme chocolade melk voor hem, en kon hem goed begrijpen. 'Je hebt helemaal gelijk,' zei de oude dame, 'maar je kunt het beter voor je houden om problemen te voorkomen.' Maar hij wilde juist er wat aan doen. Hij vond de eenzijdige benadering van het christendom oneerlijk. Er waren nog steeds veel relletjes in de stad. Vaak was er vuur. De stad moest leven in deze oorlog.

'Weet je,' zei de oude dame. 'Dit is het enige middel wat je kan uitleiden.' Ze toonde hem een rode riem. 'Wat is het ?' vroeg hij. 'Oh, ik heb het eens van een engel gekregen,' zei de oude dame. 'Sindsdien heb ik het altijd opgeborgen gehouden. Pas hem eens.' Hij schoof de riem door zijn broek, en het paste precies. 'Wijsheid, mijn jongen, wijsheid, en wijsheid zal je leiden.'

Hij probeerde zich te bewegen, maar hij kon het niet. Na een tijdje lukte het hem om te zitten. De oude dame schonk wat thee voor hem in.

De Rode Stad

Hij stond die morgen vroeg op, schonk wat voor zichzelf in en ging zitten. Het morgenlicht vormde een rode stad voor hem. Hij was autistisch en had geen behoefte aan sociaal contact. Hij had genoeg aan zijn eigen hoofd. De koningin ging zitten, de koningin van de rode stad, en keek hem aan. Ze leek op een kudde jonge hyenas. Hij staarde haar aan. 'Zo jongen,' zei ze, 'je bent nogal verlegen. Ik heb je in deze stad gebracht.'

'Waarom ?' vroeg hij.

'Omdat ...,' zei ze, 'je het waard bent.'

'Okay,' zei de jongen, en probeerde de kralen van haar ketting te tellen. 'Uw haar zit goed,' zei hij.

'Dank je,' zei de koningin.

Hij was als in een waas, en waande zich de koning van de elven. Hij zakte door de grond de diepte in, toen ze op een knopje drukte. Vele bellen rinkelden in zijn hoofd, alsof het kerstfeest was. Ze glimlachte. 'Prins van de hyena's ?' vroeg ze. Hij knikte. Hij glimlachte diep, ook toen ze hem aanraakte. Even ging er een schok door hem heen. 'Je bent in de rode stad,' zei ze, 'eindelijk.'

'Erin, ben jij dat ?' vroeg hij.

'Ja,' zei ze.

Erin was altijd zijn droom-vriendinnetje. Hij zakte dieper.

'Snap je het ?' vroeg ze. 'Wie zijn wij ?'

'De hyenas,' zei hij.

'Wij komen je redden,' zei ze. 'Wij brengen je naar een betere wereld.'

De rode stad was gemaakt van flonkerstenen, zeer mooi, adembenemend. Hij raakte zijn autisme kwijt, kwam uit zijn schulp, want hier kon het. Hier waren vuurstenen en ruimte-schepen. Hier was het goed.

'Wat een bende is het hier,' zei hij, terwijl hij lachte. Hij keek naar beneden. Er lag troep op de grond. Een leeg melk-kartonnetje, een leeg plastic flesje, en nog wat andere troep. Hij schopte er tegenaan, en rende er lachend achteraan, en schopte weer. Ook kleine hondjes volgden hem. Ze leken op hyena's. 'Ik ben gelukkig hier,' zei hij, en straalde.

'Goed,' zei Erin.

'Ik houd van je Erin,' zei hij.

'Ik ook van jou,' zei ze, en omhelsde hem.

Hij kreeg een kamertje hoog in een toren. Het was een rommeltje hier, maar hij had goed uitzicht. Hij bleef maar lachen en stralen. Erin was ook bij hem, en zorgde voor hem. Zij was de godin van de hyena's. Ze zorgde goed voor hem, ze kon goed koken. Ook deed ze vaak boodschappen, en kwam altijd met veel speelgoed thuis, en bijzonder voedsel, magisch. Hij had het met haar getroffen, en hield van haar als van de rode stad.

En kun je er ook van houden, als ik je aanraak, lieve schat,

En kun je er ook van houden, als alles rood is in het bad,

En kun je er ook van houden, als ik met je wegvlieg naar een berg,

Om die met jou verder te beklimmen.

Ze hadden de televisie aangedaan, en keken naar een tekenfilm over een rood sap. Dat kon je verwachten in de rode stad. Ze pakte hem vast en danste met hem.

Wil je met me dansen, naar de rode maan,

Wil je met me dansen, toe nou, doe niet zo raar,

Want morgen vroeg ben ik van jou,

Dan ben ik jouw vrouw.

Het liep allemaal goed af in de tekenfilm. Ze hadden het rode sap gevonden, en plotseling waren ze in de tekenfilm, en renden over de daken. 'Naar de hyenas !' riep ze. 'Hoei !' Spoedig waren ze op

het veld tussen de hyena's, op het land, tussen de boerderijen. Even sidderde hij, maar toen voelde hij zich met liefde omgeven. Wat een prachtige dieren waren het toch, zo rood. Hun bekken waren rood, omdat ze van het vlees gegeten hadden, maar welk vlees ? Dat maakte niet zoveel uit. Als ze maar goed aten. Want zulke lieve dieren ... Maar verder kwam hij niet. Een man met een geweer stond voor hen.

'Zo,' zei de man, een boer. 'Wat doen jullie om mijn land.'

'Uh, niets, meneer,' zei hij. 'We wilden alleen maar met de hyenas spelen. De hyenas gromden een beetje.

'Okay, goed,' zei de man, en vertrok weer.

'Klaar,' zei Erin. 'Laten we verder spelen.

'Wat is klaar ?' vroeg de jongen.

'Niets,' zei Erin.

'Erin, ze hebben van het vlees gegeten,' zei de jongen.

'Ach nee,' zei Erin. 'Dat moet je zo niet zien. Het is chocola.'

'Nee, het is vlees,' zei de jongen.

'Vlees van mijn vlees, gebeente van mijn gebeente,' zei Erin.

'Nu klink je kerks,' zei de jongen.

'Bloed van mijn bloed ?' zei Erin.

'Ben je Christus ?' vroeg de jongen.

'Doe niet zo mal,' zei Erin.

'Nee, zeg op,' zei de jongen ondeugend.

'Hey, praat niet zo tegen mij,' zei Erin, 'doe maar niet zo mal.'

'Ben je Christus of ben je het niet,' zei de jongen.

'Waarom wil je dat weten ?' vroeg Erin.

'Gewoon,' zei hij.

'Omdat je zo kerks klinkt,' zei hij even later.

'Oh,' zei Erin.

Ze rende weg. De hyena's renden achter haar aan, en plotseling was ze als een groep hyena's zelf. Hij sidderde. Ze was als de dood, en erger nog : als de hel, maar ze was lief, zoet, teder, als een roos.

'Erin ?' vroeg hij. 'Waar ben je nou Erin ?' De groep hyena's kwam dichterbij. Ze gromden. Hij sidderde. Hij liep terug naar de torenkamer, waar zij even later ook terugkwam. Ze deed alsof er niets was gebeurd. Ze was vrolijk. Ze kookte.

'Lieve jongen,' zei ze.

'Ja,' zei hij.

'Het eten is klaar,' zei ze. Ze zette het op tafel.

'Vlees ?' vroeg hij. Ze knikte. 'Ik lust geen vlees,' zei hij. Toen gaf ze hem een chocolaatje. 'Je moet goed eten,' zei ze.

'Nee,' zei hij. 'Dat moet ik niet. Dat moeten alleen de hyenas.' Ze klapte. Ze waren in de rode stad. Ze had wat bedelaars uitgenodigd. Ze aten allemaal van het vlees. 'Aten,' zei ze, 'dat is de

Egyptische zonnegod.'

'Kan mij het schelen,' zei de jongen.

'Zeg, heb eens wat meer respect,' zei ze.

'Heb ik geen respect voor,' zei hij. Ze kwam naar hem toe, en gaf hem klappen op zijn billen. De bedelaars keken toe. 'Zeg, doe eens rustig met die jongen,' zei één van de bedelaars. Maar toen nam de jongen het voor haar op. 'Zeg, heb wat meer respect voor de godin,' zei hij. 'Zij doet wat goed is. Aan haar wetten zijn wij ondergeschikt.'

'Je hebt gelijk,' zei de bedelaar. 'Ik wist niet dat zij de godin was.'

'Dan weet je het nu,' snauwde de jongen. De bedelaar sidderde.

'Lieve jongen,' zei de godin.

'Gatverredamme,' zei één van de bedelaars. Dat vlees stinkt.

'Je moet snel eten,' zei de godin. De bedelaars aten haastig door, en gingen weer weg.

'Wat een figuren,' zei de jongen.

'Jij bent anders ook niet zo'n lieverdje,' zei de godin.

'Maar ze hebben overal commentaar op,' zei de jongen, 'terwijl je ze zo goed helpt.'

'Dat denk je alleen maar,' zei de godin.

'Nee, ik zie het toch,' zegt de jongen.

'Laat maar, houd maar op,' sprak de godin. 'Ik begin een beetje ongeduldig met jou te worden.' En weer gaf ze hem een paar klappen op de broek. 'Het is dat je de godin bent,' sprak de jongen, 'anders was ik je aangevlogen.'

'Wil je werkelijk weten wat ik met de bedelaars heb gedaan ?' vroeg de godin.

Hij knikte. 'Ja,' zei hij. 'Graag.'

'Okay,' zei ze, 'maar je mag het niet verklikken.'

'Erewoord,' zei hij.

'Okay,' zei ze. 'Ze gaan naar de schuren.'

'Hoe bedoel je ?' vroeg hij.

'Laat maar,' zei ze.

'Nee, je moet het nu zeggen,' zei hij. 'Wie A zegt, moet ook B zeggen.'

'Waarom,' vroeg ze.

'Wie A zegt moet ook B zeggen,' herhaalde hij.

De godin zuchtte. 'Je bent luguber,' zei hij.

'Nee, jij bent luguber,' zei ze. 'Je begrijpt nooit wat ik bedoel.'

'En jij legt nooit wat uit,' zei hij.

'Daar bij de boerderijen,' zei ze.

'Wat ?' vraagt hij.

'Niks,' zegt ze. En even later : 'Ik kan het niet zeggen. Er staat een gestalte naast mij.'

'Waar heb je het over,' gilt de jongen.

'Niets,' rilt ze. 'Vergeet het.'

'Geesten ?' vraagt hij.

'Ja,' snikt ze. Hij omhelst haar. 'Het komt wel goed,' zegt hij.

'Je bent zo lief,' zegt ze.

'Jij ook,' zegt hij.

'Je bent altijd zo geduldig met me,' zegt ze. Hij glimlacht. Hij omhelst haar weer en kust haar.

'Nee, niet kussen,' zegt ze. 'Het doet pijn.'

Hij laat haar los. Dan slaat de bliksem in.

'Onweer,' zegt ze.

'Wat moeten we in een rode stad ?' vraagt hij.

Ze maakt kabeljauw klaar. Het zit in een potje, en het komt met drie wensen. 'Ik wens geluk, liefde en zaligheid,' zei ze. Hij rent uit de torenkamer, want hij kan de stank niet verdragen. 'Altijd vlees,' roept hij.

'Vis,' roept ze hem na.

'Hetzelfde,' zegt zij.

'Dat is alleen voor hyena's,' roept hij.

'Ben jij dan geen hyena, je bent de prins van de hyena's,' roept ze.

'Alles met mate,' zegt hij.

'Een waar woord,' zegt ze, terwijl ze de kabeljauw in het openhaard vuur gooit. Hij komt dichterbij.

'Zeg, ik ben verliefd, en voor de liefde doe ik alles,' zei ze.

'Op wie ?' vraagt hij.

'Op jou,' zegt ze.

'Blijf van me af,' zegt hij. 'Ik ben een autist.'

'Het was maar een grapje,' zei ze. 'Wij hyena's kunnen niet verliefd worden.'

'Ik ook niet,' zei hij. 'Het is walgelijk, smerig.'

'Precies, als gesmolten kaas,' zegt ze.

'Gatverredamme,' zei hij. En even later : 'Waarom maak je zulke grapjes.'

Ze gaf geen antwoord. Het maakte hem kwaad.

'Stomme hoer,' zei hij. Ze begon te huilen. 'Het spijt me verschrikkelijk. Het zal nooit meer gebeuren,' zei ze.

'Het is al te laat,' zei hij. 'Nu brand ik. Ik kan hier echt niet tegen. Een beetje over de liefde gaan lopen praten, gatverredamme, rot toch een end op.'

'Nu ben je niet leuk,' zei ze. 'En ook niet aardig.'

Je hebt me gekwetst, zei hij.

- En jij me verdrongen.

Niet waar, ik ben altijd open voor je geweest.

- Leugenaar.

Hond.

- Gemenerik.

Zwarte hond.

- Racist.

Ik weet het.

- Dode diender.

Ik weet het.

Opeens stond de boer weer voor hen met een geweer. 'Uit mij stad nu,' sprak hij nors, 'uit mijn stad. Jullie zouden met de hyenas spelen, maar alles wat jullie doen is elkaar voor gek uitmaken.'

'Maar wij zijn hyenas,' zei de godin.

'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei de boer. 'Wegwezen, uit mijn stad. Ik heb niets met jullie te maken. Ook al vriezen jullie dood in de kou, kan mij het schelen, oprotten, weg, weg.'

Maar toen werd de jongen heel erg kwaad, en greep het geweer en boog het om. 'Zeg, zo spreek je niet tegen een godin,' zei hij tegen de boer met strakke ogen. Zijn ogen lieten de boer niet meer los, en de boer begon te sidderen. Daar kwam een andere boer aan. 'Het is de godin,' riep de sidderende boer. 'Ach nee,' zei de andere boer, 'laat hen je niks wijsmaken.' Maar spoedig waren ze allemaal door grommende hyenas omsingeld. De hyenas doken op de twee boeren. 'Rennen !' riepen ze. Maar ze konden nergens heen.

'Dat is ook met de bedelaars gebeurd,' fluisterde de godin. 'Naar de schuren.'

Hyena's, maak het op, en leg het neer,

Hyena's, ren je rot en kom niet meer,

Hyena's, in de rode stad, je leeft niet meer.

Ze keken naar een andere tekenfilm. Buiten sneeuwde het. Ze maakte alleen nog maar chocolade voor hem. Hij gruwelde van vlees. Hij had haar gesmeekt geen vlees en vis meer te maken. Hij kon het niet aan. Het leven was te zwaar dan. Maar in chocolade was het voor hem een zachte, zalige oceaan. Zo romig en cremig. Dat was voor hem altijd weer een verrassing, en zij was zijn verrassing. Zij was zijn genade. Er lagen hier overal snoeppapiertjes, alsof er een heks was langsgekomen. Vlees was er allang niet meer, alleen nog maar snoep. Snoep maken kon ze als de beste, en ze genas zijn hart.

Hij liep altijd rond op gympen, en zij op blote voeten. Hij bladerde door wat boeken, en keek naar haar. Ze keek terug. 'Is dit wat je wilt ?' vroeg ze. 'Gaan we nooit trouwen ? Want straks word je wakker, en dan heb je mijn ring niet.'

'Onzin,' zei de jongen. 'Heb geloof.'

'Nu klink jij kerks,' zei Erin.

'Kan me niet zoveel schelen,' zei de jongen.

'Hoe heet je eigenlijk ?' vraagt Erin.

'Orpheus,' zegt de jongen. 'Orpheus P.'

'Mooie naam,' zegt Erin.

'Had je kunnen weten als godin zijnde,' zei Orpheus.

'Ik weet niet alles,' zei ze.

'Of je wil het gewoon niet weten,' zei hij.

'Of ik wil het gewoon van jou horen,' zei de godin.

Plotseling werden ze omringd door rode lichten.

'Hyenische energie,' zei de godin, 'ze hebben ons gevonden.'

'Er komt licht uit mijn handen,' zei Orpheus.

'Uit mijn handen ook,' zei Erin.

'Dan kunnen we een nieuwe wereld creeeren,' zei Orpheus.

'De rode stad is alles wat we nodig hebben,' zei Erin, 'als een rode picknick.'

'Als een rode draad, van mijn hart naar de jouwe ?' vroeg Orpheus.

Ze knikt. 'Ja,' zegt ze. En even later : 'Altijd aan elkaar verbonden.'

'Geen zweem van twijfel,' zei Orpheus.

'Het beest van twijfel is in de rivier geworpen,' zei de godin.

'Goed,' zei Orpheus.

'Zwarte mensen, gemaakt van chocola,

Zwarte mensen, dienen de tafella,

Zwarte hond, hebbende geen gena.

Weer keken ze naar een tekenfilm. 'Hoe kunnen we de rode draad vinden ?' vroeg Orpheus. 'Kom maar mee,' zei ze. Ze zwierven door de sneeuwbedekte stad, naar een kerk, waar de draad ergens moest hangen. Binnengekomen zagen ze een heks. 'Hoe zijn jullie binnengekomen ?' vroeg de heks. 'Dat is onmogelijk. Niemand kan hier komen.'

'Ik heb hem meegenomen,' zei Erin.

'Jij ?' sprak de heks. 'Ellendeling.' Toen begon ze op haar piano te spelen.

'Morgenrood, vroeg is dood, morgen boter, aardkloot,

Botervloot, kom hier nu, vlug, breng die mensen snel terug,

Deze stad is van mij, niemand komt er levend uit,

Niemand, nee, niemand, want de avond is het paslood,

Morgenbrood, vroeg is dood, ik heb hen nu geflest,

Ik heb hen op het kastje gelegd.'

'Heks, hou je waffel,' sprak Orpheus.

'Waar is de rode draad ?' vroeg Erin.

'Achter me,' zei de heks. 'Grijp ernaar, en als je mist, heb ik je.'

'Geen sprake van, heks,' zei Orpheus.

'Deze stad is van mij,' zei de heks, 'dus ik bepaal wat er gebeurd.'

De bakker heeft zijn hemd gescheurd,' zei Orpheus.

'Koeien in de sloot,' zei de heks.

'Ik heb een broertje dood,' zei Orpheus.

Toen begon ze weer verder te spelen.

'Draken van het vuurfontein, help met de wijn, help met de wijn,

Verdrink ze hier, in het bier, help met de wijn en met vertier,

Ha, kom terug, wanneer ik je roep, chocolade mensen hebben hier een goed beroep,

Slaven zullen jullie wezen, op het dekzeil gehesen, klaar.'

'Mens, houd toch op, niemand is in die akelige rijmpjes van jou geinteresseerd,' zei Orpheus.

'Niemand zei je ?' sprak de heks. 'Ze zijn toevallig allemaal aan de beeldbuis genageld. Ik beslis hier de TV. Ha.'

'Ach heks, houd op met je sprookjes,' zei Orpheus'. 'Zal ik u eens een verhaaltje vertellen.'

'Ga je gang,' zei de heks.

Orpheus floot even, en daar kwam een groep hyenas binnenstormen, die al snel op de heks doken.

'Dat kan helemaal niet,' zei de heks. 'Niemand kan hier komen. Hoe hebben jullie deze plaats ontdekt.'

'Vuur, vuur,' gilde de heks. Maar er kwam geen vuur, en haar piano kon ze niet meer bereiken. Toen maakte ze een heel hoog fluitje, maar dat werkte ook niets uit.

'Orpheus, we moeten hier weg,' gilde Erin. Samen renden ze naar buiten. 'Heb je het draad ?' vroeg Orpheus.

'Nog niet,' zei Erin.

'Houd vast,' zei Erin.

'Wat moet ik vasthouden ?' vroeg Orpheus.

'Mijn hand,' zei Erin.

'De rode stad is van mij,' gilde de heks. 'Dat kun je zo maar niet wegnemen. Mijn lieve, lieve stad.'

'Heks, het is afgelopen,' schreeuwde Orpheus.

'Nee !' krijste de heks. 'Kom daar niet aan. Raak het niet aan !'

Daar kwamen de hyenas naar buiten lopen met het draad. De stad was nu van hen. Ze hadden het draad in hun bekken, het rode draad, en er droop rood sap vanaf. Overal waar ze kwamen was er rode sneeuw.

'Het is een teken,' zei Erin.

'Wat voor een teken,' vroeg Orpheus.

'Ik kan het niet zeggen,' zei Erin.

'Schat, je moet het zeggen,' zei Orpheus.

'Chocola,' stamelde Erin.

'Het smaakt goed,' zegt Orpheus.

'Snoep is zoet,' zegt Erin.

'Deze heks met al haar vlezen,' zuchtte Orpheus.

'Ze is dood, heus,' zegt Erin. 'De hyenas hebben haar ...'

'Aan stukken gereten ?' vroeg Orpheus.

'Nee, veel erger,' zei Erin.

'Ik wil het niet weten,' zegt Orpheus.

'Je moet het weten,' roept Erin.

'Zeg me dat het niet zo is,' zegt Orpheus, nadat ze het hem had verteld. 'Hebben ze dat echt gedaan ? Dat had ik niet verwacht.'

'Ja, ze hebben haar echt in snoep veranderd,' zei Erin.

'En wie gaat haar opeten ?' vraagt Orpheus.

'De rode stad,' zegt Erin.

'Het snoep is goed,' zegt Orpheus.

Erin knikt. 'Ja,' zegt ze. 'Snoep is zoet.'

De dag erna sneeuwde het snoep, en de kinderen aten hun buikjes vol. Zo vol dat ze 's avonds niet bij het avondeten konden zijn. Ze moesten het vlees laten staan voor de hyena's, en lusten sinds die dag geen vlees of vis meer. 'Laat het over aan de hyena's,' werd er altijd gezegd. 'De snoep is voor de kinderen.'

Het Rode Wapen

Ik zag haar daar staan. Haar naam was Zwijnenjacht. Ze stond aan een poort met een sleutel. Ik probeerde weg te rennen, maar ze tackelde mij. En toen dacht ik : 'Waarom zou ik wegrennen eigenlijk ?' Het bleek een aardige vrouw. Ze nam mij door de poort naar binnen. Ze was heel praterig, had veel te vertellen. Ze zei dat zij me hier had gelokt, om mij te bevrijden uit een kerk. Ze had kleding gemaakt van parels. Je kon haar lichaam gewoon door de parels heenzien. Ze straalde warmte uit, maar ook geheimzinnigheid. Een koets stopte. We stapten in. De stad was groot hier, maar we gingen buiten de stad, waar ze in een hutje woonde. Een vreemd gevoel maakte zich van mij meester.

'Ik heb je verlost uit de kerk,' zei ze. 'Ze draaien daar allemaal in cirkeltjes, komen niet verder. Ze zijn onder de betovering van een heks. Ik heb je verlost. Het zijn zwijnen. Als je de jacht niet begint, dan pakken ze je terug. Bedriegelijke verschijnselen zijn het.'

'Okay,' zei ik. Toen begon ze te filosoferen. Ik vond het erg interessant. Ze was niet op haar mondje gevallen, en prikte door alles heen. 'Je moet denken,' zei ze, 'diep doordenken. Niet jezelf opsluiten in cirkeltjes.' Ik knikte.

'Er moet gewerkt worden in dat hoofdje van jou. Je moet je industrie bouwen. Zo kun je veilig zijn tegen de zwijnen,' sprak ze. Haar ogen waren rood doorbloed. Ik nam haar in mijn armen, gewoon omdat ik mezelf niet tegen kon houden. Ze huilde. Ik probeerde haar te troosten. 'Je bent zo lief,' zei ze. 'En dat is zeldzaam.'

'En jij bent een open vrouw,' zei ik. 'Dank je wel dat je mij verlost hebt.' Haar lichaam begon te schudden. 'Ze willen me bezitten, die zwijnen,' zei ze. 'Bouw je centrum van filosofie,' zei ze. 'En we zullen allemaal veilig zijn.'

'Wat is de belangrijkste filosofie ?' vroeg ik.

'Dat moet je ontdekken,' zei ze. 'Maar bouw gewoon voort. Die varkens zullen allemaal in het nieuwe stelsel van filosofie ontmaskerd worden.' Ik drukte haar tegen me aan. 'Je zult veilig zijn, heus,' zei ik. Toen glimlachte ze een beetje.

Ik keek naar de lucht, die vol was met luchtschepen. De hyena's zouden ons redden. Ze brachten ons naar een spiegel-universum. Alles was hier net een beetje anders. De natuur had hier zoveel

meer diepte. Zwijnenjacht was erg aan het beven. Ze was erg ziek. Ik nam haar mee naar een grot, en legde haar neer op een zachte plek, tussen veren en vellen. Weer nam ik haar in haar armen, en verzekerde haar dat alles goed zou komen. Er groeide hier een koffieboom, reusachtig met diepe wortels. En op de takken van de boom en de stam was een kasteel gebouwd. Caffeine soldaten marcheerden op de muren. Ze leken op ridders en hadden scherpe wapens. Ook hadden ze pistolen met rode lasers. Ze vormden hun eigen politie. Ze waren de communicatie politie. Caffeine had al deze realiteiten gecreeerd, en voerde een dwangmatige controle.

Ik las de statuten van Orion door, over een rode planeet, Dankbu. Het was een planeet vrij van caffeine. Het was een planeet waar alles om de innerlijke filosofische registers ging. Er was daar een oorlog tussen koffie en caffeine. Beide kanten hadden rode wapens.

Het Witte Kasteel

Hoofdstuk 1. Het Trauma van de Waarheid

De verwachting was dat alles goed zou lopen, en in zekere zin deed het dat ook, maar Marlies was stervende. Ze kon haar ziekte niet de baas. Ze was erg vrolijk, dat wel, maar de ziekte begon z'n tol te eisen. Haar lichaam werds steeds meer gammel. Ze kon niet bij de wortel van dit alles. Het was een raadsel. Deze allesverwoestende ziekte zou haar spoedig in de dodelijke grip ten onder brengen. Ze had een waas voor de ogen, en begon langzaam blind en doof te worden, afgesneden van de buitenwereld. Haar plan was om er zelf een einde aan te maken, voordat de ziekte dat zou doen. Ze zou daarvoor van een toren afspringen, om zo te pletter te vallen op de markt. Maar het dakzeil van een markt-tent zorgde ervoor dat ze dit overleefde. Toen gooide ze zichzelf voor de trein.

Er was twee minuten stilte in de kerk. De dominee las voor, een gedicht. Iedereen huilde. Arme Marlies. De bomen leefden rustig voort, met Marlies als de wind die hun bladeren bewoog. Zij bracht hen tot leven, door haar dood. Bloedbessen op een bord, thee ernaast. De tovenaar had haar zo gemaakt. Leeuwen waren haar vrienden ... witte leeuwen.

Een kleine jongen dacht na over zijn tante Marlies. Hij zou het witte kasteel waarin zij woonde missen. Snel woonden andere mensen daar. De kleine jongen groeide op, werd oud, maar vergat het witte kasteel nooit. Alsof leeuwen daar wandelden, altijd gingen zijn gedachten er naar terug. Hij was bang als haar te worden, stervende, maar een vreemde gezondheid had hem in de grip. Zijn gedachten waren meesterlijk, zijn honger was rijp, zijn staar ongrijpbaar, onbegrijpelijk, alsof de tovenaar hem had verlost. Zijn fantasieen waren kalm.

Hij schreef een boek over mensen, als een boek over vreemde wezens, als geesten wonen in hutten. Hij schreef een boek over de winden, en de tragiek van wolken. Hij was een eenling. Op een dag stond het witte kasteel te koop. Hij aarzelde geen moment en kocht het. Toen begon zijn leven op te bloeien.

Niemand had verwacht dat het zo snel zou gaan, maar hij werd koning, en regeerde een nieuw land. Grenzen waren aan het vervagen. Hij hield het geluk in zijn hand, trillend. Hij was bang het weer te verliezen, maar de liefde kalmeerde hem, stelde hem gerust. Tante Marlies was in zijn gedachten als de witte thee, in een prachtige witte jurk als bloesem. Ze was een plaatje. Zo zag hij haar altijd, als het getij van witte chocolade. Ze was altijd zijn lievelings-tante, en hij koesterde haar in zijn herinneringen.

Diep van binnen wist hij dat het een leugen was, de manier waarop hij met haar omging. Het had

altijd iets onechts. Het was alsof ze het maar acteerden, een poppenspel. Maar hij had van haar genoten, en zij van hem.

De leugen regeerde, ook in het nieuwe land. Het was een kunst, als het raadsel der waarheid. Van binnen voerde hij een oorlog, maar ook dat was slechts schijn. Hij was een man van maskers.

Het witte kasteel maakte een denker van hem, een filosoof, en in het land was er hervorming na hervorming. En daar bleef het allemaal niet bij. Nee, sprookjesachtig moest het zijn, al was het allemaal maar een leugen. Hier moest het zijn. Professionele leugenaars richtte hij op, die veel moesten liegen. Ja, hij geloofde in de leugen, voor hem was dat het eeuwige leven. 'Je kan het ook van een andere kant bekijken,' zei hij altijd.

Zijn droom was een paradijs, en hij wilde dat verwezenlijken. Met leugens bouwde hij voort, maar het werd een prachtig land, en men noemde hem de leugen-koning. Er moest een einde komen aan het trauma van de waarheid. Ze hadden al lang gevochten. De waarheid hield hen veel te veel bezig, en voor wat ? De waarheid was een gruwelijke dictator, maar hij was de dromenkoning. Hij werd bestempeld als gemeen en gek, maar het land was majestueus mooi. Ze konden alles van hem zeggen, maar niet dat hij geen kunstenaar was. Hij was een deskundige gek, een geleerde. Nonsense was zijn doel, want de nuchtere waarheid was saai. Het land was allesbehalve zaai. De clowns waren gekomen. Ze brachten het zoete verdriet. Zij waren de lakeien van de dageraad.

Spijbelaars werden gearresteerd voor school. Er kwam een koud en hard regiem, met een vleugje warmte en doel. Hij schiep een nieuwe aarde en een nieuwe hemel, en werd God genoemd. Door zowel vriend als vijand. En hij dacht aan tante Marlies, die zijn drijfveer was. Tante Marlies werd het boegbeeld van een nieuw ziekenhuis, en het witte kasteel was het huis van de politie. Dit alles omdat hij dat zo wilde.

De zeemeermin sprak, en haar woorden waren als de woorden van zijn tante Ans die altijd verhalen voorlas. Haar woorden zouden tot in eeuwigheden doorklinken. In haar kom was het witte kasteel niets dan vergif, omhuld met koud zout. Het was een vreemde dans der zeemeerminnen die hem ontwaakten. Zij grepen zijn ziel en trokken hem in de diepte, in de wildernis van een nieuw bestaan, waar hij de witte leeuwenkoning zou zijn.

Zij lieten hem de toekomst zien in een bol, als heerlijke chocolade. Zij maakten een academie.

Het huis wat hij nu had was een donkere grot, maar hij waakte op in een betoverdende droom. Hij zou voor duizend jaren slapen, want het stafje der zeemeerminnen had hem geraakt. Hij liep voorop naar een graf.

Dit graf was van tante Ans. Hij omhelsde haar, gaf haar leven. Haar woorden galmden door.

Zij moest hier wezen. Ze had respect.

De bomen grepen haar, en maakten haar tot een prinses. De sneeuw der zeemeerminnen daalde neer. Hij had de indruk dat hij het goed had gedaan. Een tuin met betoverde rozen. Hij liet zijn kennis los op het meer.

Hoofstuk 2. De Gruwel der Eeuwen

Het hek van de rozentuin was hoog, met gouden punten. Velen stierven daar, maar het kon hem niet schelen. Hij was gek en wreed, een koningszoon. Hij was te deftig om zich te bekommeren om de zieken en de armen.

Hij verkoelde, en nog steeds was zijn hart brandende met een passie, maar dat was slechts voor geld en macht. Het ging om de grootte voor hem, niet meer om de kwaliteit, want dat was een graf. Hij walgde wanneer hij het woord kwaliteit hoorde. Het was een kwelling voor hem. Het moest groots zijn en gruwelijk, maar meesterlijk.

En zo werd zijn land een spookhuis, een nachtmerrie, gemaakt van witte chocolade, dat zo oud was

geworden dat het giftig was. Maar hier wist hij wel raad mee. Het was een oorlogswapen, een medicijn, om de indiaan weer op het paard te hijsen. Zijn woonplaats stond vol met kleine indiaanse poppetjes, en hij liet ze oorlog voeren tegen elkaar. Ook schilderde hij, met het rozenvuur. Hij werd de gruwel der eeuwen.

Hij was de witte leeuwenkoning, de leugenkoning, en zeemeerminnen dienden hem. Maar hij miste een vrouw, alhoewel hij van het idee gruwelde dat hij een vrouw nodig zou moeten hebben. Hij haatte vrouwen diep van binnen. Dat was ook de reden waarom eigenlijk alles wat zich tussen hem en tante Marlies en tante Ans slechts spel was. Als er geen wet was dan zou hij ze hebben vermoord, als een dolle hond. En hij was druk bezig die wet af te schaffen. Moorden zou volgens hem moeten kunnen. Hij wilde leven van de moord, en dan vooral de moord op vrouwen. Dat waren wel de minste wezens die hij zich kon voorstellen. Maar al gauw had hij spijt van zijn ideeen. Hij wilde vrouwen een kans geven. Zij moesten gewoon geschoold worden.

En daarom maakte hij een wet dat alle vrouwen verplicht naar school moesten, tot de laatste dag van hun leven.

Watervogels

De Groene Dood

Hij sloop door het bos. De koningin van het woud waakte over hen. Hij hoorde de beesten brullen in de verte. De dromer waakte deze keer. In het zonlicht kon hij haar gezicht zien. Verderop zwommen wat watervogels in de rivier, en zijzelf waren met de grotere beesten. De groene wind was hen aan het omsingelen, heel subtiel, en kwam toen steeds dichterbij. Hij haalde het gedichten-boek met het gele leren kaft erbij, en begon eruit te prevelen. Ze hield hem tegen zich aan.

De watervogels kwamen dichterbij, en het natte was hun god. Kim staarde naar hem. Zij had hem gecreeerd. Zij was zijn godin. Zij had een boek met sleutels. En de sleutels waren van drop.

De watervogels brachten hen over de rivier naar het slot. In het slot hingen schilderijen, en er waren veel mysterieuze boeken. Ze gingen op een bed liggen, met een gordijn als deken. De groene dood was in de rivier, maar klom op de kant en ging het kasteel binnen. Aan de muren hingen skeletten.

Zij las hem verhalen voor, en het was voor hem een nieuw leven. Ze praatte snel, maar het was goed volgbaar voor hem. Hij had haar leren begrijpen, dronk wijn met haar.

De groene dood schoof als een deken over hem heen, en plotseling stond het slot in brand. Snel doken ze de rivier in. De watervogels beschermde hen tegen het vuur. Het was alsof alles in brand stond. De boeken veranderden in vogels, en de groene dood dook in de rivier om achter hen aan te gaan. Maar mysterieuze rozen waren om hen heen. Toen veranderde de rivier in bloed, en de groene dood loste er in op.

Ze zwommen naar de overkant, en gingen op de kant zitten. Rozen groeiden naar beneden vanuit de bomen. De vogels der geheimen kwamen om hen heen.

Nooit Genoeg

De Rode Woestijn

Hoofdstuk 1. De Hellekus

De pijn van het leven werd te erg en hij greep naar de drugs. Hij bleef maar spuiten om zijn hoofd boven water te kunnen houden. Hij kon er erg agressief van worden, of juist heel zachtaardig. Het waren als kleine tekenfilmpjes die in hem gespoten werden, of kleine stickertjes of plakplaatjes, die zijn hoofd op hol brachten, in een andere sfeer. Hij kon weer ademen, maar het spul was erg duur. Hij stal, en bedelde. De momenten dat hij spoot lieten hem zijn bloed weer voelen stromen. Het kon hem niet schelen wat anderen ervan dachten. Hij kon niet terug, want er was teveel pijn. Hij haatte de medische wereld, want zij hadden het allemaal op hun geweten. Sinds zijn geboorte hadden ze hem volgestopt met implantaten voor allerlei onzinnige redenen, diep in zijn lichaam. Hij wilde ook niets meer met zijn ouders te maken hebben, want zij hadden dit allemaal maar toegelaten. Hij beschouwde hen niet meer als zijn ouders.

Sommig spul liet hem voelen alsof hij kon vliegen. Door ander spul voelde hij zich heel wijs. Hij mengde ook veel drugs. Op een dag kwam hij een man tegen die hem veel vertelde over indiaanse drugs. De man nam hem zelfs in huis, en zorgde voor hem als voor een zoon. De indiaanse drugs bleek erg zuiver te zijn. Het maakte van pijn iets totaal anders. De jongen was de man erg dankbaar. Hij leefde er erg van op, en hoefde niet meer op de straat te slapen. De indiaanse drugs bleek erg machtig te zijn. Het maakte mensen intelligent.

De man had ook een dochter. De jongen en het meisje konden erg goed met elkaar opschieten. Ze kon goed verhalen vertellen, en hij luisterde vaak uren aandachtig naar haar. De indiaanse drugs maakte hem erg alert, maar op een dag ging het helemaal mis, en wilde hij van de drugs af. Maar zijn lichaam begon zo te protesteren, en een geweldige angst maakte zich van hem meester. Hij was inmiddels een gevangene van de drugs geworden. 'Probeer wat te minderen,' zei het meisje. Maar het leek wel alsof zijn lichaam meer eiste. Hij was in een zwaar gevecht, en uiteindelijk gaf hij toe dat hij niets in te brengen had. Hij zweefde op het randje van de dood, maar diep binnenin wilde hij dood, want hij leefde in de hel. De man deed er allemaal erg gemakkelijk over, maar het meisje droeg goed zorg voor hem. Hij at nauwelijks meer. Hij had een vreemde buikpijn. Hij had veel visioenen over de dood en de hel.

Het meisje was erg lief voor hem. Ze gaf hem veel liefde, ook sexueel, maar op een dag kon hij dat ook niet meer aan. Zijn zenuwstelsel was zo overgevoelig geworden dat alles pijn deed. Hij begon zichzelf op te sluiten, want sociale contacten waren te zwaar. Het meisje begreep het wel. Ze kon zich goed inleven in hem. Vaak schoof ze liefdesbriefjes bij hem onder de deur door.

Op een dag schoof ze vreemde zaadjes bij hem onder de deur door, in plastic, met een briefje erbij : 'Probeer dit spul eens. Kusjes.' Hij las op de strip van het product : Judas' Kussen. Hij slikte een zaadje in, wat als een klein besje was. Direct sprong er vuur in zijn ogen, en kon hij dwars door alles heenkijken. Hij raakte zijn grip op de werkelijkheid kwijt, en waande zich in een grote rode woestijn, die overigens vol begroeid was.

Een man liep op hem af. De man had een baard en kuste hem. 'Wie bent u ?' vroeg de jongen.

'Ik ben Jezus,' zei de man.

'Ben ik dood ?' vroeg de jongen.

'Nee,' zei de man. 'Je bent niet dood, maar je leeft ook niet. Het is iets er tussenin.'

'Oh, dat is interessant,' zei de jongen. 'Wat is het ?'

'Je moet niet zoveel vragen stellen,' zei de man. Er kwam een andere man aanlopen.

'Hi,' zei de man.

De jongen gaf de man een hand en vroeg wie hij was.

'Judas,' zei de man.

'Interessant,' zei de jongen, 'maar goed, ik zal geen vragen meer stellen.'

'Oh, stel ze gerust,' zei de man die zich Judas noemde. De jongen kreeg al snel door dat deze man wat vriendelijker en meer open was dan de andere man.

'I...ik wil weten waar ik ben,' zei de jongen aarzelend.

'Heb je van het besje gegeten ?' vroeg de man.

De jongen knikte. 'Wij zijn je bevrijders,' zei de man. 'Je bent hier veilig. Wij zijn sterk, heel sterk.'

'Waar zijn we ?' vroeg de jongen.

Maar toen gaf de man die zich Jezus noemde hem een enorme duw, en zei bijna brullend : 'Ik zei toch dat je niet zoveel moest vragen ?'

'Ach, let maar niet op hem,' zei Judas tegen de jongen. 'Hij is soms een beetje ruw.'

'Dit is de hel,' zei Judas. 'De plaats tussen leven en dood.'

'Ik moet zeggen, het is een prachtige plaats hier,' zei de jongen. 'Anders dan wat ik had verwacht.'

'Wat verwachtte je ?' vroeg Judas.

Plotseling kon de jongen zich niet meer bewegen, en niet meer praten. Hij voelde zich als een gevangene. Vreemd rood vuur, als takken van bomen die hem hadden gegrepen. Hij werd wakker op zijn bed. Snel greep hij naar de zaadjes, en nam twee zaadjes. Het was alsof rood vuur vanuit zijn ogen opschoot. Het was alsof het meisje van wie hij hield in zijn kamer stond. Maar het rode vuur schoof tussen hen in. Weer verloor hij de grip op de werkelijkheid en kon door alles heenkijken, en weer was hij in de rode woestijn die vol begroeid was. 'Je bent terug,' zei Judas.

'Ja,' zei de jongen. 'Ik zou hier graag willen blijven.'

'Blijf hier dan,' zei Judas.

'Hoe ?' vroeg de jongen.

'Stop met vragen stellen,' zei de man die zich Jezus noemde. 'Ik word er doodziek van.'

'Zeg broer,' zei Judas. 'Ga dan terug.'

Maar Jezus sloeg Judas op zijn kaak, en brulde : 'Ik ga voor niemand uit de weg !'

'Goed,' zei Judas. Toen sloeg hij Jezus zo hard terug dat deze bewusteloos neerviel.

'Welkom in de hel,' zei Judas tegen de jongen. 'Vraag wat je wil.'

'Wie is hij,' vroeg de jongen.

'Hij is een onderdeel van de drugs, een krachtige hallucinatie,' zei Judas.

'En jij dan ?' vroeg de jongen.

'Ik ook,' zei Judas.

'Bestaan jullie echt, en zijn jullie echte personen ?' vroeg de jongen.

'Ja, wij zijn een grotere werkelijkheid dan de wereld waar jij vandaan komt,' zei Judas. 'In jouw wereld wordt de hel vaak afgedaan als een fabeltje, of als een slechte realiteit voor schaduwen en

onder-figuren. Maar de hel is de wereld van de drugs, van zaden en geheimen, de wereld waar de natuur het voor het zeggen heeft.'

Opeens wordt het zwart voor de ogen van de jongen, en even later wordt hij wakker op zijn bed. Haastig grist hij de laatste drie zaadjes en slikt ze in. Maar dit keer gebeurt er niet veel. 'Ik moet meer van die troep !' schreeuwt hij. Hij wordt zo zenuwachtig dat hij zijn kamer uitgaat, en zijn meisje aanspreekt. Maar het meisje heeft het spul niet meer, en het is erg duur. 'Godverredomme !' briest hij. 'Waar groeit dat verdomde spul ? Ik moet meer van deze troep hebben.'

'Dat moet je aan pappa vragen,' zei ze. Plotseling valt de jongen op de grond, en er komt schuim op zijn mond. Het meisje sleept hem naar zijn kamer, naar zijn matras. 'I... ik houd van je,' stamelt de jongen. 'Ik ben zo verliefd op je. Je bent altijd zo lief voor me geweest.'

'Vertrouw me,' zei het meisje. 'Ik zal ervoor zorgen dat je zo snel mogelijk weer van die zaadjes hebt.' De jongen zinkt weg in een diepe trance. Na een dag of drie liggen er weer zaadjes die onder zijn deur door zijn geschoven. Als een woest beest scheurt de jongen het plastic open en neemt vier zaadjes. Maar er gebeurt niks. Dan neemt hij de laatste dertien zaadjes allemaal tegelijk, maar weer gebeurt er niets. 'Godverredomme !' schreeuwt de jongen. 'Er gebeurt geen klote !'

Hij laat het meisje op zijn kamer binnen. 'Wat voor spul is het ?' vraagt de jongen. 'Weet je zeker dat het hetzelfde spul is ? Wie verkoopt die rotzooi. Ik moet meer van die rotzooi hebben !'

Het meisje pakt het plastic, en op de rand staat : Judas' Kussen. 'Ja, het is nog steeds hetzelfde spul.'

Hij pakt haar vast en kust haar. 'Je bent zo'n lieve schat dat je dit gedaan hebt,' zegt hij. Hij kust haar weer, en ditmaal intens. Een paar dagen later liggen er weer strips onder de deur door. Ditmaal met gele zaadjes, en op de strips stond : Jesus' Kisses. 'Maar met eentje beginnen,' dacht hij. Hij nam een zaadje, en direct spoot er geel vuur door zijn ogen, en al snel bevond hij zich weer in de rode woestijn die vol begroeid was. Judas stond naast hem. 'Je bent weer terug,' zei hij. De jongen knikte. 'Hoe lang gaat het ditmaal duren ?' zei de jongen.

'Oh, veel langer,' zei Judas.

'Gelukkig,' zei de jongen. 'Ik lijk wel gek.'

'Waar is Jezus ?' vroeg de jongen.

'Dood,' zei Judas. 'Hij is op het moment gekruisigd en begraven.'

'Gek,' zei de jongen.

'Lekker rustig,' zei Judas. 'Het was niet zo'n beste.'

'Kunnen we het over iets anders hebben,' zei de jongen.

'Waar wil je het over hebben,' zei Judas.

'Hebben jullie hier ook telefoons ?' vroeg de jongen.

'Wat wil je daarmee doen ?' vroeg Judas.

'Mijn vriendin bellen,' zei de jongen.

'Die is hier niet,' zei Judas. 'Ze laat jou al die pilletjes slikken omdat ze van je houdt.'

'Ik weet het, maar zij is niet zo gek als mij. Hoe kunnen we haar hier krijgen dan ?' vroeg de jongen.

'Wil je dat echt ?' vroeg Judas.

'Ja,' zei de jongen.

'Waarom ?' vroeg Judas.

'Omdat ik van haar houd,' zei de jongen.

'Mis je haar ?' vroeg Judas.

'Ik weet het niet,' zei de jongen.

'Je kunt hier ook vriendinnen krijgen,' zei Judas.

'Waar dan ?' vroeg de jongen.

'Op de vriendinnen-markt,' zei Judas. 'Het zijn hallucinaties, sterke hallucinaties, die je kunt kopen.'

'Kopen ?' vroeg de jongen.

'Als in een spel,' zei Judas. 'Ze stelt je vragen, en als je ze goed beantwoord, dan mag je haar meenemen.'

'Eng,' zei de jongen.

'Zullen we het eens proberen ?' zei Judas.

Even later zaten ze tegenover een pop. 'Maar dit zijn poppen,' zei de jongen.

'Je begint met poppen,' zei Judas, 'dan later worden ze echter.'

'Stel je vraag maar,' zei de jongen tegen de pop.

'Hoe ben je hier gekomen,' zei de pop.

'Door een geel zaadje,' zei de jongen.

'Wat was de naam van het zaadje,' zei de pop.

'Jesus' Kisses,' zei de jongen.

'Geweldig,' zei de pop. 'Je hebt me gewonnen.'

'Dat ging makkelijk,' zei de jongen. Maar verderop waren de echtere poppen, en daar waren de vragen veel moeilijker. 'Maar ik wil geen pop als vriendin,' zei de jongen tegen Judas. 'Ik wil een echte persoon.'

'We zijn allemaal poppen,' zei Judas. 'Zelfs jij. We zijn allemaal kleine stukjes bewustzijn, en samengevoegd vormt het een groot geheel. In je reis naar onafhankelijkheid zul je moeten leren dat je zelf je eigen familie bent, en je eigen groep mensen, allemaal stukjes van jezelf, en de rest zal vervagen.'

'Dus ik zal later alleen nog maar contact hebben met mezelf, en niet meer met anderen ?' vroeg de jongen.

'Het gaat om de mechanismes,' zei Judas. 'Zoals ik al zei, we zijn allemaal poppen, kleine stukjes bewustzijn. We weerspiegelen allemaal kleine stukjes oneindigheid, van het grote, algehele mechanisme, en zullen daarin allemaal geabsorbeerd worden. Dan is er geen onderscheid van personen meer, maar alleen de eeuwige principes waarin wij tot rust zijn gekomen door verlichting.'

'Wow, dure woorden,' zei de jongen.

'Dus je zal uiteindelijk alles moeten worden voor jezelf,' zei Judas. 'Dan heb je je doel bereikt, en ben je niet meer afhankelijk van anderen. Nu hebben we anderen nog nodig, maar later niet meer.'

'Okay,' zei de jongen. Hij sprak nog een paar dagen door met Judas, en werd toen wakker op zijn bed. Hij slikte weer een geel zaadje, en bevond zich direct in een oorlog. Overal renden soldaten heen en weer. 'Waar gaat deze oorlog over ?' vroeg hij aan een soldaat. Daar kwam Judas al aanwandelen, in een wit, lichtend gewaad. Hij leek erg veel op Jezus. 'De soldaten horen je niet,' zei Judas. 'Ze strijden voor hun kleine bewustzijn, en zijn niet open voor andere bewustzijnen.'

'Dat is naar,' zei de jongen.

'Het zijn slaven,' zei Judas.

'Waarom kunnen ze mij niet horen ?' vroeg de jongen.

'Ze zien je zelfs niet,' zei Judas. 'Ze zijn alleen maar bezig met hun eigen kleine bewustzijn. Daar zijn ze op gefixeerd.'

'Dus in wezen kunnen ze mij geen kwaad doen ?' vroeg de jongen.

'Nee,' zei Judas. 'Ze leven in hun eigen wereld, en kunnen jouw wereld niet bereiken.'

'Gek,' zei de jongen.

Na enkele weken waren de zaadjes van de jongen op, maar er lagen alweer nieuwe zaadjes. De jongen had vele gesprekken met Judas.

'De Jezus kus is een onderdeel van de Judas kus,' zei Judas. 'Een kus die je verlicht, die je uitleidt, naar een hele andere wereld, waar alles meer een geheel is. Zo kom je onder de sluiers door.'

Maar op een dag werkten de gele zaadjes niet meer voor de jongen, hoeveel hij er ook van nam. Weer had hij een gesprek met zijn meisje. Een dag later lagen er weer andere zaadjes onder zijn deur. Ditmaal waren de zaadjes wat groter, bijna als echte bessen, en ze waren blauw, oranje en zwart. Ook waren er bruine zaadjes tussen. De jongen slikte er één in. Op de strip las hij : Hell Kisses.

Een grote vrouw verscheen voor hem, en liet alles om hem heen draaien om hem in haar wereld te zuigen. Zijn verstand en bewustzijn, en al zijn herinneringen waren plotseling als water zo week, als zachte pudding. Scherpe tonen leken zijn hoofd te doorboren en rode met roze stralen, als infra-rood en lasers. Maar nog steeds leek het alsof ze in zijn kamer waren. Ze ging op zijn bureau zitten. Nee, dit was niet zijn kamer, maar leek op zijn kamer. Het gordijn achter haar was prachtig golvend met satijn, kant, wol en dierlijk touw. Door het raam zag hij niets dan vuur, maar het was als het vuur van drugs. Het speelde met zijn verstand, met zijn herinneringen, met zijn dierlijke instincten en met zijn filosofieen.

'Mijn naam is de Hel,' zei de vrouw. 'Ik ben de plaats waar jij was. Je hebt haar overwonnen.'

'Wie heb ik overwonnen ?' vroeg de jongen.

'Haar, degene die loog over mij,' zei de vrouw. De vrouw pakte hem stevig beet en kuste hem. 'Mijn zuster, genaamd Leven. Mijn andere zuster is Dood.'

'Ik ben blij dat je mij hebt gevonden,' zei de vrouw. Plotseling kwam Judas binnen en omhelsde haar. 'Dank je, schat,' zei ze.

'Dit is mijn moeder,' zei Judas.

'Leuke moeder heb je,' zei de jongen.

'Dank je,' zei Judas, 'ik weet het. Ze is de beste moeder die je maar kan bedenken.' Buiten was er inmiddels rood vuur, als gevuld met bloed.

'Ja, vele oorlogen worden er gestreden,' zei Judas, en wees op het rode vuur. Veel rook kwam er naar binnen door het raam.

'Moeder Oorlog,' zei de vrouw, 'met haar zuster Jacht. En haar andere zuster is Wet.'

'Interessante familie-lijn,' zei de jongen.

'Weet je wat interessant is,' zei Judas. 'Dat ik een deel van die familie-lijn ben.'

'Je bent een gezegende man,' zei de jongen.

Ineens rende Jezus binnen. 'Ha broer,' zei Judas. 'Weer van de doden opgestaan, jongen ?'

'Ja,' hijgde Jezus, 'Tante Leven heeft dat gedaan, maar nu is ze dood. Iemand schoot haar neer. Het lijkt wel alsof ik zwaar aan de drugs ben. Ik lijk godverredomme wel op een eland.'

'Ja, je bent me nogal een idioot,' zei Judas. Toen nam Judas een pistool en schoot Jezus neer. 'Probeer hier maar eens van op te staan.'

'Ik zal er niet om rouwen,' zei de vrouw genaamd de Hel. 'Jarenlang heeft deze knaap ons het leven zuur gemaakt.'

'Ach ma, en het is maar een drugs-pistool. Harde zaadjes die in het lichaam worden geschoten voor hallucinaties,' zei Judas.

'Zoon, je bent een genie,' zei Hel.

'Ik denk dat ik nu echt gek begin te worden,' zei de jongen terwijl hij zijn hoofd greep.

'Dat is Gekte,' zei Hel, 'de moeder van mijn moeder. En haar zus heet Drugs. Door hen zijn we allemaal hier.'

Plotseling ging de deur open, en twee vrouwen kwamen binnen. Ze namen direct de jongen in de houdgreep. 'Wie is hij ? Jongeman, wij arresteren jou.'

'Jullie zijn maar een gekke familie,' zei de jongen.

'Racist,' zei de vrouw genaamd Gekte. 'Ik weet nog wel een goede plaats voor jou : In het kippenhok.'

'Nee, in een goede legbatterij,' zei de vrouw genaamd Drugs.

'Dat is hetzelfde,' zei Gekte. 'En wel Godverredomme, wat doet Jezus hier op de grond.'

'Niet mee bemoeien,' zei Drugs.

'Dat doe ik wel,' zei Gekte.

'Nee, dat doe je niet,' zei Drugs, en sleurde haar mee naar buiten. Buiten door het raam was alles nu gifgroen.

'Wat een stel,' zei Judas.

De jongen werd wakker, en nam nog een zaadje. Snel bevond hij zich in een gevangenis. 'We hebben hem,' zei Gekte.

'Dat is geen nieuws,' zei Drugs.

'Zeg schatje,' zei Gekte, 'zou jij niet tot onze familie willen behoren.'

'Ach, waarom ook niet,' zei de jongen. 'Hoe gaat dat ?'

'Door een web,' zei Drugs. 'We moeten je door een web trekken, en dan moet je een spinnenei inslikken.'

'Klinkt geweldig,' zei de jongen.

Al snel was het voor mekaar, maar ze vertelden hem ook dat hij nu niet meer terugkon naar het gewone leven. Hij zou nu voor altijd in de hel moeten blijven. En onderdelen van de hel waren drugs en gekte.

'Haha, ik ben gek, ik ben gek,' zei de jongen. De twee vrouwen lachten.

Het ging niet goed met Judas. Hij had een verkeerd pilletje ergens ingeslikt en lag op sterven. De twee vrouwen konden er niet om rouwen : 'De één komt, de ander gaat.'

'Waar gaat hij naartoe ?' vroeg de jongen.

'Ach, weet je wat het is met die Judas en die Jezus,' zeiden de vrouwen. 'Ze zijn nogal goed met Leven en Dood. Wij houden meer van Hel.'

'Oh,' zei de jongen.

Samen met Hel gingen ze naar de begravenis van Judas en Jezus, en Hel bad tot de slaapgodin om over haar zonen te waken. 'Ik heb in ieder geval nu een nieuwe zoon,' zei Hel, en wees op de jongen.

Hoofdstuk 2. Zij Nam Hem Mee

Hij zat in de trein naar een stad omgeven met drugs-struiken, waar allerlei zaadachtige besjes groeiden die mensen het hoofd dol konden maken. De stad werd streng bewaakt door deze struiken, die hier en daar echt muren hadden gevormd. In de stad troonde Ziekte, de moeder van Drugs en Gekte. De jongen zou een tijdje bij Ziekte logeren, om zo de familie beter te leren kennen. Ziekte was een hele aardige vrouw. Ze schonk thee voor hem in toen hij was binnengekomen. 'Voor het eerst ben je dan hier,' zei ze met een glimlach. De jongen knikte. 'Dus jij wilt de familie beter leren kennen hè,' zei ze. Weer knikte de jongen. Het was een hele mooie vrouw, zeer lieflijk, intelligent en mysterieus. Een vreemde kracht maakte zich van hem meester. 'Wij geloven niet in toeval hè,' zei Ziekte. 'Jij behoorde hier te zijn, bij mij.' Hij kon haar ogen niet van haar afhouden, en was als gehypnotiseerd.

'Luister je naar muziek ?' vroeg ze. De jongen knikte. Ze begon slaapverwekkende muziek op te zetten, betoverend mooi. Het had een verzachtende uitwerking op hem. Ze reikte hem een schaal met besjes aan. 'Neem er maar van,' zei ze. De jongen begon te grissen en te slikken. De vrouw glimlachte. 'Hongerig joch,' zei ze. Even leek er een glimlach op het gezicht van de jongen te komen, en toen straalde hij. Alles om hem heen scheen langzamer te gaan. Na een tijdje kwam Hel binnen. 'Ik ben blij met hem,' zei Ziekte tegen Hel. 'Hij is een goede aanwinst in de familie.'

Achter de stad was een brug die leidde naar de wereld genaamd Ziekte, haar wereld. Na het gesprek in de stad nam Ziekte hem mee naar haar wereld, in de trein. Hel ging ook mee. De jongen keek zijn ogen uit. Het was de mooiste wereld die hij ooit had gezien. Ziekte leidde hen naar een tafel in een weiland omgeven met wilde woestijnen, vol begroeid. Boven de tafel zweefde een roze theepot-olifant, die thee voor hen inschonk. De thee smaakte naar vla, en naar toverbessen.

Dieper in het weiland was een rivier. Voor de rivier stond een kathedraal. Hier werd de godin, Ziekte, aanbeden. Zij droeg het medicijn, en was dus ook de genezer met de groene vlam van gezondheid. Ze probeerde te onderwijzen dat we alleen onszelf kunnen redden, dat wanneer we een redder proberen te vinden, dan zal het wegglijden. Alles wat we proberen vast te houden en te bezitten, zal van ons wegglijden. Je kan alleen je familie en helpers samenstellen van je eigen innerlijke delen. De rest zal vergaan. Aan het einde zal alleen jijzelf overblijven. De sleutel die zij aanreikt is je eigen sleutel. Dat ben jezelf. Je hebt de ander niet nodig om gelukkig te zijn. De ander is er maar tijdelijk, totdat je hebt geleerd de ander te zijn voor jezelf. Het is een wordings-process. Het gaat om het zijn, niet om het bezitten, niet om relaties. Hiervoor hadden ze een hele speciale drug nodig : Kus van Ziekte. De jongen had nog nooit mensen gezien die zo erg aan de drugs waren dan deze mensen in de kathedraal. Ze bleven maar spuiten en slikken, en anderen zaten er in een totale trance bij, en veranderden geheel van uiterlijk. Zij volgden Ziekte naar de bronnen van genezing.

De Stad van Erotos

Zij zat daar, omringd door ogen, met een blauwe mond. Roze olifantjes stonden om haar heen, en de ogen hadden vleugels en zongen zo mooi. Er kwam een roze kracht uit de ogen, die door elkaar heenstroomde. Ook droop er een slijm uit de ogen. Zo was er het oog van wijsheid, het oog van liefde, het oog van genezing, het oog van schoonheid, het oog van kracht, het oog van puurheid, en

het oog van licht. Het waren zeven ogen, haar dienstknechten. Zij spraken tot haar als een orakel, maar vaak waren zij stil. Zij droegen de geur van de bossen en de wateren, en zij leefde als in een visioen.

Verderop stond de boom der hyena's. Onder deze boom regeerde de zwarte koningin met haar legioenen over alle witte mannen. Zij schreeuwde, en had veel bloed te verbergen. Onder de last van een ongeboren kind werkte zij. De boom bracht een vergif voort, haar vergif. Hiermee had zij de witte mannen in schuld gebonden. Zij konden deze schulden niet betalen. Zij leefden in honger onder de tirannie van de zwarte koningin. Zij voerde hen met vergif vanuit zwarte borsten, en dichtbij stond een spiegel. In de spiegel was er een wereld waar de witte koning regeerde over de zwarte vrouwen, een omgekeerde wereld, maar niemand kon deze wereld bereiken. De zwarte koningin bewaakte de spiegel bijna hysterisch. Maar de zwarte koningin stierf, en haar dochter nam het over. Haar dochter was zo lief, als de goedheid zelf, en iedereen was blij met deze koningin. En men vergat de boom der hyena's, en men vergat de spiegel, want iedereen leefde nu in geluk en zaligheid. En de spiegel en de boom der hyena's werden verbannen naar het rijk der nachtmerries. Maar zeker bij zeker kwam het land onder invloed van de witte spin, een vreemd en gevaarlijk medicijn.

Zelfs mensen konden verstrikt raken in de webben van deze spin. Zij werden dan tijdenlang uitgehongerd, en moesten van een vreemd vergif eten, wat de spin hen voerde, en zij werden voortdurend gewassen in het speeksel van de spin. De slachtoffers zouden dromen krijgen of hallucinaties van het meest overheerlijke voedsel, wat onbereikbaar voor hen was. Ook zouden ze nachtmerries krijgen dat ze in een varken of een gnoe veranderden, en geplaagd worden door doodsangsten. Na een tijd zou de witte spin dan veranderen in een zwarte spin, om aan de maaltijd te beginnen. Sommigen zeiden dat de witte spin eigenlijk niet wit was, maar zwart, en dat het alleen maar wit lijkt, also het zijn tanden laat zien. Ook zeiden sommigen dat het de wraak was van de zwarte koningin. De nieuwe koningin wilde er niets aan doen, omdat zij dacht dat het misschien de terugkeer van haar moeder was.

Maar op een dag kwam de witte spin in het paleis en wilde de nieuwe koningin ombrengen. Nog steeds durfde de nieuwe koningin niets te doen, en vluchtte naar het bos. De witte spin nam de troon. Direkt veranderde de witte spin in een witte koning, zodat sommigen dachten dat het de wraak van de spiegel was. Maar alweer gingen de witte mannen in gevangenschap, dus het zou toch heel goed mogelijk de zwarte koningin kunnen wezen, in één van haar gedaantes.

De witte spin vond dat de nieuwe koningin moest sterven. De witte spin verliet zijn troon en ging het bos in om naar haar te zoeken. Hij moest en zou haar vinden, en toen hij haar vond was ze erg verschrikt. 'Alstublieft,' zei het meisje. 'Laat mij leven, ik heb u toch niets aangedaan ? Ik smeek u, geef mij een kans, en laat mij de redenen weten waarom u mij wilt doden.'

Maar de spin antwoordde niet, en begon het meisje aan stukken te rijten. Het volk ging ten onder in doem meer dan ooit tevoren. De spin veranderde vaak van geslacht en kleur, en vaak zagen mensen een hyena op een troon. Mensen begonnen nachtmerries te krijgen van hyenas die hen verscheurden, koelbloedig, zonder genade.

Totdat op een dag een reusachtige witte vlieg het land binnenvloog. De vlieg was prachtig, als betoverend. Velen dachten dat het de terugkeer was van de gestorven nieuwe koningin. De vlieg vloog het paleis binnen en begon met een rustige, zachte stem te spreken. De spin vloog de vlieg aan, maar begon weg te smelten. Een wit vuur begon de spin aan te vreten. Nog nooit had het land zo'n gekrijs gehoord, als het gekrijs van hyenas. De witte vlieg, die reusachtig was, nam de troon, en alweer werden de witte mannen bevrijd.

Zeven jaren regeerde de goede koningin, totdat op een dag een hyena het paleis binnenkwam en de witte vlieg verscheurde. Het bleek de witte spin te zijn die zich als een hyena had vermomd. Hoe zij van de dood was opgestaan begreep niemand. Weer gingen de witte mannen in gevangenschap, erger dan ooit. Zij moesten een voer eten waardoor ze in varkens of gnoes veranderden. Ze

klaagden erover dat hun leven bestond uit sterven en geboren worden. 'Ja,' zei de witte spin, 'dat komt omdat jullie in het Grote Wiel van de Witte Spin zijn, van de eeuwige wedergeboorte en verslinding.'

'Dat klinkt oosters,' zei iemand.

'Nee, het is indiaans,' zei de witte spin. 'Het is een wiel, een cyclus, van vlees, niet van reincarnatie.'

'Van vlees en niet van reincarnatie ?' vroeg dezelfde persoon.

'Ja,' zei de witte spin, 'precies zoals ik het zeg. Daar moeten jullie witte mensen maar eens gewend aan raken. Jullie zijn gewoon onderdeel van de voedsel-keten, en in dit rijk ben ik de baas. Ik sta aan de top van de voedsel-keten, en jullie werken voor mij, sterven, en komen hierdoor weer tot leven.'

'Ja, weer om een stuk vlees te worden,' zei die iemand. 'Waar houdt dit alles op ?'

'Het houdt nooit op,' zei de witte spin.

'Bent u een filosoof ofzo ?' vroeg de persoon.

'Gaat je geen snars aan,' snauwde de witte spin. Even leek ze weer op een hyena, en even leek ze weer op een zwarte spin. Vervolgens sprak ze : 'In mijn webben zijn jullie. Wen daar maar aan.'

'Het is een vervloekte indiaanse steen,' zei iemand anders, 'een betoverd juweel. Wij hebben erin gekeken en raakten betoverd.'

'Als een Medusa ofzo ?' vroeg de andere persoon weer. Sommigen knikten.

'Hoe krijgen we dat dan weer recht ?' werd er gevraagd. Maar niemand wist de oplossing. 'Misschien is dit wel ons noodlot,' opperde iemand. In ieder geval voelden ze zich machteloos, en steeds meer hopeloos. Ze waren als opgesloten in een visioen door deze drug. Ze waren op een eeuwige boerderij, maar waar werden ze voor gekweekt ? Of werden ze nergens voor gekweekt. De witte spin richtte zich gewoon op het ritueel, als een traditie, en liet verder niets doorschemeren. 'Ik wed dat het de zwarte koningin is !' riep iemand. Sommigen knikten. 'En kunnen jullie die spiegel herinneren waarin een rijk is waar een witte koning is die zwarte vrouwen onderdrukt ? Nou, daar wil ik ook niet wezen.'

'Misschien heeft hij daar wel een reden voor,' opperde iemand anders. 'Of misschien is dat de witte spin zelf die daar een dubbelbestaan leidt, want soms verandert de witte spin in een witte koning. En de zwarte koningin bewaakte die spiegel altijd in grote hysterie.'

'Of misschien zit in de spiegel een sleutel tot onze bevrijding,' zei weer een ander.

'Ik geloof daar niet in,' zei iemand, 'ten eerste niet in het onderdrukken van vrouwen, en ten tweede niet in het onderdrukken van zwarte vrouwen. Zij zijn de bron van ons leven, zijn we allemaal niet uit hen voortgekomen ? Wij hebben ze nodig, en dat ze ons onderdrukken moeten ze zelf weten, maar we kunnen niet onze bron aanvallen.'

'Jij bent het spoor bijster,' zei een ander. Spoedig liep het uit op een vechtpartij. De witte spin had haar gladiatoren opgesteld, en zaaide strijd. Om die strijd te winnen hadden ze macht nodig, en daarom begonnen ze de witte spin te aanbidden, en werd zij hun godin. Vele tempels bouwden zij voor haar, en zij genoot van hun verdeeldheid. Ze had er een lust en plezier in om strijd te zaaien, achterdocht, wantrouwen en leugens. Op alle mogelijke manieren hongerde ze hen uit, zodat ze zich openstelden voor haar gif. Haar gif werd gezien als levendmakend, overwinnend, almachtig. Zij zagen haar als hun mogelijke bruid.

In hun grootmoed stelden zij wetten op, hun eigen webben, en bouwden kerken en psychiatrieen, en zij was daar, als het grote enigma. Zij broedde voort, ja zelfs in hun graven, maar zij was ongenadig, en gaf slechts illusies, valse hoop. En voor haar tronen werden zij in het ongelijk gesteld, de één meer als de ander.

Zij hield van de jacht en van misleidende woorden. Zij mengde haar giffen op hoge bergen, en als zij afdaalde kwam zij om te doden, maar ook om op te wekken in de hel. Op een dag echter, kwam zij met een geheimenis. Ze begon te vertellen dat de witte vlieg hun enige sleutel was om van hun schuld te worden verlost, en dat haar gif was gemaakt van de witte vlieg. En ze sprak dat de witte vlieg nog eenmaal zou komen om te verlossen en te veroordelen. Op een dag ging de witte spin in een cocon en verandere langzaam in een witte vlieg. Maar deze vlieg was erger dan ze hadden verwacht. Deze vlieg bracht hen een realiteit van ongekende wreedheid. Na zeven jaren van verschrikkelijk leed stierf uiteindelijk de witte vlieg. De mensen leefden door alsof er niets was gebeurd. Ze wilden er eigenlijk niet aan herinnerd worden. Ze vonden hun eigen drug om van alles te herstellen. Zowel de verhalen van de witte spin als van de witte vlieg kwamen steeds meer en meer op de achtergrond, en men vond het ook niet meer belangrijk. Zij creeerden hun eigen religies en mysteries.

De dromenkoningin was woedend. Zij had hen deze dromen gegeven, maar ze deden er niks meer mee, en ze had haar grip verloren. Een hyena rende haar kasteel binnen, en beet haar in de nek. 'Jij mag dan wel de godin van de dood zijn,' zei de hyena, 'maar ik ben de godin van de hel.' De godin van de dood rende al bloedend het kasteel uit, en rende het bos in. Maar de hyena achterhaalde haar. De hyena beet haar overal, maar vermoordde haar niet. De godin van de dood was nu de bloedende. Naar haar aard zocht ze de dood op, maar kon hem ditmaal niet vinden. Er was geen rad van wedergeboorte meer, want men stierf niet meer. Er kwam nu een ander rad : het Rad van de Hyena, het rad van de hel en van de onsterfelijkheid. En de schuldlast werd alleen maar groter. De grote godin van de hyenas was gekomen. De hyenas gebruikten de witte mannen nog steeds als stukken vlees, maar ditmaal stierven de mannen niet, en elk weggegeten stuk vlees groeide gewoon weer aan na een tijdje. De witte mannen werden vlees-slaven. Velen verlangden weer terug naar de dromenkoningin, naar de witte spin en de witte vlieg. Maar het werd hen niet gegeven. Zij zochten de dood, maar het vluchtte van hen weg. De god van de dood was Een-oog, die op een grote spin reed. Hij was op de vlucht, want hij wilde niet in de handen van de hyenas vallen. Als ze hem zouden vinden, dan zou eeuwige verdoemenis hem ten deel vallen. Maar de hyenas sloegen niets over. Alles kwam in hun boerderij terecht. Het was de levende eeuwig-durende hel, een slagerij. Hier hing het grote wiel van eeuwiggroeiend vlees. De hyenas vonden vetmesting maar niks, want het vlees bleef toch gewoon maar doorgroeien, dus alles moest uitgehongerd worden. Dan was het vlees van de beste kwaliteit, en zo konden de botten ook bereikt worden, want de hyenas waren ook bot-eters.

De witte mannen werden zo zwak dat ze niet meer konden spreken, en alleen nog maar varkensklanken en gnoe-klanken konden maken, en zo doofde ook de stem van de dood uit. De dood had het laatste woord niet meer, ja, was zelfs stom geworden. Ze konden alleen nog maar mekkeren en knorren. Velen zochten troost bij de god van de slaap, maar spoedig werd ook deze bezocht door de hyenas, en zijn lot was verschrikkelijk. De god van de slaap had al deze werelden gecreeerd van misleiding en deceptie, en hypnotiseerde hen allen met zijn muziek. Een web van dromen had hij gecreeerd en werkte nauw samen met de goden van de dood. Maar ook hij brandde toen de hyenas hem vonden, en al zijn paradijsen gingen in rook op. Hij had een lange tong, en rookte veel, ook zijn waterpijp. Hij had hoerenbuurten gecreeerd waar men met geld snel aan z'n trekken kon komen, maar geld telde voor de hyenas niet. De god van slaap was een belangrijke krachtbron voor de god van geld, die ook de god van de dood als zijn krachtbron had. Maar ook de god van geld werd woest aangevallen door de hyenas en al bloedend naar de boerderij getrokken. Als een modepop werd hij naar binnen getrokken. De hyenas beten hem overal waar ze hem bijten konden. Erotos was de god van de slaap, die hij bewerkte door snelle sex. De goden van sex en hoererij waren zijn trouwste dienstknechten. Ook deze twee honden werden door de hyenas flink gebeten en weggedragen naar de boerderij.

De god van slaap had een paradijs waar iedereen liep met een streepjescode, iedereen die had gedronken van de melk van slaap. Zij droegen die code op hun voorhoofden, en daarboven was de tatoeage van een vrouwenborst, als een merkteken. Zijn rijk werd gereguleerd door waterpijpen, die

aan de mensen werden vastgemaakt, en wiens pijpen in alle mogelijke openingen van het menselijk lichaam werden gestoken. Zijn doel was de mensen te leiden tot een rots, om hen daar te verstenen en tot de eeuwige slaap te leiden. Maar dat ging nu niet door sinds de hyenas waren gekomen. Zijn dromen waren ruw verstoord. Ook de waterpijpen van de god van slaap werden aangevallen. En de waterpijpen waren als vreemde paarse spinnen. 'Laat hen slapen,' werd er geroepen. 'Ach, laat hen slapen.' Maar de realiteiten van de hel waren een invasie begonnen, en zij kwamen met dagmerries. De dagmerries waren witte paarden die ook in zwarte paarden en in zwarte vrouwen konden veranderen. Zij waren geriemd en kwamen om te riemen, om hun rijk van slavernij op te zetten. Ook de god van de slaap ging in slavernij. Hij was bijna als een standbeeld, en zacht vuur kwam van hem voort, en hij was omringd door kleine hondjes. 'De god van de dood telt niet meer,' werd er gesproken. 'Zijn economieen zijn ten onder gegaan.' Lamach, de god van medicijnen, was woedend. Hij was de vader van de god van slaap en de god van de dood. In zijn machine kwam hij naar voren, terwijl de hyena's hem direkt aanvielen. De machine viel neer in het zand, en de god van medicijnen begon te bloeden vanuit zijn hoofd, waar hij een hoofdwond had. Er was bloed in het zand. De godin van de tuinen wierp er een roos op. Haar tranen waren van bloed. Zij was zijn vrouw. Zij was gehuld in een donkere jas van bont, maar ook haar vielen de hyena's aan. Ze viel op de grond en de hyena's doken op haar. 'Het godenrijk is vallende,' fluisterde ze. 'Onze verborgen berg, oh, laat niemand grootvader ontdekken.' De god van drugs danste op een meer. Hij had vleugels, was als een jong kind, en droeg een oog op zijn borst. Bloemen zweefden om hem heen. Toen hij de hyenas zag schrok hij, en rende weg. Maar de hyena's kwamen hem achterna. Zij zouden nooit meer loslaten wat hun oog had gezien.

'Heb medelijden met een kind,' werd er geroepen. Maar al snel werd er een bloedspoor in de sneeuw achtergelaten. Overal waar het bloed was gevallen waren vlinders. 'Jullie zullen mijn opa toch niet vinden,' zei het kind. Maar de hyenas volgden de lange ketting waaraan het kind was vastgemaakt, en kwamen uit bij de god van krankzinnigheid, die woonde in een groot kasteel.

'Potverdikkeme, de hel !' schreeuwde de god. 'Ik kan mijn ogen bijna niet geloven. Nou, ik heb op jullie gewacht, hoor. Ik heb al kaartjes voor de trein.' De hyena's vlogen de god van krankzinnigheid aan en sleurden hem naar de boerderij.

De Moederboom

Ze was verdwaald in haar hart, en de moederboom had bezit van haar genomen, door haar heen werkende, als een oneindig licht, wat ze niet kon bevatten. Ze was een bloederige wond in mijn hart, maar tegelijkertijd was ze de ridder die mijn kasteel beschermde. Ik was opgesloten in dit kasteel, maar tegelijkertijd was dit kasteel mijn schuilplaats.

Ik kon niet tegen haar op, ze was te sterk. Ze had vele namen, en blies als de noorderwind. Ze was als de moederboom met de vele takken en de weelderige bladeren, maar gelukkig met bloesem. Zij bracht mij voort, en brak mij, om me weer op te nemen door de wind. Ik kon haar niet doorzien, maar soms in flitsen was alles duidelijk. Ik had geen grip op haar, en ze gleed onder me weg. Later was ze als de zon waar ik niet naar kon staren. Ze was ver weg, en ik werd koud, en bloedde dood. Het kon haar niet schelen. Ze had dit pad zelf gemaakt. Het was haar ijzeren wil.

Ze zond mij poppen met kerstmis, en het was altijd kerstmis, en het sneeuwde altijd. Ik was verward, kapot. Ik was upgejut tegen de vele illusies die zij had gecreeerd. Ze speelde een spel met

mij. Ik begon weer te roken om het te kunnen verteren. In haar genade zond ze weer een ridder tot mij, een witte ridder, zwart van binnen. Ik bekeek haar aandachtig. Ze was als een sprookjesprinses, als een boom vol witte bloesem. Ik had een worsteling met deze elf voor vele dagen, maar als ik viel, viel ik in zachte kussens. Zachte kussens met gouden fluwelen koorden, waar ik niet teveel naar kon staren, anders zouden ze mij verblinden. Maar zij was goed voor mij. Ze verzorgde mij goed. Ze kon goed koken, alhoewel er altijd gifbessen in de buurt waren. Daar zou zij me wel tegen beschermen. Het was gewoon keuken-decoratie.

Ze wilde altijd gifbessen in de buurt hebben. Het leek haar te inspireren. Het bleek het geheim van de moederboom te zijn. Gifbessen gebruikte ze op haar pijlen. Het was zeer medicinaal. Ik bleef maar staren naar haar. 'Kun je ... kun je ...' Maar verder kwam ik niet. Ik stond in de keuken met haar, maar het was alsof er glas was tussen ons, ook verbaal. Ze keek me vragend aan. Er kwam bloed uit haar ogen. Ze strekte haar armen naar me uit, en smolt weg. Even later stond ze er weer.

Ik brak het ijs, want ik had een handschoen van brandend staal, vuurheet. Rook kwam uit mijn vuisten. Het glas begon te smelten, als vele gezichten. Het was als een deuk in een auto. Maar bereiken kon ik haar niet. Ze was in de rook. Plotseling brandde alles. Er was oorlog in de stad. Planten met gifbessen schoten op om de stad te bedekken. En in het midden van de stad groeide de moederboom.

Ik was bezitterig en verdwaald. Ik stopte mijn huis vol met hebbedingetjes. Ze keek me aan met ogen van een hyena. Ik gromde. Buiten regende het, en er was olie in de plassen. Ik begeerde haar te kennen. Zij was mijn innerlijke wond. Het was een vruchtbare plaats, als de tuin rondom mijn huis in mijn gedachten. Die tuin was roze, sprankelend. Ze stond daar als de ridder, met boeken vol gedichten. Ik werd er hebberig van. Ik kon mijn gedachten niet keren. 'Lees eruit voor,' zei ik. Maar ze zei niets. De wond was te waterig om iets te zeggen. Alles wat ik greep sijpelde weg. De ridder draaide langzaam rond als een ballerina, verspreidende lichte, zachte muziek, als op de achtergrond. Het was niet eens goed hoorbaar, maar ik leek er rustig van te worden. Het greep mijn hart, en liet mij een gat in de tuin zien, waar zoete vruchten uit voortkwamen. Ik begon te eten. Waterige gestaltes waren hier, die zeiden : 'Sophia ...'

'Wie is Sophia ?' vroeg ik.

'Zij is een religieuze ballerina die altijd in dezelfde cirkeltjes draait,' zeiden ze. 'Zij moet gedood worden, anders kom je nooit verder.'

'Houdt ze mij tegen ?' vroeg ik.

'Ja,' zeiden ze. 'Ze leeft in je. Ze vreet alles in je weg. Het is een religieus monster. Je moet haar overwinnen.'

'Hoe ?' vroeg ik.

'Verbrand je goden,' zeiden ze.

Ze lieten mij een waterige vlam zien. 'Neem het aan,' zeiden ze.

Ik pakte het aan en begon te branden, en er was gekrijs in mij. 'Alles wordt nat nu,' zeiden ze.

'Daar gaan mijn hebbedingetjes,' zei ik. Ik stond op een kale berg nu, heel zanderig. De berg leek gemaakt van touw. Ik voelde me gebonden. 'Religie ... strijd ertegen,' zeiden ze. 'Religie is drama en kortzichtigheid, een band om je hoofd.' Ik gleed in een warm meertje, tussen het brandende zand.

'Religie was gemaakt om mensen tot slaven to maken,' zeiden ze. 'Je kunt natuurlijk naar de diepte van zo'n religie gaan, om het te neutralizeren, en het een andere betekenis te geven, maar daarna moet je de religie verbreken en verslaan. Je moet tot de hogere ringen van het leven komen, en uiteindelijk de gouden ring, de ring van de moederboom.'

Ik voelde me als een slaaf worden, met een begeerte die gouden ring te vinden, om zo vrij te zijn ? Ik voelde mijn banden in het licht van dit meer. De waterige gestaltes namen mij dieper in het

meertje, waar alles veel heter was. Toen kwam ik in een riviertje dat naar een zee leidde achter de berg. De zee was vol met bomen met giftige bessen, en er waren overal haaien met miljoenen tanden. Het waren de poorten van de hel. 'Eet niet van de bessen,' zeiden de waterige gestaltes, 'en wij zullen je beschermen tegen de haaien.' Ze vormden een cirkel rondom me, die uiteindelijk uitgroeide tot een bol. Ze leidden mij door de zee naar de overkant. Hier waren ook giftige bessen, maar die moest ik gebruiken voor mijn pijlen. Ik moest een jager worden.

Er was hier een stad in oorlog. Ik moest naalden bevestigen aan mijn pijlen, tezamen met de giftige bessen. En ik moest die pijlen door open ramen schieten. Het was een religieuze stad. Ook woonden hier filosofen. Door het midden van de stad groeide de moederboom. Ik was hogerop hier. Ik raakte de boom aan en stond in brand. Toen werd alles nat. Ik klom hoger, en kwam in een woestijn-wereld. Er waren tekenaars hier en filosofen. Zij probeerden hun ringen te verkopen, maar ik was zoek naar de gouden ring van de moederboom. Er was een speciale taal in de gouden ring gegraveerd, zeiden ze, bepaalde tekens. Ineens had ik de gouden ring in mijn hand, en ik steeg op, naar een wereld vol van bomen en struiken met giftige bessen. Er waren ook planten met giftige bessen, en heggen. Ertussen waren allerlei huisjes en flatgebouwen. Hier woonden verhalenvertellers die hun ringen probeerden aan te praten. Maar ik was doof. De gouden ring had me verdoofd. Ik liep op een trap naar boven en zag een bruisend licht. Er werden hier generationele bloedlijnen bewaakt door kikkers. Een ieder die deze bloedlijnen zou aanraken, zou in connectie komen te staan met de moederboom, en zij zou in die persoon opspringen. De magische bloedlijnen waren de trots van een kikkerkoning. Ik schoot de kikkers neer met mijn pijlen en raakte de fontein van bloedlijnen aan, en werd direct naar achteren geslagen. Ik begon kikkers uit te braken, en de waterige gestaltes zeiden dat die kikkers de goden van de godenboom waren. Ik moest elke god achter mij laten. Een rijkere natuur ontvouwde zich voor mij. Ik was nu een deel van de familie. Het wemelde hier voor mijn ogen, als een zwerm vliegen of andere vliegende soorten insecten. Zij schenen zich niet om een god te bekommeren. Zij werden voortgestuwd door de familie, door de moederboom.

Er werd een bord voor mij op tafel gezet, en ik moest veel eten, maar ik raakte maar niet vol. Ik werd steeds hongeriger. Ik at van de honger, van het holle en het niets. Er werd nog een bord voor mij op tafel gezet, en weer moest ik eten. Ditmaal werd ik echt hebberig. Ik begeerde meer van de bloedlijn, als een gulzige gierigheid. Ik werd door de boom omhoog getrokken, en gehesen op een schip. Daarna werd ik in een zee van gifbessen geworpen. Ik wilde de religie overwinnen, de sluier verscheuren. Ik zwom naar de kust, waar zeemeerminnen zaten op rotsen. Zij waren erg filosofisch. Ze zeiden : 'Drink niet van het gif, maar zie het als dode kunst.' Ik rende het bos in, en joeg op bizons, met de gifbessen op mijn pijlen. Alle spoken van religie vielen neer, en ik maakte er tenten van. Het verloor zijn betekenis geheel. Niemand wist meer wat het was. Ook alle zwijnen waren vastgehaakt aan palen.

Niemand kon mij nog stoppen, geen haas en geen konijn. Ik was de jager. Ik had geen zin om in een ander wonderland verstrikt te raken. Ik smeerde mij in met de gifbessen. De geur was sterk. Ik bedekte mijzelf met zwijnenvel. Zij was mijn innerlijke wond, gek geworden, woest geworden, maar zij beschermde mij ook. Zij ontdeed haarzelf van kleding, en smeerde haarzelf ook in met gifbessen. Zij was het geheim van de moederboom. Zij leefde diep binnenin. Haar vellen lagen op de grond. Zij had een speer in haar hand, en zou de tent bewaken. Ik was opgesloten in deze tent, maar deze tent was ook mijn schuilplaats. Zij had mij het geheim laten zien.

Ik kwam in mijn oude huis toen ik uit dit schilderij was gestapt. En het leek in de verste verten niet meer op wat het was. Het schilderij was nu een portret van een oudere man met een middeleeuwse haardos. Zijn ogen staarden mij aan. Vroeger was dit een schilderij van de bizonjacht. Eens stapte ik er in, en kwam in de klem van religie, omdat het schilderij mij gehypnotiseerd had. Maar ik kwam er ook weer uit. Wie was deze man ? En wie had het geschilderd ? De bizonjacht was een beroemd schilderij, maar dit schilderij kende ik niet. Het leek een beetje op een Amerikaanse president. Op de schilderijen ernaast waren wat landschappen, maar geen van allen hypnotiseerden mij zoals de bizonjacht deed. Ik besloot naar een ander schilderij van de bizonjacht op zoek te gaan. Ik vond er

één, en hing het naast de man met de middeleeuwse haardos. Ik stapte in mijn bed en ging slapen. Ik droomde over de moederboom, en over de bizonjacht. De moederboom leek op twee indiaanse vrouwen tegenover elkaar. De indianen geloofden in voorouders, jachttropheeen en zielen van de vijand. Zij geloofden dat wat zij hadden verslagen, zij op hun eigen manier konden gebruiken.

Ik werd wakker en ging naar de bibliotheek. Ik las boeken over indianen en raakte gehypnotiseerd. Ik stapte in het boek, of werd erin gezogen, en gleed weg. Schilderijen van de bizonjacht vlogen om mij heen. Ik ging een stenen trap op, waar ik haar zag staan, mijn innerlijke wond, met een mes en een speer. Ook had zij een boog met pijlen. Ze leidde mij naar een wigwam. Ze drukte mij naar binnen. Alles begon te draaien. Ik had geen kracht meer om op te staan. Ik was opgesloten in het boek. Ik nam het boek mee naar huis, en weer begon alles te draaien. Het was een betoverend boek.

Ik vond het boek gevaarlijk, en bracht het terug, maar ik kon mijn weg er niet meer uitvinden. Pas na vele jaren vond ik een uitgang uit deze kerk. Ik begon te waarschuwen tegen het boek, en het liep uit op een oorlog. In het midden van de stad, tussen de vlammen, groeide de moederboom. Ik ging binnen in de moederboom. Ik ging aan een tafel zitten, tegenover een waarzegster. Maar vlammen kwamen uit haar mond. Ik rende weg. Ik pakte de lift naar boven, maar ze kwam achter mij aan. Ze had een heel leger van waarzegsters met zich. Ik kwam aan bij een pot met gifbessen, en begon gewoon te drinken, te drinken zoals ik nooit had gedronken. Niemand kon me nog de wet voorschrijven. Ik brandde. Ik gilde. Ik moest gewoon overal doorheen. Haaien met miljoenen tanden slokten mij op.

Ik doorzag haar. Ik werd kalm. Ze rookte een sigaret. Ze probeerde me te wurgen, maar ik gooide haar van mij af. Ze zat hoog op een paard ineens. Maar werd toen weggerukt door een storm. De moederboom nam mij op, en ik braakte gifbessen.

Het Rode Wapen

Ik zag haar daar staan. Haar naam was Zwijnenjacht. Ze stond aan een poort met een sleutel. Ik probeerde weg te rennen, maar ze tackelde mij. En toen dacht ik : 'Waarom zou ik wegrennen eigenlijk ?' Het bleek een aardige vrouw. Ze nam mij door de poort naar binnen. Ze was heel praterig, had veel te vertellen. Ze zei dat zij me hier had gelokt, om mij te bevrijden uit een kerk. Ze had kleding gemaakt van parels. Je kon haar lichaam gewoon door de parels heenzien. Ze straalde warmte uit, maar ook geheimzinnigheid. Een koets stopte. We stapten in. De stad was groot hier, maar we gingen buiten de stad, waar ze in een hutje woonde. Een vreemd gevoel maakte zich van mij meester.

'Ik heb je verlost uit de kerk,' zei ze. 'Ze draaien daar allemaal in cirkeltjes, komen niet verder. Ze zijn onder de betovering van een heks. Ik heb je verlost. Het zijn zwijnen. Als je de jacht niet begint, dan pakken ze je terug. Bedriegelijke verschijnselen zijn het.'

'Okay,' zei ik. Toen begon ze te filosoferen. Ik vond het erg interessant. Ze was niet op haar mondje gevallen, en prikte door alles heen. 'Je moet denken,' zei ze, 'diep doordenken. Niet jezelf opsluiten in cirkeltjes.' Ik knikte.

'Er moet gewerkt worden in dat hoofdje van jou. Je moet je industrie bouwen. Zo kun je veilig zijn

tegen de zwijnen,' sprak ze. Haar ogen waren rood doorbloed. Ik nam haar in mijn armen, gewoon omdat ik mezelf niet tegen kon houden. Ze huilde. Ik probeerde haar te troosten. 'Je bent zo lief,' zei ze. 'En dat is zeldzaam.'

'En jij bent een open vrouw,' zei ik. 'Dank je wel dat je mij verlost hebt.' Haar lichaam begon te schudden. 'Ze willen me bezitten, die zwijnen,' zei ze. 'Bouw je centrum van filosofie,' zei ze. 'En we zullen allemaal veilig zijn.'

'Wat is de belangrijkste filosofie ?' vroeg ik.

'Dat moet je ontdekken,' zei ze. 'Maar bouw gewoon voort. Die varkens zullen allemaal in het nieuwe stelsel van filosofie ontmaskerd worden.' Ik drukte haar tegen me aan. 'Je zult veilig zijn, heus,' zei ik. Toen glimlachte ze een beetje.

Ik keek naar de lucht, die vol was met luchtschepen. De hyena's zouden ons redden. Ze brachten ons naar een spiegel-universum. Alles was hier net een beetje anders. De natuur had hier zoveel meer diepte. Zwijnenjacht was erg aan het beven. Ze was erg ziek. Ik nam haar mee naar een grot, en legde haar neer op een zachte plek, tussen veren en vellen. Weer nam ik haar in haar armen, en verzekerde haar dat alles goed zou komen. Er groeide hier een koffieboom, reusachtig met diepe wortels. En op de takken van de boom en de stam was een kasteel gebouwd. Caffeine soldaten marcheerden op de muren. Ze leken op ridders en hadden scherpe wapens. Ook hadden ze pistolen met rode lasers. Ze vormden hun eigen politie. Ze waren de communicatie politie. Caffeine had al deze realiteiten gecreeerd, en voerde een dwangmatige controle.

Ik las de statuten van Orion door, over een rode planeet, Dankbu. Het was een planeet vrij van caffeine. Het was een planeet waar alles om de innerlijke filosofische registers ging. Er was daar een oorlog tussen koffie en caffeine. Beide kanten hadden rode wapens.

De Poortwachter van

de Hel

Corruptus werd door duivelen naar de hel geleid, naar een kokende pot waar zijn lever voor eeuwig doormidden gezaagd zou worden. ‘Heb genade,’ zei Corruptus. De zaag bleef in zijn lever steken, en hij werd doorgevoerd naar een ruimte waar zijn organen en daden werden gewogen en gemeten. Izu keek toe. Ook werden er door hem notities gemaakt. Langzaamaan raakte Corruptus gewend aan de zaag in zijn lever. Toen werd er een zwaard in zijn hart gestoken. ‘Dit zwaard,’ zei Izu, ‘zal daar voor eeuwig zitten. Nooit meer zal je hart onverschillig zijn, maar gevoelig. Voor de armen zul je werken nu, en voor hen die je hebt opgelicht.’ Corruptus vond het een rechtvaardige straf, maar hij was veel te moe en ziek door de zaag in zijn lever en het zwaard in zijn hart. Het zoog zijn energie weg. Hij begon erover te klagen. Maar Izu sprak : ‘Heb je ooit meedelijden gehad met je zieke en verzwakte slaven ? Nooit heb je hen rust gegeven, daarom zal rust ook niet jouw gezel zijn.’ Corruptus vond nog steeds dat de straf rechtvaardig was, en begon aan zijn werk. Zware stenen moest hij tillen, maar zodra hij ze had verzet rolden ze weer terug. ‘Maar heer,’ sprak Corruptus, ‘mijn werk heeft geen waarde. Alles wat ik doe wordt weer ongedaan gemaakt.’

‘Heb je zelf ook niet je slaven nutteloos werk laten verrichten ?’ vroeg Izu. En Corruptus besefte dat

de straf rechtvaardig was. Toen het avond werd werd hij in de poel van licht en geluid geworpen, en slaap vond hij niet. Ook anderen werden door duivelen naar deze plaats geleid. ‘Meester,’ sprak Corruptus, ‘ik heb honger. Wat heeft u te eten en drinken voor mij.’

‘Uitwerpselen,’ zei Izu, ‘want dat heb je je slaven ook gegeven.’

‘Oh meester,’ jammerde Corruptus, ‘hoe lang zal deze straf duren.’

‘Totdat je je straf zal hebben uitgezeten,’ zei Izu. ‘Leer ervan, en zij die er niet van leren zullen varen tot de eeuwige slaap die tot vergetelheid leidt.’

‘Ik heb behoefte aan slaap,’ zei Corruptus, ‘maar niet voor eeuwig. Ik besluit om van mijn straf te leren, dan zal ook ik deel hebben aan een zekere opstanding. Deze hel is niet voor eeuwig.’

‘Ga terug, Corruptus,’ sprak Izu, ‘naar de aarde waar je vandaan bent gekomen, en leer hen dat de hel bestaat, maar niet eeuwig is. In het licht is er rechtvaardigheid voor alle mensen. Omdat er over een God wordt gesproken die voor eeuwig straft en onrechtvaardig is, zo zijn de mensen ook onrechtvaardig geworden.’

En zo werd Corruptus teruggezonden tot de aarde met een boodschap. Maar de mensen lachten hem uit, en bespotten hem, zeggende dat hij teveel gedronken had en gek was geworden. Ook in de kerk was hij niet meer welkom. En zo liep Corruptus rond met een zware last. En velen gingen naar de hel zoals Corruptus eens ging. Door duivelen werden ze opgehaald, maar geen van hen werd naar de aarde teruggezonden. En velen jammerden toen ze de plagen van de hel onder ogen kwamen, maar ook werd hen beloofd dat dit niet voor eeuwig zou zijn, maar dat het was om hun zielen te zuiveren.

‘U zult gemeten worden met de maat waarmee gij hebt gemeten,’ predikte Corruptus. ‘Als u doorgaat met spotten, dan zult u ook met dezelfde maat in het hiernamaals bespot worden.’ Maar nog steeds werd hij uitgelachen, en ze zeiden dat hij het maar gedroomd had. ‘Ik heb het niet gedroomd,’ zei Corruptus, ‘en eens zullen jullie je daarvan bewust zijn. Tot brood zullen jullie gemalen worden.’ Al gauw werd Corruptus opgepakt en in de gevangenis gestopt vanwege ketterijen. Hij besefte dat de wereld een deel van de hel was, en haar bewoners de dienstdoende duivelen. Maar ook duivelen konden veranderen. En zo niet dan zouden ze tot de eeuwige slaap gedreven worden die tot de vergetelheid zou leiden, waar ze verbannen zouden zijn uit de gedachten.

In de gevangenis werd Corruptus meegenomen door twee vuur-engelen. ‘Je moet je straf in de hel verder uitzitten,’ zeiden de engelen. ‘Dertig jaren heb je je naasten onderdrukt, dus je bent nog niet van ons af.’ Corruptus kreeg een bijl door zijn longen, en kreeg problemen met ademhalen. Toen brachten de twee vuur-engelen hem naar het vuur. Het vuur leidde hem naar een plaats waar armen en benen werden afgehakt, in een restaurant. In het vuur begon Corruptus in een dier te veranderen. Tot een stuk vlees werd hij, omdat hij ook zijn naasten als een stuk vlees had behandeld. Zijn vlees ging ten onder, maar zijn ziel kreeg nog een kans. Ook zijn ziel ging door de molen, en er kwamen alleen maar snippers uit. Hij kreeg een nieuwe ziel, en werd door engelen tot Izu geleid. ‘Omdat je

in je terugkeer naar de aarde goed hebt geleefd mag je binnen gaan tot de hemel,' zei Izu. 'Wel moet je nog een reis maken door vele woestijnen en wildernissen naar de hemelse stad om je te beproeven en klaar te maken.'

'Dank u, heer,' zei Corruptus.

'Ongewapend zul je gaan, Corruptus,' zei Izu, 'omdat je op aarde misbruik van wapens hebt gemaakt. Ook zul je gaan zonder rijkdom, omdat je al je rijkdommen al op aarde hebt verspild. Omdat je op aarde macht hebt uitgevoerd over anderen en die macht hebt misbruikt, zul je geen enkele macht hebben op je pad, en geheel afhankelijk zijn van de genade van anderen.'

Toen begon Corruptus zijn lange reis, maar hij was dankbaar dat hij die reis mocht maken. Omdat hij op zijn reis barmhartig was werd hij op zijn pad steeds meer omringd door engelen. Als wilde dieren hem aanvielen, dan werd hij beschermd door de twee vuur-engelen, en op een dag nam een ridder hem mee naar zijn burcht. De ridder zelf was ook door de diepste zwakheid heengegaan, en de hulpeloosheid, en door de bijtende, tergende spotternij der duivelen, en wist precies wat het was. Eens moest hij ook de reis van Corruptus maken, en toen hij eindelijk de hemelse stad had bereikt kreeg hij deze burcht, om barmhartigheid te tonen aan andere reizigers. Corruptus had een erge langdurige honger, en kreeg voedsel van de ridder. De ridder gaf om hem en was erg behulpzaam. Toen Corruptus aangesterkt was ging hij verder. Weer werd hij geplaagd door honger, en wilde dieren vielen hem lastig. Ook werd hij aangevallen door rovers, maar de ridder kwam hem te hulp. Toen hij over een rivier moest zwemmen verdronk hij bijna, en een vis nam hem mee. De vis nam hem mee naar een grot waar hij kon ademen. 'Zo,' zei de vis. 'Die eeuwige stad zul je nooit bereiken. Geef het maar op. Ze hebben je voorgelogen dat er een weg uit de hel is. Uit de hel ontsnapt niemand, en je bent er nog steeds. Maak je klaar voor nog meer zielenpijn, want voor eeuwig zal je branden vanwege je zonden.'

Corruptus wist inderdaad dat zijn schuld groot was, maar hij wilde zich vasthouden aan het feit dat er ook hoop voor hem was, de kans om zijn leven te verbeteren. Maar de vis lachte hem uit. De vis liet zijn staart zien waarmee hij hem wilde slaan, maar weer verscheen de ridder naast hem en weerde de slag af. 'Ach Corruptus,' zei de ridder. 'Geloof niet in hen van de eeuwige dood. Het zijn slechts schimmen. Ook mij zijn ze tot plaag en spot geweest, maar zij die hen zullen overwinnen zullen eten van het geboomte des levens.' Maar toen de ridder was verdwenen zakte Corruptus in diepe wanhoop. De vis greep hem en sleurde hem nog verder in de diepte, tot een andere grot waarin hij kon ademen. 'Wie heeft jou gezegd dat je kunt ontsnappen aan de komende toorn,' sprak de vis. Ook haaien begonnen hem te omsingelen. Corruptus riep om hulp, maar niemand kwam hem helpen.

'Zie,' Corruptus, 'al die hulp was slechts een illusie, een schim. Ze kunnen niets voor je betekenen, want het zijn alleen je eigen ijdele gedachtes.'

'Maar eens werd ik teruggezonden naar de aarde,' zei Corruptus.

'Dat was maar een droom, Corruptus,' zeiden de vissen. De vissen zagen er gevaarlijk uit, en een grote vrees overviel Corruptus. Staarten omringden hem die hem wilden slaan. 'Sla mij,' zei Corruptus. 'Ik verdien niets anders.' De vissen sloegen hem, en sleepten hem mee, verder de diepte

in, waar ze hem begonnen aan te vreten. ‘Corruptus,’ sprak een stem. ‘Ditmaal zal je ziel ook van je afgenomen worden, maar dit zal je geest tot eeuwig leven wekken.’ En met een nieuwe geest bereikte Corruptus de overkant van de rivier. In de verte zag Corruptus een boomgaard, waar van vruchten jam werd gemaakt. De eeuwige stad had muren gemaakt van brood, en er werd jam opgesmeerd die schitterde in de zon. ‘Waarom smeren jullie er jam op ?’ vroeg Corruptus.

‘Alleen zij die eten zullen binnengaan,’ zei een man. ‘Er zijn geen poorten.’

‘Mag ik er van eten ?’ vroeg Corruptus. De man knikte.

Toen Corruptus begon te eten begon zijn mond pijnlijk te branden. Op een gegeven moment werd het zo pijnlijk dat hij stopte met eten. Maar daarna at hij door omdat hij de hemelse stad binnen wilde gaan. Helemaal uitgeput en verkrampt van de pijn kwam hij aan. Maar van binnen was alles donker. ‘Waarom is het hier donker ?’ vroeg Corruptus.

‘Omdat je oog eerst open moet,’ zei een man. Iemand nam een fakkel en stak zijn oog aan. Hij leek wel in de hel te zijn, nu zijn oog in verschrikkelijke ondragelijke pijn was. ‘Alleen door pijnen zal je oog opengaan,’ sprak iemand. Maar al wat hij zag en voelde was vuur, zo erg dat hij het uitgilde. En er was een licht dat hem verblindde. ‘Hoe kan ik ooit zien in dit verblindend licht en deze teisterende vlam ?’ riep Corruptus.

‘Alleen zij die de boeken van hun binnenste hebben geopend zullen zien,’ werd er gezegd. Toen werd er een speer door zijn buik gestoken, en hij ging in ketenen. ‘Waar ben ik terecht gekomen ?’ jammerde Corruptus. ‘Is dit de hemelse stad ?’

‘Dit is de hemelse stad,’ werd er gezegd, ‘maar het is hier niet zoals de aarde het verteld heeft.’

De pijnen waar Corruptus door moest gaan waren erger dan de pijnen die hij in de hel had. Hij vroeg zich af of er een vergissing was gemaakt. Hij kwam in een put van chaos en verwarring. ‘De hemel is erger dan de hel,’ werd er gezegd. ‘Heel vroeger wist men dat, maar duivelen hebben het omgedraaid.’ Corruptus schreeuwde en gilde en had het gevoel dat hij gek werd. Hij werd krankzinnig van de pijn, een wilde man, een verscheurend dier. Ook begon hij te spotten en te lachen.

‘Weer een dolle man,’ werd er gezegd. ‘Niemand blijft hier gezond. Zij die gegeten hebben van de hemelse vrucht zullen voor eeuwig branden. De hel is maar tijdelijk, maar de hemel is voor eeuwig.’

‘Maar dit is wreed,’ schreeuwde Corruptus. ‘Dit is wreder dan ik ooit ben geweest. Is er ontsnapping mogelijk ?’

‘Niemand die ooit de hemel is binnengaan zal daar ooit ontsnappen,’ werd er gezegd. ‘Zij zullen worden tot dienstknechten van de hemel voor eeuwig.’

Een groot platform kwam naar beneden, waarop Roomse goden stonden. ‘Ik ben dus in de val gelokt ?’ schreeuwde Corruptus. Maar toen voelde hij de hand van de ridder. ‘De luchtweerspiegelingen in de woestijnen en wildernissen die naar de hemelse stad leiden zijn sterk. Ze bevatten veel waarheden, maar het zijn roofdieren op zoek naar prooi. Het zijn duivelen die toegestaan worden de gelovigen te beproeven.’ Corruptus viel in de armen van de ridder. ‘Ik ben zo blij dat je er bent. Ik dacht even dat alles verloren was. Ik zal beter op mijn hoede zijn. Wat kan ik er tegen doen ? En hoe kan ik ze herkennen ?’ Maar de ridder was alweer vertrokken. Corruptus voelde nog steeds de plek waar de ridder zijn armen had geplaatst. Het voelde warm en gloeiend aan. Corruptus voelde zich paranoide worden. Het werd donker, en Corruptus begon als een bezetene om zich heen te slaan. Hij begon alles in twijfel te trekken en had het gevoel dat er een spelletje met hem werd gespeeld. ‘Ik word alleen gelaten op de momenten dat ik jullie nodig heb,’ riep hij.

En in pure wanhoop en angst scheurde hij toen zijn geest aan flarden, totdat hij niets meer was dan een vlam, een schim, een schaduw. Weer kwam hij tot een rivier, waar een piratenschip stond. ‘Vergezel ons,’ riep een piraat hem toe. Maar Corruptus dook in de rivier en probeerde naar de overkant te zwemmen. Snel werd hij omringd door haaien. Op het nippertje werd hij gered door het piratenschip. De piraten leken zacht en barmhartig als de ridder. Zij kwamen van de hemelse stad om reizigers te helpen. Corruptus was heel blij met deze vrienden. Zij brachten hem de grote rivier over. ‘Als je ooit onze hulp nodig hebt, dan roep je maar,’ zeiden ze. Corruptus was dankbaar, en zette zijn reis voort. Schijnbaar had hij meerdere vrienden nodig om ooit de hemelse stad te kunnen bereiken.

De hemelse stad lag op een stapel boeken, reuzenboeken, als een trap die hij moest beklimmen. De boeken waren van edelgesteente gemaakt, en konden niet geopend worden. Telkens als hij ze beklom werd hij weggeduwd door een wind, en viel in het zand. ‘Hoe kan ik die boeken openen ?’ riep hij.

‘Elk boek heeft een wachter, en die moet je verslaan,’ sprak een stem. Corruptus besloot langs de boeken heen te gaan, in de angst dat het weer een luchtweerspiegeling zou zijn. Hij wilde niet opnieuw in de problemen komen. Maar toen hij verder ging schoof er een zwaard in zijn oog. ‘Heb je het Oog van Izu al gevonden ? Alleen door dit oog zal het boek geopend zijn.’ Hij keek achterom en zag dat de boeken nu zacht waren als brood. ‘Eet,’ werd er gezegd, ‘want alleen door het te eten zul je de stad binnengaan.’ Corruptus begon van de boeken te eten die nu als zachte broden waren, en de hemelse stad begon naar beneden te komen. Maar telkens als alles bijna was opgegeten groeide het brood weer aan, en schoof de hemelse stad weer naar boven. Nog gulziger begon Corruptus te eten, maar na een tijd plofte hij ziek en vermoeid in het zand. Duivelen om hem heen begonnen hem uit te lachen. Ook begon zijn oog meer en meer te steken door het zwaard wat erin was gestoken. Corruptus trok het zwaard eruit en begon het brood in stukken te kappen met het zwaard. Hierdoor kwam de stad steeds lager te liggen, en even later kon hij de stad binnengaan. Maar het was niet wat hij verwachtte. De mensen liepen hier rond met dure kleren, veel sieraden, en begonnen hem te bespotten omdat hij er armoedig uitzag. Dit kon de hemel niet wezen. Deze mensen leefden in een eeuwige illusie. Hij had zelfs geen behoefte om met zulke mensen te spreken. Hij verwachtte liefde te zien in de hemel, en zorg, maar al wat hij kreeg was minachting. Nu hij wist wat de tijdelijkheid van de hel betekende en de eeuwigheid van de hemel liep hij de stad uit en vroeg zich af of er ook nog een derde mogelijkheid was. Of waren deze dingen die op zijn pad waren gekomen niets dan illusie ? En wat was dan de werkelijkheid ? Corruptus ging in het zand zitten, onder een boom en viel in slaap. Toen hij pas veel later wakker werd zag hij engeltjes

en duiveltjes dansen in de lucht. Het was tegelijkertijd een dans en een oorlog. Ze leken allemaal een beetje op vlinders. Het leek op een groot vlies wat in de lucht hing, en toen wegviel. Een prachtige stad had hij in het oog nu. Hij had nog nooit eerder zo'n prachtige stad gezien. Ineens stonden de piraten en de ridder naast hem. 'Kom op, jongen,' zeiden ze. 'Je hebt het gered. Laten we de stad binnengaan. En samen gingen ze toen de stad binnen. Het was een stad gebouwd van prachtig spiegelend materiaal, overgoten door zonlicht. Je kon alles van meerdere kanten bekijken, en het geheel was kaleidoscopisch. Ook de twee vuur-engelen kwamen bij hem staan, en toen zoveel engeltjes.

'Waar zou je nu graag willen helpen ?' werd er aan hem gevraagd.

'Nou, het liefst aan de ingang van de hel,' zei Corruptus, 'omdat daar nog steeds reizigers komen die denken dat ze er voor eeuwig inmoeten.'

Corruptus kreeg toen een burcht wat de poort van de hel werd, en zelf werd hij de poortwachter van de hel.

De Gele

Vlinder

Hoofdstuk 1.

Ik liep op de straten van Virgo, en tegelijkertijd liep er iemand op de starten van Mercurius die mij na probeerde te doen, een dubbelganger. Ik ging een huis binnen, en degene op Mercurius ook, op hetzelfde moment. Ik werd gevolgd. Ik ging naar boven en keek door het raam naar de hoge toren van Virgo. Ik zag Mercurius branden in de verte. Hij speelde op de piano. Hij had wat klokken op zijn tafel staan die hij aan het repareren was, gouden en zilveren. Hij had een Egyptisch aura, zo iemand waar je geen vat op kan krijgen, maar ik hield van hem. Hij was raadselachtig en mysterieus. Was hij de reden dat Mercurius brandde ? Beneden in de winkel verkocht hij chocola, maar hij had meerdere winkels in deze stad. Ik had in deze stad een vechtschool. Ik zag een andere planeet branden, Venus, de zonnetepel. Ik werd als een gevaar gezien. Men wilde mij uit de weg ruimen. Hij werkte aan zijn klokken, en andere mechanismes. Ook verbouwde hij paradijselijke groenten, en verzorgde hij paradijselijke dieren. Hij was zo'n beetje Manusje van alles, en hij was mijn bodyguard. Ook was hij een bouwer van computers, en verhuurde hij woningen. Ook was hij directeur van een school, mijn oude school nog wel. Hij had mij eens gered. Ik zocht altijd het gevaar op, en hij redde me er altijd uit. Hij was mijn geheime sleutel. Mijn moeder was een prostituee, waar ook nogal minzaam op werd neergekeken, ook omdat ze mijn moeder was, maar bij

hem was zij van harte welkom. Ze kwam vaak bij hem om te computeren. Ik hield van mijn moeder, oh God. Om haar was ik in de handen van tormentors.

Mijn moeder zat ingewikkeld in elkaar, als de Inanna. Zij was een striptease. Op sexueel gebied deinsde ze niet voor veel dingen terug, maar in het normale leven was ze fragiel als een nimf. Mijn vader was een schreeuwlelijkerd, haar pooier, maar hij had een goed hart. Hij was een sirene, een beroemd zanger in de stad, een goedbewaard geheim. Ik leefde in ketenen, achter tralies, maar dat besefte ik nog niet goed. Ik ging nog gewoon overal naartoe. Mijn vader was een tafel-nazi, die op de markt tafels probeerde te verkopen op een opdringerige manier. Als je te lang keek zonder iets te kopen dan werd hij kwaad. Ook verkocht hij dekens. Het werd hier op Virgo nogal aangemoedigd om veel bijbaantjes te hebben. Het was de lik van de leeuw. Maar vat erop krijgen deed ik niet. Achter mijn vechtschool stond de bibliotheek waar ik vaak naartoe ging om te lezen, om er een beetje uit te zijn. Ik combineerde vechtkunst met dans en striptease, en dat was volgens mij de foute combinatie. Ik had veel vijanden. Vooral in de mode-wereld had ik veel vijanden, omdat ik gescheurde kleding wilde introduceren, en armoedige kleding, versleten en oud. De man van Mercurius volgde mij. Hij had een pistool. Ik rende de trap op, en viel. Hij had me al geraakt. Maar mijn bodyguard stond plotseling tussen hem en mij in. Ik werd wakker in zijn kamer. Hij had de kogel er al uit gehaald, maar ik bloedde nog steeds. ‘Zij begrijpen het roze niet,’ zei hij. Daar moest ik het mee doen. Hij was een man van weinig woorden.

Mijn pleegmoeder was de koningin van de luipaarden. Ze startte de jacht op de man van Mercurius. Ze volgde hem na, en vond uit waar hij zijn schuilplaats had : in een veld van bizons. Zij moordde de bizons uit, maar kreeg hem niet te pakken. We besloten rustig te blijven. Het geheimenis van het eeuwig vuur was hier : een zoetwater rivier van genezing, de lik van de leeuw. Mijn bodyguard bouwde een pistool voor mij. Het was een pistool met vele klokken, een zwaard krommend in de zon. Ik was een boogschutter, ik kon goed richten. Het geheim van de stad was achter een poort van twee bokkengeesten, als een poort in een ark. Het was een veld van bokkenjagers. De man van Mercurius staat hier als een standbeeld.

Ik ga naar binnen, in de tuin, waar bokken hangen. Ik klamp me vast aan zijn standbeeld. Venus brandt. De melk is heet, het explodeert. Ik ga naar binnen, in het standbeeld. Ik vind de boog, de bokkenpijl. Alle vruchten branden hier, en dan ook de bomen. De man van Mercurius heeft twee gezichten, voor en achter. Hij heeft een duister geheim. Zijn schepen zijn in de haven, waar dag en nacht wordt gewerkt. De zeemeerminnen sterven in het water van Mercurius, het geheime gif. Hij is een man van dwang met strakke ogen. Steen is alles wat er over is na de brandende nacht. Dit is de stad van steen. De gravers graven in zijn vlezig hart. Gepolijste stenen is hun vak. De sirene staat hoog op de toren van de stad, om te waarschuwen, met haar gruwelijk gedicht, maar niemand luistert. Ze slapen allemaal in de nacht. Gepolijste stenen is alles wat ze willen zien. In de wateren heeft Mercurius zijn booreilanden, op zoek naar goud, aardgas en olie. Hij is de juwelier van de hel. In schelpen verbergt hij zijn hoofden. Zeven mannen zijn gekomen, de achtste moet nog komen. Ze hebben mij op het oog. Ze zien mij als het Hermes van de goden, de lijm waardoor alles gaat branden. Ik ben gekluisterd in een pot. Zij willen mij drinken als de goddelijke nectar. Apen rennen door de stad, omsingelen de toren, en rennen dan naar boven. Zij drukken de sirene opzij, en worden zelf het vaandel van bevrijding. De bodyguard leeft.

Ze geeft me de sleutel tot het bokkenveld. Ze noemt geen namen. De man van Mercurius zit op een troon. Achter hem is de grote roltrap waar alle zwaarden slap worden. De stad is grotendeels overdekt.

Zij die hem volgen hebben geen oren.

Zij is een prostituee, huurmoordenaar en woningverhuurder, vele manieren om toe te slaan. Ik blijf ver uit haar buurt. Ze zijn allemaal bezig hun architectuur uit te tekenen, en de bomen blijven ze uittekenen. Ze staat klaar om toe te slaan. Ze is een discipel van de man van Mercurius.

Hoofdstuk 2.

De hekken hebben hoge punten hier. Ik kan er nauwelijks doorheen komen. Alles is wazig hier. De hoge gothiek is als mijn tralies. Ik ben het drakenkind. Ik word door een draak bewaakt. Ik ben nog jong. De man van Mercurius is een slot aan mijn lichaam. Hij is een dode steen. Iedereen is hier gestorven. Ik kan me alleen uitstrekken naar de hogere kunst. Er is alleen leven in het licht. In het duister kan niemand bestaan. Ik schenk mijn moeder een steen van licht, en ze komt tot leven. Ze kan de draden zien, de patronen, de scheuren, de naden, en het grote gat. Ze kan de wond zien, het litteken, en het graf. Zij is de martelares in vuur geboren, als een tralie in mijn kooi. Met haar zal ik voorzichtig omgaan. Ik ben het Hermes der goden.

De engelen zijn hier bliksemschichten, in de tuin. Ze houden zoveel achter. Ik kan alleen maar staren. Alleen kennis doet leven, de onwetendheid is de dood. Venus brandt, haar licht verlicht de nacht. Hier zijn de stralen van het moederhart. Zij woont op nummer 43, en hij woont op nummer 10. Ik loop naar nummer 88, in hetzelfde flatgebouw, waar de spinnen leven, waar ze hun stenen webben weven. Het is de weg tot het verscheurde kant, waar het licht achter schuilt, de bron van het leven bewakende. De gele vlinder zal vliegen in de nacht. Hij zal vliegen over de woestijn en aankomen in het paradijs, Mars in Virgo. Hoog op de burcht zal hij staan, met al zijn wachters. Goud zal het regenen in de straten. Zij had mij gegrepen, en trok mij naar haar kamer om me als een paard te beteugelen. Aan het eind van de rit was ik niets meer dan één van de vele hobbelpaarden. Ze had een kamer in de woestijn. Ik wachtte op de gele vlinder die langs zou komen. Hij greep me. Hij was mijn bodyguard.

In mijn vechtschool bracht ik centaurs onder. Zij zouden allen vlinders worden. Een heel leger van vlinders zou er opstaan. Maar ik zakte meer en meer ineen, totdat een piano mij vond. De piano was te berijden. Het werd mijn paard. Ik werd de ruiter. De piano nam mij mee over de woestijn, daar waar geen hond door kon komen, volgende het pad van de gele vlinder. Ik kwam aan in het Virgose Amerika, waar ik in het vrijheidsbeeld ging wonen, een beeld met een doodskop. Ik rees mijn zwaard en viel, zo diep, dat ik in het indiaanse deel terecht kwam. Hier waren drie doodskoppen, drie indiaanse opperhoofden. Zij werden aangeraakt door de gele vlinder, en kwamen tot leven. Zij hoorden het geluid van mijn piano, en werden gelukkig. Zij zouden regeren. De pit van Mars was een thee der liefde, die alle monden liet branden. Izu had van die thee gedronken, en sindsdien brandde zijn mond. Hij was de Attis van de insectenwereld.

Zij reden op motors, van een futuristische apocalypse. Goud zou het nu regenen, want koning Midas zou terugkomen. De man van Mercurius hield een zwaard op mij gericht, en een drietand, en ik zakte weg. Dit hier was het rijk van Neptunus, de zeegod, die zoveel nimfendochters had. Deze draak van een man heerste niet alleen over de zee, maar ook over Virgo, en ik ging naar hem voor hulp. Deze tovenaar gaf mij drie brandende stenen. Ik kon zijn geluid horen in de verte. Zij dragen het eeuwig vuur van genezing. En die genezing was alleen in het vele licht wat werd afgegeven,

door het zwavel binnenin, eeuwig zwavel, onverwoestbaar. Ik werd warm van binnen. Het Griekenland was een vlies hier, en ik gleed dieper in de tempel. Ik was in de maag van de draak. Ik werd uiteengescheurd, alles werd dun en lang, totdat ik het geheim zag, vastgehouden door twee bokkenwachters, twee bokkengeesten, als de ark van licht, en het licht was een illusie, wat het geketende boek versluierde, en dit boek was slechts de sleutel tot de bibliotheek, de boekenwinkel, waar al het kwaad geschiedde. Ik las de boeken van de hemel, en zag de hel. Wie zou de dochters van Neptunus bevrijden ? De gele vlinder zou het doen. Ik gooide één van mijn zwavelstenen door de ruit van de antieke boekenwinkel, en de winkel was in vlammen. De tweede zwavelsteen gooide ik door de ruiten van de bakkerij, en de derde steen slikte ik in, en stierf. Niemand kon mij nu nog vinden, alleen de gele vlinder.

De dochters van Neptunus stonden voor mij, allemaal nimfen. Ze hadden tere gezichtjes. Ik legde mijn handen op hen, en maakte ze vrij. De gele vlinder was een sleutel in mij. Zij waren de vlammen in mijn hart. De draak nam mij op, en schonk mij het gas. Ik was de achtste man van Mercurius.

Hoofdstuk 3.

Mijn vechtschool ontving het Venus, de brandende zonnetepel, de poort tot Izu, en de vlinders waren in de stad. Het zou sneeuwen nu, en zij hadden hun eigen webben. Het eeuwige zwavel was een trots van genezing. En ik wilde Izu kennen. Ik was de boogschutter. Er waren bosbranden overal, en de zwarte gaten werden zichtbaar. En Izu nam het over van de Horus, en deze werd het stuur van de motor. Zijn lichaam was een brandende tong. Het orakel van de tong had hen allemaal tezamen gebracht. Zoete banaantjes lagen op een schaal, en de kunsten van chocola werden zichtbaar. ‘Breng mij nu het drop op een schaal,’ sprak de gele vlinder. En snel kwamen de nimfen van Neptunus met hun schalen. De bibliotheek werd bovenop mijn vechtschool geplaatst. We hadden nu een doel. Het gevecht moet gecombineerd worden met oude wijsheid. Mercurius was als een beschonkene. Hij waggelde, en viel. De vissers kwamen op, uit de diepe waters waar ze waren verdronken, en gooiden hun netten weer uit. Ik rende de trap op, en riep om mijn moeder. Zij stond daar bovenaan de trap, maar het was een roltrap, en die ging met volle kracht naar beneden en niet naar boven. De gele vlinder nam mij op en bracht mij naar haar. De fluisteraars van het heelal moesten mij hebben. Zij stuurden een tweede man op mij af. Hij had zijn havens hier, zijn scheepswerven, zijn woningbouw. Ik rende door de straten. Het huis van de gele vlinder stond hier niet meer. Ik keek naar de daken. De vleermuizen en de raven waren verdwenen. Ik raakte in paniek. Hij was de vlinder van het trauma, de naaldenprikker. Ik bloedde. Ik viel op de grond, en de vlinder nam mij op, de grote anti-vlinder.

Ditmaal redde mijn moeder mij, en nam mij naar mijn pleegmoeder, de koningin van de luipaarden. De grote anti-vlinder wist ons echter te vinden, maar het water begon te golven, en werd woest op hem. Zijn schip verging. En deze piraat had een grote geroofde schat. Wij doken de schat op en brachten het naar boven. Gouden tepels die chocolade melk gaven. De koe was vrij. De fluisteraars waren woedend. Nu zouden ze kabaal gaan maken. Ze stuurden een derde man op mij af, maar die was zo dronken dat die niet veel kon beginnen. Toen besloten de fluisteraars zelf te komen.

Ik kan er niet veel van navertellen. Het was het duisterste gat van mijn leven. Ze verwoesten mijn vechtschool, en de bibliotheek. In een zeegraf ging ik. Ik werd een piraat, en ik werd zelf een fluisteraar. Voor het eerst in mijn leven vertel ik het verhaal. Fluisteraars zijn vreemde insecten. Ze geven giftige melk, en maken webben. Ze verwarren de ander, omdat ze bang zijn dat iemand hun

hart binnendringt. Ze zijn onnavolgbaar. Het zijn orakels. Met raadsels bewaken ze hun bruggen. Ze verscheuren alles, en bouwen het dan weer op. Alleen als de zilveren tepels vermengd zouden worden met de gouden tepels, dan zou er zuivere melk vloeien, maar de fluisteraars hielden dezen altijd gescheiden. Ik maakte daar verandering in. Ik was zelf nu een fluisteraar en werd al snel de koning der fluisteraars. Zij hadden een oor wat doof was. Maar de zilver-gouden tepels waren hun oren nu. Zij waren luisteraars nu. Ook konden zij zien met deze tepels. Daarvoor waren zij blind. Waarom hielden ze altijd het goud en zilver gescheiden ? Omdat ze mij wilden opwekken, de rode vlinder. Die zou alleen maar door angst en woede opgewekt kunnen worden. Ik was de Nemesis.

De Vierde

Aarde

Hoofdstuk 1.

Wij waren gemaakt van een gouden amalgaam. Wij waren kinderen van de godin, die vrij in de tuin leefden. Alleen het gouden amalgaam kon de stralen van haar liefdeszon opvangen, om ons tot eeuwig leven op te wekken. Het was een liefdes-amalgaam, volkomen toegewijd aan de godin. Ook de hekken rondom de tuin waren van het gouden amalgaam gemaakt. Zij waren hoog en scherp. Wij voelden ons veilig binnen deze hekken. Eens aten wij van de verboden vrucht van de vleermuizenboom, een kaars, die in ons binnenste begon te branden, zodat we door een andere wereld geroofd werden, en wij kinderen van de hel werden. Maar de godin verstootte ons niet. Nog meer dan ooit wijdde ze zich toe aan haar liefde voor ons, en met geduld en passie probeerde zij ons terug te lokken naar de tuin. Een gouden vrucht hing zij voor onze ogen, en trok deze weg zodra wij ernaar grepen, om ons zo haar te laten volgen op het pad terug naar de tuin. Het was een verboden en geheime tuin voor velen. Deze wereld aanbad Doornroosje, de slapende prinses, en voor de paasheks hadden ze niet veel sympathie. Deze paasheks was Inanna, de godin van de armoede, die het geheim van Doornroosje kende. Doornroosje was een ei in haar handen, een ei die ze zou afpellen. Doornroosje sliep nog steeds in het paradijs, en zou tot de berg der goden moeten komen, de onderwereld.

Er was een doodslucht in de tuin, waarin zij die zich niet konden beheersen leefden. Altijd liepen ze hun begeertes achterna, als in een roes. Zij waren de schone slaapsters, de volgelingen van Doornroosje, van alles wat mooi en duur was. De onthechting was een groot geheimenis, maar zij werd gedemoniseerd en als heks bestempeld. Zij riep vanaf de berg, vanuit de wildernis. Zij wilde Doornroosje opwekken tot een hogere wereld. Dit zijn geen gewijde paadjes. Deze paadjes zijn afgesloten door de plaatselijke gemeentes. De draak zelf was de prins van de jungle die Doornroosje vrijkocht uit de kooi van de bebouwde kom. De kus wekte haar op tot de wildernis, omgeven door doornenstruiken.

De slang van het paradijs was eerst een draak, en zij gaf aan paarden de macht om zich te verzetten tegen hun rijders. Zij maakte eenhoorns van hen, de grote ontwaking. Ook gaf zij de macht aan bizons om zich te verzetten tegen hun jagers. Zij maakte eenhoorns van hen. Maar haar wijsheid werd buiten de poorten van het kasteel gezet, en zij veranderde in een vlam, om te verwarren en te verleugenen. Zij gaf haar aanklagers over aan een dwaalgeest.

Zij was de vleesgeworden boom die haar eigen koninklijkheid had bewaard. Zij was de koninklijkheid van het communistisch anarchisme. Zij was de koningin van de bloemen. Wilde bloemen had ze in onze haren gestoken, in deze drakentuin. Zij trok ons omhoog op het schip, toen de dauw ging vallen. De rivier van plastic omhulde ons. Zij had haar eigen pad, en wilde niks weten van het verwende gemeentepark. Daarom was zij onuitgenodigd, gehaat door velen, en gevreesd. De draak viel en werd in een kooi gestopt, maar niemand kon haar geheim doorgronden. Zij wist dat slechts hen buiten de kooi gekooid waren.

Ze hadden maar een fragment van haar vastgezet. Zij was natuurlijk veel groter. Zij leefde in plaatsen waar zij nooit zouden komen. Zij leefde in een mengsel van vuilheid in de dieptes van de wildernis, als sluiers van haar schoonheid. Deze schoonheid werd geproclameerd door een genetische collage van juwelen. De stenen stapelden zich op tot een druipkoninkrijk. Zij liet geen steen heel, perste hen geheel uit. Haar schoonheid kon niet uitgedrukt worden door stenen, alleen door wildernis. Zij ging over de muren. Zij van de smetvrees zouden daar nooit komen. Zij bouwden auto’s die alleen maar op gladgestreken wegen konden rijden, en die het zonlicht als tralies weerspiegelden. Maar zij zocht het licht in de duisternis op, de zon van de onderwereld. En zij leefde in ons, op een diepere plaats. Hier in de diepe wildernis had zij haar huisje van snoep geplaatst, en was zij slechts een diepere inwijder. Het harnas van snoep lokte de soldaat tot een diepere strijd, de patronen van de wildernis, de verborgen arena waar slechts zij keek. Zij was het kruis van de jongen in zijn jeugd om hem te behoeden voor een veel groter kwaad. De kooi die zij hier had gebouwd was niets vergeleken met de kooi van de stad. Zij was immers het pasen gevierd met chocola. Zij was de moeder van de jungle, maar zij onderwees haar kinderen over de gevaren. Zij bewapende haar kinderen en ontzag hen niet. Zij tuchtigde haar kinderen reeds vroeg, en daarom moest de heks dood. De stad wilde kinderen verwennen met een allesverblindend licht, verlammend en bemoederend.

Zij was de zwarte koningin des doods, de koningin van het oerwoud, toen het witte haar kinderen en haar schone land stal. En zij beval haar jager het sneeuwwitte om te brengen, want het witte moest sterven, zeven maal. En zij hing haar vrucht van het gouden amalgaam. En het sneeuwwitte was jong, oningewijd, omgeven door witte doornen. En zij lokte haar tot de deur van de dood in het oerwoud. En het sneeuwwitte gewaad werd afgedaan, en een zwarte vrouw rees op.

Zij was de koningin van de wolven, de koningin van de zwarte draken. Vele andere kinderen waren tot de deur des doods gekomen, en haar moddermannen namen hen op en brachten hen tot haar. Wilde bloemen hebben hen toen ingewijd, en ze raakten verstrikt in haar webben.

Zij had ons geschapen in de dooier, omringd door het witte, in een ei. Zij hing dit ei hoog. Het was een ei omringd door vlees. Wij groeiden op en aten van het vlees, en kwamen tot het huisje van snoep in de wildernis. Binnenin waren paaseieren versierd. Ze had een paasrijk in het woud. Haar paaswachters liepen op haar druipmuren. Zij wilde de lichtjes van het pinksteren doven. In de poppenstadjes werden keurige pinksterfeestjes gehouden, vol van smetvrees. En zij was onuitgenodigd. Daarom bracht zij haar stortvloed, en liet hen het ei van pasen zien, hun verboden

vrucht. En hun kindertjes begonnen ervan te eten, en werden uit de stad gezet.

Zij had haar eigen stadje aan de rand van haar rivier, diep in de wildernis, een schilderachtig stadje, en zij gingen van vrucht tot vrucht, van ei tot ei. Haar eenhoorns liepen in pas, een drachtige optocht door de stad. En de stad lag op heuveltjes in de wildernis, en de eenhoorns gingen over de bruggen tussen die heuveltjes, langs de paars-roze sluiers.

‘Kun je van haar houden ?’ vroeg ik. We zaten gehurkt op het bed. Ik hield haar billen vast die heet aanvoelden. Vanuit de raampjes konden we de bomen zien met hun blauwpaarse vruchtjes en hun donkergroene blaadjes. Ze duwde mij neer, en ging op me liggen. ‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Ze is mijn moeder.’ Ik kuste haar, en ze was gelukkig. We waren naakt, maar we schaamden ons niet voor elkaar, want we waren in haar hof. Van gouden amalgaam waren wij gemaakt. In een kooi vonden we doorgang. Het was niet onze dood, maar een transformatie. We waren als vlindertjes in haar bos. Wij kwamen voort vanuit het orgie der goden, het gouden amalgaam, wat als een vrucht voor ons hing, als een ei, en waartegen gewaarschuwd werd, want men vreesde de geheimenissen van het bos. De goden hadden er veel liefde in gestopt, als het serum van bevrijding, als de paradijselijke zweer. Maar zie, zij werd geweerd als een melaatse. En zij hield de raadselen van de tuin verborgen.

En het imperium werd gebouwd, en zij werd als een boeman beschouwd, maar in haar waren de rangen gegarandeerd. Er was niks mechanisch aan, alles was natuurlijk, vanuit de dood voortkomend, het was een roze spot. Er moest plaats voor haar gemaakt worden, dit was haar vereiste, want ze was al lang genoeg weggedrukt. Zij hadden naast haar niet veel in te brengen, want zij kenden het raadsel van de dood niet. Zij omsingelde de grote stad met haar eenhoorns, en trok haar kinderen er één voor één uit. Tussen haar woestijnen door zijn rivieren, met bruggen waar barbaren voor staan, één wachter per brug, en wie kan hen verslaan ? Maar kinderen trekken zij mij, hen die bezegeld zijn door haar liefde. Zartan was de poortwachter van haar secte, bestempeld als een verleider, maar haar strikken brachten hen tot leven, voortkomende vanuit het meer. Haar moddermannen werden zij, en zij schuwde de bokken niet, zij waren de dragers van haar geheim. De secte werd groot en gevreesd, en men vergat de secte van de grote stad. Arsis en Jupo waren twee andere poortwachters van haar, maar die stonden dieper in haar rijk, want dit rijk had veel gebieden. En ook de kinderen werden beproefd door deze wachters. En velen bleven steken. De worsteling met de roos was een grote. Haar secte scheurde families uiteen.

Ze zat rechtop. Ze had contact met de bloemen, met de Braziliaanse schietbloem, met de Rijn-bloem, de vuur-bloem, en de flamingo-bloem. Zij had het wilde witte konijn gevolgd tot de sprekende bloemen. En zij hadden verborgen de vrucht die haar deed groeien. Zij likte aan de vrucht, nam ervan, en begon langzaam te groeien, tot de hoge burcht in de woestijn. De zon van de Sumerische onderwereld verlichtte de woestijn. Hier werd nog het zuivere Ninurta gegoten, de boodschapper der goden. Nergal, de god van de onderwereld zat hier op zijn troon, met speren aan weerszijde. Hij sprak en genas. Het was hier waar de eenzamen elkaar hadden gevonden. Hier was de Sumerische ark, terwijl buiten het gif van Mercurius regende. Er zou een zondvloed komen, want het tijdperk van Mercurius was nog maar net begonnen. En daar stonden ze dan, drie boodschappers van de goden : Ninurta, Hermes en Mercurius, en zij kwamen tot de troon van Nergal. En Mercurius had het gezicht van een wortel en had een grote glimlach. ‘Ik weet het, er zijn duizenden mercuriussen,’ zei Nergal. ‘En jij bent de enige die toegang hebt gekregen tot mijn paleizen.’

‘Vader,’ sprak Mercurius, ‘het kwik is alleen maar groeiende buiten, en u kent dit vergif. En u weet ook wat het enige anti-gif hiertegen is. De cocon van Mercurius heeft de wortelkwik-vlinder

voortgebracht. Zij heeft uw ark gebouwd.'

'Schenk mij het wortelkwik, Mercurius,' sprak Nergal. Mercurius deed een stap naar voren en gaf hem een zakje met wortels waarin het wortelkwik zat. 'Dit zijn de zaadjes voor wortelkwik-bloemen,' zei Mercurius. Toen vertrok hij.

'Hermes en Ninurta,' zei Nergal, 'jullie gaan deze zaadjes zaaien in de koninklijke tuin.' Hermes en Ninurta deden direct wat hen gezegd was. Snel groeiden er in de tuin de weelderigste bloemen die zich in het snelste tempo begonnen voort te planten. Het wortelkwik was duizendmaal sneller dan het normale kwik. 'Dank aan Mercurius,' zei Nergal. En Nergal sprak tot al zijn volgelingen : 'Dank dat u allen gekomen bent. Zoals u weet kunt u niet alleen bevrijd worden van uw kettingen door exorcisme, maar ook juist door ingewijd te worden in de mysterien.' Een beeld van Mithras werd naar voren gebracht, die vlak voor de opkomst van het christendom door de Romeinen werd aanbeden. Mithras streed tegen het kwaad, wat de vorm had van een stier. Het centrale thema van Mithraisme was de slacht van deze stier, het gedoopt worden in zijn bloed, en banket te houden met de zon. In het pre-atlantische was Mithras genaamd Matras, en werd het kwaad als een bizon uitgebeeld, waartegen Matras streed. Het afleggen van het oude leven door naaktheid, naturisme, was een belangrijk item in zowel Mithraisme en Matraisme, maar werd door de christelijke priesterdienst steeds meer ingebonden. Door onderwerping aan de goden kon men hogerop komen in het Mithraisme en Matraisme, maar het kerkelijke christendom legde vooral het accent op de onderwerping aan het kerkelijk gezag. Bij Mithraisme en Matraisme stond het loskomen van de aarde centraal. Dit kon bereikt worden door ascetisme. Nergal nam wat van het wortelkwik, smeerde het standbeeld ermee in, en het kwam tot leven. Iedereen begon te juichen. Toen werd het beeld van Matras naar voren geschoven die in worsteling was met de bizon. Het tot leven gekomen beeld van Mithras liet zien hoe Mithras in gevecht was met de stier, en werd geholpen door een hond, een slang, en een schorpioen. De schorpioen viel de genitalien van de stier aan, maar het standbeeld van Matras toonde geen schorpioen maar een spin. Verder werd hij niet geholpen door een hond en een slang, maar door een vlieg en een wesp. Ook dit beeld werd ingesmeerd door het wortelkwik en kwam tot leven, onder groot gejuich. Martarius was de pre-atlantische vorm van Mercurius, de boodschapper van de goden, maar gebruikte geen kwik maar zwavel, want kwik hield gebonden aan de materiele sferen. Ook zijn beeld werd door het wortelkwik tot leven gewekt.

Nergal maakte toen het wortelkwik tot een sleutel in zijn hand, en opende de deur naar een verborgen tuin. Hier brandde ergens het rode vuur, het verboden vuur, wat een mengsel was tussen het bloed van een rund en het bloed van een aap. De tuin was vol met rook. Ook is er hier een grot waar het rode vlies zich bevindt, de huid van een sprekend en vliegend varken. Deze huid wordt bewaakt door een schorpioen. Alleen degene die de schorpioen kan temmen en berijden kan het rode vlies bereiken. Dit rode vlies is het vlies van eeuwig leven. Alleen de godin Utanga, de pre-atlantische Athena, kan het hoofdstel, het zadel en de teugels hiertoe overhandigen, het tuig waarmee de schorpioen bereden kan worden. Zonder dit tuig zal een ieder ten prooi vallen aan de schorpioen. Zij kwam op een nacht tot Aleron, de pre-atlantische Jason, om dit tuig aan hem te geven. Zij kwam tot hem op haar rijtuig in de donder, omringd door luipaarden. Zij slachtte een pauw en bedekte hem met het bloed als met een deken. De pauw was de wachter van de grot waarin de schorpioen leefde. Als Aleron de schorpioen zou berijden, dan zou het rode vuur op hem vallen om naar de onderwereld te gaan naar zijn geliefde Averon. Ook aan haar zal hij een deel geven van het rode vlies. En zij komen erachter dat dezen allen huwelijksgeschenken zijn. En wanneer hij zijn geliefde heeft bereikt zal de schorpioen in een rund veranderen.

Kamperdam aan Zee, Juni 1962

Mijn jeugd was een hel. Ik ben nu getrouwd en heb twee kinderen. Wij hebben hier een heel speeltuin-complex waar ze vaak spelen. Ook gaan we zo nu en dan naar het strand of de stad in. Ik heb mijn vrouw in het ziekenhuis ontmoet. Zij was de verpleegster, ik de patient. Het winkelcentrum van de stad is overdekt. Onze jongste dochter is het ijverigst. Sinds 1948 is ons land hermitatisch. Daarvoor was het land christelijk, omdat we werden bestuurd door Roomse keizers. De staatsgodsdienst was christelijk en heidendom was verboden. Sinds de hermitatische bevrijding zijn wij meer universeel. Ik zal die dag nooit meer vergeten dat onze hermitatische bevrijders kwamen. Hoe dan ook, wij zijn allen slaven van de waarheid, en alles is een halve waarheid. We vallen totdat we vliegen. Ik ken een boom genaamd Torpoteo, een beetje de pre-atlantische vorm van Yggdrasil. Hierin kunnen we schuilen, als gevallen strijders die hun kruis binnengaan. En bovenin wonen de Wanen, de elven, de vruchtbaarheidsgoden, de Vanir, met de pre-atlantische vorm hiervan : de Targa. Het zal uitlopen op de Ragnarok, in het pre-atlantische wordt dit genoemd de Dordada, de grote eind-oorlog. Alleen in het diepste van de boom Yggdrasil zal er veiligheid en bevrijding zijn, als de vuurreus Surtr alles in vuur brengt door zijn zwaard. Ook de christenen hebben zo'n mythologie, over Armageddon, over de zondvloed van vuur, en een ark waarin bevrijding is. Het gaat allemaal om het binnengaan van het kruis, het ascetisme. De Torpoteo herbergt de bron van Tirz, die de pre-atlantische Mimir is, de bron van wijsheid. Odin gaf zijn oog op om deel te hebben aan die bron, maar de pre-atlantische Odin, genaamd Wassan gaf zijn vrouw op om deel te hebben aan de bron. Deze bron is het bodemloze ravijn, waarin Zolder viel, de pre-atlantische vorm van Balder, en door de rotsen gestoken werd, en hij zal vallen totdat hij vliegt. Hij zal voortkomen vanuit de Dordada, de grote eind-oorlog. De pre-atlantische Surtr is Staumi, met zijn zwaard Lauri, maar hij is een mengeling tussen een vuurreus en een ijsreus, dus Surtr-Ymir. De nadruk wordt vaak gelegd op het brandende ijs. Hij woont in Oswold, de pre-atlantische vorm van Jotunheim, waar de ijs-reuzen wonen. De stad waar wij inkwamen had muren gemaakt van slangen, waar het gif droop, waar de lucht was van bloed. Hier kwamen wij om de schilden te bezichtigen, maar zij waren bijna doorzichtig. Staumi had met het zwaard van wraak toegeslagen. De stad was nu als een woestijn. Zel zat hier op haar troon, in een ruimte achter rode doorzichtige sluiers, waar haar langharige leeuw ook was. Deze stad was genaamd Sogroff, en was omringd door een rivier genaamd Harenx. De schorpioen van Zel bracht wijn voort om de gevallen strijders die hier kwamen dronken te maken. Drie godinnen, Slova, Jarx en Slama, zouden hun verleden, heden en toekomst bepalen. Als ze goed hadden gestreden, dan gingen ze naar Travaska. Zo niet, dan werden ze door Zel opgeslokt. In Travaska woonde Rolf met zijn hamer Avik, die hen beschermde tegen boosaardige reuzen en dwergen. Travaska was een plaats in het hart van Zel.

En Zel bewoog zich gesluierd door de stad, en verspreidde haar bloemen van vuur. Kinderen groeiden hier in de bomen. Zij kwamen voort van een diepe eeuwige slaap. De tweede aarde was Trok, de derde Kempen en de vierde Saraul. En deze aardes waren al van een meer verheerlijkte stof. Men aanbad daar een ekster, een masker en een zeedraak. Er was daar alleen leven in het masker, en het masker was het oog.

Hoofdstuk 2.

Ik was de nachtleider. Ik had een nieuw pistool. Ik rende door de stad naar de kerk in de verte, en ik kon de kerk maar niet bereiken. In de top van de kerk woonde een geest. Ik richtte mijn pistool op de geest en schoot. Mijn kerkelijk hoofd spatte uiteen. Ik had de vrouwen in de kerk lief. Zij waren aan zware ketenen, maar ik beminde hen. Ik had de sleutel die op hun sloten pasten, en ik voerde hen uit. Zij hadden mij ook lief. Ik nam hen mee door de oceaan.

Mijn huis stond hoog, op een rots in de stad. Ik liet hen mijn schilderijen zien. Hier konden ze veilig wonen. Het was goed zo. Ik had een kroon voor hen gemaakt. Zij reisden van wereld tot wereld. Zij aanbaden het masker. Het maakte hen sterk, en de man werd zwak. De man werd trager en trager, en stond plotseling stil. Zijn hoed was als het gesmolten zilver. Ook zijn schoenen waren als gesmolten zilver en goud. Het droop van hem af. Ik riep naar hem, maar hij hoorde mij niet. Hij staarde naar de kerktoren. ‘Daar bevinden zich al mijn geliefden,’ zei hij. Hij wilde mijn pistool zien. Toen liet hij zijn eigen pistool zien.

Hij gaf mij geld, veel geld. Ik bouwde een brug, een brug tot zijn wereld. Hij kon me duidelijk horen nu. ‘Ja, ik kan je duidelijk horen,’ zei hij. We staarden samen naar het hoge kerkgebouw wat begon te druipen. Hij liet mij zijn horloge zien.

Ik zweefde tussen de werelden, tussen het westelijke paradijs en het oostelijke paradijs, en langs het voor-paradijs gleed ik terug naar de eerste aarde. En toen was de eerste aarde niet meer. En toen weer wel, en de eerste aarde begon te veranderen, en de man had een jas aan van zebra-huid. ‘Ik ben de nacht,’ zei de man. We klommen de kerk binnen, en die begon te druipen. Het was pudding nu. Wodan en Thor kwamen langs op hun paarden. Het land is van ons, zeiden ze. En ze wezen naar Wassan en Rolf. Ik droeg een masker, en de man was als een zeedraak op wiens rug ik zat, en we zakten in de zee, en kwamen in de lucht terecht. Zo ging dat op en neer. Hij strekte zich uit langs de kerkmuur. Hij strekte zich uit tot aan de rozenhaag waar alles begon te golven.

Bloedbessen

Joost Verschuur komt 's avonds laat thuis van een feestje. Zijn vriendin ligt al in bed. Snel doet hij zijn kleren uit en gaat tegen haar aanliggen. Ze slaapt, maar wordt wakker van hem. Ze kust hem, en dan vallen ze samen in slaap. Midden in de nacht horen ze een hard geluid. Joost rent naar het raam. Iemand staat voor de deur. 'Doet jullie bel het niet ofzo ?' schreeuwt de persoon. Het is de broer van Joost. Even later staat ook zijn zus voor de deur. 'Doe open Joost,' schreeuwt zijn zus. Joost staat als aan de grond genageld, kleed zich langzaam aan, en loopt langzaam naar beneden om de deur te openen. Even later zitten ze rond de tafel. De vriendin van Joost is er inmiddels ook bijgekomen. 'Willen jullie wat drinken ?' vraagt Thea, de vriendin van Joost.

'Nee,' zegt Arnold, de broer van Joost. 'Jacquelien, vertel jij het hen maar.'

Jacquelien, de zus van Joost begint te huilen. 'Pa is ernstig ziek,' zegt ze.

'Wat heeft hij ?' vraagt Joost verschrikt.

'Hartklachten,' zegt Arnold. 'Hij heeft een hart-aanval gehad. Hij heeft niet lang meer te leven. Hij wil dat je nu bij hem komt. Hij wil je iets vertellen.'

Zo gezegd zo gedaan. Even later staat Joost bij zijn vader op de stoep, en een paar minuten later heeft hij de warme hand van zijn vader in zijn hand. 'Joost,' zegt zijn vader, 'ik ga weg. Spoedig zal ik mijn laatste adem uitblazen. Ik heb al met mijn andere kinderen gesproken, maar niet met jou.' Hij knipoogt even naar Joost, en laat dan even een glimlach zien. Joost, ik .... Met jou heb ik altijd het beste contact gehad, van de kinderen, maar de laatste jaren niet meer zoals het was, en ik weet wel waardoor dat komt. Thea had een hekel aan me. In ieder geval ... ik wil je zeggen dat ik van je houd, en dat ... dat ... mijn grootste erfenis naar jou toegaat.'

'En wat is dat dan ?' vraagt Joost.

'Een boek,' zegt zijn vader.

'Wat voor een boek ?' vraagt Joost.

'Een boek van zeerovers en spoken, ik heb het zelf geschreven,' zegt zijn vader. 'Ik heb het onder pseudoniem geschreven, zodat niemand ooit wist dat ik het had geschreven.'

'Die bestseller ?' vraagt Joost. 'Heb jij dat geschreven ?'

Na een paar dagen sterft de vader van Joost en enkele dagen later heeft Joost de eerste uitgave, de luxe editie, van het boek in bezit, en het manuscript. Joost bergt het meteen goed op. 'Zo, dat was dan de biecht van mijn vader,' zegt Joost tegen Thea. Thea zegt niks. Ze heeft zijn vader nooit gemogen.

'Klaar !' zegt Joost. 'Afgelopen.'

Thea komt langzaam naar hem toe, omhelst hem, en dan kust ze hem.

'Het was niets dan spel,' zegt Joost, 'het contact wat ik eerder met hem had. Ik deed maar net alsof, ik had geen andere keus.'

'Ik weet het,' zegt Thea, 'en vroeger durfde je niet anders.'

Joost kust Thea terug. Samen gaan ze op de bank zitten. Joost speelt wat met haar bloesje. 'Je hebt nu een echt speeltje,' zegt Thea. 'Iets wat je zelf hebt uitgekozen en wat je leuk vindt.'

Joost knikt. Bijna met zijn kin opgeheven. Voor het eerst in zijn leven kan hij echt glimlachen, en hij kijkt rebels. 'Toch wel vreemd dat mijn vader de schrijver was van dat boek,' zei Joost. Thea knikt. 'En jij bent de schrijver van mijn boek,' zegt ze. Joost glimlacht. 'Ik houd ervan je te beschrijven.'

'Doe nog eens een gooi,' zegt Thea.

'Je bent bloedmooi,' zegt Joost. 'Ik kan je wel drinken.'

'Mooi als die struik met bloedbessen daar buiten ?'

'Die bessen zijn giftig,' zegt Joost. 'Jij bent ontgiftigend, genezend.'

'Maar medicijnen zijn soms giftig, Joost,' zegt Thea. 'Giftig, het kan een gave zijn, een gift.'

'Gut wat doe je weer moeilijk,' lacht Joost. En neemt haar in de houdgreep. 'Ik ben toch veel sterker dan jij.'

Thea kijkt hem aan. 'Verleden tijd,' zegt ze zacht. 'Kijk eens diep in mijn ogen.' Joost doet het en voelt zich zwak worden, en dan ineens neemt zij hem in de houdgreep. 'Okay, Thea,' zegt Joost, 'ophouden met die spelletjes nu. Ik weet dat je me kunt betoveren en hypnotiseren. Je bent misschien wel potentieel een gevaar.'

'Gevaar is een te groot woord, noem het maar avontuur,' zegt Thea.

Midden in de nacht worden ze weer wakker van een geluid. Het zijn weer de broer en zus van Joost. Even later zitten ze weer om de tafel.

'Wat heeft vader je gegeven,' vraagt Jacquelien.

'Oh niets,' zegt Joost.

'Probeer het niet achter te houden, Joost,' zegt Jacquelien, 'want moeder heeft gezegd dat jij iets hebt gehad.'

'Dat is tussen vader en mij,' zegt Joost. 'Waarom zijn jullie hier ?'

Joost kijkt ze indringend aan. 'Nou ? Waarom zeggen jullie niets ?'

'Wij vinden dat je moet zeggen wat vader je heeft gegeven,' zegt Jacquelien. Arnold knikt.

'En daarmee komen jullie midden in de nacht ? Waar slaat dat op ?' vraagt Joost.

'Omdat het belangrijk is,' zegt Arnold. 'Nou, zeg op.'

'Okay dan,' zegt Joost, 'als het voor jullie zo belangrijk is, eh, het was een boek, over zeerovers en spoken. Eh, hij heeft dat boek eens geschreven onder pseudoniem.'

'Mis, Joost,' zegt Arnold. 'Bladzijde 441 vertelt het geheim, daar heeft hij in kleine letters geschreven, ga zelf maar kijken.' Joost pakt het boek, gaat naar bladzijde 441 en leest hardop : 'Beste Joost, gefeliciteerd, aan jou de familie-erfenis : een geheim eiland.'

'Moet ik nu hoera zeggen ?' vraagt Joost. 'En waar is dat geheime eiland ?'

'Ga naar bladzijde 847,' zegt Arnold.

En daar leest Joost het. Het schijnt dat Joost een geadopteerd kind was, als baby, en zijn vader en moeder durfden het hem nooit te zeggen. Boos slingert Joost het boek weg, en rent naar buiten, terwijl Thea hem achterna gaat. 'Lees het boek verder voor meer informatie,' roept Arnold hem na. Maar Joost is woedend. Pas na een paar uur komt Joost weer thuis, samen met Thea. Arnold en Jacquelien liggen op de bank te slapen. Op de tafel ligt het boek, en Joost leest verder. Het blijkt dat Joost op dat eiland geboren is.

Na een tijdje kan Joost het accepteren en gaat samen met Thea op vakantie naar het eiland. Er wonen daar twee mensen die ooit de samenleving hebben verlaten. Ze wonen hier als wilden. Als Joost hen het verhaal vertelt begrijpen ze dat hij hun kind is.

'Jij hoort bij ons,' zegt zijn echte vader. 'Ooit hebben ze jou van ons afgepakt. Nu ben je terug. En Thea is ook welkom.' Hij omhelst zijn vader en dan zijn moeder, en ook Thea doet dat. En ze leven nog lang en gelukkig.

De Bizonjacht

Hij voelde de scherpe pennetjes door de huid boven zijn tepel gaan. Het waren een soort pijltjes, een soort scherpe botjes met kleine veertjes aan weerskanten als kwastjes. Die voelden zacht tegen zijn huid aan, maar de pijltjes waren scherp. Het deed wel even heel erg pijn, maar daarna raakte hij er meer en meer aan gewend. Hij moest een lange trap op bekleed met bruin fluweel of suede. Moeder overste stond op hem te wachten op de hoogste trede. Ze stond bij een groot portaal, een poort. “Je wist dat dit moest, hè ?' sprak ze. 'De pinnen moesten erin, anders zou de bizon je bezeten kunnen maken.' Hij knikte. Samen met haar liep hij door de poort. Ze kwamen in een duister veld waar in de verte de bizons graasden. 'Hier gaat het gebeuren,' sprak ze. Hij kreeg een speer, een pijl en boog met een mes. Ook kreeg hij een net.

'Ik wil niet,' zei hij. Moeder overste stond daar met een gesel. 'De kerk wil het,' sprak ze

zelfverzekerd. Hij boog zijn hoofd. Hij wilde de vader-priesters niet teleurstellen, en al helemaal niet moeder overste. Plotseling richtte hij de speer op haar. 'Ik kan het niet !' riep hij. En hij rende weg. Hij voelde zichzelf een banghaas, een grote mislukkeling. Hij rende de trap af naar zijn kamer. Hij deed de kamer op slot, voor het geval moeder overste achter hem aan zou komen. Ze had altijd die gesel wel, maar had haar die nog nooit zien gebruiken. Moeder overste begreep hem wel. Midden in de nacht kwam hij zijn kamer uit, en ging de trap op om vervolgens door de poort te gaan. Er waren daar een groep vrouwelijke jagers. 'Waar ga jij naartoe ?' vroegen ze.

'Ik wil hier weg,' zei hij. 'Dit is niks voor mij.'

Hij keek de lucht in, waar de nachtzon was verschenen. Er kwamen zoveel bizons uit voort die door de lucht gingen. De lucht leek wel op een grote vlakte met een heleboel velden. 'Waar gaan die naartoe ?' vroeg hij aan de vrouwen.

'Zij zullen de kerk aanvallen,' zeiden de vrouwen serieus en ernstig. In zijn gedachten zag hij moeder overste voor zich. Hij sprong op één van de jachtwagens, en maakte zijn speer klaar. Zo ging hij de nacht in. Hij joeg op de bizons alsof hij op de zon joeg. Gehuld in een bizonkleed kwam hij terug.

'Moeder overste zal trots op je zijn,' zeiden de vrouwen. De volgende dag ging hij naar moeder overste met zijn kleed. Zij nam hem in haar armen. 'Ik ben trots op je, jongen,' sprak ze. 'Eindelijk heb je jezelf overwonnen. Dat is een hele grote stap. Je bent erg moedig geweest.'

De nacht daarop ging hij weer op jacht, en kwam terug met een bizon-schedel. Die gaf hij aan moeder overste. Moeder overste drukte de schedel tegen zich aan. De dag erna stierf zij. Hij zwoer dat hij voor altijd voor haar en de kerk zou jagen. Hij zou de kerk tot overwinning brengen.

'Iets brandt er in mij, een eeuwige vlam,
Het steekt overal, ik ben zo bang,
Maar niets zal mij stoppen, het duurt al te lang,
Ik zal over haar waken zo lang als ik kan,
Ik ben hiervoor geroepen, terug kan ik niet,
Sinds ik jou vond als mijn beste vriend.'

Hij stond op en liep naar de poort. Hij keek in de lucht, en de nachtzon was vallende, maar er waren meer bizons dan ooit te voren. Het was alsof de jacht nu pas echt begon.

Het

Hemelbed

Ze loopt op de straat. Stenen uiltjes vallen haar aan met religieuze ideeen. Ze gaat door het tuinhek, en doet het hekje weer achter haar dicht, een hek met lange scherpe punten. Ze gaat het kasteel binnen als ze door de lange vlindertuin heeft gelopen. De kok ziet haar aankomen en wuift naar haar. Als hij dat doet krijgt ze altijd een warm gevoel van binnen. De raadsels hier zijn onopgelost. Zo gaat het altijd. De stenen uiltjes vallen haar altijd aan als ze buiten de tuin is. Maar in de tuin en het kasteel heeft ze rust. Ze loopt naar boven en gaat op haar hemelbed liggen. Naast het bed staat een oude piano. Dan grijpt ze haar telefoon, en belt naar haar geliefde. ‘Hallo,’ zegt ze. Even later valt ze in slaap.

De volgende ochtend gaat ze weer door het tuinhekje, en werd weer door de stenen religieuze uiltjes aangevlogen. Het zijn de uiltjes van haar verleden. Gelukkig zijn ze nu van steen, maar ze vladderen nog steeds verschrikkelijk, en die krengen kunnen nog steeds goed bijten en met hun vleugels slaan. Vroeger leefde ze met die uiltjes, moest ze doen wat ze zeiden, maar nu konden ze haar alleen maar van buitenaf aanvallen. Ze liep door de regen en stak een paraplu op. Ze merkte dat ze daar de uiltjes ook flink goed mee van haar af kon slaan. Ze ging naar haar geliefde waar ze werkte als secretaresse. Haar geliefde had een muurtje om zijn huis waar ook stenen uiltjes opstonden, maar deze konden niets doen. Ze waren één geheel met de muur.

Zij en haar geliefde hadden een woningvereniging genaamd ‘De Gouden Leeuw’. Eens werd de stad geteisterd door een dokter die de stadsmensen dwong om giftige medicijnen in te nemen met een streng bewind van dwang-verpleging. Dit trok de stenen uiltjes aan die toen een strenge religie brachten, zodat de mensen die dokter konden vergeten. Vele mensen waren van die dokter zo ziek geworden dat ze hun werk niet meer konden doen, en hun woningen uitgezet werden omdat ze het niet meer konden betalen. ‘De Gouden Leeuw’ was opgezet om die zieke mensen een woning te geven. Het was een woningbouw voor zwervers. Nu het bewind van de dokter was verdwenen was er nog steeds het bewind van de stenen uiltjes, en de mensen waren nog erg ziek. De Gouden Leeuw had woningen voor de helft van de stad. De stenen uiltjes wilden hun religieuze dwang niet stoppen, omdat ze bang waren dat er ooit een tweede dwangdokter zou opstaan. Sinds de Gouden Leeuw bestond kwamen de stenen uiltjes niet meer in de tuinen en de huizen van de mensen, maar wel waren ze op straat, en vielen voetgangers lastig. Ook hielden ze zich op bij muurtjes en hekjes. Ze waren een plaag in de stad. Natuurlijk was iedereen bang dat er een tweede medische dictator zou opstaan, maar daar zou de Gouden Leeuw wel toezicht op houden. Men zag de stenen uiltjes vaak als een kwelling.

En als zij in bed lagen, zij en haar geliefde, dan droop een lijm van hen, als het spinsel der spinnen, om de stenen uiltjes vast te plakken aan de muren. Zij vreeen voor een betere wereld, voor de vrije stad.

Sleutel van het
Paradijs

Zeevlinder

Moeder keek vader aan. 'We hebben er over gesproken, Eduard. Je vader en ik vinden het beter als je ons gewoon zou vertellen wat er gebeurd is. We willen je zo graag helpen.'

'Ik kan het niet,' zei Eduard, en rende naar boven. Zijn moeder ging achter hem aan, en ging naast hem op zijn bed zitten in zijn kamer. 'Vertel het nou maar,' zei moeder. 'Heus, het is beter dan.' Toen vertelde Eduard stoterig en schokkerig zijn verhaal. Moeder belde direkt de politie. Die kwamen ook direct naar hem toe, en onderhandelden met de daders. De vader van één van de daders kwam na een tijdje bij Eduard op bezoek. De dader moest zijn verontschuldigingen aanbieden en gaf Eduard een cadeautje, een kleine ziekenauto. Eduard glimlachte, maar viel flauw toen hij de dader strak in het gezicht keek.

'Eduard ?' zei moeder.

Eduard zag zijn vriendin voor hem staan, die eens weg ging naar een andere stad, een verhuizing, vanwege werk van haar vader. 'Marlotte ?' vroeg Eduard. 'Die is hier niet,' zei moeder.

'Ik heb haar nodig,' stamelde Eduard. Hij hoorde het geluid van politie-auto's. 'Ze komen,' zei hij. 'Ze maken alles goed.'

Eduard kon niet goed lopen. Hij had zijn vriendinnetje nodig. Ze was er niet. Hij belde haar op. Ze kwam direct naar hem toe. 'Eduard, lieveling,' zei ze. Toen werd Eduard wakker. Hij had alles maar gedroomd. Zijn vader en moeder zouden hem nooit geloven. Zijn leven was een nachtmerrie. En Marlotte zou hem nooit meer terugwillen. Waarom wist hij niet. Hij was altijd goed voor haar geweest. Hij had een goed contact met zijn piano-leraar. Die sleepte hem er doorheen. Op een dag vroeg de piano-leraar of Eduard niet gewoon bij hem wilde wonen. Eduard stemde toe, maar wat graag. Hij wilde zijn ouders nooit meer zien.

'Marlotte,' zei de piano-leraar, 'is een vreemd meisje. Ik heb haar nooit vertrouwd.'

'Maar ik houd van haar,' zei Eduard.
'Dat begrijp ik,' zei de piano-leraar, 'maar toch.'
'Ik kan niet zonder haar leven,' zei Eduard. 'Ik ben bang dat ik gek word zonder haar. Ik mis haar.'
De piano-leraar probeerde hem te sussen. 'Ze is heel erg duister. Er klopt gewoon iets niet met haar,' zei hij.

Eduard ging achter de piano zitten, en zong een liefdeslied. Hij was wel heel erg blij dat hij bij de piano-leraar kon wonen nu. Die was altijd al als een vader voor hem. Die nacht in bed had hij een duistere droom waarin Marlotte hem probeerde te verdrinken, en plotseling veranderde ze in een

duister beest. Ze trok hem de diepte in.

Ineens zaten ze in een schoollokaal. Zij zat voor hem als de juffrouw. 'Ik ben Lazarus,' zei ze.

'Wat bedoel je,' vroeg Eduard.

'Ik ben een boom,' sprak ze.

'Waarom dan ?' vroeg Eduard.

'Omdat ik het zeg,' zei ze, en sloeg met haar vuist op de tafel. 'Ik ben een boom vol van bloemen en geheimen. Ik ben meerdere personen, en ik draag de sleutel voor jou. Ik wil je niet vernietigen, ik wil je brengen naar de andere wereld.'

'Dat is een leugen,' zei Eduard. 'Je wilde niets meer van me weten.'

'Ik weet het,' zei Marlotte. 'Maar ik ben Lazarus.'

'Wat bedoel je ?' vroeg Eduard.

Ze begon te huilen, en zei : 'Ik ben de Lazarus-boom.'

'Wat is dat,' vroeg Eduard.

'Niets,' zei ze. Eduard schrok wakker. Ze stond voor hem in een prachtig witte jurk als bloesem. 'Ik ben al dood,' zei ze. 'Ik ben een bloem, de lazarus-boom, een mysterie voor jou, een raadsel.'

Eduard dacht dat hij gek aan het worden was en probeerde te roepen, maar het was alsof zijn mond op slot stond.

'Ik wil je overweldigen,' zei ze. 'Maar ik kan het niet. Hij houdt me tegen.'

'Wie is hij ?' vroeg Eduard.

'Je vader,' zei ze. 'Ik ben dood, Eduard, dood. Je vader heeft mij vermoord.'

'Je moet daar weg,' zei Eduard.

'Ik wil bij je zijn,' zei ze, 'maar ik kan het niet.'

'Leugens,' zei Eduard. 'Je zei altijd dat je juist niet bij me wilde zijn.'

'Help me,' zei ze. 'Ik kan het niet helpen. Ik ben meerdere personen. Ik kan niet praten.'

'Je komt anders aardig goed uit je woorden,' zei Eduard.

'Ik kan niet zeggen wat ik wil zeggen,' zei ze.

'Ik houd van je, Eduard,' zei ze.

'Ik geloof je niet,' zei hij. 'Je hebt me laten wegteren.'

'Alsjeblieft, ik smeek je,' zei ze.

'Wat bedoel je,' vroeg hij.

'Ik ben een lazarus-boom,' zei ze.

'Ja, dat had je al eerder gezegd,' zei hij.

'Ik groei, en ik kan het niet stoppen,' zei ze. 'Ik heb meerdere takken.' Toen begon ze te schreeuwen en te gillen. 'Nu sta ik in brand,' riep ze.

'Toe, help me,' gilde ze. 'Mijn vader verbrandt me.'

'Ik houd van je, Marlotte,' zei hij, en omhelsde haar. Hij probeerde haar te sussen, maar ze werd steeds wilder.

'Ik ga van je scheiden,' zei ze. 'Ik heb teveel pijn, ik ben te gevoelig. Ik brand, en jij gaat ook branden.'

'Het is okay, schat, ik wist niet dat we getrouwd waren, maar wat je dan ook zegt,' sprak hij kalm.

'Eduard, blus me,' zei ze.

'Hoe ?' vroeg hij.

'Met kussen,' zei ze.

Eduard begon haar te kussen, maar het leek allemaal veel erger te worden. Hij begon ook te branden. 'We moeten rennen,' zei hij. 'Waar naartoe ?' vroeg ze.

'Naar het bos,' zei hij. Snel renden ze het huis uit naar het bos, maar alle bomen waren aan het branden. Ze hoorden veel gegil en geschreeuw. 'Liefste,' riep ze. 'Als ik het niet overleef, vergeet nooit, maar dan ook nooit, dat ik altijd van je heb gehouden. En nu zelfs meer dan ooit.'

'Ik geloof je niet !' riep hij. 'Je bent er nooit voor mij geweest !'

'Ik kon het niet !' schreeuwde ze. 'Ti sento ! Ik ben te gevoelig !'

'Je zei dat je niet meer van me hield. Je zei zelfs dat je nooit van me hebt gehouden !' schreeuwde hij.

'Ik ben de lazarus-boom !' riep ze terug. 'Dingen gaan niet zoals ik wil dat ze gaan.'

'Je hebt me verraden met Judas-kussen !' schreeuwde hij. Alles stond in brand. Spoedig waren ze in een vuurzee. Ze huilde.

'Ik kan er niet tegen dat je lijdt. Ik wil je helpen, ik wil je troosten, zoals ik nachten met je op heb gezeten, maar je was gemeen naar mij,' zei Eduard.

'Jij lijdt ook, zoals ik lijd,' zei ze.

Hij had haar stevig in de grip. 'Liefste,' huilde hij. 'Het maakt niet uit dat ik lijd, maar ik kan er niet

tegen als jij lijdt. Ik heb daar nooit tegengekunt, wat je me dan ook hebt aangedaan.'

'Ik ben een lazarus-boom,' huilde ze.

'Ik weet het,' zei hij. 'Wacht gewoon totdat het gaat bloesemen.'

'Nee,' huilde ze, 'het gaat nooit meer bloesemen. Het gaat branden.'

'Ik zal je veilig maken,' zei hij.

'Hoe ?' vroeg ze. 'Waarom jij ? Omdat je de vader van mijn kinderen bent ?'

'We hebben nooit kinderen gehad,' zei hij.

'Dat is wel waar,' huilde ze.

In zweet werd hij wakker. Het was een nachtmerrie. Ze lag naast hem, met schuim op haar mond. Hij had ook schuim op zijn mond. Ze hadden samen drugs genomen van de lazarus-boom, om in een andere realiteit te komen, maar dat ging niet altijd goed. 'Ik... ik brand,' huilde ze zachtjes. Hij nam haar in zijn armen. 'Het spul heeft bijwerkingen,' zei hij, 'maar het zal ons er doorheen slepen. We zullen aankomen in die andere wereld.'

'Ik wil niet meer, baby,' huilde ze. 'Het is te zwaar. We lijken wel vijanden van elkaar.'

'De liefde is een oorlog,' zei hij. 'We vechten voor elkaar, en zonder scheiding is er geen verzoening. Zonder ijs is er geen vuur, en zonder verwarring is er geen helderheid.'

Maar alles moet toch ergens stoppen,' huilde ze.

'Oh, maar deze wereld is groot,' zuchtte hij. 'Ja, zo groot,' fluisterde ze. 'Ik kan niet meer.' Hij troostte haar.

Ze stopte met de drugs, terwijl Eduard ermee doorging. Ze begonnen uit elkaar te groeien, en het eindigde in een scheiding. Ze was koud, bevroren, en Eduard was warm. Hij begreep haar wel, maar zij begreep hem niet, en begon alles te ontkennen. Ze was niet meer zoals ze was, alsof ze zich ergens voor probeerde te verstoppen. Op een dog sloegen de stoppen bij Eduard door. Hij begreep haar niet meer, en was boos. Toch wilde hij dat ze gelukkig was. Het scheen niet goed mogelijk te zijn bij haar. Ze schreven brieven, en in die brieven schreef ze hoe slecht ze er aan toe was. 'Is dit nu alles wat je wilde ?' schreef hij terug.

Op een dag schreef ze terug dat ze een nieuwe drug had ontdekt, veel veiliger volgens haar. Eduard kwam bij haar langs. Ze scheen weer een warme vrouw te zijn. Ze glimlachte toen ze hem zag. Hij was nog steeds erg boos, en keek koud op haar neer. 'Spuit het maar in mijn arm,' zei hij. Ze hurkte voor hem neer, en spoot in zijn been. 'Daar,' zei ze. Eduard viel op de grond. De kinderen kwamen binnen. 'Wat doet pappa daar ?' vroeg de middelste.

'Pappa is gek,' zei Marlotte. Schuim kwam op zijn mond.

'Is hij aan de drugs ?' vroeg de jongste.

'Ja,' zei Marlotte, 'ik heb hem wat toegediend, van dat spul wat wij ook altijd gebruiken.' Ze trok hem naar een bed, en legde een jas over hem heen. Even later kwam ze bij hem liggen, toen de

kinderen weer weg waren. Ze spoot wat in haar been, en verloor haar bewustzijn. Een vuur kwam in haar hoofd, en ze werd verbonden met zijn hoofd, en zijn hart. 'Namens de vereniging van bomen, hartelijk welkom,' zei een stem. 'Ik heb het nog eens nagekeken, jullie zijn inderdaad geregistreerd. Welkom terug dan.' Een groen vuur kwam over hen. 'De godin van scheiding heeft jullie hier gebracht.'

'Het is haar schuld,' zei Eduard. 'Zij heeft die vervloekte scheidingsformulieren ingevuld.'

'Oh, op onze afgesneden huid ?' vroeg de stem. 'Dat is niet zo netjes.'

'Nee, niet zo netjes,' zei een andere stem. 'Zij gaat dus de afwas doen.'

'Maar ik heb al gekookt,' zei Marlotte. 'Dus ik ga ook niet nog eens de afwas doen. Kom zeg, eikel.'

'Ze heeft gelijk,' zei Eduard. 'Zij heeft mij de drugs toegediend, dus ze hoeft dan toch ook niet de afwas te doen.'

'Wel, hoor je nou niet eens even wat je zegt, domoor,' zei de stem. 'Zij heeft jou deze rommel aangeboden, dus dan zal ze potdorie die rommel ook op gaan ruimen.'

'Het is mijn schuld,' zei Eduard. 'Ik heb de rommel aangenomen. Ik had haar nooit naar binnen moeten halen. Ik ben zo dom geweest haar te vertrouwen.'

'Waarom heb je haar naarbinnen gehaald ?' vroeg de stem

'Ik wilde haar helpen,' zei Eduard.

'Hield je van haar ?' vroeg de stem.

'Absoluut en ongetwijfeld,' zei hij.

Heel langzaam werd hij wakker. Het was maar een droom. Ze was ver weg van hem, en zover hij wist was ze niet aan de drugs. Hij wel dus. Voor hem was dat de enige weg eruit. In haar brieven schreef ze hem hoe slecht het met haar ging. Hij wilde haar helpen, maar wist niet hoe. Ook was hij boos. Die boosheid werd eigenlijk elke dag erger, en het brief-contact stopte weer. Hij stortte zich nog meer op de drugs dan ooit tevoren. De bomen waren zijn helden. Hij had geen vat meer op de realiteit, en het was beter zo. Die realiteit werd volgens hem in stand gehouden door bomen-haters. 'Eet eens een vruchtje, lik eens een appeltje, laat je eens inspuiten door een lazarus-boom, voor een mooie droom. Eet eens een stukje hout, lik eens aan boomblad, aan zijn bast en zijn schors. Beklim eens een boom, hang eens aan een tak.' Hij zong een liefdeslied aan de piano. Het was een meedogenloos ritme. 'Klim eens op een appel, duik eens in een aardbei, grijp eens naar een roos. Ja, haar dorens zullen je verscheuren, maar ... maar ... laat dat je niet tegenhouden. Lik eens aan de honing, ja, haar dorens zullen je mond sluiten, maar ... maar .... laat dat je niet tegenhouden ... Vecht eens met een beer, laat de honing zijn voor iedereen. Vecht eens met bijen en wespen. Het geheim is niet alleen van hen ... Lik eens aan een tak, snuif eens wat bloemenzaad, grijp eens een plant, ook al krijg je dan een blaar. Ook al ga je dan bloeden, en lig je in het bad, ook al zal de storm dan woeden, wie doet dat wat .... Het gaat toch om de zomer, het holle in de boom, het gaat toch om de dauw in de morgen, en het morgenrood, doe wat je kan om daar te komen ... het avondrood zal je genezen .... Vecht in de oorlog, de oorlog der liefde, zet elkaar vrij, voor welke prijs dan ook, want wat is een prijs ?

's Nachts staar ik je aan, 's nachts hoor ik je stem en lied,

De morgen spoelt het weg, maar jij zult altijd zijn, de moeder van mijn kinderen,
Ik laat altijd een kaarsje voor jou branden,
Eens zal ik je eruit krijgen, uit die slimme doos,
Eens zal ik die sloten door mijn liefde smelten,
Ik ben nog jong, gouden tijden staan nog steeds op mijn roos,
Je bent in mijn herinnering, een nachtmerrie, een vlinderding,
Alle dingen schijnen twee kanten te hebben, alle kanten zullen in de tijd opzwemmen,
Alle kanten zullen hun gezicht laten zien,
Ik heb er tien, ik heb er tien, maar ik wil de jouwen ook zien,
Mijn lieveling .... mijn vlinderding .... de nachtmerrie is slechts een herinnering ...
Meer kan het niet zijn, ik ren nu .... vrij,
Over de heg, over de heuvel, de winter kan mij niet meer vasthouden,
De zomer maakte mij vrij, jij, zomervlinder, jij vlinderding ...

Ik vond jou, als een zeemeerman, aan de kusten van Spanje, kapotgebroken aan de rotsen,
Als een zeemeerman nam ik jou op, en gaf je de adem van de zee,
Maar de zee begon te branden door jouw vuur,
De zeevlinder nam ons beiden mee, en brak de muur,
In mijn lijst ben je nu, in mijn schilderij, in de bizonjacht,
Wij verdrinken samen in de gracht, todat de boot van Venetie ons opneemt,
Met de staf van zeebloemen en zeebloesem,
Met de staf van zeewier, als de staf der zeemeermannen,
Kom niet dichterbij, ik ben maar een zeemeerjongen,
Kom niet dichterbij, want je komt onder mijn betovering,
Ren nu, ren nu, voor je leven ... Als het leven je lief is,
Of heb je mij lief ... of de last der leugens ....

Negen van de tien keer loog je tegen mij,
Negen van de tien keer ... onder het sprei der bloemen ....
Als bloemen logen zoals jij, zouden ze nooit bloeien ...
En te bedenken dat je mij als leugenaar zag,
Zoveel bloemen op mijn graf,
Zoveel bloemen die je mij nooit gaf ...
Zoveel bloemen op jouw graf, door de zeevlinder gebracht ...
Maar de ware liefde breekt de grenzen van het leven,
Als een vuur die jou zelfs uit de hel kan opnemen ...
Denk je dat je naar de hemel kunt ontsnappen ....
Op de rug van de zeevlinder

Bedenk dat dit heel goed het laatste lied kan zijn wat ik ooit tot je zing,
Dat de zeevlinder het laatste is wat ik je geef ...'

'Eduard, Eduard,' riep zijn moeder. Kom uit je bed. Bijna schooltijd.
Eduard draaide zich om, en wilde weer slapen, maar het schelle getetter in zijn oor van zijn moeder besliste anders.
Snel begon ze hem wakker te schudden. Ze trok hem uit zijn bed en omhelsde hem.
'Mamma, kus me niet meer,' zei hij, 'anders kom ik hier nooit weg.' Toen liet zijn moeder hem los.
Hij kleedde zich aan, nam zijn tas mee, en vertrok met de bus.

Op school keek hij haar niet aan. Zij keek alleen maar naar hem door haar ooghoeken. Zij was zijn wapen tegen de reuzen, maar de drugs die zij hem gaf had hem bijna vermoord. Het was haar spreekbeurt vandaag, en ze begon spook-verhalen te vertellen. Hij opende zijn hart een beetje voor

haar. Ze stond daar bijna als een militair. Ja, zij voerde oorlog, en hij wilde in haar leger. Ze begon bloemen te tekenen op het bord, en schreef zijn naam. Hij voelde zichzelf in brand staan met liefdesvuur. 'Nu heb ik het ware vuur, riep hij,' terwijl de andere kinderen in de vlammenzee begonnen te verdwijnen. Hij hief haar op het schip. 'Geweldig is dit,' zei ze. 'Ja, je hebt mij flink in de war gebracht met die drugs,' zei hij, 'maar dit is goed.'

'Daar is het om te doen,' zei ze.

'We moeten maken wat er van te maken is,' zei hij. De vlammen werden wilder, maar het was goed vuur, liefdesvuur. Zij brandde nu ook, en ze voelde zich goed. 'Voel je je nu eindelijk goed, schatje ?' vroeg hij. Ze knikte, en zuchtte van verlichting. Hij nam haar in zijn armen, en ze stegen op. 'Dit is de sleutel van het paradijs,' zei ze. 'Ik wist dat je dit kon doen.'

'En ik wist dat jij het kon doen,' zei hij. 'Ti Sento. Ik voel je.'
Maar zwetend werd hij wakker in een vuur dat hij niet begreep. Hij begon boos te worden, en zonk weg in hopeloosheid. 'Ik was er bijna,' dacht hij. Maar hij wist niet waar het allemaal om draaide. Waar ging het nu eigenlijk om ? Was dit alles niet gewoon zinloos ? Maar ja, hij wilde niet in ongeluk blijven leven. Of bracht het ongeluk hem naar een dieper geluk ?

Zij beschuldigde hem. Brieven van schuld kwamen binnen, de één na de ander. Het was als een muur met kettingen. Hij kroop naar zijn piano, moe, en verkrampt door de pijn. Hij hees zichzelf op aan de piano, en begon te spelen.

'Liefde is beter dan drugs, maar ik heb de liefde niet, alleen maar haat,
Liefde is beter dan jou, maar wat is de liefde waard ...'

Hij greep naar de drugs en begon te slikken als een gek, zodat hij bewusteloos viel aan de piano. De godin van scheiding scalpeerde hem, en gaf hem een doornenkroon. Hij verloor zijn verstand. Hij hulde zichzelf in een rood kleed, en kroop op de piano waar hij begon over te geven.

'Ik ben de koning van de gekken, ik ben de koning van het gemis,
Ik ben de koning van de pijn, en ik heb niets meer,
Ik ben de koning van de gekken, ik ben de koning van het land,
Want alleen de koning van de gekken kan dit gekke land besturen ...

Ik ben de koning van de gekken, ik ben de koning van de drugs,
Ik ben de koning van het afscheid, ja, mijn dag kan niet meer stuk,
Ik ben de koning van het huwen, ik ben de koning van het scheiden,
Alleen de dommen volgen mij, maar de wijzen vermijden mij ...'

Dat kan me niet schelen !' schreeuwde Eduard met schuim op zijn mond. 'Het schijnt de enige weg naar het paradijs te zijn. Het is een oorlog.'

'Goed, je hebt de oorlog bar verloren, bar en boos,' zei de stem.

'Ik zal opstaan als de nachtvlinder,' zei Eduard, 'en mijn geliefden vrijzetten.'

'Toe nou, Eduard, nou niet zo hoogmoedig, jongen,' zei de stem. 'Daar zit niemand op te wachten.'

Eduard begon de piano te slopen. En begon wild om zich heen te slaan. Hij werd omsingeld door vlinders, en Marlotte stond ineens voor hem.

'Jij weer,' zei Eduard.

'Drugs is niet goed voor je, Eduard,' zei ze.

'Waarom gaf je me het dan ?' vroeg Eduard.

'Ik kon het geld goed gebruiken,' zei Marlotte. 'Ik heb er goede kinderen van gekocht.'

Er was glas tussen Marlotte en Eduard. Drie kinderen verschenen aan de kant van Marlotte. 'Dit zijn je kinderen,' zei ze.

'Ik wil ze niet zien,' zei Eduard.

'Ze hebben je nodig,' zei ze.

'Het zijn mijn kinderen niet. Je hebt ze gewoon met mijn geld gekocht, dat is alles,' zei Eduard.

'Toe, Eduard,' zei ze bijna smekend. 'Ik wil niet ontkennen dat ik in het verleden hele verkeerde dingen heb gedaan, maar we moeten maken wat er van te maken is. De kinderen hebben je nodig. We kunnen die situatie niet ontkennen. Zij kunnen daar verder niets aan doen.'

'Je hebt gelijk,' zei Eduard, 'maar het zijn mijn kinderen niet.'

'Adopteer ze dan, als je me niet geloofd,' zei Marlotte.

'Nee, ik heb helemaal niks met je te maken,' zei Eduard.

'Ik ben in je bloed,' zei Marlotte. 'Ik ben je drugs. Helemaal fout wat ik heb gedaan, maar ik kan er niet uit. Ik zit in je genetisch materiaal.'

'Ik wil dat je weggaat, Marlotte,' zei Eduard. 'Ik wil je niet. Ik heb dit nooit gewild. Je hebt gewoon misbruik gemaakt van mijn situatie. In een zwak moment kocht ik die drugs van je ... en ja, in een zwak moment ... kocht ik je.'

'Precies, en hier zijn je kinderen,' zei Marlotte. 'Reken ze het niet aan.'

'Het lot bracht ons tezamen,' zei Eduard. 'Maar je hebt mij te lang genegeerd. Het roept herinneringen op.'

'Vergeef me, Eduard,' zei Marlotte.

'Hoe vaak heb ik jou wel niet om vergeving gevraagd, en je hebt het me nooit gegeven, en dat terwijl ik je nooit iets heb aangedaan. Ik ben altijd goed voor je geweest,' zei Eduard.

'Ik kan niet met mijn kinderen leven,' zei Marlotte.

'Het zijn de vruchten van jouw zonden,' zei Eduard.

'Maar als jij me helpt, zijn het de vruchten van vergeving en vernieuwing,' zei Marlotte.

'Barst,' zei Eduard.

Marlotte begon te huilen. 'De kinderen hebben een gezonde vader en moeder nodig.'

'Al wat jij doet is drama maken,' zei Eduard. 'Word je nou nooit eens moe van jezelf ? Je hebt mij kapot gemaakt met die drugs.'

'Die drugs zat in mij. Mijn vader heeft ....' snikte Marlotte.

'Ja, ja, ja, houd daar nu maar over op, dat heb ik al zo vaak gehoord,' zei Eduard.

'Je moet eens weten hoeveel drugs hij in mij heeft gepompt,' snikte ze. 'Ik ben zelf drugs nu.'

Eduard nam een likje aan haar. 'Gadverredamme, dat is toch walgelijk,' schreeuwde hij.

'Ik kan er niets aan doen,' huilde ze nog harder.

'Je bent gewoon een drugs-hoer,' zei Eduard.

'Heb medelijden met me,' jankte ze.

'Waarom zou ik ?' schreeuwde Eduard. 'Heb jij ooit medelijden met mij gehad ?'

'Pappa, alsjeblieft, ik smeek je,' zei het middelste kind.

'Ik heb jullie nooit gezien,' zei Eduard. 'Het doet pijn jullie nu te zien.'

Het kind gaf hem een klein computertje. 'Hier pappa, hiermee kunnen we contact hebben met elkaar.' Toen vaagde alles weg. Hij zat achter zijn computer. Hij zag Marlotte op het scherm, en zijn kinderen. Het was een fantastische wereld in de computer, en hij stapte naar binnen. Ze namen hem bij de hand en namen hem naar een huisje. Alles was zo anders nu.

Arnold Lovehold was een computer expert, en hij zorgde ervoor dat de familie banden weer zorgvuldig werden samengesmeed. De zee-vlinder was inmiddels vrijgekomen uit de zee-kokon. Arnold Lovehold was een diepzinnige man, een filosoof, maar tegelijkertijd heel practisch. Met technologie wist hij alles voor elkaar te krijgen. De familie was voor een lange dag op het strand. De zee kolkte, en het zand was warm. Thuisgekomen ging Eduard op het bed liggen. Het was alsof het altijd zo was geweest, alsof er nooit iets was gebeurd. De familie leefde in vrede.

Troon der Lelies

En ik liep bijna dronken naar de brug. Ik had een oorlogs-trauma in mijn hoofd. Aan de overkant van de rivier waren lelies. Ook was er een stad van lelies. Ik liep langs de grachten.

Een vrouw met een wit en zachtgele hoed keek naar me. Ze had ook een zacht gele, witte jurk. Ze zeiden dat zij de vrouw der lelies was. Zonder adem keek ik naar haar. Haar hand was bedekt met Belgisch kant. Ze wees naar mij, en toen naar een huis. Ze wenkte mij om met haar mee te komen. Dronken liep ik achter haar aan. Ik had niets gedronken, maar ik was dronken van het oorlogs-trauma.

We moesten een trap op, en gingen in rieten stoelen zitten. Ze glimlachte naar mij, maar ik kon haar ogen nauwelijks zien vanwege de sluier van haar hoed.

We dronken wat, en zij vertelde haar verhaal, het verhaal over de stad. Hier had ze altijd gewoond, maar een oorlog had alles verscheurd, al haar herinneringen. Zij had ook een oorlogs-trauma … Terwijl ze vertelde keek ik uit het raam, waar ik de lelies zag in de vijver en in de gracht, en het was alsof ze mijn naam uitspraken. Zij tikten op de ramen.

De lelies hadden alles zien gebeuren. Zij waren de veroorzakers van de oorlog. Haar herinneringen waren van elkaar getrokken. Ze haperden, zoals de mijne. Het waren allemaal fragmenten in onze hoofden. Ik moest ze zien te rangschikken, maar de lelies trokken ons uit elkaar. Later scheen ze er niet eens te wonen. Ik was te dronken. Ik liep langs de lelies, een pad maakte ik door hen. Ik had mijn zwaard, mijn mes en mijn speer, en zoveel pijlen op mijn boog. Eén pijl had een touw. Ik kon op het kasteel komen. Zo kwam ik dichtbij haar ramen. Dus hier woonde zij. Zij had deze illusies en weerspiegelingen op mij afgezonden. Ik klom door een raam, en zag haar daar zitten. Met haar witte, zachtgele taartjes, als mokka taartjes. Ze at, en sprak, maar ik wist niet tegen wie. Misschien wel tegen mij, maar zij zag me niet. Of ze zag me wel, maar deed alsof ze mij niet zag.

Ik moest mijn herinneringen op orde zien te krijgen. Ik stapte op haar af. Zij stond op, en schudde mij de hand. Ze glimlachte. 'Eindelijk ben je gekomen. Zoveel hopen van dromen.'

Ik keek verlegen naar beneden.

Ze liet mij de stad zien. We gingen langs alle lelies. Ook liet ze mij de valleien zien, waar de lelies weelderig groeiden.

Ik bracht de lelie tot haar. Ze zat op een troon.

Laura
de Indiaanse

Ze ging met rode bloemen over de huid van haar prooi. Toen wierp ze de prooi tussen de bruine bloemen. De bruine bloemen deden haar altijd zingen.

Ze kookte haar prooi op, en toen was de dag alweer om. Haar tent is wild, gemaakt van bizonvellen, zoals haar hart is. Haar tent is groot en harig, zoals haar hart is. Zij is de meesteres van de wildernis.

Wanneer zij haarzelf omdraait, jaagt zij. De prooi is op zijn hoede wanneer zij haar rug naar hen toekeert.

Diep in de wildernis woont zij. Diep in de wildernis troont zij. Er waren wat dingen die alleen zij kon weghalen. Daarom bezocht ik haar. Zij schreeuwde hard. Ik moest altijd op mijn hoede zijn. Ze liet rode bloemen over mijn huid heenglijden, en duwde mij vaak in de bruine bloemen. Grote bruine bloemenvelden liet ze mij zien, en daarachter was de hei.

Ze kon het mij niet uitleggen wat de hei was. Ze wilde daar eigenlijk niet komen, maar ik hielp haar daar. Toen wilde ze er zelfs wonen, maar eerst gebruikte ze het als jachtterrein. Ze had dikke, forse heupen. Ik bevroor altijd als ik haar zag. Ik kon haar niet de baas. Als ze haar dikke, forse heupen draaide was ik verloren.

Nog vaak ging ik terug naar Laura de indiaanse, want er waren dingen in mijn leven die alleen zij kon weghalen, dingen die alleen zij de baas kon zijn. Maar ik zocht haar steeds minder op, omdat het leven mij opslokte. Altijd was ik druk. De rook van de stad hield mij tegen, had mij gevangen. Ook was ik een beetje bang voor Laura de indiaanse. Er was niemand zoals zij.

Nooit begreep ik waarom ze mijn huid bestreelde met rode bloemen. Het bleek een ritueel te zijn. Nooit begreep ik waarom ze me altijd duwde in de velden van bruine bloemen. De bruine bloemen deden haar zingen zodra ze ze zag.

Glorieus was haar speer, genadeloos haar mes. Op een dag bezocht ze de stad waarin ik was opgesloten, helemaal tot achter het rookgordijn. Ze liet mij daar de rode en bruine bloemen zien, en ik huilde. Ik miste hen. Zij was de natuur voor mij, de wildernis. Ze had mij veel geleerd. Ze zei dat ze nu op de hei woonde, en dat ze dat aan mij te danken had. Ik keek haar aan met grote ogen. Ze zei dat ik speciaal voor haar was, en wilde me weer meenemen. Ze wilde mij voor altijd vasthouden. Maar in paniek rende ik weg, en nooit heb ik haar teruggezien.

Nu slijten mijn dagen met gemengde gevoelens, wanneer ik denk aan Laura de indiaanse. Wilde dromen heb ik over haar, zoals haar hart wild was. Ik weet niet waar ze is, en ik durf niet op zoek te gaan. Misschien woont ze nog steeds op de heide. Ze vertelde me dat ze daar een huisje had, een hutje, of een tent. Ze deed er niet duidelijk over. Ze was altijd een beetje vaag, en het is nog maar vaag in mijn herinneringen. Toch wil ik haar niet verloren doen gaan in mijn herinneringen. Ik heb het gevoel dat ze belangrijk is, en dat ik haar nodig heb.

Elke avond brand ik een kaarsje voor haar, voor Laura de indiaanse. De dromen worden steeds wilder. Het is alsof ik bij haar hoor, en zij bij mij. Maar haar bezoeken durf ik niet. Ik zou op zoektocht kunnen gaan, maar de heide is groot, te groot. En misschien is ze daar allang weer vertrokken, want dit alles was lang geleden. Het lijkt wel alsof de herinneringen veranderen, alsof de tijd stilstaat. Ik bevries wanneer ik aan haar denk, maar wordt dan weer heel warm, en bang. Het is een vreemde mengeling van gevoelens en emoties, en vreemde gedachtes. Ik voel me dan heel extreem. De dromen beginnen me zelfs overdag te beheersen. Ik krijg haar niet meer uit mijn gedachtes weg lijkt het wel. Ik denk dat ik verliefd ben, op Laura de Indiaanse. We hadden het zo goed samen, en nu is alles weg. Ik kan alleen maar dromen.

Oh Laura de Indiaanse, wat is er toch van ons geworden,
We hadden het zo goed samen,
En je had zulke vreemde rituelen,
En dat past wel een beetje in mijn vreemde gedachtes,
Ik denk vaak aan je, en voel je altijd bij me,
Eigenlijk wordt het alleen maar sterker,
Blijf bij me, of kom weer terug,
Of is deze veranderende herinnering genoeg ?
Ik heb het gevoel dat je me nog steeds in de bruine bloemenvelden duwt,
Alsof ik wegzak in een diepe put,
Ik kan je niet bereiken, en weet ook niet of ik je wel wil bereiken,
Ik voel me zo gespleten,
Ik bekijk alles maar op een afstand,

Veilig achter de schermen van mijn herinneringen,
Maar het lijkt alsof je er doorheen breekt,
Op je hoge paard,
Je roept me, ik volg je,
Ja, ik hoor bij jou, maar de stad trekt me altijd weer weg

Voor het donker moeten we thuis zijn,
En dan krijgen we brood met melk,
Oh, Laura de Indiaanse,
Bij jou wil ik zijn.

De Heks
van de Gele Bloemen

Het lijkt erop alsof er een beest over de wolkenkrabber is gekropen. Helemaal eroverheen. En nu hangt hij daar. Eerst zag ik hem erop staan, met een vlag.

Het lijkt alsof we dit beest geen tweede kans hebben gegeven. Werd neergeschoten, en nu hangt het daar, als tussen twee rotsen in. Het water stijgt, dat is een feit.

Het lijkt erop dat de treinen vandaag sneller rijden. Hebben ze haast, of wat is dit ?

De bomen lijken hier hoog, en twee meter er tussenin. Het is goed uitgemeten. Ik rijdt op mijn fiets, en de lucht is bijna rood, alsof de moederschoot zich opent.

De struiken ruiken hier goed. Bessen hangen eraan in bosjes. Het druipt, ik heb er een goed gevoel over. En dan bessen in de koffie, bijna als vla. Miep hangt erbij als bessen, als bruisende chocola. Maar haar naam is niet Miep. Ik noem haar maar even Miep, omdat ik haar naam niet wil zeggen.

Het is nu zondag, en koud. De wind giert, maar toch zoveel warmte. Het is een gemengd gevoel en een hele afstand. Door dag en dauw stap ik. Allemaal kolen opgehoopt hier, zomaar in het bos, achterin het bos, over het spoor heen, waar ze vuilnis verbranden. Het ruikt hier lekker, maar waar ben ik ? Wie ben ik ? Alles lijkt oranje hier, uitgestrekte zandvlaktes en dor lijkende wildernissen. Maar van een vruchtbare dorheid, een andere dorheid. Het is brak land, maar dan in positieve zin. Het is een mooie mengeling van zoet en bitter, zoutig en smeuig. Ik ben verliefd. Waarop weet ik niet, maar op deze natuur lijkt het.

Ik zal hier wel altijd willen blijven. Het is hier zo rustig, en ik heb het hier niet benauwd. De stadse rook kan me hier niet raken. Ik ben ontsnapt, door de wildernis heen, tot achter het spoor. Geen

trein die me hier nog kan oppikken. De nazi's zijn ver weg.

Ik stap door, met geborrel op de achtergrond. Iemand is thee aan het maken. Oma is aan het borduren, en ook de oude tante. Zij zijn zussen. Ze zijn in mijn gedachtes. Nog steeds zijn zij daar. Zijn zij aan de overkant, of zijn zij hier ? Of is het maar de echo van het verleden. Hier staken alle gedachtes. Romig goud staart mij hier aan. En dan laat ook het goud los, het hele verleden, en wordt ik meegesleurd in de draaipoel van de wildernis, een draaikolk van struiken, als een wervelwind. Waar brengt het mij naartoe ? Ik heb dit vaker gezien.

Ik heb hier van gedroomd, en nu is het hier. Ik ben over het grijze en grauwe heen. Alles is hier bruin. Bruine bessen liggen mij het meest, als koffiebonen. De thee van het verleden kan mij niet meer meetrekken.

De wolkenkrabbers zijn hoog. Ook hier. Ik beklim ze, met mijn beitel. De muren zijn zacht. Ik kan alles erin graveren wat ik wil. Dan gooi ik mijn anker naar de maan, en trek me eraan op. Zo kom ik hoger en hoger, van planeet tot planeet, tot de rivier van melk. Bruisende melk is mijn vriend. Mijn shirt is nat. Dan zwem ik.

Ik kan over het ravijn kijken, en slinger aan een waslijn om erover heen te komen. Zoveel stemmen hoor ik daar. Waar ze over praten kan ik niet verstaan. Het is in een andere taal. Ik krijg hier een nieuw huis, een huis vol met schilderijen. Ik staar er vaak naar. De schilderijen vertellen verhalen. Ik droom er ook van.

De narcis groeit uit de put. Het maakt een brug over de zee. Gele bloemen groeien laangs de kant van de stad, als een stadsmuur. Iedereen die daar gaat wordt verward. Zij vallen in slaap en dromen vreemde dromen. Geen leger komt door de gele bloemenhaag. Allen zullen zij slapen.

De heks neemt hen mee tot een vreemd leger. Het leger van de heks zullen zij zijn.

De heks van de gele bloemen, zo noemen ze haar. Zij heeft klokken door haar hele kasteel. Zij bespeelt de viool, en maalt de molen. Zij bakt het brood, bloemenbrood, waar zij allen van slapen.

In het zwart gaat zij, in de gele nacht, zo wit. En zoveel monikken met kappen volgen haar, met langzame pas door de bloemenvelden. Deze bloemen worden wit in de nacht.

De heks van de gele bloemen, met zoveel honden jaagt zij. In de nacht is zij één en al pracht, een barbaarse strijdster is zij.

De heks van de gele bloemen, eens zag ik haar.
Ik werd getroffen als door bliksem, en toen viel ik in slaap.
Toen ik wakker werd zat ik op haar schoot.
Ik was heel klein toen.
Als kind stuurde ze me naar school.

De heks van de gele bloemen,
Zo vriendelijk was zij,
We dronken altijd samen thee,
En zij deed mijn huiswerk,
De heks van de gele bloemen,
Zij is een tunnel naar de onderwereld

Eens zag ik haar op haar paard, en ik volgde haar,

Zij leerde me de geheimen van de bossen en de wildernissen,
De heks van de gele bloemen, zij gaf mij een plaats.

Ik kon alles met haar doen, niets was haar te gek,
Ze stond altijd voor me klaar,
En ik mocht vechten in haar leger,
Om tot de mysterieen te gaan.

Een groot tovenares is zij,
Zij kent de wetten van de eeuwigheid.
Zij genas mijn hart en mijn herinneringen,
De puzzel in mij maakte zij.

Op het gele paard reed ik, achter haar aan,
Wit wordende in de nacht,
Zo viel ik in slaap, om tot een dromenwereld te komen,
Tot de heks van de gele bloemen,
Zij roept mijn naam.

De heks van de gele bloemen,
Ik kan altijd alles met haar doen,
Niets was haar te dol, en ze was nooit moe,
Maar eens zag ik haar slapen …

Ik liep naar haar toe,
Ik had thee voor haar gemaakt,
Ik bracht haar ontbijt op bed,
Met een gekookt eitje,
En ineens was er allemaal gejoel,
Zoveel indianen kwamen uit de kasten,
De heks van de gele bloemen,
Ja, het is echt waar.

Zij leerde mij de gnosis,
Zij leerde mij lezen en vele talen,
Zij leerde mij schrijven en de schoonste kunsten,
Zij leerde mij strijden,
De heks van de gele bloemen

Over zee ging ik met haar,
Zij liet mij de wijde wereld zien,
In haar heb ik een vriend,
In haar heb ik alles gezien,
De heks van de gele bloemen.

Over het ravijn bracht zij mij,
Tot de dieptes van een woud,
Waar het altijd regent,
Altijd tropisch is,
En nooit is het koud,
De heks van de gele bloemen.

En wij drinken samen gele bloementhee,
Zij is de put naar de onderwereld,
Zij neemt mij altijd mee,
Op haar reizen benee.

En wat als we nu dieper gaan,
Tot de eeuwige wildernissen,
Zij roept mij bij mijn naam.

Dieper, ja dieper,
Steeds dieper,
Tot een kroning,
De gele kroon,
Een bloemen-woning,
Van hieruit kan ik alles zien,
Ik bewonder het zo,
De heks van de gele bloemen.

Nu maak ik mijn reizen in een boot, over de rivieren waarin langs de kanten de gele bloemen groeien. Zij houden mij dromerig, zij houden mij in slaap, in diepe slaap. Zij geven mij sap te drinken, en gele bloemen-thee.

De gele bloemen vertellen verhalen, verhalen wonderschoon.

En zij leiden tot een wonderlijke tuin, een lusthof. Wonderlijke vruchten groeien hier.

In de straten van Haarlem ontwaak ik,
Meisjes met witte bloemen in hun haar,
En witte kanten jurkjes,
Het is bloemenfeest vandaag,
Zij heeft een witte hoed,
Ik kan haar gezicht net niet zien,
Alleen haar glimlach

Dan neemt zij mij mee naar het tuinfeest,
Waar ze rijdt op één of ander beest,
En ik blijf zeggen : 'Ik ben er nooit geweest.'

De Ring van
de Leprechaun

Hoofdstuk 1. De Troon van de Leprechaun

Sonja en Eduard woonden op Flierefluit 16. Hun huis was als een koeienstal, maar wel vol met protserige spulletjes. Er werd in dit huis echt geleefd. Sonja woonde eerst op de Gregorius Laan, maar was later bij Eduard ingetrokken. Ze had een kat genaamd Darmia. Ook had ze een paar parkieten, en zelfs een vleermuis. Rekel heette die. Ze sprak vaak tot Rekel, maar Rekel zei nooit wat terug. Eduard had een oom die vaak langskwam, oom Klaas. Ze konden het erg goed met elkaar

vinden.

Er was niet veel met Eduard te beginnen. Hij was nogal koppig en eigenwijs. Hij had een hele andere kijk op het leven dan anderen. Nee, Eduard was nooit voor een karretje te spannen. Sonja was een heel gelovig mens, en ook nogal goedgelovig, en dat botste nog weleens met Eduard, want Eduard trapte nergens in. Eduard was meer paranoide, heel erg achterdochtig, en daardoor zakelijk. Toegeven deed hij overigens nauwelijks. Sonja hield erg veel van hem, want volgens haar was hij toch een hele warme man. Hij had zijn eigen wereld gecreeerd, en was hierin een gulle gever, erg hartelijk, open en gastvrij, erg mededeelzaam, maar wel verschrikkelijk manipulerend. Het is voor het goede doel, dacht Sonja altijd bij zichzelf. Ze begreep hem wel. Hij was verschrikkelijk perfectionistisch en net, maar sinds Sonja er was, was het huis een zwijnenstal, alhoewel het volstond met kostbare dingen. Hun huis was dan ook echt een hele belevenis.

Sonja stond in de keuken ham te snijden, en daarna kaas, voor de tosti's. Eduard was boven aan het werk. Plotseling werd er gebeld. Het was een dikke man met een bolhoed op. Hij was niet echt dik, maar meer gezet, maar door zijn dikke jas leek het erg dik. 'Wat zullen we nou krijgen,' zei Sonja, toen de man haar een folder aanreikte. 'Hier, voor jou,' zei hij met een hoge stem.

'Wat is dat dan ?' vroeg Sonja. 'Bent u een Jehovah's getuige ?'

'Nee, veel erger, veel erger,' lachte de man.

'Oh, ik zie het al,' zei Sonja, 'u bent van die nieuwe zaak aan de overkant ?'

Er stonden wat religieuze plaatjes op de folder, en wat plaatjes van sprookjesachtige figuren.

'Kom,' zei de man, 'je weet wie ik ben. Ik ben de nieuwe buurman.'

'Ja, maar wat is dit ?' vroeg Sonja.

'Lees het gewoon even door, lieve schat,' zei de man.

'Ik ben uw lieve schat niet,' zei Sonja gewiekst. 'En u hoeft me ook niets aan te smeren. Ik ben nu met Eduard, en hij leert mij om voorzichtig te zijn met mensen die dingen aanreiken aan de deur.'

'Maar ik ben je buurman, honey,' zei de man.

'Dat kan wel wezen,' zei Sonja, 'maar Eduard wil dat ik minder naief ben.'

'Zo, zo,' zei de man, 'je zit aardig bij Eduard onder de plak.'

'Het is voor de veiligheid,' zei Sonja.

'Ha, buurman,' zei Eduard, die net naar beneden kwam lopen.

'Voor de veiligheid hoef je het echt niet te doen,' zei de man. 'Ik ben de veiligheid zelve.'

'Kom binnen, buurman,' zei Eduard. Het bleek dat Eduard de nieuwe buren al had gesproken. Ze hadden een heleboel kinderen, en die kwamen al snel dagelijks bij hen over de vloer. Voor kinderen was het huis van Eduard en Sonja een hele belevenis, heel mysterieus ook met al die bijzondere dingen. En rommel maken viel hier echt niet op. Voor kinderen was het een paradijs.

Sonja bleek de folder helemaal vergeten te zijn. De man bleek heel aardig te zijn, en zijn familie ook. Rita was een zakenvrouw. Ze hadden ook een papegaai in huis. Eduard begon een beetje ellende te ruiken. Het was nu altijd zo druk in huis, dus hij ging er vaak vandoor.

Op een dag had Eduard een nieuwe vriendin. Sonja was ontroostbaar, maar ze mocht zijn huis houden. Eduard zou bij zijn nieuwe vriendin intrekken, die extreem netjes was. Ze moest ook niet zoveel van drukte hebben, en leefde een afgezonderd leven. Ze was een soort moderne kluizenaar. Eduard en Sonja bleven nog wel contact houden, en dat maakte het voor hen wat makkelijker om het te verwerken. Ook voor Eduard was het moeilijk de keuze te maken bij haar weg te gaan. Gelukkig hadden ze geen kinderen, maar de kinderen van de buren begonnen Eduard erg te missen, omdat hij toch wel een wonderbaarlijk persoon was. Ze mochten weleens bij hem logeren, en dan ging zijn nieuwe vriendin het huis uit, want die kon absoluut niet tegen kinderen.

Eduard voelde zich als een koning. De kinderen aanbaden hem bijna. Op een dag kwam zijn oude buurman langs, en reikte hem de folder aan. Oh ja, die folder. Die had hij nog nooit gelezen, maar die lag ook nog steeds bij Sonja ergens.

'Wat is het, buurman ?' vroeg Eduard. Er stonden religieuze plaatjes op en plaatjes van feeen. Maar ze raakten in gesprek over hele andere dingen, dus Eduard legde de folder opzij. 'Ik geloof niet zo in religie en sprookjes,' zei Eduard. Eduard had zijn eigen wereld, alles anders dan anderen. Eduard was een tamelijk uniek persoon. Bijna tot het punt dat er geen herkenning was. Eduard was bijna van een andere wereld. Hij wilde de folder eigenlijk niet lezen. Zijn haar was netjes gekamt, en hij had een stropdas. De buurman schoot bleek. 'Ik moet gaan,' zei de buurman, en vertrok.

Eduard vroeg zich af waarom de buurman zich zo vreemd gedroeg opeens. Even later kreeg hij een telefoontje dat de buurman een hart-aanval had gehad, en hij was inmiddels overleden. Eduard schrok, en greep het foldertje. Toen legde hij het foldertje weer weg, en belde Sonja. Sonja was erg in paniek, en wilde in het bos wonen.

Een paar weken later verhuisde Sonja naar een boshuisje. Ze kwam hier helemaal tot rust. Soms logeerden de kinderen van de oude buren nog weleens bij haar, maar het werd minder en minder. Sonja wist dat ze zich niet meer teveel aan mensen moest hechten, want dat deed teveel pijn.

Eduard zocht haar vaak op. Ze deden veel samen, en gingen samen op vakantie. Er leek weer een nieuwe liefde te ontpoppen tussen Eduard en Sonja. Maar ze besloten gewoon goede vrienden te blijven. De relatie tussen Eduard en zijn nieuwe vriendin was inmiddels op de klippen gelopen. Eduard en Sonja gingen vaak bramen plukken. Er groeiden veel bramenstruiken achter het huis van Sonja. Eduard hield ervan om in de tuin te werken, en begon allerlei soorten groenten, kruiden en vruchten te verbouwen. De bramenstruiken groeien wild door, om het hele huis heen. Het geeft hen een gevoel van veiligheid. Het wordt voor Eduard steeds moeilijker om het huis van Sonja te bereiken. Daarom besluit hij bij haar in te komen wonen. Ze raken steeds meer en meer geisoleerd van de buitenwereld.

Middenin de nacht klopt er een man op hun deur. De man draagt een wapenrusting, en heeft een helm op. Hij zoekt onderdak. Hij zegt dat hij op de vlucht is. Ze laten hem binnen en even later zitten ze om de tafel. De man is op de vlucht voor het leger, en beweert van een andere planeet te zijn. Plotseling zijn er allemaal lichten rondom het huis. Wapens verschijnen voor de ramen, en Sonja en Eduard raken in paniek. De man staat rustig op, en zegt dat het zijn vrienden zijn. Even later zijn er nog veel meer mannen binnen. Ze zien er inderdaad uit alsof ze van een andere planeet zijn, maar tegelijkertijd zijn ze zo menselijk. De man legt een boek op de tafel, en zegt : 'Dit boek zal jullie aarde veroveren.' Het boek heeft een zwarte kaft, maar er staan geen letters op. Dan gaan de mannen weer weg.

Eduard en Sonja durven het boek niet open te doen, en leggen het in een doos onder de kast. De dag erna is de man weer terug, en zo komt hij elke nacht even langs. Op een nacht leest hij hen voor out het zwarte boek. Op de eerste bladzijde staat de titel geschreven : Plan Voor Hen Die Echt Rijk Zijn. Dit gaat dan niet om de rijkdom van geld, maar om de rijkdom van het weten. Het gaat over mensen die weten wat er gaande is, die weten welke machten achter het wereldgebeuren schuilen. Het boek vertelt dat de wereld wordt beheerst door leprechaunen, plaaggeesten van geld, maar dat er een oorlog zal zijn tussen de leprechaunen en de trollen, en dat de trollen zullen winnen. Die trollen komen uit de dieptes van Orion, terwijl de leprechaunen alleen maar op de oppervlaktes leven. Sonja krijgt even de rillingen.

Het zou om een groot kaartspel gaan. De leprechauns met hun kaartendekken tegen de trollen met hun kaartendekken. Zo zouden er goede trollen zijn, en slechte trollen, maar de goede trollen zouden winnen. Daarom was de man naar de aarde gekomen, om de aarde voor te bereiden op die strijd, en om de aarde er goed doorheen te helpen. De man vocht mee aan de zijde van de goede trollen. Hij zei dat het leger in handen was van de leprechauns en de slechte trollen.

De man liet wat kaarten zien in het boek. Die kaarten waren belangrijk in de strijd. Ook liet hij de kaarten zien van de tegenstander, zoals de Leprechaunse Slang. 'Ik ben een wapen,' sprak de kaart, 'uitgezonden om de liefde en de zorg te doven. En dit allemaal om het medische machts-systeem te laten heersen.' Om tegen deze kaart bestand te zijn, moesten er twee kaarten getrokken worden : De Trolse Kabouter en de Trolse Vos. Snel sloeg de man het boek dicht. 'Ik voel het spoken,' zei hij. 'De oorlog is in volle gang.'

'Hoe kunnen we hiertegen bestand zijn ?' vroegen Sonja en Eduard.

'Door mee te delen in het kaartspel,' zei de man.

Ze kregen een helm op, met een vizier, waardoor ze leprechauns konden neerschieten. Ze waren al een deel van de oorlog. De man zei dat herdershonden gematerialiseerde leprechauns waren die een scherp alarm systeem vormden voor het leger op aarde, om alles te beheersen. Het was een gevangenis. De man zei dat op zijn planeet hele andere soorten herdershonden waren die hen zouden helpen in de strijd tegen de leprechauns. Dat waren hemelse herdershonden aan de zijde van de goede trollen. Een paar dagen erna nam hij wat van die herdershonden mee. Zo waren er goede herdershonden en valse herdershonden. Met hun vizier konden ze ook die valse herdershonden uitschakelen, die dus gematerialiseerde leprechauns waren die de aarde gevangen hielden. De man zei dat hij gestuurd was om die valse herdershonden spuitjes te geven, voornamelijk hun leiders, de alfa's. Dit zou een belangrijk onderdeel van de oorlog zijn, een beroemde sleutel alreeds op de planeet waar hij vandaan kwam. Het vizier maakte heel goed onderscheid tussen valse herdershonden en goede herdershonden. De valsen werden blauw op het scherm, en de goeden werden rood. Ook begonnen de blauwen erg te knipperen, terwijl de roden stabiel werden. De valse herdershonden tapten energie van een vreemde zon, de zon der wespen, waar reuzen woonden met hele kleine hoofdjes, piepklein. De oorlog was eigenlijk om de wespenzon. Degene die de wespenzon in handen zou krijgen, zou de oorlog winnen. De man vertelde dat hij de hele grote en gevaarlijke gallactische wespenzee moest overzwemmen om tot de aarde te komen. De man zei ook dat de aarde gered zou worden, als de zon der wespen in Orion zou verschijnen. Het werd ook wel de zon der gekken genoemd.

De man zei dat de hyena's van Orion de sleutel waren om de wespenzon onder controlle te krijgen, en dat de gnoes van Orion de sleutel waren om de valse herdershonden onder controle te krijgen. Hierdoor zouden de valse herdershonden in gnoes veranderen, als voer voor de hyena's van Orion. De wespenbrug was een belangrijke verbinding hier tussen. Hierover was in het boek geschreven.

Ook waren er plaatjes van te zien.

Hoofdstuk 2. De Wortelboom

De wortelboom werd bewaakt door een lange slang. Niemand mocht van die boom eten. De wortels waren hemels, en niet bestemd voor mensen. Alleen de goden konden er van eten. Kinderen ook. De slang bewaarde een eeuwenoude schat : een naakte vrouw. Zij was in deze boom opgesloten. De wortels waren haar vruchten, en brachten dromen en visioenen. Er was ook een andere wortelboom waar men wel van mocht eten, maar deze wortels brachten de dood voort. En in de woestijn verscheen een regenboog, en kinderen hadden een regenboog om hun hoofd. En ze kwamen tot het kasteel van fantasie.

Eduard en Sonja besluiten detective te worden over wat er eigenlijk aan de hand is in het heelal. In deze speurtocht ontmoeten zij Filip, een man met eigenaardige uitvindingen.

Ze vroegen hem of hij afwist van het zwarte boek. Hij kende het niet, maar toen ze hem de verhalen erin vertelden, scheen hij daar veel van af te weten. 'Oh ja,' zei hij. 'Ik kan het heelal aardig traceren met mijn apparatuur. Ik weet precies wat zich daar afspeelt. Die leprechauns bijvoorbeeld, die gematerialiseerde herdershonden, die hebben bazen. Dat zijn de pitbulls. Zij komen van een planeet ver weg waar zij leven met hun stropdassen. Pitbulls met kleren. Zij vergaderen daar. Zij beheersen de aarde.'

Filip had met zijn decodeer-apparatuur ontdekt dat het heelal was onderverdeeld in stierengevecht-velden, die beheerst werden door matador-pitbulls, een hoge vorm van leprechauns, de leidinggevenden. En deze afschuwelijke wezens werden bestuurd door nog afschuwelijkere wezens : tandartsen. Filip zei dat hij een medicijn had ontwikkeld tegen tandartsen. Hij leidde Sonja en Eduard naar een kamer waar ze op een lange stoel moesten liggen. Sonja en Eduard moesten volgens hem bevrijd worden van zware tandarts-straling. Hij activeerde zijn aparatuur, en verbond Sonja en Eduard met de aparatuur door vreemde draden. De aparatuur begon allerlei signalen te geven.

Het duurde niet zo lang. Tien minuten. En toen leidde Filip hen naar een bovenverdieping waar ze thee met gebak kregen, en daarna koffie. Filip was een aardige man, die overal veel vanaf wist te weten. Ze hadden lange gesprekken over allerlei zaken. Filip was een man die nooit opgaf, en altijd doorpuzzelde. Hij scheen een heel team te hebben van mensen die altijd weer dingen aan het uitbouwen waren, en nieuwe uitvindingen uitvoerden.

Snelheids

Duivel

Ze zaten hand in hand. Ze wilden elkaar niet verliezen. Ze waren bang, omdat zoveel relaties om hen heen stukliepen. 'Blijf alsjeblieft altijd eerlijk tegen me,' zei ze tegen hem. 'Praat alles met me

uit.' Hij knikte. 'Natuurlijk schatje.'

'Ik heb zo vreemd gedroomd vannacht,' zei ze zachtjes. 'Waarover dan ?' vroeg hij.
'Over voeten,' zij ze.
'Voeten ?' vroeg hij. 'Wat deden die voeten dan ?'
'Ze speelden,' zei ze, 'en ze deden alsof ze machtig waren.'
Plotseling kreeg hij stuiptrekkingen, en viel op de grond. Er was schuim op zijn mond. Even later zat hij weer naast haar op de bank. Ze zei niets. 'Ga verder,' zei hij. 'Waar heb je nog meer over gedroomd ?' Maar het was alsof ze in zichzelf gekeerd was nu. 'Oh, niets,' zei ze. Hij keek haar aan. Haar lippen waren vol. Hij wilde haar kussen, maar het was alsof iets hem tegenhield.

'Het zijn de tuinen,' zei hij.
'Wat bedoel je ?' zei ze bijna fluisterend.
'Nou ....,' zei hij. Maar verder kwam hij niet.

'Ik moet gaan,' zei ze.
'Waarom ?' vroeg hij.
'Ik heb nog wat dingen te doen,' sprak ze, en vertrok.

Die nacht had hij een droom. Over voeten die als dieren waren, en die op jacht gingen. Het was een vreemde droom, en de volgende dag vertelde hij het aan haar. Haar lippen waren vol en een beetje vochtig. Hij wilde haar kussen, maar ze duwde hem van haar af. Ze was een beetje misselijk zei ze. Hij begreep haar niet. Sinds hij die stuiptrekkingen had deed ze ineens zo koud. Ze legde hem uit dat ze zich niet lekker voelde na het vertellen van haar droom, zoals hij zich ook niet lekker voelde.

'Wat is er dan met ons aan de hand ?' vroeg hij. Toen omhelsde ze hem met haar warme lichaam. 'Alsjeblieft, laat me nooit meer gaan,' zei ze. 'Natuurlijk niet, schatje,' zei hij. Ze drukte wat toetsen in op de telefoon, en belde iemand op. Ze raakte diep in gesprek, alsof ze hem helemaal had vergeten. Hij voelde nog steeds haar warme lichaam tegen zich aan. Toen ze had opgehangen begon ze te huilen. 'Ik voel me niet lekker,' zei ze. Hij nam haar nog dichter tegen zich aan. 'Misschien moet je er gewoon over praten,' zei hij.

'Het zijn de dromen,' zei ze.
'Waar heb je dan over gedroomd ?' vroeg hij.
Ze zei niets.
'Toe, je moet het me vertellen,' zei hij.

'Ik droomde over Klaas,' zei ze. 'Dat hij alleen die rivier overzwom, en verdronk.'
Hij wiegde haar een beetje. Hij nam haar heupen vast. Opeens kreeg hij weer last van stuiptrekkingen, en viel neer. Midden in de nacht werd hij wakker, en ze hing wild over hem. Hij greep haar vast. Ze begon hem te kussen. 'Eindelijk ben je wakker,' zei ze. 'Je bent zo lang bewusteloos geweest. Ik heb je naar je bed getrokken.'

'Je bent sterk,' zei hij.

Ineens staat er een man in de deur-opening. Ze schrikken beiden. De man heeft een zwarte hoed op, en een wit gezicht, met verder een zwart lichaam met zwarte kleding. Maar dan is ook zijn gezicht zwart, en er rollen spinnen uit de pijpen van zijn jas. Een vreemde geur verspreid zich in de kamer. Ze horen geschreeuw. De man begint te lachen. Het is als het gebrul van een leeuw of een tijger.

'Ik ben een gek,' zei de man. 'Ik ben verschrikkelijk gestoord.' De man begint verschrikkelijk te gillen, en dan weer te lachen. Hij begint te bulderen van het lachen, totdat hij vuur spuwt in alle

kleuren. 'Ik heb deze dromen gegeven !' schreewde hij. 'Ik ben een engel.' De man in bed krijgt weer stuiptrekkingen, en begint heen en weer te rollen. 'Indiaanse dromen,' zei de man in zwart. 'Ik ben een boodschapper, een shamaan. Ik heb een boodschap voor jullie. Er is iets achter jullie aan, en het zal jullie krijgen ook.' Toen was de man verdwenen.

'Bah,' zei de vrouw. 'Wat is dat ?' Maar de man in bed had nog steeds stuiptrekkingen.

Toen stond er ineens een clown voor hen. Hij had een rode jas aan met wat gele en gouden strepen. 'Kaartje ?' vroeg hij. Hij hield hen een kaartje voor. Nu viel de vrouw ook flauw. Hij nam hen in zijn armen, en begon te groeien, terwijl hij over de straten begon te racen, en in een vreemd vuur alles achter zich liet. Hij was een ware snelheids-duivel.

Het Zwaard van Trol

Kemis, in kleuren en geuren, in het trollenwoud, tot het oerwoud. De geheimen van Kemis, het trollenkind, opgesloten in dozen, kisten van groot geweld. Open het, en sterf. Zij houdt een symbolisch zwaard voor jouw ogen, het draait, het spreekt. Het is het Zwaard van Trol.

Kemis, de sleutel is hier, een trollenkind, tot de poorten van de Leprechaun. Zij houdt een Zwaard voor je, wat spoedig in duisternis zal veranderen. Het zal geabsorbeerd worden door de lucht, en dan zal de hemel harig zijn. De hel zal het vieren.

Kemis, om je vrij te zetten, de boerderij doet haar deuren open. Ren daarom, tot het oerwoud, waar de taal van leprechaun spreekt. Haar lippen zijn groot, een groot geheim. De haaien zijn veranderd in varkens. Nu kan de jacht beginnen. Grijp de dolk van leprechaun.

Kemis, vol van kennis, hebbende de sleutel van de leprechaun gnosis, als een vlam. Zij draagt het in haar hand, en in haar andere hand de trol gnosis.

Zij staat in een geopent raam. Haar hand uitgestoken. Zij heeft een wapenrusting. Zij is klaar voor de jacht. Zij sprak in de duisternis van de leprechaun. De duisternis van de lokogamen is gekomen. Zij is de eerste duisternis.

Kemis, zij houdt de dolk vast, en de boog is op haar rug. Zij wijst op de rivieren. Zij zijn de rivieren van oerwouden. Zij wijst op de lucht, die donker wordt. Er is een haak in de lucht. De Tirkw.

Kemis is een leprechaun. Zij is een lokogaam. Zij spreekt, zij jaagt. Zij staat in het open raam. Zij roept je naam.

Het Labyrint

Hoofdstuk 1.

'Als ik in jouw spiegels kijk, ben ik altijd lelijk,' sprak ze.

'Dat komt...' zei hij aarzelend, 'omdat het de spiegels van de dwergen zijn.... eh... de boze dwergen dan, want de goede dwergen kunnen het niet wezen. Die doen zulke dingen niet.'

'Ja, maar wie leidt hen ?' vroeg ze.

'De heerser waarschijnlijk,' zei hij.

'Wie is de heerser ?' vroeg ze.

'Laat maar,' zei hij. 'We zitten nu eenmaal in dit duistere labyrint. We kunnen er niet uit, en we weten niet veel.'

'Alsjeblieft doe die spiegels dan weg,' zei ze. 'Ik kan er niet meer tegen. Ik vind je prachtig, dus je hoeft niet telkens in de spiegel te kijken of je haar wel goed zit, of dat je neus wel recht staat.'

'Je begrijpt het niet,' zei hij. 'Ik heb die spiegels nodig omdat ....'

Maar toen vielen ze beiden weer in slaap door de zachte winden van het labyrint.

Aan het meer op een klein strandje zat een dwerg op zijn fluit te spelen. Ik haaste me er naartoe. Al snel werd ik overvallen door struiken met scherpe doornen .... bessenstruiken. Daarachter waren de bessenbomen die daar weelderig groeiden. Ik probeerde te ontsnappen, maar kwam niet meer los. Ik werd in het meer getrokken. De bomen groeiden door tot in de dieptes van het meer. Het meer was langwerpig als een rivier. Ik kon de overkant zien. De dwerg speelde rustig door, en betoverde mij. Ik was nu een gevangene van het labyrint. Ik dwaalde rond over het zand, en zag een stad in de verte. Toen viel ook ik in slaap door de zachte winden van het labyrint.

'Mara, Mara,' zong de geest van het meer, de veerman, of beter gezegd de veerjongen. Ik zat in zijn boot en met zijn lange staf in het water kon hij de boot voortduwen. 'Mijn schreeuw heeft je gevonden,' zei de veerjongen. 'Ik zal je brengen naar de overkant van het meer, naar het paleis van de heerser en de prins.' Maar ik zakte weer weg. Ik werd door de wind opgenomen, en vloog richting het wazige, geestachtige paleis in de verte, als een paleis van mist, vage mist, weerspiegelingen. 'Ja, ja,' hoorde ik de geest roepen. 'Ja, ja, ja,' alsof hij iets probeerde af te zeggen. 'En dan ben ik klaar.' Ik zakte weg, als in een rozentuin. Vreemde bessenbomen, weelderige bessenbomen en struiken hingen over mij. Ze hadden hun doornen verloren. 'Ik breek !' schreeuwde de geest. Er was alsof er iets knapte in mij. Ik steeg op, en verliet de aarde. Ik bevond mij boven een woeste zee. 'Houd moed!' werd er geroepen. Ze probeerden mij op een schip te heisen. Ik zag zeemannen die er lichtelijk als piraten uitzagen, en een kapitein. Ze smeerden mij in met schuim.

'Tegen de draken,' zeiden ze. 'De zeedraken. Ze hadden je. Maar nu hebben wij jou.' Ik waggelde als een beschonkene, alsof ik teveel bier of andere sterke drank had gedronken. Ze wasten me in een teil van sterke drank en bier even later. Het tintelde op mijn lichaam. Mijn huid glanste in de zon. Het was bijna plakkerig, alsof er een olie-laagje op mijn huid zat nu.

De wanen hadden hem in zijn macht. Hij werd wakker met een zoutachtige smaak in zijn mond aan het hete strand. Het was warm en de zwoele zeewind overweldigde hem.

'Dodelijke spiegels zijn het,' werd er gejammerd. Er waren er meer die er onder leden. Boze dwergen hadden die spiegels gesmeed, van zwart goud, behekst. Het was alsof er een holte in was waar je doorheen kon rollen. De heerser had hen waarschijnlijk daartoe geinspireerd of zelfs hen daartoe opdracht gegeven. Waarschijnlijk zou de prins nog daartegen hebben gevochten, maar het mocht niet baten. De heerser had het voor het zeggen.

Het zwarte goud was een edel familie-geschenk, om de banden in stand te houden. Maar waar leidde het hen naartoe ? Naar hel en verdoemenis ... scheen het. Niemand wist wat er mee te

beginnen. Alles leek zo hopeloos. Ze waren in de ban van het zwarte goud, wat de toekomst zou kunnen voorspellen. De leugenaar woonde in hen.

Hoofdstuk 2.

Ze zit aan het strand met een klein dwergje. In de verte ziet ze de torens. Ze komen snel voort vanuit de zee, omgeven met een lichte mist. Golven spoelen aan. Ze zoekt naar boodschappen gebracht door pijn. In de pijn ziet ze visioenen. De pijn laat haar wanen. In de pijn hoort ze het gejoel van indianen, als het gejoel van hyena's. Ze gaat languit liggen in het hete zand, en voelt dan zanderige lippen op haar. Ze glijdt weg in de slaap, als een gevangene van het labyrint. Wie heeft dat labryrint gebouwd ?
Ze ziet boten in de verte, die metaal voortbrengen. Maar zij blijft dichtbij de bessen.

Nachtprinses

Ik ben een prins opgesloten door een draak. Niemand weet waar ik ben of waar ik slaap. Ik heb de moed allang opgegeven. Ze zal mij nooit vinden. Ik weet dat ze naar mij zoekt. Ik weet dat ze om me huilt. Niemand kan haar troosten, maar vinden zal ze me niet. Ik ben te diep. Deze draak houdt mij opgesloten, als in een roos, een labyrint. Er is niemand die mij vinden zal. Ik ben opgesloten door een draak. Niemand weet hoe, en niemand weet waar. Ik heb mezelf zovaak bedrogen, maar nu ben ik tot de waarheid gekomen. Ik kom hier nooit meer uit. Ik ben een glijder op de wind, het licht kan mij ergens brengen, als een vriend. Ik kan ook strijden op een wolk, maar mezelf bevrijden kan ik niet. Ik ben het kind van de wind, in duisternis zak ik weg. Ik heb het op mezelf genomen, en ik kan er nooit van weg. Misschien strijd jij nog voor mij. Misschien ben jij nog op zoek naar mij. Ik heb de moed allang opgegeven. Niemand brengt mij tot leven. Niemand die mij vinden kan.

Ik ben een prins opgesloten in dit kasteel. Alles hier is van fluweel. Ik heb mezelf voorgenomen om niet meer zo te dromen. Ik moet tot de feiten komen, dit kasteel is waar ik woon. Dit kasteel is waar ik verblijf, tot in alle eeuwigheid. Ik kom erdoor tot het duister, ik kom er door tot de meren, ik kom er door tot de zachtste veren, tot de allerzachtste kleren. Ik doe nu alles uit, en glijd in dit duistere bad, zo vies en zo vol wildernis, ik glijd tot andere streken. Ik glijd tot de warmte van het bad, ik glijd tot de armen van het bad, ik glijd in de gleuf van de draak, en dan gaat alles spelen. Ik heb geen zin om nog te jammeren, niemand luistert naar mij.

Oh prins, ik ben de nachtprinses. Ik sta voor het raam, en kom binnen als een dief in de nacht, als een nachtmerrie zal ik je ziel stelen. Oh prins, ik ben de nachtfontein, ik ben het nachtlatijn, en niemand kan jou deren. Niemand kan je vereten, niemand kan je stelen. Want ik heb jou, ik bevrijd jou.

Wat, jij bent het trauma, het trauma van de nacht. Hier heb ik zo lang op gewacht, maar je kwam maar niet, ik heb de moed al opgegeven. Ik geloofde niet meer, en had geen hoop, het deed te pijn, dus daarom was ik een ongelovige, maar nu voel ik jouw hand.

Prins, ik ben een heks, een monster, ik zal je wenken, om achter mij aan te komen naar een nieuwe

wereld, een nieuwe duisternis, in een bos van vrolijkheid. Ik zal je alles leren, ik zal je alles laten doen, ik zal je overal brengen waar je wilt. Ik ben het nacht-latijn, ik ben de nacht-fontein, staande aan het raam. Als de nachtmerrie zal ik je grijpen, om te verzoenen jou met al mijn haren, om een vuur te brengen in de kou. Ik zal zachtjes tot je zingen, totdat je rustig bent. Ik kom over jou met mijn gewaad, als een warme deken zal ik jou bedekken. Ik heb jou hier bereikt, jouw schuilplaats gevonden. Toe, laat me niet alleen, en laat ons rennen. Grijp me vast, houd me stevig vast, laat me nooit meer los. Ik ben jouw vleugels en genade, de nachtprinses die op jou wacht.

Oh, lieve prinses, ik sta op de trap die brand. Ik ren naar je liefelijk gewaad, jouw glimlach trekt mij aan. Oh, prinses, daar kom ik aan. Ik zie je daar staan. Ik heb engelengeduld met jou, oh lieve vrouw, een mooie nachtmerrie. Ik grijp jouw hand, en pak je vast, en leid jou naar de kamer van de schat. Ik laat het aan jou zien. Je bent verrukt. Oh lieve prinses, hurkende bij de schat, kijkende naar mij, je bent zo blij. Vlinders komen vanuit jouw gewaad, en dan zoveel vliegen en spinnen. Totdat je opstijgt vederlicht, en explodeert in het licht. Ik volg jou, de vuurvlieg, ik vlieg met jou, in de nacht. Er is iemand die jou warmhoudt, dat ben ik. Er zijn hier .... spoken .... zovelen die naar binnen willen. Ik doe de deur voor hen open, de draak smelt weg. De koning smelt weg, terwijl hij vasthoudt zijn koningin. Nu komt de wildernis binnen, wildgroeidende planten vallen aan, en nemen alles over. Oh nachtprinses, oh nachtprinses.

De Droomster

Ik was de tuinman van mijn ziel. Het was moeilijk om de tuin op orde te krijgen. Zo wild groeide het, en ik was een gevangene van mijn eigen tuin. Ik was verliefd op de droomster. Zij was vrij, als de godin van de lucht. Ze had een gouden sleutel om mij vrij te zetten, en toen mocht ik haar tuin bewaken. Ik mocht het groots maken zoals ik zelf wilde. Maar toen vertrok zij ...

Ik heb het nooit goed kunnen verwerken. Ze liet geen spoor van haarzelf achter. Misschien was zij ontvoerd door een beest. Ik bleef in haar tuin werken, en bleef op haar wachten, maar tevergeefs. Ik legde mij neer aan de voeten van dit raadsel. Er was geen doorkomen aan, en spoedig begon ik te merken dat ik in een boom begon te veranderen. Mijn takken strekten zich uit in de lucht, maar ik vond haar niet. Mijn wortelen groeiden diep onder de aarde, maar vinden deed ik haar niet. Ik droeg vrucht, en bloemen, en bloesem kwam ook, maar zij kwam niet. Wel kwamen allerlei dieren op me af, maar meestal om me te bestelen. Ze namen alles van me af totdat ik kaal stond.

Op een dag kwamen ze me omhakken, en toen was het gedaan met mij. Ik werd een tafel. En zij was nergens te bekennen. Ik raakte verbitterd. Niemand keek naar niemand om.

Op een dag werd ik wakker, en merkte dat ik brandde. De familie bij wie ik als tafel stond wilde mij niet meer. Nu moest ik branden, maar ik werd vrij. Mijn as zweefde in de lucht, en een wind nam mij mee. Ik was overal, en toen zag ik haar weer ... de droomster ...

Ze was prachtig, en voerde mij naar haar luchtkasteel. Daar zijn we toen gaan wonen, en ze verliet

mij nooit meer.

Het Bruine Boek

De slaven waren gepiercet in hun tepels. Ze stonden bevend voor haar. Zij had de macht hun leven geheel in de vernieling te brengen. Niet lang daarna lagen ze aan haar voeten, smekend om genade, maar er was geen genade. Zij moesten hun lot aanvaarden, en gehoorzamen. Zij had veel manieren om hen tot die gehoorzaamheid te brengen, om hen daarvan niet te laten afwijken.

Zoveel middelen had zij om hun leven tot een hel te maken, en dat zou zij ook doen. Er was niets meer wat haar tegen zou kunnen houden. Zij waren alleen met haar, als haar hulpeloze slaven.

Hoeveel ze ook gilden en schreeuwden, het kon haar niks schelen. Ze waren nek-geketend en aan handen en voeten gebonden. Zij overviel hen in hun slaap. Nu was er niets wat haar kon stoppen. Hier had ze lang op gewacht. De wraak was met haar.

Wanneer ze hen riep ging het hen door merg en been. Ze trok hen aan een touw door het zand. Zij was zoveel malen sterker dan hen. Nooit zou een man meer over haar heersen. Lang genoeg had zij in gevangenschap gezeten, maar nu was zij vrij, en zou haar vrijheid verdedigen als een wild beest.

Zij trok hen naar een gebied waar het groene niet was, een gebied van duistere jungles. Alles was hier grauw. De wateren waren van bloed en bruin. Het groene had haar eens geketend, maar nu zou zij alleen maar teruggaan naar het groene om gevangenen te maken. Zij wist dat de aanval de beste verdediging was. Ze zou niet wachten totdat ze weer door een groep mannen overvallen zou worden. Neen. Zij moesten allemaal in gevangenschap gaan voordat dat kon gebeuren.

Zij haatte het groene. Ook haatte zij het blauwe. Nu leefde zij voor eeuwig daar waar het groene en het blauwe niet kon komen. De mannen verbleekten voor haar aangezicht. Zij zou hen uithongeren, en voor eeuwig haar slaven zijn. Zij zou hoe dan ook met hen afrekenen. Zij hadden haar teveel aangedaan. Nu was zij een wild beest. Zij zouden niet veel kunnen doen. Zij was vele malen sterker dan hen. Toen ze jong was, en niet was ontwikkeld tot haar volle kracht konden ze haar nog temmen. Maar nu niet meer. De rollen waren omgedraaid.

Ze lachte, en spotte, terwijl ze de mannen bekeek die op de grond lagen. Ze zou hen voor eeuwig kooien. Voor haar werken zouden ze, zodat ze geen tijd zouden hebben om aan andere dingen te denken. Als hun gedachtes af zouden dwalen, dan zou dat een gevaar voor haar kunnen betekenen. Daarom zou zij hen moeten temmen. Zij zou hen onder hypnose moeten brengen, totaal onder haar

macht. Als een roofdier sloop zij tussen haar prooi. Haar mes had ze dicht tegen haar aan, en haar arm was gespannen, alsof ze elk moment kon toeslaan. Zij zou haar eerste offer brengen. Eén man moest sterven voor wat haar was aangedaan.

Ze boog over haar slachtoffers heen, hen uiterst zorgvuldig bekijkende, op zoek naar sporen van angst. De mannen beefden voor haar. Sommigen rolden over de grond, om van haar proberen weg te komen, maar het touw aan hun nek-ketens liet hen merken dat ze nergens naartoe konden. Ze waren van haar, haar bezit. Ook hadden sommigen dunne ketens bevestigd aan hun tepel-piercings. Ketens die terugliepen tot aan haar riem. Zij zouden altijd in paniek leven, gedwongen door pijn om haar te gehoorzamen, en door de pijn die op de loer stond. Ze konden nergens heen.

Ze rook hun lichamen, en genoot van hun angst, zoals ze eens van haar angst genoten. Ze liet hen merken hoe onwaardig ze waren, en vernederde hen op allerlei manieren. Ze lachte en spotte.

Na een tijd had ze haar offer gevonden. Deze man moest voor haar sterven. Ze greep hem bij de keel, en zette haar mes op zijn nek. Langzaam begon ze het mes naar binnen te laten zinken. Het bloed spoot eruit, en ze liet hem helemaal leegbloeden. De man begon luid te gillen, maar lag even later bewusteloos in het zand. Toen sneed ze zijn kop eraf, en trok het op aan zijn haren. 'Dit is wat ik van jullie maak !' schreeuwde ze. 'Hier hebben jullie om gevraagd !'
Ze ging in het zand zitten en huilde. Zoveel herinneringen kwamen naar boven. Dit was de man die haar dit allemaal had aangedaan. Ze was opgelucht nu. Zijn botten zou ze in haar tent hangen. Zijn schedel zou heilig zijn voor haar. Zij zou zijn schedel plaatsen op een paal. Ook zijn scalp spietste ze op een paal. Oorlogsgejoel klonk door de duistere nacht. Hier was het altijd nacht. Het bloed gaf licht, en er was veel vuur. Zo was er een donkere gloed waarin zij voortleefde, waarin zij zich veilig voelde. Hier zou ze bedenken wat ze met de andere mannen zou doen.

Zij konden niets meer tegen haar beginnen, nu ze tot haar volle kracht was uitgegroeid. Haar tranen vielen op de grond, maar spoedig zouden haar tranen niet meer stromen. Zij had al genoeg gehuild in haar leven. Nu zouden de mannen huilen.

Grote tranen vielen op haar voeten. Tranen die niet van haar waren, maar van hen die haar eens hadden opgejaagd, en hadden opgesloten. Zij voerden jacht op haar, en waren daarin geslaagd. In een kerker moest zij leven, voor zo'n lange tijd. In een duistere kooi leerde zij wat het was om een slaaf te zijn, afhankelijk aan de genade van een man. Die man was nu niet meer in leven. Maar al zijn dienstknechten lagen aan haar voeten.

Ze verachtte deze slaven. Zij waren altijd slaven geweest, en nu waren ze haar slaven. Zij zou geen genade of medelijden met hen hebben. In deze duistere nacht moesten zij op hun plaats gezet worden. Hier, in dit nachtgebied, zouden zij weten wie of wat ze waren, en wie ze moesten dienen. Zij zou raad weten met hun trotse borsten. Piercings gingen daarin, totdat de pijn hen dwong hun borsten te laten invallen, dichtvallen zoals zij dat noemde. Zij waren niet meer zo trots, en zij zouden nog minder trots zijn. Daar had zij haar middelen voor. Ook hun borst-piercingen werden soms bevestigd aan lange dunne kettingen, die terugliepen tot aan haar riem. Bij een lichte beweging van haar of hen hadden ze pijn. De pijn dwong hen om aan haar toe te geven. Ze hadden met de verkeerde persoon te maken. Zij zouden haar niet meer kunnen voorliegen.

Als een duister beest met veel prooi stond zij daar in het nachtgebied, naast haar tent. Ze stond daar met bloed aan haar mond, het bloed van een prooidier wat ze een tijd geleden had gevangen en vetgemest voor deze dag. Al deze mannen zouden haar geheim kennen. Ze zou hen voer geven wat hen zou veranderen in vee. Zij had zwarte magie in haar botten. Zij was de koningin van de zwarte magie en voodoo. Zij zou hun hoofden beheersen, en alles omdraaien. Zij zou hen in verwarring brengen, en hen te doen laten geloven dat zij beesten waren, fokvee, niets anders dan dat.

Slachtvee waren zij in haar ogen, en ook zij begonnen dat meer en meer te geloven. Elke dag sprak ze dat op hen in, en zij begonnen zich steeds meer als slachtvee te gedragen. Voodoo was haar naam.

De dag erna vermoordde ze al haar slaven. Nu zou ze haar zusters vrijzetten. Zwaar bewapend ging ze tot de groene en blauwe gebieden, daar waar het daglicht regeerde, en kwam tot hun kerkers, waar ze een zware strijd begon. Ze onthoofde de geestelijken, en verscheurde hun wetsboeken. Ze daalde neer op hun schedels. Zij brak hun miserabele lichamen, en slachtte haarzelf een weg door de bijna bevroren massa's. Zij waren alreeds zombies. Zij was op weg naar hun leider. Zij bespotte hem al in de verte, en riep zijn naam. In visioenen had zij hem al gezien. Ook hem zou zij breken. Op een hoge rode troon zat hij, met honden aan weerszijden. Hij leefde als in een kooi. Gouden tralies probeerden haar te stoppen. Er heerste hier een verschrikkelijke stank. Even dacht ze dat ze zou bezwijken, en alles was hier zo vol van licht. Ze verlangde naar de duisternis, maar moest eerst met deze persoon afhandelen om haar zusters vrij te zetten.

In haar hart sprak ze wat voodoo spreuken.

Toen hij haar zag veranderde hij in een groen gedrocht. 'Ik ken je !' riep ze bijna gillend. 'Jij bent het groene gedrocht. Jij hebt mijn zusters verkocht ! Waar heb je ze ?' Het groene gedrocht greep haar en begon haar te verscheuren. Hier was zij niet tegen opgewassen. Ze krijste en schreeuwde. Toen hoorde ze de stem van haar zusters. Ze was stervende, maar met haar laatste kracht wilde zij haar zusters vrijzetten. Ze sleepte haarzelf voort tot waar het geluid vandaan kwam, terwijl het groene gedrocht zich in haar had vastgebeten. Moeizaam sleepte ze haarzelf voort. Het groene gedrocht liet niet los, en ze begon steeds meer kracht en bloed te verliezen. Ze kon het groene gedrocht met geen mogelijkheid van haar afkrijgen. Ze kwam aan bij een duister hol, en ging daar naar binnen. In de verte zag ze de kooien, en hoopte maar dat ze die kooien zou kunnen bereiken voordat ze zou sterven. Moeizaam sleepte ze zich voort, en alles ging steeds trager. Ze begon steeds duizeliger te worden, maar het geschreeuw van haar zusters scheen haar een vreemde kracht te geven. Nog nooit had ze deze kracht eerder gevoeld. Met een krijs slingerde ze het beest van haarzelf af, en het spatte tegen een rotspunt aan in het hol. Ze was bedekt met groen slijm. Ergens lag een dierenvel waarmee ze haar wond begon dicht te knopen. Ze strompelde naar de kooien en met haar laatste krachten brak ze de tralies open. Haar zusters waren vrij. Ze namen haar in hun armen, maar niets kon meer baten. Ze was stervende. Ze ijlde. Ze was te diep verscheurd. Haar zusters huilden.

De grote Voodoo was niet meer.

De zusters keken elkaar aan. Ze wisten dat ze alleen verder moesten. Voodoo had hen bevrijd, maar … dat was tegelijkertijd het einde van Voodoo. Het was alsof ze haar nog steeds hoorden krijsen in de verte, maar het gekrijs werd minder, om even later plaats te maken voor doodse stilte. Snel renden de zusters de wildernis in.

Wie zou nu de koningin van de zwarte magie worden ? De zusters wisten niet of ze wel voor zo'n taak opgewassen waren. Ze waren anders dan Voodoo.

Hoe het kon wisten ze niet, maar het groene gedrocht wist hen ook te vinden. Hij begon hen te verscheuren zoals hij deed met hun zuster, en er was niets wat ze konden doen. Ze zouden sterven in deze nacht. Het groene monster nam hun wereld over, en ze kwamen samen met hun zuster in de onderwereld. Zij troonde daar in de onderwereld als de grote Voodoo koningin. Zij verbleekten naast haar. Maar ook hier kwam het groene gedrocht om hen te achtervolgen. Er was geen ontsnapping mogelijk van het groene gedrocht. Ze werden getrokken tot de hel waar ze zouden branden. In het vuur zagen ze elkaar's gezichten, en gilden. Ze smolten weg, totdat ze geheel

opgebrand waren, om dieper weg te zinken in een massale leegte. Ze waren tot de afgrond onder de hel gekomen, tot de bodemloze put. Hier zonken ze als in een moeras, een moeras van vergetelheid. Het voelde aan als een nieuwe geboorte. Ze gaven geboorte aan een dochter, een groot strijder. Zij waren door het groene zaad bevrucht. Hun dochter was een groot jager, met de macht om het groene gedrocht te vernietigen. Het groene gedrocht vloog toe op zijn zaad, en verslond het, maar hij werd er erg ziek van. Hij moest het weer uitspugen.

Een grote gestalte stond voor hem, zijn dochter, een vrouw. Ze was goed bewapend, en begon hem te martelen met de wapens. Hij wist dat zij op zijn vernietiging uit was. Ze had geen medelijden met hem. Er was geen genade. Hij riep tot zijn blauwe meesters, en smeekte hen. Het blauwe gedrocht zou nu komen om hem van zijn pijnigingen te verlossen. Onder het aanroepen van verzen uit een boek die hij nog kende kwam er een blauwe mist. Het blauwe gedrocht was gekomen, de grote vader, die het kind begon te verslinden. Het kind stierf. Nu waren alle sporen van het geslacht van voodoo uitgewist. Het blauwe monster had overwonnen en zong zijn oorlogsliederen. Hij zong van overwinning, en het blauwe nam alle werelden in, als grote zeeen die alles overspoelden.

Er was geen herinnering meer aan Voodoo en haar zusters. Iedereen herinnerde alleen de verzen van een oud boek. De verzen waarmee het groene gedrocht zijn blauwe meesters had opgeroepen. Deze verzen moesten bewaard worden tot in alle eeuwigheden.
Een vrouw keek uit over de zeeen. Zij was opgegroeid met het blauwe boek, en ook met het groene gezag. Maar zij had altijd de visioenen van het bruine in haar hoofd, en die vertelden haar over Voodoo en haar zusters.

Het blauwe moest haar doden, maar kon het niet. Ze werd beschermd door een bruin boek. Het was juist het bruine boek waarin Voodoo en haar zusters hun toevlucht hadden gevonden.

Avond Danser

Hij woonde in een havenstadje. Het havenstadje lag aan een groot meer. Hij had het gevoel alsof niemand naar hem luisterde, alsof niemand hem kon horen. Hij voelde zich niet serieus genomen. De mensen leefden langs hem heen. Hij had een zus die vele jaren ouder was, dus ze groeiden ook niet samen op. Hij had het gevoel alsof hij enig kind was. Misschien was dat ook de reden waarom hij zich zo geisoleerd en onbegrepen voelde. De mensen om hem heen waren veelal ouder en met hele andere dingen bezig. Zijn vader was altijd en eeuwig bezig met de tuin. Hij had het gevoel alsof zijn vader nooit oog voor hem had, alsof zijn vader hem niet eens zag staan.

Zijn moeder was een heel dromerig type. Die was ook onbereikbaar, en draaide altijd alles om, en

maakte altijd iets anders van wat hij zei. Het was een zweverig en afstandelijk iemand. Hij had het gevoel alsof niemand om hem gaf, alsof hij er niet toe deed. Wat hij ook maakte of deed, het was nooit goed. Hij had het gevoel dat zelfs als hij zou kunnen vliegen dat de mensen er dan niet van op zouden kijken. Hun leven ging dan gewoon door. Ze waren onverschillig en ongeinteresseerd.

Hij maakte prachtige, gevoelige muziek, maar niemand luisterde. Hij schreef prachtige boeken en maakte prachtige schilderijen, maar iedereen was met andere dingen bezig. Hij was slechts een druppel in de oceaan. Hij kreeg geen voet aan de grond.

Hij voelde zich als een avond danser, terwijl anderen moe waren van de dag en alreeds voorbereidingen troffen voor de nacht. Hij danste door, terwijl ieder ander naar bed ging. De mensen om hem heen waren moe, moegepraat. Hij wist niet waar hij zijn energie vandaan haalde. Hij ging graag wandelen in het park. Op een dag kwam hij daar een meisje tegen. Eerst deed ze alsof ze hem niet zag staan, maar even later kwam ze naar hem toe. "Mooi weer is het vandaag, hè ?" vroeg ze.

"Ja, dat wel," zei hij.

"Dat wel ?" vroeg ze. "Zijn andere dingen niet mooi ?"

"Niemand begrijpt me," zei hij.

"Begrijpt de zon de hemel ?" vroeg ze. "Begrijpt de maan de aarde ? Ze leven langs elkaar heen. Het zijn twee werelden die elkaar kruizen, totaal verschillende werelden."

"Daar zit wat in," zei hij.

"En zo is het ook tussen ons," zei ze. "Wij kennen elkaar niet, en nu kruizen even onze paden."

"Jammer," zei hij.

"Waarom ?" vroeg ze. "Zo is het leven. Zeg, ik moet er weer vandoor. Een prettige dag verder."

Toen liep het meisje weg. Hij voelde alsof iedereen haast had. Iedereen was met andere dingen bezig zoals altijd.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen in het park, maar ze negeerde hem volkomen. Ze deed alsof ze hem nog nooit eerder had gezien, alsof ze nog nooit met elkaar hadden gesproken. Hij had het gevoel alsof ze hem niet eens zag staan, alsof hij lucht voor haar was.

De dagen erop gebeurde hetzelfde. Hij kwam haar tegen in het park, maar ze sprak niet met hem, keek totaal langs hem heen, maar sprak wel met andere voorbijgangers. Hij begon zich er een beetje kwaad over te maken, of misschien wachtte ze erop dat hij iets zou zeggen ?

Hij besloot zich te gedragen zoals zij zich gedroeg. Hij zorgde ervoor dat hij niet naar haar keek, en hij sprak iedere andere voorbijganger even aan, alhoewel ze vaak niet eens wat terug zeiden. Ze hadden haast, of waren niet geinteresseerd, of heel kortaf. Sommigen hadden wel hele lange gesprekken met haar in het park. Hij vroeg zich af wat er met hem aan de hand was.

Hij had het gevoel alsof hij een dans met haar opvoerde. Ze waren vaak bij elkaar in de buurt, maar toch ook weer niet. Hij besloot zo ook met anderen om te gaan. Hij was een avond danser.

Hij leefde geheel voor de avond dans, en schudde zo zijn zorgen van hem af.

Maar om een dag kwam ze samen met een jongen, en de dag erna was de jongen er weer. Hij dacht dat ze misschien een vriend had, en het begon hem te verlammen. Het dansen ging hem moeilijk af, en toen ze voor de derde keer samen met de jongen naar het park kwam besloot hij niet meer te gaan. Ongeveer een week later lag er een kaart van het meisje in de brievenbus. Ze liet hierin weten dat ze hem miste, en dat de andere jongen haar broer was. Hij vroeg zich af hoe zij aan zijn adres kwam, of misschien had zij hem wel naar huis gevolgd. Ook vroeg hij zich af waarom ze hem miste, omdat ze elkaar nooit spraken. Of had het misschien met de avond dans te maken, dat ze dat miste ?

Na een week besloot hij terug te gaan naar het park, maar dit keer met zijn zus. Hij besloot verder helemaal niet op haar kaart te reageren. Hij had ook haar adres niet. Hij was druk met zijn zus in gesprek. Ze hadden het over allerlei dingen, en het meisje was er ook met haar broer. Hij vroeg zich af waarom ze altijd met haar broer kwam. Hij dacht dat het meisje niet kon weten dat het zijn zus was, maar ze bleken elkaar te kennen, en ze raakten met elkaar in gesprek. Hij werd verder volkomen genegeerd. De volgende dag kwam hij alleen, terwijl het meisje weer kwam met haar broer. Maar op een dag kwam het meisje met een andere jongen, en het begon aan hem te knagen. Ditmaal kreeg hij er geen kaart over, en elke dag was de jongen er weer. Hij had hier geen zin in, dus na een tijdje besloot hij niet meer te komen. Hij was ziek geworden van deze avond dans. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij kon aan niets anders meer denken.

Soms ging zijn zus nog wel eens naar het park, en op een dag vertelde ze dat zij daar nog steeds veel was, maar dan met haar andere broer.

Het was in die dagen dat hij besloot andere meisjes te vragen om met hem naar het park te gaan, gewoon als wandel-partner, of als een soort dans-partner. Hij waagde zich weer aan de avond dans. Toch voelde hij zich er rot over dat hij nooit haar kaart had beantwoord, ook al had hij haar adres niet. Hij vroeg aan zijn zus of zij haar adres had, en zij gaf het hem. Maar hij had de moed niet.

Op een dag was het meisje weer helemaal alleen in het park, terwijl hij met een ander meisje was. De dag erop was zij weer alleen, en na een week besloot hij ook alleen te komen. "Heb je mijn kaart ooit gehad ?" vroeg ze.

"Ja, maar ik had je adres niet," zei hij.

"Je zus zei dat ze mijn adres aan je had gegeven, dat je er zelf om had gevraagd," zei ze.

Hij werd rood van verlegenheid, maar durfde verder niets te zeggen. Even later zei hij : "Ik was het weer vergeten."

"Ik bedoelde er verder niets persoonlijks mee," zei ze. "Ik dacht ik deel het gewoon met je. Ik had ook mijn vriend mee kunnen nemen."

Hij werd helemaal koud van binnen.

"Niet dat ik een vriend heb," zei ze. "Maar het zou een mogelijkheid kunnen zijn. In mijn geval zal dat wel nooit gebeuren."

"Waarom niet ?" vroeg hij.

"Mensen zijn te verschillend," zei ze. "Het is beter ze op een afstand te houden, als in een dans."

Hij voelde zich warm en koud tegelijk van binnen.

"Ik werk in het museum," sprak ze.

"Ik moet gaan," zei hij.

"Wacht," zei ze. "Ik bedoel er niets persoonlijks mee."

"Ik weet het," zei hij, en liep door.

Hij dacht na over het museum. Hij vroeg zich af of zijn kunst ooit in een museum zou komen, maar het leven voerde een dans met hem op, net zoals het meisje, en hij deed mee in deze dans.

Op een dag kwam het meisje niet meer, en weken gingen voorbij waarin hij haar niet zag. Zou hij dit keer misschien te koud zijn geweest ? Na een maand schreef hij een kaartje dat hij haar miste. Een maand later kreeg hij een kaart terug. Daarin stond : "Sorry, ik heb het te druk met paardrijden."

De dag erna was ze in het park. Hij ging direct op haar af. "Ik heb het gevoel dat ik je paard ben," zei hij.

"Ik begrijp het," zei ze. "Ik kan zo soms overkomen, maar zo zit ik niet in elkaar."

"Wil je een keer met me mee naar de bibliotheek ?" vroeg hij.

"Als jij een keer met me meegaat naar het museum," zei ze.

"Afgesproken," zei hij, "maar dan wil ik je eerst een keer mijn kamer laten zien."

Op zijn kamer hingen zijn schilderijen en lagen zijn boeken, maar toen ze er was deed ze volkomen ongeinteresseerd en onverschillig. Ze was meer met hem bezig dan met wat hij had gemaakt. Ze keek wel rond, maar verder zei ze er niets over, en begon dan over andere dingen. Hij voelde zich koud worden van binnen en wenste dat hij haar nooit had binnengelaten. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij danste niet meer. Hij voelde zich aan een paal gebonden door een headhunter. Hij voelde zich als een hebbedingetje, een monument. Ze ging ijskoud met hem om, als een museum medewerker met een object.

"Hallo, ik leef, ik praat," zei hij.

Ze reageerde er verder niet op. "Laten we nu naar de bibliotheek gaan," zei ze, "en dan daarna naar het museum."

Maar hij had geen zin meer. "Laten we dat een andere keer doen," zei hij. "Ik heb nu geen tijd."

Hij was blij toen ze weer weg was. Hij zou nu een lange tijd niet meer het park inkomen. Hij had het gevoel dat hij haar moest laten betalen voor haar gedrag. De avond dans begon andere vormen te krijgen.

Hij vond haar gevaarlijk voor zijn psychische gezondheid, maar toch wilde hij dit roofdier ook temmen. Of zou zij dan hem temmen ?

Hij zette als het ware het contact met haar in de ijskast. Hij wist dat zij slechts op jacht was naar zijn schedel. Of waren het misschien de wonderen van de natuur ?

Hij besloot boswandelingen te maken in plaats van parkwandelingen, maar tot zijn grote schrik kwam hij haar daar op een dag tegen. Ze kwam direct op hem af, en fluisterde iets in zijn oor. Hij kon het niet verstaan. "Wat zeg je ?" vroeg hij.

Maar ze liep door. De dag erna was ze weer in het bos, dus hij besloot terug te gaan naar het park. Toen ze daar ook kwam dacht hij dat ze dit misschien al tijden deed, gaan van bos naar park en omgekeerd. Ze bleek dit ook zo te doen tussen het museum en de bibliotheek. Eigenlijk kon hij haar niet ontlopen. Het was in deze tijd dat hij zich steeds meer terugtrok op zijn kamer. Hij begreep zijn vader beter, die altijd bezig was met de tuin. Hij begreep nu waarom. Ook begreep hij zijn moeder beter, waarom die zo was. Misschien was het meisje wel een wonderlijk medicijn, maar ook iets wat je zeker niet te veel moest gebruiken. Er stond een dagelijkse limiet op, en daar moest hij zich streng aan houden.

Een man kocht een pakje medicijnen genaamd "Avond Danser" in een boekhandel. Er zat ook een klein boekje bij. Hij kocht het, omdat hij wilde dat zijn gezin elkaar beter zou begrijpen. Het was een wereldbekend medicijn, bekend van televisie. De man wilde het weleens uitproberen.

Einde

De Roep van de Pauw

Twee meisjes stonden aan zijn kamerdeur. Buiten in het pauwenpark riepen de pauwen zijn naam : "Leo, Leo". Hij had altijd het gevoel alsof ze hem riepen. De meisjes klopten aan, en hij deed open. "Je moeder heeft ons binnengelaten," zeiden ze. Hij glimlachte. Hij liet ze binnen in zijn kamer. Ze keken rond. Hij had een poster aan de muur van Doornroosje. "Mooi," zeiden de meisjes. "Je hebt een leuke kamer." Hij glimlachte.

Ze keken hem diep in zijn ogen. "Hoe vindt je het nu in Birmingham ?" vroegen ze.

"Klaarwakker," zei hij. "Alsof ik ontwaakt ben. Krijg ik nu voedsel ?"

"Ben je een pauw dan ?" vroeg één van de meisjes.

"Misschien," zei hij. "Ik ben een oppasser."

"Oh, de oppasser van het pauwenpark om de pauwen te voeden ?" vroeg het andere meisje.

"Zoiets," zei Leo.

Die avond bleven de meisjes eten. Hij speelde wat muziek voor ze, en ging die avond vroeg naar bed, terwijl de meisjes weer naar huis gingen. De dag erna waren ze er weer. Ze hadden allerlei cadeautjes voor Leo mee gebracht. Wie waren zij eigenlijk ?

Zij waren van het huisbezoek van een kerk. Het was geen gewone kerk, maar van proza. Ze leefden door gedichten en proza, als een kerk van natuur-literatuur. Ze zagen in alles van de natuur en het leven een diepere boodschap. Soms noemden ze het de pauwenkerk, of de kerk van de pauw. De pauw is namelijk een dier van hele strenge poëtische etiquette. De pauw is ook zo extreem orthodox dat het abstract is. Denk je eens in een horizontale lijn aan de oppervlakte, die maar door en door gaat, zonder einde, en juist in die eindeloosheid ergens afbreekt of ombuigt en dan totaal de diepte in gaat, als een verborgen diepte.

Dingen die ogenschijnlijk oppervlakkig zijn kunnen juist zo belangrijk zijn. Daarom zijn we in deze ogenschijnlijk oppervlakkige wereld. Alles verbergt een les, en een ongrijpbare diepte. Wij kunnen de eeuwigheid niet grijpen zonder de sleutels die in de tijd worden aangereikt.
Wij moeten het leven op aarde zien te waarderen, en oog hebben voor de kleine details van het leven die ons worden gegeven. De waarheid zit verborgen in het kleine. "Wie het kleine niet waardeert is het grote niet weert."

De eindeloze oppervlakkigheid is wijd en breed, zo oneindig horizontaal dat het diep is. Het ravijn getuigt van een loze eeuwigheid waarin alleen de momenten parels zijn, schatten van onpeilbare waarde. De aardkloot zit vol van geheimen, de tijd is de schat, de eeuwigheid is nutteloos.

De meisjes onderwezen hem hierin. Eens kwamen ze bij hem aan de deur, en hij raakte geinteresseerd in de taal die zij spraken. Hij was hier net nieuw in Birmingham.

Het oneindige horizontale is de sleutel tot de diepte. We kunnen niet rechtstreeks de diepte in. Dan zouden we te pletter vallen. Daarom worden we eerst in de horizontale afgrond gedreven, het schijnbare nutteloze, het dagelijks leven met al zijn toeters en bellen. De meisjes lieten hem een pauwenveer zien die ze vonden in het pauwenpark dichtbij. De binnenste cirkel was onderbroken door een inham, een afgrond. Zo legden ze het uit dat alle cirkels van het leven eerst afgebroken moeten worden om verder te kunnen komen. Daarom moet een mens leren leven met verlies, omdat hier de lijnen ombuigen en de diepte ingaan.

Leo keek de meisjes aan. Ze leken als gezonden uit de hemel. In zijn gedachten waren ze als pauwen. Hij begon het steeds meer naar zijn zin te krijgen in Birmingham. Hij hield van de levensfilosofieën die de mensen er op na hielden hier in Birmingham.

De eindeloosheid van het horizontale begint dan juist door de ongrijpbaarheid ervan te draaien als een wit hek. Zo wordt al het oppervlakkige verkeerd uitgelegd en verkeerd begrepen, en wordt alles omgedraaid. Dit gebeurd aan beide kanten van de eindeloze lijn. Stel je voor : een lijn die geen begin heeft en geen eind, dat moet wel duizelen op een bepaald moment, dat moet wel eindigen in

chaos, in grote verwarring. Alleen op dat punt ontstaat de diepte, waarin je wegzinkt in de woeste zee. De pauw reikt hierin een schip aan, en neemt je mee.

Op naar Birmingham,
Op naar het pauwenpark,
Op naar het vertikale wat alleen ontstaat in het eindeloze horizontale,
Waar in grote vermoeidheid en in groot lijden en grote verwarring onze horizontale lijnen, onze horizontale reizen, worden afgebroken,
Waar het pauwenschip ons onderwijst over de zeedieptes,
Wat er groeit op de zeebodem

Op naar Birmingham,
Waar ons eigen weten afbreekt, en een nieuw weten begint,
Waar onze kortzichtige vooroordelen en fabeltjes de allesoverweldigende hoogtes en dieptes van het bestaan ontmoeten,
Van eindeloos horizontaal tot eindeloos vertikaal,
Als de wiskunde van het levensverhaal

Tijd en eeuwigheid zijn randen van dezelfde steen waarin alles ombuigt,
Het is ongrijpbaar als een waterval, als een golf van de zee,
Maar het zal je meesleuren tot dat wat was vergeten

Tijd is de sleutel tot Birmingham,
De eeuwigheid is slechts een muur,
Je kunt het niet grijpen, maar het grijpt jou,
En neemt je mee op reis, op de rug van de pauw

Ik heb de uiteindes gezien van het eindeloze horizontale en saaie,
Het zijn watervallen, en ze zullen alles overstromen,
De toekomst is allang geweest,
Ergens waar de tijd stopt en afbreekt stroomt alles terug,
Terug naar Birmingham,
Terug naar het pauwenpark,
Waar alleen de dichter nog preekt

De roep van de pauw roept ons terug,
Wie kan de roep van de pauw wederstaan ?

De Beloning

Er was een nucleaire oorlog. Midden in de nacht werd hij wakker en voelde zich zo onveilig in de stad dat hij zijn kleren aantrok, wat spullen pakte en een jas aan deed. Hij rende het huis uit. Hij moest zo snel mogelijk weg, zo snel mogelijk uit de stad. Het was hartje winter. Overal lag sneeuw. Hij rende naar het bos. Toen hij over het slootbruggetje was gegaan en langs de weg liep achter de stad was er een grote ontploffing. Hij kon niets doen dan rennen. Hij durfde niet naar achteren te kijken. Hij wist dat de stad nu brandende was. Hij wist dat er een nucleaire raket ingeslagen moest zijn. Hij gilde, want daar ging zijn verleden, daar was alles wat hij lief had.

Hij kwam bij het bos aan en moest zorgen dat hij niet uitgleed. Op sommige plaatsen was het heel glad, en op andere plaatsen was veel sneeuw. In de verte was de waterval. Hij was omringd door bomen. Hij keek naar achteren en zag alleen maar vuur. Hij wist dat er niets meer van de stad over was. Hier was hij opgegroeid. Er zouden geen sporen meer van achtergebleven zijn. Hij liep door met stevige pas. Tegelijkertijd trilde hij. Wat als het vuur hem ook zou grijpen ? En hij was duizelig.

Voor zich zag hij alleen maar sneeuw. Hij wist dat hij alleen veilig kon zijn in het bos. Hij liep daar voor uren. Het vuur was nog steeds achter hem aan. Hij begon heter en heter te worden. Dit kon niet goed gaan zo. Hij deed zijn kleren uit, en rende naar de bosrivier. Die zou hij overzwemmen. Hier was waar het vuur stopte. Het was een lange zwemtocht. Hij wist niet of hij het koud of heet had. Het leek wel alsof hij in een ander lichaam was. Eindelijk kwam hij aan de andere kant van de rivier in het bos. Er was hier een indiaan met een bootje bekleed met huiden. Hij liep op de indiaan af, en viel hem in zijn armen. "De stad is weg," zei hij. De langharige indiaan nam hem in zijn armen. "Ik weet het," zei de indiaan. De indiaan nam hem mee naar een boshut. Hier woonde de indiaan. "Er was geen hoop voor de stad," zei de indiaan met een accent. "Altijd oorlog."

De man knikte. Hij kreeg wat te drinken. "Voel je je alweer wat beter ?" vroeg de indiaan.

"Niet echt," zei de man. "Ik heb alles verloren, mijn hele familie, en al mijn vrienden."

"Wij zijn er hier voor je," zei de indiaan. "Je bent nooit alleen."

"Dank je," zei de man. "Ik begrijp waarom jullie hier wonen. Veel veiliger."

De indiaan knikte. De man moest denken aan iedereen die hij had verloren. Hij kreeg wat nieuwe kleren van de indiaan. "Het zijn vuurvogels," zei de indiaan. "Ze gaan van stad tot stad om alles te vernielen. Ze trekken families uit elkaar, die bommen en raketten."

"Ik weet het," zei de man. "Noemen jullie ze ook niet dondervogels ?"

"Ja," zei de indiaan, "en dat zijn het. Ze zijn niet te vertrouwen."

"Ik wil naar huis," zei de man.

"Dit is je nieuwe huis," zei de indiaan. "Ga nooit meer terug naar de stad."

Een man wordt wakker van een nachtmerrie. Hij staat op en loopt de trap af om iets uit de koelkast te pakken. Hij trilt helemaal. Gelukkig kwam er die dag huisbezoek. Een paar uur later in de ochtend staan er twee meisjes op de stoep. Hij laat ze binnen en vertelt zijn verhaal.

"Het zijn slechts kralen van een ketting," zei één van de meisjes. "In de nachtmerrie was je net buiten de stad, over de slootbrug heengegaan, en lopende langs de weg, terwijl je alles had verloren aan de ene kant, maar jij werd ergens voor bewaard. Iemand riep jou uit je bed en zei dat je de stad uitmoest. Het is iets van de natuur wat over jou waakt. Dat is de eerste kraal. Dan in de tweede kraal ben je aangekomen in het bos, en er is overal sneeuw. Het is winter. De winter heeft alles van je afgenomen, en neemt je tot haar, als een natuurverschijnsel, maar er is nog steeds een strijd gaande. Het vuur jaagt nog steeds op je, en je bent eenzaam en depressief. Dan in de derde kraal, dieper in de natuur vind je nieuw leven, nieuwe contacten, nieuw inzicht."

De man knikte. "Dus die dromen zijn kralen om het leven beter te begrijpen ?"

"Ja," zei het meisje. "Het is symboliek."

"Ik zie het," zei de man.

De volgende nacht heeft hij weer een droom. Weer ontmoet hij de indiaan die in zijn boot over de rivier gaat door de natuur, met een peddel. Hij roept de indiaan, maar die antwoordt niet, alsof de indiaan hem niet hoort. De man gaat het water in en zwemt op de boot af, maar de boot gaat sneller dan hem. Dan wordt de man wakker.

De volgende dag vertelt hij het aan de meisjes tijdens het huisbezoek. "Het is de vierde kraal," zei het meisje, wat de dag ervoor ook het woord deed. "Het betekent dat je ervoor moet werken om het nieuwe contact en het nieuwe inzicht te bewaren, en ook dat je het moet volgen. Het wil je ergens naartoe leiden."

De man bedankt de meisjes voor het bezoek en het inzicht. Hij is blij dat ze elke dag komen om hem ondersteuning te geven. Hij denkt veel na over de kralen, en schrijft het ook op. Hij merkt in hemzelf het samenspel tussen vuur en winter in zijn leven. Zij drijven hem terug tot de natuur, tot het hogere inzicht. Hij begint ook steeds meer de gevaren van de stad in te zien, hoe ze hem gebonden houden. In de natuur is vrijheid, maar een hogere soort van leiding en bescherming.

Toch kan hij ook de stad met andere ogen bekijken, als een onderdeel van de natuur. Hoe dieper hij in contact komt met de natuur, hoe meer ook alles om hem heen verandert tot een stuk natuur. Zo wordt alles bruikbaar in een hoger inzicht.

De man vindt rust in de natuur, en is dankbaar voor zijn dromenleven, wat hij als een gave ziet. De gave beschermt hem, de gave leidt hem. De meisjes noemen het een beloning, omdat hij alles heeft achtergelaten, en naar de natuur geluisterd heeft, en de natuur heeft gevolgd.

Einde

Advertentie Koekgeneraal

Ik heb het niet vaak kunnen vertellen, en ik zal het ook niet vaak doen. Alleen op speciale gelegenheden misschien. Het gaat over een bakkerij waar ze een recept hebben voor levende koeken : koekmannen en koekvrouwen, en die worden dan overal rondbezorgd. Het is niet voor de verkoop, maar voor de verhuur, want de koek die gegeten wordt groeit gewoon weer aan. Het is nogal duur, maar dan wel heel speciaal. Je kunt de koek gewoon voor je ogen zien groeien wanneer je ervan gegeten hebt. Het is echt de specialiteit van die nogal ongewone bakkerij. De bakkerij is nogal veel in de trek, vooral bij hooggeplaatsten. De koeken worden nooit oud, maar laatst probeerden sommige koeken wel te ontsnappen. Het leven van koekmannen en koekvrouwen is zwaar. Het is een vreemde fabriek, en vaak worden ze weer geheel anders gedecoreerd en aangekleed.

Vroeger was er eens een oorlog tussen de koeken en de banketbakkers. Banketbakkers zijn de koningen van de koeken. Vroeger was er eens een slavenopstand, maar de banketbakkers vonden daar wat op. Ze maakten een recept waardoor nu ook de koeken zelf konden eten. Zo was het eerlijker, en dit leidde tot het tijdperk waarin koeken ook zelf banketbakker konden worden. Koekmannen en koekvrouwen werden zelfstandiger, en velen zochten zelfs de wildernis op. Maar hier stuitten ze op een nieuw probleem : de verschrikkelijk wilde dieren. Uiteindelijk ontwikkelden die koekmannen en koekvrouwen hun eigen wildheid, om ook daar tegen bestand te zijn.

En nu ? Op aarde zie je ze bijna niet meer. Ze trokken allemaal naar andere planeten. Maar ik ken nog steeds die banketbakkerij met recepten voor levende koeken. Ik heb het zelf eens thuis uitgeprobeerd en dat was smikkelen en smullen. Het was zo'n koek die ook direct banketbakker was, dus van mij werd er ook door een recept een koek gemaakt. Ik moest een vreemd soort mengsel uit een zakje inslikken. Tegenwoordig loop ik daarom met veel smink zodat niemand ziet dat ik eigenlijk een koek ben. Ik heb een baan gekregen bij die nogal wat ongewone bakkerij, en soms ga ik op bestelling naar koningshuizen of feesten. Ja, het leven is vreemd als een levende koek. Ook geef ik cursussen hoe een levende koek te worden. Ik voel mezelf al flink een banketbakker, met een groeiend leger van koeken, want we hebben een oorlog te voeren, een oorlog tegen een koekloze maatschappij, een maatschappij van dode koeken. Ik ben daarom een koeksoldaat, en zo u wil een koekgeneraal. U kunt mij dus ook inhuren.

Veel koeken leven nog in gevangenschap, maar ik weet de weg naar de verlichting. Diep onder de grond heb ik een geheime fabriek waar het allemaal gebeurt. Het gaat er nogal machinaal aan toe, omdat we ons geen slordigheden kunnen veroorloven. Het machinale is natuurlijk altijd meedogenloos, maar we moeten een goed product leveren. Eén verkeerde beweging en alles gaat mis. We moeten ons recept 'clean' houden. En zo blijven onze koeken lekker en functioneel. Ook worden ze uiterst zorgvuldig verpakt.

Ambassadeur van Venus

Niet velen weten van mijn ontsnapping uit de spinnenboerderij. Noem het overigens maar fokkerij. Niet velen weten wat er daar ergens diep in de bossen gebeurt. Velen willen het ook niet weten. In

ieder geval hebben spinnen het daar voor het zeggen, en zeg maar gerust grote spinnen. Ze spuiten wat gif in je, en daar ga je. Mentale gif, dus dan denk je dat je heel ergens anders bent, dat je met die en die praat en omgang hebt, terwijl het gewoon maar sterke concentraties zijn in je hersenen opgewekt door het spinnengif. Kun je uit die boerderij ontsnappen, die boerderij waar we allemaal zitten en denken dat we in een civilisatie leven, dan ben je er nog niet. Ontsnappingen worden namelijk gefaked door het gif zelf, dus dan denk je dat je ontsnapt, maar je komt er alleen maar dieper in. Ook die fantasie in onze koppen dat we denken dat we in een civilisatie, een beschaving leven is niets anders dan een gif wat onze hersenen zo heeft beinvloed, terwijl we in handen zijn van savage spinnen, oftewel de wildernis.

Geen goed nieuws dus, hè, en vandaar dus ook dat velen het afkappen als onzin, ook door het gif. Maar goed, toen ik dus ontsnapte was ik er nog niet, omdat het dus allemaal gefaked was door dat gif. Dan denk je alleen maar dat je eruit bent. Ik kwam erachter dat die spinnenboerderij weer een onderdeel was van iets veel groters : een vliegenboerderij. Die vliegen fokten dus in principe weer die spinnen en die spinnen fokten ons. Dus stel dan dat je echt zou kunnen ontsnappen uit die spinnenboerderij, dan had je nog met een leger gewiekste verwilderde vliegen te maken, en geloof me, dat zijn geen lieverdjes. Vliegen met angels waar je naar van wordt. Druipend gif, dat je echt helemaal hoteldebotel maakt. En toch had ik dus op een gegeven moment die code van de spinnenboerderij gekaapt, en ik kwam daarna dus die vliegenboerderij onder ogen, het grotere geheel. Nou, dat was wat. Alarms gingen natuurlijk aan, en ik kwam erachter dat wij niet de enigen waren die naast de spinnen daar gefokt werden. Ook varkens werden er gefokt. Ik ging dus heel langzaam en voorzichtig zonder lawaai te maken de trappen op, langs al die gewapende vliegen heen, totdat ik op het dak kwam.

Ik zwaaide met een witte en een rode doek, en al gauw kwam een helicopter mij ophalen. Maar wat bleek nou ? Het waren vliegen, maar ditmaal goede vliegen. Ze hadden een helm op en waren vriendelijk. Ze zeiden dat ze van Venus kwamen, en ik dacht : 'Die lui zijn gek.' Maar toen ik dichter en dichter bij het wonderlijke Venus kwam vond ik ze helemaal niet meer zo gek. Ik begon ze interessant te vinden, en ik begon te beseffen dat zij daadwerkelijk mijn bevrijders waren. En ze vertelden mij dat eens Mars en Venus één planeet waren genaamd Pythia. En Pythia was vroeger weer deel van een nog groter geheel genaamd Lakshor. Het sprak allemaal een beetje tot mijn verbeelding, en ik begon er boeken over te schrijven, dikke pillen over Pythia en Lakshor, over alles wat die lui mij vertelden. Het waren een soort aliens met de eigenschappen van vliegen, maar ze waren ook deels trol en indiaan. Ze zeiden dat er vroeger een hele andere orde was. Het kwaad was het goede, en de leugen was de waarheid. Verder was de duisternis het licht en de nacht was de dag. Dat vond ik wel heel interessant, want ik had altijd al het idee dat het omgedraaid was. Wij leefden gewoon ondersteboven. De nachtmerrie was de droom, de oorlog vrede, de slavernij vrijheid, en de jacht liefde. Nou goed, het verwarde me aan de andere kant wel. Hoeveel procent kwaad waren zij ? Evil ? In ieder geval waren zij ook boeren en jagers, en hoe kon het ook anders ? Ze hadden wel ergens tegen op te boksen, dus ze moesten mij opfokken tot een goed soldaat in de strijd. En zo werd ik dan een ambassadeur van Pythia en Lakshor, en natuurlijk van Venus zelf. Venus is het portaal van antwoord voor deze tijd. Als we ons allemaal richten op Venus dan wordt het vanzelf een betere wereld.

Maar ja, toen ik wakker werd had ik niet meer zo'n grote mond, en toen de dag op gang was gekomen was ik Venus alweer vergeten. Ik had wel andere dingen aan mijn hoofd. Als iemand mij zou vragen : 'Pardon, bent u de ambassadeur van Venus ?' dan zou ik denken : 'Die is gek.' Wel had ik nog steeds het idee dat alles om mij heen een grote spinnenboerderij was, als een onderdeel van de nog grotere vliegenboerderij. Dat was dan misschien wat ik aan die droom heb overgehouden. Maar ambassadeur van Venus ? Hoe komen ze er toch bij. Nou ja, een mens kan soms raar dromen.

Wilde Honden

Een man en een vrouw waren in het bos. Plotseling verloren ze elkaar geheel uit het oog, alsof een duizeling hen trof. Ze hoorden honden blaffen en janken in de verte, en het geluid leek steeds dichterbij te komen. De man greep de vrouw die als verstijfd was. ‘Liefste,’ sprak de man. ‘We moeten ons verbergen.’ Ze moesten het direkt op een rennen zetten. Daar zagen ze de honden al in de verte aankomen. De vrouw slaakte een gil, terwijl de man al een eind weg was. Eén voor één stortten de wilde honden zich op de vrouw, en lieten niets van haar over. De andere honden gingen al achter de man aan. Buiten adem rende de man langs de bomen, en door struiken naar de donkerste plekken. Er waren veel honden. De man wist dat hij niets tegen hen zou kunnen beginnen. De jacht was meedogenloos. Hij kon bijna het gehijg van de honden al horen, en de honden gilden bijna. Nog nooit was de man zo bang geweest. Zijn binnenste leek over te lopen van zweet. Na een tijdje bereikte hij een huisje. Snel ging hij naar binnen en deed de deur achter hem dicht. Al snel omsingelden de honden het huis. De man rende op de trap naar boven waar een man en een vrouw in bed lagen. Aan de muur hing een geweer. De man greep het geweer, en knalde door het raam een paar honden neer. De man op het bed stond op, liep naar de man met het geweer toe, en sprak : ‘Welkom, welkom, in het land van plezier.’ De man met het geweer keek hem vreemd aan, terwijl ze beiden de honden jankend hoorden wegrennen.

‘Pardon, ze hebben .... ze hebben haar verscheurd,’ zij de man met het geweer.

‘Wie hebben ze verscheurd ?’ vroeg de man die net van het bed was opgestaan.

De man met het geweer begon te snikken.

‘Oh, ik begrijp het al. Je bent je geliefde kwijt, je liefje,’ zei de man, terwijl ook de vrouw opstond.

‘Maar goed, je bent hier veilig. Je hebt die honden lelijk te pakken gehad.’

De man greep een ander geweer onder het bed vandaan, en sprak : ‘Kom, we gaan op hondenjacht.’

Even later waren ze beiden weer buiten, en zochten naar de honden, die ze later op een open plek vonden. Ze knalden ze allemaal af.

‘Wat bedoelde je met ‘dit is het land van plezier,’ vroeg de ene man.

De andere man zei niets. ‘Dat zul je wel zien,’ zei hij even later. Beiden liepen ze naar een kasteel toe wat leegstond. ‘Hier kan je voorlopig blijven,’ zei de man. ‘Ga niet naar huis, want de honden zullen je pakken. Er zijn hier zoveel wilde honden.’

De man knikte, en ging het kasteel binnen. De andere man ging weer terug naar zijn eigen huisje.

In het kasteel keek de man zijn ogen uit. Hij was moe, sloot de deuren, en ging in een kamer in een bed liggen. De volgende ochtend was hij vroeg wakker. Hij besloot het hele kasteel te bezichtigen. In een torenkamertje lagen een man en een vrouw. ‘Heb je het gehoord van de honden ?’ vroeg de vrouw.

‘Ja, ik weet er alles van,’ zei de man die net was binnengekomen.

‘Nee, je begrijpt me niet,’ zei de vrouw. ‘Ik bedoel .... ach laat maar.’

‘Nee, vertel het hem,’ zei de man die naast haar lag.

‘Okay,’ zei de vrouw. ‘Wij waren allemaal achternagejaagd door de honden, en kwamen hier, in het land van plezier.’

Plotseling begonnen de ogen van de vrouw gelig te worden. Ze omhelsde de man die naast haar lag, kuste hem, en sprak : ‘Wij verloren allemaal een partner aan de honden. Maar kijk, hier vinden we er één terug.’

‘Waar heb je het over,’ vroeg de man die in de deuropening stond.

‘Nou,’ zei de vrouw geheimzinnig, ‘jij zal hier ook een nieuw maatje terugvinden.’

‘Oh, maar daar heb ik helemaal geen zin in,’ zei de man in de deuropening.

‘Maar terug naar huis kun je niet,’ zei de vrouw. ‘Want de honden zullen je pakken.’ Buiten hoorden ze geblaf, en de schrik sloeg de man weer om het hart. ‘Zoek je maatje op, schat,’ zei de vrouw, ‘want zij die hier dagen alleen blijven zullen het kasteel uitmoeten, en aan de honden overgeleverd zijn.’

‘Pardon ?’ zei de man. ‘Wie bepaald dat ? Ik mocht hier voorlopig blijven, en ik hoop dan weer naar huis te kunnen gaan. Ik zal zeker de dood van mijn geliefde moeten verwerken in een diepgaand rouwproces.’

De vrouw begon te lachen. ‘Er is geen weg meer terug. Elke dag groeit het aantal honden. Ze hokken hier snel, en daar valt echt niet tegen op te jagen. Zij van het huisje zijn allang dood. De heer van het kasteel zal het niet toestaan dat je hier nog iets langer blijft dan een paar dagen, tenzij je een nieuw maatje vindt.’

‘Hoe bedoel je ?’ vroeg de man. ‘Hoe kan het dat zij die van het huisje zijn allang dood zijn ? En wie is de heer van het kasteel ?’

Weer begon de vrouw te lachen, en omhelsde de man naast haar nog een keer, en zei terwijl ze hem kustte : ‘Er is alleen leven mogelijk in het kasteel. De rest is aan de honden overgeleverd. Ze zullen het echt niet lang volhouden, en tenslotte zijn ze al jaren dood .... hahaha .... Er is geen ontsnapping mogelijk uit het kasteel .... Tenzij je voer voor honden wil zijn ...’

De man draaide zich om, wilde weglopen, maar vroeg toen : ‘Waar kan ik dat maatje vinden ?’

Maar de man en de vrouw die met elkaar waren zeiden niets meer. De man liep weg, en na een lange tocht door het kasteel kwam hij in een andere toren terecht waar hij een vrouw in een kamer zag liggen. De vrouw was omringd door honden. De man schrok. ‘Ze zijn maar opgezet hoor,’ zei de vrouw. De man haalde diep adem. Als dit zijn maatje moest zijn, dan ging de man nog liever gewoon dood. De vrouw had iets arrogants over haar, en iets dominants. Ze leek totaal niet op zijn vorig liefje. Na een lange zwerftocht door het kasteel kwam hij in een andere toren waar een andere vrouw zat. Hij moest nu snel beslissen, tenzij alles wat die andere vrouw had gezegd een leugen was. ‘Pardon ?’ vroeg de man. ‘Wie is de heer van het kasteel, en wat zijn zijn bedoelingen ?’

De vrouw begon te glimlachen. ‘Wat heb je er voor beeld bij ? Wie denk je ?’ Toen vertelde de man het hele verhaal, terwijl de vrouw in lachen uitbarstte. ‘Nou, deels is het wel waar, maar als je geen maatje vind, dan wordt je niet uit het kasteel gezet voor de honden .... Nee, het is allemaal veel erger .... Dan zal de heer van het kasteel zelf met je afrekenen ....’

De man schrok. Wat kon hij verwachtten ? Wie was die heer van het kasteel, en wat zou hij doen ? De vrouw schudde met haar hoofd van het lachen, en de man begon zich heel ongemakkelijk te voelen. ‘Uit hoeveel vrouwen kan ik kiezen, en voor wanneer moet dat gebeuren ?’ vroeg de man. De vrouw wees op een poster waarop de meest verschrikkelijke vrouwen stonden vol prestige, verwaandheid en tuttigheid. Hij kon zich geen vreemder gezelschap bedenken. ‘Nou, lever me dan maar over aan die heer van het kasteel,’ zei de man. De vrouw greep de man, deed hem handboeien om, en leidde hem naar een donkere kamer waarin een oude man zat. ‘Zo,’ zei de oude man, ‘ik neem aan dat je geen keuze kon maken ? Goed, dan zul je geworpen worden in de vrouwenput waar de armste en vieste vrouwen leven.’

‘Alles beter dan dat tuig op die poster,’ zei de man.

De man werd naar een put geleid, en daar ingeworpen, waardoor hij helemaal onder de modder kwam te zitten. De oude man begon te lachen, en ook de vrouw. Even later kwamen er nog meer vrouwen om de put heenstaan om de man uit te lachen. De vrouwen in de put leken op holbewoners, en de man keek recht in allerlei gangen die bereikt konden worden vanuit de put. Hier leefden de vrouwen. De man kreeg erge medelijden met hen. De vrouwen waren zo paranoïde en zo depressief dat ze hem niet bij hen lieten. De man besloot maar in het midden van de put te blijven.

Hier leidde hij een eenzaam bestaan. Elke dag werd hem voedsel toegeworpen. Hij dacht terug aan de honden, en wilde dat hij door de honden zou zijn verscheurd, maar hier waren geen honden, en hij moest leven met zijn wonden. Hij begreep dit kasteel niet. Totdat de oude man hem op een dag uit de put liet komen.

‘Wie zijn die vrouwen, wat heb je met hen gedaan ? Ze zijn wild en onbereikbaar,’ vroeg de man.

‘Maar ze hebben je al die tijd in leven gelaten,’ zei de oude man.

‘Ik had liever dat ze me hadden verscheurd, want het is daar geen leven. Ik ben nog liever dood,’ zei de man.

‘Ik zal je vertellen wie zij zijn,’ zei de oude man. ‘Eens werden ook zij door honden nagejaagd, en kwamen hier terecht, en vonden geen maatje.’

‘Waarom hebt u mij nu uit de put gehaald ?’ vroeg de man.

‘Omdat ik hoopte dat je je maatje in de put zou vinden,’ zei de oude man.

Toen werd de man in een ander put geworpen. Deze put was veel dieper, en hij gleed helemaal door de modder door allerlei gangen heen, totdat hij in een grote modderpoel terechtkwam. Hier was niemand, en hij begon een lange tocht onder de grond, totdat hij uiteindelijk uitkwam op een plek dichtbij zijn huis. Hij was blij dat hij het nare uitstapje naar het bos had overleefd. Hij zou nooit meer teruggaan naar het bos. Wel moest hij aan zijn geliefde denken, die hij in het bos had verloren. Thuisgekomen kreeg hij de schrik van zijn leven toen hij zijn liefje gewoon in bed zag liggen. Hij maakte haar wakker, en vertelde wat er was gebeurd. ‘Ik was helemaal niet met je in het bos,’ zei de vrouw. ‘En honden ? Ik weet niks van honden.’ De man staat voor een raadsel. Zou hij het maar gedroomd hebben ?

Einde

Wilde Honden II

Een man en een vrouw waren in het bos. Na een tijdje werd hun rust verstoord door geblaf van honden in de verte. Het geblaf begon dichter bij te komen, en de man en de vrouw begonnen bang te worden. Snel pakten ze hun spullen en renden van het geluid vandaan. Ze renden tussen de bomen en door struikjes heen, en kwamen na een lange tocht in een klein hutje terecht. Hier besloten ze te rusten, maar al snel hadden de honden hen gevonden. De honden waren woest, en probeerden door de deur en de ramen binnen te komen, maar gelukkig zat alles dicht. Maar meer en meer honden leken het hutje te omsingelen, en probeerden de deur open te krijgen. Overal om hen heen hoorden ze gekras. De honden probeerden een opening in het hutje te krijgen. Ze wisten dat ze niet meer konden vluchten, en ze wisten ook dat ze het niet overleefden als de honden erin zouden slagen binnen te komen. Daarom besloten ze maar gewoon verder te gaan met hun liefkozen. Misschien was het wel de laatste keer. Hun harten gingen tekeer van angst. Ze kusten elkaar. Toen brak de muur open, en de honden stortten zich op de liefkozende man en vrouw. Ze werden allebei flink gebeten. Onder het bloed strompelde de man weg, terwijl de vrouw gegrepen werd. De honden sleurden de vrouw mee naar hun hol, terwijl de man kon ontsnappen.

Gelukkig lieten ze de vrouw in leven, alhoewel ze erg verwond was. Ze moest nu eten wat de honden haar brachten, en leefde sindsdien in gevangenschap. De man hield veel verschrikkelijke littekens aan de vechtpartij over, en dacht daarbij dat hij haar verloren had. Maar op een dag ontdekte een wandelaar de gevangenschap van de vrouw, en ook kwam de man het al snel te weten. Ze besloten een hele goede jager vanuit het buitenland over te laten komen om de honden uit te schakelen. Dat lukte deels, maar de laatste hond viel de jager aan. De jager kwam om het leven, en de hond ging terug naar zijn prooi in het hol. De hond verkrachtte de vrouw, en na een tijdje baarde de vrouw twee honden. De vrouw voelde zich zo vies dat ze nooit meer naar de samenleving terugwilde. Ze vonden haar na vele jaren toen de honden alledrie al dood waren. De vrouw was paranoïde en herkende de man niet eens meer. Ook sprak ze haar taal niet meer.

De vrouw begon agressief gedrag te vertonen, en iedereen vertrok. Ze moesten de keuze van de vrouw respecteren. Maar op een dag, vele jaren later, stond de vrouw ineens bij de man voor de deur. Ze leek hem nu wel weer te herkennen, en toen hij opendeed duwde ze hem zachtjes naar binnen. Ze gingen naar de kamer en ze omhelsde hem. Achter hen hing een schilderij van wilde honden, en als wilde honden omhelsden ze elkaar. Maar naar het gevaarlijke bos zouden ze nooit meer teruggaan.

Einde

Mijn Vriend, de Slang

In de onderwereld het ergste wat ik ooit had gezien waren de varkensslagers. De varkensslagers werden bestuurd door skeletten met gewaden aan en kappen op hun schedel. Vaak hadden ze hun domeinen in grote kraters. Je zou er depressief van kunnen worden, en dat werd ik dan ook. Ze sloten mij op in een kelder, een soort kerker, waar vanuit ik alles goed kon zien. Ik leefde van mijn eigen kots, en varkensvlees. Dat was de enige manier waarop ik leefde. Wel was het altijd goed om weer wakker te worden. Maar nog steeds denk ik eraan na al die jaren. Eigenlijk sta ik er mee op en ga ik er weer mee naar bed. Het is een trauma. Nog altijd hoor ik het gekrijs van die beesten in mijn hoofd, en nog meer het gekrijs van die skeletten. Het waren eigenlijk half-skeletten met nog een beetje vlees, spieren en vooral pezen. De geur was verschrikkelijk, niet om over naar huis te schrijven, en soms had ik het gevoel dat ik gewoon twee a drie dagen niet wakker werd. Ik wist wel dat ik droomde, maar toch. Dit was de onderwereld, daar ben ik van overtuigd. Het leek wel alsof alles hier varkensslager was of varken, en dan die skeletten met die kappen op. Echt verschrikkelijk. Het rook er echt naar de dood, naar ongewassen wateren, naar ongezouten lucht, en naar dingen die ik hier niet kan beschrijven. Weet je wat voor impact dat op een mens kan hebben ? Maar eigenlijk vraag ik me af of ik wel een mens ben.

Die skeletten met die kappen hadden daar beneden wel de touwtjes in handen. En mijn moeder maar zeggen : Je hebt het maar gedroomd. Ja, dat is waar, maar toch. De dominee zegt dat demonen bestaan, dat de onderwereld bestaat, diep in de grond, waar de doden leven. Mijn moeder zweert bij de kerk zo langzamerhand, maar ze zegt dat de dominee ook niet alles weet. Dat is zo, maar toch.

Zoveel skeletten in een optocht, allemaal met gewaden en kappen, een enge processie. Waar gaan ze naartoe ? Naar hun domein in de krater. Je zou er depressief van kunnen worden, en ik werd het ook .... En bang, verschrikkelijk bang, want zij heersen over hen zonder hoop. Ik had mijn geloof verloren in die tijd, en probeerde mijn hoop in andere dingen te vinden, dus ik was op dat moment hopeloos, en onder hun hoede. Verschrikkelijk. Ik denk er nog weleens aan terug. Daar reden ze dan op hun hoge paarden, en met hun scherpe laarzen maakten ze de huid van die beesten stuk. Verschrikkelijk. Sommige paarden waren gewoon skeletten. En die auto's die ze hadden, en die schepen, die waren gemaakt van skeletten, bottenvoertuigen. Verschrikkelijk. Daar wil je echt niet wezen. En ik was altijd blij als ik wakker werd, maar voor hoelang. De volgende nacht zat me alweer op te wachten. En dan leek het alsof ik voor honderd jaar sliep. Ik kon soms gewoon niet wakker worden, en dan is er niet even een dominee of moeder in de buurt, neen, dan is alles de hel, zelfs de zachte hand.

Maar op een dag kreeg ik in zo'n droom een ontmoeting met een rode slang, en die gaf mij een borstschild met haar, en een prachtig glimmende steen erop, bijna een verblindende steen waardoor alles zacht werd, en toen begon ik ook mooie schone dromen te krijgen, en dat was eigenlijk voor het eerst in mijn leven. Ik werd niet meer zo snel gillend wakker. En weet je wat het mooie was ? Ik kon ook vliegen, dus als er gevaar dreigde dan wipte ik er tussenuit. Maar het had ook nadelen. Ik wilde de onderwereld kennen, en misschien wat kunnen betekenen, en de steen hield mij tegen. Totdat iemand die steen een keer verbrijzelde. Ik kon hem wel omhelzen. Het was een halfskelet,

met een verschrikkelijk angstaanjagende bijl. En ik kreeg weer toegang tot de diepere onderwerelden, ja eigenlijk dieper dan ooit. En wat ik daar zag, dat zul je niet geloven. Weinigen geloven me maar. Luister.

Op een dag zat ik aan de zee van bloed, na lang gezeten te hebben aan de rivier van bloed. In de verte kwamen een heleboel zwarte skeletten, heel dun, steeds dichterbij. Het leek wel op een processie. Sommigen droegen hoeden met veren, terwijl anderen kappen op hadden, maar de meesten hadden niets op, en waren gewoon naakte skeletten, soms met een veer hier of daar. Plotseling begonnen ze te grommen en snelden op mij af. Ik dacht : zal ik wegduiken in de diepte of hier gewoon blijven zitten ? Ze waren de kwaadsten nog niet, en gaven mij een mes. Op het handvat stond een plaatje van een oude vrouw, een fotootje, maar dat rukten ze ervan af, en er scheen bloed van het handvat af te komen, vreemd bloed, bijna een beetje roze doorzichtig. Ik keek naar het mes en toen naar hen. ‘Ja, het is van jou,’ zei één van hen. Ik knikte. Dat was me nu wel duidelijk geworden. Het mes glom. ‘Je zult het nodig hebben,’ zei een ander. Ik wist het. Het was hier gevaarlijk. Ze vertrokken weer, en ik heb ze eigenlijk nooit meer teruggezien, maar het mes bleef bij me. Het mes sprak zelfs. Het bleek een mes te zijn van mijn voorouders, en ik kon zo met hen en de goden spreken. Nu ben ik niet zo gelovig, en al helemaal niet zo familiaal, dus op een goede dag wierp ik het mes ver in de zee van bloed. Dat had ik beter niet kunnen doen, want de zwarte skeletten kwamen uit de zee, en waren des duivels. Toen heb ik het mes weer teruggenomen, en besefte dat er ook goede goden waren en goede families, waar ik deel aan scheen te hebben. Toch vond ik het eng, en later op een markt verkocht ik het voor veel geld. Het ding bleek veel waard te zijn, en later vroeg ik me af of ik er wel goed aan had gedaan het ding te verkopen. In ieder geval voelde ik me beter, en met het geld kon ik veel doen. Het was de eerste keer dat ik geld van de onderwereld in mijn handen had.

Ik leefde er goed van, kocht een bed, een kasteel, ridders, indianen, skeletten, en de hele rimram meer. Ik werd koning van de dood, althans dat dacht ik, want er schenen veel meer koningen hier te zijn. Eigenlijk ging het er allemaal erg vreedzaam aan toe. Iedereen had zijn eigen domein. In ieder geval was het hier het beste om het hoogste van het hoogste te zijn, anders werd er met je gesold. Vreemd genoeg kwam ik hier weinig varkensslagers tegen, en nog veel minder varkens. Ik was diep in de onderwereld. Op een dag werd ik uitgenodigd door een andere koning van de dood, en die liet mij zijn kasteel zien, en vroeg even later of ik met zijn dochter wilde trouwen. Ik zei direkt dat ik niet aan die dingen doe, want stel je voor, dan kun je helemaal niet meer terug, plus dat alles hier levensgevaarlijk was. Mannen waren hier de slaven van de vrouwen.

De koning zelf was ook niet getrouwd, maar een paar van zijn zonen wel, en ik zag hoe ze door hun vrouwen werden toegetakeld. Ik was er zo naar van, dat ik eigenlijk direkt weer wilde vertrekken. Maar de beste man hield mij tegen. Hij liet mij een kamer zien met een soort dodentelevisie, dodenradio en nog wat technische dingen. Dat kende ik nog niet, en hij gaf me wat interessant spul mee. Het was door deze dodenapparatuur dat ik de onderwereld snel nog beter leerde kennen. Ik kon snel wapens bestellen, het beste van het beste, en leerde hoe ik hier zo snel mogelijk de rijkste kon worden, en al gauw was ik de keizer der doden, aangesteld over vele koningen der dood, en ik kreeg mijn eigen domein in een krater. Maar toen kwam ik in aanraking met een probleem. In het domein woonden vele varkensslagers en vele varkens, en dat moest ik op de koop toenemen. Ik deed geen oog meer dicht. Dus via de dodenapparatuur probeerde ik naar een hoger beroep te vissen, maar alles had te maken met varkens en varkensslagerijen. Die varkensslagers hadden de absolute macht, en waren de rijksten van de rijksten. Daar had ik dus helemaal geen zin in, en zo bleef ik de keizer der doden, maar ik kreeg er al snel nachtmerries van. De varkensslagers bezochten mij vaak en commandeerden me dat ik maar zo moest doen en zus moest doen, en zij lieten mij altijd heel duidelijk merken dat zij de touwtjes in handen hadden .... Niet de keizer, maar de varkensslagers maakten de dienst uit. Zo, die zat. En weet je nou wat het ergste was. Hoe langer ik hier bleef, des te meer ik op een varken begon te lijken, alsof er een vloek op me rustte. En ik kon niet meer terug.

Ik dacht : liever een varken dan een varkensslager, maar daar kwam ik snel van terug. Ik ging de

oorlog aan tegen die varkens. Ik kocht een heleboel indianen in, skeletten, ridders, en nu zou ik dan de grote varkensslager der doden worden.

En wat kreeg ik ? Uitnodigingen. ‘Welkom in de orde der varkensslagers.’ Ik werd beter behandeld dan de keizer, werd overladen met kado’s, en mocht bij iedereen op visite komen. Ik kreeg en kap met een gewaad, en ik mocht mezelf skelet of halfskelet noemen, en ik had zoveel geld dat ik erin kon zwemmen. En dat deed ik dan ook. Ik scheen me steeds beter te voelen, terwijl anderen steeds depressiever werden. Ik had voor niemand tijd, want mijn nieuwe leven slokte mij helemaal op. Ik ging alleen nog om met andere varkensslagers, en had gevechten met ze. Soms waren er grote toernooien, waar alles om vrouwen ging. De winnaar kreeg dan één of andere belangrijke vrouw mee, maar ik zei al dat mannen hier de slaven van de vrouwen waren, en dat de vrouwen verschrikkelijke dingen met de mannen deden. Daarom ben ik die toernooien gaan ontlopen, want het eindigde toch altijd in de hel. Ik was een ridder, een poortwachter, en dat beviel me het best. Ik bleef op één plaats.

Ze noemden mij de poortwachter van de onderwereld. Ik dacht : het zal wel zo zijn. Heel soms ging ik weleens op uitnodigingen in van andere poortwachters, en zo belandde ik eens in een wel hele diepe krater. Het was het grootste domein wat ik ooit had gezien, en het joeg me schrik aan. De doodslucht die hier hing, verschrikkelijk. Ik kwam hier die rode slang weer tegen, en dat was maar goed ook, want ik raakte met die poortwachter in een verschrikkelijk gevecht. De rode slang redde voor de tweede keer mijn leven, en bracht me terug naar de bovenwereld, waar ik wakker werd. Het was een lange tocht geweest, een tocht die ik niet snel zou vergeten. De nacht erna gaf de rode slang mij een prachtige rode wapenrusting, en nam mij terug, ditmaal om de poortwachter te verslaan. De rode slang en een andere bruin en donker gestreepte doorzichtige slang zorgden ervoor dat dat domein nu van mij was, en dit was voor mij de poort om nog dieper in de onderwereld te komen.

Alles wat ik daar tegenkwam waren verschrikkelijke gevechten tussen poortwachters, en grote toernooien ..... Zij die wonnen kregen geen vrouwen, maar slangen, en toch leek me dat wel wat, want ik had meer met slangen dan met vrouwen. Ik won mezelf een leger van slangen, en kwam steeds dieper in de onderwereld terecht en kreeg steeds grotere terreinen. Ik dacht voorgoed van de varkensslagers af te zijn, maar hier zag ik ze weer. Ditmaal droegen ze vreemde kruizen en vreemde wielen, en waren de meesten geheel in het zwart verpakt : grote en vreemde zwarte pakken, en vreemde grote zwarte kappen, die soms op helmen leken. Waar ik terecht gekomen was wist ik niet. Ze spraken een vreemde taal, en ze bleken geheim gezelschap te hebben van vreemde slangen die in vrouwen konden veranderen. Het vreemde was dat ze niet tegen mij ingingen. Hun geld : slangentanden. Daar betaalden ze mee, en daarmee lieten ze hun werelden gestalte krijgen. Het leek op een vreemd kaartspel, alsof ze een groot spel speelden. Ik moest de spelregels leren kennen. Sommigen hadden rode dobbelstenen, gemaakt van zeldzame slangentanden.

Van een aardig wezen kreeg ik een huis, en hier moest ik beginnen. Het wezen leerde mij over goed voedsel dat hij in een ketel bereidde. Er waren hier ook wel eens toernooien, maar dan draaide alles om geld. Al snel won ik een paar toernooien, en werd de rijkste van allemaal. Ik kon kopen wat ik wilde. Ik baadde in rijkdom, en kreeg de centrale krater. Ik hield me veel bezig met mijn slangen, omdat die toch wel heel belangrijk voor me waren, en hun tanden waren een bron van inkomsten. Ze wisselden die tanden maandelijks, en sommigen dagelijks. Ik begon een slangen-kwekerij, maar dan op vriendschappelijke basis. Slangen waren mijn vrienden.

Ze noemden mij slangenvriend, en ze begrepen wel waarom. Terug naar huis wilde ik niet meer, totdat mijn moeder mij wekte.

Einde

Eén van Hen

Het mooiste wat je in je leven kan doen is te gaan naar plaatsen waar nog geen mens eerder is gekomen. Diep in de jungles van de inmens grote tropische regenwouden loopt een man eenzaam en verlaten, op zoek naar de laatste overblijfselen van wat eens het paradijs was. Een naakte vrouw ziet hem, draait haar gezicht van hem weg, en houdt haar handen ervoor. De man weet dat hij nu erg voorzichtig moet zijn. Zou zij van de Suebche-stam zijn ? Het zou de laatst overgebleven stam van het paradijs zijn. Plotseling is het alsof de vrouw door de bliksem wordt getroffen, en valt neer. De man rent op haar af, en de vrouw houd haar ogen stijf tegen elkaar.

‘Kus me,’ zegt de vrouw, ‘ik spreek jouw taal.’ Maar als de man het doet, krijgt hij een keiharde klap in zijn gezicht. De woorden ‘kus me’ betekenden hier iets heel anders. Hier werden dezelfde woorden gesproken, maar ze hadden andere betekenissen. De vrouw staat op, en rent weg. Dan begint ze te gillen, en al snel komen er naakte indianen haar tegemoet. Nu moet de man rennen voor zijn leven.

Een man wordt wakker met een bezweet gezicht. Hij ligt in zijn tentje diep in de jungle van het tropisch regenwoud, omdat hij op zoek is naar de laatste stam van het paradijs. Hij rekt zich goed uit, stapt zijn tentje uit, en bekijkt de prachtige vochtige en weelderige jungle die langzaam door het zonlicht overgoten wordt, en een zwoele vorm krijgt door alle weerspiegelingen. De temperatuur speelt hier met licht en schaduw, en de man knijpt even zijn ogen dicht om zichzelf één te maken met deze overweldigende natuur, en om zich te bezinnen op zijn opdracht.

Na een tijdje heeft hij zijn tentje opgerold, en trekt verder. Het is alsof de zon hem lokt, en het pad naar het paradijs hier in vleselijke gedaante voor hem ligt, een pad waarvan hij altijd dacht dat het onbereikbaar was, enkel zijn fantasie prikkelende. Diep in de jungle hoort hij de kreten van dieren, en hij vraagt zich af of de Suebche-stam nog steeds bestaat. Hij is niet gelovig, maar er wordt gezegd dat deze stam de laatst overgebleven stam van het paradijs is. Hij houdt het erop dat het het laatste stukje paradijs op aarde is, als de overblijfselen van de oertijd. Hij ziet het geloof als een poging om alles wat mooi is te bezitten. Maar dit hier is werkelijkheid, geen fantasie. Het geloof is zo ongrijpbaar, maar hier is alles vlees geworden.

In de verte hoort hij iemand zingen. Hij had hier eigenlijk geen mens verwacht. Hij dacht echt dat de stam zou zijn uitgestorven, maar wilde het toch met eigen ogen bewezen zien. Er kwam weer wat hoop in zijn hart toen hij het gezang hoorde. Hij loopt op het geluid af, en ziet een naakte vrouw in een kleine plas baden. Al snel heeft de vrouw hem in de gaten, en begint te gillen. ‘Wat zijn ze paranoide ?’ dacht de man bij zichzelf, glimlachend. Hij was absoluut niet bang, maar wel voorzichtig. Hij had er wel vertrouwen in dat het goed zou komen, maar de gil bleef als een echo in de lucht hangen. Het was de meest angstaanjagende kreet die hij ooit had gehoord, maar voor hem sprak het meer over de angst van de vrouw. Als zij van de Suebche-stam was, dan had ze nog nooit contact met de buitenwereld gehad.

De man is op zijn hoede. Als hij zich de woede van de stam op zijn hals haalt, dan is het afgelopen voor hem. Voorzichtig pakt hij een geknakte bloem van de grond af, steekt hem in zijn haar, glimlacht even, en houdt dan de bloem weer in zijn hand, alsof hij het de vrouw wil aanbieden. Ook de vrouw lijkt even te glimlachen, maar dan maken haar wenkbrauwen een gevaarlijke beweging, alsof ze van plan is hem aan te vliegen.

‘Heus, ik wil je geen pijn doen,’ fluistert de man zacht. Maar dat hoort ze niet. Ze staat nog te ver weg. Dan rent de vrouw weg. De man weet dat hij nu moet oppassen, want de Suebche-stam zou op alles jagen, en jagers waren ze als de beste. Na lang lopen probeert hij de natuur weer in zich op te nemen. De natuur vertoont een rijkdom die hij niet kent.

De man probeert zich weer te bezinnen op zijn opdracht. Ook bezint hij zich op zijn strategieen. Als de Suebche een zeker geloof hebben, dan zal hij daaraan tegemoet moeten komen, maar daar is

niets over bekend. Hij besluit zijn intuitie te volgen.

Na een tijdje ziet hij in de verte een groep Suebche-meisjes als in een soort dans. Hij herkent het als een jacht-ritueel. Ze gillen heel luid, en hij weet even niet of hij blij moet zijn of niet, dat hij ze nu heeft gevonden. Hij vermoed dat hij nu dichtbij hun dorp of kamp is.

Een python staart hem aan, hypnotiserend. Bang voor pythons is hij niet. Hij schijnt een kalmerend effect op hen te hebben. Even denkt hij dat hij schrikt, als de python ineens tot hem spreekt. De python heeft een vochtige huid, met de prachtigste patronen en kleuren met hun schakeringen, en weer schijnt het zonlicht ermee te spelen. ‘Waak op, zoon,’ sprak de python. ‘de Suebche hebben geen geloof. Zij leven in een fantasie.’ De man keek op, en merkte dat het toch echt de python was die tot hem sprak. De python bewoog zijn enorme lichaam, en kwam iets dichterbij. Ook de man leek zich te openen, en bewoog iets dichterbij. Toen sprak de python verder : ‘Zoon, zij leven in fantasie, de laatste overblijfselen van een echte fantasie-wereld. Daarom willen ze niets met de buitenwereld te maken hebben, en zullen ze je zeker doden als je dichterbij komt. Maar .... ik kan wel wat voor jou betekenen .... Ik ken de Suebche, en zij kennen mij ....’ De slang sprak bijna slaapverwekkend en heel geheimzinnig.

De man voelde een kracht door hem heenstromen die hij niet kende, iets heel vitaals, maar tegelijkertijd verzwakkend, alsof alle botten in hem doorspietst werden, of zelfs op een vreemde pijnloze manier werden gebroken.

‘Deze fantasie was eens een algehele realiteit,’ sprak de slang ineens veel luider, en zijn lichaam begon te ribbelen en in kracht op te komen. ‘Maar zij die deel hadden aan deze fantasie begonnen de fantasie te verwerpen, en daarom trok de fantasie zich terug, eerst door vulkanen, later door overstromingen. De Suebche hebben zich altijd aan de fantasie vastgehouden, en niet gekozen voor ... het geloof ...’

‘Maar is het geloof dan verkeerd ?’ vroeg de man.

Toen vervolgde de slang : ‘Zij die opgroeiden in het geloof moesten over het pad van geloof teruggaan naar de fantasie, maar velen blijven op dit pad steken, en zijn niet anders dan hun voorouders.’ De ogen van de man begonnen geheimzinnig te glinsteren. ‘Ben jij de slang van het paradijs ? Nee toch ?'

De slang gleed heel voorzichtig over zijn huid, en kreeg langzaam de man in zijn grip. De man was nog steeds niet bang, omdat hij zag dat de slang niets kwaads in de zin had. ‘het geloof verzon haar eigen verhaal. Er zat wel een kern van waarheid in,’ bromde de slang. ‘Er was eens een soort paradijs, de fantasie, waar ik deel aan had. Maar het geloof heeft alles kapot gemaakt. Het paradijs was van mij, maar door het christelijk geloof werd ik afgeschilderd als een indringer die anderen zou weglokken. Het is juist net andersom gegaan. Ik wilde hen dieper erin laten wegzinken.’

De man begon te glunderen. Hier hoorde hij een hele andere kant van het verhaal. Hij zou wel een deel willen zijn van dat overblijfsel van die fantasie-wereld, hier zo diep in de jungles van het tropische regenwoud. De man voelde een enorme opgewondenheid opborrelen, en knuffelde de slang bijna. Hij wist wel dat hij dichtbij de python moest blijven, anders zou hij het niet meer kunnen navertellen.

Plotseling schrikt de man wakker. Was het allemaal maar een droom ? Wel een hele interessante droom, maar was het waar ? De man stapte zijn tentje uit, bekeek de natuur om zich heen die leek te ribbelen in het zonlicht als een zwoele extase die hij nog nooit eerder zo dichtbij had gevoeld, alsof het over zijn huid danste. Hij kneep zijn ogen stijf dicht, om één te worden met deze verlokkende, weelderige natuur. Wat kon hij verwachten ? Voor hem lag de nog donkere jungle van het tropische regen-oerwoud, lonkend, alsof het hem wilde omhelzen, wurgen ? Hij wist het niet. Het kon natuurlijk gevaarlijk zijn. De stam waar hij naar op zoek was had geen manieren. Als ze zich door hem bedreigd zouden voelen, dan zouden ze hem zeker vermoorden.

Opgewonden liep hij verder, nadat hij zijn spullen had gepakt. In de verte hoorde hij wat kreten die

van dieren, maar ook van indianen konden zijn. Als het indianen waren, dan zou hij al heel dichtbij zijn. Hij dacht aan zijn dromen, en aan zijn opdracht. Plotseling sprong er een naakte vrouw vanuit een boom op hem. De vrouw had hem al snel in een wurggreep, en stak een soort gifpijltje in hem. Direkt legde hij het bijltje, en werd afgevoerd tot in het kamp. Ze legden hem in een wigwam waar hij na een paar uurtjes bijkwam. Ze gaven hem van een vreemd rood sap te drinken. De vrouw was bij hem en aaide hem. Dat was wel een vriendelijk gebaar, maar waartoe ? Als ze kanibalen zouden zijn, dan was dat allemaal maar ter voorbereiding van het vlees ? Maar goed, hij wist niet of ze kanibalen waren, en probeerde die gedachte snel weer te vergeten.

Hij voelde zich heel wat nu hij eindelijk de Suebche-stam had gevonden, zij die de buren van Adam en Eva geweest waren, in het paradijs. Dit was het laatste stukje paradijs, dat juist zo leefde, door hen. De vrouw glimlachte naar hem. Zou hij het straks kunnen navertellen, of eindigde alles hier ? Wilde hij het nog wel navertellen, of wilde hij hier altijd blijven, om te worden als hen ? Zijn lichaam trilde. Deze stam had nooit contact gehad met de buitenwereld.

Weer werd er een gifpijltje in hem gestoken, maar ditmaal viel hij niet bewusteloos. Hij werd overspoeld door warme gevoelens, alsof hij door de fantasie werd omhelsd. De vrouw legde haar handen tegen haar borst aan. Deze mensen hielden van de natuur, en hier was deze natuur zuiver.

De stam was heel vriendelijk naar hem, totdat één van de vrouwen een reusachtige vogelspin in haar hand nam, die ze haar hand liet opeten. Toen begon de horror, ook voor hem. Alles eindigde in een nachtmerrie, en gelukkig voor de man was het maar een droom. Hij werd wakker, en wist niet of hij er zo blij mee moest zijn. Want diep van binnen zou hij zijn leven wel willen geven om de laatste stam van het moederparadijs te vinden. Nu had hij weer bot gevangen. Het leek wel alsof het tropische oerwoud met hem speelde. Hij was moe in zijn benen, alsof een vreemd tropisch dier hem had uitgezogen. Hij keek naar zijn been, en zag een klein insect, en een heel klein wondje. Later voelde hij niets dan kracht door zijn benen vloeien, alsof het beestje hem bevrucht had.

Met stevige passen liep hij door. Hij was nu echt toe aan een ontmoeting. Hij hoopte dat als ze hem zouden zien ze hem meteen zouden omhelzen. Zouden hun goden hen niet kunnen vertellen dat hij eraan kwam ? Of geloofden ze niet in goden ? Misschien waren het wel hele vrije mensen, vol van paradijselijke fantasieen. De man voelde alsof hij van de grond op een boot stapte. Hier waren wat riviertjes, en die riviertjes leken wel vuil, maar vol van de jungle. Dat was beter dan die riviertjes die door fabrieken waren vervuild. Dit was natuurvuil. De man besloot te gaan zwemmen, en zag even later wat anaconda’s paren in de rivier. Zulke orgieen konden wel enkele dagen duren. Zo bleven ze tenminste van hem af, alhoewel hij niet bang was voor slangen. Hij had altijd iets met slangen. Voor hem was het in ieder geval al een prachtige reis geworden die hij nooit zou vergeten, of hij de Suebche nou zou vinden of niet. Eigenlijk deed het er niet meer zo toe, omdat hij helemaal door de natuur werd opgezogen. Zijn hoofd was ermee doordrenkt als met heerlijk geurende verf, als de bronnen van nieuwe fantasieen. Hier zou hij de rest van zijn leven over kunnen nadenken.

Hij zag de apen in hun bomen, en hij voelde zich intens gelukkig. Voor hem stoeiden wat andere slangen, en ook wat krokodillen kwamen vanaf de oevers in het water. Nu was het oppassen geblazen. Hij bleef doodstil liggen, en probeerde zo letterlijk naar de kant toe te drijven. Even later stapte hij uit het water. Een vrouw met hangborsten staarde hem aan. Ze leek paranoide, dus de man bewoog bijna niet. Hij wist niet wat hij kon verwachten. Zou ze wegrennen of hem bespringen ? ‘heus, ik doe je niets,’ fluisterde de man. De man voelde veel tederheid en een soort medelijden naar haar. verder kon hij het niet goed plaatsen. Hij wist ook niet of tederheid wel op z’n plaats was bij dit soort mensen. Dit moesten de Suebche dan zijn. De man stak zijn hand uit, en de vrouw keek naar zijn hand. Natuurlijk kende zij het handenschudden niet, maar de man wist niet wat hij anders moest doen. Toen maakte hij een omhels-beweging in de lucht. De vrouw bleef hem strak aankijken. Hij zag de angst in haar ogen. Zacht begon de man wat te zingen om haar gerust te stellen. De man zag bijna haar hart kloppen. Maar daar kwamen de krokodillen al aan. De vrouw stapte langzaam naar achteren, terwijl de man bleef staan. De man wilde weleens zien wat de vrouw zou doen. Het leek alsof de vrouw er niet om gaf. Net op tijd kon de man omhoog springen om een

tak te grijpen. Toen zag hij ineens dat de vrouw glimlachte. Die momenten waren heel kostbaar voor hem.

Een hopeloosheid gleed over de man toen de vrouw hem weer strak aanstaarde, nu van een grotere afstand. Hij had het gevoel dat hij nooit geaccepteerd zou worden. Misschien was hij in hun ogen een gevallene, een verdoemde, iemand die het paradijs ooit had verlaten, en daarom nooit meer toegelaten mocht worden. Misschien was hij wel bestemd te branden in de hel, als ze daarin geloofden. Maar goed, hij kende hun geloof niet. Hij voelde zich een zondaar. Zij waren paradijselijk, en hij was beschaafd, burgerlijk, of misschien alleen een gevangene van de buitenwereld. Wat zou het hem kosten om bij hen binnen te kunnen komen ?

En ging het hem nog wel om de mensen, of ging het hem om de natuur. Hij zou zich goed kunnen vermaken in dit stukje paradijs op aarde zonder de mensen, zonder deze Suebche-stam.

'Suebche,' zei de man. De vrouw glimlachte. Een andere vrouw was erbij komen staan. Ze had een zorgelijke blik, en had een boog met pijlen. Langzaam greep ze één van haar pijlen, wilde schieten, maar de andere vrouw hield haar tegen. De vrouwen werden boos op elkaar, en er ontstond een gevecht. De man wist niet wat hij moest doen. De vechtende vrouwen waren naar elkaar aan het gillen, en rolden over de grond. Nu wist de man hoe de stam met elkaar omgingen. 'Suebche, Suebche,' riep de man. De vrouwen lagen bijna in het water, en ze hadden niet in de gaten dat er krokodillen toesnelden. Plotseling dook de man in het water en greep één van de krokodillen. Als hij dat niet had gedaan dan was het kwaad al geschied. De vrouwen reageerden direkt en stopten het gevecht om voor de rest van de krokodillen dekking te zoeken. De vrouwen keken toe naar het gevecht tussen de man en de krokodil, alsof ze niet begrepen dat de man hun leven had gered. Of misschien gaven ze daar niets om. De man verwachtte wat hulp, maar kreeg die niet, en verdween telkens met de krokodil onder water. Na een tijdje ontsnapte de man, en greep zichzelf weer vast aan de oever. De vrouwen klapten in hun handen, op een vreemde manier.

'Suebche, Suebche,' zei de man. Hij had de indruk dat de vrouwen het wel interessant vonden. Ze waren net dieren. Volgens de man hadden ze geen hersenen, of waren ze gewoon niet beschaafd opgevoed. Ze wisten misschien niet wat 'hulp' betekende, en 'zorg'. Ze verwaarloosden zichzelf en elkaar. Zo zagen ze er ook uit. Ze waren wilden.

De man bedacht voor zichzelf hoe hij contact kon maken. Weer omhelsde hij de lucht, en de vrouwen deden hem na, maar hij had niet de indruk dat ze wisten wat het betekende. Misschien waren ze niet slecht, maar gewoon erg naief, onwetend. Ze leken op wilde dieren, op beesten, en de man vond er eigenlijk niets menselijks in terug. Zij waren van het paradijs, en voor-menselijk. Zij wisten niet wat mensen waren, omdat ze nooit mensen hadden ontmoet. Misschien was dat de reden waarom ze de man interessant leken te vinden. Maar de man was op zijn hoede, want misschien was hij wel interessant om op hun bord te verschijnen als stukje vlees. Maar ja, dan waren ze wel erg geraffineerd. Als ze op jacht waren en hem als prooi zagen, dan hadden ze hem misschien allang afgeschoten. Ook wilde hij hen het voordeel van de twijfel geven, hoe gevaarlijk dat ook was. Hij koos ervoor om hen maar te vertrouwen, tot nu toe dan, en zette zijn pogingen tot communicatie voort. Als hij vriendschap met deze twee zou kunnen krijgen, dan was hij al een stuk verder, en zou dat misschien de basis zijn voor verdere vriendschappen.

Opeens werd er schel gefloten, voor de vrouwen een seintje dat ze moesten komen. Ze maakten wat ongemakkelijke gebaren om hem dat duidelijk te maken, en zo renden ze beiden weg. De man besloot maar gewoon te blijven. Misschien zouden ze hier wel terugkomen. Na een tijdje viel de man in slaap tegen een boom.

De volgende dag werd hij wakker door een ritselend geluid. Het was een anaconda. Het begin van een nieuwe dag. De man stond op, rekte zich uit, en ademde de warmte in van een nieuwe dag, direkt al zo heet. Hij voelde er eigenlijk meer voor om naar onbekende diersoorten op zoek te gaan. Het contact zoeken met een stam als deze ging zo moeizaam, alhoewel het eerste lijntje gelegd was. Het gevoel was als een sieraad die in zijn hoofd rinkelde, en die het zonlicht op allerlei manieren

weerspiegelde. Het bracht zijn gevoel in een nieuwe staat van opwinding. Hij zag de kleurigste dieren, zoals kikkers, hagedissen, salamanders, overgoten en betoverd door het zonlicht. De vrouwen kwamen niet terug, dus misschien hadden ze hun stam wel ingelicht en kregen ze geen permissie om terug te gaan. Hoe dan ook : ze waren nu op de hoogte. Ze wisten waar hij was, dus nu hing het van hen af. Maar tijd om te wachten had de man niet. Hij was met zoveel dingen bezig, en vond de dierenwereld en plantenwereld net zo interessant.

Een wulpse vrouw stond voor hem met pijl en boog. Ze mompelde wat, richte op hem, en wilde schieten. Net op tijd kon de man wegduiken, en rende weg. De vrouw kwam hem achterna. Misschien zag ze hem voor een dier aan, of misschien waren het kanibalen. Na een tijdje zocht de man veiligheid in een boom. Maar hij zag steeds meer vrouwen onder hem verschijnen. Na een tijdje hadden ze hem gezien, en begonnen te krijsen. Direkt werden er vele pijlen op de man afgeschoten. De man greep een liaan, en kwam op een volgende boom terecht. Dat ging wel snel met zo'n liaan, en al gauw begon hij er handigheid in te krijgen.

In de verte zag hij een dorpje, en omdat hij wist dat de vrouwen hem achterna zaten besloot hij maar gewoon een poging te wagen. Hij rende op het dorp af, in de hoop bescherming te vinden. Een oude man keek hem aan alsof hij de maan zag bloeden. De oude man wist niet wat hem overkwam. In de verte hoorde ze de gillende en joelende vrouwen. De man schoof een dierenhuid opzij en liet de man in zijn hut. Zouden dit weer andere stammen zijn, of gewoon een ander deel van de Suebche. De man wees op de oude man, en zei : 'Suebche'. Ook de oude man zei 'Suebche' alsof hij niet wist wat het betekende.

Dieper in de hut was een ander deel achter een grote lap van dierenhuid. Hier zag de man twee naakte vrouwen liggen. De oude man maakte een gebaar alsof hij de vrouwen aan de man schonk. De vrouwen waren paranoide. Misschien dachten ze dat de man een god was. De twee vrouwen knielden voor de man en hielden zijn handen teder vast. Toen begonnen ze zijn handen te strelen. Ook de oude man knielde. Dus knielen hadden ze wel geleerd, maar wat betekende het voor hen ? Misschien wel iets heel anders.

Even later ging de oude man weg. Eén van de vrouwen wilde met een touw de handen van de man vastbinden, en toen wist de man dat hij aan het verkeerde adres was gekomen. Tenzij hij gewoon niet wist wat dit vastbinden betekende. Was het een ritueel, of waren ze kanibalen, of was dit de manier waarop ze goden begroeten ? Voor de man was het een raadsel. De andere vrouw ging achter hem staan, en het leek alsof de man niet meer wegkon, tenzij hij het abrupt zou afkappen. In die mogelijkheid was hij, als hij het goed begreep. De man liet zich maar vastbinden, zolang hij zijn benen nog naar had. Ze lieten hem op de grond zitten, en maakten een soort soep wat hij mocht opdrinken. Hij wist dat ook dit gevaarlijk was, want als er slaapverwekkende stoffen in zaten, dan was het afgelopen met hem. Inderdaad zaten er slaapverwekkende stoffen in, maar dat bleek de regel hier te zijn. het was een deel van het voedsel. Zweterig werd hij even later wakker. Ze hadden een deken over hem gelegd, en zijn handen waren nog steeds vastgebonden. De vrouwen lagen bij hem, en waren heel voorzichtig en vriendelijk, bijna goedaardig. Als ze kanibalen waren dan hadden ze hem allang geslacht, dacht de man. Hij voelde een warm branderig gevoel in zijn lichaam, door de soep, en dat voelde niet onprettig aan. De vrouwen waren teder, maar niet opdringerig. Zouden ze denken dat hij een god was, of gingen ze zo met gasten om ? Waarom moesten zijn handen vastgebonden zijn ? De deken was afgetrokken, en met een ander touw wilden ze zijn benen vastbinden. De vrouwen zagen er niet agressief uit, tenzij het een valstrik was. Hij kon zich er alleen niet tegen verzetten. Ze waren al zo aardig geweest, en misschien zou hij hen beledigen als hij het niet zou laten doen. Dan zouden ze hem misschien wegsturen, en kon hij weer helemaal overnieuw beginnen. Toch begon hij bang te worden, en begon meer en meer te zweten, zelfs te trillen. De vrouwen waren hier erg gevoelig voor, en probeerden hem op zijn gemak te stellen, alsof ze geen kwaad in de zin zouden hebben. Toen lag hij daar, vastgebonden aan handen en voeten, als een hopeloze prooi. Hij was nu totaal afhankelijk van hen. Weer gaven ze hem soep te drinken, of was het gewoon een sterk sap ? Weer viel hij in slaap. Ditmaal was het spul veel krachtiger, en in een grotere tent werd hij even later wakker. Hier waren een heleboel vrouwen, en

niemand lag bij hem. Ze schenen hem allemaal te negeren. De man probeerde zichzelf los te krijgen, maar zonder succes.

De hele nacht lag hij wakker, en vroeg zich af wat voor spel dit was. Op een gegeven moment was hij het zat, probeerde op te staan, en huppelde de tent uit. Buiten waren mannelijke indianen om een vuur aan het dansen. Ze droegen veelal een heleboel kromme witte of grijze veren. ‘Kan iemand me vertellen wat hier aan de hand is ?’ vroeg de man. De indianen keken verbaasd op. Even later gingen ze door zonder aandacht aan hem te besteden. Hij kon hier niet weg, want dan zou hij een prooi van roofdieren kunnen worden in zo’n situatie. Dus hij ging maar weer terug naar zijn slaapplaats. Toen hij de volgende ochtend wakker werd waren de touwen verwijderd. Het leek nu alsof hij een deel van hen was. Niemand gedroeg zich speciaal naar hem. Hij was één van hen.

Einde

Maria en het Heilige Varken

Ik staarde naar de lange beker met de lange hals. Het was van een doorzichtig roze, als kristal of diamant, als een zeldzaam gesteente. 'Wat zit erin ?' vroeg ik.

'Varkenszaad,' zei hij. Ik proeste. 'Wacht,' zei ik.

'Drink ervan,' zei hij. 'Ach ja, het is gewoon perensap, maar het beeld het varkenszaad uit, wat het heilige varken aan de martelpaal uitstorte.'

'Okay,' zei ik. Ik nam wat van het perensap. 'Smaakt goed,' zei ik. Ze aanbaden hier Maria en het heilige varken. Ik was in een vreemde kerk terechtgekomen.

De Blinde Stad

Zij stelen dromen,
De wachters van een stad,
Zij stelen de verbeelding recht uit iemand's hart,

Deze stad kent geen medelij

Alles dor en droog,
Kinderen zijn hier niet,
Iedereen is hier oud,
Hier is slechts verdriet

Koude harten, lege hoofden,
Gevuld met hartvochtigheid,
Niemand kent geluk,
Wanneer de stad zich over hen spreidt

De stenen zijn roze, en ze draaien maar,
Zij brengen sneeuw, totdat iedereen bevriest,
Tot steen zullen zij worden in alle eeuwigheid,
Meedraaien zullen zij, om droom en plezier te stelen,
Tot roze steen zullen zij worden,
In deze stad van slechts verdriet,
Och, hoor toch naar mijn duistere lied

Ik ben een oude troubadour,
Ik heb het allemaal gezien,
Maar niemand gelooft mij,
Want zij hebben allemaal dezelfde droom van de stad gekregen,
Een droom dat zij nog steeds alles hebben,
Een droom van bedrog,
Zij zijn allen ziek

Och hoort toch naar mijn lied,
Zij hebben allen van het grachtwater van de stad gedronken,
Dieven en piraten zijn het,
Zij stelen en slapen, geeuwen en gapen,
En dromen dat zij niets hebben gedaan,
Och, deze stad is onder een vloek,
Zij zijn allen dik en vet,
Zij zijn de ondergang tegemoet gegaan

Ik zie de stenen draaien,
En alles weggraaien,
Eens was deze stad er niet,
Eens was er hier een rijke natuur,
Totdat de plaaggeesten kwamen

Zij bouwden deze stad,
Och luistert toch naar een oude troubadour,
Moet ik u smeken, of moet ik u slaan,
Waak op, waak op, of het is met ons gedaan

Zeven plaaggeesten op een rij,
In een pot leefden zij,
Oh wie heeft deze pot geopend ?
De eerste heet mankepoot, de tweede beelzebul, de derde je-weet-het-wel, de vierde ik-heb-hem-

niet, de vijfde stuk verdriet, de zesde mijn geluk, de zevende ik-heb-je-tuk

Nu ik dit gezongen heb, zal ik niet meer leven,
Toe, schrijf mijn woorden op, zodat u eens uw bevrijding zal beleven,
Laat dit lied niet sterven in de wind,
Wacht totdat een kinderhart het vindt,
De sleutel is in mijn mouw,
Och, dat ik het toch zelf vertellen zou

En toen stierf de troubadour,
Zijn vrienden schreven het lied op,
En plakten het op de deur van het stadsbestuur,
De sleutel vonden ze in de mouw van de troubadour,
Maar ze wisten niet wat ze daarmee moesten doen

Een van de vrienden besloot de sleutel zolang bij hem te houden,
Ook stierf hiermee langzaam de herinnering aan de troubadour

Toen de burgemeester van de stad het lied las,
Verscheurde hij ter plekke het papier

Niemand had de troubadour gelooft,
Ook zijn vrienden zeiden dat hij gek was,
En zo leefde de stad voort in bedrog

Raakte je het steen aan,
Dan werd je betoverd,
En zo groeide de stad groter en groter,
Het roze steen leefde van de mensen,
At en at, en werd vet

Het roze steen begon steeds meer van de mensen te vragen

De heks is blind, en woont in de zee,
Waar haar zeepaardjes en dolfijnen haar overal naartoe brengen in haar koets,
Op haar wagen,
Zij heeft de zeven plaaggeesten uit hun pot vrijgezet,
Opdat zij de stad zouden bouwen

De blinde heks van de zee had honger,
Honger naar uitgesmeerde zieltjes,
Uitgesmeerd op brood

Het is een stad in de zee, maar niemand wist het,
De heks had al hun hoofden betoverd

De mensen aanbaden het roze steen,
Wat hun leven had gegeven

De kerken van het roze steen schoven door de stad,
Door de wondermacht van de mens gegeven,
Het schoof door 's mensens geloof,

Door trouw van het menselijk gelaat,
Oh, zedig schoof het door de stad,
Om de mens te wenken, om te zwaaien en kostelijk te bezitten,
Als een koning was het,
Ja, het roze steen had de stad geschapen

De blinde heks schuifelde door de stad,
Op zoek naar zieltjes,
Maar het roze steen waakte over hen,
Als de goede, trouwe herder,
Die zijn schapen verslond in de nacht,
Om hen mee te sleuren naar de onderwereld,
Naar een glitterwereld, van het roze vuur,
Van roze steen, draaiende in onze gedachtes,
Sussende alle pijn, verdraaiende al het gegriezel,
Bedekkende, wederopbouwende,
Totdat de morgenstond hen weer wakker wreef,
Die zachte morgen, oh goddelijk geluk,
Welzalig zijn hen die het roze steen aanbidden …
Van bedrog tot bedrog gaan zij …
De blinde heks …. draait het getij …

Als eb en vloed, het roze steen doet goed,
Zij draait, zij bedriegt, zij steelt de dromen,
Zij trekt de ziel tot gruwelijke grotten,
Maar laat het lichaam opstaan in een groot geluk,
In de handen van de plaaggeest ik-heb-je-tuk

De hersenen op sterk water,
Het hart in zeeketenen, de droom kapot,
Maar niemand merkt het, want het lichaam is vol van het roze geluk,
Het is als drugs, als rijp koren,
Als alcohol en dikke sigaretten,
Een sigaar erbij, mijnheer,
En een dikke krant,
De blinde heks heeft het niet meer

De blinde heks staat gierend op de trap,
Met haar oog voelt zij,
Zij kent deze drap,
Er is hier geen geneesheer voor te vinden,
Alle wegen lopen hier dood,
Een blinde leidt de blinden,
Maar zij voelt, en geeft hen grijps genot,
Graai maar, neem maar, heb maar lief,
Ik ben de kinderdief

Zo worden zij allen als haar,
Maar zij zien niet
Nee, niemand is opgewassen tegen het heks met het blinde oog,
Zij was maar met één oog geboren, en dat was blind,
Met één arm kan ze je grijpen,

Met één been kan ze je achterhalen,
Zij is het halve

Zo sterft zij langzaam in alle eeuwigheden,
Om velen mee te sleuren,
Zij heeft misgegrepen,
En is nu een ieders vijand geworden,
Deze stad is haar afschuwelijk geheim

Wie wegrent wordt verminkt,
Zij heeft alle dromen gestolen,
En geeft hen nu illusie op illusie,
Haar illusie

Wie wegrent wordt gepakt,
De blinde heks zal je stropen,
Zij is het halve

Zij wordt rijk aan jouw ellende,
En bedekt het met een roze doek

Een vrouw is gevallen,
Bedek haar met een roze doek,
Een mijnheer heeft een wond,
Bedek het met een roze doek,
Roze sluiers om haar paleis,
In de dieptes van de zee,
In de dieptes van de stad,
Waar haar roze hart klopt,
Zo roze dat het grijs is

De blinde heks wordt oud,
Men kan het aan haar zien,
Ze is de ouwe niet meer,
Ze is jong nu, en zij volgen haar tot de roze kerken,
Waar de plaaggeesten zwaaien en wenken

Ik-heb-je-tuk zit op de troon,
Hij heeft geschapen een wonderdroom,
Mijn geluk zit naast de troon,
Klaar om je te bespringen,
Hij klopt wat in zijn potje,
Roze smeersel

Het voelt koud aan,
Hij drinkt het met een rietje,
Hij plakt de zielen daarmee vast,
En verwend dan hun lichamen,
Ja, maak hen maar blind,
Zo blind als de blinde heks

Hij smeert het in hun ogen,

En spuit het zo naar binnen,
Dan neemt hij hen mee,
En draait hen in het rond,
Roze stenen zullen ze worden

Bevende van geluk draaien zij,
Oh, wat is het leven mooi,
Zij aanbidden de roze stenen,
Groei maar, roze stenen,
Wordt maar dik en vet,
Dan zal de stad groter groeien

De stad zweeft boven de zee, om alle levende schepselen naar binnen te zuigen,
Wat een grote onzichtbare zichtbare stad

Groei maar, stad,
Geef hen maar van alles wat,
Hun dromen zullen nooit uitkomen,
Hun wonden zullen nooit genezen,
Maar jij vertelt ze maar wat

Eet maar, stad, dikker zul je nog worden,
Dan zullen de mensen wel vergeten,
Dat ze net zo zijn als jij,
Zeven plaaggeesten op een rij

De zeven plaaggeesten marcheerden door de stad,
Mankepoot voorop,
Daarachter Beelzebul,
Daarachter je-weet-het-wel,
Daarachter ik-heb-hem-niet,
Daarachter stuk verdriet,
Daarachter mijn geluk,
En als laatste ik-heb-je-tuk

De macht van het grote woord,
Was de macht van het hangkoord,
Zij preekten in de kerken,
Om hen allen met het roze te bewerken

Stilletjes werden zij aanbeden,
Want zulke nette mannen,
Die mag je niet verbannen

Mankepoot sprak het woord,
En het roze geluk kwam voort,
Beelzebul sprak over hebt elkaar lief,
En daar kwam de dromendief,
Geen geluk kon zich werkelijk aarden,
Maar met wat bedrog kwam alles tot bedaren,
Je-weet-het-wel zegende het gehoor,
Zij zongen allemaal in koor,

Tot het roze gesteente wat hen gezaligd had,
Zij keken allen vroom op toen ik-heb-hem-niet bad,
Stuk verdriet kwam met de collecte bus,
Mijn geluk gaf hen allen een hand en een kus,
En koning ik-heb-je-tuk zei :
Ik heb u allen tuk,
Maar zij verstonden het niet,
Want zij hadden oren als een vergiet,
Zij dansten maar door,
Zij hadden zulk slecht gehoor,
Als doven kwamen zij tot de slager,
En het gedans ging al maar trager,
Maar goede dromen hadden zij,
Het was de kering van het getij

Deze stad als eb en vloed,
Niemand zag het vergoten bloed

De blinde heks daalde op hen neer,
De dominee had het niet meer

Oh, wat konden die kerken schuiven,
Langs de winkels, langs het meer,
Langs de grachten keer op keer,
Allen vonden zij groot geluk,
Zij waren in de handen van ik-heb-je-tuk

Een groot plaagheer is opgestaan,
De koning der plaagheren,
De zevende

Ik-heb-je-tuk zit op de troon,
En laat zijn kunstjes zien,
Allen buigen zij neer in aanbidding,
De dominee heeft met gezag en macht gesproken,
Vol ontzag volgen zij hem naar zijn huis,
Waar hij vervolgens hangt aan een kruis,
Oh ja, naast hem te hangen,
Dat is waar wij allen naar verlangen,
Doe nog eens wat van uw kunsten groot,
Ga nog lang niet dood

Ik-heb-je-tuk lacht en doet,
Zijn kruis is nu een vliegtuig,
Waar zij allen onder hangen,
Maar zij zijn blind van verlangen

Ik-heb-je-tuk, oh bedot ons,
Het kan ons allemaal niets meer schelen,
Niemand mag ons hier van helen,
Want als de heler helen moet,
Dan is dat iets wat hij maar ergens anders doet,

Zo praten wij in een kringetje,
Dat is toch wat wij willen,
Het leven is wonderschoon,
Vooral met zo'n koning,
Ik ben blij dat ik in deze stad woon,
Ik had dit voor geen goud willen missen, zeg,
Zij die hier niet wonen hebben grote pech,
Ja, grote pech zal het wezen,
Wanneer gij nooit over deze stad hebt gelezen

Stuk verdriet lacht zich krom,
Langzaam slaat hij zijn trom,
Er zijn weer veel doden gevallen,
En nu doen we vroom,
En vergeten alles in de roze droom,
Deze stad is gebouwd op been en bloed,
Het is wat een mens goed doet

De blinde heks is een taaie,
Maar zeker geen kwaaie,
Zie met wat ze ons heeft goedgedaan,
Zij droogde ons aller traan,
Als een lam bracht zij ons tot rustige wateren,
Tot goddelijke watervallen, zij bracht haar oordeel over de afschuwelijke kwallen,
Zij gaf ons een droom, en wijsheid in de tuin,
Zij leidde ons uit dat diepe, duistere dal,
Weg is de kwal,
We kunnen nu veilig geloven,
In het roze steen wat ons heeft doen beloven,
Dat wij haar altijd zullen volgen,
Ook al is de kwal nu verbolgen

Het roze steen heeft de kwal verslagen,
Wij kunnen haar nu volop behagen,
Alles doen wij voor haar,
Zuivere toewijding, en geen ja-maar,
Als slaven staan wij op haar kusten,
Toe steen, draai maar,
Maak het nieuwe getij klaar

Al onze dromen staan op de kust,
Zedelijk en goed uitgerust,
Vernieuwde dromen zal zij ons geven,
Zij is hierin heel bedreven

Ik zie het in de verte, die stad,
Het glinstert in de zee,
Als een oase in de woestenij,
Hoge muren, toe, zal ik ze beklimmen ?
Zoveel plaagheren die op de muren marcheren,
Zij hebben hun bogen klaar,
Om zielen tot het dodenrijk te trekken,

Maar roze lichamen worden aan hen gegeven,
Vreet je maar vol en dik,
Laat je spierbundels maar zien,
Opdat je het geheim niet zult vinden

Als deze dop op de fles gaat,
Is het geheim voor eeuwig verloren

Het goddelijk roze heeft de adel bekleed,
De troubadour speelt zijn snarenspel,
En de adel kijkt, en droomt weg,
Er zitten parels aan die snaren,
Hoe kan hij het lied zo mooi zingen ?
Als paarden beteugeld naar het bal,
Daar is het geheim, laten we zien wat het zeggen zal,
Nee maar, het is een kwal

Ik ontwaak aan de kust van een zwarte zee,
Bloed in het water,
Golven over mijn been,
Ik kan me niet bewegen,
Dan kijk ik op,
Ik zie een vrouw met lang haar, en een agent,
Met een kwal in een pot,
Het ding had me bijna doodgebeten,
Nee, nooit ga ik terug naar de roze stad,
Nee, nooit ga ik terug naar de roze stad

Dokter, kunt u me genezen,
Ik kan me niet bewegen,
Ik ben bang dat ik spoedig niet kan spreken,
Want ik ben in de roze stad geweest,
Het roze steen is in mijn gebeente

Ik kan u niet helpen, zegt de dokter,
U zult sterven en de stad zien,
In een ander licht,
Daar zult u leven tot in alle eeuwigheden,
Want werkelijk,
Van deze stad kan niemand vluchten,
Wij gingen daar allen heen,
Wij zijn er nooit van teruggekomen,
Heus, er is geen geneesmiddel hiervoor,
Het antwoord zit in je been

Ik kijk naar mijn been, en zie de sleutel,
Ik trek het eruit, het bloedt nog wel,
Dan kijk ik naar de dokter die in een kwal verandert,
Ik ren, ik ben er dus nog steeds niet uit,
Waar is hier de uitgang uit deze roze stad ?
Wie kan mij helpen, waar moet ik heen ?

Ik zie het lieve gezicht van de vrouw,
En het bezorgde gezicht van de agent,
Met de kwal in een pot,
Nog steeds heb ik de kwallensteek,
Nog steeds heb ik de roze steek,
Ik ben er nog niet van terug,
Ik lig hier nog dronken in het zand,
Op een donker strand

De agent neemt me op, en brengt me naar mijn huis,
Aan de muur hangt een groot kruis,
Nee, dit moet nog steeds de roze stad wezen,
Toen heeft hij mij op een schip gehesen,
Het schip hing hoog in de lucht,
Toen werden we de hemel in gedreven,
De kwal wilde ons aan stukken rijgen,
Een octopus, een grote octopus, zei mijn naam,
De stad riep mij, ik moest terug,
Maar de agent arresteerde de octopus, en stopte het in een pot,
Terwijl het lieve vrouwengezicht mij aankeek

Nee, nee, schreeuwde ik, ik vertrouw het niet,
Jullie zijn van de roze stad, dat kan niet anders,
Want alles is de roze stad …

Oh, roze stad, hoe kan ik je breken,
Oh roze stad, hoe kan ik je vergeten

De blinde heks houdt het geheim in haar hand als een ei van licht,
terwijl de roze stad over de zee zweeft, suizende, ruisende,
Totdat alles donker wordt

Laat me je inwijden in het roze ei,
Sprak de blinde heks,
Maar ik rende

Ik ren het bos in, maar alles is versierd met het roze,
Geen bos, alleen een roze stad

Ik ren en duik, en vlieg in de lucht,
Maar het roze zit me op de hielen,
De blinde heks heeft me gezien,
De kerken zitten me achterna,
Mijn gebeente is van het roze gesteente,
Geen dokter die me helpen kan,
Zij zijn allen stuk verdriet,
Plaagheer, plaaggeest, plaag geweest,
En nu ben ik hier

De blinde heks zit in haar boot,
In een roeibootje gaat zij over de rivier,
Een rotzooi is het hier,

Dit bos is vol van roze,
Dit bos is slechts een stad,
Er is geen uitweg hier

De blinde heks roeit, en dan krijst,
Haar bootje wordt door een zwart gat opgezogen,
Zomaar uit de modder kwam het opdagen,
Als een kasteel van grote orde,
Een boskasteel is het geweest,
Een boskasteel van grote rade,
Een boskasteel van harde zaken

De blinde heks moet voorkomen,
Het boskasteel bestraft haar luid,
Zij moet het bos verlaten

Zij jankt, zij weent, slaat woedend om haar heen,
Maar niets kan haar roze stad hier nog houden,
Zij moet vertrekken met al haar hebben en houwen

Dan smeekt zij, gilt zij, en zegt kom eens hier,
Maar niemand luistert naar haar,
Ze heeft niets meer te zeggen hier,
De deur van de boskoning staat op een kier,
Zo ontsnap ik uit de zee,
En dreef ik met het bootje mee

De boskoning is erg aardig,
Hij is aan het verjaren,
Ik bouw een stad,
Maar hij breekt het af,
En slaat mij op mijn vingers

Geen steden meer voor jou,
Maar bospaadjes,
Boskastelen, diep en ver,
Hoog en vol van waarheid,
Je hebt de waarheid gevonden in een pot met leugens,
Je hebt het roze ei verbroken, en bent binnengegaan,
Hier zijn de slierten niet meer roze, maar bosslierten,
Donker en dromerig, bestijg je paard,
Reis diep door de nacht, totdat je geheel van de roze droom ontwaakt

De roze stad is geen stad voor jou,
Het zijn vervelende mensen,
Zo'n stad zou je nooit wensen,
Niet wensen voor jou

Ik hoor het gekrijs van de heks in de verte,
Maar dan ebt het weg in de verte,
Is de roze stad nu eindelijk weggezonken ?

De blinde heks die is uitgeworpen verkoopt haar roze eieren aan de hooggeplaatsten,
Om een leger te vormen,
Het leger van een lam,
Een bloeddorstig lam,
Maar niemand wil haar eieren kopen

Dan verzint zij een sluw plannetje,
Zij zal nieuwe dromen maken,
Bosdromen, om het roze te bedekken,
Maar de bosdromen zullen wel volgepompt worden met het roze gas,
Goed verborgen onder de oppervlakte

Zo blaast zij haar poppen op,
Maar niemand wil hen kopen,
Ze raakt gefrustreerd,
En klagerig

Ze snelt tot de zeven plaaggeesten voor advies,
Maar zij zitten weer in hun pot,
En de blinde heks kan hen met geen mogelijkheid bevrijden,
Ook kan zij hen niet verstaan,
En zij kunnen haar niet verstaan

De roze stad is aan het slinken, aan het wegrotten,
Totdat het een oude tol is geworden,
De heks heeft weer misgegrepen,
En ook de zeven plaaggeesten rotten weg in hun pot,
De roze stad is niet meer,
Het roze ei verkoopt niet meer,
Hier is waar het roze pad doodloopt,
En daarachter een grote wildernis

Hier ligt een groot ei, waar niemand durft aan te zitten,
Een duister ei

Op een dag ontploft het,
En bloed spuit eruit voort,
Nee, de roze stad zal niet wederom rijzen,
De roze stad is verloren gegaan,
Geen stem wordt er nog in gehoord,
Het is weggeslonken, weggerot,
En het zal zijn pad niet terugvinden,
Het heeft zijn tijd gehad

Die Nacht ...

Ik had niet in haar ogen moeten kijken, maar het is te laat …
Ik werd gehypnotiseerd en viel op de grond …
Nu heb ik één en al pijn, alsof ik in het web van een spin ben …
Je glimlach was slechts vals …
Oh, hoe kon ik zo stom zijn …
Maar ja, wat moest ik dan ?
Mijn leven was al zo naar … Ik moest wel wat …
En misschien beschermde dit me wel tegen nog iets ergers …
Maar … als ik in je ogen kijk dan voel ik me zo verloren …
Jij en je boog … Je hebt me goed geraakt …
Ik kan mijn weg niet meer terug vinden, en misschien wil ik dat ook wel niet …

Ik kan me herinneren toen je dicht bij me was, maar nu ben je zo afstandelijk, onbereikbaar … Dat wat ik voelde heb ik niet meer … Het is weg …
Ik voel me zo verward, alsof ik vergiftigd ben …
Heb je mij gestoken ? En waartoe ?

Ik woel in mijn bed, ik durf niet meer te slapen, en dan zie ik jou …
Met je boog op oorlogspad … Ik hoor je stem weer, en dan glijden de herinneringen weer door me heen … Jij was die ene nacht …

De nacht dat ik brak, de nacht dat ik niet meer op kon staan … Die nacht … Jij …

Het Duistere Sprookje van de Donkere Kaas

Een jongen moest van zijn moeder naar de kaasmarkt om een pond kaas te halen.
Toen hij daar aankwam stonden er drie indiaanse vrouwen met blote voeten op de tafel van een marktkraam, en er was alleen maar donkere kaas. De jongen moest de vrouwenvoeten kussen voordat hij de kaas meekreeg. Ook moest hij betalen, en het was erg duur. De jongen vond het een beetje vreemd, maar hij wist dat hij niet moest proberen zonder kaas thuis te komen, dus hij stemde er mee in en kuste de vrouwenvoeten. Toen hij het verhaal aan zijn moeder vertelde was die woedend. Ze pakte de jongen bij de hand en ging met hem naar de kaasmarkt.
De jongen en zijn moeder werden vervolgens neergeslagen. Later werden ze wakker in een kooi. Twee bandieten keken hen aan. De jongen probeerde te praten, maar merkte dat hij niets kon zeggen. Zijn moeder was woest. "Wat heeft dat te betekenen ?" brulde ze. De bandieten glimlachten. "We kunnen er niets aan doen, mevrouw," spraken ze. "Er is een nieuwe directeur, en die wil donkere kaas."
"Maar waarom zijn we hier ?" brulde de vrouw woest. "Wat heeft dit in godsnaam te betekenen ?"

"Sorry, mevrouw," sprak één van de bandieten. "Orders van de baas."
"En wat nu ?" vroeg de vrouw. "Dus we kunnen niet eens meer zomaar een markt bezoeken zonder overvallen te worden, en mijn zoon moet eerst de voeten van drie indiaanse vrouwen kussen en veel betalen voordat hij kaas meekrijgt, en dan ook nog donkere kaas ?"
"Wat is er mis met donkere kaas, mevrouw ?" vroeg de bandiet.
"Helemaal niks," zuchtte de vrouw. "Maar wat heeft de rest er allemaal mee te maken ?"
"Zo wordt nu eenmaal donkere kaas geserveerd, mevrouw," spraken de bandieten.
"Het is me nogal een zootje," sprak de vrouw. "En wat nu ? Gaan jullie mij ook nog mijn zoon afnemen ?"
"U gaat opgehangen worden," spraken de bandieten.
En zo gebeurde het. De vrouw werd opgehangen, en de jongen moest op de donkere kaasmarkt werken.
Een man stopte met lezen. "Ik heb nog nooit zo'n dom verhaal gehoord," sprak de man tegen zichzelf. "Moet je dit eens lezen," zei hij even later tegen zijn vrouw. Toen de vrouw het had gelezen barste ze in lachen uit. "Donkere kaas ? Is dit echt of een verhaal ?" vroeg ze verbaasd.
"Echt denk ik," sprak de man. "Het is de krant."
"Dat zegt vandaag niet zoveel," sprak de vrouw. "Bij de krant werken allemaal grapjassen vandaag de dag. Ik zal eens kijken in de supermarkt morgen, of ze nu ook daadwerkelijk donkere kaas verkopen."
"Ik zou het maar niet doen," sprak de man. "Waarschijnlijk gebeurd dan hetzelfde met jou als met de vrouw uit het verhaal."
De volgende dag kwam de vrouw thuis met donkere kaas, en hield een pond voor de neus van haar man. "Zie, niks gebeurd," sprak ze trots.
"Dat moet nog gebeuren," sprak de man. "We kunnen de krant maar beter serieus nemen, anders horen we er niet meer bij, en sluiten ze ons misschien wel op in het gekkenhuis."
"Ach, klets niet," sprak de vrouw. "Je hebt teveel babbels en teveel tv gekeken."
In de nacht stierf de vrouw. Toen de man 's ochtends ontwaakte slaakte hij een gil. Het moest wel van de donkere kaas komen. Hij maakte de dag ervoor maar wat grapjes, maar nu bleek het toch menens te zijn. Misschien was er wel een duistere vloek op de donkere kaas.
"Ik kan het niet geloven dat nu mijn vrouw dood is," sprak de man tegen zichzelf, "maar het was niet zo'n beste, en lang leve de lol. Ik ga er op uit, en zal een betere vrouw vinden."
Een man klikt de tv uit. "Teveel rommel op de tv vandaag de dag. Donkere kaas ? Wat een stelletje gekken." Hij gaat naar bed, en heeft die nacht nachtmerries over donkere kaas. Hij moet de voeten van indiaanse vrouwen kussen. "Zeg, ben ik dan nu op tv ?" bulderde de man. "Want gisteren was dit op de tv, en nu ben ik hier, net zoals die jongen uit dat verhaal. En nu moet ik zeker ook duur betalen voor die donkere kaas ?"
Toen werd hij op zijn hoofd geslagen en werd wakker in zweet. Hij begon om zich heen te grijpen en had ademhalings-moeilijkheden. De volgende dag vertelde hij het aan de dokter. De dokter dacht dat hij gek aan het worden was, en liet hem niet meer gaan. "Alzheimer waarschijnlijk," sprak de dokter. "U heeft betere zorg nodig," sprak de dokter.
"Ja, maar ik ben nog jong," sprak de man.
"Niets mee te maken," sprak de dokter. "U komt hier niet meer weg."
"Het moet die donkere kaas zijn," sprak de man tegen zichzelf.
Hij werd opgesloten en stierf een eenzame dood, en hij kon alleen maar denken aan donkere kaas.

Vreemde Gevechten

De mannen hadden vreemde pakken aan, vreemde riemen, vreemde tuigjes, met pinnen die tot diep in hun botten prikten. De mannen werden op allerlei manieren afgetapt. Vrouwen heersten in deze fabriek, diep in de jungle. Het was een groot wit huis, als een boerderij, met vele verdiepingen. Hoe ik ontsnapte weet ik niet meer. Het is al zolang geleden, en ik was door iemand bewusteloos geslagen en meegenomen. De man nam mij mee naar een zwart huis, met binnenin een simpele kamer met een zwart kruis. Hij moest me wel bewusteloos slaan, anders zouden allerlei alarms me fataal worden. De man kende de mannenfokkerij van binnen en van buiten. Hij leerde mij de kneepjes van het vak om mannen uit die fokkerij te bevrijden.

De vrouwen waren gemeen, zonder een greintje medeleven. De mannen leefden in de fokkerij als slaven voor allerlei dingen. We brachten een heleboel bevrijde mannen onder het zwarte huis in een geheime tunnel. Toen de vrouwen op een dag de geheime tunnel ontdekten was het oorlog. Het leidde uiteindelijk tot de val van de witte boerderij. Ik heb thuis nog steeds een heleboel van die tuigjes hangen waarin die mannen opgesloten zaten. Het zijn een soort webben met zwarte, rode en bruine riempjes met lange pinnen. Ik heb ze in allerlei soorten.

Op een dag besloot ik terug te gaan naar de jungle. Een vrouw sprak me aan. Ik rende direct weg, uit angst weer gepakt te worden. Ik las het de dag erna in de krant dat er nog steeds een grote mannenfokkerij in de jungle bleek te zijn, groter dan ooit, maar nu onder de grond. Ik belde de man van het zwarte huis, en we zouden op onderzoek uitgaan. Ondanks dat er op de televisie voor gewaarschuwd werd.

De mannen liepen nu in rode pakjes rond, werd er gezegd, en waren de gladiatoren van de vrouwen. De pinnen zouden nu tot in de dieptes van hun hart zijn gestoken. We probeerden onze oude technieken van bevrijding uit, maar het hielp niet. We wisten zo’n rood pakje te pakken te krijgen en brachten het naar het zwarte huis voor onderzoek. Het bleek dat het rode pakje werkte door verdovende middelen, waardoor de mannen in een soort roes zouden komen.

De man kende de chemische verbinding en ontwikkelde een antistof. Hij hoefde maar een beetje gas van die stof te gebruiken en het rode pakje begon te krimpen. De mannen zouden door het krimpen, door de strakte, weer wakker worden. De stof zou

een woede opwekken naar de vrouwen die daar heersten.

We lieten het gas los in de ondergrond. De mannen begonnen direct dierlijk te reageren. Na een tijdje hadden we hen eruit.

Ook van die rode pakjes heb ik een paar thuis hangen. Het zijn voor mij allemaal vreemde herinneringen aan vreemde gevechten.

Einde

Flamingo Dagen

Hij schreef een brief, een hele lange brief. Hij had haar tijden niet meer gezien. Eigenlijk durfde hij het niet goed, maar het was de enige manier. Zij had bij hem in de klas gezeten, en zij was de baas van dit vreemde ziekenhuis. Hij wist niet goed hoe hij hier terecht was gekomen. Hij kon het zich nog nauwelijks herinneren, maar zij die hem kwamen ophalen hadden een badge met een flamingo erop. De badge was op borsthoogte van hun witte pakken. Ook was er een groot embleem van de flamingo op de witte bus. Dat was alles wat hij kon herinneren, en waarom hij werd meegenomen wist hij niet, en dat vertelden ze hem ook niet. Hij wilde in ieder geval een reden weten, en misschien kon hij haar overhalen om hem vrij te laten zetten. Zij was zijn enige hoop. Hij beefde toen hij de brief schreef. Hij zag het allemaal als een grote ontvoering. Misschien waren ze wel crimineel. Verder werd hij hier goed behandeld. Hij had een eigen kamer.

Hij schreef haar dat hij kinderen had die nu zonder vader moesten opgroeien. Hij wachtte vele maanden op een brief terug, maar er kwam geen antwoord. Hij vroeg zich af of ze de brief wel had ontvangen, en stuurde de brief nog een keer, maar er kwam geen antwoord. Zo verstreken de jaren en hij moest leven met grote onzekerheid. Waar hij woonde was het luxe, zeer luxe. Hij vroeg zich af hoe het met de buitenwereld ging, maar die informatie werd van hem afgehouden. Eigenlijk mocht niemand met hem contact opnemen. Vandaar dat hij de baas, of liever gezegd de bazin, van het vreemde ziekenhuis als zijn laatste hoop zag. Op een keer toen hij langs het hokje van de leiding liep dacht hij een flits op te vangen van een televisie beeld met mensen die in grote armoe leefden,

en toen begon hij de gedachte te krijgen dat in de buitenwereld iedereen steeds armer werd, en hij daar misschien tegen beschermd werd.

Er werd nauwelijks met hem gesproken, en al helemaal niet over het verleden of de buitenwereld, of wat voor ziekte hij zou hebben. Hij wist in principe niets, alleen dat hij hier opgesloten werd gehouden.

Er waren ook andere patiënten, veelal meisjes, en die hadden vaak een verleden van misbruik. Hij probeerde ze te helpen, maar veelal sloten ze zichzelf op, en meden iedereen. Hij kon niet echt tot ze doordringen. Soms keken ze even en leek het alsof ze zouden spreken, maar dan gingen ze weg. Waarschijnlijk was het voor hen te zwaar om er over te praten.

Toch kon hij zo nu en dan wel meisjes met iets helpen. Zo had hij toch nog het gevoel dat hij waarde had. Soms had hij even het idee dat hij hier niet voor niets was, als met een bedoeling, maar dat was vaak maar een flits, en daarna voelde hij zich weer nutteloos. Hij had veel vragen die maar niet beantwoord leken te worden.

Op een dag moest hij bij het hokje van de leiding komen. Hij kreeg een nieuw medicijn. Op het pakje medicijnen stond een flamingo embleem. Het leek wel op een pakje sigaretten. Er zaten kleine roze en witte pilletjes in. Ook op de pilletjes zelf was een flamingo gegraveerd. Toen hij het inslikte met wat water leek het alsof hij een andere tong kreeg, en ook alsof hij ander tandvlees had. Het voelde aan alsof hij een totaal andere mond had. "Wat is dit ?" vroeg hij. Maar niemand antwoordde, en hij wist niet waarvoor het was.

Die nacht had hij vreemde dromen over opstijgende flamingo's. Toen zag hij het meisje uit zijn klas, de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Weet je het dan niet ?" zei ze. "Jij bent een geheim verpleger. Jij bent er om de meisjes te helpen."

De dag erna werd hij uit het ziekenhuis ontslagen. Hij kreeg een nieuw huis, en ook een baan. Hij werd tandarts, maar mocht niet boren en rekeningen versturen. Hij werd een flamingo tandarts, die alleen maar pilletjes gaf gratis. Op een hele zachte en natuurlijke manier werden de monden zo genezen. 's Nachts droomde hij dat hij een flamingo was, op zoek naar de geheimen van de zee. Ook droomde hij dat hij een duiker was, een diepzee duiker. Op de zeebodem bleken alle stoffen te groeien die ze nodig hadden voor de pilletjes.

Zijn kinderen wilden niets met hem te maken hebben. Ze kenden hem niet. Ze zeiden dat hij hen in de steek had gelaten, en dat hij nu op de blaren moest zitten. Hij begreep ze niet, omdat het om een ontvoering ging. Hij kon er niets aan doen.

Hij was diep teleurgesteld in zijn koppige kinderen die zich niet verplaatsten in de situatie. Hij leefde alleen nog voor zijn werk. Op een dag kwam de bazin van het vreemde ziekenhuis hem bezoeken. Ze vroeg hem of hij ook wilde werken in het ziekenhuis. "Dat nooit !" riep hij. "Ze hebben mij ontvoerd. Ik heb haast geen herinneringen van de ontvoering en van vóór de ontvoering. Er moet wel geweld gebruikt zijn."

"Gewoon een pilletje in je soep, door je vrouw," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Zo zijn wij flamingo's nu eenmaal. Je ging te diep gebukt onder het leven, en toen heeft je vrouw deze beslissing genomen."

"Waar is ze nu ?" vroeg hij. "De kinderen willen me het niet vertellen."

"In een ander ziekenhuis," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Toen ze hoorde hoe je was

opgeknapt door het pilletje heeft ze zelf ook zo'n pilletje genomen."

"Is ze veilig bij de flamingo's ?" vroeg hij.

"Net zo veilig als jij," glimlachte ze.

Een diepe glimlach kwam ook op zijn gezicht. "Mag ik haar weer zien ?" vroeg hij.

"Jullie konden niet met elkaar opschieten," zei ze. "Dat is ook een reden waarom ze het pilletje in je soep had gedaan. Zij ging er ook teveel onder gebukt."

"Ik kan me er niets meer van herinneren," zei hij. "Dan moet het wel erg geweest zijn."

"Ik kan je daar helaas niets over zeggen," zei ze. "Je vrouw heeft me dat verboden."

"Ik kan me haar helemaal niet meer herinneren," zei hij. "Ik weet niet eens meer wie ze is, sinds dat pilletje."

"Ik ben je vrouw," zei ze.

Einde

Rivier van de Dood

Alcohol was de naam van de beste vriend die ik ooit had gehad. Hij had de sleutelen van het dodenrijk, en als je met de doden wilde spreken, dan moest je bij hem zijn. Hij maakte iedereen dronken door een pilletje, een pilletje met muziek. Met spelletjes won hij altijd. Gokautomaten kon hij kraken zonder enig probleem. Nee, een betere vriend dan hem heb ik nooit gehad. Ook gingen we weleens uit, en dan betaalde hij alles. Hij kwam uit Duitsland, hij was de god van oorlog. Hij was het brandende water. Hij was de poel des vuurs. Nu woont hij dan in Bagdad met zijn schatten, wapentuig, zwaar geschut, maar hij keert telkens tot de doden terug. Hij is als Aladin geworden,

steeds roepende : ‘Ga je mee, want er zijn zoveel schatten benee.’

Nu wil hij dan naar Belgie, want daar is het leven goed. Veel bier om te drinken, en patattekes, en meiskes zo zoet. Maar een oorlogsgod is hij, en dat zal hij altijd zijn, teneinde zichzelf verdrinken in de Rijn. Kleine mannekes leven daar met patattekes en wijn, ja het leven is goed in de Rijn. Een vuile rivier trekt hem aan, want vuil en bier zijn twee handen op een buik. Maar wat moeten we met schoonheid die vuiler is dan het vuil, en wat moeten we met een wereld die meer dronken is dan bier. Nee, in de Rijn moeten we zijn, op naar Duitsland, waar hij nog steeds zijn vakantie huisje heeft.

De Rijn is mooi, het vuil herinnert ons aan een mooie tijd. De doden drijven daar nog steeds, wie heeft hen ons ontnomen.

Alcohol herinnert ons aan de mooie tijden. Nog steeds is hij een oorlogsgod, rijdende op de velden. Hij ontvoerde kinderen, en gelukkig was ik een van hen. Op een brandend schip nam hij mij mee, want hij had de sleutels tot de hel. Zijn papegaai heette bier, en zijn paard heette wijn. Door een brandende draaikolk kwamen we altijd in de hel, waar ook andere kinderen gilden. We gilden van geluk omdat we uitverkorenen waren. Het was oorlogsgegil.

Alcohol, het sap des doods, sap der leugen, het oorlogssap. Een strateeg was hij, met een oorlogsschip. Hij nam mij mee in de wolken. En hij wierp mij uit op het slagveld, hoe jong ik ook was, het overweldigde mij, en bracht mijn hart tot de spin die ik ‘thuis’ noemde. Slechts zaad was ik om daar te sterven, en Alcohol lachte en was de schrik. Toen nam hij mij weer op in zijn schip. Een echt thuis heb ik nu, naast hem. Wij stierven daar met parachutes, maar het oorlogssap, het sap des doods, bracht ons tot leven. Een gevreesde heer op het slagveld is hij.

Alcohol, het sap des doods. De kroon der leugen woont hier, op het slagveld uitgegoten. Een ridder is hij, een oorlogsheld. Hij stond voor mij, en overweldigde mij. Zij gaven mij sterke drank te drinken als kind, maar ze noemden het thee. De sterke drank nam mij mee, tot de bodem van de hel. Ze gaven mij alcohol te drinken, en noemden het thee. Ja, leeuwenthee was het. Ze namen mij mee. Ja, oorlogsthee was het. Het bracht mij naar een oorlogsgrot, waar drie indiaanse goden waren. Uit hun monden stroomde sterke drank, ja, godenthee. Het was brandend water, hellewater. Hij had een harnas geheel gemaakt van skelet-tenen. Daar stond hij dan als een prins, door leeuwen omsingeld.

Robot van de Dood

Hij was een sluipschutter, een huurmoordenaar. Ook redde hij meisjes uit nachtclubs, de

robot van de dood. Hij had zelf ook een nachtclub, ja zelfs een netwerk van nachtclubs, en hij was de baas van een casino.

Hij was de robot van de dood, een meedogenloze machine. Waar hij ook kwam maakte hij relletjes. Altijd wel iemand om te redden, altijd wel iemand om uit te schakelen. Zijn pistool was gevreesd. Een KX-OO-47 Megastrant. Zijn mes was legendarisch. Miljoenen had hij eraan geregen.

Hij was een comediant, eentje met verborgen bedoelingen. Altijd ging hij recht op zijn doel af, maar vaak subtiel. Snel was hij ook altijd weer verdwenen. Hij stond altijd klaar voor iedereen, zolang ze hem maar veel betaalden. Zijn laser-ogen keken dwars door alles heen.

Hij was de beul van de onderwereld. De maffia trok altijd aan het kortste eind. Hij zwom in het geld, en voor geld deed hij alles. Hij keek altijd of hij ergens geld in zag. Hij was geprogrammeerd door een professor, maar eens ging ook de professor eraan. Het was kunstmatige intelligentie.

Hij was uitgerust met de beste wapens. In zijn ogen was een scherm waarop hij alle instructies kon lezen. Hij was gemaakt van lijken en van oude, onbekende botten, en van een heleboel apparaten. Hij schoot altijd raak, dankzij laser-technologie. Door rode stralen puzzelde hij alles uit.

Hij was een vampier. Hij zoog bloed. Ook at hij vlees, en dronk hij sterke drank. In zijn hand had hij een map van alle nachtclubs. Ook kon hij met zijn hand alle deuren openkrijgen, en in alle auto’s komen. Hij betaalde nooit ergens iets voor. Het geld at hij, als voedsel voor zijn lichaam.

Hij was een automaat. Hij was ook een danser, allemaal voor een goede doorbloeding van het geld.

Hij was de robot van de dood, van het grote geld, zijn eigen maffia. Hij kende alle nachtclubs, en bevrijdde vaak meisjes en vlinders van achter de ramen. Hij was de politie en de jury. Op zijn schip van de dood nam hij vriend en vijand mee.

Door handige apparaatjes wist hij op de hoogste flats te komen. Hij was zijn eigen leger. Wie kon hem nog stoppen, die geldwolf, die bedrieger ? Hij was nu dagelijks op tv. Hij had zichzelf vereeuwigd daarmee.

Bloedgeld

De hoertjes waar hij kwam wilden niet betaald worden met geld, maar met bloed. Maar soms namen ze ook genoegen met een gladiator's loon. Het hing er een beetje van af welk soort meisje hij tegenover zich had. Het kon hem niet veel schelen. Hij loog en bedroog. In deze wereld draaide alles om bloed, niet om vriendschap. Hij wist al heel lang dat hij het spel verloren had, en er zat voor hem niks anders op dan het spel gewoon door te spelen. Waar moest hij anders naartoe ?

Zijn pistool werkte op blauw bloed, en in sommige situaties groeide het uit als een machine-geweer. Het kon hem niet schelen. Soms wilde hij weleens dat iemand hem eens goed overhoop zou schieten. Hij haatte zijn leven. Het gladiator's loon was bloed, veel bloed, vooral het duistere bloed, wat hij dan weer moest afgeven aan de meiden waar hij schulden bij had. In deze wereld bestond er geen geld. Alles draaide om bloed, en bloed was macht.

Kimberly was een meid met een groot hotel, helemaal van haarzelf. Aan de muur hingen skeletten, zij die haar niet hadden betaald. Huiverend ging de man naar binnen, en liet zich door haar verleiden. Waarom ging hij eigenlijk, als zij zo gevaarlijk was ? Ze was de gevaarlijkste hoer van de stad. Maar ja, iedere soldaat moest daar een keer naartoe, want zij kon een soldaat bewapenen als niemand anders. Daar had ze haar magie voor. En zij die nooit bij haar waren geweest werden als doetjes beschouwd .... maar de prijs was hoog ....

Helemaal gesloopt kwam hij uit het hotel. Dit had hij niet verwacht. Snel ging hij naar een ander meisje die hij kende. Toen het meisje zijn wonden zag begon ze in paniek te gillen. 'Oh, Zevinaut, Zevinaut Aklasse, dat is al de zoveelste wond waar ik niks mee kan beginnen,' riep ze. 'Deze wonden zijn te sterk. Ik kan ze niet bezweren.' Ze pakte haar telefoontje en belde een paar vriendinnen op. 'Je kan komen,' zei ze tegen de man.

Na een lange nacht werd de man wakker in een vreemd bed. Hij wist niet meer hoe hij hier was gekomen, maar hij had veel bloed verloren. Hij pakte zijn pistool, laadde het op en stond op. Achter het vertrek was een veldje waar hij z'n slag sloeg, en door een vreemd buisje deed hij zich tegoed aan bloed. Het bloed schuimde bijna uit z'n mond, en hij voelde dat hij er voorlopig wel weer tegenaan kon. Ook zijn geheugen begon weer te werken.

Hij had nog veel schulden hier en daar, en dat zou hij nu oplossen. Maar even later werd hij van achteren aangevallen. Het was Kimberly. Ze had hem in z'n rug getrapt, en vanaf de grond keek hij haar aan. 'Wat heeft dit te betekenen ?' vroeg hij. 'Waren wij niet klaar ?'

'Nee,' zei Kimberly nijdig. 'Zij die bij mij zijn gekomen zijn nooit klaar.'

‘Wat bedoel je ?’ vroeg de man.

‘Laat maar,’ zei Kimberly, greep hem in z’n nekvel en sleurde hem een huis binnen. ‘In onze groep blijft de roulatie gewoon,’ zei Kimberly. ‘Ik bedoel .... meet my vriendinnen.’ Boven aan het trappenhuis stonden vier a vijf vrouwen van hetzelfde kaliber, en sleurden hem naar binnen. ‘Bedankt Kimberly,’ zei één van hen. Kimberly gaf hem nog even een harde trap in zijn buik, en vertrok toen.

‘Wat is dit allemaal ?’ kreunde de man van de pijn.

‘Soldaat,’ zei één van de vrouwen bitcherig. Ze maakte een deur open en duwde de man naar binnen. Het leek hier wel op een arena. Hij werd in een vreemd leren pak gehesen, van rood leer met wat dunne zwarte strepen, en toen in een cabine gedrukt. Stoom kwam er uit het plafond, en even leek het alsof hij zou stikken. ‘Haal me eruit,’ proeste hij, maar de vrouwen lachten.

‘Ik weet echt niet wat jullie van plan zijn, hoor,’ zei de man.

Even later werd hij eruit gehaald, en moest hij zijn eerste gevecht beginnen. Tegenover hem stond ook een man in leer, en een gevaarlijk mes blonk bijna zijn ogen blind. Een vrouw wierp hem een speer toe, maar al gauw raakte de man zijn bewustzijn kwijt. Hij werd wakker in een zacht bed. Overal was dons, en een bijna naakte vrouw staarde hem aan.

‘Kan iemand me vertellen wat hier aan de hand is ?’ stotterde de man. ‘Ik praat alleen voor bloed,’ zei de vrouw.

‘Oh, ben jij er ook zo een,’ zei de man. De vrouw haalde een vreemde strip tevoorschijn met allerlei plasticen bandjes, en bond het om zijn armen. ‘Sssh,’ zei de vrouw, en liep weg. De man keek om zich heen, en toen naar de bandjes. Weer kwam de vrouw met een hele doos vol met die bandjes en ze wilde ze ook om zijn benen doen, en om zijn nek, en nog meer om zijn armen.

‘Waar is dit allemaal voor nodig,’ vroeg de man.

‘Alleen voor bloed praat ik,’ zei de vrouw. De man pakte zijn mes, sneed een stukje van zijn arm open, en liet wat bloed wegglijden. De vrouw likte het op, en sprak met een bebloedde mond : ‘Wij zijn de Delia, de groep van morgen.’

‘Wie is Delia, wie of wat is morgen ?’ vroeg de man. Weer likte de vrouw wat van het bloed weg, terwijl de man duizelig werd. ‘Je kunt er niet omheen,’ zei de vrouw, ‘Je moet er recht doorheen.’ Toen opende de vrouw een deur, en weer keek de man recht in een soort arena. Een vreemde kracht gleed door de man heen. Er was niemand in de arena, maar er stonden bloed-automaten tegen de muur. De man kende die automaten wel. Die werkten alleen op bloed, maar je kon er bijna alles mee gedaan krijgen. Het was ook een soort computer. De man liep langzaam naar binnen, en typte in op het toetsenbord : ‘Wie of wat is Delia, en wat of wie is morgen ?’ Hij legde zijn hand op een speciaal vlak van de automaat, en zag zijn hand blauw worden van het bloedverlies. ‘Namens u praat ik,’ sprak de computer, ‘namens uw bloed waarin alle informatie is. Delia is de dood, en morgen is het lijden.’ De man werd kwaad omdat hij niet tegen dat soort raadsels kon, en trapte tegen de automaat aan, maar ineens kwam er een speer uit de automaat die zijn arm doorboorde. Gillend rende de man weg, maar toen sloot de deur zich. Ook de andere automaten begonnen te bewegen, en langzaam kwamen zij op hem af. ‘Bloed, bloed, bloed,’ fluisterden ze. De man

krijste toen hij op meerdere plaatsen in zijn lichaam werd doorboort. Hij sprong over de kleinste automaat heen en rende naar een deur aan de andere kant van de arena. Een ander soort vrouw stond in de deuropening. Ze was klein, en ze droeg een vreemde hoed met een bloem. 'Kom,' zei de vrouw. 'Ik wil je wat laten zien.' De vrouw was vriendelijk, en vroeg niet om bloed of iets dergelijks. 'Zeg, ik vertrouw het niet,' zei de man. 'Is dit allemaal gratis, of moet ik straks ook betalen met bloed ?'

'Nee,' zei de vrouw. 'Geloof je dan niet in vriendschap ?'

'Niet meer,' zei de man. 'Ik heb ontdekt dat niets gratis is.' Hij keek nog eens naar haar, en zag hoe ze in een beest veranderde. De man raakte in paniek, maar zag een groen scherm boven zich hangen. 'Hey, werd ik ook niet door dit scherm naar binnen gezogen ?' dacht hij. Hij nam een duik, en kon uit de spel-automaat komen. Een groene monsterachtige arm probeerde hem nog terug te grijpen, maar snel sloeg de man tegen de grote rode knop onder het kastje aan, en het scherm bewoog niet meer, terwijl de monsterachtige arm verstijfde. Daar kwam de baas van het hotel waar hij was aan. 'Oh, oh,' zei de baas. 'Ik had er al veel eerder wat aan moeten doen. Ik was al vaker gewaarschuwd door andere gasten dat de spel-automaat vreemd deed. Mijnheer, u krijgt direkt uw geld terug.' De baas staarde naar de verstijfde monsterachtige arm. 'Dit is niet goed,' zei de baas. De man stond op, keek de baas recht in zijn gezicht, en zei : 'Laat dit ding vernietigen. Bij wat voor firma heeft u dit ding gekocht ?'

'Och,' zei de baas, bukte om naar het merkteken te kijken, maar raakte per ongeluk de rode knop weer aan. Onmiddelijk greep de monsterachtige arm de baas en trok hem al gillend naar binnen, terwijl de man in paniek achteruit sprong. Snel duwde hij een stoel en tafel die achter hem stond weg, sprong over de bar, greep een fles en wierp deze in het scherm. Net op tijd kon hij de baas nog teruggrijpen. Politie en ambulance arriveerden net op tijd. De baas overleefde het ter nauwernood.

Einde

Robot X

Hij stond op de trap, zijn armen gestrekt, uitreikende naar zijn pistool vastzittende in een hoesje op zijn been. Wanneer hij het warme handvat van zijn pistool voelt, voelt hij zich opgelucht, en laat een zee van kogels vrijkomen als een aanval op het gedrocht dat voor hem staat. Zij die hem lastig hebben gevallen op wat voor manier dan ook betalen hem altijd in bloed. Hij is robot X, een hooggeprogrammeerde computer, gemaakt om als een deurwaarder bloed op te eisen als een correcte betaling voor de door hem geleverde diensten.

Even knippert hij met zijn ogen. Een uitdagende vrouw staat voor hem om liefde en warmte te geven ..... Dat gaat haar wat kosten ..... bloed .... Even later vertrekken ze in een slaapkamer, en onder het bloed vertrekt Robot X weer. Zo gaan die dingen vaak.

Oh ja, vaak hebben ze geprobeerd deze computer te hacken, maar hacken kost bloed, heel veel bloed .... Een goedkope robot is robot x niet. Robot X weet altijd als geen ander aan zijn maal te komen. Daartoe is hij geprogrammeerd, als een belasting-ondernemer. Drama na drama schept hij, en neemt wat hem toebehoort. Voor wie werkt hij ? Hij heeft een ingebouwde telefoon, en luistert graag naar de stemmen van zijn bazen. Uitgezonden is hij om hun zakken te vullen .... niet met geld ..... maar met bloed ...... Bloeddorstig zijn zij ....

En hij weet hoe bloeddorstig de dames kunnen zijn ..... Daarom heeft hij allerlei ingebouwde apparaten om hem te beschermen ..... Nee, met robot x valt niet te spotten ..... En als er dan dames of heren zijn die denken aan robot x te zijn ontkomen, dan valt later de rekening wel. Zij betalen hem allemaal uit in bloed, want in geld is hij niet geinteresseerd. Waar hij vandaan komt ? Uit Duitsland, uit de hel. Hij is zo'n Duits zakenman die niet om te kopen is. Zo'n gediplomaceerde zak tabak achter een bureau met stapels papieren .... Maar nee, hij is een straatvechter ..... En hij slaapt dikwijls in de jungle of in het bos ..... Hij kan soms zo van achter een boom tevoorschijn springen ...... en muziek maakt hij ook ..... Hij is een thriller robot, die filmpjes afdraait in de hoofden van zijn slachtoffers, maar ook in zijn zakenpartners ..... Maar eigenlijk is dat hetzelfde voor hem .....

Op een dag liep robot x door de straten van Berlijn. Niemand zag hem, want hij was gecamoufleerd. Plotseling springt er een dame voor hem, die hem wel schijnt te zien, en daagt hem uit om met hem mee te gaan naar haar slaapkamer. Robot X pakt zijn spuit en injecteert haar, want daar heeft hij geen zin in om met een Duitse hoer mee te gaan ..... Die slikken nogal veel .... Maar als hij in Zuid Amerika is, dan is het een andere zaak ..... Hij heeft altijd een stel kaarten bij zich om zijn strategie te bepalen, en te zien hoeveel ze moet betalen ..... altijd in bloed .....

Robot X is een beetje een soort stripheld, maar dan het tegenovergestelde, een soort stripgevaar ..... Hij kan zo in het niets verdwijnen ..... een beetje als een soort geest ..... Zijn kaarten brengen hem in trance, en hij heeft allerlei middelen om aan bloed te komen ..... Ja, hij is een jager, en een dief ..... Tegelijkertijd is hij een agent ......

Hij is geprogrammeerd om te spioneren ..... Met zijn apparaten komt hij overal binnen, en hij laat ze grof betalen ..... Hij is zo'n beetje de baas ...... Waarom ze hem hebben uitgezonden ? Tja, om te laten zien dat geld niet de baas is, maar bloed ..... Bloed bezit alle informatie en alle macht, en daar is robot x goed van op de hoogte ..... Hij is een gelikte zoetgevooisde econoom, en tevens theoloog ..... Hij kan dreigen en waarschuwen als een profeet, en hij maakt zijn voorspellingen van doem altijd waar ..... Daar heeft hij zijn apparaten voor .... Hij is zo'n beetje god ..... Nou wist je dat god ook zo van bloed houdt ? Dat komt door hem, robot x ...... Daar heeft god dat van over gehouden ..... Geld is de wortel van al het kwaad, maar bloed, bloed, bloed, dat is alles, hè ? Ja ..... en robot x weet daar alles van ..... Hij weet hoe bloed rolt en circuleert ..... Hij is een oplichter, omdat hij weet dat dat altijd het beste werkt ...... Met vriendschap kom je niet ver ...... en geld berooft je van je leven ...... Sommigen zeggen : robot x, dat is een vampier ..... Maar

hij is meer dan een vampier ...... Hij is zogezegd alles .....

Nu weet je een beetje wie robot x is ..... Laatst liep hij op straat in Zuid Amerika ...... Er komen vijf grieten op hem af ...... Hij injecteert hen en neemt hun bloed, en vertrekt dan .... Zo kan het ook gaan ..... Robot X is niet altijd in de stemming ..... Hij heeft een wisselend humeur ..... Vooral als er een heleboel grieten tegelijk op hem afkomen. Waarom komen er vaak zoveel grieten op hem af ? Daar heeft hij ook zijn apparaten voor ..... En hij weet dat ze bloed ruiken ..... Vrouwen kunnen soms erg bloeddorstig zijn .....

Einde

Robot X
De Terugkeer

Robot X, dat is zo'n beetje wel de maestro ..... Hoe hij aan bloed komt is op zijn handpalm te lezen waar altijd mapjes verschijnen met plattegronden en strategieen. Ja veel van zijn tactieken zitten in zijn handen ...... En hij is gewiekst als het op kaarten aankomt ..... Hij wint bijna altijd, en dan moeten ze hem in bloed uitbetalen, want geld interesseert hem niet ..... Dat klinkt niet zo aardig, maar zo is Robot X nu eenmaal ..... Ik kan er ook niks aan doen ..... Hij gaat vaak naar het casino, en waarschuwt hen van tevoren ..... Hij eist uitbetaling in bloed, en betaalt zelf ook uit in bloed .....

Robot X is zo'n beetje de man ...... Alle vrouwen willen hem ..... En waarom ? ..... Vrouwen vallen op bloed ...... Het trekt hen aan .... Nou ja, niet alle vrouwen, maar veel wel ..... Alleen Robot X wil niet alle vrouwen ...... Eigenlijk wil hij er maar een paar ..... De rest injecteert hij .....

Ook mannen zijn in hem geinteresseert, maar Robot X is weinig in hen geinteresseert .... Hij neemt wat hij nodig heeft, en vertrekt dan ..... Hij heeft geen tijd voor onzin ..... Hij leeft een strak en geprogrammeerd leven, en dat brengt het meeste bloed op ...... Wat doet hij dan met dat bloed ? Daar heeft hij magazijnen voor ...... Er is veel dat je kan doen met bloed, net zo als met geld ...... alleen geld interesseert hem niet ...... want wat heb je aan geld als je geen bloed hebt ..... Al met al, niet zo'n lekker ventje, die Robot

X ...... ruzie hebben met hem is als ruzie hebben met een groep deurwaarders ..... En zijn handdruk is als die van een belastings-magnaat ..... Ook niet zo fijn dus ..... maar vele vrouwen vinden het heerlijk .....

Wat valt er verder te melden over Robot X ..... dat hij vrijgezel is, en leeft voor het celibaat ..... met uitzonderingen dan ..... Hij wil paus worden, en dan eens laten zien hoe je nu echt paus moet zijn ..... Robot X heeft een obsessie als het op kerken aankomt ...... Dan kan hij hun bloed wel drinken als hij denkt aan al dat kerkentuig ..... Heerlijk lijkt hem dat ..... Al met al, een gevaarlijk mannetje, die robot x ..... Niet iemand om op de koffie uit te nodigen .....

Als je lang wil leven dan ontwijk je zo'n man ..... ook als je bloed je lief is ..... Geld maakt hem niets uit, dus dat kun je rustig laten slingeren ...... maar als het op bloed aankomt ..... Dat kun je dan beter ergens goed in de kelder opbergen ..... Maar tegen robot x valt er eigenlijk niet op te boksen ...... Hij weet alles te vinden ...... daar heeft hij een neus voor ...... Die neus van hem is zijn allerberuchtste wapen ..... het is als een geslachtsdeel .....

Robot X, er is veel over hem geschreven, maar eigenlijk kent niemand hem ..... Het is een duister figuur met vele geheimen ..... Een horrorpersonage ...... Iemand die nachtmerries bezorgd als de nachtkrant ..... Nee, geen lekker ventje, maar duister, duister ..... azende op bloed, en ook precies wetende hoe hij het recht aan zijn kant krijgt ...... Er valt tegen zo'n jochie niet op te boksen ..... Hij is als de rechter, de jury en de politie tegelijk ..... en maar jatten en oplichten ..... En dan tegelijkertijd is hij gediplomeerd chirurg .... Zie daar maar eens tegenin te gaan ..... Belasting noemen ze het ..... iets dat nu eenmaal moet, verplicht is ..... En als je niet wil, dan wordt je het land uitgezet ..... en dan is Robot X de lachende politicus ..... Mijn type in ieder geval niet ...... Ik heb het weleens met hem aan de stok gehad, en kon het niet navertellen ..... Dus ik waarschuw je : als je bloed je lief is, en je wil nog iets te vertellen hebben : blijf uit z'n buurt ..... doe geen zaken met hem ...... daag hem niet uit ..... zoek iemand anders ..... Alleen hij kan zich camoufleren ..... Hij draagt graag maskers, en zo trapte ik er ook in ...... Dus wees op je hoede, ten bloedens toe ..... De duivel gaat rond als een brullende leeuw zoekende wie hij zal verslinden ...... Het is zoiets als de uitverkiezing ...... en ik was de uitverkorene ...... arme ik .....

Robot X ..... Ik moet zeggen hij heeft wel stijl ...... Hij is zeer avontuurlijk, en het leest weg als een boek ..... Daarom denk ik nog weleens met een glimlach aan hem terug .....

Einde

Robot X

Sapplemento

Sapplemento, schreeuwde iemand op straat. Robot X was er snel bij, greep zijn spuit en legde de man lam ..... Niemand was gemachtigd hem op die manier uit te schelden .... Sapplemento was een verschrikkelijk woord ..... een godslastering ..... En robot x was dus god, tenminste zo was hij geprogrammeerd ..... Ook anderen begonnen het te roepen, en kregen de spuit ..... Robot X was zo'n beetje de dictator hier, voor een nieuwe wereldorde .... Zo was hij geprogrammeerd ..... Hij spoot iets in hun ogen, en weg waren ze, om even later als geprogrammeerde dienstknechtjes op te staan ...... gehypnotiseerd door ..... robot x .....

En niemand vond het erg, want dat was gelijk aan een andere soort van godslastering .... Dus iedereen legde zich er maar bij neer .... Robot X was nu eenmaal de baas, en de baas is altijd goed .... heeft altijd gelijk ..... En daarom stemden ze ook altijd op hem ..... Hij heerste over hun bloed ...... Geld bestond niet meer ......

Wie robot x volgde had eeuwig leven, en wie dat niet deed kon verrekken ..... Daar had robot x zijn hondjes voor, zijn martelhondjes .... En niemand wilde weten wat daar diep in die keldertjes gebeurde ..... Zij die daar ontsnapt waren werden nooit geloofd.

Ja, robot x was een zak tabak, een deugniet, een nietsnut ..... Maar niemand durfde het te zeggen of te denken ...... Ze waren allemaal bang, en zo verstijfd van de angst .... Ze hadden zich er al bij neergelegd ...... robot x, de baas van al het bloed ...... Aan geld werd niet meer gedacht ......

Sapplemento, zei iemand zacht, en daalde af in de hellen van robot x .... Sapplemento was het verboden woord .....

Sapplemento ..... je mocht er zelfs niet aan denken, want dan was je al vervloekt ...... Robot X had overal zijn camera's staan die dwars door je hoofd heen konden kijken ...... Sapplemento ...... het verboden woord, waardoor je een verdoemde werd .....

Zoveel slaven daalden af in de hellen van robot x om daar voor eeuwig te zwoegen ...... Ze hadden het gewaagd robot x tegen te spreken ..... Niemand kon dat doen zonder risico ...... Robot X geloofde in eeuwige straf ..... Vergeving was voor zwakkelingen ..... Robot X geloofde niet in vergeving ...... Je behoorde een man te zijn ..... keihard ...... en je straf diende je maar te accepteren ..... Dan had robot x nog een beetje respect voor je ..... Maar zij die de straf niet aanvaarden konden wegrotten onder de hellen van Robot X, waar de riolen en stations waren .... Tot as zou je daar worden ..... Tenzij je het geluk had dat een trein je oppikte ..... Het waren van die mysteries waar Robot X niet graag over sprak, omdat hij het zelf ook niet zo goed begreep ..... Hij zei altijd dat het leven een wonder was, en een mysterie, zelfs voor hem ..... Maar sommigen noemden hem de alwetende ......

Robot X wist veel, dat wel ..... genoeg om zijn mensen te misleiden en overtuigend de baas te spelen ...... Velen deden hem na, vooral kinderen ..... Maar dat had een gevaar ..... Vaak kon hij er wel om lachen, maar als hij een slecht humeur had, dan kon je daarvoor de doodstraf krijgen ..... Met robot x wist je het nooit .... het was alsof zijn wetten altijd verschoven ..... Maar ja, zo was hij nu eenmaal geprogrammeerd ..... De schuld lag bij zijn bazen ..... die hem eens gemaakt hadden ..... In hun ogen was hij niets anders dan een geluks-pion in één of ander spel dat ze hadden gebouwd ...... Sapplemento was de naam van dat spel ..... Ze waren nogal bloedlustig, en daarom was het spel ook vampiristisch van aard ...... Er diende betaalt te worden met bloed, en niet met geld ..... Het was dus een soort gokspel ..... De bazen waren tevreden met wat ze met Robot X hadden bereikt ..... Hij was hun marionet ...... Maar ze begonnen wel steeds banger voor hem te worden, met het oog op zijn kunstmatige intelligentie die zich meer en meer begon te ontwikkelen ...... Blijkbaar leerde hij voort, en beinvloedde dat zijn programmering .....

Op een dag schoot hij zijn bazen van hun troontjes af ..... Hij had hun schuilplaatsen gevonden ..... Nu was hij de poppenbaas geworden ...... En hij ontdekte iets vreemds .... Hij ontdekte dat zijn bazen eigenlijk veel meer bloed hadden dan hem ...... Dat had hij niet verwacht, maar hij stelde een rekening op, en ze konden hun bloed aan hem doneren ..... Hij was nu de baas van hemel en aarde, en al het bloed ..... dus ook van hun bloed ..... Hij vond hun geheime magazijnen, en ook allerlei voor hem geheime apparatuur, en ditmaal waande hij zich echt alwetend ..... Het bloed begon tot hem te spreken, en hij kreeg alle informatie die hij nodig had ..... Maar op een dag explodeerde hij ...... Hij had teveel data in zijn koppie, en dat kon zijn systeem niet meer dragen ...... Hij kwam in een gekkenhuis terecht ..... een psychiatrisch ziekenhuis, maar dan veel erger, waar echt de onhandelbare types terecht komen ..... Zij die denken dat ze de reincarnaties zijn van allerlei grote dictators en wereldleiders, of de komende messias of iets dergelijks ...... Niemand geloofde nog dat hij robot x was ...... En daar kon hij flink kwaad om worden ..... Zo kwaad dat ze hem soms in de separeercel moesten zetten ..... Dat was daar geen pretje, maar dat kon niet anders .....

Op een dag ontsnapte hij, en hij maakte van de wereld een ergere plaats dan het al was ..... Hij liet nu helemaal niet meer met zich spotten en was strakker dan ooit ...... Geen geintje kon eraf ..... Het was de terugkeer van robot x ..... de ultieme terugkeer ..... de sapplemento ...... maar dat wilde hij nog steeds niet horen ..... Hij liet al zijn tegenstanders oppakken, en plaatste ze in een gekkenhuis ..... Hij bepaalde nu wat gek en normaal was ..... De gekkenhuizen raakten overvol, en zij die eerst als gek werden bestempeld die maakte hij tot koningen, en dat deden ze knap goed ..... En zo werd robot x de keizer en god der gekken ...... En het was wijs in zijn ogen ...... En hij plantte een boom in het midden van de wereld, en zei dat het de boom van het letterlijke was, en de boom der leugen, en dat allen die van die boom zouden eten zouden sterven ...... En op die dag stierven acht miljoen mensen .....

Einde

De Rode Nacht

Blaadjes in de diepte, een zacht licht omhullende,
Fijne sappen van de boom, van het zaad, van eeuwig leven,
Ik zocht het, en het zocht mij,
Tussen ons kon niets komen, maar het leidde mij weg tot de andere wereld,
Ik moest realiteiten zien

Blauw zaad, schietende in mijn hoofd,
Groen zaad omhult het, om het zachte geel te laten zien,
Het zachte, smeltende gele in het diepe blauw

In het diepe rode ontwaakt iets,
Het is rode nacht,
Zij gaan uit om alles recht te zetten,
Tot de steden komen zij

En zij predikten van een boek,

Als boeken in boeken,
Goden in goden, om dieper te gaan,
Zij van de rode nacht,
Als een duur schaakspel,
Ze komen om mij te zien

In de rode nacht komen zij,
Zij beschrijven het als een boek,
Het druppelt diep

Het rode had nog steeds een standbeeld in vele steden,
Het rode had deze landen gebouwd,
Het was zeer verfijnde architectuur,
De rode nacht werd altijd verwacht,
Als een brug van een andere wereld

Napoleon's Jas

'K vond Napoleon's jas in een leren tas,
En een man zei dat ik het mocht houden, en dat ik weg moest gaan,
Voordat ze van gedachtes zouden veranderen.
En ik rende het bos in, waar de wolven op me wachtten.

Mijn jas was verscheurd nadat ze mij vonden,
Zij stopten dromen in mijn hoofd,
Als een koning viel ik diep,
En ik kon niet terug naar mijn troon,
Ik zag het moordende syndroom,
Zij waren onder de betovering van wolven,
En ik wil niet meer naar huis

Helemaal onder het bloed bereikte ik de kusten van Spanje,
Maar ze was zo ijdel,
Ze glimlachte niet,
Ik was een jonge zeeman verdwaald op deze zeeën van lichten,
die mijn ogen verblindden,
Zij namen mijn zicht weg,
Telkens wanneer ik een zeemeermin hoorde roepen begon ik te stotteren en stappen terug te doen,
En ik kwam weer thuis
Diep in de sloten van Venetië liggen parels die al deze verloren verhalen vertellen,
Napoleon's jas op mijn rug,
Het doet me pijn, maar het geneest me zo

Ik had de jas van Napoleon,
Het stak me en omhelsde me,
Het liet me diep vallen,

Terwijl Franse schoolboeken mij wurgden,
Als een zondvloed, terwijl ik de ark van Noach moest bouwen

Ik rende het bos in met de jas van Napoleon aan,
Waar de wolven waren,
Mijn jas was verscheurd, en ik lag op de grond,
Bloed stroomde uit mijn mond,
Wat had ik mezelf aangedaan ?

Mijn jas had ik nog steeds aan,
En toen rende ik weer, door de weilanden,
Naar huis, naar jou

Jij zag de jas niet,
Je zag alleen het licht in mijn ogen,
Jij nam me in jouw armen om mij te kalmeren,
Maar toen namen de wolven jou ook,
En verscheurden je als een lappen pop

Ik was in de hel, ver weg van jou,
Brandende op de vuilnis velden,
Als een weggegooid stuk speelgoed,
Mijn plastic smolt, maar mijn jas had ik nog steeds aan

En niemand kan dichtbij mij komen,
Ik ben onder een betovering,
En niemand kan mij genezen,
Vanwege mijn jas,
Maar ik zal weer koning zijn

Ik zag je hierna niet meer terug,
Ik wilde het niet meer zien,
Dus ik deed de televisie uit, en rende weg

Schilderij in Zigeuner Stad - Het Indiaanse Juweel

Het voelde aan als de roos, en overboord, toen ik zwom naar de stad.
Het was een stad van vliezen, vliezen van rozen, en tederheid.
Alles was zo slaperig hier en dromerig.
De rode gloed laat tragedie zien, degene van wie ik houd, en degene die bij me bleef in de diepste nacht.
De muren zijn dik en hard, maar met haar zijn ze zacht.
Ik zie het gras en de modder, en zij genezen me zo.
Deze stenen zijn allen van de aarde.
Je kan je alles herinneren wanneer je ze aanraakt.

Maar ik kan me bijna niet bewegen, want ik ben bevroren,
En ik kan bijna mijn tranen inhouden, maar ik heb jou.
Ik stierf voor jou, en ging daar in jouw plaats.

Ik nam jouw plaats, kun je dat niet zien ? Ik was daar alleen.
Maar ik heb jou nu, en ik zal je nooit laten gaan, nee.
Jij gaf mij leven toen ik de bodem van jouw put bereikte,
Jij gaf me de munt. Je hebt het gezicht van Maria van Magdalena, maar vraag me niet wie ze is,
Ik zag haar gezicht eens op een tijdschrift.
En haar gezicht was zwart, donker, en haar tranen waren rood als bloed.
Ze was bedekt met modder.

Maar genoeg over haar, want het is nu jij en ik, samen in deze stad.
De stenen zijn zo groot, ik kon ze niet meer doorslikken.
En in deze stad, deze stad, dit is mijn thuis.
Het voelde zo rooskleurig en overboord aan toen ik je vond.
Ik vond jou in die kamer, kan je het je herinneren ?
Jij en je paarden, kant en leer, en ze waren zo trots.
Jij was hun kleine pop, en ik was jouw kleine joker,
Ik maakte je altijd aan het lachen, maar binnenin weende ik, en schreeuwde ik.

Ik was nog maar een kind, en nog steeds, dus wees niet te hard voor me.
Toen ik de stad inzwom zag ik de boten.
Deze zigeuner stad hield de indiaanse juweel vast.
De sluiers waren zo diep verscheurd, zoals wij waren.
Mijn hart was rooskleurig en overboord, omgeven met doornen,
Ik was het voedsel van haaien, zoveel tanden in de nacht.
Maar dit waren slechts schepen, oorlogsschepen van de indiaanse juweel, die mij binnen leidden.
Ik moest je zien. Diep in de buik van de haai vond ik jouw instrumenten, en zij bevrijdden mij.
Jij deed dit ook voor mij.

Deze stad is lang, bewaakt door mysterie.
Rode leren laarzen leidden mij terug naar jou.
Hun kleuren zijn bleek, en jij bent tussen de veren.
Maar kunnen we dit schilderij niet beter achterlaten ?

De IJsheks

Eliak keek op naar de planeet die ze de Traan noemden. Hier zouden alle planeten omheen draaien, ook zijn eigen planeet. Eliak vroeg er veel over aan zijn moeder, maar die had niet overal antwoord op. Het was één van die mysteriën van het leven.

Eliak keek naar zijn moeder. Hij deed dat altijd vol liefde en warmte. Het was zijn echte moeder niet, maar zij redde hem eens toen hij met zijn bootje de waterval afgleed. Als zij er niet was geweest dan was hij waarschijnlijk verdronken. Hij was met zijn hoofd tegen een rots gestoten en gleed toen het wilde water in, bewusteloos. Sindsdien kon hij zich niet meer veel herinneren, alleen dat zij hem gered had. Hij werd wakker in een hut, en haar warme, liefdevolle gezicht keek hem aan. Hij noemde haar zijn behouder, maar zij werd ook zijn nieuwe moeder. Hij kon zich niet herinneren wie zijn echte moeder was of waar hij woonde. En alles was zo diep in de wildernis gebeurd dat het onmogelijk was het uit te zoeken.

Eliak voelde zich altijd licht in zijn hoofd, vanwege het ongeluk met de rots. Het was alsof er altijd vliegen in zijn hoofd rondvlogen. Vaak voelde hij zich duizelig, en hij leed sindsdien aan epilepsie. Soms had hij last van hyperventilatie. Zijn moeder was hierin een grote steun.

Moeder zei hem altijd dat hij uit de stad kwam, waar ze niet leefden door de Traan. Al het leven draaide om de Traan, maar de stad draaide om zichzelf. Moeder zei altijd dat de Traan het hogere leven was, maar op vele vragen had ze geen antwoord.

Op de Traan zouden er ook watervallen zijn en rivieren, en wildernis. Maar moeder kon hem niet vertellen hoe hij op de Traan zou kunnen komen. De planeet was erg ver weg en ze konden niet vliegen.

Het jongetje moest en zou er achter komen hoe daar te komen. Op een dag las hij erover in een boekje dat alleen de vliegen tot de Traan konden komen, maar soms namen zij weleens iemand mee. Eliak hoopte dat hij een keer werd meegenomen, maar eigenlijk gebeurde het nooit.

Op een dag maakte hij een hele lange strandwandeling, en kwam na een tijdje bij een struikje een vlieg tegen. 'Ach,' zei Eliak, 'kun jij me niet met je meenemen naar de Traan ?' De vlieg begon hem uit te lachen. 'Denk je dat ik jou kan dragen ?' vroeg de vlieg. De vlieg begon hem te bespotten. Het spotten werd zo erg dat Eliak bijna huilend verder liep.

Toen hij thuiskwam in de hut vertelde hij het aan zijn moeder. 'Je kunt beter wachten totdat het donker is,' zei moeder. 'Dan zijn de vliegen vaak in groepen, en dan kunnen ze je misschien wel dragen.' Dat leek Eliak wel een goed idee. Hij wachtte totdat het avond was geworden, en ging toen weer naar het strand. Er waren overal vuurvliegjes die het pad naar het strand hadden verlicht. Op het strand kwam Eliak een groep vliegen tegen die daar speelden, en vroeg hen of zij hem mee wilden nemen naar de Traan. Maar ze begonnen hem uit te lachen en te bespotten. Ze zeiden dat het allemaal leugens waren, en dat hij nooit naar de Traan zou kunnen gaan. Hij moest hier voor de rest van zijn leven blijven. Huilend ging Eliak naar huis en toen hij in de hut was aangekomen viel hij zijn moeder in haar armen. Hij stotterde het hele verhaal, en zijn moeder zei : 'Eliak, kijk eens, de Traan is al in je hart gekomen. Je hebt ernaar verlangt en nu is het hier. Maar ik begrijp je wel : Je wil naar de Traan toe, en als de vliegen zo vervelend doen, dan zit er niets anders op dan het de tovenaar te vragen.'

Eliak zag dat als zijn laatste kans. Daarom ging hij de volgende ochtend op pad naar de tovenaar. Hij was vol frisse moed, en was blij dat er nog tovenaars bestonden. Bicardo heette de tovenaar. Hij was een groot kunstenaar die in een kasteel bij het strand woonde, ergens in de duinen. Toen Eliak daar na een lange wandeltocht aankwam was de tovenaar aan het schilderen. Hij maakte wonderschone schilderijen, schilderijen die leefden, en waardoor je andere werelden binnen kon gaan. Bicardo was helemaal in zijn nieuwe schilderij verdiept toen Eliak binnenkwam. Eliak groette en de tovenaar bleef maar doorpeinzen over het nieuwe schilderij, als in een hypnose. Eliak moest meerdere keren groeten voordat de tovenaar hem eindelijk opmerkte. 'Zo, klein jongetje,' sprak de tovenaar. 'Waar kan ik je mee helpen ?'

Eliak begon zijn verhaal te vertellen. De tovenaar begon te glimlachen. 'Oh, maar dat is heel eenvoudig,' zei de tovenaar. 'Ik heb vele schilderijen geschilderd over de Traan, en die schilderijen leven. Het zijn poorten tot de Traan. Het is heel eenvoudig, kom maar mee.'

Met het jongetje liep hij een gang door totdat ze in een groot gallerij kwamen met vele trappen. Aan de muren hingen grote schilderijen van de centrale planeet, de Traan. Eliak keek zijn ogen uit. De golven op de schilderijen van de Traan bewogen gewoon. De tovenaar zei dat het tranen waren. Eliak legde zijn vinger tegen een golf aan en werd direct helemaal nat. Het spoelde over hem heen. De tovenaar moest erg lachen. Eliak deed zijn vinger in zijn mond. 'Het proeft zout,' zei Eliak, 'net als een echte zee.'

'Ja, ja,' zei de tovenaar, 'je kan er zo in zwemmen. En dan zwem je naar de kust en dan ben je op de Traan.'

'Echt ?' vroeg Eliak.

'Ja,' zei de tovenaar, 'of we slaan dit voor nu even over, en gaan direct naar de kust, want ik heb ook schilderijen over de wildernis van de Traan.'

Toen liepen ze naar een schilderij van een oerwoud. 'Is dat niet gevaarlijk ?' vroeg Eliak.

'Welnee, joh,' zei Bicardo. 'Niet als ik erbij ben.' De tovenaar was gekleed in rood en paars en had een grote witte baard. Even sloeg hij op het schilderij van het oerwoud met een staf en er sprong zo een kikker uit.

'Geweldig,' zei Eliak. 'Mijn moeder zal vast heel blij zijn. Op zoveel vragen kan ze mij geen antwoord geven.'

'Ik weet alles,' zei Bicardo.

'Wat moet u een geweldig leven hebben,' zei Eliak. 'Dat u zulke schilderijen kunt maken.'

'Nou jongen,' zei de tovenaar, 'aan de ene kant wel, maar besef ook goed dat de Traan niet altijd een pretje is. De Traan laat zoveel zien, zowel goede dingen als slechte dingen. Er is zoveel wat de Traan wil veranderen.'

'Ik begrijp het,' zei het jongetje. 'Ik kan bijna niet wachten. Ik zou het zo graag willen zien.'

Toen leidde de tovenaar het jongetje naar een ander schilderij met een stromende waterval. 'Ik was eens van een waterval afgevallen,' zei Eliak. 'Ik stootte mijn hoofd aan een rots, en daarna ben ik nooit meer dezelfde geweest. Mijn geheugen van vóór die tijd is grotendeels weg.'

Bicardo keek hem aan en wreef zijn hand over het hoofd van het jongetje. 'De Traan is al in jou,' sprak de tovenaar.

'Ik weet het,' zei Eliak.

'De Traan roept je voor wonderlijke avonturen,' zei de tovenaar. Toen liepen ze naar een ander schilderij. Op het schilderij stond een grote poort. 'Ben je klaar ?' vroeg de tovenaar.

'Helemaal,' zei Eliak.

Toen nam Bicardo hem door het schilderij. Van alles begon toen door Eliak's hoofd te zoemen. Alles voelde zo zacht en licht aan, nog wel lichter dan het ooit was geweest, en overal waren prachtige vliegen. Ze gingen door de poort en kwamen in een groot oerwoud. Overal waren watervalletjes. Ook waren er overal kampen gemaakt van bamboe van verschillende verdiepingen met hutjes erop. 'Prachtig !' riep Eliak. Wat vrouwen kwamen naar Eliak toe.

'Is hij nieuw ?' vroegen ze aan de tovenaar.
De tovenaar knikte.
De vrouwen keken het jongetje liefdevol aan. 'Hij moet nog veel leren,' zei één van de vrouwen.

'Dat kunnen jullie mooi doen,' sprak de tovenaar, en was toen ineens verdwenen.
Eliak wreef even in zijn ogen.
'Hoe heet je ?' vroeg een andere vrouw warm en liefdevol.
'Eliak,' zei het jongetje.
De vrouw glimlachte. 'Welkom in de wondere wereld van de Traan.'

'Is het echt zo dat alles leeft door de Traan ?' vroeg Eliak.

'Alles,' zei weer een andere vrouw. 'De Traan is ons leven. Zonder de Traan gaat alles dood.'

'Ik ben dus op de juiste plaats gekomen,' zei Eliak.

De vrouwen knikten. Eliak keek om zich heen. Hij bewonderde alle grote stellages van bamboe. Eén van de vrouwen kwam dichterbij en tilde hem op. Hij omhelsde haar. Ze leek op zijn moeder. 'Wij zullen voor je zorgen,' zei de vrouw. 'Dat doet de Traan. De Traan zorgt voor ons allemaal, en wij zorgen voor elkaar.' Het jongetje glimlachte. Hij kwam tot een diepe rust. Hij keek naar een rivier, en wees ernaar. 'En dat zijn allemaal tranen ?'

'Ja,' sprak de vrouw aan wiens nek hij hing. 'De tranen zijn de dromen.' Ze kuste zijn voorhoofd zacht. Er rolde een traan uit zijn ogen. Het was een traan van geluk.

'Hoe is de Traan ontstaan ?' vroeg hij.

'De Traan heeft altijd al bestaan,' zei de vrouw, 'maar eerst zat de Traan opgesloten in een steen, een ei van steen, en op een dag kwam de Traan uit het ei.'

'Interessant,' zei Eliak.

Een man schrikt wakker van een droom en grijpt naar de rode steen op zijn nachtkastje die hij de dag ervoor had gekocht. Tranen biggelen over zijn wangen als hij de steen tegen zijn hart drukt. Hij maakt zijn vrouw wakker, die hem in haar armen neemt. 'Heb je weer een nachtmerrie gehad ?' vroeg ze warm en liefdevol.

'N... nee,' stotterde de man, 'H... het was zo mooi, zo lieflijk ...'

'Wil je het me vertellen ?' vroeg de vrouw.

De man vertelt de droom.

'Denk je dat het met de rode steen heeft te maken ?' vroeg de vrouw. 'In de winkel zeiden ze dat het een hele bijzondere steen was.'

'Ik weet het niet,' snikte de man.

'Misschien als je weer gaat slapen krijg je het antwoord wel,' sprak de vrouw. 'In de winkel zeiden ze dat het een dromensteen was.'

De man probeert weer te slapen en ligt dicht tegen zijn vrouw aan. De volgende dag moet hij vroeg op voor het werk. Hij werkt bij de douane. In de middag komt een collega naar hem toe met een vreemde steen in zijn hand. 'Hier,' zei de collega, 'in de steen is het hol. Daar hebben ze drugs mee gesmokkeld. Ze worden steeds slimmer vandaag de dag.'

De man moest ineens weer aan de droom denken. 'Ik heb vannacht toch zo vreemd gedroomd,' zei hij, en begon de droom aan zijn collega te vertellen. Zijn collega begon hem uit te lachen. 'Ik denk dat je gek aan het worden bent,' zei de collega spottend. Even later had de collega het hele verhaal doorverteld, en het verhaal werd hoe langer hoe gekker. Helemaal gesloopt kwam de man die avond thuis, en vertelde zijn vrouw over alle roddel en spot.

'Ik denk dat dat de keerzijde van de Traan is,' zei de vrouw. 'Denk aan de droom, hoe het jongetje bespot werd, en hoe de tovenaar al aangaf hoe dubbel alles was.'

'Je hebt gelijk,' zei de man, 'maar het is geen pretje om zo voor schut gezet te worden, en zo in je vertrouwen beschaamd te worden.'

'Is de Traan niet iets wat communiceert ?' vroeg de vrouw. 'Het brengt het gevoel van de ene persoon over naar de andere persoon. Zo kun je je in de ander verplaatsen.'

De man knikte. Nacht na nacht wachtte hij op nieuwe dromen, maar ze kwamen maar niet, en het huilen stond hem nader dan het lachen. Het was alsof de Traan hem van binnen aanvrat. Hij begon boos te worden, ook boos op zijn vrouw. Op een dag kon hij het niet meer langer houden. 'Het komt allemaal door die vervloekte steen !' riep hij. Hij nam de rode steen mee naar het strand en wierp het zo ver als hij kon de zee in. Toen hij thuiskwam voelde hij zich opgelucht.

'Opgelucht ?' vroeg zijn vrouw.

'Ja,' zei de man. 'Ik voel me kilo's lichter. Het leek wel een plaaggeest, die steen.'

'Ik ben het niet met je eens,' zei de vrouw. 'Er gaan dingen mis in je leven, en je hebt behoeftes die maar niet vervuld lijken te worden, en dan leg je de schuld op andere dingen, terwijl je niet de tijd neemt om dingen te onderzoeken, op waarde te schatten en te leren begrijpen.'

Maar hij werd alleen maar bozer. 'Jij hebt makkelijk praten,' zei hij. 'Jij gaat niet door de dingen waar ik doorheen ga.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg ze. 'Weet je hoe lang het duurt voordat je een brug tussen twee personen kunt overgaan ? Het lijkt eindeloos. Dat kan alleen door magie.'

'En die magie is er niet,' zei hij. 'Ik dacht dat het er was, maar nu is het weg.'

'Op de eindeloze brug tussen twee personen kom je altijd eerst het misverstand en de traan tegen,' sprak ze. 'De ander is een puzzel. Het is niet eenvoudig. Het gaat erom geduld te hebben. Ben je in voor het avontuur van ontdekking ?'

'Ik kan het niet meer,' zei hij, en liep de deur uit. In de nacht kwam hij terug en ging in een ander bed liggen. Ze begonnen uit elkaar te groeien, meer en meer. Ze hielden van elkaar, maar ze hadden beiden het gevoel opgesloten te zitten in een stenen ei.

'Toch blijf ik er aan vasthouden dat eens de traan zal losbreken uit het stenen ei zoals in je droom,' zei de vrouw op een dag. Hij zweeg. Ze kwam dichter naar hem toe, en nam hem in haar armen. Hij voelde aan als steen. Zij had het gevoel alsof hij het stenen ei was waarin ze opgesloten zat, maar ze wist ook dat er meer aan de hand moest zijn. Op een dag kon ze er niet meer tegen. Er was iets in haar geknapt, en ook zij begon steeds meer in steen te veranderen, zo erg dat hij het begon op te merken. Hoe hij ook op haar in begon te praten en haar probeerde te helpen, niets hielp, en het werd alleen maar erger.

'Herinner je al je woorden dan die je naar mij gebruikte,' zei hij.

Vaak zweeg ze dan, of zei dat ze het zich niet meer kon herinneren, of dat het toch niet werkte. Hij begon steeds zachter te worden, maar hij had het idee alsof hij te laat was gekomen, alsof hij de laatste trein had gemist. Hoe hij ook aan haar sleutelde, niets hielp. Hij was weer teruggekomen tot zijn vroegere ideeën en leefde weer vanuit de traan. Hij begreep haar, omdat hij hier zelf ook doorheen was gegaan. Hij zei dat ook altijd tegen haar, maar ze werd met de dag kouder en harder. Hij deed van alles om haar op te vrolijken, maar niets hielp.

'Ik ben er voor je,' zei hij op een dag. 'Waarschijnlijk moeten we hier doorheen. Ik weet wie je echt bent. Dit ben je niet, zoals ik ook mezelf niet was.'

Op een nacht had hij weer een droom, na een hele lange tijd. Hij was in het atelier van Bicardo de tovenaar. Hij smeekte de tovenaar hem te helpen. De tovenaar liet hem een schilderij zien van ijs. Overal waren ijsvlaktes. 'Ben je bereid door deze ijsvlaktes te gaan om je vrouw te ontdooien ?' vroeg Bicardo. 'Je vrouw is in gevangenschap van een ijsheks.'

'Wat !' riep de man. 'Hoe komt ze daar ? Ze is altijd de warmte zelf geweest.'

'Ze is in een ei van ijs,' zei de tovenaar.

'Ja, maar hoe ?' riep de man.

'Ben je bereid ?' vroeg de tovenaar.

'Natuurlijk,' zei de man, 'voor haar heb ik alles over.'

Zonder verder wat te zeggen duwde de tovenaar hem ruw door het schilderij heen, en hij viel diep naar beneden in de sneeuw van de ijsvlaktes. Het was alsof hij met zijn hoofd iets hard raakte, als een rots. Voor een tijdje lag hij bewusteloos en kwam toen langzaam weer bij. Hij begon te strompelen door de sneeuw, voor uren en uren, terwijl het wel dagen leken, en hij begon zich steeds kouder te voelen. 'Ik ga hier dood !' riep hij.

Hij begon te schreeuwen als een wild beest. 'Niemand helpt, hè ?' Na een tijdje kwam hij aan bij iets wat leek op een kasteel. Het was omgeven door een ijzige mist en een bevroren rivier. Hij liep het bruggetje over en moest zorgen dat hij niet uitgleed. Hij besefte ook dat als dit het kasteel van de ijsheks zou zijn, dan kon hij weleens in grote problemen zijn. Bij de gesloten poort belde hij aan. Een oud vrouwtje kwam even later de poort opendoen.

'Ik ben op zoek naar de ijsheks,' sprak hij.

'Kom verder,' zei het oude vrouwtje. 'Ik kan je daar alles over vertellen.'

'Maar wat als uzelf de ijsheks bent ?' vroeg hij aarzelend.

'Wees maar niet bang,' zei het oude vrouwtje.

'U bent niet de ijsheks ?' vroeg de man.

Ze schudde haar hoofd.

'Ja of nee ?' vroeg de man. 'Ik wordt altijd een beetje zenuwachtig van gebarentaal.'

'Kom nou maar binnen,' zei het vrouwtje. 'Het is koud buiten. En nee, ik ben niet de ijsheks.'

Haar gedrag begon hem meer en meer te irriteren. 'Ik weet wel zeker dat jij de ijsheks bent,' sprak hij. 'IJsheksen doen altijd zo. Maar ik heb geen andere keus. Ik ben aan het doodvriezen.'

'Wees niet bang,' zei ze weer. 'Volg mij.'

Binnen was het een stuk warmer. 'Wat heb je met mijn vrouw gedaan ?' vroeg hij. Ze leidde hem door een gang naar een soort huiskamer. Hier kreeg hij een stoel.

'Ik ben geen ijsheks,' zei ze weer. 'De ijsheks woont verderop. Ik heb vroeger wel voor haar gewerkt, maar toen ik er achter kwam dat ze een slechte vrouw was ben ik ermee gestopt.'

'Wat voor werk deed u ?' vroeg de man.

'Schoonmaak,' zei de vrouw, 'het huishouden. Soms kookte ik voor haar.'

'Ik zie het,' zei de man. 'Kunt u mij vertellen waar mijn vrouw is, en waarom ? Bicardo zei dat mijn vrouw in gevangenschap leeft van een ijsheks.'

'Ik kan het u niet vertellen,' zei het vrouwtje. 'Het kan persoonlijke redenen hebben. Ik ken geen details. Ik weet alleen waar ze woont en dat ze niet te vertrouwen is.'

'U kunt proberen een reden te geven ?' vroeg de man.

'Zo zit ze in elkaar,' zei het vrouwtje.

De man besefte dat hij niet verder kwam met het vrouwtje. Ook wist hij niet of het vrouwtje de waarheid sprak. 'Breng me naar de ijsheks,' zei hij na een tijdje. De vrouw had hem voedsel aangeboden en wat te drinken, maar dat had hij geweigerd, uit angst vergiftigd te worden. Het vrouwtje stond op, en sprak : 'Volg mij.' Weer liepen ze door de gang, maar dan helemaal naar de andere kant van het kasteel waar een grote tuin was. Ook hier lag overal sneeuw. In de verte was een nog veel groter kasteel, en het kasteel was verlicht. 'Daar woont ze,' sprak de vrouw, terwijl ze de achterdeur opendeed. Hij stapte naar buiten, en ze sloot direct de deur achter zich. Hij groette haar, maar hij zag haar al weglopen door het raam. Hij zette het op een lopen, en rende naar het verlichte kasteel toe. Hij hoorde het gehuil van wolven in de verte.

'Ken ik jou ?' krijste een stem.
'Nee, Madelief !' hoorde hij een man terugroepen.

'Niet jij, maar die man die eraan komt !'

Hij rende tot de verlichte poort, waar een andere oude vrouw was. Ze was aan het schrobben. Hij zag de andere man niet. 'Wie bent u ?' vroeg het vrouwtje terwijl ze opkeek.

'Wat heb je met mijn vrouw gedaan ?' vroeg de man.

'Niets,' zei het vrouwtje verbaasd. 'Ik zou niet weten wie je bent of wie je vrouw is.'

'U bent de ijsheks ?' vroeg hij.

'Welnee,' zei het vrouwtje. 'Die woont aan de overkant.'

'Waar ?' vroeg hij.

'Daar waar je vandaan kwam,' zei het vrouwtje.

De man schrikt wakker, en grijpt om zich heen, maar zijn vrouw slaapt in de andere kamer. De volgende ochtend vertelt hij de nachtmerrie. Ze zegt niets.

'Ik begin te geloven dat het waar is,' zei hij. 'Je bent niet meer zoals je was.'

'Geloof je in sprookjes en dromen ?' vroeg zijn vrouw op een spottende toon. 'Blijf met je beide benen in de realiteit. Daar schieten we veel meer mee op.'

'Vroeger was je niet zo,' sprak hij.

'Ik ben eindelijk ontwaakt,' sprak ze. 'Ik ben je spelletjes zat. Ik praatte altijd maar met je mee. Het was allemaal aangeleerd gedrag.'

Hij zuchtte. Hij begon erg aan zichzelf te twijfelen. Misschien was hij wel ontspoord. 'Maar Bicardo ...' zei hij aarzelend.

'Bicardo is een verzinsel,' sprak zijn vrouw spottend. 'Er bestaat geen Bicardo. Er bestaat geen ijsheks, en die verhalen over de Traan zijn ook allemaal belachelijk. Kinderachtig is het. Het helpt ons niet verder.'

Hij zuchtte weer. 'Ik kan niet tot je doordringen, maar dan zou ik je willen vragen : Kun je dan alsjeblieft tot mij doordringen ? Als jij het zo goed weet, onderwijs me dan ?'

'Stoppen met alle onzin,' sprak ze. 'Al dat zweverige gedoe van jou heeft ons nooit verder gebracht, en nu kan ik het niet meer. Ik heb je niets te zeggen. Jij hebt mijn leven kapotgemaakt met al jouw dromen en verhalen.'

Hij schrok. Dit was niet de vrouw die hij eens kende. De dag erna was ze weg. Ze had een briefje achtergelaten : 'Het gaat zo niet meer. We lopen elkaar alleen maar voor de voeten. Denk niet dat het is omdat ik niet van je houd. Ik zal je missen.' Hij voelde zich koud, als in de greep van een ijsheks. Hij ook altijd met zijn verhalen. Had hij nu zijn mond maar gehouden. Of was dit misschien de prijs die hij moest betalen ? 'Hoe duur is die traan wel niet !' riep hij uit.

Hij begon steeds minder te voelen, alsof hij was opgesloten in een steen. Alle hoop begon uit zijn leven weg te sijpelen. Hij had wat nieuwe vriendinnen, maar kwam niet ver op de eindeloze

bruggen tussen hen in. Altijd weer dat misverstand en dat onbegrip, alsof ze te verschillend waren. Het was een onmogelijke opgave. Alle wegen schenen dood te lopen, en hij klapte snel dicht, of durfde het niet meer aan. Hij was bang zijn gevoelens te laten zien, het laatste wat hij nog had, en wat steeds minder leek te worden. Hij was bang zijn tranen te laten zien. Op wat voor vreemd pad was hij terecht gekomen in zijn leven ?

Op een nacht had hij een droom dat hij weer in de ijsvlaktes was, en hij werd omsingeld door vliegen. Ze begonnen over hem te roddelen, en alles wat hij gezegd had begonnen ze om te draaien, en het geroddel en gelieg werd erger en erger, totdat ze hem begonnen aan te vallen en op te vreten. Hij werd gillend wakker van de nachtmerrie.

Hij begon steeds kwader te worden op het leven, maar het was als het aanschoppen tegen steen. Niets veranderde. Hij noemde alles om hem heen kinderachtige fantasie, en zijn enige waarheid waren zijn dromen. Hij had alle hoop gevestigd op Bicardo de tovenaar, maar die kwam maar niet. Ook dit hield hij niet lang vol. Hij was kwaad op zichzelf. Was hij ziek, gek of misschien een leugenaar ? Bedroog hij zichzelf ? Of was hij onder een vloek ? Hij begon meer dingen uit zijn huis weg te gooien uit angst voor vloeken en betoveringen. Steeds weer ging hij naar het strand en wierp zijn bezittingen in de zee. Hij deed dit zelfs met grammofoon platen. Terwijl hij dit deed schold hij altijd op de zee. Hij was bang voor de zee, en voelde zich machteloos naar het grote natuurgeweld van de zee. Hij was tegelijkertijd woedend op de zee en op de natuur.

Iets knaagde aan hem, maar hij wist niet wat. Huilen kon hij niet eens meer, en zo begon hij meer en meer weer als steen te worden, harder dan ooit tevoren. Hij wist dat het nu hard tegen hard was. Hij moest wel, anders zou hij het niet overleven. Hij vertrouwde geen mens meer, en begon zich zoveel mogelijk af te zonderen van mensen. Zijn baan bij de douane gaf hij op. Het was hem onmogelijk geworden. Hij wilde geen mensen meer zien. Het liefst zou hij het bos willen inrennen om daar te wonen. Het kon hem niet meer schelen. Hij zou de prijs wel betalen. Hij maalde er niet meer om, huilde er niet meer om, en klagen deed hij ook niet meer. In de nachten had hij dromen dat hij in steen veranderde. Op een nacht in een droom kwam Bicardo heel dichtbij hem met zijn staf. 'Nee,' smeekte hij. 'Raak mij niet aan met die staf.'

'Het is tijd dat je uit het ei van steen komt, dat het steen wordt opengebroken,' sprak de tovenaar en sloeg tegen de steen aan die hij was geworden. Hij gilde het uit van de pijn, en het leek alsof hij onder grote stroom stond. Hij begon open te barsten, en rivieren begonnen uit hem voort te stromen. 'Ja, ja !' riep hij. 'Ik zie het eeuwige leven !' Hij hoorde toen het gebulder van de zee wat in hem losbrak. Na een tijdje viel hij uitgeput op de grond. Alles tolde voor zijn ogen. Hij was nog te zwak om wat te zeggen. Alles overweldigde hem, overspoelde hem, als groot natuurgeweld. Overal was donder, bliksem, en storm. Het was alsof een orkaan hem opnam.

'Wat weet jij van het leven ?' vroeg Bicardo.

'Helemaal niets,' zei hij zacht.

'Spreek harder,' zei Bicardo.

'Helemaal niets !' riep hij.

'Ben je klaar voor school ?' vroeg Bicardo.

'Ja, helemaal,' zei hij.

'Jij bent Eliak,' zei Bicardo. 'De Traan is ontwaakt in je. Nu moet je opgevoed worden en geschoold

worden in de Traan.'

Hij keek om zich heen en zag de bamboe kampen zoals in de droom over Eliak, het jongetje. Hij voelde zich weer een kind, en zag de natuur-vrouwen op hem afkomen. Ze waren warm en liefdevol, en keken hem glimlachend aan.

'Het heeft me verscheurd,' sprak hij.

'Je moest losgescheurd worden om hier te kunnen komen,' sprak één van de vrouwen.

'De stenen zijn duur, en helemaal de sappen die ze dragen,' sprak een andere vrouw.

'Het leven is duur, zeer duur,' zei een andere vrouw.

Hij knikte. 'Laat me nooit meer los,' smeekte hij.

Toen werd hij wakker. Hij was rustig en er was een warmte om hem heen. 'Ik wordt heen en weer geslingerd tussen twee werelden,' zei hij tegen zichzelf, 'maar ze beïnvloeden elkaar. Ergens moet er een kruispunt zijn, een samensmelting.' Hij zuchtte van opluchting. Hij voelde met beide werelden contact. 'Ik moet beide delen accepteren,' zei hij tegen zichzelf. 'Zij horen bij elkaar. Zij vullen elkaar aan, stuwen elkaar op. Zij behoren tot mijn levensverhaal als kostbare stenen met kostbare sappen. Het leven is waardevol. Eerst is er het misverstand, en dan het begrip, het geheim van de Traan.' Hij beefde. Het leek nog steeds alsof hij droomde. Hij zag zijn verleden langs hem heenstromen als een rivier. Hij wist dat hij de rivier niet kon vasthouden. Alles zou weer tussen zijn vingers wegglippen. Hij moest verder. Hij moest het geheim van de rivier ontdekken, het geheim van de Traan.

Hij zou niet teruggaan naar het verleden. Hij wist dat het iets cyclisch was. Het zou vanzelf wel weer terugkomen, maar dan op een andere manier. Niets was blijvend. Alles moest veranderen. Hij keek naar zijn trouwring. Het waren twee handen die elkaar vasthielden. Hij schudde zijn hoofd. De materie zou hem nooit verder helpen. Dit was geen echte cyclus. Het zou hem alleen maar afhouden van de hogere cyclus. Hij moest het loslaten. Hij ging naar het strand en wierp de gouden trouwring zo ver de zee in als hij kon. Hij voelde de brandende hand van Bicardo op zijn schouder. Alsof toen alles ineens door kon stromen. Hij dook de zee in nadat hij zijn kleren had uitgetrokken. Het was een warme, tropische dag. Hij waande zichzelf met de natuurvrouwen uit zijn droom. Hij maakte plezier met hen in de warme zee. Hij proefde wat van het zoute water. Het leek wel alsof Bicardo naar hem keek vanaf het strand. 'Kom ook in het water, Bicardo !' riep hij. Maar Bicardo begon steeds meer weg te vagen. 'Nee, ik moet nog wat karweitjes doen !' riep de tovenaar. 'Maak jij maar lekker pret met de natuurvrouwen, en leer van hen.' Alles wat nog van deze woorden overbleef was nog een echo.

Een jongen wordt wakker in het klaslokaal door de bel. Hij had zo vreemd gedroomd. Maar ja, alles beter dan zo'n saaie les. Hij had nog steeds de echo van Bicardo's woorden in zijn hoofd, en hij voelde zich duizelig. De kinderen zagen hem wakker worden en lachten hem uit. Hij lachte terug naar hen. 'Domme oen !' zei één van de kinderen.

Hij begon nog harder terug te lachen. 'Wie is er nu een dommere oen ? Ik ben in ieder geval weer heel wat wijzer geworden van mijn slaap, en jullie een heel stuk dommer door het luisteren naar de oen die hier lesgeeft. En vergeet later niet je trouwring in je dikke reet te stoppen. Het mocht je nog eens in grote problemen brengen,' zei hij glimlachend. Toen keek hij de verbaasde onderwijzer aan, en liet zijn ogen toen afdalen naar diens trouwring .... 'Gevangen ... door ... de ... ijsheks ...' fluisterde hij brutaal en aanmatigend in het oor van de leraar, op een spottend toontje. Hem konden

ze niets meer wijsmaken. 'Nu, dat was het,' zei hij. Hij pakte zijn boeken en zijn tas, en liep trots het lokaal uit.

Toen hij thuiskwam zei hij : 'Mam, ik heb toch zo vreemd gedroomd. Het ging over een trouwring, en over ijsheksen die elkaar beschuldigden, en over natuurvrouwen en tovenaars die levende schilderijen maakte.'

'Zorg jij nu maar dat je je huiswerk doet,' zei zijn moeder, 'anders komt er niets van je terecht met al je gedroom.' Brutaal liep hij naar zijn moeder toe en begon aan haar vinger te trekken. 'Als ik het niet dacht,' zei hij. 'Trouwringetje, hè ? Ringetje van ijs ... Gevangen door de ijsheks.'

'Wat bazel je toch ?' zei zijn moeder. 'Als ik niet getrouwd was, was jij er nooit geweest.'

Hij ging recht voor zijn moeder staan in een trotse, bijna sierlijke en poëtische houding, niet zonder spot. 'Mam, nu moet je eens even goed naar me luisteren,' sprak hij. 'Als jij er niet was geweest, dan leefde ik nog steeds op de Traan, maar je moest er wel zijn, anders kon ik niet dieper in de Traan komen. Het stenen ei is van levensbelang, anders zou de Traan nooit kunnen bestaan. De Traan heeft het stenen ei nodig.'

'Hmmm,' zei zijn moeder. 'Je hebt wel praatjes, maar betekent dit dat ik je vader nodig heb ? Het is soms zo'n rotvent, en ik leef vaak in een tranendal met hem.'

'Precies, mam,' zei de jongen. 'Keurig gezegd, petje af. Jij steekt dingen goed op van de levenslessen.'

'Gelukkig maar,' zei zijn moeder.

Einde

IJsziek

Hij was op het piratenschip, op de ijszee. Het was verschrikkelijk koud, en hij begon steeds vreemder te hallucineren en te dromen. Hij was zowel zeeziek als ijsziek. De piraten leken in zijn hallucinaties steeds langer en dunner te worden. Soms leken ze ver weg en soms dichtbij. Hij zweefde op het randje van de dood. Hij was verschrikkelijk aan het ijlen. Hij probeerde zich dingen te herinneren, terwijl hij niet meer wist of hij wakker was of sliep. Hij zag vanaf het schip de gigantische ijszee. Waren de laatste herinneringen die hij had wel echt ? Alles tolde voor zijn ogen. Hij kon geen werkelijkheid van verbeelding meer onderscheiden. Hij voelde zich dronken van de kou. In zijn gedachten probeerde hij terug te gaan door de dagen. Hoe kwam hij hier ? En waarom was hij hier op de ijszee ? Hele vage herinneringen had hij, en hij wist niet of ze waar waren. Hij probeerde zijn herinneringen te grijpen, maar hij kon het niet. Ze leken uit zijn vingers weg te glijden en ze leken te veranderen. Hij probeerde te janken, maar hij kon het niet. Hij voelde zich als bijna bevroren. Hij was al zoveel dagen op deze zee, of misschien wel weken. Hij kon zich herinneren dat het steeds kouder werd. Was het niet een waarzegster die hem op deze tocht had gezonden ? Hij ging in zijn gedachten terug om vat te krijgen op de herinneringen over de waarzegster, maar of het waar was wist hij niet meer. Het drong hem op als de werkelijkheid. Het was alleen even een flits, en het begon zich al snel te vervormen.

Ze had twee stenen. Het waren orakelstenen. Een steen was de tranen steen, en de andere steen was de urine steen. Ze keek in de stenen, en sprak tot hem : 'Ga over de rivier van varkensbloed tot de urine zee.' De bloedvarkens waren woest zoals altijd. Toen hij op zijn bootje op de rivier was moest hij er een paar afschieten met zijn boog. Gruwelijk gromden zij. Hij kwam aan bij de urine zee, laat. Hij wachtte op verdere tekens, maar die kwamen niet. Zij had gezegd dat hij tekens zou ontvangen. 'Die vervloekte stenen doen altijd vaag,' mopperde hij tegen zichzelf.

Hij ging aan boord van een piratenschip, diep in de woestijn, aan de urine zee. De piraten waren lang en woest. Sommigen hadden messen tussen hun tanden. Ze zouden aanleggen bij een amazone eiland. De amazones hielden vee voor bloed en urine. De urine van de zee was ondrinkbaar. De piraten zouden naar het eiland toegaan om met de amazones te onderhandelen.

Het eiland was een reusachtige woestijn op zichzelf. Op het eiland liepen mannen rond aan ketenen. Het waren zware criminelen. Het was een ballingen eiland.

Ook op dit woestijn eiland waren er bloed rivieren en urine rivieren. Er zouden hier ook veel kampen en nederzettingen zijn van de amazones die de mannen gebruikten als slaven.

Na een lange zeereis van vele dagen kwamen ze eindelijk aan op het eiland.

De zee van urine zelf was de zee van vergetelheid, een natuurverschijnsel in de diepte van de eindeloze woestijn. Toen hij op het eiland was aangekomen was hij alles van zijn verleden vergeten. Hij wist niet meer waarom hij hier was. Het zijn op de urine zee van vergetelheid had hem dronken gemaakt.

Na de onderhandelingen gingen ze verder de zee op langs het reusachtige woestijneiland. Verderop zou de urine zee steeds meer overgaan in een ijszee.

De reusachtige ijszee liep over in een zee van bloed. Op een rotseneiland op de zee van bloed woonde een ijsheks. Het duurde vele weken voordat ze daar aankwamen. Het was een donkere vrouw, en hij herkende haar onmiddelijk. Het was een flits van zijn geheugen wat hij weer terugkreeg. 'Jij bent de vrouw van het orakel die mij deze tocht heeft laten maken,' zei hij.
Ze glimlachte warm en liefdevol. 'Dat is mijn andere deel,' sprak ze. 'Ik wilde dat je ook dit deel zou leren kennen. Alleen zij die de tocht maken zullen mij waarlijk kennen en waardig genoeg zijn om met mij te zijn.'
Ze bood een trouwring aan, maar hij raakte in paniek. 'Nee !' riep hij. 'Daarvoor ben ik niet gekomen ! Er moet een ander doel zijn, anders is alles voor niets geweest !'

'Niets is voor niets geweest,' sprak ze. 'Ik bied je een huwelijk aan.'

'Steek het huwelijk in je dikke reet !' riep hij. 'Ik doe niet mee.'

Maar de piraten grepen hem stevig vast.

'Wat ? Een gedwongen huwelijk ? Dat kan niet waar zijn !' riep hij.

Toen sloegen de piraten hem neer. 'Bedankt,' zei de vrouw. Ze ging naar hem toe en schoof de ring om zijn teen. 'Een huwelijks-slaaf om mee te beginnen. Later zien we wel verder.'

Hij kwam weer bij bewustzijn aan ketenen. Hij keek om zich heen en zag meerdere mannen aan ketenen. Hij vroeg zich af waar hij was. Overal was woestijn, dus hij dacht dat het het woestijn-eiland was. Hij kon zich herinneren dat hij gedwongen werd tot een huwelijk, een huwelijk tot een ijsheks. De andere mannen lachten hem uit, en hij wist niet waarom, maar hij dacht dat het was omdat hij nieuw was.

Even later kwamen er amazones om de mannen te inspecteren. 'Ben ik een crimineel dat jullie mij hier houden ?' vroeg hij. Ze zeiden niets en gingen door de rijen. 'Hey !' riep hij. 'Wat heeft dit te betekenen ?'

'Mond houden,' zei een dikke vrouw, terwijl hij een klap kreeg. Hij stortte in elkaar. Daarna kreeg hij nog een paar schoppen totdat hij weer zijn bewustzijn verloor. Deze vrouwen waren keihard.

Toen hij na een tijdje weer bij zijn bewustzijn was gekomen was de ijsheks er weer. 'Waarom doe je mij dit aan ?' kreunde hij.

'Accepteer je het huwelijk of wil je hier blijven ?' vroeg ze.

'Ik accepteer het,' zei hij. Hij werd weer neergeslagen, en kwam pas weer bij op het rotseneiland van de ijsheks in de bloedzee.

Hij zuchtte. 'Waarom moet dit allemaal ?' vroeg hij. 'Ik had nooit naar je moeten luisteren en naar je orakels.'

'Te laat,' sprak ze. 'Zij die mijn andere deel hebben gezien komen nooit meer van me weg.'

'Leuk,' zei hij. 'Wie verzint zulke regels ?'

'Het orakel,' sprak ze.

'Oh, die twee stenen, de tranen steen en de urine steen ?' zei hij spottend. 'Heb je geen andere stenen ?'

'Je hebt teveel praatjes,' zei ze. 'Als je zo doorgaat moet ik je ombrengen.'

'Oh, ook een regel van het orakel ?' zei hij boos. Maar tegelijkertijd werd hij heel bang, en kalmeerde zichzelf. 'Goed, ik accepteer alles wat je zegt. Wat moet ik doen ?'

'Je hebt mijn derde deel nog niet gezien,' sprak ze.

'Ik weet niet of ik je derde deel wel wil zien,' zei hij, 'tenzij je derde deel me hieruit haalt.'

'Dat kan,' zei ze, 'maar zij is erger dan dit deel.'

'Laat dan maar zitten,' zei hij. 'Het is al erg genoeg.'

'Nee, je moet haar zien,' zei ze.

'Ik wil niet !' kermde hij.

Ze sleurde hem mee naar een deur en deed de deur open. Er viel een pop uit. De pop had menselijke afmetingen. 'Hier is ze,' sprak ze.

'Maar dat is een pop,' zei hij.

'Nou en ?' zei ze.

Hij kreeg de pop mee en mocht gaan waar hij wilde gaan, maar mocht de pop niet wegdoen, want dan zou hem iets verschrikkelijks overkomen. De pop ging mee in een doos. Hij kreeg een schip en mocht vertrekken.

Hij was erg blij. De bemanning van het schip zei dat hij maar beter kon doen wat de ijsheks hem zei, anders zou het verkeerd met hem aflopen. Hij wilde de pop overboord laten gooien, maar de bemanning durfde dat niet. Ze vreesden de ijsheks.

Hij besloot het zelf te doen toen ze sliepen, en kieperde de pop in de doos uit het schip. Niet lang daarna was er een verschrikkelijke storm. De bemanning was razend en zagen hem als de schuldige. In hun woede grepen ze hem en wierpen hem overboord. Toen begon de storm kalmer te worden. Ergens zag hij de doos drijven en zwemde er naartoe. Hij nam de pop uit de doos. Zij kon drijven. Hij wist dat hij niet terugkon op het schip. Ergens dichtbij was een eiland waar hij met zijn handen

naartoe peddelde terwijl hij op de pop lag. 'Boe,' zei de pop. 'Wist je niet, hè ?' De pop begon tot leven te komen, en dreef niet meer. Het laatste stukje moesten ze zelf zwemmen. 'Dus ik kom daadwerkelijk niet zomaar van je af ?' vroeg hij. 'Ik denk dat ik gek wordt. Heb je ook een vierde deel ?'

'Het vierde deel is voor hen die overwinnen,' sprak ze.

'Wat overwinnen ?' vroeg hij.

Ze wees op zijn teenring : 'De vervloekte teenring van het gedwongen huwelijk,' sprak ze.

'Hoe kan ik het overwinnen ?' vroeg hij. Hij nam de teenring af en wierp het in de zee. Maar ineens was de teenring weer om zijn teen. 'Het zit vast,' zei ze. Hij zuchtte.

'Ik denk echt dat ik gek wordt,' zei hij, 'maar alles beter dan dat kamp van verbande criminelen.'

Ze had een schortje aan van wat lange witte veren.

'Weet je dan niet dat je zelf het vierde deel bent ?' vroeg ze.

'En zo is het gegaan,' zei een man tegen de psychiater, 'en daarom ben ik hier. Ik ben getrouwd met een pop en kan daarom mezelf niet vinden.'

'Die pop, hè ?' zei de psychiater. 'Staat die bij u thuis ?'

'Ja,' zei de man. 'Die is één dag levend geweest, en daarna was het weer gewoon een pop, en toen heb ik haar mee naar huis genomen, na een lange zee tocht.'

'En u zegt die zee was geheel van urine, overlopende in een ijszee en daarna in een bloedzee ?' vroeg de psychiater.

De man knikte. 'Zeer eigenaardig, zeer eigenaardig,' sprak de psychiater. 'Zeg, mag ik die pop eens zien ?'

'Maar natuurlijk,' zei de man enthousiast. 'Ik ben blij dat u mijn verhaal gelooft.'

'Nou ja, geloven is een groot woord,' zei de psychiater. 'Eerst zien, dan geloven. Daarna zou ik ook graag die urine zee willen zien waar u het over had.'

'Daar kom je niet zomaar,' sprak de man. 'Dan moet je eerst over een varkensrivier, en dan mag je hopen dat je het overleefd, want er zijn daar allemaal woeste bloedvarkens.'

'Dat is me nogal wat,' sprak de psychiater. 'Laat me dan eerst maar eens die pop zien om te beginnen.'

De man nam de psychiater achterop zijn fiets mee naar zijn huis. De donkere pop met het schortje van een paar lange witte veren zat op de bank. Verder was ze naakt.

'Nou, nou,' sprak de psychiater, 'dat is me nogal een pop. Het lijkt wel op een sex pop.'

'Nou, psychiater,' zei de man. 'Ik voel mezelf als een sexpop want het was een gedwongen huwelijk.'

'Ik begrijp het,' knikte de psychiater. 'Is er ooit sprake geweest van verkrachting ?' vroeg de psychiater.

'Nooit,' zei de man. 'Het is maar een pop.'

'Gelukkig maar,' zei de psychiater. 'Dat is al een last minder. Nou, vertelt u mij eens : Hoe is dit nu allemaal gekomen. Waar begon het mee ?'

'Nou, zoals ik al zei,' zei de man. 'Ik ging naar een indiaanse waarzegster in de buurt, en ze gebruikte haar orakelstenen en gaf mij de opdracht.'

'Vreemd, zeer vreemd,' zei de psychiater. 'Zullen we eens naar die waarzegster toegaan ?'

Maar de man begon in paniek te raken. 'Daar wil ik niet meer komen !' riep hij. 'Ik heb een teenring waar ik van probeer af te komen, maar zodra ik hem afdoe zit de teenring er weer om.

'Eigenaardig,' zei de psychiater. 'Laat u mij dat eens zien.'

De man deed zijn schoen en sok uit en nam de teenring van zijn teen af. Hij gaf de teenring aan de psychiater. 'Wat een prachtige teenring,' zei de psychiater.

'Nee, het is een vervloekte teenring, mijnheer de psychiater,' zei de man. 'De teenring van het gedwongen huwelijk.'

'Maar er zit geen teenring meer om uw teen,' zei de psychiater. 'Waarschijnlijk heeft u alles gewoon gedroomd, en heeft u de teenring ooit eens gekocht of gekregen. Zeg, mag ik eens met die indiaanse waarzegster praten waar u het over had ? Ik begrijp dat door die gebeurtenis alles misliep in uw leven, zegt u. U hoeft niet met mij mee te gaan, maar kunt u mij het adres van die waarzegster geven ?'

'Ik ben bang dat de teenring straks weer aan mijn teen zit als u weg bent,' zei de man. Hij liep naar de kast en haalde er een kaartje uit. 'Hier is haar visite kaartje, en neemt u gerust de teenring mee. Ik wil de teenring niet meer. Ik heb er teveel ellende aan overgehouden.'

'Wilt u dat ik de pop ook meeneem ?' vroeg de psychiater.

'Graag,' zei de man.

De psychiater stopte de teenring met het visite kaartje in zijn zak, en nam de pop mee in een grote plastic tas. Bij de waarzegster aangekomen belde hij aan. Een donkere vrouw deed open. 'Goedendag,' sprak de psychiater. 'Ik heb nogal een vreemd verhaal gehoord van één van mijn patiënten, en zou daar graag met u over willen praten om een en ander te verifiëren.'

'Komt u verder,' sprak de vrouw warm en hartelijk. Hij legde de tas in de gang neer en kreeg een stoel in de huiskamer waarop hij ging zitten, en begon toen het verhaal te vertellen.

De vrouw luisterde ernaar met open mond. Aan het einde van het verhaal begon ze te lachen. 'Ik kan mijn oren niet geloven,' sprak ze. 'U moet weten dat ik ten eerste geen tranen steen of urine steen heb, en ten tweede heb ik hem nooit zulke opdrachten gegeven, en ten derde is de rest van het verhaal al helemaal het bizarste wat ik ooit heb gehoord.'

De psychiater haalde de teenring uit zijn zak en liet het aan de vrouw zien. De vrouw knikte bewonderend. 'Het is een mooi ding, maar ik heb het nog nooit eerder gezien. Ik heb niets, maar dan ook niets met deze zaak te maken.'

'Maar kent u hem ?' vroeg de psychiater.

'En of ik hem ken,' zei de vrouw. 'Hij is hier vaak geweest.'

'En wat gebeurde er dan ?' vroeg de psychiater.

'We hadden sex voor geld, en ik voorspelde voor hem de toekomst,' legde ze uit.

'Wie betaalde ? U of hij ?' vroeg de psychiater.

'Hij betaalde. Het is mijn professie, mijnheer,' sprak ze. 'Bent u hier nieuw ? U bent hier in de rode buurt.'

'Dus u bent hoer, en waarzegster,' zei de psychiater. 'Ik vraag me af hoe hij zo geworden is, en waarom hij deze dingen denkt. Heeft u enig idee hoe hij zo geworden is, of zijn er hier dingen gebeurd waardoor hij misschien in de war is geraakt.'

De vrouw keek de man geheimzinnig aan. 'Ik heb zo mijn beroepsgeheimen,' sprak ze.

'Dat is vaag, heel vaag,' sprak de psychiater. 'Ik heb informatie nodig om mijn eigen professie te kunnen uitvoeren.'

'Dan komt u maar met de politie of een advocaat,' sprak de vrouw, 'maar ik ga niet zomaar persoonlijke informatie aan u geven.' De vrouw stond op en wenkte hem. 'Ik kan u niet verder helpen op het moment,' zei de vrouw koud. 'De informatie is gevoelig.'

Na een paar minuten stond de psychiater op de stoep. Hij was de tas met de pop vergeten. Daarna werd de deur weer opengemaakt. 'U bent uw sex pop vergeten,' zei de vrouw terwijl ze de tas overhandigde. Ze sprak nog steeds koud.

'Het is mijn sex pop niet,' zei de man, 'maar van mijn patiënt. Is die pop toevallig ook van u ?'

'Nee hoor,' sprak de vrouw kil, en smeet de deur weer dicht.

Inmiddels zat de teenring weer om de teen van de man, en de psychiater stond voor een raadsel. De psychiater had de andere teenring nog steeds in zijn zak. 'Had u toevallig meerderen van zulke ringen ?' vroeg de psychiater.

'Nee,' zei de man. De ring was adembenemend mooi. De psychiater bleef er maar naar staren. 'Weet u dat u heel rijk kunt worden ?' sprak de psychiater langzaam.

'Ik weet het,' zei de man, 'maar ik wil er vanaf.'

'Ik begrijp het, ik begrijp het,' sprak de psychiater. 'De waarzegster ontkende alles, maar ze had naar eigen zeggen wel haar beroepsgeheimen. Het ging om persoonlijke en gevoelige informatie.'

'Ik ben veel vergeten,' zei de man. 'Het komt door de urine zee, de zee van vergetelheid, waarop ik was.'

'U heeft niet toevallig gewoon wat gedronken ?' vroeg de psychiater.

'Kan wezen, kan wezen,' zei de man.

'Ik heb namelijk nog nooit van een urine zee van vergetelheid gehoord,' sprak de psychiater. 'Misschien haalt u dingen door de war.'

'We dronken soms wat voordat we sex hadden,' zei de man. 'Een stimulerend drankje.'

'Of misschien heeft ze een verdovend middel in het drankje gedaan ?' vroeg hij. 'Je kunt hoeren nooit vertrouwen.'

'Misschien,' zei de man. 'Ze zei dat ze een heks was, een ijsheks.'

'Ik begrijp het,' zei de psychiater. 'En heksen kun je al helemaal niet vertrouwen. Het was een waarzegster.'

'Precies,' zei de man. 'En die teenring die telkens verschijnt is het bewijs.'

'Weet je zeker dat je geen hele bak thuis hebt met zulke teenringen ?' vroeg de psychiater. 'Het zijn wel hele aparte ringen die je niet zomaar ergens vindt.'

'Ik weet het zeker,' zei de man.

'Nu,' zei de psychiater. 'Het verhaal wat u mij vertelt lijkt heel veel op een meervoudig personaliteiten syndroom. U denkt dat u een deel bent van de waarzegster.'

'Nee,' zei de man. 'Dat denk ik niet. Dat zei de pop.'

'Maar poppen praten niet,' zei de psychiater. 'Ik denk dat u in de war bent met iets, onder invloed van drugs of alcohol. Het verhaal klopt van geen kanten.'

De man begon zenuwachtig te worden. 'Goed, u gelooft mij niet, terwijl u zelf zag dat ik de teenring weer terughad. Ik zit hier mijn tijd te verdoen.'

'Luister,' zei de psychiater. 'Er kan heel goed misdaad in het spel zijn. De vrouw wilde niet echt meewerken, en alles is uiterst verdacht.'

'Schakelt u de politie dan in ?' vroeg de man.

'Ik zit er wel aan te denken,' zei de psychiater, 'want voor nu komen we geen stap verder.'

'Doe dan wat,' zei de man. 'Want mijn leven is een hel.'

Een man wordt wakker van het geblaf van honden. 'Karel, laat de honden uit !' roept zijn vrouw. De man kleedt zich snel aan en gaat met de herdershonden naar buiten. Wat een vreemde droom had hij gehad over een ijsheks en dat hij bij de psychiater zat. Hij had een slecht huwelijk, en probeerde zijn vrouw zo veel mogelijk te ontwijken. Toch kon hij ook niet zonder, alsof hij vastzat aan onzichtbare ketenen.

'Droom, droom, laat de tovenaar je lach zien,

Droom, droom, laat de tovenaar je traan zien,
Oh droom, en laat de tovenaar al je ketenen zien,
Want hij staat bij de grote ketel,
de dromenketel, waar hij alles weer goed kan maken,
Als de dromensmid is hij, als de woordensmid is hij,
Hoe diep de woorden ook in je hart zijn geschoten,
Hij vist ze er weer uit,
Hij is de dromenvisser,
Hoe diep de vloeken ook in je hart zijn gestoken,
Hij vist ze er weer uit

Droom, droom, laat de tovenaar je hart zien,
Laat de tovenaar je pracht zien en al je pijn,
Droom, droom, laat de tovenaar de ijsheks zien,
Zij die met je spot, zij die je telkens bedot,
Laat het zien, laat het de dromensmid zien,
Hij is de dromenvisser,
Hij neemt je mee, op de zee, een weg eruit,
Een weg erdoor, opdat je het sieraad ziet,
De teenring die nooit weggaat, het is niet wat je denkt,
Het is een onbegrepen geschenk,
Het vertelt een verhaal,
Oh droom, droom, totdat het zichtbaar wordt voor jou,
Begrepen als het sieraad van genezing,
Over de zeeën nam het je mee, tot een kroning

Droom, droom, laat de tovenaar het zien,
Laat de tovenaar je helpen,
Geef hem je tijd en energie,
Hij leidt je erdoor,
Met een ring en een verhaal,
Hij leidt je erdoor'

De man keek op van het vreemde lied.
De honden blaften nog steeds.
Een man in een paars gewaad stond voor hem.
Hij wilde wegrennen.

'Ik ben de tovenaar,' sprak de man.
Karel keek weer op naar de man.
'Karel ?' vroeg de tovenaar.

'Ja ?' zei Karel.
'Ik moet je wat vertellen,' zei de tovenaar.

'Droom, droom, op de golven van je droom,
Op de golven van je liederen,' zong een vreemd lied.

'Wat moet ik hiermee ?' vroeg Karel.

'Ik ben de tovenaar van je dromen,' sprak de man.
Karel kon niets dan buigen voor de man en viel op zijn knielen,

terwijl de honden nog steeds afschuwelijk blaften.
'Stop jongens !' riep hij naar de honden, maar ze gingen maar door.

'Ze zijn erg waakzaam,' zei de tovenaar.
'W... wie bent u ?' vroeg Karel.
'Ik ben de tovenaar van je dromen,' zei de tovenaar weer.

'Droom, droom, ik ben het lied van je hart ...'

'Kunt u alstublieft stoppen met zingen,' zei Karel bijna huilend.
'U maakt me gek.'

'Ongevoelig, hè ?' sprak de tovenaar.
'De laatste tijd probeer ik je te breken met dromen, want je leeft in een grote leugen.'

'Ik weet het,' sprak Karel.
'En het maakt me gek. Ik wordt verscheurd door twee kanten.'

'Laat je verscheuren, Karel,' sprak de tovenaar.
'Zoals het nu is is het niet goed.'

'Droom, droom,' ging het lied verder.

'Houd op !' krijste Karel.

Karel rolde over de grond met zijn vingers in zijn oren, maar hij kon het niet meer stoppen. Het ging harder en harder en nam hem helemaal over, totdat hij op de golven was van de urine zee om zijn leven te vergeten. Er was een teenring aan zijn teen die er nooit afkon. Het was als een implantaat, als een keten. Het was gedwongen. Hij rolde aan de voeten van de ijsheks. 'Gevangene van de trouwring,' sprak ze.

'Laat me los, heks !' schreeuwde Karel.

'Waarom zou ik ?' vroeg de ijsheks.

'Laat me sterven in ijs !' riep de man. 'Ik houd het niet meer vol ! Het is altijd hetzelfde liedje, eeuwig en altijd.'

'Wij horen bij elkaar,' sprak de ijsheks. 'We zijn delen van elkaar.'

De man zuchtte. Hij probeerde het te begrijpen.

'De kaart van de ijsheks,' sprak de tovenaar, 'een kaart in je dek.
Ze laat je nooit meer los, want het is een deel van je hart,
Een teenring is wat ze je gaf, de trouwring,
En de waarzegster voorspelt de toekomst,
Een andere kaart in je dek,
Zij speelt met het orakel en jou,
En zendt je op verre tochten om de ijsheks te ontmoeten,
Zodat je wakker wordt aan haar voeten,
Geketend aan een pop die je hart bewaart,
de derde kaart, totdat je je hart vindt, de vierde kaart,

Niets dan blaffende herdershonden die het geheim van het huwelijk bewaken,
En dan ben ik de vijfde kaart, de dromenkaart, om je inzicht te bieden. Droom diep.'

De man keek op en zag de kaart van de tovenaar boven hem zweven. Hij probeerde de kaart te grijpen, maar het vloog van hem weg, terwijl de ijsheks ijselijk lachte.
Hij voelde zichzelf als wegzinkende in een ijszee, totdat alles begon te bloeden.
Hij voelde zichzelf als een pop die zijn hart niet kon bereiken.

Hij werd wakker op het piratenschip op de ijszee. De kou had hem vreselijk doen hallucineren en dromen. Hij voelde zich als op het randje van de dood, en hij was zeeziek. Ook was hij ijsziek.

'Ik ben aan het ijsdromen !' riep hij. Hij had niet het gevoel dat iemand hem zou kunnen horen. Hij zag de piraten heel lang en dun worden, heel ver weg, en dan weer dik en dichtbij. 'Het zijn nachtmerries !' gilde hij.

'De kaart van het piratenschip op de ijszee,' sprak een stem.

'Die kaarten zijn gevaarlijk,' zei hij.

'Nee, nee,' zei de waarzegster, 'we hebben ze nodig.'

'Waar ben ik ?' vroeg hij.

'Bij mij, onder hypnose,' sprak ze. 'Ik ben de dromendokter. Ik genees je verleden.'

'Ik was in een nachtmerrie,' zei hij. 'Stervende van de kou op een piratenschip.'

'Dat piratenschip was je leven,' zei de waarzegster.

'Waar is het goed voor ?' vroeg hij. 'Ben ik nog steeds ijsziek ?'

'Kijk,' zei de waarzegster. Hij zag brandend ijs. De kaart begon te branden.

'U doet truukjes,' zei hij.

Hij was zwaar aan het hallucineren op het schip. Hij jammerde zachtjes. Hij was aan het ijlen. Hij vroeg zich af of hij de enige was. Misschien waren de piraten wel zo gewend aan de ijszee en zo gehard dat ze niet meer zeeziek en ijsziek werden. Voor hem was het de eerste keer. Ze waren op weg naar de ijsheks. Zij woonde op een rotsen eiland.

Hij viel in een diepe slaap. Ze brachten hem voor de ijsheks. Hij was nieuw. Hier ontwaakte hij. Ze glimlachte naar hem. Ineens was ze in de verte, lang en dun, en toen weer dichtbij en dik. Hij was nog steeds aan het ijlen. 'IJsziek, hè ?' zei ze. 'Je moet er wat voor over hebben om bij me te kunnen komen.'

'W... wat doe ik hier ?' vroeg hij. 'B... ben ik dood ?'

'Je zou dood kunnen zijn,' zei de ijsheks.

'Laat me los, heks !' riep hij.

'En toen werd ik wakker in mijn bed,' zei een man bij de psychiater.

'Volkomen normaal,' zei de psychiater. 'U had misschien koorts of iets verkeerds gedronken, en toen bent u vreemd gaan dromen. Iedereen droomt weleens vreemd. Er is niets met u aan de hand. Dromen zijn volkomen normaal. Het is een verwerkings-mechanisme van het menselijk lichaam. Het is heel psychologisch. Als ik u was zou ik me geen zorgen maken.'

'Maar ik ben bang nog te gaan slapen,' sprak de man. 'Het is niet de eerste keer. Mijn hele leven is het al zo. Ik leef in twee werelden.'

'Volkomen normaal,' zei de psychiater. 'Misschien moet u schrijver worden ? Doe iets met de dromen.'

'Ja, maar ik ben bang voor mijn dromen,' zei de man. 'Ik ben erdoor opgesloten. Aan de andere kant heb ik ook een Stockholm syndroom lijkt het wel, alsof ik verliefd ben op mijn eigen dromen. Er is ook iets zoets aan mijn nachtmerries wat ik maar niet kan verklaren. Het is heel dubbel.'

'Eén van onze pilletjes, en je bent van alles af,' zei de psychiater.

'Dat is teveel van het goede,' zei de man. 'Zoals ik u al zei kan ik ook niet zonder. Maar wat zijn dat voor pilletjes ?'

De psychiater keek hem diep aan. 'De pilletjes zijn genaamd "IJsziek". Alle psychiaters slikken die pilletjes, en dat is ook de voorwaarde geweest om hier te kunnen werken. Het heeft als bij-effect dat je één keer ongeveer droomt zoals u heeft gedroomd, en daarna droom je bijna nooit meer, en ben je van alles af. Wel moet je die pilletjes je hele leven blijven slikken.'

'Waarom ?' vroeg de man.

'Anders komen de dromen terug, erger dan ze ooit zijn geweest,' sprak de psychiater.

De Tuin Engel

Ze was gebonden aan de tuin. Buiten de tuin zou ze sterven.
Ik kwam haar alleen tegen in de tuin.
Het was een wonderschone tuin, dat wel,
De pracht van de stad ...

Ze had geheimen,
Ik wist niet welke,

Erover praten kon ze niet,
Altijd sliep ze in een stenen bed, ergens diep in de tuin,
En ook zijzelf was van steen, en soms een engel ...

De engel van de tuin werd ze genoemd,
Haar water had genezende krachten,
Diep in de tuin

Op een dag nam ze mij aan haar hand,
Tot de diepte van haar tuin,
Als een wildernis was het hier,
Niemand mocht hier ooit komen,
Ze tilde mij over het hek

Ze gebood me te rennen, en dat deed ik,
En plots was ik ook van steen,
Als betoverd door de tuin,
Ik kon de schoonheid niet dragen

Soms ben ik een engel, soms ben ik van steen,
En nu leef ik langs alles heen,
In een droom wereld leef ik nu,
Sinds de dag dat zij mij meenam ...

De Verslaving

Hij leefde alleen, diep in de natuur, eenzaam en verlaten. Hij leefde van giftige bessen die hem deden hallucineren. Dat was alles waarvan hij leefde. Hij leefde in tussen het morgenrood en avondrood. Vreemde natuurverschijnselen drongen zich aan hem op door de hallucinaties. Hij had naakte vrouwen in zijn hoofd die veranderden in wapenen. Het was altijd oorlog in zijn hoofd, als

een oorlogstrauma. In de natuur was er geen plaats voor oorlog, maar de bessen maakten hem wild. Altijd was hij op zijn hoede, maar hij was geheel alleen. Als hij zich in het water waste dacht hij altijd dat het bloed was. Zijn hersenen waren zwaar aangetast door de bessen. Hij leefde in een hele andere realiteit. Als hij de bessen at dacht hij dat het vlees was van zijn prooi. Hij dacht dat hij een jager was, maar hij was half verlamd. Er waren hier geen dieren, alleen bessen. Er waren hier geen vrouwen, alleen dromen. De wilde bessen hadden bezit van hem genomen. En het waren geeneens bessen. Het was zaad, van een vreemde, wilde struik. Hij dacht dat het bessen waren. Het groeide in de bomen, overal door de wildernis. Als hij geen zaad had gegeten voelde hij zich eenzaam en depressief, en wilde hij niet meer leven, alhoewel hij de natuur steeds meer begon te bewonderen. En zo was de nieuwe realiteit in zijn hoofd een ziekte, maar het hielp hem te overleven. Hij was verslaafd aan verwoestende drugs, het giftige zaad van een boom.

Hij vond zijn ziekte mooi, hij aanbad zijn ziekte. Het was zijn kameraad. Hij voelde zich minder eenzaam als hij van het zaad had gegeten. De winters waren streng, en dan moest hij altijd onder de grond waar het zaad niet was. In de winters groeide het zaad niet, en dan hongerde hij uit, hebbende hallucinaties van de kou, maar ook de winters zelf waren slechts hallucinaties van het zaad.

Naakte vrouwen waren in zijn hallucinaties jacht gerei zodra hij dichterbij hen kwam. In zijn hoofd leefde hij van de jacht. Na de winter was hij te zwak om boven de grond te komen. Hij leefde van de aarde en zijn eigen urine. Zijn hersenen waren zo beschadigd dat hij bleef hallucineren. Hij hallucineerde over het zaad. De naakte vrouwen in zijn hoofd waren het zaad, maar hij wist dat het zaad giftig was en dat het zaad hem zou kunnen doden. Hij probeerde weg te komen van de naakte vrouwen, maar zij lieten hem niet gaan. Als hij probeerde te ontsnappen werd hij weer door hen gevangen in een wilde achtervolging. Hij was een verslaafde. De drugs liet hem niet meer gaan.

De Vijfde Rivier

Hij woonde op een onbewoond eiland en hij hallucineerde vanwege de honger waarin hij leefde. Alles wat hier op het eiland groeide was giftig, en hij durfde het niet te eten.
De honger visioenen werden erger en erger, maar ook hield het hem in leven op een vreemde manier. Het was alsof de giftige bessen en het giftige zaad om hem heen hem beschermde tegen de dood. In deze natuur waren er andere wetten. Je stierf niet door de honger, maar je kwam erdoor tot leven.

Ook dit was slechts een hallucinatie want hij was niet op een onbewoond eiland, maar in de woestijn van de honger planeet, die een woestijn planeet was.

Hij moest over vijf rivieren : de urine rivier, de tranen rivier, de rivier van slaap, de rivier des doods, en daarna de rivier van depressie. Toen hij over de rivier van depressie was gegaan, de vijfde rivier, zag hij donkere vrouwen aan de oever. Vissersvrouwen met netten, en ze haalden hem naar binnen. Ze deden alsof hij een vis was die ze hadden gevangen. Hij werd naar hun kamp geleid, en aan een paal gebonden. Hij was zwaar depressief. Hij wilde niet meer leven, maar het was alsof de vrouwen hem in leven hielden, alsof ze zijn medicijnen waren.

De medicijnen hadden zo hun bijwerkingen. Hij werd afhankelijk en zij lieten hem werken. Hij kwam echter niet vrij van zijn depressie. Het was alsof ze een gat in de markt hadden gevonden. Ze lieten hem ertussen hangen.

Ze hadden rokjes van veren, van de kippen van zijn gedachtes. Ze molken hem helemaal uit. Ze visten in de wateren van zijn depressies en trauma's, op zoek naar een reactie, als psychiaters op zoek naar geld, prikkende in zijn wonden. Hij was een patiënt die ze niet meer lieten gaan.

De Speelgoed Fabriek

De psychiater gaf hem medicijnen die hem hallucinaties gaven van de natuur, omdat hij depressief was geworden door de stadse etiquette, maar de patiënt had klachten over de medicijnen. De hallucinaties zouden te wild zijn. Het zou voorkomen dat hij zich midden in een stammenoorlog bevond. Hij vroeg zich af of het bijwerkingen waren.
De psychiater schudde zijn hoofd. 'Nee, nee, dat zijn geen bijwerkingen. Het is een manier om wat afleiding te hebben.'
Maar de patiënt begon steeds meer te klagen over de medicijnen, dat hij hallucinaties van donkere vrouwen ervan kreeg die hem pijn deden.
Ook hiervan zei de psychiater dat het bij het medicijn hoorde, om zo los te komen van alle stadse trauma's.
'Dus eigenlijk krijg ik een nieuw trauma om los te komen van het oude trauma ?' vroeg de patiënt.
De psychiater schudde zijn hoofd, terwijl hij zijn pijp uitklopte. 'Jongen, moet je eens even goed naar mij luisteren. De hallucinaties weten wat ze doen. De vrouwen moeten het trauma eruit slaan,' sprak hij.

'Maar mijn depressies lijken erger te worden,' zei de patiënt.

'Dat is altijd zo in het begin,' zei de psychiater. 'Moet je luisteren. Wat als ik je wat andere medicijnen meegeef ? Dan kun je uittesten welke medicijnen je het beste liggen.'

De man ging met verschillende doosjes medicijnen naar huis, en probeerde ze allemaal uit. Elk medicijn bracht weer andere soorten hallucinaties.

'Het lijkt wel als het lezen van boeken,' zei de man toen hij weer terugwas bij de psychiater, 'of het kijken naar films.'

'Precies,' zei de psychiater. 'Het is heel therapeutisch.'

'Ook wel erg politiek,' zei de patiënt. 'Ze proberen je een bepaalde kant op te drukken, om je van een bepaalde partij lid proberen te krijgen.'

'Ah, zo moet je dat niet zien,' zei de psychiater. 'Het zijn verhalen. Doe ermee wat je wilt. Als het is uitgewerkt neem je er weer één in, of je neemt een ander.'

'Maar is er geen verslavings-gevaar ?' vroeg de patiënt, 'want sommige medicijnen zijn wel erg aantrekkelijk.'

'Tja,' zei de psychiater, 'het helpt je je belevingsvermogen te herstellen. Natuurlijk is het het beste ze niet te slikken, maar soms heeft een mens een duwtje nodig.'

'Ik begrijp het,' zei de patiënt. 'Dus elk medicijn heeft weer zijn eigen fantasie ?'

'Ja,' sprak de psychiater, 'en het helpt het lichaam zelf die stoffen aan te maken, dus het is alleen maar voor tijdelijk, totdat het lichaam de stof heeft overgenomen.'

'Interessant,' zei de patiënt. 'Ik zou wel veel meer medicijnen willen uitproberen.

Die dag ging de man met een hele tas vol medicijnen naar huis, en probeerde ze thuis allemaal uit. Na een paar weken was hij terug bij de psychiater. 'Geweldig,' sprak de patiënt. 'Ik voel me al een stuk beter, en ben tegelijkertijd van mijn televisie verslaving afgekomen.'

'Wonderbaarlijk,' sprak de psychiater. 'Dat is goed nieuws.'

'Ja,' sprak de patiënt. 'Ik ben er erg enthousiast over, maar ik moet er wel bijzeggen dat mijn sociale leven er erg onder lijdt. Ik kom haast niet meer onder de mensen, omdat ik mijn hallucinaties veel interessanter vindt.'

'Tja, het gaat een beetje om balans zoeken,' sprak de psychiater. 'De hallucinaties bieden hun eigen sociale leven, als een soort virtuele realiteit, maar ik kan me voorstellen dat de mensen om u heen dat lastig kunnen vinden.'

'Ja,' sprak de patiënt, 'vooral mijn vrouw, want die begint nu ook al depressief te worden doordat ik haar minder aandacht geef.'

'Is het geen tijd voor haar dan om ook eens een pilletje uit te proberen ?' vroeg de psychiater. 'Ik kan zo een afspraak voor haar maken.'

'Nee,' zei de patiënt, 'dat is geen optie. Ze is bang voor de psychiater, en al helemaal voor medicijnen. Ze denkt dat het troep is, en vooral nu ik haar zo negeer.'

'Oh, dat is niet leuk,' zei de psychiater. 'Maar wij hebben ook medicijnen die het sociale leven opstuwen. Je gaat dan anderen ook door hele andere ogen bekijken, door speciale soorten hallucinaties.'

'Dat lijkt me wel wat,' zei de patiënt. 'Dan zou ik die heel graag willen gebruiken, want nu staat mijn huwelijk op het randje van instorten.'

De man krijgt weer andere soorten medicijnen mee, en gaat ze thuis uitproberen. Hij geeft weer veel aandacht aan zijn vrouw, en bekijkt haar inderdaad met andere ogen, meer als in een verhaal. Hij komt enthousiast terug bij de psychiater een paar weken later. 'Nou, het heeft gewerkt, hoor,' zei hij tegen de psychiater. 'Mijn vrouw is er enorm door opgeleefd.'

'Goedzo,' zei de psychiater.

Maar na een tijdje kwam de rekening bij de man binnen waardoor hij enorm schrok, en waardoor hij en zijn vrouw in enorme financiële problemen kwamen. Beiden werden ze hier depressiever van dan ze ooit waren geweest en begonnen alles op elkaar af te reageren. Ook beschuldigden ze elkaar ervan. 'Laten we rustig blijven,' zei de man. 'Misschien maakt mijn lichaam de nodige stoffen nu

zelf aan, zodat we de psychiater niet meer nodig hebben.' Maar de financiële depressie en alles wat daarmee te maken had was te zwaar. Ze waren diep in de schulden gekomen. Hij had speciale medicijnen nodig voor financiële depressie, en wist dat hij dan eerst uit de schulden moest komen, en dan voor de medicijnen moest sparen. Maar de schulden werden steeds erger, want doordat de man nu depressiever was dan ooit verloor hij zijn baan. Hij kwam in een vicieuze cirkel terecht en werd helemaal naar beneden gezogen, terwijl hij zijn vrouw meezoog. Na een tijdje kon zijn vrouw er niet meer tegen, en kwamen ze in een scheiding. Nu had hij ook speciale medicijnen nodig om dit te verwerken. Hij zag het niet meer zitten. Hij besloot gokker te worden, maar hierdoor verloor hij zelfs al zijn bezit. Een ziekenhuis kon hij niet betalen, dus hij werd een zwerver. 'Het is allemaal de schuld van die vervloekte medicijnen,' gromde hij. Toen hij de psychiater eens op straat tegenkwam vloog hij hem aan. Hij begon op de psychiater in te slaan, totdat de politie kwam om hem te arresteren en naar de gevangenis te brengen. 'Dat is ook een oplossing,' dacht hij bij zichzelf. 'Hier heb ik in ieder geval te eten, te drinken en een dak boven mijn hoofd.'

In de gevangenis kwam hij ook dieven tegen die de speciale hallucinatie medicijnen hadden gestolen. 'Duur zijn ze, hè ?' zei hij tegen zijn medegevangenen. Ze knikten. 'Daarom stalen we ze, en nu zijn we hier.'

'Het zit ons ook niet mee,' zei hij. 'Het lijkt wel alsof die medicijnen ons de afgrond in hebben geholpen.'

'Therapie noemen ze dat dan,' sprak één van de dieven. 'Een geneesmiddel, maar nee.'

Tot zijn grote verbazing kreeg hij in de gevangenis dezelfde soort medicijnen die hij had, maar dan gratis. Het hoorde bij het resocialisatie proces en het werd door de staat betaald. 'Verwacht er maar niet teveel van,' zei één van de dieven. 'Het is allemaal sterk verdunt. Het houd je tussen wal en schip.' En zo was het. De medicijnen speelden een spelletje met hem.

'Ik denk dat ze ons gewoon die troep geven zodat zij in ieder geval hun baan kunnen blijven behouden,' sprak hij tegen zijn mede-gevangenen, die knikten.

'Natuurlijk,' zei één van de dieven. 'Het is allemaal doorgestoken kaart. Waarom zou een dokter iedereen daadwerkelijk willen genezen ? Dan heeft hij geen werk meer en geen inkomsten. Het zijn slimme en sluwe gasten.'

'Daarom vloog ik er ook één aan,' zei de man. 'En blijkbaar werkt het ziekenhuis samen met de politie. Zo weten ze ons altijd te krijgen en te houden.'

'Het is één groot complot,' zei de dief. 'Ik heb geen vertrouwen meer in de maatschappij. Ze hebben mijn respect verloren, en ik neem nu gewoon wat ik nodig denk te hebben.'

'Laten die medicijnen ons dit ook niet hallucineren ?' vroeg de man.

'Dat zou best kunnen,' zei de dief. 'Ik zou er in ieder geval niet van opkijken.'

De volgende dag komt de psychiater hem opzoeken. Hij kan tot de psychiater spreken van achter glas. 'Ik heb er over nagedacht,' sprak de psychiater. 'Ik wist dat je de medicijnen nodig had en niet kon betalen. Dat kan inderdaad frustrerend zijn, en sommigen gaan dan door het lint. Ik kan de rechtbank vragen u te berechten met verzachtende omstandigheden.'

'U doet maar wat u niet laten kan,' sprak de man, 'maar ik zit hier best. Hier heb ik in ieder geval een dak boven mijn hoofd, te eten en te drinken, en de medicijnen, alhoewel zwaar verdund. Het

houdt me in het midden, maar het is beter dan niks.'

'Ik heb speciale medicijnen waardoor u psychiater of politie kunt worden,' sprak de psychiater. 'Lijkt u dat niet wat ? Dan heeft u volledige beschikking over de medicijnen die u nodig heeft.'

De man wordt boos. 'Jullie zijn grote oplichters,' roept hij. Dan is de bezoekerstijd om. De volgende dag komt zijn vrouw hem bezoeken. 'Echt, het spijt me,' zei ze. 'Ik had het nooit moeten doen. Mijn leven is nu nog wel erger dan het was.'

'Dat is jouw probleem,' zei de man. Ook dat gesprek was snel afgelopen. Het gevangenis leven viel hem zwaar, maar het was beter dan buiten de gevangenis. Ook had hij het gevoel dat de gevangenis-bewakers geen gelukkig leven hadden, dus daar moest hij ook niet aan denken. Op een dag kwam de psychiater weer langs, maar de man wilde hem niet meer zien. Na lang aandringen kwam de man toch, en had een gesprek met de psychiater van achter het glas.

'Luister,' zei de psychiater. 'Ik heb je echt verkeerd ingeschat. Ik denk dat ik je verkeerde medicijnen heb gegeven, en om het goed te maken heb ik nu de juiste medicijnen voor je, en je mag ze gratis hebben op volle sterkte.'

De man dacht dat hij toch niets te verliezen had, en nam de medicijnen aan zonder te vragen waar het voor was, of wat het voor een effect zou hebben. Toen de psychiater weg was nam hij wat van de medicijnen in. Hij kreeg dit keer wel hele vreemde hallucinaties. Hij was bij de tandarts en de tandarts begon in zijn tanden en kiezen te boren. Ook begonnen de oren van de tandarts te groeien. Hij probeerde weg te rennen, maar hij was gebonden aan de stoel waarin hij lag. Van de pijn merkte hij dat hij niet meer kon praten. Hij schrok wakker en wilde direct de psychiater spreken, maar hij kon nog steeds niet praten. Hij besloot daarom te schrijven, maar ook dat hielp niet. Omdat het beschreven werd als een gevangenis-ongeval mocht hij zo gratis naar het ziekenhuis. Hier kreeg hij wel allerlei medicijnen op volle sterkte, maar hij kon nog steeds niet spreken. Hij dacht bij zichzelf hoe hij nou zo stom kon wezen om zomaar medicijnen te slikken terwijl hij van niets wist. Maar ook het denken ging steeds moeilijker. In het ziekenhuis begonnen ze medicijnen te dwingen en ook kreeg hij gedwongen spuitjes. Hij kon zich niet verdedigen. Hij zat in zichzelf opgesloten en gleed langzaam weg in een coma. Hij wist nu wel zeker dat de psychiater een grote misdadiger was. Na een tijdje verklaarden ze hem dood, terwijl hij nog steeds in leven was, en alles kon horen. Hij kon horen hoe zij zijn begrafenis al aan het regelen waren.

Dan komt zijn ex-vrouw ineens huilend binnen. 'Jullie hebben hem teveel rotzooi gegeven !' riep ze. 'Hij kan wel schijndood zijn. Dat heb ik weleens gelezen dat dat kan gebeuren als mensen teveel medicijnen hebben genomen.' Maar ze wilden haar niet geloven.

'Ik eis dat jullie stoppen waar jullie mee bezig zijn !' riep ze, 'en dan zien of hij misschien uit zijn schijndood komt omdat hij geen medicijnen meer binnen krijgt.' Ze liep naar hem toe en voelde zijn pols. 'Zie !' krijste ze. 'Hij heeft nog steeds polsslag. Hij is helemaal niet dood, stelletje criminelen !'

Maar zij grepen ook haar, en injecteerden haar vanwege opstandig gedrag. Ze maakten aantekeningen dat ze gevaarlijk zou zijn, en snel was zij ook in een coma, en werd dood verklaard. Nu zouden ze beiden begraven worden. Ze kreeg hele vreemde hallucinaties door de injecties. Ze kon met haar ex-man spreken, en hij kon terugspreken. Maar het waren slechts hallucinaties. Haar ex-man hoorde haar niet meer. Toen ze beiden levend waren begraven en waren gestorven hallucineerden zij door, alsof zij een nieuw leven hadden gekregen. Maar zij waren niet bij elkaar.

De man zag een tandarts voor hem staan, en gaf hem een klap in het gezicht. Ook de vrouw zag een tandarts voor haar staan, en deed hetzelfde. Er kwam geen politie aan te pas dit keer. Maar de oren

van de tandartsen begonnen weer te groeien. 'Wat is dit voor medicijn !' schreeuwde de man naar de tandarts. Maar de tandarts gaf geen antwoord. De mond van de tandarts werd steeds kleiner en kleiner. Plotseling was de tandarts een konijn. Het konijn probeerde weg te rennen, maar de man kwam achter het konijn aan en schopte het. 'Ons hele leven hebben jullie vernield !' riep hij. 'Vertel op, wat voor medicijn was het ! Houd je niet van de domme !'

Toen veranderde het konijn in een eend, en toen in een bad-eendje. 'Een stuk speelgoed zijn wij,' zei het bad-eendje. 'Het medicijntje van een speelgoed-treintje. Het is geen eigen keuze of beloning, maar een geschenk, een leuk cadeau voor de verjaardag, of zomaar omdat het een mooie dag is, of je hebt eens de jackpot gewonnen.'

De man viel flauw en begon te schuimbekken en over te geven met stuiptrekkingen. 'Houd me niet voor de gek !' riep de man. 'Wat voor medicijn is het !' Plotseling bevond de man zich in de natuur, gebonden aan een paal, terwijl donkere vrouwen voor hem stonden en hem sloegen. 'Wat voor medicijn is het !' riep de man weer.

'Het is speelgoed !' riepen de vrouwen.

'Wat voor speelgoed ?' vroeg hij.

'Jij bent speelgoed,' zeiden ze. 'En wij verkopen het weer door.'

'Houd me niet voor de gek !' riep de man. 'Wat voor medicijn is het !'

'Speelgoed,' zeiden de vrouwen. 'Wij zijn speelgoedmakers, poppenmakers.'

'Ziek,' zei de man.

'Waarom ziek ?' vroegen de vrouwen. 'Het levert goede winst op.'

Hij eindigde in een doos, en kwam in een speelgoedwinkel terecht als pop.

'Mama, hij gedraagt zich zo raar,' zei een meisje toen haar moeder de pop voor haar had gekocht. 'Alsof de pop leeft.'

'Zit er dan maar niet aan, lieverd,' zei de moeder. De pop belandde op de poppenbank naast een andere pop, zijn vrouw. Hij fluisterde naar zijn vrouw. 'Hoe ben jij hier terecht gekomen ?' Ze vertelde een soortgelijk verhaal.

'We zitten hier flink in de problemen,' fluisterde hij.

Eigenlijk kwam hij pas vrij door een atoom oorlog. De lucht was vol met prachtige energieën. De speelgoed fabriek was gekomen.

Ik en mijn Video Spelletje

Een speelgoedwinkelier was in gesprek met een oude dame die speelgoed wilde kopen voor haar kleinzoon.
'Wat moet het precies wezen ?' vroeg de speelgoedwinkelier.
'Hij is dol op video-spelletjes,' zei de vrouw.
'Het liefst met indianen en cowboys. Daar is hij gek op.'

'Hmmm,' zei de speelgoedwinkelier, 'en leidde haar mee naar de bak waar de video-spelletjes waren. Bladert u hier maar even tussen.' Het ware hele dunne schijfjes als diskettes. De vrouw zocht er een paar uit, en rekende ze af. 'Uw kleinzoon zal er vast erg blij mee wezen,' glimlachte de speelgoedwinkelier.

'Dat geloof ik ook,' sprak de oude vrouw. 'Het is toch zo'n goeie jongen. Hij heeft altijd alles over voor iedereen. Hij heeft een hart van goud.'

'Nou, dan is het hem gegunt,' sprak de speelgoedwinkelier. De vrouw bleef maar doorpraten over haar kleinzoon, totdat het sluitingstijd was, maar de speelgoedwinkelier wilde haar niet zomaar wegsturen. 'Zeg, wilt u anders niet een kopje thee met me drinken in het magazijn ?' vroeg de speelgoedwinkelier vriendelijk.
'Nee,' zei de oude vrouw, 'ik moet nu direct weg.' De vrouw keek op haar horloge en schrok. 'Het is inderdaad erg laat.' Toen rende ze haastig de winkel uit. De man zuchtte. Het was weer een drukke dag geweest.

De volgende dag kwam de kleinzoon van het oude dametje langs. Hij wilde één spel ruilen, omdat het toch niet was wat hij wilde. 'Kijk maar in de bak,' zei de speelgoedwinkelaar vriendelijk. Snel had de jongen zijn keuze gemaakt, en ging de winkel uit. De volgende dag was de jongen er weer. 'Nou, het zijn mooie spelletjes,' zei de jongen, 'maar mijn huiswerk lijdt er zo onder. Heeft u ook spelletjes waar tegelijkertijd mijn huiswerk in gedaan kan worden ? Oma heeft me geld meegegeven.'

De speelgoedwinkelier glimlachte vriendelijk en sprak : 'Maar natuurlijk. Goed dat je ernaar vraagt. ' Hij liep even het magazijn in en kwam toen terug met een hele doos vol spelletjes die ook nog eens leerzaam zijn. 'Hier, je mag ze allemaal gratis hebben,' zei de speelgoedwinkelier. 'Ze worden namelijk toch niet verkocht. Niemand wil ze.'

'Graag,' zei de jongen blij, 'en ik wil ze wel.' Vrolijk ging de jongen de winkel uit met de doos, maar de volgende dag was hij er weer. 'Het sluit niet echt aan op mijn huiswerk,' zei de jongen. 'Het zijn hele mooie en leerzame spelletjes, maar het loopt niet gelijk op. Ik heb namelijk ander huiswerk opgekregen.'

De speelgoed winkelier glimlachte. 'Zo is het leven, jongen,' sprak hij. 'Maar misschien kan er een samenwerking komen tussen de speelgoedfabriek en de school ? Als je me even zegt wie je onderwijzer is, dan kan ik hem bellen en dan kunnen we overleggen.'

'Dat zou fantastisch zijn,' zei de jongen.

Maar de onderwijzer was een hele nare man, en wilde niets met de speelgoedwinkelier te maken hebben. Spelletjes hoorden niet thuis in het huiswerk. De onderwijzer was absoluut ongeinteresseerd, en het gesprek was vlug afgelopen. De jongen kreeg het te horen en was enorm kwaad. Hij was verschrikkelijk aan het stampvoeten en schelden. Mensen kenden hem niet meer terug. Hij vertelde het ook aan zijn oma, die ook verschrikkelijk kwaad werd op de onderwijzer. De oude dame belde de man op en schold hem de huid vol. 'Je moet je schamen om zo'n creatief project af te wijzen. Kinderen hebben spelletjes nodig. Spelenderwijs leren ze veel beter.'

Maar de onderwijzer was erg geschokt, en vroeg zich af hoe ze al deze dingen durfde te zeggen. 'Spelletjes horen niet thuis op school,' zei de man. 'Die zijn voor de vakanties. Spelletjes maken kinderen lui en gemakzuchtig. Zo wordt het leervermogen vernietigd.'

'U kletst uit uw nek,' gilde de oma. 'U zult nog van mij horen.' Toen gooide ze de hoorn op de haak.

De speelgoedwinkelier had het inmiddels bij andere scholen geprobeerd en daar lukte het wel. De jongen wilde overgeplaatst worden, maar dat mocht niet. Dat was wettelijk zo geregeld in het land. Alleen met een zeer goede reden mocht er overplaatsing aangevraagd worden. De oma was woedend. Ook de speelgoedwinkelier wilde het er niet bij laten zitten. Ze zeiden dat de jongen werd behandeld als een gevangene. Er werden brieven over gestuurd naar de regering, maar die werkte totaal niet mee. Toen kwamen de telefoontjes, maar ook dat hielp niet. De jongen moest gewoon op zijn oude school blijven.

Het was in die dagen dat de speelgoed fabrieken een speelgoed atoomoorlog opzetten. Er verschenen torens en gebouwen op de wolken, en grote steden, en de lucht was vol met prachtige energieën. Het was een groot kunstwerk. Ook andere landen zagen het in de lucht en bewonderden het. Ook de regering bewonderde het, en zo mocht het jongetje eindelijk overgeplaatst worden. Zijn oude school werd gesloten, en het duurde niet lang totdat kinderen helemaal niet meer naar school hoefden. De speelgoedfabrieken waren de nieuwe scholen geworden.

Een jongetje schoof zijn nieuwe video spelletje uit de computer. Het ging over een speelgoed atoomoorlog. Het jongetje had goed gevochten, en een hoge score behaald, met veel bonus. Hij ging naar zijn moeder toe en vroeg om de deodorant. Hij was helemaal onder het zweet.

'Wat heb je gedaan ?' vroeg zijn moeder.

'Het nieuwe video spelletje,' hijgde hij. 'Het was fantastisch.'

'Maar heb je je huiswerk al af ?' vroeg zijn moeder.

'Als het goed is hoeven we niet meer naar school nu,' zei het jongetje.

'Wat bazel je nu, ventje,' zei de moeder, die hem een draai om zijn oren gaf.

'Laat maar,' zei het jongetje. 'Ik zal mijn huiswerk nu direct gaan doen.'

Moeder kwam even later naar zijn kamertje boven, en zag hem weer een video spelletje spelen.

'Ik gooi dat ding nog eens uit huis,' brulde zijn moeder.

'Maar het huiswerk staat hierop, ma,' zei het jongetje. 'Ik heb het van de meester meegekregen.'

Moeder kijkt naar het scherm en is verbaasd. 'Je hebt gelijk,' zei ze. 'Dit is jouw huiswerk. Dat is een nieuwe vorm van huiswerk, in een video spelletje ?'

'Ja, mam,' zei het jongetje. 'Het heet de Speelgoed Fabriek, zodat kinderen meer spelenderwijs leren.'

'Dat is me nogal een uitvinding,' zei moeder. 'Dat zal dan wel een hoop minder geklaag zijn over het huiswerk.'

'Dat hoop ik ook,' zei het jongetje. 'Gaan we dan ook verhuizen ?'

'Verhuizen ?' vroeg moeder verbaasd. 'Hoe kom je daar nou weer bij ?'

'De meester zei als ik het spel heb gewonnen dan krijgen we een nieuw huis, veel beter dan wat we nu hebben,' zei het jongetje.

'De meester maakt zeker een grapje,' zei moeder.

'Nee, echt,' zei het jongetje. 'En als ik het spel gewonnen heb dan krijg ik ook nog een andere prijs.'

'En wat is dat ?' vroeg moeder.

'Dat u weer beter bent,' zei het jongetje.

Er kwam een traan uit moeder's ogen, want moeder was ernstig ziek. 'Ik kan dat bijna niet geloven, mijn jongen,' zei moeder vriendelijk, 'maar ik vind het toch heel lief van je dat je zulke dingen zegt.'

Die nacht heeft moeder erge nachtmerries. Ze droomt ook dat ze dood gaat. Als ze wakker is gaat ze naar het kamertje van haar zoontje, en vraagt hoe ver hij is met het spel. 'Nog even, ma,' zei hij. 'Het is heel zwaar geweest, maar ik kom er wel doorheen.'

Op een dag heeft hij het spel af en heeft hij het gewonnen, maar het is alleen een huis op de computer, in het video spelletje, en ook de moeder is een poppetje in het video spelletje, en zij is genezen. Het jongetje laat het zien aan zijn moeder. Ze vindt het heel mooi, maar ze is ook teleurgesteld dat het niet echt is. De vrouw wordt zieker en zieker, en sterft dan aan haar ziekte. Het jongetje is ontroostbaar. 'Er moeten betere spelletjes verzonnen worden,' zei hij tegen de meester. 'Ik heb zo hard mijn best gedaan, maar alles was maar een spelletje.'

De vader van het jongetje is boos op de meester, want het zou zijn zoontje valse hoop hebben gegeven. In het spelletje zou alles steeds beter gaan, maar in de echte wereld werd alles steeds erger. Toch blijft het jongetje de spelletjes spelen, en hoopt één dag zelf een video-spelletjes maker te worden, maar dan niet alleen in samenwerking met scholen, maar ook met de woningbouw en het ziekenhuis. Hij wil dus ook een soort dokter worden, een speelgoed dokter.

Zijn vader vind hem maar een dromer. 'Het leven is hard. Daar kun jij niets tegen beginnen,' zegt zijn vader altijd, maar het jongetje vecht door. Op een dag wordt ook zijn vader ernstig ziek, en ondanks alle mooie beloftes van de video-spelletjes sterft zijn vader ook niet lang daarna. Psychisch gaat het niet goed met het jongetje. Ook hij moet naar de dokter.

Op een dag komt hij een klasgenootje tegen. Het meisje heeft een soort blauwe krassen op haar voortanden als van een stift. Ook kan hij zien dat ze haar tanden niet goed heeft gepoetst. 'Ik ben blij dat je naar de dokter gaat,' zei het meisje tegen hem.

Het jongetje schrok van haar woorden. 'Dat is wel heel gemeen wat je tegen me zegt, dat je blij bent dat ik naar de dokter ga.'

Het meisje werd overstuur van zijn woorden. 'Ik bedoel dat ikzelf ook veel naar de dokter ga. Het kan soms helpen, en ik voel met je mee.'

'Sorry dat ik je verkeerd begreep,' zei het jongetje. 'Het gaat psychisch niet goed met mij, en ik ben soms een beetje in de war.'

Plotseling is er geen beeld meer. Het video-spelletje is gecrashed. Als het jongetje het spelletje weer oplaad is het meisje er niet meer.

'Ik dacht toch echt dat het echt was,' zei het jongetje tegen zichzelf, 'maar het was maar een video-spelletje. Ik hoop dat mijn hele leven maar een video-spelletje is geweest, en dat ik het spelletje zal winnen, of dat ik misschien een ander spelletje krijg.'

Hij voelde een hand op zijn schouder. Het was zijn vader. En ook zijn moeder stond achter hem. 'Ben je eindelijk wakker geworden uit je coma, jongen ?' zei zijn vader. 'We dachten : Laten we je maar achter de computer zetten, want daar hield je altijd zo van.'

'Video-spelletjes, ja,' zei het jongetje. 'Ik ben blij dat jullie nog leven. Wat was er met me gebeurd ?'

'Geschept door een vrachtwagen,' zei vader.

'Ik kan me er niets meer van herinneren,' zei het jongetje.

Zijn vader gaf hem toen een doos vol met nieuwe video-spelletjes. 'Op naar een nieuw leven, jongen.'

Gevangen in een

Video Spel

Er was een nieuwe trein gekomen, geheel van speelgoed. Ook de rails waren van speelgoed, en mensen konden er gewoon mee reizen. Steeds meer van zulke treinen kwamen tussen de steden en de dorpen. Er kon gewoon niets fout gaan met zulke treinen. Het was magisch en utopisch. Meer en meer begon alles van speelgoed te worden, maar de hoge bazen van de regering begonnen overstuur te raken. Zij wilden oorlog zien, want oorlog zou het geld doen rollen, en zo zouden de ziekenhuizen vol blijven. De hoge oorlogsbazen van de regering wilden geen vrede. Teveel dokters zouden zo hun baan verliezen. Vaak als er moorden waren gepleegd, dan was de moordenaar speciaal daartoe opgeleid door de geheime medische cultus.

De speelgoedfabrikanten waren in een groot gevecht met de regering. Zij wilden dat er een nieuwe regering zou komen : een speelgoed regering. Dit vond de regering echt belachelijk. Ze wilden namelijk blijven rondlopen met hun stropdasjes en zure gezichten om te zien of ze nog ergens oorlog konden losweken, heel subtiel.

De speelgoedfabrikanten dachten toen : 'Goed, jullie willen oorlog ? Dan komt er ook oorlog.' En ze begonnen een speelgoed oorlog van kunst, een speelgoed atoom oorlog die de hele wereld zou verbazen en overnemen. Het was een spel oorlog. Alles was een video spel geworden. De speelgoed fabrikanten hadden namelijk de beste technologie van de wereld.

Het was winter. Daan en Hendrik stonden te wachten op de grote trein van speelgoed. Ze moesten naar school. Ook het station was geheel van speelgoed, en overal konden video-spelletjes gedaan worden. Die waren ingebouwd in grote spelkasten aan de muur. Het waren computers. Ze vonden het wel mooi, en er hing een veel betere sfeer nu.

De onderwijzer was kwaad die dag. Hij vond al dat speelgoed gedoe maar niets. Volgens hem moest er hard gestudeerd worden en dan gewerkt. Altijd had hij een stropdas om, en stond meters boven de kinderen. Nooit had hij oog voor ze, alleen voor zijn eigen zwaarwichtige onzin.

Daan en Hendrik wilden altijd kind blijven. Ze wilden niet volwassen worden, want de volwassenen hadden de wereld kapot gemaakt. Daan en Hendrik stonden aan de kant van de speelgoedfabrikanten. Beiden wilden ze later ook speelgoedfabrikanten worden om de wereld beter te maken.

Maar het was snel afgelopen met het plezier. Er kwam een nieuwe president aan de macht, Van Straaten, en die beval dat alle spelcomputers van het station verwijderd moesten worden. Ook moesten de speelgoed treinen weg, maar er werd toen zoveel gestaakt bij de spoorwegen dat de speelgoed treinen mochten blijven. Van Straaten zorgde er echter wel voor dat vele speelgoed fabrieken gesloten werden, en er werd veel speelgoed vernietigd. De bevolking was woedend. Daan en Hendrik dachten dat het doorgestoken kaart was dat Van Straaten aan de macht was gekomen. Er moest wel met de stemkaarten gerommeld zijn. Daan en Hendrik besloten de computer van de regering te hacken. Ze kwamen achter veel informatie van de geheime medische cultus, die er ook voor gezorgd hadden dat Van Straaten aan de macht was gekomen door veel gesjoemel met de stemmen.

Daan en Hendrik lieten het er niet bij zitten. Ook hackten ze de energie-centrales en zorgden ervoor dat de regering en ieder lid van de regering geen electriciteit meer hadden. Ze voerden geheime codes in die ervoor zorgden dat alle energie via de speelgoed fabrieken ging. De regering was woedend.

Daan en Hendrik waren speelgoed poppen vermomd als mensen. Zij waren spionnen van de speelgoedfabrieken en waren toegerust met de hoogste technologie. Hier kon Van Straaten niet tegenop. Hij rende gillend door de straten. 'Help, help !' riep hij. 'Mijn gat staat in brand !' Hij rende naar de tandarts, zijn trouwe maat, maar ook diens gat stond in brand. Ze stonden voor een groot raadsel. Beiden renden ze naar de rivier om daar het vuur in te sussen. Direct werden ze gegrepen door piranha's. 'Wie heeft die dingen hier plotseling losgelaten !' gilde Van Straaten.

Snel zwommen ze weer naar de kant. 'Vlug, het water uit !' riep de tandarts.
Maar een zwerm woedende wespen wachtten hen daar al op. 'Hoe kan dit !' riep Van Straaten. 'Zo is dit nooit geweest !'

'Ik denk dat dit een video spelletje is !' riep de tandarts.

'Video spelletjes !' krijste Van Straaten. 'Die heb ik zoveel mogelijk proberen te verwijderen !'

'Kennelijk niet genoeg !' riep de tandarts.

'Kennelijk zou ik jou een draai om je oren moeten geven omdat je je werk niet goed doet !' schreeuwde Van Straaten.

'Hoezo ?' riep de tandarts, die al helemaal onder de bulten zat.

'Boor die wespen weg !' schreeuwde van Straaten.

'Nu begin je onredelijk te worden !' riep de tandarts. 'Mijn volgende stem zal niet op jou zijn.'

'Ik zal zorgen dat je nooit meer komt te stemmen !' schreeuwde Van Straaten.

'Ik heb geen macht hier met mijn boren !' riep de tandarts.

'Nee,' schreeuwde van Straaten, 'in plaats van in gevoelige kinderen te boren had je eens wat spelletjes met ze kunnen doen, en in het leger de vijand wegboren, maar nee. Nu zitten we met de gebakken peren. Het spel keert zich nu tegen ons !'

'Precies !' schreeuwde de tandarts woedend. 'Jij hebt ook geen macht meer. Gelukkig maar !'

Ieder rende zijn eigen kant op. Ze wilden niets meer met elkaar te maken hebben. Beiden zaten ze onder de bulten. Er werden nieuwe verkiezingen gehouden, en de enige regering was de speelgoed fabriek. Het grootste gedeelte van de bevolking was hier blij mee, maar er werd veel geprotesteerd door de vorige regering en het onderwijs. Met spandoeken gingen ze de straten op, maar zwermen woedende wespen dreven hen naar de rivier waar de piranha's hen al opwachtten. Zij waren gevangen in het video spel.

De Rode Kerk en de Vliegende Olifant

De kerkklokken luidden in Hendrik Ido Ambacht. Er heerste daar een vreemd geloof, vreemder dan in andere steden en dorpen van Nederland. Ze geloofden in een rode veer, eens door een vliegende olifant gebracht. De veer had een hele vreemde economie gebracht, die eigenlijk alleen maar uitgeoefend werd in Hendrik Ido Ambacht, namelijk dat als iemand iets kocht, dan moest de verkoper betalen, en niet de koper. Nu zou je denken dat dit helemaal verkeerd zou gaan, maar toch liep dit allemaal heel goed. Ook de verkopers deden grote inkopen en werden hiervoor betaald. Het was wel heel ander geld wat ze in Hendrik Ido Ambacht gebruikten. Het heette zwart geld, en dat geld bleek onder een vloek te zijn. Dit had de vliegende olifant zo beslist. De vliegende olifant kwam van een andere planeet.

Wat was die vloek dan, zou je je afvragen. De vloek was dat er uit steen water zou vloeien. Men bouwde hoge gebouwen omdat dat ook de wens was van de vliegende olifant. Zo zouden ze ook dichter bij de vliegende olifant wonen.

De kerkklokken luidden. Velen gingen de rode kerken binnen om de vliegende olifant en zijn heilige rode veer te aanbidden. Tereder woonde met zijn ouders ergens hoog in een rode flat boven de winkels. Hij kon zo het hele winkelcentrum zien. Hij hing uit het raam boven het balkon en keek, en keek. Zijn ouders waren niet kerkelijk, maar hij droomde vaak over de vliegende olifant, en over San Pedro die op de olifant reed. Soms wilde hij ook wel dat hij San Pedro was. Zijn vriendjes waren wel kerkelijk en op een dag namen ze hem mee naar de kerk. Tereder keek zijn ogen uit. Er hingen prachtige schilderijen in de rode kerk, van San Pedro op de olifant en de heilige rode veer. De dominee kon ook prachtig vertellen. Ze zongen ook liedjes, maar Tereder kon het niet verstaan, want het was in een andere taal. Aan het einde van de dienst kwamen de diakenen die zwart geld aan de mensen begonnen uit te delen, als een bedankje dat ze waren gekomen. Tereder kreeg ook een schilderij mee waarop een zwarte vrouw stond. Hij vroeg aan zijn vriendje wie ze was. Ze was gekleed in wit en zacht roze. "San Pedro's vrouw," zei het vriendje.

"Hoort die ook bij de vliegende olifant ?" vroeg Tereder.

"Ja, natuurlijk," zei het vriendje verbaasd vanwege de vraag. "Iedereen weet dat toch ? Zij is het zwarte geld."

"Wat houdt dat eigenlijk in ?" vroeg Tereder, die zelf ook een hoop zwart geld in de kerk had gekregen.

Het vriendje zuchtte. "Zeg, serieus, ik weet het niet met jou. Iedereen weet deze dingen. Moet ik het je allemaal nog een keer uitleggen ?"

"Ja, maar mijn ouders zijn niet kerkelijk, dat weet je," zei Tereder, "en ze hebben mij nooit de achtergronden van het zwarte geld uitgelegd. Ik ben blij als ik het heb. Dat is alles."

Het vriendje begon te neuriën : "Zwart geld, blij dat ik het heb, blij dat ik heb," zong hij even later zachtjes. "Zwart geld, het vergeten geld." Het klonk als een reclame clipje.

"Nou ja, dan ben ik het vergeten," zei Tereder. "Kun je het nog één keer uitleggen dan, voor mij, alsjeblieft ?"

"Zwart geld, zwart geld," zong het vriendje, "tijdelijke aanbiedingen. Zwart geld, zwart geld, ren ernaar toe, want je bent zo geveld."

"Huh wat ?" vroeg Tereder. "Wat bedoel je nu eigenlijk ? Ik begrijp er niets van."

"Je bent nog niet tot bekering gekomen," zei het vriendje. "Je ouders aanbidden het zwarte geld, maar ze kennen haar niet. Jij houdt er ook van, maar jij kent haar ook niet."

"Hoe kom ik dan tot bekering ?" vroeg Tereder.

"Pffff," zuchtte het vriendje hard, "dat staat toch allemaal geschreven in het boek van de heilige rode veer. Kom nou, ik blijf niet aan de gang."

"Ja, maar dat boek heb ik niet eens," zei Tereder, "mijn ouders zijn niet gelovig voor de zoveelste maal."

"Goeie genade," zei het vriendje.

"Waar kan ik het kopen ?" vroeg Tereder.

"Het is heel duur," zei het vriendje, "voor de verkoper dan. Daarom verkopen ze het bijna niet."

"Ook niet in de rode kerk ?" vroeg Tereder.

"Nee," zei het vriendje. "Het wordt meestal gewoon van geslacht tot geslacht doorgegeven. Die boeken zijn te heilig om zomaar te verkopen, en dan is ook de verkoper direct blut."

"Blut ?" vroeg Tereder.

"Ja, failliet, niente," zei het vriendje.

"Maar dan kunnen ze toch gewoon heel veel inkopen doen, en dan weer veel zwart geld van de verkopers krijgen ?" vroeg Tereder.

"Zo werken die dingen niet," mopperde het vriendje. "Je begrijpt er niets van. Het boek kan maar één keer verkocht worden, en dan gaan ze failliet en sterven ze. Zo heilig is het."

"Ik begrijp het," zei Tereder. "Dus ik kom nooit aan zo'n boek ?"

"Je mag die van mij wel hebben," zei het vriendje. "Ik krijg wel weer een nieuwe van mijn ouders."

Hij haalde een boek van een soort rood leer uit de kast en gaf het aan Tereder die hem direct om zijn nek vloog en hem kuste. "Hoe kan ik je bedanken," zei Tereder.

"Nee, ik bedank jou," zei het vriendje, die hem ook een zak snoep gaf. "We geven het altijd weg met een zak snoep."

Tereder ging helemaal blij naar huis, en sloot zich direct op zijn kamer op, en begon te lezen. De meest prachtige plaatjes stonden er in met de meest prachtige verhalen, ook over het zwarte geld. Dat was dus inderdaad een vrouw, maar het was ook een snoepsoort, als drop. Op de planeet van de vliegende olifant aten ze het zelfs. Ook de zwarte vrouw woonde met San Pedro op een hele hoge flat, en ze gingen vaak vliegen op de olifant, en maakten dan verre reizen in de natuur, waarin ze wonderbaarlijke avonturen beleefden. Op een dag kwamen ze bij een rots waaruit water vloeide. De rots sprak tot hen : "Bouw een stad van natuursteen voor mij." San Pedro vroeg toen hoe zij dat moesten doen. Het was volgens de rots heel eenvoudig. Hij moest met een stok op de rots slaan, en dan zou het vanzelf gebeuren. San Pedro pakte een stok en begon op de rots te slaan, maar er gebeurde niks, en toen sloeg hij weer. Maar toen werd de rots erg kwaad. "Ik had je niet gezegd meerdere keren op me te slaan !" sprak de rots. De rots werd woester en woester, en het water begon te koken en in vuur te veranderen. Maar toen keek de rots naar de zwarte vrouw, en sprak : "Omdat je man dit heeft gedaan zijn jullie beiden vervloekt, maar als jullie gekomen zijn tot de heilige rode veer, dan zal mijn hart verzachten, en zal ik de stad Hendrik Ido Ambacht bouwen, zodat jullie vloek tot zegen zal worden. Dan zal ik weer helder water schenken."

San Pedro vroeg toen waar die rode veer was.

"Ja, dat ga ik je niet vertellen," zei de rots. "Ik ben nog steeds zeer boos, en je mag blij wezen dat ik deze dingen al gezegd heb, want het had veel erger kunnen wezen."

Toen vroeg ook de zwarte vrouw waar de heilige rode veer was.

"Gaat heen van mij, vervloekten !" bulderde de rots, die steeds meer vuur begon te spuwen. Ze moesten het nu echt op een lopen zetten, en als de vliegende olifant er niet zou zijn geweest, dan waren ze zeker in het vuur omgekomen. De vliegende olifant bracht hen toen naar een grot waar ze even later de rode veer vonden.

"Dit is hem dus ?" vroeg San Pedro.

"Het lijkt er wel op," zei de zwarte vrouw met een glimlach.

En zo kalmeerde de rots uiteindelijk en Hendrik Ido Ambacht kwam uit hem voort. Wat er nog van de vloek was overgebleven was dat er water uit de stenen kwam, maar velen zagen dat als een zegen. Zo was de vloek tot zegen geworden.

Ook stond het verhaal van het zwarte geld in het boek beschreven. Eens vloog San Pedro op zijn vliegende olifant langs een meer in het oerwoud, en zag daar de zwarte vrouw baden. De olifant landde dichtbij, en San Pedro stapte van de olifant af. De vrouw schrok en dook onderwater. San Pedro volgde haar, maar kon haar niet meer vinden. Hij ging terug naar de olifant, en vond toen zwart geld op het zadel. Het bleek ook nog eetbaar te zijn, en toen hij het at stond ineens de zwarte vrouw voor hem. "Waarom heb je mij wakker gemaakt ?" vroeg de zwarte vrouw.

"Ik wist niet dat je sliep," zei San Pedro. "Ik zag je baden."

"Dat moet van een tijdje terug zijn geweest," sprak de zwarte vrouw, "maar ik sliep toch echt."

"Het spijt me," zei San Pedro, "ik wilde je niet wakker maken."

"Wat moet je van me ?" vroeg de zwarte vrouw.

"Nou, wat moet ik van je ?" zei San Pedro verbaasd. "Kijk eens wat ik hier heb. Een vliegende olifant. Daar vindt je niet zomaar een tweede van. We kunnen zo beiden heel wat vrolijke avonturen beleven."

"Vrolijke avonturen, hè ?" sprak de zwarte vrouw. "Het enige vrolijke avontuur wat je met mij zult beleven is het zwarte geld."

"Wat is dat ?" vroeg San Pedro.

"Dat heb je net zitten lopen eten," sprak de zwarte vrouw. "Het is een soort drop, en daarmee betaal je de ander als je iets verkoopt."

"Dat moet een vergissing zijn," sprak San Pedro. "Meestal betalen we de ander als we iets van hen kopen."

"Bij mij is het net andersom," sprak de zwarte vrouw.

"Je lijkt me een hele interessante vrouw," sprak San Pedro. "Ik zou je dan graag willen kopen, zodat ik daardoor tegelijkertijd heel rijk wordt, want ik neem aan dat je verschrikkelijk duur bent."

"Ik ben veel te duur voor jou, mannetje," sprak de zwarte vrouw, "in de zin dat ik dat nooit kan betalen."

"Ik wil je ook wel voor de helft van de prijs meenemen hoor," sprak San Pedro. "Ik ben de slechtste nog niet."

"Nee, zo werkt dat niet," sprak de zwarte vrouw. "Zo goedkoop ben ik gewoon niet."

"Waar maken ze dat zwarte geld ?" vroeg San Pedro.

"Ik ben het enige zwarte geld wat er is," sprak de zwarte vrouw.

"Hoe is dat gekomen ?" vroeg San Pedro.

"Lang verhaal," sprak de zwarte vrouw.

"Ik heb de tijd," sprak San Pedro.

"Het is het geheim van het zwarte goud," sprak de zwarte vrouw.

"Dus je hebt nu al geheimen voor me in zo'n korte tijd dat ik je ken ?" vroeg San Pedro.

"Sjonge, nou je hebt wel babbels," zei de zwarte vrouw.

Verslagen liep San Pedro terug naar de vliegende olifant, en klom op z'n rug. De vliegende olifant bracht hem toen naar een hele hoge berg waar hij tussen het ijs zwart goud vond. San Pedro wreef

over het zwarte goud, en plotseling stond weer de zwarte vrouw voor hem.

"Heb je me nu alweer wakker gemaakt ?" vroeg de zwarte vrouw.

"Ik wreef alleen maar over wat zwart goud, is dat zo erg ?" vroeg San Pedro.

Een klein straaltje melk begon uit het zwarte goud te komen. "Mijn geheim !" riep de zwarte vrouw verschrikt.

Plotseling kwam Tereder's moeder zijn kamer binnen. "Wat ben je daar aan het lezen, Tereder ?" vroeg ze. Ook zag ze toen het schilderij van de zwarte vrouw die hij had gekregen.

"Het is het zwarte geld, mama," zei Tereder.

Zijn moeder liep naar hem toe en nam hem in haar armen. Ze pakte zijn boek en sloeg het ergens open. Ze begon het hardop te lezen : "De bekering. Wil je het geheim van het zwarte geld kennen ? De rode kerk en de vliegende olifant zullen je nooit vragen je tot hen te bekeren, maar ze zullen zich bekeren tot jou, wanneer je de waarheden van het heilige boek hebt ontvangen."

Moeder begon te glimlachen. "Leuk verhaaltje, hè ?" sprak ze. "Je vader en ik zijn er heel vroeger eens één keer in zo'n rode kerk geweest, maar omdat ze hun eigen principes niet naleefden zijn we daar ook weer weggegaan."

Tereder hield zijn moeder stevig vast. Hij keek naar de letters van het boek. Het waren sierlijke letters met prachtige plaatjes, zoals in zijn dromen. "Maar dan kunnen wij het toch beter doen, mamma ?" vroeg Tereder.

Hij kuste zijn moeder. "Ik bekeer mij tot jou," sprak hij, "tot jouw wijsheid en inzicht, tot jouw kennis, zoals de vliegende olifant zich tot mij heeft bekeerd."

Moeder glimlachte. "Ik was al bekeerd tot jou voor je geboorte. Ik wist altijd al dat je een bijzonder kind was," sprak ze.

"Misschien kunnen we dan een echte rode kerk bouwen, mamma ?" vroeg Tereder.

"Schat, het is een verhaal, een geheim," sprak moeder. "En ik denk nu dat je het geheim hebt gezien. Het zal komen tot degenen die zekere waarheden hebben ingezien."

Einde

Olifantensoep

"Dag mijnheer, gaat u daar maar alvast zitten. Wij zullen u de olifantsoep zo opdienen. Doet u maar alvast uw schietgebedje, en schrijft u uw laatste woorden maar alvast op voor uw familie, en strooi alvast wat zout op uw hoofd."

- "Pardon, waar is dat goed voor ? Ik heb mijn soep graag zonder zout, en wat u daarvoor allemaal zei moet een grapje wezen."

"Nee nee, u begrijpt ons verkeerd. De olifantensoep eet u graag met wat zout."

- "Helemaal niet, ik wil zoutloze olifantensoep."

"Nee nee, alweer verkeerd begrepen, mijnheer. Wij bedoelen dat de olifantensoep u graag lust met zout. De olifantensoep, daar gaat het om, niet u. Het is uw laatste kwartier, dus geen praatjes maken nu. Hier wordt de olifantensoep niet gegeten. Alleen de olifantensoep zelf eet."

- "Wel potverdrie, wat is dat voor een belachelijke tent hier ? Ik neem aan dat de olifant dood en gesneden in de soep ligt ?"

"Nee nee, mijnheer, nu niet beledigend doen naar de olifant, en al helemaal niet naar de soep. De soep eet u, niet andersom. Ik hoop dat dat nu duidelijk is."

- "Ober, u bent een klier. Wat een grapjas bent u, zeg. Dit is mijn laatste kwartier ? Dan is dit uw laatste vrije dag, want ik ga zo naar de politie om u te laten arresteren."

"Mijnheer, de politie in deze stad arresteert niet, maar kan alleen gearresteerd worden. U had uzelf beter moeten informeren voordat u naar Hendrik Ido Ambacht zou komen."

- "En wie verricht dan de arrestaties, ober ? De kok ?"

"Nee, de olifantensoep."

- "Hè bah, wat een flauwe mop."

"Het is geen mop. U had hier niet moeten komen. U komt hier nooit meer weg. In dit restaurant zijn alleen ingangen, geen uitgangen."

- "Wat een belachelijk restaurant dan, ober."

"Ach ja, ergens moeten de rollen toch omgedraaid zijn ?"

- "Ober, u verpest mijn hele dag met uw flauwe grappen. Daar heb ik nu allemaal geen tijd voor. Kunnen we even ter zake komen ? Doet u mij maar een broodje gezond in plaats van olifantensoep. Of moet ik dat ook met mijn leven bekopen ?"

"Ik zal erover nadenken. Dan moet u wel een hele goede reden hebben."

- "Goede reden, ober ? Ik ben geen crimineel. Toe, geef me gewoon dat broodje gezond, dan is deze onzin afgelopen. Wat is er gebeurt met de stelling : de klant is koning ?"

"Die stelling is hier nooit geweest, mijnheer. De klant is hier geen koning, maar een dief."

- "U bent een verschrikkelijke ober. Ik wil een andere ober, nu. Ik heb geen tijd voor al deze onzin."

"De andere obers zijn nog wel erger dan ik. U heeft het maar getroffen met zo'n ober als ik."

- "Ik geloof er helemaal niks van, ober. Hoe kunnen ze nu erger zijn dan dit ?"

"Nou, gewoon, ze leggen direct de loop van een geweer in uw nek. Dat heb ik nog niet bij u gedaan. Dat moet nog komen."

- "Nog komen ? Zeg ober, bent u nu helemaal gek geworden. Zo benader je geen klanten."

"Klanten, mijnheer ? Zeg maar gerust zware misdadigers."

- "Wat heb ik misdaan ?"

"U kunt beter vragen wat u niet heeft gedaan."

- "Ober, u kent mij niet. U weet niets van mij af, dus bespaar me al deze vooroordelen."

"Ik weet alles van u af, mijnheer. Ik ken u door en door. U staat schuldig. Ik weet genoeg."

- "En hoe weet u dat allemaal ?"

"Ik ben niet dom, en ook niet gek. Uw hele leven heb ik al spionnen om u heengezet. Dit restaurant houd iedereen in de gaten. En nu bent u hier, omdat het ons wel welletjes werd."

- "Ober, u heeft waarschijnlijk uw dag niet. Niemand heeft mij gevolgd, en niemand heeft mij hier naartoe gebracht. Het is mijn eigen keuze geweest, en ik vertrek ook weer op eigen keuze."

"Mijnheer, zoals ik u al uitlegde vertrekt niemand hier. U bent hier op de juiste plaats, en op het juiste moment, voor het juiste gerecht. Denkt u nu echt dat u uzelf kunt vertrouwen ?"

- "Ober, neem wat rust. Misschien dat het morgen beter gaat. Dit heb ik niet verdiend, en ik heb ook geen strafblad. Misschien bent u met iemand anders in de war."

"Nee nee, mijnheer. Zo makkelijk komt u niet van ons af. Het is ons restaurant, dus wij bepalen de regels. Ik vergis me zeer zeker niet. Ik heb alles nauwkeurig bijgehouden."

- "Goed ober, ik zal u betalen voor uw tijd, en dan vertrek ik hier. Dit is niet langer uit te houden. Hoe haalt u het allemaal in uw hoofd."

"Mijnheer, nu geen politietje spelen. U bent hier in een restaurant, niet op het politie bureau, en trouwens hier doet de politie zulke dingen niet, dus ik zou maar ophouden als ik u was. De klant betaalt hier ook niet, maar wij betalen uw begrafenis. Lief, hè ?"

- "Ober, nu moet u ophouden, anders ga ik geweld gebruiken. Ik wil hier nu weg."

"Er wordt hier geen geweld gebruikt door klanten. U kunt er alleen over dromen. Dat is nog net niet strafbaar."

- "Nou, dat valt me weer mee dan. Kunnen we nu stoppen ?"

"Stoppen ? We zijn net begonnen."

- "Ja, maar dit is echt te belachelijk voor woorden. En er komt nog meer ? Ik heb zo een afspraak."

"Wij betalen uw begrafenis en regelen uw afspraakjes. Wij zullen ook al uw papieren regelen, terwijl u naar de hel gaat. Mooi geregeld, toch ?"

- "Hel ? Ben ik hier nu in de kerk gekomen ofzo ? En waarom niet naar de hemel ?"

"Mijnheer, u bent een gevaarlijke crimineel. Zelfs de hel is nog te goed voor u, maar ziet u, wij zijn de slechtsten nog niet."

- "Dan ga ik nu naar een ander restaurant. Dit kan echt niet waar zijn."

"Andere restauranten in Hendrik Ido Ambacht zijn nog wel erger dan die van ons."

- "Nog erger ? Hoe is het mogelijk."

"U zult het nooit uitvinden, mijnheer. Uw reis stopt hier."

- "En de hel is zeker jullie smerige achtertuin ?"

"Nu niet beledigend gaan doen, mijnheer. Daar maakt u het alleen maar erger mee."

De klant verliest nu echt zijn geduld, en slaat de ober neer. "Breng hem maar naar het ziekenhuis. Ik ben er klaar mee. Ik heb lang genoeg mijn geduld bewaard !" roept de klant hysterisch van woede.

Een lange ober in een witte jas komt toesnellen. "In het ziekenhuis liggen alleen dokters. De patiënten moeten de dokters opereren," spreekt de lange ober traag.

"Dat kan deze patiënt niet," spreekt de klant. "Ik heb hem tegen de vlakte geslagen. Zelfverdediging."

"Hij doet geen vlieg kwaad," sprak de lange ober. "Hij heeft alleen een hele grote mond. En dreigen, hè, veel dreigen."

"Maar waarom ontsla je hem dan niet ?" vroeg de klant.

"Sorry, dat kunnen de werkers van het restaurant niet, ontslaan," sprak de lange ober traag. "Dat kunnen alleen de klanten."

"Dan zijn jullie nu beiden op staande voet ontslagen !" bulderde de woeste, schuimbekkende klant.

"Heeft hij u niet verteld dat de andere obers nog wel erger zijn ?" vroeg de lange ober.

"Ja, dat zei hij inderdaad," brieste de klant. "Jullie zijn allemaal ontslagen ! Ik ontsla dit hele

restaurant !"

"Maar heeft hij u niet verteld dat de andere restauranten nog wel erger zijn dan dit restaurant ?" vroeg de lange ober.

"Dat heeft hij zeker," brulde de klant, zo woest als een leeuw.

"En heeft hij u er dan niet bijgezegd, dat wanneer dit restaurant dichtgaat er nog wel tien andere restauranten in de plaats worden geopend, wel tien maal erger dan dit restaurant ?" vroeg de lange ober.

"Nee, dat niet, dat niet," brulde de klant, "maar wie zegt dat ik dat moet geloven ? En ik kom hier nooit meer in Hendrik Ido Ambacht !"

"Jammer dat we u zien gaan," sprak de lange ober.

"En u gaat ook," brieste de klant. "Pak uw spullen, en vertrek. U bent ontslagen. Ik verklaar dit restaurant gesloten, eens en voor altijd."

"U vergeet uw olifantensoep," sprak de lange ober.

Een verschrikkelijk monster kwam aanrennen en slokte de klant op.
In één hap !

"Dat was op het nippertje," sprak de lange ober traag. "Nou, Loofhaar, we kunnen hier nog steeds blijven werken, jongen, dankzij de olifantensoep," terwijl hij de gevallen ober helpt op te staan.

"Ja," sprak de andere ober. "Ik wist dat we met dit recept geen verkeerde keuze hadden gemaakt. Tegenwoordig denken mensen dat ze zomaar van alles kunnen eten."

De Optocht

Er was een gemaskerde optocht in de winkelstraat van Hendrik Ido Ambacht. De straat was heel lang, zoals de optocht lang was. Iedereen in de optocht was verkleed. Een vleermuis vloog voor hen uit. Jorke keek uit zijn kamerraam naar buiten, en kon zo alles zien. Hij woonde in een flat boven de winkelstraat. Wat een prachtig uitzicht had hij hier. Hij had een nieuw spelletje gekregen, maar nu was even zijn aandacht afgeleid vanwege het lawaai van de optocht. Daarna ging hij weer met het nieuwe spelletje spelen. Het spelletje kon ook spreken. Even later stond zijn moeder in de deuropening. Ze nam hem in haar armen, en nam hem toen met haar mee naar haar kamer. Vader was weg. Even later werd er gebeld. Het was vader. Hij had de sleutel vergeten. Hij moest direct

weer weg. Jorke miste zijn vader. Die was bijna nooit thuis. Zijn vader was altijd weg, moest altijd ergens naartoe. Hij zag hem eigenlijk alleen wanneer zijn vader iets thuis vergeten was. En dat was meestal maar heel kort. Zijn moeder was er altijd.

Eigenlijk gleed het leven een beetje langs Jorke heen. Hij groeide op en zag alle dagen langs hem heenglijden, als een film. Hij had er geen vat op. Hij wilde het vast blijven houden, maar dat lukte niet. Het maakte hem droevig. Hij ging dan altijd maar lezen. Moeder hield ook erg van boeken, en nam vaak boeken voor hem mee. Jorke kon niet goed voor zichzelf zorgen. Hij was gehecht aan zijn moeder, en afhankelijk aan haar. Hij voelde zich verlamd, mentaal en emotioneel. Het lukte hem niet ergens een touw aan te knopen. Hij kon dingen nooit afkrijgen. Dit maakte hem weleens bang, want wat moest hij als moeder er niet meer zou zijn ? Moeder deed alles voor hem.

Eigenlijk wilde hij wel dat hij wat meer als zijn vader was, die er altijd op uit was. Hij voelde zichzelf een huismusje, een muurbloempje. Natuurlijk was hij nog erg jong, en toen hij wat ouder werd groeide het vanzelf goed. Hij was minder gehecht aan zijn moeder, en ging er op uit met zijn fiets. Hij ontdekte dat er ook een ander leven was buiten zijn moeder om.

Hij begon steeds meer voor zijn moeder te zorgen in plaats van andersom. Hij nam vaak boeken voor haar mee en andere dingen die ze nodig had. Hij voelde zichzelf steeds meer worden als zijn vader, die zo onafhankelijk was. Op een dag ging hij op zichzelf wonen, maar de verhuizing viel hem toch zwaar. Hij miste zijn moeder, ook al ging hij dagelijks naar haar toe. Zijn vader zag hij eigenlijk nooit meer. Toch liep dit op den duur ook goed. Hij moest gewoon even wennen. Hij begon er steeds meer van te houden op zichzelf te wonen.

Er was weer een optocht in de stad, en dit keer ging hij er zelf naartoe. Hij keek naar alle maskers en verkleedpartijen, en hij was vastbesloten zelf ook mee te doen het jaar erop. Toch vergat hij het, want er waren zoveel andere dingen die zijn aandacht trokken. En hij kwam nu ook op een leeftijd dat de jaarlijkse optocht hem niet meer zo interesseerde. Het jaar erop was hij er overheen gegroeid. Het paste niet meer bij hem. Hij dacht er ook niet meer echt overna.

Zij moeder werd steeds ouder, en had steeds meer hulp nodig. Nog steeds was hij er dagelijks, en hij vertelde haar verhalen en las haar voor. Zijn moeder was nu zijn kind geworden. Op een dag was zijn moeder dement geworden, en herkende hem niet meer. Toen ging ze naar een verzorgingshuis. Het zat er op voor hem. Hij had zijn best gedaan. Hij had gedaan wat hij kon. Wekelijks zocht hij haar nog op, maar ze begon steeds agressiever te worden, omdat ze hem niet herkende. Ook praten hielp niet meer. Ze was mentaal en geestelijk aan het aftakelen. Hij kwam steeds minder, want hij kon er niet goed mee leven. Hij was meer een last voor haar dan dat het haar rust gaf. Hij was ten einde raad, maar dacht dat ze al een soort hersendood was, en dat ze een nieuw leven had gekregen. Ze was verder niet agressief naar de verzorgers, want die herkende ze wel.

Het was in die dagen dat zijn vader contact met hem opnam. Maar hun karakters botsten teveel, dus dat liep op niets uit. Ze hadden het beiden in ieder geval geprobeerd. Hij voelde zich eenzaam, en las veel. Hij verslond boeken, op zoek naar een antwoord, wat levensrust. Hij kreeg soms nog weleens een brief van zijn vader. Moeder bleek hem ook niet meer te herkennen en deed agressief naar hem. Zijn vader dacht ook dat ze nu in een ander leven al was, en dat haar vorige leven haar daarin zou tegenhouden, dus daarom deed ze agressief. Volgens zijn vader was het beter als ze door hen met rust werd gelaten. Daar was Jorke het wel mee eens.

Het menselijke contact deed hem pijn op deze manier. Hij praatte nog liever met een standbeeld, en dat ging hij ook doen. Als hij er in de stad één zag, dan sprak hij ermee. Het standbeeld sprak niet terug, maar het luchtte voor hem wel op. Was er misschien ook een ander leven voor hem ? Hij begon dromen te krijgen over sprekende standbeelden en sprekende poppen. Misschien hadden zij

te weinig aandacht gehad ? Hij dacht er over na, maar liet ook dat idee weer vallen. Hij bleef zich hechten aan boeken. Daar zat voor hem de magie. Hij had inmiddels al zoveel boeken dat het bijna niet in zijn huis paste. Hij moest daarom verhuizen naar een groter huis. Zijn huis was als een bibliotheek.

Hij dacht na over zijn vader en moeder. Zij leken onbereikbaar. Maar door de boeken kon hij alles herscheppen in zijn hoofd. Hij ging er op een andere manier mee om.

Op een dag was er een vrouw aan de deur. Ze verkocht kaartjes voor een bepaalde theatervoorstelling. Hij dacht : "Baadt het niet, dan schaadt het niet," dus hij kocht een kaartje en zat de avond erna op de voorste rij. Er stonden wat clowns, en een vleermuis vloog tussen hen in. Hij lachte de hele avond om de grappen van de clowns. Maar na de voorstelling voelde hij zich leeg, alsof hij zijn tijd had lopen verdoen. Hij was wel toe aan iets nieuws. Hij was zoekende.

Na een week was het meisje er weer en verkocht kaartjes voor een andere theatervoorstelling. Hij vertelde zijn verhaal dat het niet echt iets voor hem was, maar ze bleef terugkomen, dus hij wees haar er vriendelijk op dat hij helemaal geen kaartjes meer zou kopen, maar toen begonnen ook andere meisjes te komen om kaartjes te verkopen, en hij werd er erg moe van om het telkens uit te leggen. Hij plakte ook nog een sticker op de deur van "geen kaartjesverkopers", maar niets hielp.

"Zeg, zijn jullie blind !" riep hij eens toen ze voor de zoveelste keer aan de deur stonden.

"Sorry, we hebben opdracht van de baas. U staat op de lijst," sprak het desbetreffende meisje.

"Haal me dan ogenblikkelijk van die lijst af !" schreeuwde hij.

"Dat gaat zomaar niet," sprak het meisje. "Ik heb eerst uw handtekening nodig." Ze haalde een kaartje uit haar zak met kleine lettertjes erop, en in grote woede zette hij zijn handtekening zonder verder de kleine lettertjes te lezen. Ze glimlachte wat, en vertrok toen. Maar toen begon hij bergen post te krijgen. Retour sturen hielp niet. Het was alsof ze hem in de val hadden gelokt, en hij dacht nog : "Dat zullen de kleine lettertjes geweest zijn !" Op een dag ging hij naar hun kantoor toe, maar het bleek een vals adres te zijn. Er woonde hier heel iemand anders die ook al gek werd van alle boze brieven. Ook het theater zelf bleek er niet voor verantwoordelijk te zijn.

Hij besloot zijn vader om raad te vragen, maar die moest iets opbiechten. Zijn vader bleek hier achter te zitten om toch nog op een bepaalde manier contact met hem te hebben en de opgelopen schade in te halen. Hij vond dat hij maar een hele vreemde vader had dat het op zo'n manier moest, en dat hij ook nog voor de kaartjes zou moeten betalen, maar in ieder geval stopte zijn vader toen met deze dingen toen Jorke dat hem gebood. "Ik heb gedaan wat ik kon," zei zijn vader. "Toen het niet op de normale manier kon, heb ik het maar op deze manier gedaan."

"Je bent me wel een vreemde," zei Jorke boos. "Ik zat er al aan te denken te gaan verhuizen. Het is toch een vorm van stalken."

"Ik moet je nog iets opbiechten," zei zijn vader. "Al die jaarlijkse optochten heb ik ook altijd voor jou georganiseerd, speciaal voor jou, omdat ik niet wist hoe ik het anders moest doen." Jorke kreeg een brok in zijn keel en omhelsde zijn vader. "Papa, u bent de allerbeste."

De Witte Kerk

De witte monniken gingen eigenlijk alleen maar trager en trager. Schuivelend, voetje voor voetje gingen ze richting de witte kerk in het natuurgebied van Hendrik Ido Ambacht. Zo zouden ze nooit bij de witte kerk aankomen. Tenslotte stonden ze helemaal stil, en begonnen hun gezangen te zingen. Toen gingen ze weer verder, maar nog steeds traag. Ze hadden witte gewaden met witte kappen op, waardoor ze de witte monniken werden genoemd. Het was weer zo'n vreemd geloof in de stad Hendrik Ido Ambacht. Het was weer zo'n economisch geloof. De witte monniken geloofden in het witte geld. Dat kon alleen gegeven worden door hen die daartoe verzekerd waren. Men kon zich dus bij de witte kerk verzekeren, niet om te kunnen krijgen, maar om te kunnen geven. Het witte geld kon ook gezaaid worden. Zo groeiden er witte geld struiken. Het witte geld leek op pepermunt.

Eigenlijk kon er niet veel met het witte geld gedaan worden. Het was gewoon voor het idee. Mensen hadden zo misschien het gevoel dat ze iets goeds deden, terwijl ze er toch niet armer om werden. Toch was dat niet helemaal waar. Er kon wel degelijk wat met het witte geld gedaan worden. Het kon gegeten worden, en als je het lang genoeg bewaarde, dan werd het wit goud.

Maar ja, wat moest je met wit goud ? Je kon er sieraden van maken, of andere dingen, maar waar was het nu echt goed voor ? De monniken hadden daar zo hun eigen idee over. Het witte goud was voor hen een beeld van geduld.

In ieder geval was Hendrik Ido Ambacht heel trots op dit verzekerings-systeem. Er gingen allerlei verhalen en mythes te ronde over het witte geld en het witte goud. En zeemannen bleken met steeds grotere verhalen erover thuis te komen. Daarom groeide de mythologie, en daarmee ook de interesse voor de witte kerk en de witte monikken. Op een gegeven moment werd de belangstelling te groot, en de witte monniken hadden geen rust meer. Ze vonden ook dat de groep te groot werd, dus ze zetten een stop. De verzekeringsmaatschappij was nu vol en zou geen nieuwe leden meer aannemen. En zo begon het leden-aantal van de witte kerk langzaam uit te sterven, totdat het op een moment alleen nog een herinnering was. Maar de mythe groeide, en ook het aantal van hen die in de witte kerk geloofden, maar er niet mochten komen. De kerk was vol, ook al waren de leden al tijden dood. De canon was afgesloten.

Van de witte monniken werden standbeelden gebouwd, en hun verhalen werden opgetekend. Het kwam in een groot wit heilig boek te staan. En het aantal verhalen groeit nog steeds. Zeemannen komen thuis met steeds grotere verhalen erover, maar wat is er nu echt van waar ? Het was niet meer echt te achterhalen. Wel is het zo dat wanneer iemand heel traag loopt, dan wordt er weleens gezegd : "Kijk, daar gaat een witte monnik." Of wanneer iemand heel traag is met werk, dan wordt er weleens gezegd : "Kom op, een beetje meer vaart erin, je bent toch geen witte monnik ?" Zo zijn er diverse spreekwoorden van die tijd in Hendrik Ido Ambacht overgebleven. De legende heeft zijn stempel gedrukt en het schijnt niet meer weggewassen te kunnen worden. Maar moet dat eigenlijk ? Er vallen natuurlijk heel wat mooie lessen van te leren. De witte monniken zijn helden in Hendrik Ido Ambacht. Hun standbeelden worden vereerd. Als iemand van iets teveel en te snel wil, dan wordt er vaak gezegd : "Neem maar eens een voorbeeld aan de witte monniken." En dat wordt ook gezegd als iemand heel gierig en egoïstisch is. De witte monniken waren de rolmodellen voor

Hendrik Ido Ambacht, en nog steeds. Hun positie en taak blijkt steeds groter te worden, maar vreemd genoeg hoor je er buiten Hendrik Ido Ambacht niets over. Voor de rest van het land en de aarde bestaan de witte monniken niet, en hebben ze nooit bestaan.

Soms proberen de kinderen weleens de witte monniken na te doen. Dan draaien ze in het rond, of lopen en bewegen heel traag. Op speciale dagen zingen ze liedjes. Soms beweren kinderen dat ze een standbeeld van een witte monnik hebben zien bewegen. Het vreemde ervan is dat alleen kinderen dit beweren. Maar hun ouders geloven hen.

Het Standbeeld

Hij kwam 's nachts thuis en trof zijn vrouw dood aan in haar bed met een mes in haar borst.
Hij vertrouwde niemand, geen dokter en geen politie. Ze waren allemaal corrupt in zijn ogen. Hij had teveel meegemaakt. Hij schreeuwde in zichzelf, greep een mes en rende naar buiten, op zoek naar de moordenaar.

Hij zocht overal, ook in het bos. Hij vond geen spoor.
Hij voelde iets breken in zijn hoofd.
Zou het standbeeld op de toren het gedaan hebben ?
Hij keek ernaar en het standbeeld leek te bewegen.

Hij viel op de grond en sloot zijn ogen, en zag toen een licht.
Was er een engel gekomen ?
Zij gaf hem een lichtend zwaard, en toen was er niets dan zee.

Hij strompelde naar huis.
Hij moest zich vergist hebben, maar zijn vrouw was toch echt dood.
Plotseling was hij omringd met standbeelden.
Zij hadden allemaal messen.
Zij hakten en staken op hem in, totdat hij ook een standbeeld was geworden.

In het diepste van de nacht,
Waar de nachtzon opkomt, de zon van bloed,
Daar hadden ze hem gevonden,
En ze namen hem mee,
Zoals ze zijn vrouw namen.

Vanuit de zee kwamen ze op,
Nee, ze hadden geen genade,
Ze bleven naar hem vragen,
En bloed was hun meester

Hij zocht tussen de standbeelden naar de moordenaar van zijn vrouw,
Maar waren zij niet allen moordenaars ?

Waar het bloed liegt, daar is hun pad,
En niemand wist ergens van,
Zij waren allemaal leugenaars die in ontkenning leefden

Hij wilde weg, maar kon de uitgang niet vinden,
Hij zat vast in een doolhof, maar toen herinnerde hij zich het lichtende zwaard en de engel,
En weer begon het licht hem te overweldigen,
Zacht licht, en toen was alles zee,
Het begon hem mee te nemen,
Het doolhof was slechts het verlee

Op een steen stond zijn naam geschreven, en daarnaast de naam van zijn vrouw,
Maar terugvinden deed hij haar niet,
Waar engelen zijn naam roepen, waar de vijand niet meer is,
Alles heeft hem verblind, en zijn vrouw is slechts een herinnering,
Als een lichtend spook door het bos,
Waar de bladeren ruisen

Hij roept haar naam, maar zij hoort niet,
Zij spreekt niet, zij is een standbeeld,
Zoals hij dat is

Zij staat op een andere toren in een andere stad,
Ze kunnen alleen van elkaar dromen

De Paarse Nep Paus

Er waren ook vreemde snoepwinkels in Hendrik Ido Ambacht, waar de klant niets mocht kopen, maar alleen gekocht mocht worden. Dat gebeurde door grote snoep-automaten die heel menselijk waren, en de klanten uitkozen die ze wilden kopen. De snoep-automaten gingen ook vaak de straten en de daken op om mensen te kopen. Ze gingen gewoon door open ramen of schoorstenen heen. Het waren koop-automaten. Zij kochten klanten en verder een ieder die zij wilden.

De kopers werden zelf verkocht en veranderden in poppen. Dit was de reden dat men de snoepwinkels probeerde te sluiten, maar er kwamen er alleen maar meer bij. Kopers waren niet meer veilig. Ze eindigden zelf ergens in een winkel. De snoep-automaten die hen gekocht hadden verkochten hen gewoon weer door. Daarom was er een groep ontstaan van hen die niets meer wilden kopen. Ze waren te bang zelf gekocht te worden. Snoep smaakte hen niet meer. Ze waren er bang voor geworden. Vele mensen hadden winkelvrees gekregen, en steeds meer van hen gingen in de natuur leven, of onder de grond. Ze gingen van de natuur leven. Maar de snoep-automaten

achtervolgden hen daar ook.

De snoep-automaten kochten alles over, geheel Hendrik Ido Ambacht. En zo kwam Hendrik Ido Ambacht onder de macht van de snoep-machines, die steeds groter en groter werden. Alles werd geregeld door de snoepmachines.

De koopziekte begon enorm terug te lopen in Hendrik Ido Ambacht. De enigen die nog kochten waren de verkochten. En ze kochten alles wat los en vast zat. Het was als het geheim van snoep en het geheim van de zee. Er kwamen toen heel wat demonstraties totdat uiteindelijk alles verschoven werd naar een maand in het jaar, een feestmaand waarin al het gekochte zou kopen, en dat werd gevierd met veel snoep. Het was dan ook een snoepfeest, en er werden die maand vele optochten gehouden. Het werd ook wel het paars-rode feest genoemd. Veelal droegen de mensen in die maand rode en paarse kleding. Het werd weer zo'n vreemd geloof in Hendrik Ido Ambacht, zoals er daar zoveel vreemde geloven waren. De eigenlijke betekenis ging steeds meer verloren, en het werd meer en meer het feest waarin de snoepmensen kwamen. Zij werden snoepmannen genoemd, maar dat konden ook vrouwen zijn. Zij gingen door de straten in optochten en waren helemaal bekleed met snoep.

De leider van dit geloof ? De paarse paus. Hij was omhuld met mysterie. Niemand wist echt zeker wie of wat het was. Hij vertoonde zich nooit aan de mensen, alleen door de televisie, en hij was geheel gehuld in paars. Hij sprak niet. Hij gaf alleen tekst. Dit was in een andere taal, en de vertaling verscheen eronder. Meestal waren zulke uitzendingen alleen in de feestmaand. Het had ook te maken met allerlei olifantencultussen, wat dan ook volop op de televisie was te zien, en de paarse paus was vaak omringd met menselijke snoep-automaten, en die zouden van alles wat er in Hendrik Ido Ambacht gebeurde notities maken, en dat niet voor een rechterlijk systeem, maar puur om verhalen te maken. De parse paus was de schrijver van een heilig boek, maar het was nog lang niet af. Vandaar dat de snoep-automaten nog steeds notities moesten maken over de mensen, en over alles wat er gebeurde in Hendrik Ido Ambacht.

Op een dag reed er een paarse paus op een versierde en beklede olifant door de stad, maar het bleek een valse te zijn, want de echte paarse paus zou dat nooit doen. Ook sprak deze paarse paus, iets wat de echte paarse paus nooit zou doen. Ook dit werd in de notities gezet, en de echte paarse paus liet in de feestmaand van het volgende jaar weten dat hij hier niets aan zou doen dan het in een verhaal te zetten. Sinds toen was er elk jaar wel een paarse paus ergens te vinden. Ze zagen het wel als een uitdaging, want ze wilden ook wel in de verhalen van de paarse paus komen. De mensen begonnen het steeds meer gewoon te vinden, en ze begonnen eraan te wennen. De echte paarse paus begon steeds minder op de televisie te komen. Hij vond dat de nep valse pausen zijn taak mooi konden overnemen. Het ging niet helemaal zoals het altijd was, maar de paarse paus was er tevreden mee en nam het niet zo nauw. Totdat hij helemaal niet meer op televisie verscheen. Andere paarse pauzen begonnen het werk over te nemen, en hadden hun eigen inbreng, waardoor de vreemde religie steeds meer veranderde.

En het witte goud rondom Hendrik Ido Ambacht vertelde verhalen, en er werd nooit meer iemand veroordeeld door een rechterlijk systeem, maar alles werd opgelost door verhalen.

Het Sprekende Witte Goud

Eens was er in Hendrik Ido Ambacht een wit gouden park. Er mochten alleen maar vrouwen in het park komen, en die vrouwen reden op leeuwen. Er mochten absoluut geen mannen in het park komen. Hier werd veel over gedemonstreerd, want men vond dat erg racistisch, maar het vanwege veiligheidsredenen. Het bleek met de leeuwen te maken hebben. Het waren namelijk hele speciale leeuwensoorten die alleen maar mannenvlees lusten. Vrouwenvlees lusten ze niet. Het park was ommuurd met wit goud, en het trok veel bekijks. Op een dag was er een man over de stenen muur heengeklommen en rende het park in waar de vrouwen op leeuwen reden. Hij leek dronken te zijn. Er werd veel geroepen dat hij terug moest komen, maar hij rende op een leeuw af. "Ga weg !" riep de vrouw die op de leeuw zat. "De leeuw zal je verslinden. Mannetjes als jij komen hier niet ver."

De man trok zich er niets van aan en begon de leeuw te aaien, die direct toehapte. "Dan moet je het zelf maar weten," zei de vrouw. "Ik kan er niet wakker om liggen. Je hebt het zelf gewild." De man trok zijn arm terug, maar hij was nog niet klaar. Weer probeerde hij de leeuw te aaien, en ditmaal beet de leeuw goed door en trok zijn arm eraf.

"Idioot !" riep de vrouw. De man kreunde van de pijn, maar hij was goed dronken, en nog was hij niet klaar. Ditmaal beet de leeuw ook zijn andere arm eraf.

"Wanneer ga je het leren !" riep de vrouw.

"Wanneer jullie van die leeuwen afkomen," brulde de man zonder armen. "Vrouwen horen niet op leeuwen te rijden."

"Het zijn speciale leeuwen, idioot !" riep de vrouw woest. "Ze lusten alleen mannenvlees."

"Dan moet je wel erge mannenhaat hebben om op zo'n beest te rijden !" brulde de man even woest terug, in hevige pijn, en hevig bloedend. "Dus als we bij jullie willen komen dan worden onze armen eraf gebeten."

"Vertrouw me maar, dit is nog maar het begin !" gilde de vrouw. "Als je zo doorgaat worden je benen er ook afgebeten."

De man liep naar de leeuw toe in zijn dronkenschap en begon de leeuw te schoppen, maar toen greep de leeuw ook zijn been en rukte het eraf. De man stortte in het zand.

"Ik zal maar snel weg proberen te komen met dat laatste been van je !" gilde de vrouw. "Wij wilden je niet in de buurt, en de leeuw al helemaal niet. Hebben wij er ooit om gevraagd ?"

Maar de man lag daar levenloos. De vrouw reed weg op haar leeuw. Hier had ze geen tijd voor, en het was haar taak niet. De man had zichzelf aan haar en de leeuw opgedrongen.

De man werd met loeiende sirene naar het ziekenhuis gebracht. Door dit nieuws werd de woede van de mensen over het witte gouden park nog wel groter, en er werden meer demonstraties gehouden dan ooit. Men vond dat het tijd werd het witte gouden park te sluiten.

Dat was snel gebeurd. De gehele tuin werd gesloopt, al het witte goud, en niemand wist waar de vrouwen en leeuwen naartoe waren gegaan. Sommigen dachten dat ze ondergronds gegaan waren. Wat van het witte goud van het park kwam in het museum terecht, en verder gingen de vrouwen die op de leeuwen reden de boeken in.

De speciale kleding die ze droegen ging de kledingzaken in, naar het voorbeeld.

Nog vaak werd er gesproken over deze vreemde geschiedenis.

Het witte goud zweeg verder. Het had al genoeg vertelt.

De Verhalenman

Als het 's nachts donker is en heel stil, dan reist de verhalenman langs de kinderkamers om zijn verhalen uit te delen. Grote verhalen en kleine verhalen, leuke verhalen en enge griezelverhalen, de verhalenman is in alles thuis. Bengels en deugnieten slaat hij over, maar zoete, lieve kinderen bezoekt hij.

Waar woont de verhalenman dan ? Hij woont in de wolken.

Ook bezoekt hij kinderen op scheepjes, en zelfs kinderen in de klas.
Niemand kan hem dan zien dan het kind zelf.
Natuurlijk zeggen veel volwassenen dat het niet waar is, dat de verhalenman niet echt bestaat.
De verhalenman heeft daarom een grote hekel aan zulke volwassenen.
Hij zegt vaak dat volwassenen niet bestaan.
Het is maar één van zijn verhalen.

Wat doet de verhalenman dan de hele dag ?
Als hij geen kinderen bezoekt dan schrijft hij verhalen.
Hij is daar nooit klaar mee.

Hij heeft ook een vrouw, genaamd tante Tingeling.
Die schenkt altijd koffie voor hem in, en rinkelt met een belletje wanneer de koffie klaar is.
Eens was tante Tingeling in grote problemen.
Toen haalde de verhalenman haar eruit door een verhaal.

Soms neemt hij kinderen mee op een boot naar zijn wolkenstad.
Hij woont daar in een groot kasteel, genaamd ik-weet-het-niet-meer.
Er zijn wel duizend gangen in dat kasteel.
Je kunt er makkelijk in verdwalen.

Eens verdwaalde ik daar.

Ik werd onder verhalen bedolven.
Uiteindelijk hoorde ik het koffie-belletje van tante Tingeling,
en toen vond ik de verhalenman.
Zoveel verhalen vertelde hij mij,
Ik heb ze nu allemaal weer op een rij.

De verhalenman, de verhalenman,
Er zijn dingen die niemand anders kan.

Als je het midden in de nacht warm en koud hebt,
Dan staat hij aan de deur,
Met zoveel verhalen in zijn armen,
Waaraan je je kunt verkoelen en verwarmen,
Als een oase in de woestijn,
Ja, bij hem moet je zijn.

Eens was hij al zijn verhalen kwijt,
Maar toen schreef hij weer nieuwen met grote vlijt,
En zoveel kinderen die hij ooit had geholpen,
Brachten zijn verhalen weer terug,
Zij vormden de brug

De Tovenaar van Wezep

Is het niet de wespenzeep ?
In een wespenzee, waar hij aan de kant zijn bootje heeft,
Achter het strand is een oerwoud, zeer exotisch,
Waar alle struiken steken,
Want dit is het wespenland.

Oh tovenaar van Wezep in je boot,
Redt ons, want de gorilla's en de grote apen jagen op ons,
Oh, daar in het land waar alles jaagt,
Nooit hebben we hier rust.

Maar de tovenaar van Wezep houdt de wacht aan de kust,
Als een leeuw is hij in de nacht

Oh, tovenaar van Wezep, neem ons mee in je boot.

Koning
Stuiterbal

Hij was in het bos. Hij was van huis weggelopen. Thuis ging het niet goed. Er werd altijd op hem gescholden, en hij moest altijd hard werken. Nooit was er vrije tijd. Allerlei andere dingen waren gedwongen. Hij was er helemaal klaar mee. Het was in het bos waar hij het modder monster tegenkwam, die helemaal van modder was. Hij was helemaal niet bang voor het monster. Hij dacht dat het monster nooit erger zou kunnen zijn dan waar hij vandaan kwam. Het modder monster was verbaasd dat hij niet bang voor hem was. Ieder ander mens en dier was bang voor hem. Het jongetje kwam dichterbij het monster en begon hem te aaien.

'Nu wordt je wel helemaal vies,' zei het modder monster. 'Dat geeft niet,' zei het jongetje. 'Als ik maar vrij ben.'

'Over vrijheid gesproken ...' zei het modder monster. 'Ik ben ontsnapt uit de klauwen van een heks. Het leven is beter in het bos. Het jongetje knikte, en zei dat hij een soortgelijk verhaal had. 'Dan hebben we elkaar op het juiste moment en de juiste plaats gevonden,' zei het modder monster. Het jongetje grinnikte.

Ze gingen beiden nog dieper het bos in, en het modder monster vertelde dat hij lang onder de grond moest wonen, bij de ondergrondse heks. Hij werd daar opgesloten gehouden in een klein kooitje. 'Blij dat je vrij bent nu,' zei het jongetje. 'Ik zat in een zelfde situatie. Het is goed om de bomen te ruiken en de frisse lucht van het bos. Dat is zo genezend.'

'Precies,' zei het modder monster. 'Mijn heks spoot altijd met smerige parfumspuiten en haar nagellak op haar lange nagels stonk.'

De twee hadden elkaar veel te vertellen en konden al vanaf het directe begin goed met elkaar opschieten. Na een tijdje lopen kwamen ze een koningskind tegen. Het jongetje vroeg zich af wat een koningskind zo helemaal alleen in het bos moest. Hij groette het koningskind.

'Wat ben ik blij jullie te zien,' zei het koningskind. 'Ik ben zo lang alleen geweest hier, en nu eindelijk heb ik jullie gevonden. Ik ben van het koninklijk paleis weggelopen. Niets mocht. Ik mocht zelfs niet naarbuiten anders zou ik zogenaamd vies worden.' Het koningskind trok toen een vies gezicht om na te doen hoe ze naar hem deden. 'Ik kan het niet meer,' zei het koningskind. 'Ik ben er helemaal klaar mee. Het was niet goed voor mij om daar te leven.'

Het jongetje knikte. 'Dan zit je in hetzelfde schuitje als ons. Wij zijn ook ontsnapt,' zei het jongetje.

'Goed dan dat we elkaar zijn tegengekomen,' zei het koningskind. 'We kunnen dan misschien nog veel aan elkaar hebben.'

'Welkom in de club,' zei het modder monster.

'Wat voor een club is het ?' vroeg het koningskind.

'De club van de ontsnapten,' grinnikte het modder monster.

Ook het jongetje moest grinniken, en toen grinnikte het koningskind ook.

'Nu moeten we alleen nog een plaats hebben om te leven,' zei het koningskind.

Ze liepen door in het bos, en kwamen na een tijdje aan bij een huisje wat onbewoond scheen te zijn. Alle spullen waar hier oud, en alles lag onder de stof, alsof er niemand in vele jaren was geweest.

'Hoera,' zei het koningskind. 'Een verlaten boshuisje.'

'Hier kunnen we wonen,' zei het jongetje, die al direct alles begon te ontstoffen.
'Een beetje schoonmaken kan geen kwaad,' grinnikte het modder monster. Er waren precies drie bedden. Nadat ze de boel hadden schoongemaakt en wat hadden gegeten en gedronken gingen ze alledrie slapen, want ze waren erg moe geworden.

Maar middenin de nacht werd er op de deur geklopt. Er stonden tien soldaten aan de deur. Het jongetje had de deur opengemaakt en liet ze binnen. Het koningskind was ook wakker geworden, en kende de soldaten niet. 'Wie zijn jullie ?' vroeg het koningskind.

Maar de soldaten gaven geen antwoord. 'Misschien hebben ze honger,' zei het modder monster. Het jongetje gaf hen wat te eten. Er waren nog genoeg verzamelde bessen.

Na een tijdje zei een soldaat wat : 'Ach.'

'Ach ?' vroeg het jongetje. 'Is er wat gebeurd ?'

'Nee,' zei een andere soldaat.

'Dus jullie komen zomaar even op bezoek,' zei het koningskind. 'Gezellig.'

'Gezellig,' zei een andere soldaat.

'Ik heb het altijd koud,' zei weer een andere soldaat.

'Hoe komt dat ?' vroeg het jongetje.

'Nee, dat is zijn naam,' zei weer een andere soldaat.

'Oh,' zei het jongetje. 'Wat een grappige naam. En hoe heet jij ?'

'Ik ben te dik,' zei de soldaat.

'Ja, maar je bent helemaal niet dik,' zei het jongetje.

'Het is mijn naam,' zei de soldaat. 'Te Dik. Te is mijn voornaam, en Dik is mijn achternaam. Ik kan er niets aan doen dat ik zo heet.'

'Dat klopt,' zei het jongetje. 'Nou, een mooie naam, en ik hoop dat je zelf ook je naam leuk vindt.'

'Hij vind nooit iets leuk,' zei weer een andere soldaat.

'En wie ben jij ?' vroeg het jongetje.

'Ik ben Klaas,' zei de soldaat. 'Klaas de Kale.'

'Maar je bent helemaal niet kaal,' zei het jongetje. 'Oh wacht, het is zeker je achternaam.'

'Ja,' zei de soldaat. 'En ik ben er helemaal niet blij mee. We zijn ontsnapt uit een ver land.'

'Ah,' zei het koningskind. 'Nou, welkom in de club van de ontsnapten. Wij zijn allemaal ontsnapt.'

'Aha !' riepen de soldaten blij. 'Dus wij kunnen hier blijven ?'

'Natuurlijk,' zei het modder monster. 'Wij horen allemaal bij elkaar. We maken er nog wel tien bedden bij. Het huisje is net groot genoeg.'

'Mag de prinses hier ook wonen ?' vroeg één van de soldaten. 'Wij hebben ook haar meegenomen.'

'Waar is ze ?' vroeg het koningskind.

'In een envelop,' zei de soldaat, en haalde een verfrommelde envelop uit zijn zak.

'Niet te geloven,' zei het jongetje.

Het modder monster kwam dichterbij de envelop en keek er naar. 'Ze woont in deze envelop ?' vroeg hij.

De soldaat knikte. 'Ja,' zei hij. 'Het is een plaatje.'

'Leuk,' zei het modder monster. 'En wat was de reden waarom jullie met haar zijn ontsnapt ?'

'Ze moest altijd in de keuken werken, en mocht niks. Ze is nog maar een kind,' zei de soldaat.

'Goed dat jullie voor haar opgekomen zijn,' zei het koningskind, terwijl hij een buiging maakte voor de soldaten en zijn hoed afnam. Er zat een veer op zijn hoed, als een pluim.

'Mogen wij haar zien ?' vroeg het jongetje.

'Nee,' zei de soldaat. 'Het plaatje is uit een boek geknipt. Ze moet voorlopig in de envelop blijven.'

'Oh,' zei het jongetje. 'En waarom is dat ?'

Maar de soldaat zweeg.

Alle soldaten die hun naam nog niet hadden gezegd begonnen toen te vertellen hoe ze heetten. Het waren allemaal lange getallen, en ze hielden maar niet op. 'Stop, stop,' zei het jongetje. 'Het is wel duidelijk en klaar dat jullie nieuwe namen nodig hebben. Jullie namen zijn eindeloos. Dat is niet echt handig.'

'Wij zijn van het land Eindeloos,' zei een soldaat.

'En wie regeert dat land ?' vroeg het jongetje.

'Koning Eindeloos,' zei de soldaat.

'En dat is ook een plaatje ?' vroeg het jongetje.

'Nee,' zei de soldaat. 'Een bal. Die rolt altijd door de straten heen om de boel in de gaten te houden. Er gebeuren daar vreemde dingen.'

'Zoals wat ?' vroeg het jongetje.

'Een bril,' zei de soldaat.

'Een bril ?' vroeg het jongetje.

'Iedereen moet een bril dragen zodat ze alleen zullen zien wat de koning wil dat ze zien,' zei de soldaat.

'En wat zien ze dan ?' vroeg het jongetje met verbazing.

'Plaatjes,' zei de soldaat. 'De koning houdt van plaatjes.'

'Wat zijn dat voor plaatjes ?' vroeg het jongetje.

Maar de soldaat zweeg.

Het jongetje zuchtte. 'Plaatjes met praatjes,' zei een andere soldaat.

'Ik kan me voorstellen dat jullie zijn ontsnapt,' zei het jongetje.

'Ik niet,' zei de soldaat. 'Het was best leuk.'

'Wie ben jij dan ?' vroeg het jongetje. Toen noemde de soldaat een lang nummer op wat maar niet stopte.

'Heb je ook een andere naam ?' vroeg het jongetje.

'Nee,' zei de soldaat.

'Maar waarom ben je dan ontsnapt ?' vroeg het jongetje.

'Tja, dat weet ik ook niet,' zei de soldaat. 'Gewoon omdat de anderen het ook deden.'

'Een nalopertje dus,' grinnikte het koningskind. Ook het modder monster grinnikte.

'Maar de andere soldaten zijn dus ontsnapt omdat ze de prinses willen helpen,' zei het jongetje.

'Dat zeggen ze,' zei de soldaat. 'Maar de prinses had het best naar haar zin. Ze hoefde helemaal niet in de keuken te werken. Allemaal leugens.'

'Tegengestelde verhalen dus,' zei het jongetje. 'En wat zegt de prinses er zelf van ?'

'Die praat niet,' zei de soldaat. 'Ze is nog te jong om te praten. Plaatjes praten pas als ze zes zijn.'

'Misschien als het koningskind en de prinses later groot zijn ze met elkaar kunnen trouwen,' zei het jongetje, 'dan kunnen we een nieuw land bouwen hier in het bos, het land van de ontsnapten.'

'Dat kan niet,' zei een soldaat. 'Ze moet in de envelop blijven. Alleen daar is ze veilig.'

'Dat is ook niet gezellig voor haar,' zei het jongetje.

'Het is een tover envelop,' zei de soldaat. 'Er is een land in de envelop. Daar heeft ze het goed, en zo moet dat blijven.'

'Kunnen wij haar daar bezoeken ?' vroeg het modder monster.

'Ja, als je een plaatje wordt,' zei de soldaat.

'Hoe worden we een plaatje ?' vroeg het jongetje.

'Koning Eindeloos maakt plaatjes,' zei de soldaat. 'Hij rolt over mensen heen, en dan zijn het plaatjes.'

'Wow,' zei het jongetje. 'Maar jullie zijn van hem ontsnapt. Is er ook nog iemand anders die plaatjes maakt ?'

'Ja,' zei de soldaat. En toen noemde hij een eindeloos getal op.

'Waar is hij ?' vroeg het jongetje.

De soldaat haalde een verfrommelde envelop uit zijn zak.

'Oh, het is ook een plaatje ?' vroeg het jongetje.

'Ja,' zei de soldaat.

'En hoe gaat dat precies ?' vroeg het jongetje.

'Het is een plaatje van een bal,' zei de soldaat, 'en het werkt ongeveer op dezelfde manier.'

'Ja, maar hoe dan ?' vroeg het jongetje. 'Een bal op een plaatje kan toch niet rollen ?'

De soldaat haalde het plaatje uit de envelop. De bal op het plaatje bewoog, en begon in het rond te rollen. 'Wow,' zei het jongetje verbaasd, 'maar de bal kan niet uit het plaatje ?'

'Nee,' zei de soldaat.

'Maar hoe worden wij dan een plaatje ?' vroeg het jongetje.

De soldaat keek een andere soldaat aan, maar die keek weer naar een andere soldaat.

'Wij weten niet hoe hij het doet,' zei Te Dik.

'Praat hij ook ?' vroeg het modder monster.

'Nog niet,' zei Te Dik. 'Hij is nog geen zes.'

'Ik heb nog wel wat,' zei Klaas de Kale, en haalde een stuiterbal uit zijn zak. De stuiterbal begon direct in het rond te stuiteren, en had flink veel babbels.

'Dat kan, ja, dat kan,' zei de stuiterbal. 'Plaatje worden zei je ? Heel simpel.' En hij vloog op het jongetje af, en begon op het jongetje te stuiteren, die even later helemaal platgewalst was als een plaatje. 'Hoera !' riep het jongetje. 'Nu kan ik de prinses ontmoeten !'

'Ja, wacht even, dat gaat zo maar niet,' zei de stuiterbal. 'Je bent veel te groot. Je past de envelop niet in.'

'Wie kan me dan kleiner maken ?' vroeg het jongetje.

'Het plaatje krimpt vanzelf wel,' zei de stuiterbal. 'Even geduld hebben.' Ook het modder monster en het koningskind werden tot plaatjes gemaakt. De tien soldaten moesten de plaatjes en de envelop bewaken. Na een paar dagen waren de plaatjes genoeg gekrompen en konden ze de envelop in. Ze kwamen in een prachtig land, in een prachtige natuur met prachtige hangende bomen waar de lieflijkste bloemen en bloesem in groeiden, en allerlei prachtig kruid hing daar. Maar de prinses konden ze niet vinden. Plotseling zagen ze de stuiterbal. 'Volg mij,' sprak de stuiterbal. Hij leidde hen naar een hele speciale boom waar het plaatje van de prinses ergens hing. Maar de wind waaide het plaatje weg. 'Volg mij !' riep de stuiterbal. Hij stuiterde achter de wind aan, en het jongetje, het koningskind en het modder monster volgden hem. 'Hebbes !' riep de stuiterbal. Het plaatje was op de grond gevallen en helemaal onder de modder. 'Een modder prinses,' zei het koningskind. 'Misschien kan ze dan wel later met het modder monster trouwen.'

'Ik trouw niet !' bulderde het modder monster en greep grinnikend het koningskind en smeerde hem in met modder. 'Nu ben jij een modder prins, dus dan kan jij misschien later als je groot bent wel met haar trouwen.'

'Ja,' zei het jongetje, 'en dan kunnen we hier misschien het nieuwe land van de ontsnapten bouwen.'

'Goed idee,' zei de stuiterbal. 'Welkom in mijn boek, waar jullie veilig kunnen wonen. Ik ben koning stuiterbal en met jullie heb ik zo waardige opvolgers. Ik heb namelijk andere dingen te doen. Maak er wat moois van !' Toen stuiterde de stuiterbal weg. Toen zijn ze begonnen het nieuwe land te bouwen, en toen de prins en de prinses groot waren geworden trouwden ze met elkaar. Er was een groot feest en er waren inmiddels vele ontsnapte plaatjes bijgekomen. En ze leefden nog lang en gelukkig.

Het Gok Monster

Haar moeder noemde haar "Keren". Dat klonk ook lekker makkelijk, zodat als ze ergens zou komen waar ze niet mocht komen, of iets aan zou raken wat ze niet aan mocht raken, dan hoefde haar moeder alleen maar haar naam te roepen. Maar op een dag lette moeder even niet goed op, en Keren rende zo het huis uit, het bos in. Moeder had gewaarschuwd tegen het gok monster wat daar zou wonen, en kinderen opvrat, maar Keren bleef maar rennen, dieper het bos in.

Na een tijdje rennen kwam Keren aan bij een huisje. Het meisje ging naar binnen. Niemand scheen hier te wonen. Er lag allemaal stof. Er stond een klein barretje in de hoek, en er kwam een hoofd van een beest langzaam naar boven. Keren schrok.

'Wie bent u ?' vroeg Keren. Het beest liet zichzelf meer en meer zien. Het was een enorm groot beest, als een monster. 'Ik ben het gok monster,' zei het beest.

'Mijn moeder heeft mij tegen u gewaarschuwd,' zei Keren.

'Waarom ben je hier dan, dom kind ?' zei het gok monster. 'Weet je dan niet dat ik kinderen verslindt ?'

'Jawel,' zei Keren, 'maar thuis is het ook niet goed.'

'Oh, waarom niet ?' zei het gok monster.

'Ik wil daar liever niet over praten,' zei Keren. 'Eet me alsjeblieft op. Dan is het voorbij.'

'Wacht, dat gaat zo maar niet,' sprak het gok monster. 'Ik ga daar altijd zorgvuldig mee om. Ik selecteer de kinderen. Ze komen niet zomaar binnen. Ik ben daar gek.'

'Waar moet ik aan voldoen om bij u binnen te komen ?' vroeg Keren.

Het monster kwam dichter en dichter bij haar. Hij begon haar van top tot teen te bekijken. 'Mjah,' zei het monster. 'Daar ga ik het echt niet voor doen. Ga maar weer naar huis, want dit is niks.'

'Wat !' riep Keren. 'Wat is er mis met mij ?'

'Helemaal niks,' zei het monster. 'En dat is jouw probleem. Je hebt nog helemaal niets meegemaakt. Er zit geen scheurtje in je kleren. Er zit geen vlekje in je jurk. Daar ga ik niet aan beginnen. Kom maar weer terug als er echt iets mis met je is.'

Het meisje werd heel boos. 'U weet toch niet wat ik allemaal al heb meegemaakt ?' Ze pakte een stuk van haar jurk en begon er een scheur in te maken. Toen nam ze wat modder van de grond en smeerde het op haar jurk en haar gezicht. 'Goed nu ?' vroeg ze.

'Je bent wel enthousiast,' zei het gok monster. 'Veel kinderen zijn niet zo ijverig als jou, en dat is misschien ook wel jouw probleem. Je was niet eens echt bang toen je hier binnenkwam.'

Het meisje liet haar hoofd zakken. 'Volgens mij bent u het echte gok monster niet. Mijn moeder zei dat het gok monster heel gevaarlijk is en kinderen verslindt, ze besluipt en ze bespringt,' zei het meisje. 'Ik zie dat niet in u. U bent heel deftig en hoffelijk, voorzichtig en zorgvuldig, bijna zorgzaam.'

'Ik verslindt geen kinderen,' zei het gok monster. 'Ik ben een poort.'

'Een poort naar wie ?' vroeg het meisje.

'Naar een land,' zei het beest.

'Wat voor land ?' vroeg het meisje.

'Dat ga ik je niet vertellen, zoals jij ook geheimen voor me hebt,' zei het beest.

'Okay dan,' zei het meisje, en begon haar hele levensverhaal te vertellen.

'Interessant,' zei het beest.

Toen ze daarmee klaar was vroeg ze : 'Kom ik nu in aanmerking ?'

'Het zijn maar kleine dingen,' zei het beest. 'Zoals ik al zei : Je hebt nog niets meegemaakt.'

'Maar vertel me dan in ieder geval over het land waar u de poort van bent,' zei het meisje.

'Het is een land onder de grond,' sprak het beest. 'En je kunt alleen dieper in dat land komen door gokspelletjes.'

'Dat heeft mijn moeder me ook verboden,' zei het meisje. 'Geen gokspelletjes, want dan neemt het gok monster je mee,' zegt ze altijd.

'Ha,' zei het gok monster. 'Maar natuurlijk. Mensen hebben hun hele hebben en houwen verloren door gokspelletjes. Je hebt een verstandige moeder.'

'Ze hangt me de keel uit,' zei Keren.

'Crazy, isn't it ?' zei het gok monster.

'Ja,' zei Keren, 'dat kunt u wel zeggen.'

'Nee, ik denk dat jij gek bent, zoals veel kinderen van jouw leeftijd,' sprak het beest. 'Jullie denken

dat alles kan en mag, maar jullie zien de gevaren niet. Daar zijn ouders voor.'

'Maar het kan ook te ver gaan,' zei het meisje.

'Precies, en daar ben ik voor !' brulde het monster. 'En nu wegwezen, want bij jou zijn de rollen omgedraaid ! Niet jij hebt mij nodig, maar je ouders hebben mij nodig ! Vooruit, wegwezen nu, anders ga ik op een draf naar je ouders toe om ze uit de brand te helpen !'

Het meisje begon weg te rennen, want ze begon nu echt bang te worden. Het monster begon steeds woester te worden. 'Ik denk dat ik het niet meer wil !' riep het meisje.

'Dat is je geraden ook !' brulde het monster.

Met een gebogen hoofd kwam Keren even later thuis.

'Waar ben je geweest ?' vroeg moeder.

'In het bos, moeder. 't Spijt me, ik had het niet moeten doen,' zei Keren.
'Goed dat je omgekeerd bent dan, Keren,' zei moeder. 'Nog iets beleefd ?'

'Niks, mamma, helemaal niks,' zei het meisje.

'Je mag van geluk spreken dat je nog leeft,' zei moeder. 'Het gok monster had je kunnen verscheuren.'

'Ik weet het mamma,' zei het meisje. 'Ik denk dat ik net op 't nippertje tot mijn verstand kwam, en ik herinnerde me uw woorden.'

'Goedzo, meisje,' zei moeder. 'En je hebt je naam ook mee.'

'Dank u wel, mamma,' zei het meisje. 'Ik weet nu waarom u mij zo heeft genoemd.'

Einde

De Zwembad Machine

Toen Joep de zwemwedstrijd had gewonnen kreeg hij wel een hele merkwaardige prijs. Hij kreeg een zogeheten zwembad machine. Moeder wist niet waar ze het ding moesten bergen. Het was nogal een groot ding, en niemand wist hoe het werkte. Later kwamen ze erachter dat er een knop opzat die het ding kleiner kon maken, en zo kwam de zwembad machine bij Joep op de slaapkamer. Joep vond het wel een mooi ding. Hij kon er uren naar staren, maar wist eigenlijk niet waarvoor het was. 's Nachts gaf het ding soms vreemd licht, heel zacht, zacht groenig of blauwig. Joep werd er altijd heel dromerig van. Zijn broertje vroeg hem weleens waarvoor het ding nou eigenlijk was, maar Joep kon het hem niet vertellen. Ook zijn vader en moeder wisten het niet.

Op een dag besloot Joep het aan de badmeester te vragen, maar die wist het ook niet. Ze hadden het ding eens aangeleverd gekregen uit een ver land. Er zat wel een gebruiksaanwijzing bij, maar niemand begreep die taal. Het ding heeft toen jarenlang op Joep's kamer gestaan, terwijl niemand wist waartoe het diende. Maar op een dag ging het ding aan de wandel. Hij ging langs de ziekenhuizen en de politie-bureau's en bezocht allerlei winkels, maar deed verder niets dan kijken. De mensen vonden het heel vreemd, maar durfden niets te zeggen.

Joep kwam er al snel achter dat de zwembad machine weg was, en ging richting de stad. Ergens in een winkel vond hij de zwembad machine. De winkelier en de klanten staarden ernaar met open mond. Ze dufden niets te zeggen. Ze durfden zich zelfs niet te bewegen. 'Hey !' riep Joep tegen de machine, die inmiddels weer veel groter was. 'Wat doe je hier ?' De machine bewoog langzaam naar Joep toe. Joep keek naar de winkelier die helemaal stond te zweten van angst. 'Het ding is van mij,' zei Joep tegen de winkelier. 'Hij heeft nooit een vlieg kwaad gedaan.' De winkelier stond er als verstijfd. Ook de klanten bewogen niet, en hadden nog steeds hun mond open van verbazing of schrik. 'Kom,' zei Joep tegen de zwembad machine. 'We gaan naar huis.' De zwembad machine volgde Joep de winkel uit.

'Waarom deed je dat ?' vroeg Joep. 'Of wilde je gewoon eens ergens anders zijn ?' De machine zei niets. De machine had nog nooit gesproken, maar volgde Joep. Thuisgekomen maakte Joep de machine weer klein met een druk op een knop, en zo kwam de machine weer op Joep's slaapkamer terecht. Maar de dag erna was de machine weer weg. Hoe Joep ook zocht in de stad. Hij kon de zwembad machine niet vinden. Joep ging ook zoeken in dorpen en steden dichtbij, maar tevergeefs. Joep liet een advertentie plaatsen in de krant en meldde het aan de politie. Weken gingen voorbij, maar zonder teken van de machine.

Op een dag was Joep in het bos voor een wandeling. Opeens kwam de zwembad machine achter een struik vandaan. Hij ging recht voor Joep staan op het pad. 'Hey, jij weer !' riep Joep blij, en omhelsde de machine. 'Waar ben je geweest ? Waarom ben je hier ? Je wilde niet meer op mijn kamer staan, hè ?' zei Joep. 'Ik begrijp het wel. Eigenlijk ken ik je helemaal niet. Ik weet eigenlijk niets van je.' De machine voelde warm aan en leek wel te pruttelen. Het leek wel alsof er allerlei pompen aan gingen, en weer werd de machine enorm groot, nog wel groter dan hij ooit was. 'Hey !' riep Joep. Plotseling werd Joep naar binnen gezogen in de machine.

Binnenin was er een groot tropisch zwembad met grote pompen aan de zijkant. 'Wat gebeurt hier ?' vroeg Joep. 'Mijn eigen zwembad !' riep Joep na een tijdje. 'Dat heb ik nou nooit geweten. Je voelde je natuurlijk eenzaam. Je stond veel te lang ongebruikt en klein in mijn slaapkamer. We hebben een grote tuin. Daar kun je wel staan, en dan kunnen we zwemmen zoveel we willen.' Ergens aan de zijkant was een deur waardoor Joep weer naar buiten kon. 'Volg mij,' zei Joep blij. De zwembad machine volgde hem helemaal naar de tuin achter Joep's huis. Hier kon de machine mooi staan. Vanuit het slaapkamer raam kon Joep zo altijd naar hem kijken. Joep ging vanaf die dag vaak zwemmen in zijn nieuwe zwembad. Wel elke dag, maar op een dag was de zwembad machine weer

weg. De volgende dag stond er in de kranten dat er zomaar vanuit het niets een nieuw zwembad was gekomen, groter dan ooit. Het was een tropisch zwemparadijs. Joep kon zijn ogen niet geloven. Joep ging direct een kijkje nemen toen hij het in de krant had gelezen. Er waren heel veel mensen. 'Hey !' riep Joep naar het zwembad. 'Vond je het niet meer leuk in de tuin ? Ik begrijp het al. Je wilde nog groter zijn, en je paste niet meer in onze tuin.' De mensen keken Joep vreemd aan. 'Wat loop je daar te schreeuwen,' zei een badmeester tegen Joep. 'Dit is ons nieuwe zwembad. Maak jezelf toch niets wijs.'

'Het is mijn zwembad, mijnheer,' zei Joep. 'Ik heb het eens gewonnen met een zwemwedstrijd.' De badmeester begon hem uit te lachen. 'Grappige jongen die je er bent. Ik heb veel rare dingen meegemaakt, maar jij bent wel het allerraarste,' zei de badmeester. De volgende dag was er met grote koppen in de kranten geschreven dat er ook in andere steden en dorpen zulke grote tropische zwemparadijsen waren gekomen. Iedereen dacht dat de regering het had gedaan, maar Joep wist wel beter. Hij vroeg zich af of zijn zwembad machine misschien eieren had gelegd. Het hele land werd gevuld met zulke wandelende zwembaden. Ook gingen de zwembaden in steeds groter wordende optochten naar de zee. De hele zee werd drooggepompt, en werd tot een gigantisch groot tropisch zwembaden paradijs.

Joep vroeg zich af of dat niet een beetje teveel van het goede was. Hij vroeg zich af waar het allemaal voor nodig was. Op een dag ging hij terug naar zijn eigen zwembad. 'Hey !' riep Joep tegen de zwembad machine. 'Wat ben je aan het doen ? Wat is het plan ? De hele zee is in een zwembad veranderd !' Maar de zwembad machine zei zoals gewoonlijks niets terug, en weer keken de mensen hem vreemd aan. 'Die jongen is gek,' zeiden ze.

'Ik ben niet gek,' zei Joep. 'Ik heb het zwembad ooit eens gewonnen met een zwemwedstrijd.'

'Ja, ja,' lachten sommige mensen, 'dat zeggen ze allemaal. Kom zeg, maak dat je grootje wijs. Ga lekker naar de Chinees, wat eten, daar knap je van op.'

Maar Joep wist wel beter. Hij brak zijn hoofd over dit raadsel. 'Alsjeblieft, spreek tot me !' riep hij tot het tropische zwembad. 'Herinner je je hoe je altijd op mijn slaapkamer stond met je zachte groenachtige en blauwachtige gegloei waardoor ik zo dromerig werd ? En herinner je je hoe we eens samen een wandeling door het bos maakten ?' Steeds meer mensen keken de jongen lachend aan. 'Kom jongen, kom naar binnen en ga lekker zwemmen,' zeiden ze. 'Zwembaden praten niet. Die zijn er om in te zwemmen. Meer niet.' Maar Joep wist wel beter. Hij liep naar de muur van het zwemparadijs, en begon hem te aaien en te knuffelen. 'Toe nou,' zei hij. 'Wordt nou eens wakker. Ken je me echt niet meer, of is dit waar je wezen moet ?'

Met een gebogen hoofd ging Joep naar huis. Hij ging die avond vroeg naar bed. Midden in de nacht had hij een droom. Hij droomde dat hij langs het strand liep, en een grote vogel kwam in de verte op hem af, en pikte hem toen op. 'Hey !' riep Joep. 'Waar gaan we naartoe ?'

'Naar het zwembad paradijs,' zei de vogel. De vogel vloog heel hoog met hem, naar een andere planeet. Hier stonden allemaal prachtige grote machines met grote pompen. 'Dit lijkt wel op waar ik woon !' riep Joep.

'Met een verschil,' zei de vogel.

'Wat voor verschil ?' vroeg Joep.

'Nou,' zei de vogel. 'Ga maar eens kijken.'

De vogel zette hem af bij een zwembad, en Joep ging door de grote deur naar binnen. Er stonden allemaal lage tropische muurtjes die heel warm waren en waar allerlei struikjes op groeiden. Nog steeds leek het heel erg op zijn eigen zwembad. Overal aan de zijkant waren grote pompmachines.

'Wat gebeurt hier ?' riep Joep.

Een badmeester kwam op Joep af. 'Wat denk je ?' vroeg hij. 'Lijkt me duidelijk, hè ?'

'Zwemmen ?' vroeg Joep.

'Nee, er worden hier aardappels gekookt, nou goed,' zei de badmeester.

'Waarom ben ik hier ?' vroeg Joep.

'Had jij niet ooit eens een zwembad machine gewonnen ?' vroeg de badmeester.

'Ja, ooit,' zei Joep, 'maar die is toen aan de wandel gegaan.'

'Heb je enig idee waarom ?' vroeg de badmeester.

'Waarschijnlijk omdat hij grote ambities had,' zei Joep.

'De zwembaden bevatten de tranen van de mensen, Joep,' zei de badmeester. 'Ze hebben een grote opdracht. Het zijn tranen-pompen.'

'Wat gaat er nu gebeuren ?' vroeg Joep.

'Ze moeten alle tranen verwerken,' zei de badmeester.

'Wat maken ze ervan ?' vroeg Joep.

'Films,' zei de badmeester. 'Aan de achterkant van het apparaat wat je had gewonnen zat een klein knopje waardoor het tot een bioscoopje zou worden.'

'Niemand vertelde me erover,' zei Joep.

'Dan weet je het nu,' zei de badmeester. 'Beter laat dan nooit.'

Joep werd wakker badend in zweet. Alles was een droom geweest, ook dat hij de zwembad machine won. Hij had heel lang en vreemd gedroomd. Vandaag waren de zwemwedstrijden. Joep werd eerste en won de hoofdprijs : een filmprojector met een hele doos vol films. Glimlachend dacht hij terug aan zijn droom.

Einde

De Anandez

De Anandez, de grote ijszee, was het land aan het overstromen. Het scheurde families uit elkaar als lappen poppen. Eigenlijk bleef het maar bij één grote golf die alles overspoelde, en toen trok de zee zich weer terug, maar het kwaad was al geschied. Niemand was nog dezelfde sinds die dag. Het was alsof er iets geknapt was in de hersenen van de mensen. Velen hadden hun geheugen verloren. Velen begonnen totaal doelloos rond te zwerven ... als zombies. Weer anderen begonnen vreemde dromen te krijgen. Allen wisten ze dat de Anandez had toegeslagen. Dat was nu diep in hun geheugen gegrift, en spoelde eigenlijk alles weg. Hun leven draaide nu om de Anandez, en altijd verwachtten ze dat de Anandez weer opnieuw zou toeslaan, maar dat gebeurde niet. De dijken werden enorm versterkt en hoger gemaakt. In grote angst werd het land zelfs overdekt, wat de definitieve scheiding betekende tussen mens en zee. De mens leefde nu in een schelp. Genieten op het strand was er niet meer bij. De mensen zochten nu de overdekte bosrivieren op. Hier probeerden ze een nieuw leven te vinden. Velen wilden niet meer naar huis. Ze hadden daar een groot trauma opgelopen door het toeslaan van de Anandez. Al hun bezittingen hadden ze achter gelaten. Ik spreek dan over de rest van de inwoners van het land, want de meesten waren omgekomen door de Anandez.

Dat ik het nog kan navertellen is een wonder. Ik woon gelukkig diep in het land, en ik stond in de slaapkamer toen het gebeurde. Bij mij reikte de golf net tot het dak, tot de vensterbank van de slaapkamer. Ik kon het zo buiten zien gebeuren. Zij die voor mij woonden hadden minder geluk. In ieder geval was ineens het dak onder het raam van de slaapkamer bedekt met sneeuw en ijs, en toen zag ik dat de zee zich langzaam begon terug te trekken. Maar de golf had velen meegesleurd. Ik woonde op het randje van het natuurgeweld. Voor mij was het erop of eronder. Ik was mijn vrouw dankbaar dat ze dit huis had gekozen. Iets dichter bij de zee en we hadden niet meer geleefd. Iedereen die dichtbij de zee woonde werd door de golf meegesleurd naar God weet waar. Er moest een nieuwe regering komen, want die leefden dichtbij de zee.

Ik was dan één van de velen die nu vreemde dromen begon te krijgen. Er was ook iets in mijn hersenen geknapt. Ook was ik een groot deel van mijn geheugen kwijt, maar niet alles. Gewoon om het te kunnen verwerken wilde ik de Anandez eens opzoeken, maar dat mocht niet. De dijken waren zwaar bewaakt. Niemand kon erdoor naar de ijszee. Het was afgesloten terrein. Ik moest me daarbij neerleggen, maar eigenlijk wilde ik dat niet. Ik heb me toen voorgedaan als wetenschapper, en na veel gesprekken lieten ze me eindelijk door. Er waren altijd uitzonderingen op de regel, en ik bleek er aan te voldoen. En het was ook zo : Ik wilde de Anandez onderzoeken. Ik wilde meer van de Anandez weten. Via een streng bewaakte tunnel kwam ik op het verwilderde strand van de grote ijszee. Er was hier geen kip. Er was een begeleider bij me, een gids. Zijn regenpak was blauw, wit en oranje. Ook had hij een helm op. Het was best donker dus hij had een soort lantaarn of schijnwerper meegenomen. Hij was nogal enthousiast over een bepaalde vissensoort : ijshaaien. Die

konden geweldig snel zwemmen en hoge sprongen maken. Ze waren veelal wit. We liepen dichter naar de zee toe, en toevallig zagen we er een paar. Het was een wonderlijk gezicht.

De keer daarop ging mijn vrouw ook mee. Ze had zich extra stevig ingepakt, want het was een koukleum. 'Dit is hem dan,' zei ik tegen mijn vrouw. 'De Anandez, de grote ijszee, die onze hele familie uit elkaar heeft gescheurd.' Ik moest mijn vrouw van alles uitleggen, want het grootste gedeelte van haar geheugen was weg. Gelukkig herinnerde ze zich mij wel. 'Hoe kan ik jou nou ooit vergeten,' zei ze altijd. 'Dat is toch onmogelijk.' Maar ja, er waren zoveel mensen die mij niet meer herinnerden. We liepen langs het strand, en de gids vertelde ons veel over de Anandez. Het was weer dezelfde gids, en hij had weer een helm op. Hij scheen met zijn lantaarn op het water. Mijn vrouw wilde de ijshaaien wel graag zien, maar ze waren er dit keer niet. De gids begon vreemd te fluiten, waar we wel even van opkeken. Uit de golven kwam een vrouw omhoog, die toen naar ons toeliep over het water. Ze was gewikkeld in lange doeken. 'Wat gebeurt hier !' riep ik. Er was ineens overal storm. Ik zag mijn vrouw nog wegrennen, en de gids zag ik al helemaal niet meer. Ik begon te roepen, maar mijn stemgeluid kon niet tegen de storm op. Ik werd opgenomen als een veertje en over het strand geslingerd. "Anandez," zei een stem. De vrouw met de doeken was erg dichtbij me nu. Ik wist niet waar ik was. Haar doeken hingen over mij. Ik werd badend in zweet wakker. Alles was maar een droom geweest. Ik greep om me heen, en greep naar de plaats waar mijn vrouw altijd lag, maar ze lag er niet. Uit angst riep ik haar, en al snel kwam ze de slaapkamer binnen. Ze was even in de badkamer geweest. Ik vertelde haar de droom. "Ik heb iets soortgelijks gedroomd," zei ze. "Daarom ging ik naar de badkamer om even mijn gezicht nat te maken." Ik omhelsde haar. In elkaars armen probeerden we weer verder te slapen, maar dat werkte niet echt. Ze bleef maar praten. "Praat tot me," zei ze weleens als ik dreigde in te dutten.

"Sorry, ik probeer te slapen," zei ik.

Na een tijdje sliep ze, en kon ik ook slapen. Weer droomden we over de Anandez. Het was een vrouw die sprak dat ze de zon had overwonnen. Ze noemde het een stinkende bal. In haar wereld draaide alles om de ijszee, die als een echo-machine was. De echo's vervormden in de wind, en daarom moest men zo dicht mogelijk bij de echo-machine komen. Mijn vrouw en ik waren verbaasd dat we weer beiden dezelfde droom hadden gehad. Mijn vrouw maakte toen een lied over de Anandez :

Anandez, de grote ijszee,
Als een echo in de wind,
Zoveel geheimen draag je,
Die maar nooit worden gevonden,
Want de stormen zijn te zwaar

Anandez, maar zo kan het toch niet altijd blijven,
Anders is het met ons gedaan

Anandez, groot raadsel in de wind,
Toon ons toch jouw sleutel,
Leid ons toch de weg in dit bestaan,
Leer ons elkaar te verstaan

Anandez, jij scheurde ons allen uiteen,
En nam vele levens, waar zijn zij heen ?
Anandez, niets of niemand schijnt jou te kunnen stoppen,
En wij kwijnen allen weg,
Of is dit juist de weg ?

Anandez, jij komt altijd op in de morgen,
Als het morgenrood, jij hebt de zon verslagen,
Dan kijken we allen naar het ijs,
Hebbende zoveel vragen

Anandez, wat heeft de nacht met ons gedaan,
Jij brengt ons zoveel dromen,
Anandez, alles wat wij grijpen glijdt weg,
En wij worden zelf weggegrepen

Anandez, er is zoveel wat wij niet begrijpen,
Als een ons overspoelende zee van ijs,
Jij hebt ons meegenomen, jouw gezicht getoond,
In jou zijn wij wijs

Anandez, door vreemde dingen breng jij ons dichter bij elkaar,
Zo ver weg en toch dichtbij, mogen wij elkaar verstaan,
Het wonder van ijs is iets wat wij niet kennen,
Maar langzaam maar zeker mogen wij er aan wennen,
Anandez, kom snel terug,
Jij bent maar een droom,
Alles wat jij doet is verborgen geluk

Anandez, kom snel,
Praat met ons, leer ons jouw spel,
Wanneer wij in de ochtend ontwaken,
Zijn wij nog steeds in jouw droom,
Jij bent de gids tussen de doeken en de dekens

Oh, jij ijszee, zo warm en diep,
Zo verborgen, jij bent het die ons riep,
Oh ijszee van boven, oh hemelse taal,
Anandez, kom snel,
Jij bron beter dan de zon

In jou is al het licht en leven,
In jou is al het vuur om bruggen te bouwen,
Nee, warmer dan jij is er niemand,
Oh, hemelse zee van echo's,
Tot jouw geheim zwemmen wij

Mijn vrouw zong maar door. Ze was inmiddels achter de piano gaan zitten. De nacht erop had ik een droom dat ze een standbeeld was en eeuwig zong. Ze was door de Anandez gezonden.

Einde

Het Snoep Wat Niet Zoet Was

En als je dan denkt dat snoep altijd zoet is, dan heb je het mis. Want dokter Onzoet Snoep maakte snoep wat niet zoet was, alleen heel soms. Hij was een kleermaker die de mooiste kleren van snoep maakte. Hij woonde in het stadje Tigubriel, net achter de brug. Hij was dag en nacht bezig de mooiste kleren te maken van het onzoete snoep, en daar tussendoor was hij dokter. Hij genas de mens door het onzoete snoep. Soms hoefden ze het alleen maar te dragen, of soms moesten ze het slikken, eten of drinken. De dokter was van alle markten thuis.

Hij had daarvoor een bepaald kabinet, en ook nog een heleboel kabinetten in zijn magazijn. Maar op een dag werd de dokter zelf ziek, en hij kon zichzelf niet genezen.Hij moest toen een lange reis door het bos maken naar een heks. Hij was zo ziek dat hij dwars door de sloten strompelde en niet op het pad kon blijven. Helemaal verwilderd en nat kwam hij aan bij de heks. Hij trilde en beefde van zijn nare ziekte. 'Och jongen,' zei de heks, 'jij bent er echt slecht aan toe. Goed dat je naar mij toe bent gekomen.'

'Kunt u mij alstublieft helpen,' sprak de dokter. 'Ik ben zo ziek, en geen van mijn onzoet snoep kan mij nog redden.'

'Natuurlijk,' zei de heks. 'Er is namelijk iets wat aan jouw verzameling ontbreekt.'

'Wat dan ?' vroeg de dokter.

'Een fiets !' sprak de heks. 'Je moet er gewoon eens op uit gaan en de wereld bekijken op een doodgewone fiets.'

'U maakt zeker een grapje,' sprak de dokter een beetje beledigd. 'Dat heb ik nu nooit tegen mijn patienten gezegd dat ze er op uit moeten met een fiets. Ik had altijd wel een middeltje voor ze.'

'Jawel,' zei de heks, 'maar je hebt ze lui gemaakt met al die middeltjes en al die zotte snoep kleren. Een mens moet er op uit om zo daadwerkelijk te genezen, en daarmee basta.'

De heks gaf een fiets aan de dokter, en de dokter deed wat hem was opgedragen. 'Baadt het niet, dan schaadt het niet,' sprak de dokter tegen zichzelf. Hij begon op de knopjes van de fiets te drukken, en tot zijn grote verbazing kreeg de fiets vleugeltjes, en zo kon hij overal naartoe vliegen. Hij was een nieuwe dokter geworden.

'Waarom komen er geen mensen meer ?' vroeg de dokter zich af nadat hij een hele lange reis had gemaakt. Het leek wel alsof de mensen hem waren vergeten, alsof hij honderd jaar was weggeweest. 'Het komt vast door de heks,' sprak de dokter, en ging weer terug naar de heks, op zijn vliegende fiets.

'Zeg heks,' sprak de dokter, 'nu moet je toch eens even luisteren. Ik kom terug van een lange reis

over de wereld. Ik ben door velden en dalen gegaan, en heb alles gezien wat er te zien valt, en alles beleeft wat er te beleven valt, maar nu ben ik mijn patienten kwijt. Niemand komt nog, en niemand draagt mijn kleren nog.'

'Dat komt,' zei de heks, 'omdat het een betoverde fiets is. Zoals ik al zei heb jij mensen lui gemaakt met al je middeltjes en mooie kleren. Toen jij er niet meer was hebben ze andere oplossingen bedacht, en zijn ze zelf creatief geworden. Ze hebben je niet meer nodig, maar ik heb een ander baantje voor je.'

'En dat is ?' vroegde dokter.

'Kom maar mee,' sprak de heks, en leidde hem door een lange gang in haar huis. De gang leidde tot diep onder de grond. Ze kwamen in een ruimte waar allemaal grote ketels aan het pruttelen waren.

'Hier worden fietsen gemaakt van toversnoep, zoals je eigen fiets,' sprak de heks. 'Zo mag je je snoepwinkel houden, maar ga je er ook snoepfietsen bij verkopen, zodat de mensen niet lui worden.'

Dokter Onzoet begon helemaal te stralen. 'Dat is een heel bijzonder plan, heks,' sprak dokter Onzoet. 'Ik ben blij dat je me hebt geholpen.'

En zo gebeurde het. Dokter Onzoet werd ook fietsenmaker, en al gauw had hij meer klanten in zijn snoepwinkel dan hij ooit had gehad.

Het Boek van Gertje

Het regent vandaag, Gertje loopt hard. Snel naar mamma, want die wacht. De school is net uitgegaan. Maar thuisgekomen is z'n moeder in een draak veranderd. Wat nu ? Langzaam komt z'n moeder op hem af. Gertje geeft een gil. Misschien dat ze hem wel wil opeten. Gertje rent snel naar buiten. Maar buiten staat er een meneer in een lange zwarte jas. Wie ben jij dan ? schreeuwt Gertje. Snel uit de weg, want mijn moeder is in een draak veranderd.

Maar de man met de lange jas grijpt Gertje in z'n kraag en loopt met hem naar buiten naar een busje. Hij wordt achterin gesmeten, en de man gooit de autodeur hard dicht, en loopt dan naar de voorkant, waar hij instapt. Snel wordt het busje gestart, en al snel rijden ze weg. Gertje weet niet wat nu beter is. Hier in deze auto of bij z'n moeder die in een draak is veranderd. Na een lange tijd wordt Gertje uit de auto gehaald. De man in de lange jas is in een zwarte wolf veranderd. Wat een paniek. Snel geeft Gertje hem een duw. Uit de weg jij, schreeuwt hij. Nu moet Gertje hard

hollen, anders is hij er misschien geweest. Misschien heeft die wolf ook wel honger, net als zijn moeder. Snel rent Gertje het bos in. Diep in het bos vindt hij een boek. Het is een boek over vlinders. Hij herkent dit boek, maar weet het niet zeker. Had hij vroeger ook zo'n boek. Is dat boek soms van Gertje geweest ?

Snel rent hij door met het boek, want stel dat die wolf nog steeds achter hem aanzit. Onderweg vindt hij een rood kapje. Snel raapt hij het kapje op en rent verder. Waar zal Gertje nu naartoe gaan ? Opeens staat de man met de lange zwarte jas weer voor hem. Hij beweegt niet. Het is een standbeeld. Gelukkig, dacht Gertje, en rende verder.

Hoe dit allemaal afloopt, lees je in het boek van Gertje. Maar waar is dat boek dan ? Weet je het nog niet ? Dit is het boek van Gertje. Waar gaat het dan over ? Dan moet je verder lezen. Wat staat er dan allemaal in ? Lees zelf maar :

Het regent vandaag, Gertje loopt hard. Snel naar mamma, want die wacht. De school is net uitgegaan. Maar thuisgekomen is z'n moeder in een draak veranderd. Wat nu ?

Maar ik dacht dat het allemaal over vlinders ging ? Dan heb je het boek van Gertje niet goed gelezen.

De Meloen en de Grenadine

"Weet je hoeveel ik van je houd ?" zegt de meloen tegen de grenadine .... "Zoveel als van hier tot de zon en terug ..."

"Nou, weet je dan hoeveel ik van jou houd ?" zegt de grenadine tegen de meloen ...

"Nou ?" vraagt de meloen .....

"Tot de deur en terug," zegt de grenadine ....

"Ah, zo'n klein stukje maar ?" vraagt de meloen zielig ....

"Nou, je moet eens weten," zegt de grenadine, "ik sta elke nacht voor jou op wacht .... daar bij de deur .... Ik blijf altijd dichtbij je ....."

"Ah," zegt de meloen .... "nu zouden we beiden bijna ruzie krijgen om een lineaal. Liefde kunnen we niet meten, het zit 'em in andere dingen ....."

"Precies," zegt de grenadine, "Liefde zit in kleine dingen, klein genoeg om een splinter uit je arm te krijgen. Liefde is als een pincet."

"Ja," zegt de meloen, "en Liefde kan ook in hele koude dingen zitten, zodat wanneer er brand is, de

Liefde de brand kan blussen. En sneeuw is toch ook iets heel moois ?"

"Ja," zegt de Grenadine, "maar houd nu maar even je mond dicht, ik begin moe te worden ... Voor jou is de dag net begonnen, maar voor mij eindigt de dag ...."

"Ja, Grena, je hebt gelijk," zegt de meloen, "en de Liefde moet ook rusten. Slaap zacht ....."

"Prettige dag, meloen," zegt de grenadine .....

De Grenadine en de Meloen ... Ze kunnen iedere dag maar heel even met elkaar praten, want als de grenadine slaapt, dan is de meloen op, en andersom. Ze leven in totaal verschillende werelden, met totaal verschillende wetten, maar op een punt kruizen ze elkaar ..... in de Liefde ....

Waar verschillende talen onbegrip en misschien zelfs ruzie kunnen veroorzaken, door een lineaal .... daar kan de taal van Liefde soms als een appel komen, om de lineaal te breken, om een brug te slaan, om harten te verbinden, die eigenlijk bij elkaar horen ..... De appel brengt overzicht, om te zien waar Liefde vandaan komt. Niet hoe groot Liefde is, of hoe ver liefde reikt, want de Liefde kun je niet meten ..... Je kunt de Liefde alleen eten, en zoeken naar zijn taal, wat hij bedoelt. Vormen, kleuren en symbolen zijn slechts talen, elk met zijn eigen betekenissen. Daarom kun je het best achter woorden kijken, waar de woorden vandaan komen. Daarom kun je het best achter beelden kijken, waar die beelden vandaan komen, en waar ze naartoe gaan .... want een ieder spreekt een andere taal. En op die kruispunten der talen, kunnen we beginnen elkaar te begrijpen, kunnen we beginnen elkaars hart te zien ..... kunnen we de linealen verbranden .... en leven zoals de meloen en de grenadine ......

Escaping the Mind

Ik zag mezelf in een hal vol met slijmerige vissen als inktvissen, octopusen, allemaal heel tropisch. Sommigen van hen gaven licht. Het was een enorme wisselwerking van energieen. Zo zag ongeveer het verstand eruit, en ik dacht : Moet ik daar in geloven ? Ik werd er bang van, want die vissen waren in oorlog met elkaar, en deden vreemde spelletjes. Ik wilde er zo snel mogelijk weg. Ik stond gelukkig hoog op het balkon, en iemand zei : 'Spring erin,' maar ik dacht daar heel anders over. Ik wilde hier echt zo snel mogelijk weg, en wel nu. Ik rende naar de deur achter me, en gelukkig, ik was uit die verschrikkelijke hal die ze het verstand noemden. Maar waar was ik nu terecht gekomen ? Ik rende door een gang, en een enorm blubberig monster met werpmessen kwam langzaam op me af. Het leek wel alsof alles in me in vertraging ging. Hij schoot blubber op me af als vuurvlammen, en ik kon ze maar net ontwijken. Dit was het begin van een spel. Een droom ? Of werkelijkheid ? Of allebei ? Dat mag u voor uzelf bepalen.

Ik stond dus voor dat enorme blubberbeest, en ik dacht : Als ik nu eens zijn geweer in mijn vingers krijg, dan kom ik hier wel veilig vandaan. En zo gebeurde het. Ik dook op het monster en had een enorme worsteling met hem. 'Nou, je bent best wel sterk,' zei het monster. En even later gaf hij mij zijn laser-geweer. Er kwam blubber uit, niet te geloven, als lichtende slijm, en snel als kogels. Uiteindelijk liet hij me los, en liet me erdoor.

Ik kwam na die gang weer in een andere hal terecht, maar hier was geen slijmerige toestand met

enge vissen. Er was hier een basin met een orca. De orca was direct blij toen hij me zag en zei met een trage stem, bijna slaperig : Spring achter op mijn rug, dan gaan we een ritje maken. Ik sprong van het balkon in het water, zwom naar hem toe en stapte erop. Al snel waren we uit het akelige paleis verdwenen, en kwamen op volle zee. Wat kon die orka springen zeg. Ik sprong met hem mee, en ik bemerkte dat ik met riemen aan hem vastzat.

En mijn vraag was nu : Was ik vrij van het verstand ? Het verstand wat mij mijn hele leven gemarteld heeft. De lucht rondom ons begon donkerder te worden. Ik keek onder ons en zag dat hier weer diezelfde vissen waren, die verschrikkelijke aan elkaar klevende octopusen en inktvisachtige wezens, maar het leek alsof ze sliepen. Die dingen aanraken zou zijn als een schok krijgen, dus dat deed ik maar niet. Het waren allemaal een soort sidderalen, en die kon je gewoon maar beter niet aanraken. Haalt u eens diep adem. Want ook uw verstand is als een hoop sidderalen bij elkaar. Ik kwam op een nieuw platform terecht, bij een nieuw paleis, en de boodschap was : 'Laat je gedachten eens los. Een mens leeft niet van gedachten alleen.' Ik kreeg direkt hoofdpijn, en liep naar binnen in het paleis. De mensen daar, zeg maar lakeien, wezen allemaal op mijn laser-geweer. 'Hoe kom je daar aan ?' vroeg er één. 'Oh, ergens gevonden,' zei ik snel. 'Zeg, ik ben op zoek naar de uitgang van het verstand,' zei ik. 'Kan iemand me daarmee helpen ? Ik ben bezig met een grootscheepse ontsnapping.'

'Oh,' zei iemand anders, 'kom dan maar mee.' Normaal gesproken ben ik nooit zo open als het op vertrouwen aankomt, maar ik moest het gewoon zeggen. Of deze lieden mij daadwerkelijk konden helpen wist ik niet.

'Kapitein, hier is iemand die uit het verstand wil ontsnappen.' Een oude man zat tegenover mij. Er gingen allemaal belletjes rinken, en andere soorten alarmpjes. 'Maar jongen,' zei de oude man. 'Dat is niet zo simpel.'

'Daarvoor zul je allemaal draken en beesten moeten verslaan, en misschien wel ridders.'

'Wat dan ook,' zei ik, 'ik wil dat wel doen.'

Toen gaf de kapitein me nog wat wapens, drukte me door een deur, en het spel begon. Ik moest over bloedhete kikkers springen op een soort gang langs een watergeul. Bevond ik me in een boot ? Affijn, ik moest inderdaad een heleboel gespuis aanpakken, maar de kapitein had me genoeg wapens daarvoor gegeven. Helemaal uitgeput kwam ik uiteindelijk na een lange dag aan het einde van het spel, en ging door een deur naarbinnen. Hier zat de kapitein weer. 'Keurig jongen,' zei hij. 'Zo zouden wij het niet kunnen.'

'Maar waarom niet ?' vroeg ik.

'Wij zijn oud,' zei hij. Nou ja, dat kon ik wel begrijpen dat dit voor oude mensen te moeilijk was. Ze liepen allemaal achter mij aan, en hielpen elkaar over die bloedhete kikkers heen. Die kikkers bewogen toch niet.

Maar na een tijdje verloor die kapitein zijn geduld met mij. Ik praatte teveel. Hij gaf mij een heleboel doosjes waarin spelletjes zaten en riep : 'en nu oprotten.' Tja, dat kun je van een oude kapitein verwachten. Die had gewoon teveel meegemaakt, en volgens mij liep hij met oorlogstrauma's in zijn hoofd.

In mijn ogen was hij ook een gevangene van het verstand, dus bij mij lag een grote opdracht. Alleen de vraag was : 'Waar naartoe ?'

Die mensen waren heel aardig, want ze brachten mij direct naar een kamer voor mij alleen, op het schip. Ik legde de doosjes met spelletjes op tafel, maar ik had ineens nergens zin meer in. Ik had het misschien gehad voor vandaag. Wel vond ik het fijn om nog even met die oude mensen te praten. Ze droegen een soort onbeschrijfelijke warmte met zich mee.

Later op mijn kamer lag bij de vensterbank een soort grote kukeluus, gewoon als een stuk speelgoed ofzo. Het was wel heel bijzonder, want toen ik er naartoe liep begon het ding te glimmen. Ik drukte

erop, want dat kon, het was een soort klep, en die ging naar beneden, en er begon zachte muziek te spelen. Ik werd lichtelijk emotioneel omdat ik zoiets nog nooit had meegemaakt. 'Jongen, kun je het aan, om met ons te leven,' zei het ding zacht, bijna fluisterend.

Ik ging op mijn bed zitten. Moest ik dit ding als een stuk speelgoed behandelen of als kameraadje ? Ik koos voor het laatste, en zei iets terug. Wat weet ik niet meer, maar mijn hoofd begon weer pijn te doen.

'Zie, ja hè,' zei de kukeluus, 'dat communiceren, al dat gecommuniceer, daar word je toch moe van. Ik bedoel : het kan anders. Je kunt anders leven.'

'Maar hoe dan ?' vroeg ik. Ik werd alsmaar moeier en moeier.

De volgende ochtend werd ik wakker, en ik had nergens zin in. Ik wilde hier weg, maar wist dat het verstand op de loer lag. Ik was nu al zo ver gekomen. Dus ik besloot nog even verder te dromen. Het was alsof de kapitein binnenkwam, en zoveel andere mensen, maar het was een droomtoestand. Ik sliep half. Dat was wel fijn. Ik hoefde me zo nergens mee te bemoeien. Dat bemoeizuchtige, daar had ik zo'n hekel aan. Waarom moest dat eigenlijk ? Wat schoten we er uiteindelijk mee op.

Ik droomde dat ik weer terug was in die hal met vreemde vissen. Was het een cyclus ? Ik wilde niet meer terug, maar hier was ik, alhoewel ik het maar droomde. Droom ik nog ? Ik weet het niet. Is het werkelijkheid of bedrog ? Is er een diepere wereld achter dit alles ? Oh, diepere wereld, opent u, ik maak een duik, diep in u, ik wil ontwaken uit een boze droom, fluiten naar de overkant, lange nachten, ik ben weer op het strand, maar is dit beter dan daar ? Ik word al naar als ik er aan denk, wat ik hier weer zal beleven. Oh, het eeuwige beleven, het maakt me zo moe, maar toe, ik ben jong, ik moet nog veel leren. 'Daar moet je doorheen,' zeggen ze. Maar ja, het doet pijn. 'Wie wil groeien moet pijnlijden,' zeggen ze dan. 'Als je alles mooi wil hebben, goed en gelukkig, dan ....'

Ja, wat dan ? Maar is dat dan wel werkelijk mooi en goed ? Zijn we dan wel echt gelukkig ? Wat is geluk ? Is het niet allemaal schijn, om zoveel ellende te bedekken. En die ellende ? Waar komt ze vandaan ? Waarom moet ellende bestaan ? Of bestaat ze helemaal niet. Zitten we gewoon gevangen in een boze droom die verstand heet ?

Het verstand doet pijn, alsof we gladiatoren zijn. Die vindt dit, en die vindt dat. Daarom wil ik vertrekken, met dit droomschip, allen weg van het verstand. Spelletjes maken me moe, maar het is beter dan een gladiator van het verstand te zijn. Al die oorlogen om niets, of is dat ook alleen maar een spel ? Hoe dan ook, het spel geeft weer licht, een laatste vlam van hoop, hiermee redden we het, gaat u mee, of blijft u achter in het verstand, het opgemaakte gesticht ....

Al die cosmetica, die make-up is nog kankerverwekkend ook, terwijl de wildernis geneest, de wildernis mooi maakt, de wildernis is echt. Ik heb daar laatst nog iets over gelezen, maar ik ben het weer vergeten. Ik wil die nare stoffen uit mijn verstand, al die opgevoerde motoren, want waar is die optocht voor nodig ? Het is een optocht der zotten, en het eindigt in niets. Het zijn tragische figuren, hen van het verstand, op weg naar nergens. Gaat u met mij mee ? Ik meen dat ik de weg heb gevonden, de weg eruit. Ik heb ergens licht gezien, als een klein vlammetje. Gaat u met mij mee ? Want straks is het misschien weg. Misschien komt het eens en dan nooit weer, dus we moeten snel zijn. Ren met mij mee, en speel het spel, want in oorlog weg te zinken, in zelf-worsteling, dat klinkt zo hopeloos. Of verlangen wij naar die hopeloosheid, als de weg naar een nieuw bestaan. Een soort cocon-idee is het dan, zo van fatalisme is uiteindelijk niet fataal, omdat de wet van tegengestelde krachten geldt : Tegenpolen trekken elkaar aan, dus we kunnen alleen ergens komen door de tegengestelde richting in te gaan. Maar dan brengt de spel-loosheid ons dus uiteindelijk toch naar het spel.

Escaping the Heart

Yech, dit is ook zo'n gevangenis. Al die glibberige slangen en wormen over elkaar heen, vormende ons hart. Ik was eens in zo'n hal. Ik dacht : 'Wat is dit ? Hier wil ik niet wezen.' Een vriend van mij stond naast me, en probeerde me er in te duwen. Gewoon als een spel. Ik denk niet dat hij de ernst er van inzag, want als ik hier toch eens in zou vallen. Ik durf er niet aan te denken. Uiteindelijk dook hij er zelf in. De kwallen vlogen me om de oren, en ik rende door een deur een gang op. Wie ik hier tegenkwam ? Een andere vriend. 'Ah, joh, kom met ons mee,' zei die vriend. 'Doe niet zo flauw.' En ook hij probeerde me terug te duwen, maar ik ontkwam. Ik wilde daar niet wezen. Ja, ik had wel andere dingen te doen.

Ik rende door de gang zo hard als ik kon. Ik hoorde een plons, dus die andere vriend was er ook al ingedoken. De kwallen vlogen me nog steeds om de oren, en alles ging trager. Ik hoorde gegil, dus blijkbaar ging er iets mis. Ik ging door een andere deur, en zag wat dolfijnen in een basin zwemmen. 'Kom met ons mee,' riepen de dolfijnen, en daar had ik wat meer zin in. Dus ik sprong in het basin, en zwom naar de dolfijnen toe. Een garagedeur ging omhoog en we zwommen de open zee in. Ik zat op drie dolfijnen tegelijk en de rest zwom ernaast. Wat ging dat snel. We gingen vliegensvlug op weg naar een eiland. Daar zou een nieuw leven starten, als een spel.

Het leek me wel wat. Ik had ineens weer echt zin in het leven. Ik was zolang een fatalist geweest. Maar ik kreeg de schrik van mijn leven, want op dat eiland lag een reuzenhart als een kwal. Heel doorzichtig en eng. Ik kreeg direkt hoofdpijn. Toen stond dat hart op als een blubberman, en begon op mij te schieten. Het werd een enorm gevecht. Hoe ik hem heb overwonnen weet ik niet meer, maar ik nam al z'n wapens, en trok verder op het eiland. Hier kwam ik allerlei konijnen tegen, en andere dieren, en vreemde blubberige wezens. Hier begon het spel.

Ik sprong over bloedhete kikkers, bloedhete kwallen en andere bloedhete obstakels. Ze zeiden dat ik gewoon heel sterk aan een 'j' moest denken om te kunnen springen. Toen kreeg ik een zwaard wat ik kon bewegen door aan een 'k' te denken. Ik vocht mijn weg door het eiland. Er waren veel gevaren, en ik moest vele monsters overwinnen met mijn zwaard. Aan het einde van de reis over het eiland kwam ik bij de kust aan, aan de andere kant van het eiland. Hier stond een schip, waar ik een zwaard van vuur kreeg. Met het schip gingen we naar het volgende eiland. Hier moest ik leren het zwaard van vuur te gebruiken.

Teruggaan naar het hart wilde ik niet meer. Ik had gezien wat het allemaal voorstelde : Helemaal niets. Ik wilde het zwaard, en wel het zwaard van het spel, want in oorlog had ik geen zin. Het grote hart had mij opgeslokt, en ik was op weg eruit, maar dat was niet eenvoudig. Zo moest ik vele eilanden bezoeken waar ik vele gedrochten moest verslaan. Vaak waren dit blubbermannen en kwallen.

Het hart was als een vreemd vuur, en naarmate we het hart met al z'n mannen versloegen begon er een steeds sterkere wind te waaien. Op het laatste eiland was die wind zo sterk dat we tot in de wolken werden getrokken. Hier kwamen we terecht op het wolkenschip, om te komen tot de lucht-eilanden en wolken-eilanden. De zeeen hier waren als spiegels, en ook de eilanden zelf, en zo kwamen we door het wolkenschip tot de verborgen realiteiten. De kapitein van het wolkenschip was een vreemde man, en zijn piraten bleken ook niet helemaal zuiver in de leer te zijn. En niet lang

daarna ontstond er een gevecht wat wij wonnen. Nu was het wolkenschip van ons.

Onze vraag was nu of wij nu echt uit het grote hart waren ontsnapt, want dit hart kon in vele vormen tot ons komen. Toen begon er een strijd tegen geesten en spoken, en andere vreemde manifestaties, en wij kwamen er achter dat het flink spookte op het schip. Het was een spookschip, misschien wel betoverd door weet ik veel wat. Het schip bleek allemaal geheime kapiteinen te hebben. Maar op een dag kreeg ik het luchtzwaard, en toen ging alles een stuk makkelijker. Hoe meer tuig ik versloeg, des te meer en krachtigere winden er van het luchtzwaard afkwamen. Nu werd ik de kapitein van het schip, en we kwamen tot vele verborgen realiteiten. Het was een vreemd spel, maar wel leuk, en we moesten allemaal lichtjes vrijzetten, die allemaal mijn naam wilden weten. Ik zei : 'Ik heb geen naam, maar wil je de naam van het spel weten ? Escaping the Heart.'

Die lichtjes waren lief, echt lief. En toen ik er zo'n drie a vierhonderd van had bevrijd kreeg ik van hen een lichtzwaard, dat steeds krachtiger werd naarmate ik meer van hen vrijzetten. Ze waren zolang opgesloten geweest door de winden van het grote hart. Het is al weer jaren geleden dat ik het grote hart heb verslagen, en die lichtjes zijn altijd bij me. Als ze spreken dan komen er altijd rode hartjes uit hun mond, en allerlei andere lichtjes. Ze hebben eens een hart genaaid op mijn jas. Maar terug naar het grote hart ? Nooit meer.

Escaping the Conscience

Het geweten dat is me ook wat. Als er ergens gelogen wordt .... meineed noemen ze dat .... Ik zag het in die hal met vechtende beren, leeuwen, zeehonden, waar de uilen van de hel neerdalen om hun prooi te grijpen. Dat zijn van die plaatsen waar je gewoon niet wil wezen. Ik stond op het balkon, gelukkig, en ik dacht : wegwezen. Ik rende naar de deur achter mij, maar die zat op slot. Een man met een parachute kwam op het balkon terecht. een prachtige parachute als een octopus ... echt geweldig. Ik zei tegen die man : Help me hieruit. Hij had een uitschuifbare ladder, en we klommen hoog, heel hoog .... zo hoog dat we uiteindelijk op de wilde rotsen terechtkwamen. Frisse lucht. Maar we hoorden schoten beneden. We moesten doorklimmen. We waren er nog niet. De man werd geraakt en viel. Het laatste wat hij riep was : 'Klim door !'

En dat deed ik dan maar, vol van verdriet, want mijn vriend ....

Hij was mijn vriend, en nu .... Ik moest verder, ik kon niet achterblijven, want ik wist dat als ik de top had bereikt, dan zou ik hem er misschien wel weer uit kunnen vissen. En zo ging dat. Ik kwam op de top terecht, in de wolken, en uiteindelijk kreeg ik hem eruit. De man zei : Je hebt het gered. Later bleek dat de man hier woonde, maar speciaal voor mij naar beneden was gekomen. Een prachtige wereld was hier, als een spel. Er lagen hier hartjes waarop je kon springen, en dan heel hoog. Zo sprongen we tot de hoogste bergen en de hoogste wolken. De man gaf me een zwaard waarmee ik de monstertjes kon verslaan. Dat was nog wel een gedoe, maar de man hielp me. Ik moest gewoon altijd aan de 'k' denken om mijn zwaard te bewegen, als in een spel. En het was een spel, zo wonderbaarlijk. Nooit meer wilde ik terug naar de oorlog van het geweten, de onzekerheid, de schuld .... want als er ergens gelogen werd ....

Maar steeds meer monstertjes begonnen zich aan mijn zwaard te klemmen, en als aapjes aan mijn lichaam, en alles ging steeds trager en trager. De aapjes hadden een heel hoog schel geluid. En waar was die man nu gebleven ? Het leek alsof ik in zeven oceanen tegelijk zakte, als in een put van lijm

en slijm, vol van licht. Toen riep de man van boven de put : Denk gewoon aan 's', dan komen er vlammen uit je zwaard. Dat deed ik, en al snel stond ik weer op vaste grond, naast de man. De man gaf mij vleugeltjes en leerde mij vliegen, maar het leek alsof er een vreemde angst mij op de hielen zat. Ik moest leren mijn zwaard in de lucht te gebruiken. Ik moest allerlei donkere wolkjes verslaan, en als ik ze had verslagen dan veranderden ze in waterdruppels, en vielen naar beneden. Er ontstond een grote, hoge en woeste zee onder ons, die heel snel om zich heengreep. Na een tijdje greep de zee ook mij, en ik riep om die man, maar waar was hij ? 'Denk aan de 'r' fluisterde hij, dan schiet je als een raket omhoog.' Waar die stem nu vandaan kwam wist ik niet, maar ik deed wat hij zei en schoot inderdaad als een raket uit het water. Ineens vloog hij naast me. Alles ging heel snel nu. Waar gingen we naartoe ?

'Zijn we nu uit het grote geweten ontsnapt ?' vroeg ik.

'Nee,' zei hij. 'Je moet het spel spelen.'

Het spel was nog lang niet afgelopen. Ik werd achtervolgd door grote angst, als in een nachtmerrie. We kwamen uiteindelijk in een bos terecht, waar een geit in een hele grote ketel roerde. In de ketel zwommen vissen. De man dook in de ketel. Hij schoot een heel eind in de lucht, en kwam toen in een hogere ketel terecht, en zo ging dat maar door. Ik volgde hem na. Ik zag hoe de man steeds meer in koek en snoep veranderde, en bij mij gebeurde hetzelfde. In de verte, hoog in de wolken zagen we een enorm paleis geheel van snoep. Hier stroomde chocola als rivieren en watervallen, en zagen we hoge torens van marsepein en pepermunt. Toen we daar aankwamen wachtte een prinses ons op. We kregen beiden een zwaard van snoep. Hiermee zou het gebeuren. In het paleis moesten we heel wat gespuis verslaan, en prinsessen bevrijden. Vaak kwamen we hier schaduwen tegen, mannen van angst die ons bang probeerden te maken, maar het snoepzwaard wist wel raad met hen. Ergens op een troon in de verte, dieper in het paleis zat een enorme man als een reus, geheel gemaakt van een soort blauwe vlammen. Hij zat op een soort chocolade-troon, een reusachtige troon. Hij begon vuurballen van een soort blauw vuur op ons af te gooien, en wij moesten die zien te ontwijken. Even later stond hij op, en kwam regelrecht op ons af. Ik vroeg aan de man wat we moesten doen, maar de man antwoordde niet, en wierp zijn snoepzwaard op de grote kerel af. Ik deed hetzelfde, maar de grote kerel bleek zich er niet aan te storen.

Voorzichtig nam hij ons op en ging weer terug naar zijn troon. Nu zaten we goed in de val. Hij wilde ons in zijn mond steken, maar toen stond ineens de prinses die we bij de ingang tegenkwamen in de deuropening. 'Doe het niet, vader, zij kunnen ons misschien wel helpen.' Toen zette de reus ons neer en gaf ons een zwaard gemaakt van pepermunt en chocola. We gingen door een deur van chocola en kwamen in een grote hal terecht. Hier stonden allerlei vuurspuwende wezens, en door op hun ruggen te springen konden we naar boven komen. Hier groeiden bloemen waar chocola uit stroomde. We sprongen in een bootje, en al snel waren we op een soort chocolade-zee. In die zee waren eilandjes van snoep waar we opnieuw gespuis moesten verslaan. Ik vroeg me af wat we voor de reus moesten doen, maar dat werd me al snel duidelijk. Overal zagen we kooien met prinsesjes erin, en het was voor ons een koud kunstje ze te bevrijden. Misschien waren dit wel zijn dochters. Het spel ging zo makkelijk, dat we dachten dat het een spel voor kinderen was. Maar ja, een spel mag ook weleens makkelijk zijn, want er zijn al genoeg moeilijke spelletjes in de omloop. Maar ja, het kon natuurlijk later nog moeilijk gaan worden, want waar hield dit ergens op ? Op een gegeven moment kwamen we erachter dat we goed verdwaald waren.

En verdwaald te zijn in een spel, geloof me, dat kan heel beangstigend zijn. Vooral als een spel ineens je leven schijnt te zijn. Totdat de man die bij me was ineens een gouden sleuteltje vond en een deurtje opende. We kwamen in een zaal terecht waar een piratenschip werd gebouwd. We klommen op het schip, en het bleek een duikboot te zijn. Het begon in de diepte weg te zakken, en wij gingen snel naar binnen. Nu kon het echte werk beginnen, want zo konden we naar de dieptes van de chocolade-zee gaan. Wat een verschrikkelijke vissen zwommen hier, maar ze konden ons gelukkig niets doen. We waren veilig in het schip. Vaak werden we op andere duikboten aangesloten en konden we met de wezens daar kennis maken. Zij vertelden ons alles over de

chocola-zeeen, en ook over andere snoep-zeeen. Er schenen reuzen van vuur in die zeeen te wonen. Zij werden opgesloten gehouden in grote snoep-paleizen waar ze moesten regeren op grote en hoge tronen. De wezens in de duikboten zeiden dat die reuzen de broers waren van de reus die op het land woonde. De broers zouden eens ontvoerd zijn door een draak. Die draak woonde heel diep onder de zee, in de grond, in een reusachtig snoepkasteel. Hier bewaakte hij de sleutels van de kooien waarin de reuzen leefden.

We besloten die draak eens op te zoeken, maar kwamen er snel achter dat die onverslaanbaar was. Al dat vuur, verschrikkelijk. Maar goed, in het kasteel van de draak begonnen we naar wapens te zoeken, om zo toch de strijd aan te gaan, en na een tijdje was het dan zover. Zo gaat dat altijd in spelletjes : Eerst wapens zoeken, en dan het gevecht uiteindelijk aangaan. De draak kon vuur laten regenen, en kon zijn hele kasteel in de fik zetten, dus wij moesten als de wiederweerga weg zien te komen. Ook op andere plaatsen begonnen we naar wapens te zoeken, en naar allerlei wapenrustingen van het meest tropische en uitheemse snoep. We werden echte snoep-ridders, en ontwikkelden krachtige wapens, maar de draak verslaan konden we niet, en de reuzen bevrijden al helemaal niet, omdat we daar de sleutels niet voor hadden.

Het leek allemaal op een groot spel, maar was het dat wel echt ? Het was ons leven. Hoe kon zo'n simpel spelletje uitlopen op zoiets moeilijks ? Maar ach, we waren al heel ver gekomen. Misschien moesten we gewoon eerst op zoek gaan naar wat simpelere spelletjes. En ja, die konden we volop doen in de duikboten. Hier konden we onze vaardigheden wat ontwikkelen. En toen dacht ik bij mezelf : Waarom zouden we ons laten kapotmaken door één zo'n rotspelletje. Er zijn zoveel spelletjes om te spelen, dus vooruit maar weer met de geit. Maar ja, wat als je bezeten raakt van zo'n spelletje ? We moesten onze weg zien te vinden in deze doldwaze kermis, want terug naar het geweten, dat wilden we niet meer.

Erwtenman

Erwtenman, erwtenman,
loopt over de lepel in de pan,
Het kan hem allemaal niets meer schelen,
Eerlijk zullen we alles delen

Erwtenman, erwtenman,
Daalt in de dieptes van de pan,
Moeder schept de borden vol,

voor erwtenman is het geen lol

Erwtenman, erwtenman,
de kinderen smeren je op het behang,
geen zin om je te eten,
of misschien zijn ze het vergeten

Erwtenman, erwtenman,
Nu zit je dan op het behang,
als een schilderij van groene kledder,
ja erwtenman, jij bent mijn redder ...

Erwtenman, erwtenman,
van de lepel gleed jij in de pan,
nu ben je heel vaak op de tv,
en de koning van het behang ...

De Nooiteindigende Vlam

Op de berg gleden een groep mannen door glibberige geulen, en kwamen uiteindelijk terecht in warme

bronnen. Diep in een gouden bron, opgestuwd als een plaats dieper dan hun ziel, die hun ziel leek weg te vreten. Ze vonden het fijn dat ze geen ziel meer hadden, geen geweten, want het geweten had hen hun leven lang geteisterd. Voor hun ogen zagen ze de visioenen en aura's van hun geweten waarin ze zolang opgesloten zaten exploderen. Hun lichamen trilden, plaats makend voor nog meer explodaties, waaronder die van het hart, en daarna hun hersenen. Hun mentale vlakken voelden blanco aan, als een witgeverfde massa van verdoving. Verdoofdheid was wat ze wilden, nadat ze hun gevangenissen hadden verlaten. Het was een grote ontsnapping. Er droop sap van hun gehemelte die hun kelen dik lieten aanvoelen, als gestoken door een giftige spin, als een geneesmiddel. Want oh, wat waren deze mannen verwond. Jarenlang mochten zij niet dromen, en moesten zij hun lichamen onderdrukken, maar nu droop zachte vrijheid door hun botten heen.

Er begonnen monden te verschijnen die wijd opengingen en scherpe, slijmerige tanden hadden. De jacht was begonnen. Dit was niet de druk van het geweten meer, maar van gevoeligheid. Jaren waren zij door het geweten vals beschuldigd, en nu was de jacht begonnen. De mannen strekten hun lichamen uit, en werden omhuld door warme visioenen als verf, en vreemde indringende lichten. Zoveel meer zintuigen werden in hen geopend. Het was hier waar de natuur zich voor hen opende, en het was goed hier te zijn, vanwege de warmte. Het was een tropische warmte als een deken waaronder hun lichamen bedekt werden. Er was geen terugkeer mogelijk meer, nu ze in zo'n sterke stroming terecht waren gekomen. Maar wilden ze nog wel terug ?

'Ik wil vrij zijn,' riep er één, en een ander riep : 'Ik zal ze bombarderen.' De oorlog was nu begonnen, want hun lichamen waren nog steeds gevuld met wraakgevoelens en bitterheid. Ze waren soldaten, nu toegerust met wapens, en hiermee zouden ze geen genade hebben. Sommigen gilden en krijsten van woede, totdat hun armen zo krachtig als vleugels waren. De soldaten rezen op, en keken naar hun helmen. Er was geen weg terug. De strijd zou nu beginnen. Zij hadden een wapen in handen met vreemde schilden. Oorlogsgekrijs was overal. De mannen hadden maar één doel : overwinning. De zachtheid leek hen steeds meer en meer te omhullen, en begonnen hen langzaam te penetreren tot in de dieptes van hun wezen. Vandaaruit wisten ze welke woorden ze moesten spreken, om op te borrelen voor het besturen van hun jachtpaarden. De mannen zouden geen genade hebben, omdat er geen genade aan hen was geschonken. Het was nu de tijd van wraak, en er kwam doem op de vlaktes.

Er kwamen sappen op vanuit de bron waaruit ze omhoog kwamen, en gingen recht op hun benen staan als door een vreemde kracht. Ze gleden voort over een berg, door een heleboel geuren. De lijven bereden hun jachtpaarden, want het was oorlog. Het was een avontuur zonder grenzen, voor een nieuwe natuur. De strijdkreet was neergezet om poorten te openen, tot het bezichtigen van de nooiteindigende vlam. Allen strekten ze zich uit naar de vlam, en plotseling kwam er een zachte en ritmische bliksem naar beneden om hen met geheel nieuwe visioenen te omhullen, de visioenen van een nieuwe wereld. Ze waren bijna thuisgekomen. De mannen hielden van de vlam, en hielden ervan naar de vlam te kijken, hoe het vurig opschoot om hun diepste wensen te vervullen. De mannen hadden een kracht ontdekt die niet van deze wereld was, en zij brachten hun wapens in de lucht. Deze oorlog zou uitgevochten worden. Geen enkel wapen was zo zacht, vervullend en doeltreffend.

De mannen steigerden als paarden, hunkerend naar de vlam waarop ze reden. Ze kwamen steeds dichterbij de vlam, terwijl hun hersenen leken te exploderen. Plotseling nam de vlam hen in de greep als een touw, en begon zich aan te trekken. Langzaam begon de vlam bezit van hen te nemen, terwijl ze als bezetenen werden. De vlam zou hen aanvoeren in de oorlog, en zou hen rijkelijk voorzien in de vlam, omdat de vlam weelderig was. De vlam nam alleen genoegen met het beste, en liet vluchtige, poederige visioenen over hun lichamen glijden. Plotseling begon de vlam als in een draaikolk de mannen naar beneden te zuigen. De mannen gleden in nieuwe bronnen waar ze gelanceerd werden. Zachte energieen begonnen in hen omhoog te komen, die door de vlam in lichterlaaie werden gezet, om zo te worden tot lichten. Hierdoor verloren de mannen zoveel van hun ziel en hart, om plaats te maken voor nog meer van de vlam, iets wat ze veel meer begeerden. Ze wilden loskomen, en dit was de juiste oplossing. Zolang hadden ze hier op gewacht na jarenlange gevangenschap. Zo lang hadden ze hier naar uitgezien, denkende dat het nooit zou komen. Aan hun hopeloosheid was een einde gekomen, terwijl nieuwe energieen aan hun horizonnen verschenen.

De mannen draaiden met de krachten en energieen mee, in de stroom van de nooiteindigende vlam. Zij hadden die vlam omhelsd en aangenomen. 'Ja, eet mijn hersenen weg !' riep een, en bracht doem voort. Het geduld de mannen was op. De mannen hadden genoeg van hun harten die hen alleen maar pijn deden. Ze werden aangedreven door elkaar. Hier hadden de mannen zolang op gewacht. Zij waren gezonden om het geweten te verslinden.

Ze droegen vlammen op hun hoofden als kronen. Zij waren koningen, en hadden macht. Zij droegen allen een nieuw vaandel, waarin een nooiteindigende vlam hen leidde. Na het ritueel stonden zij op, en marcheerden over de hogere muren. Daartoe waren zij uitgezonden. Zij werkten voor de nooiteindigende vlam. De mannen droegen sieraden waarmee ze heersten. De mannen wilden doem brengen. Het laatste deel van de hersenen scheen te exploderen, en sap bleek voort te komen vanuit hun diepste bronnen. Er was nu niets meer dat hen kon tegenhouden. Alles wat ze wilden was vrij te zetten.

Ze waren diep met elkaar verbonden in hun binnensten, en vertrouwden elkaar. Ze hadden de prijs betaald om hier te komen, en hadden bewezen dat ze waardig waren. De vlam keek toe en maakte een ritmisch geheel. Van alle kanten kwamen nieuwe vlammen binnen en werden nieuwe vlammen gevormd, totdat de mannen tot een draaikolk kwamen.

Het was een harde oorlog. Zij die de vlammenkroon droegen hadden geen genade. Zij hadden monstermonden op hun borst, met vlijmscherpe, gemene tanden onder slijm. Ook bereden zij vreemde schilden met franjes.

De mannen droegen speren. Zij waren op de vlucht, en voerden oorlog en jacht voor hun leven. Zij hadden gestoken, diep penetrerend om de gevaarlijkste sappen voort te brengen in de oorlog. Ook wisten zij precies welke knoppen in te drukken voor de beste wapens en de beste aanvallen. Zij gingen voor het beste, en namen met niets minder genoegen.

Zij die de vlammenkroon droegen waren trots, en droegen lange franjes. Zij droegen een nieuw vaandel, en waren bezeten door een nooiteindigende vlam, die telkens weer andere vlammen leek voort te brengen, diep pentrerend. De vlammen vormden nieuwe visioenen van een nieuwe wereld, waar ze al voor de helft instonden, als wateren die omhulden. Er was geen weg meer terug, en dat wilden ze ook niet. Ze keken over de rand heen van een hoge berg, in een nieuwe wereld. Ze hadden deze wereld lief, en die wereld had hen lief. Ja, die wereld was naar hen toegezonden om hen te halen uit hun gevangenschap. Zij waren martelaars, maar nu waren zij vrij, om weg te zinken in een poel van bitterheid en wraak die ze nu eindelijk konden lanceren.

Er was hier geen geweten. Niets scheen hen in de weg te staan. Er was hier geen hart of ziel. Neen. Ze waren vrij, en lichten omhulden hen als dekens. Zij hadden te lang geleden. Er was geen vlam van genade meer in hen over. Zij waren te diep verwond en te gek van woede. Zij waren wild, en konden alleen elkaar nog temmen.

Er leek geen einde te komen aan hun wreedheid, omdat ze zelf ook groeiende wreedheid hadden moeten verdragen. Er was nu alleen plaats voor bittere wraak, en wie kon hen stoppen ? Wie kon hen zeggen dat wat ze deden taboe was ? Was datgene wat hen was aangedaan dan geen taboe ? Hun binnenste was trots, bezeten en voortgejaagd door de nooiteindigende vlam. Als zij brulden kwam er vuur voort als bommen. Het was oorlog, een oorlog die zou duren tot het einde. Zij waren soldaten, en zij waren op jacht. Hun netten die zij gooiden waren als het rauwe vuur, en ze aten er goed van.

Zij droegen de vlammenkroon, een kroon van macht, een kroon van nooiteindigend vuur waarin hun nieuwe wereld zou ontstaan, een wereld om weg te vreten hart na hart, geweten na geweten, ziel na ziel. Ja, zij waren de jagers van de dood, omdat zij tot die dood waren gedreven, aan de ketenen van een immergroeiende wreedheid. Nu waren zij vrij, en nu waren zij bereid terug te betalen.

Een nooiteindigend vuur brandde in hun binnensten, voortbrengende visioenen tot een nieuwe creatie. In hun vrijheid braadden zij, en deden zich tegoed aan het vlees, want eens werd hun eigen vlees ook gegeten. Het was de dag der wrake en van de terugbetaling, een dag die de oude wereld nog lang zou heugen, totdat de oude wereld geheel in het niets en vergetene zou zijn opgelost. Dit was een moment waar zij naar uitzagen. En dit moment hadden zij bijna in hun hand.

De mannen gleden door geulen om zo in bronnen terecht te komen. De energieen bouwden zich op, en maakten nieuwe creaties. De mannen werden door nieuwe zachte visioenen omhuld, die hun diep en snel begonnen te penetreren om de diepste bronnen in hun binnenste omhoog te halen. De energieen werden bij elke ademhaling zachter en zachter, om nog diepere samensmeltingen op te roepen. De hersenen en harten van de mannen leken te exploderen, om plaats te maken voor de diepere vlammen, voortkomende vanuit een nooiteindigende vlam waarmee ze steeds meer bezeten raakten, in een vreemd ritmisch patroon om hun zielen te laten exploderen, om plaats te maken voor de vlam.

Door de zachtheid kregen ze een nieuw bewustzijn, en leken hun ogen open te gaan, omhuld door ringen, die zich door spiralen leken te verfijnen en vergroten. En zo werden de diepere snaren van hun wezen beroert, om diepere sappen voort te brengen. Het was oorlog, ondergedompeld in vreemde lichten. Deze lichten vormden ritmische patronen, als sleutels voor het openen van de diepere bronnen en sappen. Ja, poorten van gevoeligheid werden geopend, een grotere zachtheid.

Zij wisten hoe zij de verf moesten voortbrengen voor een totaal nieuwe wereld, een verf die zo diep in hun binnenste zat opgesloten.

De mannen kwamen na lange gevangenschap onder de grond aan in het kasteel. Lange tijd waren ze het slachtoffer geweest, maar nu waren ze toch eindelijk uit die draaikolk ontsnapt, en kwamen aan in het kasteel. Ze kwamen in vreemde capsules terecht vol met lichten, en zij zagen zichzelf nu door hele andere ogen. De capsules werden omhoog geschoten, en ze kwamen in hogere kamers terecht, waar het licht zich leek te vermenigvuldigen, tezamen met een aangename warmte, en een tropische bries. De mannen vertaalden de boodschappen die diep in hun lichamen opgeborgen lagen in mum van tijd, door de penetrerende en pellende lichten. Hier zagen ze zichzelf niet meer in schuwheid, maar in volle trots, alsof ze hun levensader hadden, maar nog steeds op hun hoede, want er konden vele gevaren zijn. Zij kenden het kasteel niet, alhoewel ze overweldigd waren door het kasteel.

Vreemde wezens kwamen tot transformaties, om hun voeten neer te zetten op de grond van het kasteel. Ze hadden hun pistolen, en hun laarzen zorgden voor een goede vering. Ook leken hun helmen en pantsers te vloeien, om hen te beschermen tegen de gevaren. Er waren zoveel kwade wezens die hun hoofden wilden bezitten. Het gevecht begon. Vreemde energieen kwamen als spiralen uit hun pistolen, om zich als ringen over hun vijanden te schieten. Vijanden hadden ze veel. Vijanden die hen terug wilden brengen naar hun donkere kerkers onder de grond. Maar nu waren ze in het kasteel, en zouden hun vrijheid verdedigen. Zij hadden hiertoe de juiste wapenen van het kasteel gekregen. Ja, het kasteel streed voor hen.

Mannen in lange jassen en met duistere geweren renden door het kasteel. Zij waren op zoek naar de

mannen die waren gekomen. Het kasteel zou hen niet meer laten gaan. Sappen begonnen uit hun geweren en pistolen te druipen, en explosies vonden plaats, tot een groot vuurgevecht.

Ze hadden strategische plaatsen in het kasteel. Ze hadden zich geheel naar dit kasteel verplaatst, waar een geheel andere strijd ontstond. De strijd was tegen skeletten. De mannen hielden hun pistolen dichtbij hun borst, en werden in staat gesteld de mannen met de lange jassen te ontmoeten, die naar hen op zoek waren. Veel wapens werden uitgewisseld, klaar voor de strijd. De kogels waren verblindend, en al snel kwamen de skeletten in eieren terecht, in webben, waarin zij geheel geconsumeerd werden, getransformeerd tot goed voedsel. De mannen deden zich eraan tegoed. Lang hadden zij op het moment gewacht, en voor hen was dit een koud kunstje. Zij hadden hun geweren, en hulp van de mannen in lange jassen.

Er was een strijd in de lucht boven hun hoofden, want lichten waren naar hen op zoek, en weefden zich langzaam in de situatie. Zo gingen zij van verblinding tot verblinding om los te komen van de oude visioenen, en kwamen zij tot zachtere golven. Hun hersenen leken te exploderen, en nieuwe stoffen schenen door hun bloed te vloeien, verblindende lichten. Deze lichten waren organisch.

Er stonden vele dingen voor hen klaar in het kasteel, en langzaam gleden zij in hun capsules om tot hogere verdiepingen geschoten te worden. Er waren een heleboel dingen die zij niet begrepen, maar lichten waren naar hen op zoek, om hun harten te laten exploderen, en hen geheel vrij te zetten, vrij om te gaan tot de toppen van het kasteel. De kanonnen waren ritmisch en gevoelig, en ook hun pistolen en geweren schenen een eigen leven te leiden. Zij werden klaargemaakt om zelf een pistool te worden, iets waarin ze geheel veilig zouden zijn.

De mannen waren in een jungle terechtgekomen. Ze wisten het niet, want ze waren in het kasteel in slaap gevallen, en met hun bewustzijn zo ver weggevlogen. Maar toen ze wakker werden bleken ze nog gewoon in het kasteel te zijn, hier waar kasteel en jungle één waren. Ze keken om zich heen en zagen elkaar, terwijl vochtige energieen over hen heen schoven. Om hem heen liepen andere mannen met kappen, en zij hadden branders om het glas tussen de mannen weg te doen smelten. Dit was de wereld van het vuur. Een hitte leek hun hoofden tot leven te wekken, en ze zagen zoveel meer.

Hier waren visioenen die hen meetrokken tot een nieuwe wereld. De mannen riepen van hier tot elkaar. Er was geen weg meer uit het kasteel, alleen een weg om er dieper in weg te zinken. Het kasteel was groot, als een grote jungle.

De hitte leek hier door hun pakken heen te dringen, om hun harten geheel te doen wegsmelten, om plaats te maken voor het vuur, een vuur dat niet zou rusten totdat ze geheel thuis waren, waar ze behoorden te zijn, in de toppen van het kasteel, en door de verblindingen kwamen ze in de torens.

Doordat er een bepaalde stof in hun hoofden vrij kwam om de gaten van de jungle te doordingen en de muren op te blazen kwamen zij tot de andere kanten van de torens, en kwamen ze hoger. Ook leken energieen te vloeien als pistolen. Zo werden zij langzaam maar zeker zelf pistolen.

De mannen hadden vreemde energieen als tubes en wolkjes in hun armen. Hersenen hadden ze niet meer, maar pistolen die alles regelden en gevoelig waren. De hittes waren aangenaam, met verblindende lichten die hieruit voortkwamen. Dezen stroomden door de pakken van de mannen om

de verdere pistolen op te laden. De mannen waren zelf een pistool geworden, en ze hadden veel uitzicht in het kasteel. Steeds hoger kwamen zij in de torens, tot steeds diepere jungles. Maar de oorlog was nog maar net begonnen.

De Chirurg

Thriller

Hoofdstuk 1.

Op een zomerdag kwam een man laat van zijn werk terug. Het was een lange dag geweest op het werk. In deze tijden moesten ze veel overwerk doen, want er was een virus uitgebroken door een vreemd soort gesteente dat in mensen groeide. Ze waren nog steeds druk bezig met het vinden van een antistof. Tot nu toe hadden ze nog niet veel succes, en ook in de stad van de man verspreidde het virus zich als de griep. Tot nu toe waren er nog geen doden gevallen, maar degenen die het virus droegen begonnen zich te isoleren en toonden vreemde gedragingen. Omdat het virus erg besmettelijk was vonden sommige mensen het dan ook wijzer om de mensen die het virus droegen buiten de samenleving te zetten in aparte gebouwen, waar de ziekte verder behandeld zou kunnen worden. Hij was één van die mensen. Hoewel het virus nog niet direct levensgevaarlijk was, zag hij de gevaren voor de samenleving wel hangen. Het gesteente was niet zomaar weg te snijden uit degenen die het droegen, omdat het zich op een ingewikkelde manier in de organen weefde. En omdat het virus in de beginfase was, vreesde hij dat na een tijd het virus zichzelf zou kunnen ontwikkelen tot een dodelijk virus. Ook buiten zijn werk dacht hij er veel over na, en zijn vrienden zeiden dat hij stiller was geworden. Ook in zijn huis had hij een klein laboratorium, waar hij soms buiten werkuren bezig was. Ook als hij 's nachts niet kon slapen was hij veelal daar. Hij leefde met zijn werk.

Hij had een klein stukje steen meegenomen van zijn werk om thuis te onderzoeken. En zelfs buiten het lichaam groeide het vreemde gesteente gewoon door. Door dit vreemde gesteente werd het virus in het lichaam verspreid. Het was een soort gebeente, en snel werd er meer over de ziekte gerapporteerd. Er waren enkelen die nog gewoon doorleefden zoals ze leefden, omdat het virus verschillende symptomen kende, en zich niet altijd bij een ieder op dezelfde manier manifesteerde. Bij sommigen nam het virus naderhand toch weer af. Bij anderen groeide het gesteente ongenadig door, en bij sommigen begon het gesteente zich zelfs in de hersenpan te weven. De man nam het allemaal erg serieus, maar was opgelucht, dat bij enkelen het

virus afnam en het gesteente begon te stabiliseren of zelfs afnam. De man vroeg zich af wat de oorzaak daarvan kon zijn. Het onderzoek leidde tot Afrika, waar bij tijgers en bepaalde soorten slangen het virus ook voorkwam. Het gesteente werd er niet gevonden, maar wel soorten van vreemd weefsel die dezelfde stoffen produceerden. De wetenschap stond voor een raadsel. Het weefsel leek te functioneren als nieren en klieren, en al snel werd er wereldwijd geluid aan gegeven.

De man was blij dat ze eindelijk wat op het spoor waren gekomen, maar er waren nog vele vraagstukken die opgelost moesten worden. Het onderzoek werd een beetje in de war gegooid toen achteraf bleek dat de stoffen toch niet helemaal hetzelfde waren, en de symptomen toch anders waren. Meer en meer raakten ze ervan overtuigd dat ze hier toch met een uniek virus hadden te maken. Maar het onderzoek bij dieren en ook bij andere levensvormen ging door, om een mogelijke overdrachtspoort aan te wijzen. Waar kwam het virus nu werkelijk vandaan, en wat zou de toekomst ervan zijn ? Nog steeds waren er nog geen enkele medicijnen om het virus te remmen of te genezen, maar ze waren blij dat sommigen alsnog een stabilisatie van het virus ondervonden. Het gesteente kon bij sommigen zelfs afnemen, maar er was nog bij niemand totale genezing van het virus aangetroffen. Er werd ook onderzoek gedaan bij mensen waarbij het virus zich had gestabiliseerd of afnam, om te kijken of enige levenspatronen of andere middelen daar invloed op hadden, maar men kon geen aanwijsbare overeenkomsten vinden. Het leek een hopeloze strijd. Alhoewel de snelheid van de verspreiding van het virus afnam, kwamen er toch steeds meer landen bij die melding deden over het toeslaan van het virus. Inmiddels was er bij onderzoek in de zee een bepaalde stof in zeepaardjes ontdekt die op de stof van het virus leek, maar later liep het voor de onderzoekers toch op dood spoor.

Op een nacht was er een uitzending op de televisie waarin sommige mensen met het virus werden geinterviewd. De man zat op de bank en keek, terwijl hij notities maakte. Eén van de ondervraagden had een opmerkelijk verhaal, en opmerkelijke symptomen. Het gesteente was als een mozaiek door de huid rond zijn tepels gebroken, en ook in zijn voeten was het gesteente al op een vreemde manier door de huid naar buiten gekomen. De man die ondervraagd werd vertelde dat 's nachts vreemde wezens in zijn slaapkamer kwamen, met vreemde machines die zich op een vreemde manier vastklonken aan de door de huid gegroeide gesteentes. En dan voelde de man allerlei vreemde sappen door hem heen stromen, en dan hoorde hij vreemde geluiden, en dan was het alsof hij langzaam dronken werd.

Hoofdstuk 2.

De volgende dag vertelde hij op zijn werk wat hij op televisie had gezien, en niemand op zijn werk had hier al van gehoord. Het was nog niet voorgekomen dat het gesteente door de huid groeide volgens hen, maar ze wilden toch meer informatie. De makers van het programma werden gebeld, en er waren gesprekken. De makers wilden niet meewerken met hen, omdat het volgens de makers ging om de privacy van de mensen. Bedenkingen kwamen bij het laboratorium waar de man werkte opzetten. Was dit echt of was er televisie-bedrog in het spel. De media behoorde toch samen te werken met de medici ? Ook hij kreeg bedenkingen over hetgeen hij gezien

had op de televisie. Waren het spookverhalen ? Was het trucage ? Het door de huid gekomen gesteente was echt te zien, maar of het nagemaakt was of niet, kon de man niet zeggen.

Midden in de nacht viel de man in slaap, na een lange tijd van piekeren. Opeens werd hij wakker van een enorm gekrijs. De lucht was blauw, en langzaam liep hij naar het raam. Daar zag hij een enorme gestalte staan als een draak. Maar hij wist dat dit geen draak was. Dit was een wezen uit de zee. Hoe hij dat wist kon hij niet vertellen, maar hij zag het. Hij was totaal niet bang, en na een korte tijd verdween de gestalte weer. De gestalte stond niet in zijn kamer, maar achter het raam van zijn flat, tussen de flat en de rijen van huizen aan de overkant. De volgende dag wilden ze hem niet geloven, en ook zelf kon hij het maar moeilijk geloven. Misschien had hij het wel gedroomd, dacht hij. Na een tijdje kwam het hoofd van het laboratorium na hem toe en zij : 'Zeg, ik maak me erg zorgen om je. Je werkt zo hard dat je veel te veel overuren maakt, en zelfs thuis ga je nog met je werk door. Zou je niet eens wat rustiger aan moeten doen ?' Maar de man wilde hier niet van weten. Toen vroeg het hoofd van het laboratorium hem of hij voor zijn werk naar een laboratorium aan in zee wilde gaan voor zee-onderzoek. Dit wilde de man wel, en nam het aanbod met beide handen aan.

Het was een groot laboratorium, een gebouw dat zelfs tot onder de zee reikte voor diep onderzoek. De man hield altijd al van de zee-natuur, en van de elementen die zich daar bevonden. Hij wist dat daar vele medicijnen te vinden waren. Ook was men bezig met een project voor zuivere zee-voeding, om het vaak eenzijdige menu van de mens aan te vullen. De man was een grootdenker, en had de visie in zichzelf uitgespreid. Veelal was hij bezig geweest de zee te bestuderen, en hier had hij natuurlijk de kans om er zijn werk van te maken. Hij kreeg al direct vele mensen onder zich en zag dit dan ook als een promotie. Hij was zich ook bewust van de gevaren van de zee, en wilde daarom ook niks riskeren. Er moest verantwoord te werk gegaan worden, en men moest waaghalzerij uit de weg gaan.

Inmiddels was het virus aardig onder controle. Het werd niet meer zo zeer als een bedreiging gezien. Er kwamen weinig nieuwe meldingen binnen, en er waren nog steeds geen doden gevallen door het virus. De meesten met het virus woonden in aparte gebouwen buiten de samenleving, omdat ze zich hier prettiger bij voelden. Sommigen werden zelfs algeheel kluizenaar, en kregen van de staat daartoe een kasteel of ander landgoed dat leegstond, terwijl enkelen in staat waren om geheel terug te keren naar de natuur. Er was nog geen enkel medicijn ertegen gevonden, maar de ontwikkelingen leken een ieder gunstig te stemmen. Alles begon weer te worden als vanouds en men begon te denken dat het virus zijn topdagen nu wel gehad had. Maar niets was minder waar.

Hoofdstuk 3.

Hij had net een kennismakingsperiode achter de rug die goed verliep, en het leek erop dat nu het contract wel zou lopen. Hij had meestal moeite met de eerste dagen van iets, maar dit was anders. In dit werk lag zijn hart, nog wel meer als zijn vorig werk. Op een avond deed hij de televisie in zijn nieuwe woning aan. Hij woonde nu dicht bij de zee. Hij zat op de bank, en schakelde over naar de zender met berichten.

Opeens zat hij aan zijn bank gekluisterd. De namen van wat topmensen van zijn land verschenen in beeld met hun foto's. Zij waren die avond omgekomen doordat er een meteoor op het huis van hun vergadering was gevallen. Niemand wist waar die meteoor vandaan kwam. Het was allemaal erg snel gegaan, en het land was erg onthutst. De nieuwslezer veegde het zweet van zijn voorhoofd. Na onderzoeken bleek heel snel dat de meteoor dezelfde stoffen droeg als van het virus en op sommige plaatsen van hetzelfde materiaal was gemaakt als van het gesteente. Ook werd er gewaarschuwd voor de zware straling die vanaf de meteoor afkwam, en technici en specialisten konden deze niet op korte termijn onschadelijk maken. Men besloot enkele afgebroken stukken naar de zee te brengen. Verder werd het terrein afgebakend. Er was een diepe krater in de aardbodem ontstaan. Na enkele dagen leefde het virus weer enorm op, en ditmaal vielen er wel doden. De mensen die het virus hadden klaagden nu veelal over gekrijs in hun hoofd, en de symptomen waren dikwijls gepaard met zweren en brandende pijnen. Vaak sloeg het virus over in andere ziektes. Alle dagen werd er op televisie voorlichting gegeven. En er kwamen steeds meer mensen op televisie die door de huid heengebroken gesteentes hadden. Steeds meer mensen klaagden van brandende pijnen rondom hun tepels en in hun voeten.

En weer werden de sociale structuren van zulke mensen veelal afgebroken, en bij sommigen begon nieuwe huid te groeien, en ook de stembanden van sommigen raakten zwaar aangetast, of gingen dubbele stemmen voortbrengen. Dat waren stemmen die tegengesteld hoog en laag waren. Meer en meer begon het gesteente over de huiden van mensen te groeien, als een vreemd soort van ivoor in verschillende kleuren. En nog steeds was er geen enkel medicijn tegen opgewassen. Sommigen werden erg agressief door het gesteente dat in en over hen groeide, en vaak begonnen verschillende kleuren elkaar te bevechten, en gingen dezelfde kleuren zich bij elkaar voegen. Vaak waren de kleuren tweezijdig en ontstonden er tussenpersonen tussen de verschillende groepen. Veelal voelden mensen zich overgenomen, alsof ze een machine werden. En de wetenschappers stonden radeloos. Nog steeds was hij bezig om antistoffen op of onder de zeebodem te vinden, maar nog steeds zonder enig resultaat. En de mensen begonnen wanhopig te worden, en keerden zich tegen de medici en de topmensen.

Ook hij moest in bescherming gebracht worden tegen razende groepen mensen die het hadden gemunt op de hogere lagen van de bevolking. En hij kreeg militaire bescherming rond zijn huis en rond de plaats waar hij werkte. Op een gegeven moment was dit niet meer mogelijk vanwege de vele aanslagen, en na vele confrontaties tussen de burgers en het leger. Er werden speciale oorden ingericht, waar de topmensen en de medici tezamen met andere verantwoordelijkheidsfuncties gingen wonen. Degenen die onder deze mensen getroffen werden door het virus werden ogenblikkelijk van hun functie ontheven en naar diverse kampen van burgers gestuurd. Maar ook onder de burgers kwamen machtslijnen, en al gauw ontstond er een tussenveld. En zij werden de chirurgen genoemd omdat ze contact bleven houden met de beide kanten van de samenleving.

Hij stond bekend als een contactpersoon waardoor zij met de opperlagen van de

samenleving konden communiceren. Hij vond dat belangrijk voor zijn werk, en voor hem was het onmogelijk om nog met de burgers contact te hebben sinds hij in het zwaar beveiligde oord woonde. Hij kon de chirurgen erg goed begrijpen, en op een dag werd hij zelf door het virus getroffen. Al snel groeide het gesteente door zijn huid heen en kwam hij ook in de tussenlaag terecht en werd één van hen. Snel werd hij opgenomen in de groep. Veelal was de basiskleur zwart met hier en daar een rode, witte of blauwe streep in een punt uitlopende. Soms brak er wel eens wat van het gesteente af, en dat was een helse pijn als brandend zoet. Al gauw werd hij op de hoogte gesteld van een groot geheim van de chirurgen. 's Nachts kwamen er Ufo's tot de kampen van het tussenveld en werden er operaties verricht in de tepels en de voeten. De man herinnerde het televisie-programma dat hij er over gezien had. Het was dus toch waar, dacht hij bij zichzelf. Al gauw was hij bijna geheel gemaakt van dit vreemde gesteente, en begon hij zichzelf te voelen als een machine. 's Nachts kwamen er bruinzwarte kappen over de kampen met rode gleuven die licht gaven, en werden de operaties door draakachtige zeewezens gedaan. Dit was dus wat hij gezien had, dacht hij bij zichzelf. Tijdens de operaties 's nachts kon hij ze goed zien, en sommigen hadden zelfs staarten als goudvissen. Vreemdsoortige sappen werden in hem gespoten op een hele systematische manier.

Soms werden er grote stukken van het gesteente weggebroken, en dan voelde hij die helse pijn als brandend zoet, maar in zijn kamp vertelden zij hem, dat dat brandend zoet een nieuwe immuniteit zou brengen. Wat die nieuwe immuniteit dan was, dat wist hij niet. Bij de hogere lagen van de samenleving waren er berichten binnengekomen over de kappen en de operaties, en zij begonnen bang te worden. Ze waren bang dat de macht in de handen van de chirurgen zouden komen, en begonnen een totaal-oorlog. Inmiddels waren er zoveel mensen door het virus uit de toplagen verdwenen, dat ze bang waren om meer mensen te verliezen. Ze lieten daarom degenen die een wit soort van gesteente hadden blijven. Maar steeds meer onder hen kregen het virus met het witte gesteente. En hem werd verteld door anderen uit zijn kamp dat die immuniteit juist tegen deze aanval was bedoeld. Het was een oorlog van de bang geworden regering gericht aan de chirurgen. Maar omdat de regeringen met hun topmensen en medici merkten dat ze met wapens hen met de gesteentes niet konden uitschakelen probeerden ze het op een andere manier. En dit werd de grote witte oorlog genoemd. Ze probeerden met apparaten de machines onder controle te krijgen. Ze zouden hiervoor in eerste instantie bestraling gebruiken, om stap voor stap invloed uit te oefenen. Inmiddels werden ze van buiten steeds harder en van binnen steeds zachter, en de operatie-apparatuur van de ufo's trokken de tepels van de chirurgen steeds dieper naar binnen, en er werden meerdere tepels geimplanteerd. Ze waren als vlakke, gesloten geraamtes geworden, als oesters in een schelp. Ook de zolen en de huid van hun voeten werden steeds dieper naar binnen getrokken en gingen op een vreemde manier binnen het gesteente circuleren.

Het Evangelie van het
Paarse Boek

Ik kwam haar tegen op de kermis.
Ze deed me aan Mallemoe denken.
Ze likte aan haar ijsje en staarde mij aan.
"Kun je mij een boek voorlezen ?' vroeg ze.

"Waarom ?" vroeg ik. "Kun je zelf niet lezen ?"

"Het is in een taal die ik niet versta," zei het meisje.
"Wat is het voor boek ?" vroeg ik.

"Kom met me mee naar huis, dan laat ik het je zien," zei ze.
Ik liep met haar mee, en we waren na een tijdje bij haar achtertuin aangekomen, en we gingen daar door de achterdeur naar binnen. We gingen helemaal naar het zolder waar zij haar kamer had, en daar liet ze mij het vreemde boek zien. Het boek was paars met zwarte tekens, vreemde tekens, die ik niet begreep.

"Hoe kom je eraan ?" vroeg ik.

"Gevonden," zei ze.

"Waar ?" vroeg ik.

"In de achtertuin," sprak ze.

"Hoe zou het daar gekomen zijn ?" vroeg ik.

Ze haalde haar schouders op. "Geen idee," sprak ze.

Ze gaf het boek aan mij, en ik begon erdoor te bladeren. Boven de tekens stonden wel plaatjes.

"Ik denk dat het hieroglyphen zijn. De plaatjes vertellen een verhaal," zei ik.

"Kun je het me vertellen ?" vroeg ze.

"Ik zal het proberen," zei ik, en begon bij elk plaatje wat uitleg te geven. Zo probeerde ik er een verhaal van te maken, plaatje voor plaatje.

"Wat als het een andere betekenis heeft ?" vroeg ze ineens.

Ik gaf het boek aan haar. "Probeer het nu zelf eens ?" zei ik.

Ze begon toen zelf een uitleg aan de plaatjes te geven, en vertelde een heel ander verhaal dan ik had gedaan. "Je hebt talent," zei ik. "Zullen we weer terug gaan naar de kermis ?"

"Nee," zei ze. "Ik wil dat je hier blijft."

"Waarom ?" vroeg ik.

Ze zuchtte. "Moet ik dat allemaal uit gaan leggen ?" vroeg ze.

"Eigenlijk wel," zei ik. "Je moet wel met een goede reden komen natuurlijk."

"Heb je nog tijd ?" vroeg ze.

"Ik heb nog wel even," zei ik.

Ze ging op haar bed liggen. "Droom je weleens dat je kan vliegen ?" vroeg ze.

"Eigenlijk nooit," zei ik.

"Ik laat je niet meer gaan," sprak ze.

Ik gaf haar een duw. "Ik moet gaan," zei ik.

Maar ze ging weer voor me staan. Weer duwde ik haar.

Ik ging de trap af. Gelukkig volgde ze me niet. Ik ging naar beneden en liep weer door de achterdeur naar buiten. Vanuit het zolderraam riep ze me toe. Ik kon het niet verstaan. Ze sprak wat verward, als in een andere taal. "Wat voor taal is het ?" riep ik terug.

Ik ging terug naar de kermis. Ik schudde mijn hoofd. Ik had haar al zo lang niet meer gezien. Wat was ze vreemd geworden. Gelukkig had ze me laten gaan. Het had natuurlijk ook verkeerd kunnen aflopen. Ik hoopte maar dat ze me nu niet zou gaan stalken.

Toen ik thuiskwam zag ik haar voor mijn deur staan. Ik schrok, en draaide me weer om. Ik ging terug naar de kermis en kocht een patatje. Ik had geen zin in deze toestanden. Ik wachtte totdat het avond was, maar tot mijn grote schrik stond ze nog steeds bij mijn voordeur. Ook begon er een boosheid in me op te borrelen. Ik liep op haar af, en vroeg wat ze moest.

"Jij weer," zei ze. "Ik sta hier gewoon."

"Het is mijn huis," zei ik. "Je doet vreemd. Zo was je vroeger niet. Wat is er gebeurd ?"

"Ben je het vergeten ?" sprak ze. "Onze ouders zijn dood. Jij bent het laatste wat ik heb."

"Maar waarom nu ?" vroeg ik.

"Ik dacht altijd dat ik in het paarse boek meende te lezen dat ik bij je uit de buurt moest blijven voor wat voor reden dan ook," sprak ze. "Maar ik ben daarover steeds meer gaan twijfelen, vooral ook toen ik je ineens tegen kwam op de kermis."

"Toeval heeft ons dus bij elkaar gebracht ?" zei ik.

Ze knikte. "Of het komt door het boek," zei ze. "Het lijkt op een buitenaards boek. Ik meende erin te lezen dat ik een bijzonder iemand van vroeger zou ontmoeten."

Ik schudde mijn hoofd. "Je kent het boek niet. Je kent de taal niet, dus het is allemaal gokken. Daar kun je je leven niet op bouwen."

"Daarom vroeg ik jou het boek te vertalen, want ik weet het niet meer," sprak ze.

"Ik weet het ook niet," zei ik. "Kun je het boek niet gewoon vergeten ?"

"Nee," sprak ze. "Het boek heeft me geholpen over de dood van onze ouders heen te komen. Het boek heeft me ook teruggebracht naar jou. Ik wil je niet meer verliezen."

Ik staarde haar aan. "Ik ben moe," zei ik. "Kunnen we een andere keer verder praten ?"

Maar ze hield me tegen bij de deur. "Ga met mij mee," sprak ze.

"Nu niet," zei ik, "ik heb behoefte aan mijn eigen huis."

"Maar ik kan niet zonder je," sprak ze. "Ik heb je te lang moeten missen."

"Ook door het boek ?" vroeg ik.

"Ik dacht dat ze een goede reden hadden," zei ze.

"We zijn uit elkaar gegroeid," zei ik. "Zo werken de dingen niet."

"Mag ik dan bij jou logeren ?" vroeg ze.

"Je bent een wildvreemde voor me," zei ik. "Ik ken je niet meer terug."

"Alsjeblieft, ik smeek het je," zei ze. "Ik zal me gedragen."

Ik duwde haar weg en opende de deur. "Goed," zei ik, "maar geen verkeerde bewegingen maken."

Toen ze binnen was rende ze naar boven alsof het huis van haar was. "Geweldig, hier ben ik zo lang niet geweest," riep ze.

Ik zuchtte. Ik was moe, en ging snel naar bed.

De volgende ochtend zat ze aan de eettafel in haar witte nachtjapon waar ik haar tegen kwam. Ik was blij dat ze zich had gedragen, en ik had goed geslapen. Ik liep op haar af en nam haar in mijn armen. "Je bent een engel," zei ik. "Dat had ik niet verwacht. Ik heb de hele nacht ongestoord kunnen slapen." Ze keek me aan, en vertelde weer over het paarse boek, en het leek alsof ze een bloeiend paars bloemenveld was. Ik omhelsde haar weer, en zij omhelsde mij ook heel stevig.

Ze had allerlei theorieën over het paarse boek, en probeerde het toe te passen op onze levens. Ze was geobsedeerd met het boek. Op een dag besloten we het boek te laten onderzoeken door een professor van oude talen. Al gauw kwam hij erachter dat het om een oude indiaanse stam ging met een hele oude taal die niet meer gesproken werd. Ook de stam bestond niet meer, maar het boek was gemaakt door hen die wat oude grotten hadden onderzocht, en hadden het eigenlijk gewoon allemaal overgetekend. Volgens de professor was het hele boek gewoon een beschrijving van de

plantenwereld. De professor vond het allemaal interessant genoeg, en liet het ontcijferen door een genootschap waarvan hij lid was, en die gespecialiseerd was in deze stam en hun taal.

Ook mijn logee kreeg de ontcijfering te lezen. Ze was blij dat het eindelijk was ontcijferd, maar ze was ook teleurgesteld. Ze had zich er al die tijd iets heel anders van voorgesteld. Het leek alsof haar wereld instortte. Ik moest haar opvangen. Ze werd zwaar depressief. Het werd zo erg dat ik tegen haar zei dat de professor en zijn genootschap het ook fout konden hebben. Ik raadde haar aan om vast te houden aan haar eigen beleving van het paarse boek. Gelukkig kon ik haar meer en meer ompraten en haar te doen geloven dat het boek toch wel degelijk buitenaards is. Zo ging het steeds beter met haar, en ik vertelde haar vele verhalen over het boek. Ik kon haar van alles wijsmaken vanuit het boek, en ik besloot de vertalingen op te schrijven voor haar, alle verhalen. Ze begon het ook aan anderen te vertellen, op dezelfde manier waarop ze mij eens benaderde, als een evangelie, een blijde boodschap. Zelfs de professor begon haar te geloven, alhoewel ik niet wist of hij dat deed om haar of dat hij het ook daadwerkelijk geloofde. De professor zei dat de indiaanse stam ook buitenaardse contacten schenen te hebben, en dat de diepte van hun geheime coderingen onpeilbaar waren. Volgens de professor zou het zeker een mogelijkheid kunnen zijn. Steeds meer en meer volgelingen begon ze te krijgen, maar toen had ze ook weer het idee dat het boek haar vertelde dat ze zich weer moest terugtrekken. Ze logeerde steeds minder bij me, en uiteindelijk trok ze zich helemaal terug op haar zolder. Ik vroeg aan de professor wat dat gedrag zou kunnen zijn, want ik had het al eerder met haar meegemaakt, en de professor zei dat de indianen stam van het boek ook zo waren. Ik had er vrede mee. Het leek een golfbeweging te zijn. Ze gaan diep, en trekken zich dan weer terug om vervolgens nog dieper te gaan. Ik zou het allemaal wel afwachten.

Op een dag stond ze voor mijn deur met het paarse boek. Ze deed net alsof ze mij niet kende.
"Hallo, mag ik u het evangelie verkondigen van het paarse boek ?" vroeg ze.
Ik dacht laat ik het spelletje maar meespelen. "Waar gaat het over ?" vroeg ik.

"Het gaat eigenlijk nergens over," sprak ze. "Het is wat de lezer er van maakt. Je kan zo diep gaan als je zelf wil."

"Maar gaat dan de bedoeling van het boek niet verloren ?" vroeg ik.

"Maar dit is de bedoeling van het boek," sprak ze. "Het boek geeft de lezer een zekere vrijheid, een zekere ruimte, en de lezer mag er zelf creatief mee zijn."

"Interessant," zei ik. "En heb je al wat moois gevonden of uitgevonden ?"

"Het gaat om jou, wat je er zelf in ziet, niet wat de ander er in ziet," zei ze.

"Maar ik ben altijd geinteresseerd in wat anderen van iets vinden," zei ik. "Misschien dat ik nog wat van ze kan leren."

"Wij verkondigen het evangelie van het paarse boek als het evangelie van wat je er zelf in ziet," sprak ze. "Het is heel persoonlijk. Kunt u mij uitleggen wat het paarse boek betekent ?"

Ik nam haar naar binnen. Ze was nog steeds als een engel. Ik ging met haar op de bank zitten, en ik begon de plaatjes aan haar uit te leggen, en ik begon er verhalen over te vertellen, mooier en dieper dan ik ooit had gedaan. Ik begon er dingen in te zien die ik nog nooit eerder had gezien. Ik zag hoe ze er van opleefde. Ik was erdoor ontroerd, en ik sloeg een arm om haar heen, en even later omhelsde ik haar en knuffelde ik haar.

De Kikkerkoning

Ik zag het leven niet meer zitten.
Maar er kwam een lichte verandering in het plan.
Ik strompelde naar een pas nieuwe psychiater in de stad.
Hij bleek uit het buitenland te komen en sprak met een accent.
Toen ik binnen was gekomen en was gaan zitten stond hij op van achter zijn bureau en ging dichtbij me staan. Hij boog wat voorover en fluisterde in mijn oor : "Ik ben een buitenaardse, ik ben van gisteren."

Ik keek hem verbaasd en met grote ogen aan.

"Ja," zei hij toen weer met een normale stem, "dat zit namelijk zo. Ik was er gisteren, maar ik ben ergens vastgeraakt."

Ik keek hem nog eens goed aan. "U lijkt wel op een leraar van vroeger, inderdaad. Dus u beweert dat u al in mijn leven was, maar dat u ergens bent vastgeraakt, en dat toen mijn leven gewoon verder ging ?"

Ik knipperde met mijn ogen, terwijl hij knikte.

Ik greep hem vast en liet hem niet meer los. Ik omhelste hem. "Houd me vast dan," zei ik, "dan verdwijn je niet meer in het verleden."

"Maar ik moet ..." sprak hij, en begon weg te vagen.

Toen werd ik wakker. Het was maar een droom geweest. De nacht erop droomde ik weer over hem. Hij had veel gezichten, zoals Mallemoe. Hij nam me overal mee naar toe in de droom, als een ware vader. Dit is hoe psychiaters horen te zijn. Hij nam me mee de natuur in, naar het water. Hij liet me de pracht van het universum zien. Voordat de droom af was gelopen zei hij dat hij als ik wakker zou worden niet van me weg zou zijn, maar dat ik hem moest leren herkennen in het dagelijkse leven. Hij had namelijk veel gezichten. Hij was mijn beste vriend.

Toen ik wakker werd begon ik hem na te doen. Ik wilde zoals hem zijn. Ik werd ook psychiater, en nam mijn patienten de natuur in. Ik ging overal met hen naartoe, en ik noemde hen niet mijn patienten, maar mijn vrienden. Ook zoals mijn beste vriend moest ik hen altijd aan het einde van de dag loslaten, en dan zei ik dat ik niet van hen weg zou zijn, maar dat ze mij moesten leren herkennen in alles rondom hen, omdat ik vele gezichten had.

Voor sommigen was dat een hele harde opgave, en hen voor wie dit nog te moeilijk was liet ik vaak bij mij in de vakanties en weekenden logeren. Ik was de slechtste niet. Mijn doel was van mijn patienten zelf zulke psychiaters te maken, zodat ze zichzelf en anderen konden helpen zoals ik had gedaan.

Maar ja, hoe denk je dat buitenstaanders hierop reageerden ? Volgens hen kon dit echt niet, en ik kon eigenlijk mijn plannen pas volledig realizeren toen de kikkerkoning het land ging regeren.

De Gezichten van Mallemoe

Mallemoe had vele gezichten, en ik wist niet welk gezicht ik ditmaal zou aantreffen als ik thuis zou komen. Ik was op weg naar huis. Ik zat in de bus, dichtbij de chauffeur, en we hadden een gesprek. Onderweg moesten we bij een station stoppen, en daar kocht ik nog even een strippenkaart erbij, want ik had meer strippen nodig om thuis te kunnen komen. Ik kocht een vijf strippen kaart. Dat zou wel voldoende zijn volgens de chauffeur, alhoewel hij niet eens wist waar mijn straat was toen ik hem de straatnaam gaf. De chauffeur moest ook nog even wat op het station doen, dus er was nog wel tijd. Ik ging een trap op en kwam ergens aan op een hogere verdieping. Ik raakte in gevecht met een blonde vrouw. Ze rende zo vanuit een terrasje van een café op deze verdieping op me af en begon op me in te slaan. Daar kon ik niet tegen en moest haar tegen de vlakte slaan. Ik kende de vrouw niet. Ik dacht dat ze te diep in het glaasje had gekeken. Ik herinnerde me de gezichten van Mallemoe. Ik kon ook gewoon een trein pakken hier, en dan ergens anders naartoe.

Ik liep weer terug op de verdieping, richting de trap, maar toen zag ik een gebroken beeldje liggen op de grond. Het ene deel was een huisje met een hondje, en het andere deel was een jongetje. Ik legde de twee delen tegen elkaar aan en vond het een prachtig beeldje. Al snel stond er een groep mensen om me heen die me geld begonnen te bieden voor het beeldje. Ik zei dat ik dat niet kon doen, want Mallemoe zou me dat zeker betaald zetten. Er was ook iemand anders bij die precies hetzelfde beeldje uit zijn tas haalde, maar dan heel. Misschien dat de beeldjes ergens dichtbij verkocht werden ? Maar waarom waren al die mensen dan om me heen die mijn gebroken beeldje wilden kopen ? Voor mij was het een raadsel, een raadsel zoals Mallemoe was.

Ik stopte het gebroken beeldje in mijn schooltas en ging terug naar de bus. Even later was ik thuis, maar Mallemoe was niet blij. Ik vroeg Mallemoe om de lijm, om het beeldje te lijmen, maar ik kreeg het niet van haar. Mallemoe was het allemaal zat. Ze wilde dat ik het beeldje zou wegdoen. "Of dat beeldje eruit, of ik eruit," sprak Mallemoe.

"Nou, dan jij maar eruit, Mallemoe," zei ik, "want het beeldje wil ik toch wel graag houden."

Mallemoe pakte haar spullen. Met haar vele koffers vertrok ze. Het was een hele volksverhuizing, en ons zoontje nam ze mee. Die avond staarde ik naar het beeldje wat ik op de tv had gezet. De lijm had ik gekregen van een vriendelijke buurvrouw. Het jongetje was nu verzoend met zijn hond, en met zijn huis. Hij had een petje op. Tot mijn grote verbazing begon het jongetje te fluisteren, en toen te roepen, en toen te schreeuwen en zelfs te gillen. Toen begon het jongetje te lachen. Ik wist dat ik de juiste keuze had gemaakt.

De Gezichten van Mallemoe II

Toch ben ik Mallemoe daarna nog een keer tegengekomen. Het was in een hele drukke winkelstraat, waar ze stond met haar draaiorgel, en ons zoontje liep ervoor met het geldbakje. Hij rammelde ermee op de maat van de muziek. Ik liep op mijn zoontje af, en vertelde hem over het sprekende beeldje, maar hij wilde mij niet geloven, en wilde ook niet kijken of het misschien toch waar was wat ik zei. Ook Mallemoe wilde mij niet geloven. Het draaiorgel was verbonden aan een bromfiets, en ze sprong zo op de bromfiets, nam mijn zoontje achterop, en stoof met het ding weg, een enorme stank achterlatende. Ik dacht er direct aan dat ze de uitlaatpijp weleens na mocht laten kijken. Dit was niet goed, en even vreesde ik voor haar veiligheid en de veiligheid van mijn zoontje. Natuurlijk wist ik niet waar ze nu woonden. Dat werd mij allemaal niet gemeld.

De volgende dag keek ik of ze weer terugwas, maar nee. Misschien reiste ze wel door het hele land. Het zou een onmogelijke opgave zijn om haar te traceren. Die uitlaatpijp was niet goed, al helemaal niet voor de natuur. Maar ja, wat kon ik doen ? Mallemoe was niet altijd natuurgetrouw. Het hing er

maar vanaf welk gezicht ze had opgezet. Ze had ook vele hoedjes. Die had ze allemaal onderverdeeld in dozen. Ze was er maar druk mee. Ik hoopte maar dat ze ons zoontje niet zou aansteken met deze gekte. Pilatus noemde ze hem altijd. Terwijl ik hem Deur noemde. Het was natuurlijk wel verwarrend voor dat joch, maar ik kon het gewoon niet over mijn hart halen om hem Pilatus te noemen. Mallemoe vond het wel Mediterraans klinken, en wel zwoel, maar ik kende de achtergronden van die naam. Ik had er veel over gelezen. Ik las veel universitaire literatuur, terwijl Mallemoe alleen maar flutromannetjes las en roddelblaadjes. Daar was ze groots in. Pilatus was voor haar echt een naam van verdachte status, van controversiële aard, en dat trok haar aan. Het moest vooral anders zijn, en tegendraads, iets waar veel over nagedacht werd, en waar veel bekijks over was. Het moest iets zijn wat de volkeren bezighield, niet dat hele ingeburgerde. Het moest iets zijn waarover men zich druk maakte.

Op een dag kreeg ik een brief van Mallemoe, met veel gezwets over Pilatus. Ik vroeg me af waarom ze me schreef, maar ze bleek geld nodig te hebben. Zodra ze geld nodig had was ze ineens heel open en vriendelijk. Het was gewoon één van de gezichten van Mallemoe voor mij, één van haar vele gezichten. Ik werd er niet warm of koud van. Ik stuurde haar wat monopolie geld op, en naar mijn zoontje stuurde ik echt geld. De volgende dag stond ze op de stoep. Ze vond het onverantwoordelijk dat ik Pilatus zoveel geld had gestuurd. Hij deed er de meest vreemde dingen mee, ook dingen waarvan ze gezegd had : "Of dat ding eruit, of ik eruit." Pilatus had dus voor het ding gekozen. Dat wilde ze even kwijt, en ze was ook zo weer weg, op haar brommer met draaiorgel. Ik vroeg me af wat voor dingen Pilatus had aangeschafd. Maar ja, ik had zijn adres niet.

Ik kwam er snel genoeg achter. Op een dag niet lang nadat Mallemoe was geweest las ik in de krant over Circus Pilatus. Ik dacht dat dat wel van mijn zoontje moest zijn. Had hij toch nog wat goeds met zijn geld gedaan. Ik dacht laat ik eens een kijkje nemen. Toen het circus dicht in de buurt was ging ik er naartoe. En daar stond Pilatus. Hij stopte zijn hoofd in leeuwenbekken en krokodillenbekken. Daar schrok ik toch wel van, en stapte direct op hem af, maar hij fluisterde dat de leeuwen en krokodillen slechts robotten waren, dus ik was weer gerust. Het circus had ook clowns en acrobaten. Dat waren ook robotten, dus eigenlijk kon er niets foutgaan. Ik vroeg aan hem of zijn moeder hier dan niet kon werken. Dan had ze wat te doen, maar hij schudde zijn hoofd. Het circus was de reden waarom Mallemoe wegging. Ik herinnerde hem eraan dat ze eens met hem wegging vanwege een simpel beeldje. Hij knikte. Hij kon zich dat nog herinneren.

"Je bent een groot man nu, Pilatus," sprak ik. Ik noemde hem niet meer Deur. "Dat is de eerste keer dat je mij zo noemt," sprak Pilatus. Ik knikte.

"Je hebt nu je eigen circus," zei ik. "Circus Pilatus."

Hij knikte.

"Dat je maar veel geld mag verdienen, jongen," sprak ik. "Misschien dat je dan ooit eens je moeder uit de brand kan helpen, dat je iets kan kopen waardoor ze niet wegloopt."

"Ik heb er geen zin meer in," zei Pilatus. "Wat ik ook doe, het is toch nooit goed. Laat haar maar gaan waar ze wil gaan."

"Nou ja," zei ik. "Ik ben daar niet zo'n voorstander van. Die brommer waarop ze rijdt met dat draaiorgel is echt niet goed."

"Ik weet het," zei Pilatus. "Het is ook niet goed voor de natuur, maar moeder doet wat ze doet."

"Met geld kun je veel beginnen," zei ik. "Ze heeft een nieuw gezicht nodig, want met degenen die

ze nu heeft redt ze het niet."

"Laat het, pa," zei Pilatus. "Ze heeft al genoeg gezichten."

"Ja, maar geld kan ons gelukkig maken," zei ik. "Veel geld."

"Dat ben ik niet met je eens," zei Pilatus. "Jullie beiden hielden altijd van veel geld, en zie waar het ons heeft gebracht. En heb jij zelf niet eens al die gezichten van moeder gekocht ?"

Ik boog mijn hoofd. "Je hebt gelijk, maar zie je, Pilatus, ik had de gezichten eens gewonnen op de kermis, dus ik kon ze niet zomaar weg doen. Ik had er teveel geld in gestopt."

"In die automaten, pa ?" sprak Pilatus. "Je was slechts een gekke gokker, doldwaas, en nu zitten we met de gebakken peren."

"Ja, maar politie-ma kwam erg van pas," zei ik, "en bokser-ma, en spelletjes-ma, kook-ma, feest-ma, was-ma, ze hebben ons altijd goed geholpen, al die gezichten. Er heeft nog nooit iemand bij ons ingebroken. Aan Mallemoe waagden ze zich niet. Ik was de enige die me aan haar waagde."

"Pa, pa," zei Pilatus, terwijl hij zijn hoofd schudde. "Je had haar haarzelf moeten laten zijn, want zulk kermisspul is nooit goed. Dat heb je nu wel gezien. Of je had een robot kunnen kopen, zoals ik heb gedaan."

"Waar heb je die robotten eigenlijk gekocht ?" vroeg ik.

"In Griekenland," zei Pilatus.

"Griekenland ?" vroeg ik. "Waarom helemaal daar ?"

"Shhh," zei Pilatus, "laten we het ergens anders over hebben."

"Je hebt het toch niet van de mafia gekocht, hè ?" vroeg ik.

"Nee," zei Pilatus. "Maak je maar geen zorgen."

"Ik wil weten waar je het vandaan hebt, Pilatus," zei ik.

"Nieuwe soort supermarkt voor robotische spullen," sprak Pilatus. "Dat beeldje van jou schijnt er ook vandaan te komen."

"Wat zijn dat voor toestanden ?" vroeg ik. "En waarom is Mallemoe er op tegen ? Ziet zij of die gezichten van haar het als concurrentie ?"

"Vermoedelijk wel," zei Pilatus.

"We zouden die gezichten van haar er moeten afschroeven," sprak ik.

"Ja, maar wat houden we dan over ?" vroeg Pilatus.

"Het is toch al niks meer," zei ik.

Maar ja, Pilatus moest verder werken. Ik ben toen maar naar huis gegaan. Ik dacht na over de

gezichten van Mallemoe. Ik keek naar het beeldje op de tv. Het jongetje danste met zijn hondje. Er werd aangebeld. Het bleek Mallemoe weer te zijn. Ze wilde terugkomen.

"Maar ik heb nog steeds dat beeldje," zei ik.

"Het geeft niet," zei Mallemoe. "Zoals het nu gaat is het ook niks."

"Misschien ben je gewoon overgevoelig," zei ik.

"Nee, dat is het niet," zei Mallemoe.

"Wat is het dan ?" vroeg ik.

"Ik ben star, streng en eigenzinnig," sprak ze.

"Toe maar weer," zei ik. "Dat is een hele mond vol."

"Nu wel," zei ze.

"Maar straks niet meer ?" vroeg ik.

"Het is maar één van mijn gezichten," sprak ze.

De Ontvoering

Het was een doorzichtig voertuig. Ik was bang dat ik er vanaf zou vallen. We waren op een weg van Breda, in prachtig natuurgebied, maar de persoon naast mij was niet zo prachtig, en al helemaal niet kalmerend. Hij was allemaal stads aan het zwetsen, en loog over mij. Ik vroeg waar hij het allemaal over had, maar hij zei : "Dat weet je toch zelf wel ?"

Ik klaagde over zijn voertuig. Dat kon hij niet hebben. Hij reed de berm in, een heuveltje op, stapte uit, en trok mij mee, en begon mij te duwen. Even leek het alsof de tijd stilstond, en ik staarde naar

hem. Wat er toen gebeurde herinner ik me niet meer, maar ik zag hem zo van het heuveltje afrollen. Ik bedacht me geen moment, en rende over het heuveltje een achterliggende Bredase woonwijk in. Er was hier een soort klein winkelcentrum. Ik dacht dat ik nu van hem af was, maar ineens zag ik hem daar weer lopen, met een pistool. Er waren hier veel glazen wanden, en ik vroeg me af of ik veilig was, of er nog genoeg glas tussen mij en hem was. Hij had mij wel gezien, en kwam achter mij aan. Hij was niet snel. Het glazen doolhof leek mij van hem af te schermen. Weer leek het alsof de tijd stilstond, en ik staarde naar hem. En weer gebeurde er toen iets wat ik me niet meer kon herinneren, maar alles wat ik weet was dat ik toen ineens het pistool in handen had, en hij was er niet meer.

Ik voelde mij strak als een robot. Dit was geen normaal pistool. Ik kon me niet eens meer bewegen. Ik kon dwars door de hoofden van de mensen heenkijken. Ik wist waar ze vandaan kwamen en waar ze naartoe gingen. Niemand deed iets, want ik had het pistool. Ik dacht ik zou deze mensen wel willen helpen. Ook zij hebben zo lang geleden onder hem met het pistool. Zo werd hij ook genoemd : het pistool. Hij was de schrik van Breda. "De gemaakte" was een andere bijnaam van hem. Ik herinnerde dat hij het was die mij had ontvoerd, en eigenlijk was iedereen in Breda ontvoerd door hem. Ik wilde deze mensen helpen, maar ik was in een glazen doolhof. Het glas beschermde mij.

De Kikkerkoning II

De kikker was een dokter. Hij was erg tegendraads.
Als iedereen naar links ging, ging hij naar rechts,
En als iedereen omlaag ging, ging hij omhoog,
Hij noemde zijn patienten vrienden,
En liet ze bij hem logeren in de vakanties,
En ook wenste hij hen altijd beterschap.

Dat kon en mocht niet volgens de regerende elite.
Die kikker moest gekruisigd worden,
En zo gebeurde het op een nacht.

De kikker had hen al gewaarschuwd :
"Als jullie mij kruisigen, dan zal het voor eeuwig sneeuwen, en zullen jullie worden als standbeelden, en een draaiorgel zal mij uitroepen als koning. Met jullie stenen zal ik de muren bouwen van mijn koninkrijk," maar niemand luisterde.
Zo grepen ze hem in de nacht, en kruisigden hem.

Het was mid-zomer en het begon te sneeuwen, zoals voorzegd door de kikker.
Zij die hem hadden gekruisigd waren in grote verbazing, en begonnen al in steen te veranderen.
Hun laatste woorden waren gewoonlijks : "Hij was waarlijk de kikkerkoning."

Een draaiorgel riep hem toen uit als koning, maar de kikker hing aan het kruis.
Het sneeuwde, en het bleef sneeuwen. Niemand kon dat stoppen, en grote sneeuwstormen kwamen om veel verwarring te zaaien. Families werden van elkaar losgescheurd, en hele landen. Ook kerken bleven niet gespaard. Ze hadden een nieuwe koning nu.

En op zondagmorgen besteeg de kikker de hoge preekstoel, en predikte uit een paars boek.
Hierin stonden verschrikkelijke dingen beschreven waarvan een ieder begon te beven.
Nee, nooit meer waren ze dezelfde, maar de kikker gaf zo'n wonderbaarlijke uitleg dat het hun mooiste boek was.
En zo werd het paarse boek gepredikt in alle windrichtingen, en patienten werden tot dokters, en dokters werden tot patienten. En zij waren allemaal patienten van het grote paarse medicijnenboek, maar zij werden vrienden genoemd.
De kikker nam nooit geld, maar gaf alleen maar geld.
En zo regende het elke zondagmorgen geld.
Armen waren er niet meer sinds de kikkerkoning het land regeerde.

De Machine

Het zeewater was glashelder. Je kon er alles doorheen zien. Op de bodem groeiden vele bloemen. Het was bijna een bloemenzee. De branding was schuimend. Zij konden zien vanwege het nachtzicht in hun ogen.

Het zand was gloeiend heet, en een kampvuur brandde in de verte. Er waren grote vissen aan het spit, vissen die anders het eiland zouden hebben verwoest. Het waren vissen die het voor zwemmers onveilig maakten.

Zij die hier gekomen waren wilden niet meer terug. Ze waren met een roeiboot gekomen. Op het eiland leefden kannibalen, maar die hadden ze nog niet gezien.

In de verte zagen ze wat kano's met inboorlingen. Ze vroegen zich af of dat kannibalen waren. Na een tijdje was het een hele vloot. Ze kwamen steeds dichterbij. Ze besloten voor de zekerheid en de veiligheid de wildernis in te gaan. Diep in de wildernis van het eiland was een rivieren gebied. Hier zagen ze ook in de verte een vloot van kano's met inboorlingen.

Plotseling waren ze omsingeld door inboorlingen met speren. Ze vreesden het ergste, dat dit kannibalen waren. Ze werden naar kooien geleid, en kregen toen te horen wat de regels waren. Er moest een god aan het kruis aanbeden worden, de god van de kannibalen. Zijn naam werd niet genoemd, maar aan die god moesten mensen geofferd worden die dan later gegeten werden.

Vanaf die tijd werden ze vetgemest, maar ze spuwden alles uit van de zenuwen. Toen werden ze min of meer uitgehongerd. Hierdoor werden ze ook niet geofferd, en konden vrij op het eiland

leven.

Ze voelden er niets voor om die kannibaalse god te aanbidden. Ze hoopten dat ze nu met rust gelaten zouden worden.

Snel kwamen ze erachter dat de kannibaalse god maar een machine was waardoor de inboorlingen werden beheerst.

Omdat ze geen enkel risico wilden nemen zijn ze toen naar het volgende eiland toegegaan.

Een Vreemd Verhaal

Iedereen heeft zo zijn eigen spookhuizen in het leven. Ik noem ze ook wel "nachtmerrie-huizen", en sommige nachtmerries kunnen zo erg zijn dat je er niet eens over kan praten of wil praten.

Soms kunnen nachtmerries zelfs niet opgeschreven worden, en als ze dan opgeschreven worden, dan komen ze in veel gevallen in een persoonlijk archief. Een voorbeeld hiervan is een dagboek.

Er rust een grote geheimzinnigheid op dagboeken, en vaak wil de eigenaar ook niet dat het gelezen wordt. Soms lezen mensen dagboeken van anderen en hadden dat achteraf liever niet gedaan.

Dat kan ook met sommige boeken zijn. Soms heb je gemengde gevoelens over een boek, en had je bepaalde dingen niet willen lezen. Bepaalde andere dingen kunnen dan juist weer heel belangrijk zijn, en daarom gooi je het ook niet weg, en belandt het in het archief.

Zo kunnen uitgevers ook een archief hebben met boeken die belangrijke inhoud hebben maar die niet rijp of geschikt zijn voor publicatie. Zo'n archief hebben wij ook. Als ik dan door de boeken van dat geheime archief blader dan jaagt het me de stuipen op het lijf, en tegelijkertijd opent het wonderbare werelden voor mij.

Het zijn boeken die niet in deze wereld thuishoren, en die ook zeker niet zijn geschreven voor het grote publiek. Het zijn beschrijvingen van nachtmerries, maar dan op zo'n manier dat het spookhuizen zijn, gesloten spookhuizen dan, en dat is maar goed ook.

Eén zo'n boek, en ik kan het me nog herinneren als de dag van gisteren, ging over een professor die wel een heel bijzondere spelcomputer had gemaakt ... Ik zal er een beetje omheen praten, en de

kernen van het boek niet opnoemen, want het zijn hoge graads nachtmerries. Alleen al het lezen van het boek is een herinnering die ik niet meer weg kan wissen. Het was een hele verheldering, die zo diep ging in de demonologie dat ik me kon voorstellen waarom dit boek in het geheim archief terecht was gekomen. Ze moesten wel een groot vertrouwen in mij hebben dat ook ik de sleutel mocht dragen van dit archief.

In ieder geval ... In dat boek bezocht iemand die professor ... En dat ging zo :

"Op een dag bracht ik een bezoek aan de professor. De professor was net bezig een nieuw drankje te maken. Hij liet mij een ondergrondse lift van teleportatie zien. De lift kon tot erg diep reiken. Het diepste punt leidde tot ..."

En toen volgde er de naam van een planeet.

"Vanaf het balkon kon je een prachtige natuur zien. Professor Rood Barenhout liet mij ook allerlei machines zien, en voertuigen.

Hij liet mij ook veel wapens zien, vooral zwaarden die gestoken waren in doodskoppen als hun schedes.

Professor Rood Barenhout had een rode spelmachine gebouwd.

Hij sprak dat het een soort spookhuis was.

Ik keek hem aan met opgeheven wenkbrauwen.

Hij vertelde dat een ieder die in de machine zou stappen tijdelijk zijn geheugen zou verliezen over het feit dat het maar een spelmachine was.

Ik had eigenlijk helemaal geen zin om een spookhuis binnen te gaan.

Mijn leven was al zwaar genoeg.

Hij liet me de machine zien, een gigantisch rood ding met rails en een soort auto.

Het was allemaal zwaar technologisch.

Hij drukte op een knop en er was allemaal stoom.

Toen liet hij mij de computer schermen zien in de auto, die heel wonderlijk waren.

Ik kon mijn leven zien, en die waren als autobanen.

Ik zag die autobanen op het scherm dwars door mijn leven heen, als rode zachte stralen, die ook zacht zoemend geluid gaven.

Ik vroeg me af hoe de machine zomaar mijn leven tevoorschijn kon halen.

Misschien tapte het van mijn geheugen.

De professor drukte weer op wat knoppen op een soort tankpomp computer naast de spel-auto. We gingen beiden in de auto zitten. Ik keek bijna gehypnotiseerd op de schermen. Dit was mijn verleden. Ik begon enthousiast te worden, maar nog steeds met een zekere terughoudendheid.

‘Het is om te leren,’ sprak professor Rood Barenhout.

‘Ja, ja,’ zei ik. ‘Je mag me echt wel laten zien hoe het werkt, maar dan stap ik ook weer uit.’

‘Natuurlijk,’ zei de professor. ‘Je wordt echt niet gedwongen.’

Weer drukte hij op wat knoppen, ditmaal in de auto zelf. Ik bleef kijken op de computer. Ik zag de vriendinnen die ik in mijn leven had gehad, en ook wat nare gebeurtenissen, en de autobanen gingen er dwars doorheen. Onderaan het scherm was een soort auto met een groot dashboard.

‘Dit is groots,’ sprak ik. ‘Maar wat is hier nou zo eng aan ? Ik ben wel verbaasd dat die nare gebeurtenissen in mijn leven nu gewoon op het scherm staan, maar die auto rijdt er gewoon doorheen.’

‘Blijf kijken,’ sprak de professor. Ik bleef kijken op het scherm, en de gebeurtenissen begonnen te veranderen in een tekenfilm. Mijn hele verleden begon te veranderen in een tekenfilm.

‘Ik vind dit wel mooi,’ sprak ik.

‘Het probleem is ...’, sprak de professor, ‘dat de spelmachine nog niet af is. Ik heb testers nodig. Dan kan ik zien waar ik het moet veranderen en bijstellen. Ik bied je vijf miljoen.’ Ik keek hem met grote ogen aan, en weer met opgeheven wenkbrauwen. ‘Ik kan het geld wel gebruiken,’ sprak ik, ‘maar is dat gevaarlijk, zo’n test ? Ik bedoel : Wat gaat er met mij gebeuren ?’

‘Het is niet zonder risico’s,’ sprak de professor.

‘Wat zijn de risico’s ?’ vroeg ik. Ik voelde me bijna als een stuntman als ik er aan dacht.

‘Ik kan daar niet teveel over zeggen,’ sprak de professor. ‘Het is een experiment, en het kan flink traumatisch zijn, maar het is maar een spel. Het is niet echt, alhoewel je tijdelijk je geheugen verliest over dat het maar een spel is.’

‘Dus ik kom er gewoon levend weer uit, en krijg te horen dat het niet echt was, zodat ik het weer kan vergeten of misschien met andere ogen kan bekijken ?’ vroeg ik.

‘Precies,’ zei professor Rood Barenhout.

‘Klinkt goed,’ zei ik. ‘En ik heb wel zin in een uitdaging zoals dit, als het voor de vooruitgang van de wetenschap is heb ik het er zeker voor over, en die vijf miljoen is mooi meegenomen.’

‘Maar vergeet niet dat het een spookhuis is,’ sprak de professor serieus.

‘Wat houdt dat in ?’ vroeg ik.

‘Je gaat verschrikkelijk getest worden,’ sprak de professor, ‘maar het is voor een goed doel, inderdaad voor de vooruitgang van de wetenschap.’

‘Bliksems,' zei ik. 'Waarom moet je hier zo vaag over doen ?’ zei ik.

‘Omdat het nog niet af is,’ sprak de professor. ‘Ik weet nog niet helemaal wat er mis kan gaan.’

‘En je wil het zelf niet testen ?’ vroeg ik.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei de professor. ‘Dat zou levensgevaarlijk zijn, want ik moet juist de machine in de gaten houden en de knoppen bedienen wanneer dat nodig is, en kleine aanpassingen maken. Stel dat de machine op hol slaat, dan ben ik er in ieder geval nog om alles tot orde te brengen.’

‘Nou, dat is een geruststelling,’ sprak ik, ‘maar wat als jou iets overkomt, of je verliest de macht over de machine ?’

‘Daar ga ik niet vanuit,’ sprak professor Rood Barenhout. ‘Ik heb veel ervaring met dit soort machines, en stel dat ik tijdelijk de macht zou verliezen dan doe ik er alles aan met mijn kennis om de macht weer terug te krijgen. Dat is gewoon een kwestie van tijd dan.’

‘Nou, lekker,’ sprak ik. ‘Nu begrijp ik waarom je er vijf miljoen voor vraagt, want waarschijnlijk staat mijn leven ook nog op het spel.’

‘Alle machines zijn zo gebouwd dat mocht het uit de hand lopen dan na bepaalde tijd zal de machine zichzelf uitschakelen,’ sprak de professor. ‘Oververhitting bijvoorbeeld zal de machine al na tien minuten uit zich zelf stoppen. Verder heeft alles zo zijn risico’s, binnen bepaalde grenzen natuurlijk, maar toch vind ik daarom de vijf miljoen redelijk. Doe er iets moois mee,’ sprak professor Rood Barenhout, en liet mij de cheque zien van vijf miljoen.

‘Ik ben erg nieuwsgierig geworden, professor,’ sprak ik. ‘Laten we maar direct beginnen. Ik kan eigenlijk niet meer wachten.’

‘Goed,’ sprak professor Rood Barenhout. ‘De auto zal door de machine het gebouw verlaten, en zal je naar huis brengen. Zodra je uitstapt zal je tijdelijk totaal vergeten zijn dat je hier was, en dat je aan het spel deelneemt. Je zal naar de winkel gaan voor wat boodschappen, en daar zal je iemand tegenkomen die hele verhalen aan je begint op te hangen, verhalen die herkenning bij je zullen oproepen uit je eigen leven. Klaar ?’

‘Zo klaar als het maar kan,’ sprak ik. Ik kon het eigenlijk niet geloven, en dacht dat het ook allemaal gewoon onzin kon zijn, maar nu wilde ik het toch echt weten. Ik zou nooit meer zo’n kans kunnen krijgen.

Professor Rood Barenhout stapte uit. ‘Daar gaan we dan,’ sprak hij. Hij deed de deur van de auto

dicht, en begon te typen op het toetsenbord van de tankpomp. Rode lampen begonnen aan te gaan die zacht, waterig licht begonnen te verspreiden, en die begonnen zacht te zoemen.

‘Het is een groot voorrecht,’ sprak de professor. ‘Jij zal de geschiedenis herschrijven. Het zal een mijlpaal in je leven zijn, en in de algehele evolutie van het bestaan, en ....’

Maar ik kon hem niet meer horen. De auto was al gaan starten en reed zacht zoemend de immens grote machine in. Op de weg zag ik veel mensen vanuit hun auto’s naar mij en mijn auto staren. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Ik zat wel achter een stuur, maar ik hoefde verder niets te doen. De auto deed alles zelf, en daar kon ik niets aan veranderen, en dat hoefde ook niet. Tot mijn grote schrik zag ik nu een tijdje politie achter mij rijden.

Even later reden ze vóór mij, en wilden dat ik zou stoppen. De auto volgde hen en stopte. De agenten liepen naar de auto toe en rukten de deur open. ‘Wat is dit voor auto, mijnheer ? Dat kan toch niet ? Mag ik uw rijbewijs zien ?’ vroeg één van hen. Ik haalde mijn rijbewijs uit mijn zak en liet het hem zien.

‘Kunt u even de auto uitkomen ?’ vroeg de andere agent. Hij begon mij uitvoerig te inspecteren. ‘Dit lijkt een illegale auto te zijn,’ sprak de agent, ‘alsof het regelrecht van de kermis afkomt.’

Ik knikte. ‘Ik kan het ook niet helpen, mijnheer. Het is voor mijn werk.’

Opeens kwam professor Rood Barenhout door op één van de schermen. Hij begon luid te schreeuwen naar de agenten. ‘Drommelse jongens, verstoor mijn werkzaamheden niet, okay ? Ik heb nu geen tijd voor spelletjes. Mijnheer heeft een belangrijke opdracht voor de vooruitgang van de wetenschap. Ik werk voor het rijk, voor het ministerie van defensie. Ik heb echt geen tijd nu voor jullie onzin, rotjongens.’

De agenten kenden hem wel, en boden hem hun verontschuldigingen aan. ‘Reken het ons niet aan,’ sprak één van de agenten. ‘Wij hadden niet in de gaten dat het een auto was van u. We dachten eerst dat de auto uit de toekomst kwam, maar nu begrijpen we het.’

‘Maak geen geintjes, jongens,’ schreeuwde de professor. ‘Ik heb wel andere dingen te doen. Nou vooruit, doe jullie werk, en laat mijnheer verder met rust, anders lopen we achter op schema, en dan zal ik jullie daar duur voor laten betalen.’

‘Begrepen, professor,’ zeiden de agenten rood van schaamte, en vertrokken weer. De deur van de auto ging weer dicht, en begon mij verder te brengen naar huis."

Dit was een stukje uit het eerste hoofdstuk. In het tweede hoofdstuk begint de ik-persoon :

"Ik had zware nachtmerries in mijn kinderjaren. Ze overweldigden mij, nachtmerries van grote horror en verdoemenis, vaak in de vorm van ..." en dan komt er een heel verhaal totdat de ik-persoon zegt : "Ik was bang om te gaan slapen, omdat ik wist wat er kon gebeuren." Dan komt er weer een heel verhaal totdat de ik-persoon aan het einde van het tweede hoofdstuk zegt :

"Op een gegeven moment begonnen de nachtmerries minder te worden en te verzwakken, en kwam ik langzaam terug tot mezelf. Maar overdag werd ik in mijn gedachtes erdoor geplaagd. Ik kon er niet overheen komen. Erover praten kon ik niet.

Totdat ik op een dag iemand tegenkwam met dezelfde soort verhalen."

Dit was dus wat de professor al had aangekondigd. Hoofdstuk drie gaat over die ontmoeting :

"Hij keek me aan. ‘Heus,’ sprak hij. ‘Je moet me geloven. Toen het ruimteschip kwam werden alleen een paar van ons gered. Ze brachten ons naar de aarde voor veiligheid. Nog steeds leven er velen daar op de ...."

En dan volgt weer de naam van die planeet ...

"in hetzelfde lot als wat mij ten deel was gevallen, en waarvan ik nu heb kunnen vluchten. Mijn bevrijders – Ik weet niet waar zij zijn. Alles wat ik weet is dat ze mij hier op aarde brachten, en toen vertrokken ze weer. Ik was de enige die ze hier hadden gebracht. De anderen namen zij met zich mee – misschien naar een andere planeet. Ik kan het niet meer. Ik kan niet terug naar de planeet waar ik vandaan kwam. Maar iets in mij wordt ertoe aangetrokken, alsof ik daar hoor. Ik heb er alles voor over dat er iemand naar mijn verhaal luistert."

‘Hoeveel geef je ervoor ?’ vroeg ik nors. Ik hield hem voor een idioot of gewoon een sluwe leugenaar om wat voor reden dan ook.

Hij keek me aan. ‘Vijfhonderd,’ sprak hij langzaam. Ik maakte een beweging met mijn hand om het aanbod af te wimpelen. ‘Te weinig,’ sprak ik. ‘Want jij wil natuurlijk dat ik iets met jouw verhaal ga doen, en dan wil jij er rijk van worden en beroemd ?’

‘Nee, nee,’ sprak hij. ‘Daar is het het verhaal niet voor. Ik heb dringend psychische hulp nodig. Ik denk dat ik één van de weinigen ben die van de ...."

En dan volgt de naam van de planeet weer ...

"heeft kunnen ontsnappen. Ook de slachtoffers van de ....

En dan weer volgt de naam van de planeet ...

"hebben die hulp nodig.’

Ik lachtte hem uit. ‘Ja, ja, dus jij denkt echt dat wij hier ruimteschepen hebben die naar de ..."

Naam van de planeet ...

"kunnen gaan om daar ook nog eens een oorlog te beginnen, om die zogenaamde slachtoffers te bevrijden ? Nou, kom op, wat geef je ervoor opdat ik zal luisteren naar die ellenlange onzin die je mij wil vertellen ? Maar ik zal je nu al vertellen dat ik er niet veel aan zal of wil doen.’

‘Alsjeblieft,’ smeekte hij bijna, terwijl hij me doordringend aankeek. ‘Zeshonderd dan ?’

Ik schudde mijn hoofd. Dat ging nog even door tot negenhonderd, en toen zuchtte hij."

De ik-persoon gaat niet op het aanbod in, maar dan is er een nieuw aanbod : een bijzonder voorwerp van die planeet ...

"Ik keek ernaar met grote ogen. Het leek op een metaal wat ik niet kende, buitenaards, en ik kreeg er vreemde gevoelens van in mijn buik. Opeens was ik vol interesse. Ik griste het uit zijn hand. ‘Nou, vertel op,’ zei ik een beetje duizelig. Ik moest gaan zitten, anders zou ik zeker flauwvallen. ‘Moet je wat water ?’ vroeg hij.

‘Alsjeblieft,’ sprak ik ineens heel nederig, en ik begon de waarde van deze man in te zien. Hij had een tederheid over zich, en een fijngevoeligheid die ik niet kende. Plotseling zag ik hem als heel innemend. Hij gaf me wat water, en leek direkt heel bezorgd over me, alsof de aandacht voor hemzelf was verschoven naar aandacht voor mij. ‘Jij hebt vast en zeker ook wel heel wat meegemaakt,’ sprak hij. Ik knikte, een beetje verslagen. ‘Iedereen heeft zo zijn eigen verhaal,’ sprak ik.

‘Kun je mij nu op waarde schatten ?’ vroeg hij. ‘Ik kan ook heel veel voor jou betekenen. Misschien hebben wij wel raakvlakken.’ Ik knikte weer. Ik was door alles wat ik zelf had meegemaakt een heel gecalculeerd iemand geworden die alles afwoog, en die zich niet liet afschepen. Vertrouwen moest verdiend worden, maar dan nog steeds zou ik niemand echt vertrouwen. Ik keek hem aan en zuchtte. ‘Jij eerst ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ stamelde ik. ‘Ik ... ik ben al te ver heen. Ik kan daar niet eens over praten.’

Hij glimlachtte. ‘Dat zit diep dus. Ik voel met je mee. Misschien hebben wij meer of minder hetzelfde meegemaakt, maar dan op een verschillende manier. Het is nogal universeel.’

Ik keek hem aan. ‘Nee, dat denk ik niet. We zullen ongetwijfeld unieke verhalen hebben die los van elkaar staan. Dat jij gewoon je verhaal kan doen is daar een teken van. Ik heb teveel meegemaakt. Ik kan het niet.’

‘Nu moet je mij niet onderschatten,’ sprak hij. ‘Ik heb tijdenlang er niet over kunnen praten. Het scheelt dat ik nu op een andere planeet ben en een nieuw leven heb. Als jij op de ..."

En dan volgt de naam van de planeet weer ...

"zou zijn geweest, los van waar je vandaan kwam, dan had je misschien ook wel kunnen praten.’

Ik knikte. Daar zat wat in. Ik had ineens het gevoel dat ik wel naar een andere planeet wilde gaan, maar of ..."

En dan weer de naam van de planeet ...

"een goede keuze zou zijn ? Zijn verhaal zou dat uitmaken.

Hij keek me aan en glimlachte. Even had ik het gevoel alsof hij er niets van meende, alsof hij me bedroog, alsof hij me ergens in wilde lokken, maar toen hij weer een serieus gezicht trok wilde ik het wel proberen.

‘Okay, ga je gang,’ sprak ik.

Hij opende zijn mond, en begon te vertellen."

In het vierde hoofdstuk begint de man over de planeet te vertellen. Het waren dingen die ik nog nooit had gehoord, dingen die niet zomaar in je denken kunnen opkomen. Het valt dus ook niet te vergelijken met andere boeken. Vandaar dat het één van de indrukwekkendste boeken was die ik in het geheime archief was tegen gekomen. Hier was de mensheid niet voor klaar, en misschien wel nooit. Ook het boekenkaft was erg indrukwekkend. Als je dat in een boekwinkel zou tegenkomen dan zou je gewoon wegzweven. Het is wat geen oog ooit gezien heeft, wat in geen mensenhart is opgekomen.

Aan het einde van het verhaal zegt de man :

"Dit alles scheen voort te komen uit een orakel. Het orakel werd bewaakt door een slang. Ik had vele kronieken hierover gelezen, en ik voelde dat ik verdwaald was in dit orakel. Ik wilde losbreken, maar ik kon het niet.

Ik wist waar het orakel stond, in een ondergrondse tempel, waar markten omheen waren. Op die markten werden de kronieken verkocht. Deze boeken waren heilig en werden aanbeden. Ook het orakel en de slang werden aanbeden.

Heel ver in het verleden waren die geschriften verboden en zou je de marteldood sterven als je zo’n geschrift in je bezit had."

De man stopte met spreken. Hij had nu al een lange tijd verteld, en wat van de kronieken opgesomd. ‘Heb jij toevallig zelf ook zo’n boek ?’ vroeg ik.

Hij keek op. ‘Ik heb er eentje meegenomen van het ruimteschip.’ Hij nam een dik boek uit zijn tas met een leren kaft en gaf het aan mij. Ik sloeg het open, en zag kleine letters in kolommen verdeeld over de pagina. Ik trilde een beetje. ‘Ik zou het graag willen lezen,’ sprak ik.

‘Je mag het wel hebben,’ sprak hij. ‘Ik ken het allemaal wel uit mijn hoofd, en moet er ook weer van loskomen.’

Toen begon hij me op een hele vreemde manier aan te kijken. ‘Zou jij wel op de ..."

En dan volgt weer de naam van de planeet ...

"willen leven ?’

Ik keek verbaasd. ‘Waarom vraag je dat ?’ vroeg ik.

‘Laat maar,’ zei hij, terwijl zijn gezicht weer strak werd. Ik werd weer duizelig toen ik in het boek begon te lezen. De letters tolden voor mijn ogen. Er waren ook vreemde plaatjes in het boek. Ik kreeg vreemde gevoelens in mijn buik. ‘I... ik moet zeggen dat ik weleens nachtmerries over dit soort dingen heb gehad,’ sprak ik. Hij glimlachtte, maar ik kon de pijn en de angst in zijn ogen zien.

‘Wij zijn aan elkaar verbonden. Jij kent de ..."

De naam van de planeet weer ...

‘Hoezo ?’ vroeg ik. ‘Ik ken absoluut de ... niet. Ik vind alleen wat herkenning in sommige nachtmerries die ik had als kind.’

Hij begon te lachen. ‘Je blijft het ontwijken, hè ? Jouw vorig leven was op de ... Dat zijn dingen van vóór je geboorte. Vandaar dat je je zo voelt.’

‘Ach, wat ?’ zei ik luid. ‘Hoe weet je dat ? Hoe kom je daarbij ?’

Hij keek me diep in mijn ogen. ‘Ik ben niet los. Ik zit nog steeds vast aan de ... Nu ik hier ben wordt ik nog steeds achtervolgd door ... Zij zeggen dat ik hier ben voor een opdracht. Er is geen ware bevrijding voor mij.’

Ik begon medelijden met de man te krijgen. ‘Doe alsjeblieft niet zo negatief,’ sprak ik. ‘Het moet nu afgelopen zijn.’

‘Nee, het is goed zo,’ sprak hij. ‘Er is geen kruid tegen opgewassen. Het is te sterk.’

Ik begon verloren voor me uit te staren. Ik wist niet meer wat ik moest zeggen. Ik voelde me alsof mijn mond was gesnoerd.

‘Ze zitten achter je aan,’ sprak hij. ‘Ze willen je terug. Ook jou stuurden ze hier voor een missie, als een zendeling.’

Ik begon te lachen. Maar toen leek het alsof ik wilde huilen. Iets had bezit van me genomen. ‘Wat heb je in mijn water gedaan ?’ vroeg ik in paniek. Maar ik voelde me verzwakken en verzachten.

‘Het is te sterk,’ zei hij. ‘De ... is het tegenovergestelde van de aarde. De aarde is de spiegel-planeet van de ..., als een schaduw-sateliet.’

‘Wat !’ riep ik uit. ‘Ja, je hebt gelijk.’

'Vertel me meer,’ zei ik, ‘want ik heb het idee dat dit me allemaal in grote verwarring stort.’

‘Ik loop er niet mee te koop,’ sprak hij. ‘Ik ben speciaal naar jou toegekomen, omdat jij de ... in je draagt. Ik ben de sleutel tot jouw ontwaking. Het is heel wetenschappelijk, heel technologisch.’

Ineens trok hij een pistool uit zijn tas, en richtte het op mij. ‘Als je nu verstandig bent, dan kom je met mij mee,’ sprak hij. Ik schrok. ‘Ben je gek geworden ?’ vroeg ik.

‘Geen tijd voor analisering,’ sprak hij, en prikte met het getrokken pistool in mijn buik. Ik voelde me even duizelig worden, en kreeg buikpijn van de spanning. ‘Waar gaat dit over ?’ protesteerde ik. Hij begon me te duwen, en trok me toen met zich mee. Buiten trok hij me naar het bos. We moesten

over een zanderig paadje, terwijl ik in de verte rood licht zag. Ik deed mijn handen voor mijn ogen. Op een heuveltje stond een soort ruimteschip. Hij duwde me naar binnen, en toen steeg het op.

Ik schold. Hij zou me meenemen naar de ... Blijkbaar had hij die opdracht. Hij zei dat ik blij mocht zijn dat ik nog leefde. In het ruimteschip zag ik nog meer van hen.

Er waren veel boeken met kronieken in het ruimteschip. Ik werd gedwongen ze te bestuderen. Ik vond in deze boeken veel herkenning. We waren op weg naar de ... Ze zeiden me dat ze me daar ergens zouden dumpen.

Ik vroeg naar het waarom, maar ze gaven mij geen antwoord. Ik had geen besef van tijd meer. Ik studeerde en studeerde maar, en sliep soms tussendoor. Mijn leven stond ondersteboven.

Na een lange tijd – ik weet niet hoelang, dagen, weken, of maanden – kwamen we aan op de ... Ergens werd ik afgezet. Toen vertrok het ruimteschip weer. Het was hier erg warm.

Ik was erg op mijn hoede. Ze hadden mij geen wapen meegegeven ..."

De rest van het boek gaat over wat hij daar allemaal meemaakt. Op een dag komt hij langs de rivier van bloed tot de zee van tranen :

"Ergens bij de zee van tranen was een tunnel die onder de grond leidde. Het liep uit op een grottenstelsel waar veel boeken waren. Al deze boeken waren gewijd. De boeken stonden vol van kronieken."

Hij werd overvallen door twee gewapende planeet-bewoners, hij werd gekooid en moest in de boeken onder dwang studeren :

"Op de grond van de kooi lag hooi. Er was een bed en een tafeltje met een stoel. Ook was er een klein wastafeltje. Ik had drie grote boeken gekregen met leren kaften. ‘We zullen je straks overhoren,’ spraken de gewapende planeet-bewoners, en liepen weer weg. Ik wist dat er voor mij niets anders opzat dan de boeken te gaan lezen om er in te studeren. Eerst sloeg ik een boek open met een donkerrode leren kaft.

Ik begon te trillen. Ik voelde alsof ik mijzelf niet meer was, alsof er iets in mij was geknapt of gebroken door de spanning.

Ik begon erg te zweten en te trillen, en begon me erg moe te voelen. Ook had ik buikpijn die steeds erger werd. Het was voornamelijk de spanning in mijn buik, die mij duizelig maakte. Ik las verder en zag de plaatjes. Ik herinnerde de nachtmerries die ik vroeger had. Zij namen totaal mijn verstand over en mijn wil.

Toen ik de plaatjes zag en de teksten las leek het alsof ik bellen in mijn hoofd hoorde afgaan, alsof er iemand voor de deur stond. Ik herinnerde mij dat ik ook zulke nachtmerries had. Dan werd alles zwart voor mijn ogen wanneer ik de deur opendeed. Ik werd dan schreeuwend en gillend wakker."

Sommigen zouden het geen nachtmerries meer noemen, maar nacht terreur.

"Ik was verlamd en verstijfd van schrik. Ik deed mijn ogen dicht. Ik hoorde voetstappen. Het waren de twee gewapende planeet-bewoners die me hier hadden opgesloten. Ze bleven bij de tralies van mijn kooi staan. ‘Je weet wat je te doen staat,’ sprak één van hen hardvochtig, opende de kooi, en ze trokken mij eruit weg. Ze trokken mij helemaal door een lange, donkere tunnel die schuin onder de grond de diepte in ging. Toen openden ze een deur met tralies. We kwamen in een halfverlichte zaal in een grot. In de verte stond een troon van een soort wit goud.

‘Laat hem dichterbij komen,’ werd er gesproken. Ze trokken mij tot voor de troon.

‘Heeft hij gestudeerd ?’ vroeg degene die op de troon zat. ‘Ja,’ sprak één van de gewapende planeet-bewoners.

‘Werp hem in de vurige oven !’ riep degene die op de troon zat. Links achter de troon in de muur verscheen een groot vuur, waar een deur was. De gewapende planeet-bewoners trokken mij naar de deur, en toen het vuur verdwenen was opende één van hen de deur en duwde mij naar binnen. Ik viel in een groot gat, in een vurig ravijn, als in een put. Het was heel groot. Ik zag overal vuur, maar ik voelde geen pijn. Ik was nog steeds vallende, maar ik begon lichtelijk te zweven. Het vallen ging trager en trager, totdat ik de grond raakte. Ik voelde mij verlamd. Ik voelde me ineens heel zwaar worden, en ik kon moeilijk ademen.

Ik voelde me helemaal verstijven. Ik had toen kracht om op te staan.

Ik begon te schudden, maar ik begon meer en meer te verstijven.

Ik kwam in een eindeloze cirkel van wedergeboorte terecht.

Zachte bellen ringden, terwijl ik merkte dat ik mezelf kon loswringen van de eeuwige cirkel van wedergeboorte. Ik zag mezelf boven de cirkel zweven, in de zee. Ik zat in een soort lift.

Ik ging hoger en hoger, todat ik in een nieuwe natuur kwam. Alle kleuren waren zacht hier, en dimensionaal. Ik kwam tot reusachtige tronen, die leken te golven, en die op en neer gingen.

Ik hoorde allemaal fluitjes, zachte fluitjes, die weer plaats maakten voor nieuwe fluitjes, en telkens naar de achtergrond gingen om weer plaats te maken voor nieuwe fluitjes. De zee bruiste in mij. Zij waren deel-realiteiten. Ik kon door de dimensies heenkijken. Zij raken alles lichtelijk aan, en vertrekken dan weer. Zij zijn niet gebonden aan de vaste dimensies.

Zij leefden door zware cryptiek, als een drug.

Ik werd wakker in de spel-auto van professor Rood Barenhout, en ik herinnerde me plotseling mijn opdracht om een spel te testen. Ik was nooit echt naar huis gegaan die dag. Alles was een illusie van de rode spelmachine."

Dit is de korte boekbespreking ervan. Ik heb de zware stukken overgeslagen.

Einde

Theologische Proza

De Korachs-kinderen
Theologische Thriller

Een jonge wetenschapper is gefascineerd door de apocalyptiek van de Bijbel. Hij heeft een voorliefde voor vreemde verhalen, maar kan deze liefde niet goed verklaren. Hij is verder ongelovig, atheistisch, maar de verhalen in de Bijbel hebben hem altijd gefascineerd.

Tijdens een reis die hij voor zijn werk moet maken, komt hij een theoloog tegen, die naast hem zit in het vliegtuig. Hij raakt met deze man in diepe gesprekken. De theoloog probeert hem de werkelijkheid van deze verhalen te laten zien, maar de wetenschapper probeert de verhalen wetenschappelijk en zakelijk weg te redeneren. Ze besluiten verder met elkaar op te trekken.

Die nacht heeft de jonge wetenschapper een droom. Hij droomt dat hij langs een eenzaam moeras loopt en plotseling door een hand in de diepte wordt getrokken. Als hij later de droom aan de theoloog vertelt, probeert deze de droom te gebruiken om de wetenschapper te overtuigen van de strijd waarin deze zich bevindt. Een strijd tussen geloven en niet geloven. Maar de wetenschapper probeert de droom weg te redeneren als een zuiver toeval, een hersenspinsel.

De nacht erna heeft hij weer een droom, waarin een arend met vreemd draaiende gele ogen zijn kamer bezoekt, waarna kinderen met dezelfde soort ogen zijn kamer binnenkomen. Zij dragen ijzeren pinnen in hun hand, en komen steeds dichterbij, terwijl hij zich niet meer kan bewegen. Deze kinderen werden genoemd : de Korachs-kinderen.

Hoofdstuk 1. De Ontmoeting

Het is druk op straat. De auto's lijken allemaal haast te hebben. Peter de Hoorn, een jonge wetenschapper, loopt haastig naar zijn eigen auto die hij ergens voor een winkel

geparkeerd heeft.

Als hij thuis komt kust hij zijn vrouw en gaat op de bank liggen. Het was druk op z'n werk. Zijn baas was weer in een dramatische bui, en zijn collega's waren ook al niet makkelijk in de omgang. Alsof er iets in de lucht hing waar hij maar geen vat op kon krijgen. Apocalyptische boeken liggen er op de tafel. Als kind zijnde fascineerden deze verhalen hem al. Hij was niet gelovig opgevoed, maar zijn buurmeisje had hem eens een boekje over "Openbaring" gegeven. Voor hem was het niet meer dan een spannend ridderverhaal.

"Schat, ik heb de boeken eens doorgebladerd, maar ik kan er niet veel mee," zegt zijn vrouw lacherig. Zij intereseert zich er helemaal niet voor, maar wilde toch wel eens weten waar haar man nu al zo'n lange tijd mee bezig was.

Morgen zou hij op reis gaan voor drie maanden. Hij moet enkele belangrijke zaken regelen voor het werk.

"Peter, word wakker, het is al zes uur." Zijn vrouw wekt hem voor de reis die hij gaat maken. Binnen korte tijd staan ze samen op het vliegveld en zijn vrouw zwaait hem uit. Ze zullen elkaar missen.

In het vliegtuig aangekomen gaat hij naast een wat oudere man zitten. Het blijkt een theoloog te zijn. De mannen raken al snel met elkaar in diepe gesprekken. "Nee, ik vind dat je best zonder kerk kunt geloven," zegt de theoloog. Peter is atheist. Hij vindt de Bijbel niet meer dan een spannend jongensboek. "Hoe weet je dat God niet bestaat ?" vraagt de theoloog. "Ik heb hem nog nooit gezien," zegt Peter. "En al zou ik hem zien, dan zou ik nog niet in hem geloven. Ik vind dat Hij afschuwelijke dingen op Zijn geweten heeft."

"Zoals ?" vraagt de theoloog weer. "Nou, zoals oorlogen, rampen, en andere kwalijke zaken. De Bijbel laat duidelijk zien dat Hij daar een flinke vuist in heeft."

"Ach ja," vervolgt de theoloog, "de aarde is slecht."

"Maar Hij dan, de hoofdpersoon van de Bijbel, is dat dan zo'n lekker ventje ?" vraagt Peter minachtend. "Het is een schurk, en als ik hem tegen zou komen, zou ik hem een knal verkopen. Maar de schrijver van de Bijbel, die zou ik wel eens willen ontmoeten. Een fantastische kerel moet dat wezen, een fantast, een Jules Verne, een ..."

"Nee," zegt de theoloog verontwaardigd maar sussend, "de Bijbel is niet door een man geschreven, maar door meerdere mannen, die allemaal werden geleid door de Heilige Geest van God. Ze hadden die informatie niet van henzelf ... Ze hadden hoogstens een soort van natuurlijke kennis van achtergronden en gebeurtenissen, maar die werden door Gods Geest gerangschikt, in keurige volgorde en in keurige bewoordingen. U ziet het echt verkeerd dat de Bijbel door een man werd geschreven."

"Nou," zegt Peter enthousiast,"dan zou ik al die mannen wel eens willen ontmoeten, al die pennenmeesters, want ze hebben me sinds kind af aan kostelijk geamuseerd." De theoloog begint te grinniken. Ze hebben beiden in ieder geval veel te bepraten. Twee liefhebbers van het grote boek der aarde.

Na lange tijd komt het vliegtuig op de bestemming. De twee mannen besluiten contact met elkaar te houden. Ze staan aangemeld voor hetzelfde hotel.

Die nacht heeft Peter een droom, een afschuwelijke droom, waarin hij langs een moeras loopt en plotseling door een onzichtbare hand naar het moeras wordt getrokken. Met geen mogelijkheid kan hij zich er tegen verzetten. Terwijl hij dichter bij het moeras komt, begint de hand zichtbaar te worden. Het is een zwarte handschoen met een gouden ring die hem in de dieptes van het moeras trekt. Dan word hij wakker, badend in het zweet.

De ochtend na de droom vertelt hij het tafereel aan de theoloog. Deze begint diep te peinzen en oppert voorzichtig de mogelijkheid dat er wel eens een strijd in hem aanwezig kan zijn tussen wel geloven en niet geloven.

"Oh nee," zegt Peter hard, "geen denken aan. Ik weet wat ik wil, en ik weet wat ik denk, en ben daar tamelijk zeker van."

"Nou," zegt de theoloog, "dat weet ik nog niet zo net. De droom lijkt mij heel duidelijk te wijzen op een strijd tussen licht en duisternis om jouw ziel."

"Wat ?" roept Peter verontwaardigd maar lacherig, "je wil me toch niet vertellen dat jij ook al in een hemel en een hel gelooft ?"

"Dat wil ik je eigenlijk wel vertellen," zegt de theoloog. "Ik ben niet een soort Jehovah-getuige die dreigend rondloopt, maar als de mogelijkheid er ligt wil ik nog wel eens van wal steken. Ik denk, nee, ik weet zeker, dat er een vijand is die jou wil wegsleuren van een mogelijk "geloven" in de verhalen die jou altijd zo aanspraken. Dat noem ik : de strijd tussen goed en kwaad."

"Nee, dat lijkt me sterk," zegt Peter weer, "ik geloof dat het meer een onbewust hersenspinsel van me was die even in mijn bewustzijn omhoog kwam. Ik geloof meer in toeval dan in een regerende hand boven hulpeloze hoofdjes. Mij niet gezien. Ik ben een positief denker, sinds kind af aan. Dat is mij met de paplepel ingegoten. Zelfvertrouwen, diplomatieke vaardigheden en een gezonde dosis ambitie zijn voor mij de sleutelwoorden van mijn leven. Ik wil graag zelf het roer in handen blijven houden."

"Hoe denk je dan over de duivel ?" vraagt de theoloog weer. "De duivel ? Ach, dat is een verzinsel van bange mensen, van mensen die in alles en iedereen een bedreiging zien. Ik weet dat de maatschappij hard kan zijn, maar ik wil positief blijven denken, meedenken met het geheel, en niet een of ander verzonnen figuur gaan opblazen tot een schurk met universele macht. Het is wel een steengoed verhaal, echt puur entertainment. De antichrist bijvoorbeeld heeft me altijd aangesproken. Niet als geloofwaardige persoon, niet als realiteit, maar als de aartsvijand van de hoofdpersoon. Ik kijk naar dat schouwspel als naar een belangrijke voetbalwedstrijd. Ik juich wanneer ik moet juichen, roep "boe" wanneer ik boe moet roepen, maar verder hecht ik er geen enkele geloofwaardige factor aan vast. Voor mij is het gewoon een spel," vertelt Peter.

Maar het is alweer tijd voor andere zaken. De theoloog heeft enkele belangrijke afspraken, en ook Peter moet aan de slag voor een aantal financiele onderhandelingen.

De nacht daarop heeft Peter weer een droom. Ditmaal is de droom van een zwaarder kaliber. Een arend met ogen in verschillende tinten geel vliegt door een openstaand raam zijn kamer binnen, gaat op een kastje zitten en begint hem aan te staren. Dan beginnen er ineens angstaanjagend schelle deurbellen te rinkelen, dat het lijkt alsof Peters oren knappen. Dan komen er ineens kinderen binnen met dezelfde arendsogen

draaiende in hun oogkassen. Ze hebben strakke angstaanjagende blikken en lopen bijna in slowmotion op Peter af, die zich niet meer kan bewegen. Ze hebben lange scherpe ijzeren pinnen in hun handen. Dan hoort Peter een ijselijke schreeuw : Korachs-kinderen ! De schreeuw wordt steeds scheller, en steeds meer stemmen beginnen te schreeuwen, totdat Peter voelt dat alles in hem begint te branden. Is dit de hel ? Hij hoort babies gillen en het is alsof een stel uitgehongerde dieren hem van binnenuit beginnen aan te vreten. Dan wordt hij wakker met een schreeuw.

Helemaal in paniek belt hij de theoloog voor hulp. De theoloog probeert hem tot kalmeren te brengen, en vraagt hem of hij het goed vindt dat hij even bij Peter langskomt. Als hij in Peters hotelkamer binnenkomt zit Peter helemaal ineengedoken. Hij zegt dat zijn borst erg pijn doet. Voorzichtig vraagt Peter aan de theoloog of hij wel eens van de korachs-kinderen heeft gehoord.

De theoloog begint vreemd te kijken. "Ja, dat zijn kinderen van een persoon die opstond tegen Mozes, genaamd Korach. God heeft toen de aarde onder Korach en zijn gehele aanhang en hun families laten scheuren, zodat ze levend in het dodenrijk daalden. Het staat allemaal in Numeri zestien opgetekend. Het is door God verboden om contact te zoeken met dode geesten, maar dode geesten kunnen mensen soms wel lastigvallen."

"Ja, ik ben verschrikkelijk lastiggevallen," hijgt Peter, "ik kan nog steeds moeilijk ademhalen. Ik begin nu toch werkelijk te geloven dat je gelijk hebt."

Het was alsof Peter door deze droom al zijn zelfvertrouwen had verloren. Hij probeerde zijn werk weer op te pakken, maar alles ging zeer moeizaam.

De nacht erna had Peter weer een droom. Hij zag de arend vliegen boven een zee van vuur. Hij zag een naam boven de zee verschijnen : Levael. Vanuit de zee kwamen angstaanjagende figuren opzetten met zwaarden van vuur. Ze hadden maar een oog. Toen hoorde hij een stem zeggen : "Dit zijn de kinderen van Jabes, levende onder de bedreiging van de geest van Nachas, genaamd Levael. Hun rechterogen werden uitgerukt, waardoor ze gehandicapt ter wereld kwamen." Toen zag hij zijn gehandicapte nichtje waar hij als kind zijnde altijd erg bang voor was. Hij zag haar gillen en schreeuwen in vlammen. Hij wilde haar helpen maar hij merkte dat hij het niet kon. Levael de arend probeerde zijn rechteroog weg te pikken.

Hij werd wakker, helemaal beduusd en verward, alsof hij niet meer helder kon denken. "Wat is er toch allemaal aan de hand ?" dacht hij. Die ochtend kwam de theoloog weer bij hem, en Peter vertelde hem de droom. "Weer vanuit de Bijbel," zegt de theoloog. Het volk van Jabes stond onder bedreiging van de Ammoniet Nachas die een verbond met hen wilde sluiten op voorwaarde dat hij hun rechteroog zou uitsteken, en dat als smaad op het gehele volk Israel leggen. Uiteindelijk heeft Saul Jabes verlost. Het is opgetekend in I Samuel 11. Peter was er slecht aan toe. Hij had moeilijkheden met spreken en ademen, en was erg duizelig.

"We moeten hulp gaan zoeken voor jou, want je staat duidelijk onder schot. Ik heb een vriend hier in de buurt die exorcist is. Laten we hem om hulp vragen," oppert de theoloog.

Gezamenlijk trekken ze op naar de exorcist. Peters verhaal horende raakt de exorcist erg opgewonden. "Deze geest heeft veel onder zijn klauwen. Je bent bezocht door een

generaal van de duisternis," zegt de exorcist. "Hij word voor vele doeleinden uitgezonden. Hij word ook wel "de ogen-eter" genoemd. Hij pikt bij mensen wijsheid en inzicht weg, zodat ze elkaar niet meer begrijpen. Hierdoor ontstaan bittere harten, ruzies en zelfs oorlogen. Het is alsof deze mensen maar een oog hebben, net zoals in jouw droom."

"Ja, maar wat moet ik daarmee ?" vraagt Peter. "Blijkbaar heeft God iets met je voor," oppert de exorcist. De theoloog knikt instemmend : "Daar zat ik ook al aan te denken."

Peter was nog steeds onder de indruk van het feit dat hij dingen droomde die in de Bijbel stonden, terwijl hij deze dingen nog nooit had gelezen. Peter kende een aantal verhalen van de Bijbel, maar deze dingen waren totaal nieuw voor hem. De exorcist legde hem uit dat dit profetische gaven waren, die God zowel als teken en als gereedschap geeft. Peters leven stond op z'n kop. Hoe zou zijn vrouw hierop reageren. Peter stelde vele vragen, en het gesprek duurde tot diep in de nacht.

De volgende dag na een aantal zaken te hebben verricht begon Peter de verhalen over Korach en Jabes in de Bijbel te bestuderen. Hij wilde het verband weten tussen de geel-ogige boosaardige Korachs-kinderen en de een-ogige angstaanjagende Jabes-kinderen. Hij las over Korach hoe hij de macht wilde overnemen over het volk middels het opstellen van een vuurpan. Hij las over de verbondsvloek over Jabes, en kwam onder ogen dat machtslustigen nog steeds werkten door eerst het inzicht van de ander proberen weg te branden. Had de hele wereld niet het oog van Jabes ? Onderdrukt door de ogen van Korach ? Hij begon de verbanden te zien. De exorcist vertelde dat Levael de arend de profetische gaven, het oog van de kerk, probeerde weg te eten, zodat hij in macht zou groeien. Het was de Jabes-Vloek waar de kerk onder leefde. Een soort gevangenis, een geestelijke handicap.

Peter begon steeds meer opgewonden te raken. Hij wilde de Levael bevechten ... maar hoe ?

Hoofdstuk 2. De Piraat

De exorcist leidde een kleine kring jonge exorcisten op, en er was nog wel plaats voor Peter in deze klas. Maar Peter kon maar een paar lessen volgen. Zijn reis-verblijf liep bijna ten einde, en ook de theoloog zou weer vertrekken, die ook steeds nieuwsgieriger begon te worden. Als ze weer thuis zouden zijn, zouden ze in eigen land wel op zoek gaan naar iemand die hen op dit gebied zou kunnen helpen. Peter kreeg in ieder geval een aantal boeken mee, die hij en de theoloog zeker zouden lezen.

De theoloog was eerder klaar dan Peter met de nodige werkzaamheden, maar hij beloofde samen met Peter terug te reizen. De theoloog kon Peter vele dingen vertellen, maar alles tot op zekere hoogte, want de theoloog had zich nooit echt in exorcisme verdiept. Hij was meer een man van de theorie in plaats van de praktijk, en zelfs de theorieen op exorcistisch vlak waren hem veelal onbekend. Hij kende de Bijbelse verhalen, enkele gebeurtenissen en leerstellingen van deze tijd, en daar hield het mee op.

Thuisgekomen sloot Peter zich aan bij een charismatische gemeente en de term territoriaal exorcisme begon te vallen. De exorcist in het buitenland had het daar ook al

eens over gehad, maar nu werd het weer genoemd. Peter kreeg te horen dat de droom die hij had gehad tot dit vlak behoorde. Iedereen was een en al oor toen Peter zijn verhaal deed. Hij kreeg te horen dat ze hem goed konden gebruiken, dat er nog weinig over het onderwerp aanwezig was. Het was voor velen in die gemeente een aanzet om zich er meer in te verdiepen. Een man in de gemeente wist er verbazingwekkend veel vanaf, maar had altijd min of meer zijn mond erover dichtgehouden. Hij stond in de gemeente bekend als een profeet. Peter vond het wel interessant. De man wist dingen van hem te vertellen die hij nooit kon weten. Langzaam maar zeker begon Peter zich erg thuis te voelen in deze gemeente. Totdat er op een dag iets gebeurde wat hij totaal niet verwachtte.

Iedereen was al naar huis, een uur na de dienst. De voorganger had gezegd dat Peter nog wel even mocht blijven. Peter wilde nog even wat boeken doorbladeren in de hoek van de zaal. Dit werd altijd het boekenhoekje genoemd. Hij had van de voorganger de sleutel gekregen, en het was de bedoeling dat Peter na zijn vertrek de deur zou sluiten en de sleutel naar het huis van de voorganger zou brengen. Peter was op een bank gaan zitten midden in de zaal, en was diep weggezonken in een bepaald boek. Plotseling hoorde hij een enorm lawaai vanaf de preekstoel komen. Hij zag de Levael recht op hem afvliegen in levende lijve. Peter schrok zich wild, en zei : "In Naam van Jezus beveel ik je te gaan, vervloekt dier !" Maar de Levael reageerde niet, en pikte Peter in z'n oog, z'n rechteroog. Hevig bloedend rende hij het gebouw uit, maar vergat de deur op slot te doen. Toen hij bij de voorganger aankwam en zijn verhaal deed wilde de voorganger hem niet geloven. "Peter, je bent gewoon ergens tegen een scherpe punt aangelopen."

Peter moest naar het ziekenhuis en raakte blind aan zijn rechteroog. Nu wist hij dat het menens was. Toen hij na enkele dagen thuiskwam vertelde zijn vrouw dat de gemeente was bestolen en dat ze hem als de dader aanzagen. Hij mocht niet meer terugkomen. Ze waren beiden diep geshockeerd en Peter was woedend. Hij belde de theoloog, die hem wel geloofde. Hij probeerde Peter te kalmeren, alhoewel hij ook diep geshockeerd over hetgeen was gebeurd. "Het lijkt erop dat deze arend zijn terrein niet prijs wil geven, en hij heeft het heel duidelijk op jou gemunt." Er waren verschillende mensen in de gemeente die wel in Peter geloofden, waaronder de profeet. Er kwam een scheuring in die gemeente, en Peter was erg verbitterd geraakt. "Laat je niet verbitteren," hield de profeet hem voor, "want je geloof wordt nu op de proef gesteld. Dit is allemaal een voorbereiding voor de bediening die je gaat krijgen. Het is je op het lijf getekend als een brandmerk. Pijnlijk en confronterend, maar diep en werkzaam."

Peters vrouw stond ook geheel achter hem. Ze was altijd al zijn stille kracht geweest, maar op een dag kreeg hij de schrik van zijn leven. Er lag een brief van ontslag in de brievenbus. Z'n baas dacht dat hij gek geworden was. Weer een aanval van de Levael. Peter was gebroken, maar dit zag hij als een directe aanwijzing naar zijn toekomende werk : Profeet en Territoriaal Exorcist. Hij verloor veel vrienden door deze strakke richting en zelfs familie, maar een klein groepje bleef om hem heenstaan.

Wat was er veel veranderd in korte tijd. Hij liep nu zelfs met een zwart kapje voor zijn blinde rechteroog. In de buurt werd hij "de piraat" genoemd.

Eens in de zoveel tijd kwam het kleine groepje bij elkaar om dingen te bespreken. De profetische vriend van Peter was een rots in de branding. Hij leerde Peter veel over de

valstrikken van het geloof. Hij vertelde dat Peter door veel vuren heen zou moeten om gezuiverd en voorbereid te worden, en dat hij de Levael niet zomaar zou kunnen verslaan. Het zou een gevecht worden op leven en dood. Ook vertelde hij Peter dat hij meer vrienden zou verliezen, en dat er dorre periodes voor Peter zouden aanbreken op profetisch gebied, om de gave te testen en te verdiepen. Peter begon te beseffen dat een profeet eerst het tegenovergestelde van profetie zou moeten ontmoeten en overwinnen om vervolgens zuivere, overvloedige profetie te kunnen binnentreden. Hij zou daarom extra op zijn hoede moeten zijn voor misleiding, want de Levael zou deze vurige pijlen zeker op hem afsturen. Het zou een zware geestelijke reis voor Peter worden, maar als hij vol zou houden zou overwinning zijn deel zijn, werd er gezegd.

Peter leerde dat de kinderen van Jabes niet per definitie slecht waren, maar soms ook gewoon slachtoffers van een vloek. Door deze stelling bleef hij aanvallen van onterechte bitterheid wederstaan. Hij besefte ook dat hij zelf een kind van Jabes was, met een oog, in het gevaar van misleiding en onbegrip. De Heer gaf hem het beeld van de piraat die door een oog te missen het andere oog extra trainde en dat oog kon sterker en scherper worden dan twee ogen bij elkaar. Dit was de weg die elke profeet diende te bewandelen. Het zaadje moest eerst sterven voordat het een boom in vaste grond kon worden.

Op een nacht had Peter een droom dat hij duizend ogen had. Hij lachte, maakte plezier, maar plotseling kwamen de Korachs-kinderen om al deze ogen stuk te prikken. Peter had het gevoel dat hij vele ogen van binnen had die vele gebieden in zijn leven representeerden. Hij zou gezaaid worden op Gods akker.

Peter begon dromen te krijgen voor andere gemeentes, maar hij werd veelal afgewezen en bespot. Men wilde zijn boodschappen niet horen. De Jabes-kinderen keerden zich veelal tegen hem. De profeet en de theoloog gingen veelal met hem mee, als hij voorgangers bezocht, maar hij kreeg vaak geen doorgang. De dromen begonnen wilder te worden, en steeds vaker begon Peter over apocalyptische taferelen te dromen. Zijn boodschappen kregen steeds meer een waarschuwend karakter, en gemeentes begonnen bang voor hem te worden. Zijn profetieen waren raak.

Maar na een golf van boodschappen en actie begon Peter op droge terreinen te komen. De dromen en vizioenen werden vager, en tenslotte had hij het gevoel dat hij afgeweken was. Hij had houvast aan de profeet en de theoloog die hem vertelden dat afzondering en droogte zo belangrijk waren. "De hemel is omringd door woestijnen," zei de theoloog altijd.

Plotseling werd Peters vrouw ernstig ziek, en de dokters konden niets voor haar doen. Peter en de mensen die om hem heenstonden baden tegen de klok in, maar het leek wel alsof de hemel gesloten bleef. Op een avond kreeg de profeet een woord van de Heer dat ze spoedig zou worden weggenomen, binnen de drie dagen. En zo gebeurde het. God nam haar tot zich op de tweede dag na de profetie. Peter was gebroken, en al degenen die om hem heenstonden. Het was een bijzondere vrouw, en niemand begreep hoe de Heer zoiets kon doen. De profeet sprak : "Ze wordt voor veel dingen behoed."

Peter begint boeken te schrijven over het geloof, maar hij merkt dat iets hem probeert tegen te houden. Op een avond komt de profeet bij hem, met een ernstig gezicht. "Peter, ik moet je iets vertellen. Je vrouw zou nooit achter je kunnen staan als ze zou weten wat je binnen een paar dagen zou doen." Peter kijkt hem verbaasd aan. "Wat bedoel je ?"

De profeet gaat vervolgens verder : "Je vrouw was een bijzondere vrouw, maar ze was op vele dingen niet ingesteld. Ze is op tijd weggenomen, want ze zou dit niet kunnen verwerken."

"Wat bedoel je met "dit" ...Wat gaat er gebeuren ?" vraagt Peter een beetje zenuwachtig.

"Je gaat dromen krijgen, Peter, die je in vuur en vlam zullen zetten. Je huilt om de zonde en vuiligheid van deze tijd, hoe mensen elkaar en God behandelen. Het Vuur van de Heilige Geest gaat je in brand zetten, en je handen zullen zo branden dat alles wat je aanraakt in brand zal gaan staan. Het zal een zuiverend vuur zijn, de voorbode van Gods Koninkrijk," zegt de profeet.

"Goede genade," dacht Peter bij zichzelf, "als dit echt waar is, ...hoe zal dat gaan gebeuren ?"

"Wanneer gaat het gebeuren ?" vraagt Peter .. "Vannacht al," zegt de profeet. "De mantel van Mozes zal met druisende kracht over je komen."

Die nacht kreeg Peter een droom, weer over de Jabes-kinderen die in kerken en organisaties terecht kwamen, en door traditionele rituelen kwamen ze onder de macht van een systeem, onder de verbondsvloek, wat hun verstand, hun oog, wegvrat. Ze werden ten dele blind. Die ogen werden geofferd aan een grote ketel, een vuurpan, genaamd de Korachsketel. De Korachs-kinderen aten hiervan en kregen profetische gele arendsogen waardoor ze veel macht bezaten. Deze geesten werkten door vele machtswellustige leiders van de charismatische beweging. De Jabeskinderen werden steeds meer de marionetten van een hogere macht.

Peter kende vele machtswellustige charismatische leiders. Door zoveel geld te vragen bonden ze hun volgelingen stapsgewijs aan de ketel van het Nachas-verbond, of door vreemde vormen van lidmaatschappen en andere uiterlijke tekens en rituelen.

Opeens midden in de droom begonnen zachte bellen te rinkelen, en het was alsof Peter in brand stond. Z'n hele lichaam begon te schudden en te transpireren. Hij werd gebonden in de Heilige Geest, en hij voelde zich heel zwaar worden. "Oh God," dacht hij ..."wat is dit ?" Zijn handen begonnen te tintelen en te branden. Hij wist dat wanneer hij zijn handen ergens op zou leggen, het zou kunnen wegsmelten. Hij merkte dat hij de hitte kon bepalen met zijn oog. Hij merkte dat hij nu langzaam wakker begon te worden, en Hij hoorde nu de stem van God zo helder als de donder. God zei : "Ik zal je laten zien wat dit voor een vuur is. Leg je handen op die oude kapotte koelkast in de schuur."

Peter liep naar de schuur om vervolgens zijn handen op de oude koelkast te leggen. Het begon onder zijn handen in de brand te staan en smolt weg. Dit was niet zomaar vuur. Dit was het Vuur van de Heilige Geest in Levende Lijve. Peter bracht de rest van de nacht door om te bemerken hoe dit vuur zich in hem verspreidde. Hij bemerkte dat er niet veel tegen dit vuur opgewassen zou zijn. Het was inmiddels zondag-ochtend. God had hem opgedragen naar een bepaalde gemeente te gaan waar er nogal veel hang naar geld en goederen was.

Tijdens de preek stond Peter op en begon in het gangpad te staan. De voorganger gebood hem te gaan zitten, maar Peter gebood hem te gaan zitten. "Dat doe ik niet, gaat u alstublieft zitten," vervolgde de voorganger. Maar Peter sprak rustig, als u niet stopt

met uw geld-preken dan zult u binnen vijf minuten in vuur geraken. Peter ging weer zitten, en de voorganger ging rustig door met zijn preek over geld. Binnen vijf minuten stond de voorganger in de brand, terwijl de mensen in paniek raakten. Sommigen begonnen hem te vervloeken zeggende dat hij de antichrist was. Maar het was Peter menens. Hij sprak dat allen die wilden blijven leven en op wilden houden met geldzuchtige verhalen naast hem moesten komen staan, de rest zou verzengd worden door vuur. "Dit is niet bijbels !" riep iemand. "Oh nee ? Wat deed Mozes dan allemaal ?" riep Peter. Sommigen probeerden weg te rennen door de deur, maar het vuur begon hen al te verteren. Mensen begonnen te gillen, en sommigen klampten hem aan. De ouderlingen begonnen te roepen : "Luister niet naar hem ! God zal onze hulp zijn ! Hij is de valse profeet !" De keuzes werden snel gemaakt en een grote groep werd in een oogwenk in lichterlaaie gezet.

Een paar mensen bleven over, en Peter sprak : "Kom mee, uit het gebouw, want God gaat het gebouw in as leggen." Trillend liepen ze met hem mee naar buiten en in een oogwenk was het gebouw tot as verpulverd door Gods Kracht.

Inmiddels was de politie en de brandweer eraan te pas gekomen, maar Peter trok een strak gezicht en zei : "Heren, er valt niets meer te blussen."

"U staat onder arrest," opperde een politie-agent ...

Peter deed net alsof hij hem niet hoorde en liep verder, de mensen in huilen achterlatend. De politie-agenten begonnen met de mensen te praten. "Je kunt maar beter van hem afblijven," sprak er een, "want hij zet je zo in de brand."

Het incident bereikte al gauw de krantekoppen, en ook op het nieuws werd er melding van gemaakt. Velen geloofden het niet, en dachten dat het gewoon een brand-ongeluk was, en al snel leefde men gewoon door alsof er niets aan de hand was.

Hoofdstuk 3. Jacht naar de Schatkamer

Peter vond troost bij zijn vrienden de theoloog en de profeet. Later begon het pas echt goed tot hem door te dringen wat er eigenlijk was gebeurd. Hij was de mogelijkheid nog niet tegengekomen, dat dit vuur ook wel eens van de tegenstander zou kunnen zijn, de valse profeet. Hij wist van het boek openbaring dat deze vreemd vuur zou kunnen laten neerdalen. Het was alsof de echo's van de woorden die over hem werden uitgesproken tot hem terugkwamen, en hem kwelden : "Je bent de anti-christ ! Luister niet naar hem, hij is de valse profeet ! Blijf uit de buurt van dat loeder !" Het was alsof hij op het moment dat deze woorden over hem uitgesproken werden daar immuun voor was, maar nu, nu kwamen ze tot hem terug, hem onderdompelende in angst ... Zou het dan toch waar zijn ? Neen, dat kon gewoon niet, want Hij diende God en het goede met zijn bewustzijn ... In het plaatsje van de ramp zelf woekerde het leed voort, terwijl de rest van de wereld doorleefde ... alsof de wereld iets probeerde te ontvluchten ...

En waar waren de mensen gebleven die zich aan hem vastklampten ? Zoveel vragen wemelden er door zijn hoofd, en hij begon bang, erg bang voor God te worden. Bang voor komende missies, en bang om misschien wel onder ogen te moeten komen dat ook hij en zijn vrienden misleid waren. Bang voor de Troon van God, waarvoor ook hij zou moeten verschijnen om verantwoording voor zijn daden af te leggen. Langzaam maar

zeker voelde hij zichzelf wegzinken in een enorme identiteits-crisis. Was dit dan dat moeras waar hij over gedroomd had ? Hij begon aan alles te twijvelen. Waren die dromen wel echt ? En zo ja, waren ze wel betrouwbaar ? Hij herinnerde de Levael die zijn rechteroog verminkte. Hij was in een gevecht, dat was een ding dat zeker was ... Of zou het allemaal verbeelding zijn geweest .. Zou hij dan misschien echt gewoon tegen een punt van een kast aangelopen zijn ...

De theoloog hield hem voor dat zijn angsten hem nederig en waakzaam hielden. Het beste medicijn tegen misleiding. Het zou hem laten zien dat de enige weg uit deze put een liefdesrelatie met God zou zijn. Peter kon niemand meer vertrouwen. De profeet profeteerde, en de theoloog bemoedigde, maar het leek wel alsof niets meer tot hem doordrong. "Je bent in Gods Armen," zei de profeet. Hij voelde nog steeds het vuur, maar het was alsof het vermengd was met ijs. Hij kon er niets mee.

Op een nacht had Peter een nieuwe aanvaring met de Levael. Maar dit keer was het een hele bijzondere. Hij zag de richter Simson staan, een lange man gekleed in paars, met een paars kleed erover hangende. Op zijn hand zat de Levael. Peter was verbaasd. Toen sprak Simson tot hem : "Zoon, Ik heb jouw leed en tranen gezien. Ik ben door God als wachter over jou aangesteld. Herinner jij dat ook ikzelf ben doorstoken in mijn ogen door de Filistijnen ? Zij werden geleid door de Levael, om mij en Gods Volk te verblinden. Maar de kracht van God kwam toen in mij om hun tempel te verwoesten. De verwarring en verblinding dient het doel de mens terug te brengen tot het hart van God, het Licht der lichten van binnen. Hiertoe gebruikt God zelfs de vijand. De Levael is in mijn hand gegeven om hem voor dat doel uit te zenden. Als het getal van hen die de Levael dienen te verslaan vol is, dan zal de zee van ijs opengaan. De zee van ijs zal het zicht verscherpen, terwijl de zee van vuur het zicht zal verlichten. Je zult beide zeeen moeten leren kennen, in beide zeeen zul je de vijanden dienen te verslaan, en de zeeen voor het goede te leren gebruiken. Als je de overkant van deze twee zeeen hebt bereikt, dan zul je mijn mantel, de mantel van Simson ontvangen. Hiermee zal je het zicht van de volkeren kunnen genezen."

Toen Peter wakker werd, voelde hij zich ineens heel anders. Hij had nieuwe moed ontvangen, en hij vertelde de droom aan zijn twee vrienden. Deze waren heel enthousiast, en de profeet sprak een aantal woorden uit. "Peter, we zullen brieven naar de gemeentes moeten zenden, om hen over de Levael te vertellen. Zo zullen we het getal vol kunnen maken, om de zee van ijs te kunnen openen," sprak de profeet. En zo gebeurdde het. Met z'n drieen zetten ze een standaard-brief op en begonnen de brieven naar de gemeentes te verzenden.

Maar de teleurstelling was groot. Er werd nauwelijks gereageerd, en hen die reageerden waren uiterst negatief of zeer oppervlakkig. De profeet deed het voorstel om te gaan folderen in de gemeentes, om een oproep te doen tot territoriale oorlogsvoering. Ze werden zich er meer en meer van bewust dat de leiders vaak dingen angstvallig verborgen hielden voor hun schaapjes. Ze zouden nu een schema maken om stapsgewijs alle in aanmerking komende gemeentes te bezoeken voor een folder-beurt. In deze folder werd ook op allerlei theologische onwaarheden dieper ingegaan. De folder was netjes, maar zeer dringend, en ontwortelend. Uiteindelijk was het een klein boekwerkje geworden, waarin de oplettende lezer op de hoogte werd gesteld van het vaak machtswellustige en of eerzuchtige leiderschap.

De daaropvolgende zondag zouden ze direct in actie komen. Ze begonnen te folderen voor de deur van een kleine gemeente. Gretig namen de mensen het boekwerkje aan, en begonnen te lezen. Maar al snel werden andere binnenkomers vriendelijk gewaarschuwd het boekwerkje toch maar niet aan te nemen. Peter begon een beetje geirriteerd geworden, vooral toen de voorganger naar hen toekwam met het voorstel dat ze zo spoedig mogelijk het terrein van de gemeente zouden verlaten. "Dat doen we niet," sprak hij tot de voorganger. En de profeet liep inmiddels de gemeente binnen richting de preekstoel. "Beste mensen," sprak hij, "u word nu voor de keuze gesteld. U kunt zich bekeren of u kunt uw mooie gebouw in vlammen zien staan. De keuze is aan u. U kunt een boekwerkje erover aannemen, en als u het niet snapt, dan is dat ook helemaal niet erg, maar u gaat hier nu over nadenken, of er gaan hier grote ongelukken gebeuren." Overal begonnen mensen te gniffelen, en er kwamen een paar ouderlingen naar voren zetten, klaar om de profeet af te voeren. "Ik zou me maar niet aanraken als ik u was, want ik sta in vuur en vlam van de Heilige Geest." De ouderlingen keken hem met een strak gezicht aan, en pakten hem beet. Onmiddelijk begonnen ze te branden, en ze gilden het uit. Mensen begonnen in paniek te raken. Ze zagen hoe snel de ouderlingen tot as waren verbrand. Een profeet van de gemeente stond op, een wat oudere man, die luidkeels begon te profeteren : "Mijn kinderen, raakt niet ontzet, want deze dingen zullen geschieden. De antichrist moet zich in de gemeente Gods stellen om zichzelf als een god aan te prijzen, maar sluit uwen oren voor hem." De mensen waren zo in paniek, dat ze niet goed wisten wat ze hiermee moesten. Velen begonnen te huilen en tot God te smeken. De voorganger was woedend, en rende op Peter's vriend, de profeet, af. Maar voordat hij de profeet kon aanraken vloog hij al in de brand, en de profeet riep dat iedereen naar buiten moest gaan. Binnen enkele minuten stond de hele gemeente in de brand.

Mensen stonden als verstijfd op het grasveld, maar Peter, de theoloog en de profeet zaten al in de auto om naar de volgende gemeente te gaan.

Aan het einde van de dag hadden ze drie gemeentes afgelopen, met de nodige gevolgen, en er begon een flinke tumult te onstaan ... "Drie gemeentes afgebrand, velen verongelukt," zo meldde het nieuws. Er waren vele getuigen, en uiteindelijk kon men er niet meer omheen. Deze drie mannen hadden bovennatuurlijke krachten. Ze werden nu als terroristen bestempeld, maar anderen wisten het zeker : "Deze mannen waren door God gezonden om de wereld te waarschuwen." De dagen erna werd er volkomen aandacht aan besteed op televisie. Dominees werden op hun mening gevraagd, en de meningen leken verdeeld. De politie was nu op jacht. Er stond een hoge beloning op hun hoofden. Ze werden als de nieuwe bedreiging van de samenleving gezien. Ze zouden voor het gerechtshof moeten verschijnen, deze gevaarlijke pyromanen.

Peter en zijn twee vrienden waren nu ondergedoken bij een ver familielid van de profeet. Het was een aardige man, met veel respect voor de zaak. Hij was niet gelovig, maar hij begreep het allemaal wel. Vanuit deze basis zouden ze verder gaan met hun missie. Ze zouden brieven schrijven naar overheids-instellingen, zoals de ziekenhuizen, de militaire afdelingen, gerechtshoven, en machthebbende structuren zoals banken, bureaus en gemeentehuizen. Ze hadden de folder enigszins aangepast, maar de boodschap bleef hetzelfde. Kapitalisme werd binnen en buiten de kerk niet meer aanvaard. Er stond geen adres van hen aangegeven, en de brieven werden vanuit een ander district op de bus

gedaan. In sommige steden werden er al huiszoekingen gedaan, maar ze woonden nu veilig in een verborgen schuilkelder onder het huis van de profeet z'n verre familie-lid. Dit was een oude, wijze man. Hij was niet gelovig maar hij was al jaren ervan overtuigd hoe corrupt en oneerlijk het kapitalistische stelsel was, dat als een roofdier vanuit het westen de gehele wereld bestuurde. Hij werkte met gehandicapte kinderen, die als de minder bedeelden van de samenleving werden gezien. Maar hij zag hen als de juwelen van de wereld, de poorten naar de schatkamers in het binnenste van de aarde. Het was een diep symbolieke man, houdende van gedichten en kunst. Hij kon systemen doorzien, en op dat punt was hij een waardige beschermeling van Peter, de theoloog en de profeet.

Op een nacht kreeg hij een droom, waarin hij zag hoe zijn gehandicapte kinderen werden bereden door moeilijk opvoedbare kinderen. Deze kinderen hadden gele ogen in allerlei tinten met een sterke doortastende lichtstraal. Een lichtstraal met een hoge monotoon. Deze lichtstraal omhulde de lichamen van de gehandicapte kinderen in allerlei lagen, om hen te beschermen tegen de grootspraak van de aarde. Deze kinderen werden gehandicapt genoemd, maar eigenlijk werden ze beschermd door deze moeilijk opvoedbare kinderen tegen de sterke kapitalistische denkstromen. De moeilijk opvoedbare kinderen werden zo genoemd omdat ze niet beinvloed konden worden door de onderverdelingen van de wereld. Toen ineens zag hij hoe andere geelogige kinderen de kamer binnenrenden, de korachskinderen, die probeerden de moeilijk opvoedbaren van de gehandicapten af te stoten.

Toen hij wakker werd, vertelde hij de droom aan Peter, de theoloog en de profeet. Hij was ervan overtuigd dat ze veel van elkaar konden leren, en dat er toch een onzichtbare intelligente en rechtvaardige kracht moest zijn die hen bij elkaar had gebracht. Hij zag het als een mozaiek, als bomen wiens takken in elkaar verstrengelden. Hij zei dat er in wezen twee soorten korachskinderen bestonden : Hen die naar macht streefden om stand te kunnen houden tegen misleiding en onrecht, dus hen die het vanuit zorgzaamheid gebruikten, en hen die naar macht streefden voor egoistische doeleinden. De theoloog vond deze stelling niet helemaal correct, want hij zag Korach als een uiterst kwaadaardig wezen, door God veroordeeld, maar de man wees hem op de dubbele uitleg. De man was diep onderwezen in theologie, zonder enige gelovige binding ermee te hebben. Hij hield van de kunst en de symmetrie die hij vond in de Bijbel. Peter herkende dit uit zijn eigen leven, en was verwonderd hoe God ook deze man via een droom tot een verdieping bracht. Maar de man hield voet bij stuk : De Bijbel mocht dubbel uitgelegd worden. De Bijbel was in zijn ogen een spiegelend boek, een wit en een zwart boek, voor beide kanten van het leven als een boek van recht. De man zei : "In de bijbel komt telkens weer het verhaal van de infiltratie naar voren. De antichrist die zich in Gods Tempel neerzet alsof hij God is. De duivel gebruikt de bijbel op zijn manier om zichzelf een goddelijk gewaad toe te eigenen. Dit begon al in het paradijs, waar de slang zich voordeed als de ware god en dat ook als een geschenk aan de eerste twee mensen wilde aanbieden. Instante vergoddelijking, door het eten van zijn vrucht, zijn woord. Dan zou hij de uitlegger zijn van het woord in plaats van God. Dan zouden het zelfs twee dezelfde woorden kunnen zijn, met twee verschillende uitleggingen : Twee keer God, twee heren naast elkaar. Een witte en een zwarte. Dan zou de Bijbel dus ook heel makkelijk een bedreiging kunnen vormen aan een bepaalde kant van de spiegel. Dan zou God dus een eigen Judas moeten sturen om een valse Jezus Christus uit de weg te

ruimen. Dan zou God dus een eigen satan moeten sturen om een valse God van de troon te stoten. De Bijbel in spiegelbeeld voor hetzelfde doel."

Peter stond met zijn oren te klapperen. De profeet sprak : "Het is wel waar wat u zegt, want de kapitalistische charismatische hoek noemt de God van ons : "satan" en "de anti-christ", en degenen die ons volgen zijn "gevallenen" of zelfs "gevallen engelen" in hun ogen. Het hele negatieve scala met etikettenreeks wordt vanuit de Bijbel gehaald en op ons geplakt om hun nagebootste godheid te verdedigen ... maar ik vind het uiterst gevaarlijk om deze "labels" dan ook te aanvaarden zoals zij dat uitdrukken. Vanuit het oog van de kunst hebt u misschien gelijk, maar of het ook echt Bijbels verantwoord is, dat betwijfel ik, alhoewel ik diep respect heb voor de manier waarop u het brengt. Zeg, die Korachs-kinderen, dat zijn kinderen die door God in de aarde werden geschoven. Ik kan de oordelen van God niet aanraken, en waarom zou u dat dan wel doen ?"

De man sprak : "U moet de creativiteit van de taal niet aantasten. Er wordt zoveel gewaarschuwd tegen toverij die onbijbels zou heten. En op zich begrijp ik dat, omdat er zoveel ongelukken hiermee gebeuren, en omdat de bijbel dit ook heel nadrukkelijk aanhaalt. Maar de Bijbelcode is anders dan simpele lezers zouden denken. De Bijbel is een kunstboek, een boek van spiegelingen en symmetrie, van woordraadselen, en inderdaad zoals ik zeg een code, die uitgelegd wordt aan hen die volgens dit boek een hartsrelatie met de schrijver hebben. Het was een woord geschreven in oorlogstijd, in een tijd van gevaarlijke spionage, van een geliefde aan een geliefde ... Zij moesten hun boodschappen vermommen en beschermen. Het is een cryptische kunst, geen gewoon boek. Dus, om terug te komen op het tovenaarsverhaal : ware geliefden lezen en eten de liefdesbrieven van hun geliefden in z'n geheel, woord voor woord, kauwende en slikkende, op zoek naar symmetrie, op zoek naar verbanden en de geheime deuren, waardoor ze het geisoleerde hart van hun beminden kunnen bereiken. In hooglied staat dat de ene geliefde tegen de ander zegt : "Gij hebt mijn ogen betoverd." Is dat dan geen goddelijke toverij ? Het is natuurlijk een parel die streng bewaakt moet worden, en vooral kinderen mogen niet te snel de indruk hebben dat het ergens laag in een keukenla ligt. Maar het een sluit het ander niet uit. De Bijbel beschrijft verschillende gebieden en verschillende seizoenen. Er is een mogelijkheid om door de verschillende spiegels heen te stappen. Het is een boek met een strenge etiquette, een boek met diepe spelregels, op de rand van het betoverde, je lokkende naar diepere bossen."

De profeet sprak : "Apologetisch gezien heeft u helemaal gelijk, daar kan ik en geen ander mens onderuit, maar ik blijf hier heel voorzichtig in. Ik merk aan uw woorden dat u de bijbel meer liefheeft dan menig gelovige, maar ik vraag me nu ook af, bent u eigenlijk wel echt ongelovig, want ik zie bijna pretlichtjes in uw ogen. U heeft het boek zo lief, en u kent zo de gevaren van de "boekverkrachting", waardoor er een hele andere soort van hoofdpersoon te voorschijn komt, dat u eigenlijk uzelf "ongelovig" wenst te noemen, om maar niet geassocieerd te hoeven worden met al die "verkrachters" ?"

Hierop antwoordde de man : "Nee, dat was het niet echt. Ik geloofde gewoon niet in een levende persoon genaamd "God". Voor mij was het dode kunst, maar deze was voor mij zo schitterend, dat het leefde in mijn hart. Maar ik merk nu, door de droom en door al deze gebeurtenissen, dat het veel persoonlijker begint te worden voor mij."

Peter begint te glimlachen. Het lijkt wel alsof hij zichzelf ziet staan zoals hij vroeger zo

werd aangetikt door persoonlijke dromen en gangen van zaken. Maar wat deze man hier tentoon spreidt is voor hem wel zo nieuw en vreemd, dat het lijkt alsof hij niet weet wat hij er mee aanmoet. Zoveel gedachten en gevoelens vliegen er door hem heen.

Over de Korachs-kinderen zijn ze nog niet uitgepraat. De profeet kan er nog niet over uit ... "Zou God goede kinderen levend laten verzwelgen door de aardbodem ?"

"Laten we het zo stellen," zegt de man. "De twee topkrachten staan naast elkaar met hetzelfde stuur in de handen. God en de duivel. Jullie weten zelf wel dat ze allebei een vinger in de pap mee hebben, en zich met alles bemoeien, met tegengestelde redenen. Ze zijn altijd en eeuwig met elkaar in gevecht om dat stuur. Wonderen en tekenen moeten daarom ook altijd gezift worden. Zoals vele wonderen die Mozes en Aaron deden konden de tovenaars van de farao perfect nadoen. Twee krachten in oorlog. Waar onschuldigen worden veroordeeld zijn duivelse krachten aan wezig, vlak naast de oordelen van God. Gods Vuur is altijd uiterst accuraat, maar de duivel kan aanvullen. Ik geloof, en dit was ook mijn droom, dat God nooit per definitie alle kinderen en aanhang van grote zondaren vernietigt. Ik geloof dat de duivel die aanvullingen geeft. God oordeelt rechtvaardig, en dan doet de duivel daar een schepje bovenop. Het vuur moet gezifd worden. In de charismatische beweging zijn ook twee vuren aan het werk. Is dit te volgen voor u heren ?

Het was alsof ze in de ogen van een arend keken, in de ogen van een engel. Neen, dit was niet de Levael die hier sprak. Dit was zijn tegenhanger. De man was omhuld door een onverklaarbaar en indringend zacht licht, en Peter, de theoloog en de profeet werden steeds rustiger. Iets probeerde hen te overtuigen, dat alles twee gezichten had, twee krachten die tegen elkaar streden. Het was de symmetrie die hen rustig maakte, alsof deze symmetrie, de verschillende spiegelbeelden, en schaduwen, de puzzel compleet maakten, en een enorme rust en vrede veroorzaakten.

Zouden er dan nog steeds zielen onder de grond opgesloten zitten, onschuldige zielen, die toevallig familie waren van de schurk Korach ? Hoe diep moesten ze nog gaan ?

De profeet keek alsof de bliksem was ingeslagen, en ook Peter kreeg de rillingen. Wat zou de charismatische beweging doen met "demonen" die ze uitdreven. Waren al die geesten wel echt "demonen" ? Of waren het gekwelde zielen die gewoon hulp nodig hadden ?

Toen ineens kwam de theoloog naar voren, met een heel ernstig gezicht. Hij had zich gedurende het gesprek een beetje op de achtergrond gehouden. "Ik ben erg verontrust," sprak hij. "Ik vind dit echt enorm ver gaan, en volgens mij ziet u het echt verkeerd. Dat wat u naar voren probeert te brengen heeft te maken met necromantie, oftewel "het contact zoeken met de doden," wat de Bijbel streng verbiedt. De Korachs-kinderen verdeelt u in twee groepen : de schuldige machtslustigen, de gevaarlijken dus, die onder Gods oordeel naar de diepten van de aarde werden gezonden, en de onschuldigen die door de duivelse, anti-christelijke krachten naar de krochten van de aarde werden gezonden. Tot zover kan ik u goed volgen, maar alhoewel het heel logisch klinkt, en zelfs heel Bijbels, namelijk de wisselwerking der krachten, betwijfel ik het hele verhaal. En wel om deze reden : Wij zouden er dan vanuit moeten gaan dat beide ziele-groepen op aarde rondzweven, goeddoende en kwaaddoende, even wijzende op uw droom, terwijl de Bijbel zegt dat deze zielen onder de grond leven. Ik geloof niet, op Bijbelse grond, dat

overledenen contact hebben of mogen hebben met degenen die leven. U zegt die goede, onschuldige Korachskinderen, berijden gehandicapte kinderen. U noemt die Korachs-kinderen zelfs moeilijk opvoedbaar, alsof ze hier op aarde rondlopen in een menselijk lichaam. U maakt zich daarbij bijna schuldig aan het tentoonspreiden van de reincarnatie-gedachte, die dus allesbehalve bijbels is, ook al is het uw droom geweest. Heeft u misschien uw droom verkeerd geinterpreteerd, of hebben we hier te maken met gevaarlijke misleiding ? Ik weet het nog niet zo net. Wij kunnen ons in onze bediening momenteel geen enkele misstap veroorloven. Er staat teveel op het spel."

De profeet begint ook bedenkelijk te knikken, terwijl ook Peter het een beetje benauwd krijgt. Hoe zal de beste man hierop gaan reageren. Nog steeds heeft Peter het gevoel alsof er een enorme engel in de kamer staat, op dezelfde plaats waar de man zit. Peter heeft diep respect voor de man, en het lijkt alsof de hele kamer verlicht is op een vreemde manier, maar wat is er aan de hand ? Lopen ze gevaar ? Is dit een beste truc van de grote misleider, of staan ze op het punt om daadwerkelijk Gods verborgen schatkamers te betreden. Is dit schateiland ? Of een grote valstrik ?

Hoofdstuk 4. Het Gesprek

"Ja," zegt de profeet, "ik deel dezelfde angst als de theoloog. Ik ben zelf een charismaticus in hart en nieren, maar zodra sommige predikers en zelfs bekende predikers over ontmoetingen met Paulus beginnen, dan weet ik niet altijd goed wat ik daar nu over moet denken."

Peter begint te rillen :"Sorry hoor, maar mag ik even iets zeggen. In mijn droom heb ik Simson ontmoet, maar ik zie dit niet als een overtreding van het gebod. Onze Heere Jezus Christus ontmoette Mozes en Elia op de berg der verheerlijking."

"Ja," zegt de theoloog, "verheerlijkte zielen als Paulus, Simson, Mozes, Elia, Daniel, en zo voort, daar kan ik me iets bij voorstellen, en Peters droom klikte bij mij ook helemaal. Ik heb daar geen enkele moeite mee gehad, maar het verhaal van onze broeder hier gaat me nu net even te ver, en ik ben er eerlijk gezegd een beetje huiverig voor."

"Precies," zegt de profeet, zich kerende naar Peter : "Ik had met jouw droom over Simson geen enkele moeite, en het klikte bij mij ook direct, maar op de een of andere manier liep dat nu eenmaal zo. Meestal heb ik gewoon altijd mijn twijfels als ik terugdenk aan bepaalde charismatische bijeenkomsten waar weer iemand een ontmoeting met Abraham of Zacharias had gehad. Ik zeg niet dat het niet kan. Ik heb geen enkele twijfel gehad over Peter's droom, maar ik ben gewoon voorzichtig, vooral ook met deze woorden van de theoloog."

"Luister goed," zegt de oude man, "ik betreur uw gebrek aan bijbelkennis," zich richtende tot de theoloog. "Met alle respect, u bent theoloog, en u doet uw werk uitermate goed. U denkt over dingen na en laat juiste vraagtekens branden. In de hebreeenbrief word er gesproken over "de wolk van getuigen" die rondom ons staan. Dit zijn de overleden bijbelse figuren. Verder staat er in de Bijbel dat de God van Abraham, Isaak en Jakob, een God van levenden en niet van doden is. Er zal heus wel een bepaalde zieleslaap zijn tussen dood en hemel, maar deze mensen leven."

"Ja," zegt de theoloog, "de verheerlijkte zielen, waar we het al over hadden, maar u

heeft het over onschuldige zielen die contact hebben met gehandicapte kinderen, als zijnde moeilijk opvoedbaren. Ik snap niet waar u het over heeft. Mooi verhaal, maar ... wat moet ik ermee. Verder dreigt er bij mij ook zoiets op te komen als : "Jezus ontmoette inderdaad Mozes en Elia op de berg, maar u bent Jezus niet."

"Zegt de Bijbel niet dat we Jezus moeten volgen ?" vraagt de man weer ...

"De Bijbel zegt het is verboden contact te zoeken met dode geesten voor ons. Verheerlijkte heiligen kan ik me nog enigszins indenken, maar dit is te gek voor woorden." zegt de theoloog.

"Goed," zegt de man, "blijkbaar wilt u die geijkte boodschap niet nuanceren. God gaf die waarschuwing aan zijn volk omdat het te gevaarlijk was. Je moet het inderdaad ook nooit opzoeken, maar bent u er ook achter over welke groep "doden" er werd gesproken ? U geeft mij geen heldere uiteenzetting en begrenzing van het woordje "dood". U kunt zoals ik al zei niets over een kant schuiven. De Bijbel is een persoons-gevoelig boek, een gebieds-gevoelig boek en een tijds-gevoelig boek. U maakt van de Bijbel een ware hakbijl. In het Bijbelboek I Petrus komt Jezus in hoofdstuk 3 tot gevangen zielen die in de vroege tijden Noach ongehoorzaam waren. Hij predikte hen het Evangelie. Dit waren natuurlijk overledenen, en volgens dit Bijbelgedeelte zaten zij in een gevangenis. Ze zaten onder het oordeel van God, wachtende op de tijd van verlossing. Discipelen worden aanbevolen de werken van Jezus te doen. Er wordt daarom ook in de Bijbel gezegd : Predik het evangelie aan de doden, ja, je mag ze zelfs opwekken. De dood word beschreven als een vijand, een gevangenis, en discipelen krijgen de macht om met de sleutels van de opstanding zielen te verlichten met het evangelie. Toen Jezus opstond, stonden er velen op uit hun graven. Door het vlees enige van zulke werken te verrichten is uiterst verboden, omdat het dan alleen maar erger wordt en het misleiding uitwerkt, maar door de Geest mogen deze dingen naar Waarheid geschieden. Op dit terrein wil Gods Geest discipelen binnenloodsen. Satan heeft ook zijn dodenrijken onder de grond, en waar dan ook. Openbaringen spreekt over dodenrijken in de zee : "de zee gaf haar doden," staat er in hoofdstuk 20, en er staat ook dat de dood en het dodenrijk in de poel des vuurs geworpen zullen worden. Vijanden dus. Jezus Christus is gekomen om te verlossen. Niet een beetje, maar geheel. Discipelen van Hem mogen bekleed worden met deze krachten.

Dan nu het zielenverhaal : Zielen .. Ieder heeft een ziel, maar deze ziel bestaat uit meerdere delen, want zoals Paulus het zegt kunnen sommige mensen bewuste reizen maken met zo'n ziele-deel, en als je verwijderd bent van iemand kun je "door de Geest" toch bij zo iemand zijn. Wij dragen allemaal ziele-delen van elkaar in ons, op allerlei verschillende manieren. Als je voor iemand bidt, dan reist een stukje van jouw ziel met degene mee voor een tijdje, en zo zijn er vele manieren. Het is als een telefoonlijn. Je stem is bij jouw telefoon, en bij de telefoon van degene met wie je spreekt. De radio is daar ook een voorbeeld van. Deze dingen wijzen allemaal heen naar de geestelijke realiteiten. Dus zielen in de aarde kunnen ook makkelijk op de aarde zijn. Ze kunnen zelfs op aarde geboren worden, terwijl hun andere ziele-deel misschien nog opgesloten zit onder de aarde of in de zee. Hierdoor zijn vele problemen te verklaren, en had de medische zorg maar meer oog hiervoor. Er zijn bewuste zieledelen en onbewuste zieledelen. Die onbewuste zieledelen kunnen overigens heel accuraat zijn. Het zijn in principe gewoon afgesloten ziele-delen. Deze kunnen overwippen van de ene mens op de

andere mens. Bijvoorbeeld als een mens ten onrechte benadeeld wordt, dan wordt er een stukje van zijn ziel afgesneden, een kleine abortus om het zo maar te zeggen. Jezus zei : "Indien u iemand haat, dan heeft u hem vermoord." Zo'n ziele-stukje heeft dan een leven op zich, afgesloten van de andere delen, en zal op zoek gaan naar recht. Het ziele-deeltje kan erg in de war zijn, of verwond, en laat in het lichaam een leegte over, een onbewuste laag. Hierin zijn allerlei mogelijkheden. Maar het punt is dat zulke ziele-delen rust proberen te vinden, en recht, maar vaak vanwege verwondingen en andere beschadigingen niet helemaal meer weten waar ze mee bezig zijn. Vaak worden deze zielen voor demonen aangezien en nog dieper gekweld door allerlei beunhazen op het gebied van exorcisme en genezing.

"Stop, stop," zegt de theoloog. "Ik kan wel zien dat u psychologie heeft gestudeerd, en misschien allerlei cursussen voor uw gehandicapten-werk ... en ik zeg dit met alle respect, maar ik zie hier geen Bijbel meer aan te pas komen, en ik ben dus ook allerminst overtuigd van uw psycho-dramatische verhaal. Ik kan me hier dan ook helemaal niets bij voorstellen. U ontwortelt zomaar het gehele christelijke geloofsgoed met zo'n tempo dat ik er gewoon buikpijn van krijg. Natuurlijk heeft u gelijk als u uw vinger wijst naar charismatische groepen die maar wat aanrotzooien, maar de argumenten die u aanreikt raken bij mij het plafond niet. Misschien dat u meer aansluiting vind bij een of andere psycho-religieuze new age-secte. Trouwens, u maakt uzelf schuldig aan de oosterse reincarnatie-gedachte. Als u dan zo goed uw bijbel kent, waarom dan zo'n wolkerige poging ..."

"Pardon, mag ik even iets zeggen," vraagt Peter ... "Ik begrijp deze man juist heel goed, en ik begin dingen nu ook veel beter te begrijpen. Het laat mij juist zien hoe de geestelijke wereld in elkaar zit. Ik denk echt dat we de woorden van deze man niet zomaar opzij mogen leggen. Laten we er een paar nachten over slapen, om deze woorden te toetsen. Ik vind dat hij een prachtige aanvulling geeft op iets waar we als zij-charismatische vriendengroep niet verder mee kwamen."

"Mag ik u een vraag stellen, theoloog, kunt u mij vertellen op wat voor manier Daniel zou terugkomen, wat duidelijk in de Bijbel staat vermeld ?" vraagt de man.

"Ik zou het niet weten, maar als dat via reincarnatie zou zijn, dan spreekt het de hebreeentekst tegen van : "het is de mens gegeven eenmaal te sterven en daarna het oordeel." zegt de theoloog.

"Nuances, nuances," zegt de oude man weer, "u haakt uzelf geheel in geisoleerde bijbelteksten, als een bril voor de rest van de Bijbel, als status voor slechtziendheid. Wat is sterven ? Paulus zegt : "Ik sterf elke dag." U moet weten over welke dood het hier gaat, en u moet de symboliek goed kennen voordat u deze beste uitspraken doet. Taal kan vele dingen vertellen, daarom moet taal vertaald worden. Beste man, u bent uzelf door uw beperkte taal zoveel begrenzingen aan het opleggen. Moet ik nog duidelijker wezen : Lazarus is tweemaal gestorven. Allen die Jezus of de discipelen opwekten zijn dus twee keer gestorven, of misschien zelfs meerdere keren."

"Okay," zegt de theoloog, "u heeft gelijk, maar wil dit zeggen dat reincarnatie bestaat ?"

"Wie zegt dat het niet bestaat ?" oppert de oude man ... "God geeft meerdere kansen. God preekt tot de doden en wekt de doden weer op. Het een-kans-evangelie probeert alles op een leven te schuiven, zodat ze daardoor via angst meer macht over mensen kan

krijgen. Dit is big business. Moet ik duidelijker wezen ? Van Johannes de Doper zei Jezus dat het Elia was, die zou terugkomen. Reincarnatie dus, en een teken dat het met Daniel of anderen ook op die manier zou kunnen gaan. Natuurlijk proberen de een-kans-theologen deze woorden te verdraaien zoals ze met alle bijbelgedeeltes omgaan. De dwazen gebruiken de Bijbel voor hun eigen strik. God gebruikt de Bijbel zelfs om hen ermee te verdwazen, en om hun lusten ermee uit te werken, totdat ze bemerken dat het een bereklem is. God gebruikt de Bijbel voor vele doeleinden. Vergeet niet dat God ook leugen zendt tot de leugenaars. Hij zendt Zijn Judassen tot de leugen-christussen. Hij heeft de kruizen al in de schuur staan.

"Godslasteraar !" buldert de theoloog "Dit zal je berouwen ! Ik ga er vandoor, u weet niet waar u mee bezig bent ! Ik geloof in een hemel en in een hel, in een kans, en daarna het oordeel, en niet in allerlei leugenachtige reincarnatie-praatjes ... Probeert u het oordeel van God soms te ontlopen ?" Woedend loopt de theoloog de kamer uit, pakt zijn spullen en vertrekt.

De profeet buigt zijn hoofd, en zegt : "Hier had ik vannacht al over gedroomd. Hij kan de zuiveringen niet aan. Hij zit te diep vast in z'n tradities, en houdt teveel van hetgeen dat was en is, inplaats van hetgeen dat komen gaat. We moeten hier weg, want hij zal onderhoort worden en veroordeeld worden als hij onze verblijfplaats niet verraadt. Hij zal ons daarom verraden, om z'n eigen gevoel van veiligheid te redden. Ze zullen hem verder niet vervolgen, omdat hij geen vuurwonderen heeft verricht, en vanwege de informatie die hij hen schenkt ... We moeten weg, Peter, en u kunt ook beter met ons meegaan. U heeft mij overtuigd, en Gods Geest sprak tot mijn hart over u. God kan u goed gebruiken ... Kom mee ..."

Peter knikt, er geheel mee instemmende. Waar zouden ze naartoe gaan ? De oude man had een idee ... Hij had nog ergens een oude vriend wonen, ergens diep in een bos. Die vriend was boswachter, en een man die nooit door iemand werd lastiggevallen.

Binnen korte tijd was het geregeld. De man woonde in een groot huis, en op zolder had hij een aantal slaapkamers ter beschikking. Hij wilde wel meewerken. Hij had hetzelfde hart als de oude man.

Toen ze aankwamen was het al donker. Ze vertrokken direct naar de zolder, waar ze op de gezamenlijke gang hun gesprek konden voortzetten. Er stond daar een tafeltje met wat stoelen. De man vertelde dat vroeger de katholieke kerkelijke leiders de reincarnatie-leer hadden weggeschrapt uit de kerk en de bijbel, omdat het hun macht over zielen aantastte. De reformatie was nog niet zover om het weer terug te brengen. Evenals de zieledelen-leer en de dodenhulp-leer moest het ingedeeld worden tot onderwerp voor verdere reformatie. Peter en de profeet waren een en al oor, en verbaasden zich hoe snel deze man zijn taak opnam. Hij was een man van theorie, maar nu werd het praktijk. Hij was een man van onpersoonlijkheid, maar nu werd het persoonlijkheid.

Hoofdstuk 5. De Aanslag

Het werd Peter duidelijk dat God de doden niet als doden zag, maar als "geroofden" en

"ontvoerden". God stond de dood soms toe, en bracht het soms zelf, maar Peter begon in te zien dat doden-isolatie een regelrechte aanval was op het evangelie van Jezus Christus. Een leugen in de kerk, zo diep, dat zelfs de katholieke kerk daar milder in bleek te zijn. En dit allemaal tot doel om het kapitalisme op natuurlijk en geestelijk gebied te laten zegevieren. Hij vond de droom van de oude man zo prachtig, en eigenlijk had hij het gevoel dat gehandicapte kinderen veel dieper contact met de ontvoerden hadden dan anderen. Wie was er nu autistisch ? Kinderen die veel met opjecten praatten en met de natuur, om zo contact te hebben met "het geroofde", of hen die zich alleen maar blindstaarden op het materiele ? Wie hoorden er nu in de ziekenhuizen thuis ? De Bijbel had het bij nader inzien zo vaak over de dood, het sterven, als middel om bij God te komen. Niet zozeer als een natuurlijke dood, maar als een bovennatuurlijke dood, als een bevrijding van zonde. De boom en de bloem waren daar een mooi beeld van. Waarom moesten er zielen buitengesloten worden die dat niet verdienden ? Peter had zoveel vragen. Maar eigenlijk had hij het antwoord al. De dood was een manier om los te komen van het materiele, van de kapitalistische krachten ... Een kracht die dagelijks als een natuurkracht in hem mocht werken.

Als de dag van gisteren herinnerde hij zijn droom over de korachs-kinderen, degenen die onder Gods oordeel stonden. Zouden zij degenen zijn die uit woede en wraak .... Neen ... Hij durfde niet verder te denken ... Hij voelde hen trekken aan zijn hart .... Hem afhoudende van deze openbaringen ... Hij voelde hun innerlijke bedreigingen .... Hij herinnerde de ijzeren pinnen, het geschreeuw .... Ze wilden hem doof houden voor iets ... Iets wat nu komende was .... Deze zielen kwamen van de afgrond ....

Hij herinnerde het verhaal over de Bijbelse Spiegel, de symmetrie, de goddelijke gespletenheid ... als een kunstwerk van mozaiek, waar de oude man over sprak .... Peter kreeg een vizioen .... Hij zag zichzelf zittende op een gouden troon met een gouden appel .... God sprak tot hem dat het een appel des levens was .... Toen zag hij als door een spiegel zichzelf met een zwarte appel op een zwarte troon .... "Dit was je verleden," sprak God .... "Je at van de appel van de slang, waardoor je in het dodenrijk terecht kwam, een spiegelparadijs, genaamd "aarde". Je kwam van een paradijselijke aarde in een vervloekte aarde ... Dat was alreeds het dodenrijk, zoals Paulus het aardse lichaam "lichaam des doods" noemde ... Door de appel kwam je in het rijk van de slang ... Daarom is het maar net vanuit welke richting je praat .... Welke taal je gebruikt .... De Levael is een koning der dodenrijken, gezonden om mensen te verblinden, om hen te brengen van dodenrijk tot dodenrijk. Ook in het dodenrijk zijn er verschillende lagen. Maar aan beide kanten van de spiegel sta Ik, zoals ook de duivel aan beide kanten staat ... Hij was namelijk ook in het paradijs ... het maakt niet uit waar je bent ... het maakt uit aan welke kant je staat ... waar je bent in je hart ... Zowel Ik als de duivel is de schepper van deze wereld, vanwege de strijd der creaties, vanwege de wet van de wisselwerkende kracht. In deze capsule van tegengestelde krachten word je gevormd ... In deze capsule van strijdende krachten bevindt zich de trap tot zuiverheid en puurheid ...."

Opeens zag Peter in het vizioen kinderen met rode ogen en rood-zwarte klederen voor hem staan. Zij waren de zielen van I Petrus 3 die door de zondvloed aan de krochten van de zee waren prijsgegeven. Zij waren de zondvloeds-kinderen, wachtende op verlossing ... Er was al tot hen gepredikt door Jezus, maar nu wachtten ze op verdere

verlossing .... Peter nam hen in zijn armen, en haalde diep adem .... Hij bad tot God on alle dodenrijken te laten zien waarin hij het verlossende werk van Christus mocht brengen. Het Evangelie, ook voor de doden ... Zoals de Bijbel dat zo duidelijk leert ...

De boswachter was iemand die je een christelijke communist kon noemen. Hij luisterde aandachtig naar de verhalen van de drie mannen. Hij vertelde dat er op het nieuws te zien was dat er verschillende kleine groepjes ontstonden die de leer van de mannen wilden navolgen, maar de mannen waren spoorloos verdwenen.

Naarmate de jaren verstreken begon het rustiger te worden omtrend hetgeen gebeurd was ... Alles leek weer in het oude cirkeltje te verzinken ... Maar Peter, de profeet en de oude man groeiden voort en maakten hun plannen ... Ook de boswachter was duidelijk geinteresseerd ...

Door de jaren heen leerden ze de profetische gaven voor dit werk vrij te zetten, en dat gebeurde naarmate ze de levael verdreven ... Op een dag hadden ze zoveel zielen verzameld, dat ze een stormloop konden doen op de verblijfplaats van de Levael en zijn Korachskinderen .... De profeet nam het woord en sprak tot de muren van de vesting. "Muren van Levael, val neer ! Muren van Levael, geef je geheimen prijs en wordt kaal. Dor zult gij worden, onvruchtbaar zult gij zijn." En toen keerde hij zich tot de Levael : "Levael, in Naam van Jezus Christus, de Gezalfde, In Naam van de Nazoreeer : Geef de sleutels van het dodenrijk prijs, van al je dodenrijken en martelplaatsen."

Toen stond de profeet op en sprak : "Kom mee, we gaan nu naar de leiders van het land, het is tijd." Peter knikte en samen met de oude man liepen ze naar hun auto. Er was juist een vergadering der ministers, en de profeet riep door de ramen dat hij een boodschap van God voor hen had. Lacherig werden de ramen gesloten maar de profeet geraakte in woede ... Hij trapte een raam in en sprak : "Kom maar naar buiten, want God gaat dit hondehol door vuur verteren."

"U staat onder arrest werd er geroepen, en politiemannen kwamen naar buiten rennen." Eentje werd er direct door vuur verteerd, voldoende om de anderen in huivering te brengen. "Luister goed," sprak de profeet .... U mag gerust uw vergaderingen voortzetten, maar dit kapitalistische gebouw gaat eraan. U pakt uw spullen maar die u nodig heeft. Morgen gaat het gebouw ter vlakte." Maar ondertussen werd er al gebeld naar het leger, en spoedig waren er helicopters boven de profeet, Peter en de oude man. "Geef uzelf over, of er wordt geschoten," werd er geroepen vanuit een helicopter. Maar de profeet, Peter en de oude man waren onaantastbaar. Er werd geschoten, maar zonder enig resultaat. Toen explodeerde het gebouw ... Verschillende ministers die naar buiten waren gekomen wilden nu wel luisteren ... Het vreemde van deze vuurexplosies was dat ze soms heel specifiek mensen oversloegen. De profeet riep tot de ministers : "God gaat dit land in vuur brengen. Een ieder wiens hart niet zuiver is zal door dit vuur verteerd worden tot as. Laten uw nieuwsbrigades dit maar verkondigen. En jullie kunnen rustig doorgaan met jullie vergaderingen, maar jullie houden op met kapitalistische geldspelletjes. De jeugd en het gerechtshof dient te worden aangepakt, de media, en dan zullen we wel verder zien."

"Wat zijn uw plannen ?" werd er geroepen ...

Ondertussen werd er van andere locaties uit naar het buitenland gebeld. De mannen moesten koste wat het koste opgeruimd worden, al zij het door een kolossale

bomaanslag. En ja hoor, de grootmachten van het buitenland kwamen aanzetten ... Iedereen werd opgeroepen het land te verlaten. Bommenwerpers kwamen van alle kanten, terwijl de profeet, Peter en de oude man rustig in de auto zaten. Iedereen was inmiddels van het terrein weg. Er werden bommen geworpen, maar niets hielp ... De profeet was inmiddels buiten z'n zinnen van woede ... Totdat ineens een enorme vuurarend in de lucht verscheen ... Het was de Levael ... Hij spuwde vuur ... En de auto verdween geheel onder een zee van lava ...

Ineens schrok Peter wakker ... Het was maar een droom ... In paniek rende hij naar de kamer waar de profeet lag ... Maar er lag niemand ... Toen rende hij naar de kamer van de oude man ... Maar daar lag ook niemand ... Peter raakte in paniek ... Wat was er aan de hand ... Er klopte hier iets niet ... Toen ineens was het alsof z'n hoofd explodeerde ... En hij hoorde gelach in zijn hoofd ... Hij werd wakker in het ziekenhuis ... Hij had een hersenberoerte gehad ... en een helft van z'n gezicht was verlamd geraakt ... Hij zag de boswachter naast hem zitten ... "Sorrie, ik kon niet anders dan je hier te brengen ... Ik vond je bewusteloos op de grond ..." sprak hij met een ernstig gezicht .... "Waar zijn de profeet en de oude man ?" vroeg Peter ... Zij zijn gearresteerd, en ze zullen jou ook arresteren als je hier klaar bent ... " zei de boswachter.

Peter werd woedend, en zei dat hen die dat op hun geweten hadden in gevaar waren ... Hij kon nauwelijks praten vanwege de beroerte ... Hij snapte dat de boswachter gehandeld had zoals hij had gehandeld, maar dat zijn vrienden waren gearresteerd ... dat kon niet ... Peter was woest ... Hij wist dat dit een nieuwe aanval van de Levael was, en het was nu hard tegen hard ... "Waar zijn ze ?" riep Peter ... "Ik moet mijn vrienden zien." Een zuster probeerde hem te kalmeren, maar hij duwde haar opzij ... "Jullie zijn allemaal godslasteraars !" riep hij ... Plotseling kwam er een lange man binnen, die naar Peter toeliep ... Het was een psychiater ... Hij wilde Peter een hand geven, maar Peter sloeg de hand weg. "Ik zal je helaas moeten opnemen," sprak de psychiater ... U bent zwaar gevaarlijk voor de samenleving, zoals wij dat noemen : zwaar gestoord ... godsdienstwaanzin ... Uw vrienden zijn in goede handen, maakt u zich maar geen zorgen ..."

"Nee !" schreeuwde Peter, "Ik heb geen godsdienstwaanzin ! Ik weet waartegen ik vecht ! Jullie zijn bezeten van de Levael .. Jullie zijn korachskinderen !"

"Mijnheer, probeert u zich maar even rustig te houden .... Dat wat u hebt zijn waanideeen ... Leuke verhaaltjes, maar berust niet op waarheid ... U bent zeker een gevaar voor de samenleving, en u zult de komende tien jaar niet van ons af zijn. Ik zal u onder strenge bewaking in een separeer-cel zetten, en u kunt eens per dag even in de buitenlucht op streng bewaakt terrein. Mijnheer, ...u staat schuldig aan ... moord ... massamoord .... De rechter zal hierover zijn vonnis uitspreken .. U heeft grote kans dat u nooit meer terugkunt in de samenleving." zegt de psychiater ... De boswachter was inmiddels weer verdwenen ..

Peter begint luid te krijsen .... Het was alsof hij met miljoenen ijzeren pinnen tegelijk werd doorboort ... Binnen enkele dagen werd hij naar een streng bewaakte kliniek afgevoerd, waar hij in de separeer-cel belandde. Hij was inmiddels met riemen vastgemaakt aan een bed, vanwege agressief gedrag naar verplegend personeel ...

Op een dag krijgt hij bezoek ... Het was de theoloog ... "Peter," sprak hij ... "Ik heb een

enorme fout begaan ...en ik weet niet of je me ooit kunt vergeven ... Ik stond onder te hoge druk ... en ik heb hele domme dingen gedaan ... Ze hebben me onder zo'n hoge druk gezet dat ik ons verblijfadres heb verraden ... Ik zal het mezelf in ieder geval nooit meer vergeven ... Ook al waren jullie gelukkig al vertrokken ..."

Peter was blij hem te zien ... "Help me hieruit," fluisterde Peter ... "Waar zijn de profeet en de oude man ?"

De theoloog begon te snikken ... De profeet is veroordeeld tot levenslang .... evenals jij ... en de oude man is op vrije voeten gezet, omdat hij er eigenlijk niet zoveel mee te maken had ... met de tijd dat jullie twee met mij de gemeentes bezochten ...

"Het is okay ... alleen ... ik kan wel wat pastorale hulp gebruiken ..." zegt Peter ..."alhoewel ik je op het moment moeilijk kan vertrouwen ... Ik zie wel dat je echt berouw hebt, maar ik was heel erg, verschrikkelijk diep in je teleurgesteld ... Het is alsof er iets is gebroken tussen jou en mij .... en ik weet niet hoe ik het kan oppakken ..."

"Alleen de tijd kan bewijzen wat ik voor je voel," zegt de theoloog ... "Ik zei al, ik zal het mezelf nooit vergeven wat ik je heb aangedaan .. Ik voel me als Petrus die de Heer Jezus verloochende ... Maar ik ben terug om te zeggen dat ik aan jouw kant sta ... Ik wil echt Gods paden bewandelen, en ..."

"Vriend," onderbreekt Peter ..."je zonden zijn je vergeven ... we geven het gewoon een tweede kans ... Kun je nu geloven dat God ook tweede kansen geeft ?"

"Ja," glimlacht de theoloog,"ik zie dat nu in, Peter ... Ik ben God dankbaar dat ik nu mag zien hoe belangrijk tweede kansen zijn voor daadwerkelijke vriendschap en een echte liefdesrelatie met God ..."

"Vriend, kun je me vertellen wat er nu gaande is ? Waar is God nu ? Waarom laat Hij dit toe ?" vraagt Peter ... en begint te vertellen over de droom en wat er allemaal gebeurd is ...

De theoloog zegt : "Peter, luister, je wist van tevoren hoe zwaar het zou worden, en dat de Levael zich niet zomaar prijs zou geven ... Maar je weet ook dat dit je naar een hoger vuur zal leiden ... en hogere gaven, die God Zijn getrouwe kinderen toevertrouwd ... Jij bent God getrouw gebleven ... daarom mag jij hier doorheen gaan ... het is Gods Gave voor jou ..."

Peter voelde zich tot in z'n botten gebroken ... alsof hij op de bodem lag van een zee van ijs .... Terwijl een zee van vuur hem van binnen opvrat .... Hij had geen behoefte meer om in de materiele wereld te werken ... Hij wist dat hij door deze gebeurtenissen de diepste dodenrijken kon binnengaan .. zoals zijn grote Liefde Jezus de Nazoreer eens deed ... Ja, nog steeds ... en nu door hem heen .... Er brandde een zacht vuur in hem ... van hieruit kon hij alle bomen omhelzen ... alle bloemen ... Hij voelde zich nu ... een gehandicapt kind ... dichter bij de dood dan ooit tevoren ... maar ook ... dichter bij het leven ... een leven met andere wetten ... een leven zo rijk en zo diep ... Hij was tevreden met zijn bed .... en zelfs met de riemen ... Hier kon hij dromen ... en andere dromen aanraken ....

De boswachter, de oude man en de theoloog kwamen hem vaak opzoeken ... Peter was gelukkig ... Ze vertelden hem over de verschillende groepen die zijn ideeen aanhingen. Meestal kwamen ze in het geheim bij elkaar ... Het werk werd voortgezet ... en het leek

alsof er anderen zoals Peter en de profeet opstonden ... rebellerende tegen het huidige kapitalisme ... tegen het evangelie van het grote geld ... Ze riskeerden boetes of gevangenisstraffen, want de overheid had op dat gebied de touwtjes flink strak gespannen ... maar het leek wel alsof niets hen kon tegenhouden ... het was alsof er een nieuwe generatie opstond ... vechtende tegen de Levael ... niet massaal ... maar in kleine groepjes ... Sommigen zouden Peter graag willen zien, maar Peter hield de boot af ... Het was alsof hij te moe was ... en te bang voor nieuwe avonturen ... Peter ontdekte een nieuwe wereld binnenin ... een wereld die vroeger altijd weggewimpeld werd ... waar grote slagbomen voor stonden ... met prikkeldraad en hekken met lange scherpe punten ... Hij was er overheengegaan ... Het had hem bijna zijn leven gekost ... En nog steeds leek het alsof hij zwom in een zee van vuur en ijs .... reikende naar .. de overkant ....

Met de profeet ging het goed .... Advocaten hadden een hoger beroep aangetekend ... en men was verwonderd over de wijsheid van deze man ... Wonderbaarlijk wist hij de aanklachten te weerleggen ... Alsof hij gouden sleutels in zijn hand had ... Ook pleitte hij voor de vrijlating van Peter .... Al gauw werden ze beiden vrijgesproken, maar Peter had nog een lange weg te gaan. Hij had rust nodig ...

Het was alsof de incidenten waren vergeten ... Na de arrestatie waren er vele nieuwsuitzendingen, die vele herinneringen ophaalden, maar opnieuw bleek nu alles weer in slaap te sussen ... en Peter en de profeet werden sterk bepaald bij persoonlijke verandering, en het aanvaarden van het lijden ... Het zou een tijd worden van het dieper uitslaan van persoonlijke wortels ... Ook de beweging leek weer enigszins te slinken, maar het ging hen niet om getallen ... Het ging hen om persoonlijke groei door iedere situatie ... door welke omstandigheden dan ook .... De nadruk werd meer en meer gelegd op het persoonlijke .... en niet de phenomena eromheen ...

Hoofdstuk 6. Nieuwe Zekerheden

Peter begon te beseffen dat door hang naar materie de mens uit het paradijs viel ... Men moest leren via de binnenwereld met iets in contact te staan ... door tijd, geduld en voorzichtigheid ... Zo kon men door het geestelijke vele werelden betreden en met veel dingen in contact staan ... maar door het materiele zouden deze deuren gesloten worden ... Men at van de materiele appel ... en men werd materieel ... afgesloten van de geestelijke meerzijdige bronnen ... afgesloten van een veelzijdige, multi-dimensionale natuur ... de juweel van zoveel stralen ... Hij begon het materiele meer en meer als een gevangenis te zien ... en wist dat Hij Jezus de Nazoreeer wilde volgen in Zijn kruistocht, maar ook in Zijn Hemelvaart .... Hij vroeg zich af waarom mensen zo vaak tussen deze twee dingen blijven steken ... Jezus was niet op zoek naar materie .... materie was dood .... Jezus was op zoek naar de troon van God ... het Levende Hart van God ....

Hij begon meer en meer de verwoestende gevolgen van materiele communicatie in te zien ... Hij voelde de duistere krachten van licht en geluid ... die hem opgesloten wilden houden in deze aardse gevangenis ... Hij begon meer en meer te leren van de natuur, die hij zag als doorgangen naar het meer-dimensionale geestelijke ... Hij zag hoe bomen met elkaar communiceerden, planten en bloemen ... Hij zag hoe dieren communiceerden .... dat was niet materieel ... dat was geestelijk ....zoveel werelden met elkaar

verbindende .... En ja, dit was de hemelvaart die Jezus maakte ... op een wolk .... dit was een fijnere materie ... met een diepere sensitieve inslag .... dit was ervaren ... dit was contact hebben ... dit was leven .... dit was eten van de boom des levens ... van gouden appels ....

Hij maakte zich niet meer zo druk hoe anderen dachten ... Vroeger deed het hem pijn als anderen materieel dachten ... maar nu wist hij dat zij de ketel vormden die hem weer omvormde tot datgeen wat hem gelukkig maakte ... En deze ketel kwam meer en meer op de achtergrond ... want hij begon meer en meer los te laten .... Hij had niet meer de behoefte om veel te spreken ... Het was alsof zijn hart nieuwe connecties had gevonden om zijn energie en bevindingen aan kwijt te kunnen .... En het was nu alsof het door bleef echo-en ... alsof hij nu zijn maatjes had gevonden die zijn hart weerkaatsten ...

Hij begon meer en meer de natuur op te zoeken .. vooral de bossen ... Op een dag tegen de avond, kwam tot zijn grote schrik de Levael op een tak dichtbij hem zitten ... Hij sprong achteruit .... Het leek wel alsof het gekraai tot diep in z'n hersenen doorprikte ... Toen Peter weer bijkwam merkte hij dat het beest alweer vertrokken was .... Maar toen hij thuis was gekomen voelde hij zich erg ziek ... Het werd een lange nacht met afschuwelijke nachtmerries waarin hij zichzelf zag vechten in een ijszee met allerlei vissen en draken ... aan het einde van de reeks nachtmerries krijgt hij een droom waarin hij de overkant van de ijszee bereikt ... Simson wacht hem daar op om hem een paarse mantel aan te reiken .... Simson zegt daarbij : "Zoon, je hebt vele geheimen van vuur en ijs leren kennen. Je hebt geleerd hoe je deuren kunt openen en sluiten ... Je zult nu de gave ontvangen om ogen te openen en te sluiten ... om ogen te genezen .... en om ogen te creeeren .... Het gouden zwaard wordt nu door de ogen van de Levael gestoken ... Je bent nu de geneesheer van de ogen der bedieningen" ... En Peter zag op zijn paarse kleed allerlei verschillende ogen verschijnen ... En toen kwam een andere enorme arend tot Peter ... het was een reusachtige engel genaamd Lelsar ... De achterkant van de engel was een uil .... En toen de engel sprak, gebeurde het in alle tonen ... Peter had nog nooit zo'n stem gehoord ... En hij zag alle slechte korachskinderen wegsmelten in een zwarte appel ... De engel brak de appel doormidden en gooide een helft in de zee van vuur en de andere helft in de zee van ijs .... Vele explosies vonden plaats ... en hij sprak : "Eet nooit meer van deze appel ..."

In Charismatische gemeentes kwamen nu vele lichtverschijnselen voor ... de lichtverschijnselen brachten de mensen in een diepere extase dan ooit tevoren ... De lichten begonnen van de gezichten van de mensen te stralen en grote genezingen vonden plaats ... Zelfs verschijningen van vuur begonnen plaats te vinden ... maar Peter wist dat het allemaal vals was ... Het was de Levael die vanuit de hemelse gewesten in de aardse gewesten aan het vallen was ... En als een woeste brullende leeuw verzamelde hij zijn schaapjes ... Hij deed zichzelf voor als Christus en de Heilige Geest ... Mensen begonnen tatoeages op hun huid te krijgen die ze toeschreven aan goddelijke interventie ... Maar Peter mocht zich er niet mee bemoeien ... Peter wist dat dit nog maar het begin was .... Hij wist dat er zelfs valse wederkomsten van Christus zouden plaatsvinden, en andere soorten van valse uitstortingen van de Heilige Geest ... Maar hij mocht zich er niet mee bemoeien ... Hij mocht deze appels zelfs niet aanraken ... Hij wilde niet nog een keer opgesloten raken in de materie ... Hij wist dat deze wederkomsten van buiten hem alleen maar af wilden leiden van de wederkomsten binnenin ...

Einde

De Alverzoening van Perlottia

Theologische Thriller

Hoofdstuk 1.

Evert van Laar is lid van een Pinkstergemeente. Het is koud buiten. Evert komt thuis van zijn werk. Wat was het weer een rare dag geweest. Evert voelde zich weer zweven tussen hemel en aarde. Hij had gewoon weer dat vreemde gevoel dat hij geen controle meer had over dingen. Vroeger voelde hij zich altijd zo machtig, alsof hem niets kon overkomen. Hij wist altijd alles bij anderen klaar te spelen. Maar nu ... hij voelde zich ontzettend machteloos. De dag erna is Evert ziek, en blijft op bed liggen. Zijn moeder brengt hem wat thee met rijstwafels, en wat honing, maar veel eet hij daar niet van. Evert wil rust. Zijn moeder gaat even naast hem zitten op het bed, en houdt zijn hand vast. 'Moet ik de dokter bellen ?' vraagt zijn moeder bezorgd. Maar Evert wil niks met dokters te maken hebben. Dokters maakten het in zijn ogen vaak erger dan het was. Maar de moeder van Evert begon zich steeds meer zorgen te maken. Evert voelde zo heet aan, en was zelfs een beetje aan het ijlen. 'Verlies me dan niet ...' ijlde hij '...Mijn moeder is dood ... mijn vader is dood ...' en toen sloot Evert half zijn ogen. 'Ik ben er nog hoor,' zei z'n moeder. 'Maak je maar geen zorgen, en je vader leeft ook nog.' Evert begon te rillen en te beven. Z'n moeder nam hem in haar armen. 'Wat is er dan toch, jongen, ik ben zo bezorgd. Als het zo door gaat dan moet ik de dokter bellen, Evert.' Maar Evert gaf geen antwoord en zakte weg.

'Evert van Laar ...' Een donkere stem maakte Evert op slag wakker. Het was de dokter. De dokter ging naast hem op het bed zitten, en pakte zijn arm. 'Ga ik dood, dokter ?' vroeg Evert. 'Ik voel me zo vreemd ...' De dokter begon met z'n onderzoek. Weer begon

Evert te rillen en te beven. ...'Mijn vader en moeder zijn dood .... en ik ben ook dood ...' ijlde Evert even later. 'Hij heeft hoge koorts,' zei de dokter tegen zijn moeder.

Een paar dagen later is Evert weer beter, maar het ijlen is er alleen maar erger op geworden. Evert kon alles weer doen, maar hij zei telkens dat hij nu ergens anders was. Weer wordt de dokter erbij gehaald, en de dokter vond het hoog tijd dat Evert in het ziekenhuis onderzocht zou worden. De dokter vreesde dat er iets met de hersenen van Evert was gebeurd. In het ziekenhuis ging Evert door de hersenscan, maar omdat ze daar niets konden vinden werd Evert doorverwezen naar een psychiater. 'Ik ben dood,' zei Evert tegen de psychiater. De psychiater gebood hem te gaan zitten. 'Vertel me eens, Evert, wat is er gebeurd ?' Maar Evert kon geen volzinnen meer maken, en begon vreemd te ijlen. De psychiater vreesde dat Evert naar een psychiatrisch ziekenhuis moest, maar daar wilde de vader van Evert niets van weten. Evert's vader had de voorganger van de pinkstergemeente gebeld of ze mischien voor hem konden bidden.

Tegen de avond kwam de voorganger langs bij het gezin van Laar. Evert's zus was er ook bij, zijn broer, en natuurlijk zijn vader en moeder. De voorganger was alleen gekomen, en na even wat bijgepraat te hebben begon hij te bidden. De voorganger kreeg direkt een visioen van de hersenen van Evert. In dit visioen zag de voorganger dat er bepaalde stoffen in zijn hersenen haperden. Ook was er een storing in de bio-electrische signalen die de hersenen moesten regelen. In de geest zag de voorganger een rode prop zitten in de hersenen, en die rode prop begon uit te groeien tot een klein rood wezentje. De voorganger vertelde het verhaal met de woorden : 'Ik heb het al gezien, Evert, die scan van het ziekenhuis was ook niet alles. Wij zullen die kleine rode demoon wel even wegsturen, in de Naam van Jezus. Ineens begon Evert te grommen, en op de vloer te spugen : 'Mij krijg je er toch niet uit,' gromde Evert. Zijn gezicht was ineens helemaal verkrompen als de kop van een varken, en al snuivend rende hij naar de deur van de kamer. 'Ik gebied je te stoppen nu, in de Naam van Jezus Christus van Nazareth,' sprak de voorganger gebiedend. 'Ik heb je gezien, jij kleine rode demoon.' Evert stond ineens stokstijf stil, en de voorganger liep naar hem toe. 'Eruit jij,' beval de voorganger. En Evert begon direkt te kokhalzen. De voorganger vroeg om een emmer, en even later had Evert een roodachtige bal van slijm uitgespuwd. 'Huh, waar ben ik ?' vroeg Evert.

De dagen erna verliepen goed. Evert was bevrijd. Zijn ouders, en ook zijn broer en zus, waren dolgelukkig. Maar het geluk was maar van korte duur, en ook de voorganger scheen niks te kunnen doen. 'Ik denk dat we hier te maken hebben met een zwaardere aanval,' zei de voorganger. Ik zal de gemeente opdragen om voor Evert te bidden en te vasten. Intussen moest Evert weer terug naar de psychiater. De psychiater zag nu geen andere oplossing dan Evert naar een psychiatrische afdeling van een ziekenhuis te sturen. 'Ik heb het gezien,' zei Evert telkens. 'Overal rode demonen. Ik heb ze gezien, ik heb ze gezien.' De begeleiders moesten hem telkens rustig zien te krijgen. 'Wat, wat, blijf van me af, man,' zei Evert telkens als een goedwillende hand hem wilde sussen. 'Ik ben een robot, een cyborg. Ik heb het licht gezien.' Evert dacht dat alle mensen om hem heen lagere wezens waren dan hem, want zij waren per slot van rekening geen cyborg. 'Wat heb ik nog met jullie te maken ?' zei Evert vaak. 'Ik sta nu aangesloten op een electriciteitsbron, en ik heb een dashboard in m'n kop. Kun je het nog volgen ?' De dokters zeiden dat hij zwaar psychotisch was, en als dit te lang zou duren, dan zou hij zelfs de ziekte schizofrenie kunnen krijgen.

Evert voelde zich verder erg goed, en vond dat hij helemaal niet ziek was. 'Wat moet ik hier ?' zei hij telkens. 'Hey, ik moet naar buiten, ik heb een opdracht te vervullen. Ik ben hier niet voor niets op deze planeet.' Op een dag kwam de voorganger bij Evert op bezoek. Evert klampte hem vast en zei : 'Voorganger, haal me hieruit. Ze hebben me hier opgesloten. Jij en ik, we hebben een opdracht te doen, buiten.' De voorganger nam Evert liefdevol in zijn armen en fluisterde : 'Wij in de gemeente houden allemaal erg veel van je, en zullen niet rusten totdat je hieruit bent. Evert, je wordt door zwaardere demonen lastiggevallen.'

Evert raakt een beetje emotioneel, en zegt hardop : 'Maar wat willen ze dan van me ? Wij hebben toch een opdracht, jij en ik ? Buiten toch ?' Evert sprak als een klein kind, en de voorganger verzekerde hem dat het waar was : Ze hadden een opdracht, namelijk de wereld voor God te winnen. Opeens raakt Evert echt overstuur : 'God, wie is dat ? Jij en ik, wij zijn toch cyborgs ? Robotten zijn wij, machines, en wij moeten de aarde klaar maken voor de installatie.' De voorganger drukt Evert een boekje in de handen, en zegt : 'Evert, ik moet nu weg, maar ik kom terug, hoor, Evert, lieverd. Ik kom terug, en wel zo snel mogelijk.'

'Wanneer zie ik je weer ?' vraagt Evert ineens met een vaderlijke stem. 'Zo snel mogelijk,' zegt de voorganger, en na nog even wat omhelzingen vertrekt de voorganger. Evert raakt hysterisch, en ze moeten hem even in de sepereercel zetten.

Met de tijd wordt Evert steeds meer onhandelbaar, en op een gegeven moment is hij zelfs gevaarlijk, vooral voor bezoek. Niemand durft hem nog op te zoeken, en de sepereercel wordt zijn vaste plek. Vaak schreeuwt hij dat hij de duivel is, en dat hij gekomen is om de aarde te vernietigen. Maar andere dagen zegt hij dat hij God is, en dat hij de aarde moet klaarmaken voor de installatie. Hij benoemt de begeleiding vaak in vreemde namen, en soms noemt hij iedereen : Huub. Op een dag is de voorganger met een andere man gekomen. Het is een exorcist. De exorcist wil wel voor Evert bidden, maar de begeleiding mag niet meer zomaar mensen toelaten, omdat Evert veel te gevaarlijk is geworden. Hij gaat vaak tekeer als een woest dier. Vaak gilt hij, vloekt hij, en tiert hij, en slaat wild om zich heen. Soms gedraagt hij zich ook keurig netjes, maar kan dan van het één op het ander moment iemand aanvliegen. Hij is onberekenbaar geworden. Na lang aandringen mogen de voorganger en de exorcist even naar Evert. Als Evert ze door het raam van de deur ziet, rent hij direkt naar de deur toe, en roept door het raam tegen de exorcist : 'Ik ken jou wel, Beelzebul, wat kom je doen ?' Evert buldert met een stem zoals ze het nog nooit hadden gehoord, en zelfs de begeleidster die erbij stond schrok verschrikkelijk. 'Evert,' zegt de voorganger luid, 'we komen je helpen. Dit is John van Zalm, en hij wil graag voor je bidden.'

'Wie ben jij,' krijst Evert, 'ik ken je niet, en ik bid niet.' Maar weer probeert de voorganger : 'Jij hoeft zelf ook niet te bidden, maar John wil even voor je bidden.'

'Ik wil niet,' klaagt Evert als een klein kind, 'dan komt Beelzebul me halen.' En dan weer met een donkere stem : 'Beelzebul, wat kom je doen, wat moet je met je oude vader. Ik ben de duivel, Krishna, ik ben Conan en Elton John, ik ben alles, alles, alles, en jij bent niets. Je hebt me diep teleurgesteld, Beelzebul. We hadden een opdracht weet je wel ... jij en ik ... we zouden de wereld veranderen. Waarom heb je me hier opgesloten ?' En dan begint Evert verward te gillen. John stapt naar het raam toe, en zegt : 'Laten we

eerlijk zijn, ik ben uw zoon niet, maar je gaat er nu wel uit.' John heeft zijn handen inmiddels op het raam gezet. Direkt moet Evert flink overgeven, maar hij wordt woester en woester. Dan neemt hij een aanloop en met een enorme trap trapt hij de deur eruit, en begint te briesen. Snel komen er begeleiders aanrennen. De voorganger en de exorcist worden verzocht direkt het gebouw te verlaten. Ze zouden het alleen maar erger maken. 'Ik ben de Psychiatrische Inrichting,' schreeuwt Evert met een donkere stem, 'en ik sluit jullie allemaal op. De duivel gaat rond in het huis van David.' En met het grootste gemak smijt hij één voor één de aangerende begeleiders tegen de muur, en loopt stampvoetend naar de uitgang van het gebouw. 'Ik maal jullie allemaal tot moes,' brult Evert, 'ik ben de maalmolen van ...' maar verder komt Evert niet. Een schel alarm is afgegaan en door de intercom wordt iedereen in het ziekenhuis ingelicht en gewaarschuwt. 'Ja, waarschuw maar,' brult Evert, en snelt naar buiten. Niet lang daarna is Evert in het bos. 'Wat heb ik toch met al die malloten te maken,' bromt Evert in zichzelf. 'Ik wil niet langer deel zijn in die poppenkast ... Ik ben alles en niets ... Wat kan mij het schelen wie ik ben. Ik ben een cyborg, aangesloten op de energiebron van ... van .... Ja waar kom ik ook al weer vandaan ?' Evert begint te brullen, en rent dieper het bos in. 'Ik ga niet meer terug, ik ga niet meer terug ...' Na een tijdje valt Evert uitgeput tegen een boom in slaap. Als hij wakker wordt vraagt hij zich af waar hij is. Hij kan zich niets meer herinneren. Het laatste wat hij kan herinneren is dat hij van zijn werk terugkomt, alsof hij zweeft tussen hemel en aarde.

Nietsvermoedend loopt Evert naar zijn ouderlijk huis. Hij belt aan, en zijn moeder doet open. Als ze hem ziet slaakt ze een gil, en rent de kamer in. 'Mama ?' roept Evert stomverbaasd. 'Wat is er aan de hand ?'

Iedereen is snel op de hoogte van het grote nieuws. Evert is bevrijd. Hoe het is gebeurd weten ze niet, maar Evert is weer de goede oude Evert. Ze hadden daar in de pinkstergemeente zo lang voor gebeden en gevast. Ook de voorganger is erg blij. Er valt weer normaal met Evert te praten en ook om te gaan. Evert heeft natuurlijk een groot getuigenis, maar er is ook wat anders bijgekomen, namelijk een profetische gave. Evert heeft namelijk nu altijd een kader van rode lichtstrepen in zijn ogen, waarmee hij speciale dingen kan zien.

Hoofdstuk 2.

Evert heeft ineens zoveel succes in zijn manier van vertellen, en ziet de dingen zo helder, dat de voorganger hem eens in de zoveel tijd laat preken. De diensten zijn dan erg speciaal, niet alleen om de indringende en boeiende betogen, maar ook vanwege Evert's gevoeligheid. Evert heeft een diepe gave van genezing en van profetie, en weet zijn publiek op een bijzondere manier telkens diep te ontroeren. De rode lichten in zijn ogen geven hem bijzondere helderheid, bijna betoverend, en laten hem hele speciale dingen zien. De rode lichten zijn eigenlijk altijd in zijn ogen aanwezig, en de voorganger noemt het een eeuwig visioen. Op een dag stelt de voorganger voor dat Evert ook voor anderen bidt of zij die permanente visie mogen ontvangen. Evert vindt dat een goed idee, en doet aan het einde van zijn preek een oproep of degenen die dat willen naar voren willen komen. Een grote groep komt naar voren, maar dan voelt Evert ineens de droefheid van de Heilige Geest, en de Heilige Geest spreekt zacht tot hem dat de permanente visie alleen aan hen wordt gegeven die heilig leven. Evert merkt dat hij voor een paar mensen

niet kan bidden, en stuurt ze terug naar hun stoelen, met de boodschap waar ze aan moeten werken. De anderen die naar voren zijn gekomen legt Evert de handen op, en bidt of ze de gave mogen ontvangen. Vrij snel valt het licht van de Heilige Geest op hen, en ontvangen ze de lichten in hun ogen, maar bij sommigen zijn het andere kleuren. Sommigen beginnen heel hard te lachen in de Geest, en zelfs te schaterlachen, terwijl anderen op hun knieen vallen. Sommigen beginnen te smeken tot God. Degenen die de gave hebben ontvangen kijken op een hele andere manier de zaal in. De anderen konden het in hun ogen zien dat ze wat hadden ontvangen van de Heere.

De voorganger is erg tevreden, en al gauw bereikt het nieuws ook andere pinkstergemeenten. Al snel is Evert een geliefd en veelgevraagd spreker. In een van de diensten die Evert hield riep iemand eens : 'Het is het licht van het bloed van Christus. Mijn ogen zijn gewassen. Verheerlijkt zij God.'

Maar op een dag gebeurt er iets vreselijks. Evert wordt aangereden door een dronken automobilist en verongelukt. De gemeente is in rep en roer. En omdat sommigen nog steeds denken dat Evert onaantastbaar is, geloven ze dat God hem zal opwekken. Maar er gebeurt niets. De teleurstelling is groot. Maar niet lang daarna ziet de gemeente het als een taak om door te gaan met het werk dat Evert heeft gedaan. Dat wat Evert leerde diende grootschaals doorverteld te worden. En niet lang daarna beginnen er ook uitwassen te ontstaan, omdat de voortgang van de leringen stopte toen Evert stierf. Evert kon hen niet meer in het rechte spoor houden, nu hij er niet meer was. Veel dwaalleer ontstond er rondom zijn leringen, en ook begonnen enkelen de gave te misbruiken.

De voorganger was ook erg verdrietig na het overlijden van Evert, die zo'n goede vriend van hem was. De voorganger begon zoveel mogelijk bandjes te verzamelen waar Evert op sprak, en wilde het samenvoegen tot een boek. Uiteindelijk waren het zeven dikke boeken geworden als aandenken aan Evert en zijn werk, waar ze het mee moesten doen. Vele pinkstervoorgangers kregen de zevendelige serie in huis, en ook enkele fanatieke aanhangers. Ook werden er al snel vele boeken over Evert en zijn werk geschreven, en Evert werd bestempeld als een grote Profetische Hervormer.

In die boeken waren ook vaak plaatjes te zien van die zogenaamde dashboards die God je in je ogen kon geven. Het waren een soort profetische brillen met frames, kaders en tabellen. Zelfs het graf van Evert werd drukbezocht. Iedereen hoopte daar nog iets van zijn zalving te ontvangen. De voorganger en ook John, de exorcist, werden de hoofdvertegenwoordigers van deze nieuwe profetische hervorming. Evert besteedde altijd veel aandacht aan het beschrijven van de verschillende onderdelen van het Bloed van Christus, en hoe daar mee omgegaan moest worden, maar de voorganger en John richtten zich hoofdzakelijk op het profetische deel waarover Evert sprak. Die nieuwe gave bleek toch beter aan te slaan dan het betoog over het Bloed van Christus. De zus van Evert vond dat wel jammer, want zij vond de theorie van Evert over het Bloed van Christus minstens zo belangrijk, en fundamenteel. De gave kwam immers voort uit het Bloed van Christus. Sinds Evert eens voor haar had gebeden of ze het Bloed van Christus mocht ontvangen voelde ze zich zo anders, alsof haar bloed borrelde met een mystieke kracht. Evert zei haar altijd dat dat de weelderige armoe van Christus was. Het hield haar eenvoudig en dankbaar.

Suzette miste haar broer heel erg. Ze zou nog zo graag willen dat hij weer eens voor haar bad. Maar dat kon niet meer. Ze schreef veel over hem in haar dagboek. Evert had haar veel meer verteld dan wat hij ooit gepreekt had. En ze schreef altijd alles op in haar dagboek. Daarom waren die dagboeken zo bijzonder voor haar. Op een dag besloot ze eens alles wat ze had opgeschreven, en al haar andere herinneringen aan Evert op te schrijven tot een boek. Het werd een heel dik boek, en ze besloot het eens aan de voorganger te laten lezen. Een lange tijd ging er overheen.

Op een avond werd er gebeld bij huize van Laar. Het was de voorganger, en hij had tranen in zijn ogen. Suzette deed de deur open. 'Wat een wonderbaarlijk boek is dit. Dit kende ik allemaal nog niet,' zei de voorganger, 'het lijkt erop dat hij het beste deel aan jou heeft gegeven.' Suzette kreeg een kleur, en liet de voorganger binnen. Ze spraken erover hoe ze deze boodschappen aan de gemeente moesten doorgeven, en of het daar al de juiste tijd voor was. Het ging over de gaven van het Bloed van Christus.

Aan het einde van het gesprek vroeg de voorganger of hij samen met haar nog even naar Evert's kamer toemocht om daar te bidden. Suzette stemde toe, en samen liepen ze naar boven. Alles was nog precies hetzelfde als voor de dood van Evert. Ze hadden nog geen spullen weggehaald of de kamer veranderd. Suzette was sinds de dood van haar broer niet meer op zijn kamer geweest. Het zou bij haar veel te sterke emoties oproepen. Toen de voorganger naar binnen wilde lopen bleef Suzette staan, en draaide zich weer om. 'Ik kan het niet,' zei ze vlug, maar gaat u maar naar binnen. De voorganger begreep het wel, en liep alleen naar binnen. Wat zou ze graag willen dat haar vader en moeder er op dat moment waren, maar die waren een tijdje voor hun rust op vakantie. Zo konden ze alles ook veel beter verwerken. Haar andere broer woonde niet meer thuis. Na een uurtje vertrok de voorganger weer. Nadat hij was vertrokken kreeg Suzette toch even sterk het gevoel en het verlangen om even naar haar broers kamer te gaan. Rustig liep ze de trap op naar boven, slikte even, en liep toen recht op de kamer van haar overleden broer af. Ze opende de deur, liep naar binnen, en keek in het rond. Ja, alles was nog precies hetzelfde. Buiten was alles al donker. Het was al laat. Stilletjes trok Suzette de gordijnen dicht. Ze keek naar Evert's bureau, waar wat pennen op lagen. Even ging ze achter het bureau zitten, en trok een la open. Hier lagen wat papieren in. Toen stond ze op en liep naar zijn klerenkast. Toen ze de kast opende zag ze op één van de planken een soort schrift liggen. Snel begon ze er in te bladeren. Het bleek een dagboek te zijn van Evert. Ze wist niet dat hij een dagboek bijhield. Ineens gleed er een los papier uit het schrift en viel op de grond. Suzette raapte het haastig op.

Hardop begon ze te lezen : De Tokon, een hemels boek. Leer van het Bloed van Christus. De eerste wet : Niets komt rechtstreeks. Alles komt met omwegen. De tweede wet : Je kunt alleen iets gemaskerd bereiken. De derde wet : De leugen bezit vaak meer waarheid dan de waarheid. De vierde wet : Een stad wordt gebouwd op vele raadselen. Ineens liet Suzette geschokt het papier uit haar handen glijden. Dit was privé-bezit van haar broer. Hier had hij haar nooit over verteld. Ineens begon Suzette bang te worden, heel bang. Wat zou ze allemaal wel niet gaan tegenkomen in zijn dagboek ? Evert had haar zo vaak gezegd dat het voor veel dingen de tijd nog niet was. En misschien zouden er wel dingen in zijn dagboek staan die ze gewoon niet wilde weten. Voorzichtig raapte ze het papier weer op, en wilde het samen met het dagboek terugleggen. Was ze wel gemachtigd om dit dagboek te lezen. Het waren misschien wel geheimen tussen Evert en

God. Maar misschien stonden er wel dingen in die Suzette moest weten. Trillend en met kloppend hart probeerde ze toch vluchtig verder te lezen, maar ineens was het alsof iemand haar de keel probeerde dicht te knijpen. Was het God, of was het misschien de duivel of één van zijn demonen, of verbeelde ze zich het maar, en was het gewoon haar angst. Het was wel alsof er iets in haar schreeuwde : 'Niet verder lezen !'

Toch kon ze zichzelf moeilijk bedwingen. Misschien was het wel erg belangrijk dat ze verder las. En weer las ze hardop : De vijfde wet : Niets kan de sleutel beter dragen dan een goed en meesterlijk verhaal. De zesde wet : Zij die de vijf wetten beheersen kunnen de stad van het heilige bloed binnengaan, genaamd De Perlottia. De zevende wet : Zij die in Perlottia zijn leren de kunst van het verlokken, maar bedrog wordt gestrafd. De achtste wet : De Alverzoening der dingen betekent dat uit alles het goede wordt bevrijd, en dat die geest dan alle dingen transformeert. Dit is de sleutel van vertaling, en de alverzoening van Perlottia.

Suzette begon steeds haastiger te lezen : De negende wet : Zij die de Alverzoening van Perlottia zijn binnengegaan, hebben het geheim van de schoonheid gevonden, en wassen zich in de rivier van vergetelheid. De tiende wet : Het tienvoudige Rad van Perlottia zal de rest van hun leven tot hen spreken, tot in alle eeuwigheden. Dit Rad zal hen uit het Rad van Reincarnatie leiden, en in het Rad van Excarnatie brengen en van Reexcarnatie. Dit is ook het Brandende Rad van Perlottia.

Wat was dit ? Het klonk allemaal heel oosters. Was dit van Evert ? Het was een los blad, maar het was wel zijn handschrift. Suzette besloot het dagboek mee te nemen naar haar eigen kamer. Misschien dat het dagboek meer helderheid zou geven. Als het niet van haar broer zou wezen, dan zou ze denken dat het een lijst met stellingen was van één of andere nieuwe secte. Of zou Evert ook in het geheim in zo'n secte binnengeleid zijn ? Suzette stond voor een raadsel. Het klonk allemaal zo mystiek en ver weg. Of zou het een openbaring van Evert zijn waarmee hij worstelde ?

Suzette besloot om te wachten met lezen tot de volgende ochtend. Ze was erg moe. Die nacht kreeg ze een droom over een grote rode leerachtige spin die haar greep met z'n harige poten. Badend in zweet werd ze wakker. In de ochtend werd er gebeld. Suzette greep naar haar telefoon, en nam op. Het was de voorganger. Hij zou een brief hebben ontvangen van de man die in een dronken bui Evert had aangereden. Even kreeg Suzette de rillingen. De man was alweer op vrije voeten, en had erge spijt. Hij wilde deze zondag graag naar de dienst komen, ook om met Suzette te praten. Suzette wist niet goed of ze daar al aan toe was, maar volgens de voorganger was het beter. Volgens hem zou ze zo ook veel beter de dood van haar broer kunnen verwerken.

Uiteindelijk gaat ze zelfs na de dienst met de man mee naar huis. Hij woont in een afgelegen boerderij aan de rand van het bos. Suzette vindt het heel eng, maar gaat toch mee voor de man, die erge spijt heeft. Bij de man thuisgekomen gaat Suzette op de bank zitten, en praat nog even een tijdje na met de man. Maar dan valt haar oog op een vreemd schilderij van een rode spin. Suzette schrikt. De man kijkt op en zegt : Ja, dat had ik ge-erfd van iemand. Dan gaat de man even de kamer uit om wat drinken uit de kelder te halen. De man blijft erg lang weg, en na een tijdje loopt Suzette de gang op. Dan valt haar oog op een schilderij met een bootje erop met de naam De Perlottia. Weer schrikt Suzette. Was dat niet zo'n naam van dat papier uit Evert's dagboek ?

Suzette krijgt ditmaal een naar voorgevoel. Zou Evert die man al gekend hebben ? Zouden ze samen bij dezelfde secte hebben gezeten ? Suzette loopt door naar de kelder. 'Is daar iemand ?' Maar er wordt niet geantwoord.

Suzette loopt de kelder binnen, het trapje af. Plotseling valt de deur achter haar dicht. Als ze naar de deur toerent is die op slot. 'Ik dacht dat je nooit zou komen,' zei een stem van beneden. Een schaduw valt over Suzette heen, en ze wordt neergeslagen.

Later wordt ze wakker in een vreemd bed, vastgebonden. De man staat grijnzend voor haar. 'Wat heb je met mijn broer gedaan ?' vraagt Suzette ... 'Je kende hem al, hè ? er was opzet in het spel, geef maar toe.' Maar weer slaat de man haar, en weer verliest Suzette haar bewustzijn. Als ze later weer wakker wordt is er niemand anders in de kamer. Suzette probeert zichzelf los te maken, en na een hele lange tijd lukt dat eindelijk. De deur blijkt op slot te zijn, en vanuit het raam gaat alles heel steil naar beneden. Ze zou dood kunnen vallen. Gelukkig staat er een kast met wat kleren. Suzette bindt de kleren strak aan elkaar, en maakt een uiteinde goed vast aan de verwarming. Dan klimt ze voorzichtig naar beneden. Helemaal in paniek rent Suzette weg. Na een lange tijd komt ze thuis. Het is al nacht. Direkt belt ze de voorganger die zegt dat hij direkt zal komen. Als de voorganger na enige minuten aanbelt doet Suzette snel de deur open. Samen gaan ze naar Evert's kamer. Net als de voorganger voorstelt de politie te bellen, wordt er beneden hard op de deur geslagen. De voorganger rent naar beneden, en dan is het een hele lange tijd stil. Suzette durft niet naar beneden te gaan, want misschien is het die man wel. Dan hoort ze ineens voetstappen naar boven komen. Tot haar grote schrik is het de man die de dood van haar broer heeft veroorzaakt. Grijnzend gaat hij in de deuropening van de kamer staan. Waar is de voorganger nu gebleven ? Dan ineens hoort ze weer voetstappen. Zelfs van meerdere personen, en het lijkt wel alsof ze iets zwaars dragen. Gelukkig, het was de voorganger, met een andere man van de gemeente. Ze droegen een lange rode kist met vreemde weelderige versieringen van goud en andere edele stoffen. 'Ze weet teveel,' zei de voorganger nors. En ruw werd Suzette in de kist geduwd. Nog even ziet ze het grijnzende gezicht van de voorganger, en wat verder weg als in een schaduw het gezicht van dat andere gemeentelid. Suzette is te verlamd van schrik om nog hulp te roepen. Dan gaat de kist dicht, en wordt alles donker.

Suzette schrikt wakker. Ze had alles gedroomd. Ze had heel lang in coma gelegen. Niet haar broer was door een dronken automobilist geschept, maar zijzelf. En Evert was nooit uit het opvangscentrum weggekomen. Evert was haar gehandicapte broer. Wat een vreemde en lange droom had ze gehad tijdens haar coma, en zo levensecht. Suzette kon zich nog niet bewegen, maar was wel bij bewustzijn gekomen. Nu moest ze alleen nog wachten op iemand die dat zou ontdekken. Ze was in ieder geval in goede handen, in het ziekenhuis. Het was nacht. Ze kon zich herinneren dat ze vroeger eens eerder een droom had gehad over een rode spin. Die kroop toen bij haar moeder in bed. Een paar dagen na die droom hoorde ze dat haar moeder zwanger was, van Evert.

Hoofdstuk 3.

Suzette is blij haar familie weer te zien, vooral haar broertje Evert. Evert was veel jonger dan de Evert uit de droom. Het was altijd een lollig ventje, en Suzette kon met recht zeggen dat hij haar gelukkig had gemaakt. Ze zou geen andere broer willen

hebben. Er was een fruitpakket en een bloemstuk gekomen van de man die haar had aangereden, met een kaartje erbij : 'Ik zal het mezelf nooit vergeven, en ik verwacht dat ook niet van jou. Ik zal hier zwaar voor moeten boeten, en ik zal de rest van mijn leven ervoor zorgen dat je weer gelukkig wordt.' Suzette kreeg een flinke huilbui. Ze had natuurlijk heel veel gemengde gevoelens. Eigenlijk wilde Suzette helemaal niets meer met hem te maken hebben, zodat ze het zou kunnen verwerken en vergeten. Dat liet ze hem ook door een kaartje weten.

Suzette dacht nog veel na over de droom die ze in coma had. Telkens dacht ze weer na over de Alverzoening van Perlottia, die beschreven stond op dat papier in Evert's dagboek. In het echt had Evert geen dagboek. Hij kon niet eens schrijven. Ze sprak er ook met anderen over. Op een dag nam een verpleegster een boek mee vanuit de ziekenhuis-bibliotheek. Dat boek ging over de Alverzoening. Het ging over gevoelige en zachtmoedige mensen die geloofden dat de hel maar tijdelijk was, en dat uiteindelijk iedereen naar de hemel zou gaan. Het was een soort vagevuur waar alle zondaren in gereinigd werden, om dan alsnog naar de hemel te kunnen. Bij de één duurde dit kort, en bij de andere heel lang. Maar het boek was duidelijk tegen dit soort stellingen gekeerd, want de schrijver zag het als een soort slavenkwekerij. Uiteindelijk bestond er helemaal niet zoiets als een vrije wil. Vroeg of laat zou God je pakken, en dan moest je hem voor altijd dienen. De schrijver vond de alverzoening theologische onzin, maar wel begrijpelijk. Zou je kunnen leven met de gedachte dat er mensen of andere wezens voor altijd gepijnigd zouden worden ? Dan moest je wel erg wreed en ongevoelig zijn. De schrijver trok het bestaan van de hel in twijfel, en in ieder geval de altijddurende hel. Volgens hem zou wat er dan aan hel zou bestaan na een bepaalde tijd met zondaren en al vernietigd worden. Dit zou dan de vierde dood heten : Deze zielen zouden alles vergeten, totdat ze in het niets zouden zijn opgelost. Ook zijzelf zouden worden vergeten, anders zou de pijn van de hemelbewoners blijven bestaan. Suzette vond het wel een interessant boek, maar vond er niets over de Alverzoening van Perlottia. Zou het een secte wezen, of zou het misschien helemaal niet bestaan ?

Na een paar maanden was Suzette helemaal weer de oude. Toch had ze in haar genezingsproces medelijden gekregen met de man die haar dit alles had aangedaan. Deze zat nu in de gevangenis. Op een dag besloot Suzette hem op te zoeken. De man was er helemaal emotioneel van en behandelde haar alsof ze een godin was. De man zei dat hij in de gevangenis na het lezen van een boek tot bekering was gekomen. Hij liep op zijn boekenkast af, en haalde er een roodgekleurd boek uit. 'Hier,' zei hij, 'je mag het wel houden. Ik heb er heel veel aan gehad.' Suzette schrok even. Op het kaft staarden grote letters haar aan : Perlottia. 'Waar gaat het over ?' vroeg Suzette. 'Neem het maar mee,' zei de man, 'daar kom je vanzelf wel achter.' Toen Suzette thuiskwam begon ze direkt in het boek te lezen. Ze hoopte door het boek duidelijkheid te krijgen over de droom die ze in haar coma-tijd had gehad. Het boek ging over vogels, over allerlei verschillende vogels. En niet alleen dat, maar ook over vogels op andere planeten. Dat waren dan niet zo zeer vogels van vlees en bloed, maar van subtiele energieen. Ja, het boek ging veel over subtiele energie. De energie was zo fijn dat het niet zichtbaar was, maar het kon wel allerlei dingen veroorzaken. Ze zouden gedachtes kunnen veroorzaken, beslissingen, en verschillende weersgesteldheden. Suzette had eigenlijk verwacht dat het een boek over het geloof was, omdat de man zei dat hij erdoor tot bekering was gekomen. Maar misschien bedoelde hij er wel iets anders mee. Maar verderop in het boek ging het

ineens over Christus, en over de legendes van wat er met Hem gebeurde in het dodenrijk. Ineens ging het over het Bloed van Christus was als een betaalmiddel was waarmee hij zielen loskocht uit verschrikkelijke plaatsen na de dood. Het ging over de burcht Perlottia waaruit het Bloed van Christus zou stromen, en over de strijd tussen de vogels van Perlottia en de vogels van Aldebaran, een rode planeet. De vogels van Perlottia kochten zielen vrij uit de martelplaatsen van de vogels van Aldebaran. Het betaalmiddel was het Bloed van Christus. Daarom is heel veel Bloed van Christus, en heel veel eigenschappen en waarheden van het Bloed van Christus nog in handen van de vogels van Aldebaran, en zij misbruiken dit wonderlijke en levendmakende bloed. Zij bewaken dan ook de stenen tabletten waar de leer van het Bloed van Christus op beschreven staat. Die Leer heet de Tokon, en die tabletten zouden gelezen zijn door enkele profeten in geestesvervoering. Het is een deel van Gods Woord dat nog door een zegel wordt afgesloten. In de Bijbel zou staan in het boek Openbaring dat na het verwijderen van de zegels het Eeuwig Evangelie openbaar zou worden. Bij het verwijderen van de zegels zou er telkens veel bloed vloeien als teken dat de duivel het Bloed van Christus moest teruggeven. De zegels over het Bloed van Christus, die het nog tegenhielden, waren de kooplieden die dit bloed hadden aangenomen als losprijs. Zij waren de vogels van Aldebaran.

Door de Alverzoening van Perlottia zou al het Bloed van Christus weer terugkomen tot de burcht. Dan zouden de schalen met het Bloed van Christus over de aarde worden uitgegoten tot een oordeel, en tot een nieuwe schepping. Zij die dan overbleven zouden elkaar kunnen verstaan, ongeacht de taal. Het zou de Alverzoening der talen zijn.

Suzette probeert het allemaal weer te vergeten, en stuurt het terug aan de man in de gevangenis. Maar op een dag staan er twee mannen aan de deur. Ze dragen bruine roodachtige kleren, een beetje leerachtig met stukken fluweel ertussen. Ze vertellen Suzette dat ze christenen zijn die het Eeuwig Evangelie brengen. Suzette zegt direkt dat ze al bekeerd is, en wil de deur weer dichtdoen, maar één van de mannen vraagt haar of ze misschien weleens van Perlottia heeft gehoord. Suzette schrikt. Het blijft haar dus achtervolgen. Tenslotte besluit ze de twee mannen binnen te laten. Ze vertellen een soortgelijk verhaal als in het boek wat ze gelezen had, en zeggen dat niet alleen de tempel is vervuild, maar ook het Bloed van Christus, geinfiltreerd door de vijand. Zo zou er diep in de burcht van Perlottia een verwilderde binnenplaats zijn, genaamd Radth, waar kipdemonen wonen. Zij zouden de Beker van Christus, de Heilige Talgamen, bewaken. In deze beker zou zich het verborgen en verzegelde Bloed van Christus zich bevinden. De eindtijd-christenen hadden niet alleen de taak om de zegels van de tempel, het Woord, te verbreken om het Eeuwig Evangelie te kunnen ontvangen, maar ze hadden ook de taak om de zegels van de Beker te verbreken, door de demonische kippen van Radth te verslaan.

'Zijn jullie een nieuwe secte ofzo ?' vraagt Suzette ineens midden in het verhaal. Maar dan zegt één van de mannen : Het is nu de tijd dat het beestje eens bij de naam wordt genoemd. In dit verhaal is de gevestigde kerk de secte, want is het niet de kerk die van het Woord zoiets griezeligs heeft gemaakt door de Eeuwige Verdoemenis. Wij prediken het Eeuwige Evangelie, en de Alverzoening. En nog eens wat : De kerk heeft het Woord in de gevangenis gestopt, in de zogenaamde Canon. Daarna heeft de kerk het Woord verandert door iets wat ze de Onfeilbaarheid van de Heilige Vader, de Paus noemden.

Hij had de macht het Woord van Christus te veranderen, toe te voegen en af te nemen. En dit soort dingen gebeurde ook al in het Oude Testament door de Joden. Is dat dan niet sectarisch ? Of is iets zodra het gevestigd is niet meer sectarisch ?

Maar dan zegt Suzette : De Alverzoening is de Leer van Eeuwige Slavernij, want je vrije wil wordt vroeg of laat door een soort Vagevuur weggehaald. Als jullie dan in Perlottia zeggen te geloven : De Alverzoening van Perlottia is een hele andere alverzoening, die te maken heeft met de Terugkeer van het Bloed van Christus. Dat had ik eens in een boek gelezen. Zeg, hebben jullie het Eeuwig Evangelie al in bezit als boek ? Maar de mannen schudden hun hoofd. Nee, want er waren alleen nog maar boeken uitgekomen over wat er in het Eeuwig Evangelie zou staan. Het boek zou pas ergens in de eindtijd verschijnen, zoals de Bijbel in Openbaring liet weten. Ook begonnen de mannen zich te verdedigen over hun uitspraken. Ze zeiden dat ze het zelf ook nog niet helemaal begrepen hoe de Alverzoening zou zijn in verband met Perlottia, en voorzichtig probeerden ze wat standpunten terug te halen. Ze hadden als excuus dat ze zelf vroeger in een Alverzoenings-gemeente zaten. Ieder mens, en ieder wezen zou uiteindelijk zalig worden, oftewel naar de hemel gaan. De hel was maar tijdelijk. Nou, de tijdelijkheid van de hel, daar kon Suzette wel inkomen. Weer begon ze uit te leggen dat de Alverzoenings-leer een leer is van slavernij, want uiteindelijk kiest iedereen voor God. Dat klopte volgens Suzette niet, en ze vond dat echte gevaarlijke demonen die zich voor altijd tegen God hadden gekeerd daarom door die leer beschermd werden. Zo zou de bediening van exorcisme niet goed kunnen werken. Misschien was niet alleen de leer van Eeuwige Verdoemenis een zegel dat verbroken moest worden, maar ook de tegenovergestelde leer van de Alverzoening. De mannen keken elkaar aan, en knikten bedenkelijk. Toen vertelde Suzette over haar coma-tijd en wat ze daarin had beleefd. Maar één van de mannen keek op zijn horloge. Het was voor hen tijd om te gaan. En na een snel en koel gebaar van afscheid vertrokken ze.

Wel hadden ze een foldertje achtergelaten met een adres waar diensten werden gehouden. Suzette besloot er eens een keer te gaan kijken. Ze kwam aan bij een klein zaaltje, half onder de grond. Het was een soort heuveltje, met een dalletje waarin een pad uitkwam bij een grote deur. Binnenin was het er een beetje donker. Suzette zag een boekentafel, en door de hal kwam ze in een wat ruimere verlichte zaal. Er waren wat groene lampjes aan de muren. De dienst was al begonnen, en Suzette ging een beetje achterin zitten, dichtbij de deur. Suzette keek in het rond, maar zag de twee mannen die bij haar aan de deur gekomen waren niet. De spreker had het over de reis die iedere christen moest maken naar de Beker van Christus, de Heilige Talgamen. Hier zou het Eeuwige Bloed zich bevinden, dat levendmaakte en wonderlijk was. Hiervoor moest iedere christen de zegels van de Beker overwinnen, de boze geesten van Radth. Talgamen was zowel enkelvoud als meervoud. In het meervoud waren het de verborgen hemelse wezens van de Beker. Die zouden dan de christen verder vergezellen op zijn reis naar de sieraden van het kruis, de Lokogamen. Deze felbegeerde hemelse bezittingen werden bewaakt door stierachtige demonen, in een nog diepere binnenplaats van Perlottia, genaamd Acha. De leider van die stierachtige demonen was een skelet, genaamd Canon. Dit skelet brandde vaak, en was de verpersoonlijking van de Canon. Even gingen de rillingen door Suzette heen. Dit skelet hield de christenen gevangen, en gebruikte hen als slaven. Ook hield dit skelet hen af van de Lokogamen. Aan één van de muren naast één van de groene lampen hing een schilderij met zo'n skelet. Dit skelet zat

op een zwart paard, en droeg een rood kleed. Het leek wel een beetje op een tafereeltje uit het boek Openbaring. Vervolgens zette de spreker zijn preek voort over Openbaring tien, over een geopend boek. De man vergeleek de sprekende donderslagen die verzegeld werden met de Lokogamen. Het geopende boek waarmee een engel neerdaalde vergeleek hij met het Eeuwige Evangelie wat zou komen. De sieraden van het lijden waren volgens hem verzegeld met de Canon en zijn boze machten, en deze moesten eerst verslagen worden. De Lokogamen zouden volgens hem het Bloed van de Gaven dragen, zoals het Bloed van Profetie, het Bloed van Geloof, het Bloed van Genezing, het Bloed van Onderscheiding, en ook het Bloed van de Bedieningen, zoals het Profetische Bloed, het Apostolische Bloed, het Richterlijke Bloed, het Anfitaatse Bloed. En toen begon de man de gaven en de bedieningen uitvoerig te bespreken. Hij zei dat hij eens een open visioen had gehad over de Lokogamen, waarin zij als grote flessen rondom een enorm veld stonden. Plotseling kwamen er stieren rennen uit de enorme flessen, en kwamen op hem af. Hij kreeg toen een degen van de Heer, maar zei toen : 'Maar Heer, ik ben toch geen stierenvechter ?' Waarop de Heer sprak : 'Nee, maar je bent wel een demoonvechter.' Toen veranderden de grote flessen in sieraden en kwamen op zijn degen terecht.

Toen hij alle stierdemonen had verslagen verschenen er grote lichtende letters voor hem : De Aflaat van Perlottia. Dit was een hemelse winkel, een hemelse bar, waar niet met materieel geld betaald moest worden, maar met geestelijk geld. Hier moest hij leren een Schenker van de Heer te worden. Hij moest er hier op toezien dat er betaald werd voor elke gave en elke zegen van God. Zij die hierin volleerd waren, kregen toegang tot de Alverzoening van Perlottia, de Heilige Ringen van het Bloed van Christus, de Eeuwige en Algehele Verzoening van het Bloed van Christus. Maar ook deze Alverzoening was verzegeld. Hier zou de gelovige een laatste gevecht tegen Canon moeten leveren, en kennis maken met zijn verborgen legers.

Ineens krijgt Suzette weer rillingen, en een vreemde angst overvalt haar. Het lijkt wel alsof ze er niet meer is, alsof ze zweeft tussen hemel en aarde, misschien wel tussen de aarde en de hel. Er klopt iets niet, het lijkt wel alsof ze niet wakker is. Ze staat op, en wil door de deur naar buiten rennen, maar ineens lijkt het wel alsof de tijd stilstaat. Bij de deur staat een skelet, en Suzette kan zich nauwelijks bewegen van de schrik. Alles gaat zo traag ineens, alsof elke seconde honderden jaren duurt. Suzette probeert te gillen. Het is een zwart skelet die een beetje krom staat. Kijkt hij nou naar haar, kijkt hij dwars door haar heen, of kijkt hij ergens anders naar ? Ineens zegt hij met een ijzeren schelle stem die door de zaal lijkt te bulderen : 'Suzette van Laar, je moet voor Christus verschijnen.' Dan wordt Suzette voorgeleid in een immens grote zaal. De poorten in die zaal zijn zo hoog en breed dat wel miljoenen zielen in elke deuropening kunnen staan. De toppen lijken te verdwijnen in de mist. Overal is mist, en in de verte staat een brandheldere troon. Hoog op de troon zit Canon, als een zwart gebogen skelet, en soms is hij grijs. 'Maar dat is Christus toch niet ?' gilt Suzette. Maar het zwarte licht gebogen skelet naast haar zegt dat Canon Christus is. 'Dat meen je toch niet ?' gilt Suzette. Maar er is zoveel geruis, dat niemand haar lijkt te verstaan, en niemand geeft antwoord. Elke seconde lijkt jaren te duren. Canon opent een immens grote Bijbel met een leerachtig donkerbruin soepel kaft waarin zilverachtige bladen met mist zijn omgeven. Ook opent hij een ander boek waarin Suzette's daden beschreven staan. Langzaam wordt Suzette voorgeleid. Weer gaat alles trager en trager, totdat het lijkt alsof de tijd helemaal

stilstaat. Dan leest Canon heel snel haar zonden voor, vanaf haar geboortedag tot nu. Het gaat in een razendsnel tempo, en Suzette krijgt er buikpijn van. Radeloos van angst wordt ze. 'Jullie hebben mij uitgekozen als Christus,' buldert Canon. 'Nu zullen jullie dan ook door mij veroordeeld worden, en ik straf voor eeuwig.' Weer begint Suzette te gillen, en schreeuwt : 'De Ware Christus zal mij hier ook uit loskopen, door Zijn Eeuwig Bloed, door Zijn Eeuwig Evangelie.'

'Dat evangelie is er niet. Niemand heeft dat boek,' buldert Canon. 'Je zult hier voor eeuwig moeten sterven, en je ziel zal voor eeuwig als slaaf in mijn koninkrijk arbeiden. Jullie hebben je zelf door mij laten ketenen, en dat is eens en voor altijd. Aan de canon verandert niks, want die is eeuwig. Ik ben de Eeuwige.'

Maar dan schreeuwt Suzette : 'God heeft in Zijn Woord beloofd, dat dat boek zou gaan komen, in Openbaring.' Maar dan schreeuwt Canon, terwijl er lava uit zijn mond stroomt dat hem helemaal omhuld : 'Dat boek is verzegeld, en niemand kan die zegels verbreken.' De lava begint te stomen, en begint als een zee richting Suzette te stromen. Het is alsof haar oren knappen, en ze bijt op haar tong van de pijn. Wezens in kappen komen door poorten naast de troon binnen, en zetten zich naast Canon. 'Laat het oordeel beginnen,' krijst één van de wezens. Suzette zinkt weg in wanhoop. Weer worden er allerlei boeken geopend, en als de wezens het vonnis beginnen uit te spreken wordt Suzette hysterisch. Maar dan ineens gaat er een poort open aan de zijkant van de zaal. Een klein jongetje komt op Suzette aflopen. Het is een gehandicapt jongetje, Evert, haar broertje. Het jongetje begint gekke bekken te trekken om zijn door angst verlamde zus op te vrolijken. Wat moet hij nu hier, en is hij wel tegen Canon opgewassen. 'Grijpt dat joch,' krijst Canon. Direkt verschijnen er wachters van alle kanten met speren, en lopen op het ventje af. Het jongetje haalt een klein boekje uit zijn zak en gooit het naar zijn zus. Het boekje wordt groter en groter, en komt in de armen van Suzette terecht.

'Haha,' buldert Canon, 'je dacht altijd dat je uit je coma was verlost, maar dit bewijst wel weer dat je nooit meer wakker bent geworden. Je bent in mijn handen. Dankzij de kerk ben je van mij, en dankzij het feit dat het Eeuwig Evangelie verzegeld is.'

'Maar hier heb ik het Eeuwig Evangelie,' schreeuwt Suzette, en tilt het boek hoog op. Maar dan ontdekt ze dat er sloten op het boek zitten ... de zegels. 'De deuren zijn dicht, Suzette,' buldert Canon. 'Je kunt nergens heen.' En toen stond Canon op van zijn troon en liep regelrecht af op Suzette. 'De ringen, Suzette, je zult de ringen van de canon krijgen, om je te slaan en brandmerken tot eeuwige slaaf,' brult Canon. Een enorme stank komt van het skelet af, en hij begint nog feller te branden.

'Oh Heer, open Uw Woord,' bidt Suzette trillend. 'Verlos me van de Canon.'

Dan schrikt Suzette ineens wakker. Ze zit nog steeds in de dienst, en iedereen staart haar met grote ogen aan. Naast haar op een lege stoel ligt een klein boekje. 'Is dit voor mij ?' vraagt ze. De aanwezigen knikken. Snel grijpt ze naar het boekje, biedt ongemakkelijk haar excuses aan, en rent snel de zaal uit. Ze stapt in haar auto en rijdt direkt naar de plaats waar haar broertje woont. Daar aangekomen staat haar broertje al voor het raam, en is blij haar te zien. Binnengekomen rent hij op haar af, en ze omhelzen elkaar. Hij doet dat heel stevig, zoals altijd. Dan lijkt het altijd alsof een volwassene haar beetpakt. 'Ik heb vannacht over je gedroomd,' zei hij. 'Ik moest je uit een gevangenis redden.' Geemotioneerd legt ze haar hoofd tegen hem aan, en samen lopen ze verder

naar binnen.

Einde

De Wond en het Litteken

Theologische Roman

Een bezoeker van een pinkstergemeente krijgt nadat een profeet uit Amerika voor hem gebeden heeft openbaringen over een mogelijke rol van Egypte in Gods plannen voor de eindtijd. Het verhaal gaat over de strijd die deze man daarover heeft, de verwarring en de twijfel. Hij raakt verwilderd van de kerk, en hangt nu tussen wal en schip, tussen kerk en secte.

Hoofdstuk 1. Het Principe

Jan van Zaalen zit in een pinkstergemeente. Hij is al een tijdje belangstellend lid. Vroeger zat hij in een reformatorisch kerkgenootschap, maar daar is hij weggegaan, omdat hij zich er toch niet meer zo op zijn gemak voelde. In de pinkstergemeente voelt hij zich wat meer thuis. Hier heeft hij in ieder geval het gevoel dat hij meetelt, en dat God persoonlijke omgang met hem wil. Er gebeuren hier soms echt wonderen en

tekenen. Vandaag is het zondag, en ze hebben een gastspreker uitgenodigd uit Amerika, genaamd Peter Satelli, een bekende gebedsgenezer. Jan is erg benieuwd. Hij heeft al veel over deze man gehoord. Ook heeft hij enkele boeken over hem gelezen. Er schijnen grote wonderen en tekenen in zijn diensten te gebeuren. De man schijnt een bijzondere relatie met God te hebben. Jan zou dat ook wel graag willen. Hij heeft nog nooit een beeld of visioen gehad, en voelt altijd een vorm van jaloezie als anderen hiervan getuigen. Hoe profetie werkt is Jan al helemaal een raadsel.

Tijdens de dienst staat de man ineens op. 'Er is hier iemand ...' en dan is ineens iedereen stil. ...'die heel graag zou willen profeteren, maar niet weet hoe dat moet ... Wil deze persoon naar voren komen ?' Maar Jan durft niet naar voren te komen. Een paar anderen staan op, en lopen naar voren. De man begint voor hen te bidden, en legt hen de handen op. Een paar mensen vallen om. De voorganger had eens gezegd dat de kracht van God mensen soms slap in de benen laat worden. Jan vindt het wel interessant, maar vind het ook een beetje eng. Dan ineens stapt de man naar Jan toe, die een beetje achter in de zaal zit. 'De Heer wil dat ik ook voor jou bidt,' zegt de man. Jan voelt niks, maar is wel blij. De man stapt snel weer terug naar voren, en bidt verder voor de zaal. 'Er zijn mensen waarmee God een groot plan heeft,' zegt de man. Plotseling voelt Jan zich een beetje weg dromen. Hij kijkt uit het raam, en ziet een vogel lopen op het gras, dichtbij het mos. De dienst verloopt verder erg rustig. Er worden een paar mensen genezen, en een paar mensen van demonen bevrijd, en de man weet van enkelen bijzondere dingen te vertellen. Jan is moe. Hij had eigenlijk gehoopt dat de man wat persoonlijker en dieper met hem aan de gang zou gaan. Jan vond het allemaal erg wazig en oppervlakkig. En nog steeds had Jan geen stem van God gehoord, en nog steeds wist Jan niet hoe hij moest profeteren. Wat werd daar toch altijd wazig over gedaan. De man zou 's avonds nog een dienst houden in een dorpje vlakbij het dorpje waar Jan woonde. Jan besloot er naartoe te gaan, maar weer gebeurde er niets bijzonders naar Jan toe. Oh ja, anderen werden genezen, en anderen werden bevrijd, en over hen werden wonderbaarlijke dingen geprofeteerd, maar Jan ving bot. Na de dienst probeerde hij in de buurt te komen van de man, maar die was snel weer weg. Wat was er een drukte om die man heen. Jan rende naar buiten, en zag de man met iemand anders in de auto stappen. 'Mijnheer,' riep Jan, 'wacht even.' De man keek verbaasd op. 'Kan ik alstublieft een keer met u praten,' vroeg Jan, 'ik zou zo graag leren hoe te profeteren.'

'Maar natuurlijk,' zei de Amerikaan, en gaf Jan een kaartje met een telefoonnummer erop. Nadat Jan even later had gebeld was er een afspraak komen te staan waarvoor Jan naar de andere kant van het land moest reizen, omdat de man daar verdere diensten zou houden. De man had een kamer bij een voorgangers-echtpaar in huis, en op een avond kon Jan langskomen. Het was al donker buiten. Jan had er lange tijd voor in de trein gezeten. De man was erg blij hem te zien. 'Ga zitten,' zei hij. 'Zo, dus jij wil leren profeteren, hè. Nou, laten we de Heere vragen wat hij wil gaan doen.' De man schonk eerst even wat koffie in, en legde toen zijn hand op Jan's schouder, en begon te bidden. De man ging heel diep in gebed, en Jan vond het erg spannend. 'Jan,' zei de man, 'de Heer wil dat ik eerst ergens met jou doorheen ga bidden, want er zijn nogal veel blokkades ...' Even was het een tijdje stil, en toen sprak de man verder : 'De Heere wil heel graag tot jou spreken ... zoals je misschien wel weet zijn er veel profeten in Amerika, waartoe de Heere op een machtige manier spreekt, maar hier waar jij woont, daar hangt een bedekking, en eerst moeten wij daar doorheen bidden.' Even was Jan

opgelucht, want hij dacht eerst even dat de blokkades door hemzelf kwamen. De man zei dat Jan erg open stond voor God, en dat in de bijbel staat dat profeten hun gaves soms moeten overdragen. Wat zou er nu gebeuren ? Zou de man een gave in Jan gaan planten ? De man had het over voorgeslachtelijke linies, over de reformatie vanuit Europa, die afrekende met de bemiddelende functie van de ten hemel gegane heiligen. Deze zijn toen hoofdzakelijk naar Amerika gegaan. De man sprak over de zegen van de reformatie die door Luther kwam, maar ook over de vloek. De pinksterbeweging kwam opzetten vanuit Amerika en Engeland. Met name Wales en Los Angeles waren grote namen in dit kader. Het weelderige Katholieke heiligen-geloof dat plaats moest maken voor het genade-geloof in Jezus Christus kon op een andere manier weer ingang krijgen door de pinksterbeweging. Nu sprak God niet door overleden heiligen, maar door levende heiligen, in de vorm van gebedsgenezers, profeten, en andere soorten geestvervulden. Dit was voor de man ook een reden om te geloven dat de communicatie-techniek in Amerika veel verder was dan in Europa. Er moest volgens de man weer een balans komen tussen het Katholieke goede werken-geloof, en het Reformatorische genade-geloof, en die balans kwam door de pinksterbeweging. Jezus de Middelaar werkte door een andere laag van middelaars, namelijk zijn lichaam, zowel boven als beneden. Daar waar het reformatorische geloof een laag wegkapte, en dat gebeurde in Duitsland, daar riep het ook direkt een ander soort racisme op, namelijk het Nazisme. En die lagen moest die man dus allemaal wegbidden, zodat Jan op de lagen van Christus en Zijn lichaam ge-ent kon worden. De man begon allerlei soorten reformatorische en lutherse geesten te bestraffen, en zaagde de voorgeslachtelijke bindingen die Jan tegenhielden door. Wat was dat een karwei, zeg.

Daarna was het weer even stil. Jan voelde niks, maar was wel onder de indruk van het verhaal. Hij voelde zich toch wel een beetje anders, en het was alsof de man hem op sleeptouw had genomen. 'Okay, Jan,' zei de man. 'Nu ga ik je leren profeteren, en dat is direkt een opstartertje. Leg je hand op je hart, en daarna op je buik, en luister dan. De gedachten die je krijgt moet je uitspreken, hoe vreemd die ook zijn. Dit is nog niet het echte profeteren, maar eerst wil ik je leren hoe te toetsen en hoe in een zuivere stroom van de Geest te komen.' Jan begon te luisteren. 'Drama, is de gedachte die ik krijg,' zegt Jan, 'en dan erbij dat God het een drama vindt dat de Reformatie en het Nazisme de woorden van God tegenhouden.' De Amerikaan knikt. 'En daarom moet jij hierover gaan vertellen, en de mensen vrijzetten.'

'Luister nu verder,' zegt de Amerikaan. Jan luistert aandachtig. Jan zegt dat hij de gedachte krijgt dat de man over hem moet profeteren. Opeens glijd er een warmte over Jan heen. De man zegt dat dat de gave is. Die warmte zal hem tonen of iets waar is of niet. Het is het vuur van God. Dan begint de man over Jan te profeteren. De man krijgt ook een beeld dat de geest van Duitsland Jan niet wil laten gaan. 'Ik denk dat we een probleem hebben, Jan,' zegt de man, 'ik krijg een beeld van nazi's die lopen te commanderen. Ze willen je niet laten gaan. Maar in de Naam van Christus, en door Zijn bloed zullen ze los moeten laten. Laten we nog even verder bidden voor aanwijzingen. God kan jou nu ook beelden en visioenen geven.'

Beiden zijn ze stil. Jan voelt een diepe liefde voor de man, omdat hij tijd voor hem heeft genomen hier over te vertellen, en Jan te leren profeteren. Het lijkt wel alsof er een van heerlijkheid brandend oog in Jan zit, een oog dat hem van alles laat zien, hem raadgeeft.

Jan begint de warmte door zijn hele lichaam te voelen. Dit is niet de doop in de Heilige Geest, want die had Jan al gehad. Dit is de verlichting in de Heilige Geest. Plotseling begint de Amerikaan vurig in tongen te bidden. Het is een vreemde taal, zo vreemd, dat Jan hem nog niet eerder heeft gehoord. Hij heeft wel vaker mensen in tongen horen bidden. Soms probeerde hij het zelf ook, maar dat was iets heel anders. 'Spreek me na,' zei de Amerikaan. 'Het zijn de tongen van verlichting,' zei de Amerikaan. Het vuur wordt heter en heter in Jan, en op een gegeven moment gaat het vanzelf. Jan voelt diepe innerlijke genezing, en raakt ook diep ontroert. Tranen rollen uit zijn ogen. De man omhelsd hem. Weer begint de man de reformatorische en nazistische geesten aan te spreken, maar nog steeds voelt de man veel blokkade. Plotseling krijgt de man een beeld

In het beeld begint de boze geest tot de man te spreken. De geest is boos dat de man de waarheden aan Jan heeft overgedragen, maar zegt dat hij niet kan vertrekken, omdat de profeet een laag over het hoofd heeft gezien. De geest wordt door die laag tegengehouden. De man zegt : 'Grote geesten zijn aangesteld om dit werk van God tegen te houden. Ik zal in territoriale oorlogsvoering moeten gaan om dit juk te verbreken.' Jan krijgt een visioen waarin allerlei tijgers om hem heenlopen. De man verbreekt de vloek van de canon, waar helaas ook de pinksterbeweging nog zo vaak aan vasthoudt. Ook verbreekt de man de communicatieve canon, waar de pinksterbeweging Gods stem vastmaakt aan bepaalde personen, regels, en wetjes, en even later moet de man van de Heilige Geest de culturele canon verbreken, waar de pinksterbeweging andere culturen geheel als heidens en goddeloos afsluit. Elke cultuur heeft wel bepaalde elementen van Gods Geest, en die moeten opgespeurd worden. Culturen moeten gezifd worden, en niet in de ban gedaan, algeheel en per definitie. De Bijbel zegt dat alle volkeren hun heerlijkheden tot God zullen brengen. De man vertelt dat het algehele stelsel van canons, om de gemeente gebonden te houden, een soort demonische boom is, een soort zeekattenboom met scherpe dorens, genaamd Ingridtel of Ingrid. Daar komen ook die tijgerdemonen vandaan. De man bestraft de boom, en gebiedt de boom om uit Jan te komen.

Dan krijgt de man weer een beeld, waarin geesten tot hem schreeuwen : 'Wie ben jij dan nou, man, jij rare van de pinkstergemeente. Weet jij waaruit de pinkstergemeente voorkomt dan ? Nou ? Jij rare ...' En dan gaan de geesten verder : 'Waar is het hedendaagse Amerika op gebouwd ? Wat hebben de Engelsen en andere Europeanen gedaan ? Hoe zou dat toch komen dat enkele grondleggers van de Pinksterbeweging de Klu Klux Clan ondersteunden ? Niet zo vreemd, hè, het huidige Amerika is gebouwd op het bloed van de Indianen, de oerbezitters van Amerika ... rare, rare man ... Kom jij eens even kijken ?'

'Jan, Jan,' zegt de Amerikaan, 'ik word door geesten flink aangesproken, heb het flink met ze aan de stok. Blijf meebidden, er is iets aan de hand.' En beiden gaan ze verder in gebed. Dan zeggen de geesten de Amerikaan na, en gaan verder met hun betoog : 'Bloed van de indianen .... bllllоed ..... bbbbbbb....lllll.....oed ...... bbbbb....llllll..... oed .... Stelletje kolonisten en slavendrijvers .... maak het eerst maar eens goed met de wilden en de armen ..... jullie welvaarts .... protsers .... Vandaar dat Gods Geest niet doorbreekt en wij de touwtjes nog in de handen hebben .... het is ons werk .... Dit moeten wij van de Heilige Geest belijden .... rare man ...' En toen werd er even flink gevloekt door die geesten en toen gingen ze weer verder met hun betoog : 'Jullie denken dat slavernij en

kolonisme achter de rug is, nu de volkerenmoorden achter de rug zijn .... maar het bloed schreit nog steeds ten hemel, jullie gebeden tegenhoudende .... Jullie rijkdom is een blokkade voor de armen en wilden die jullie negeren .... daarom is ook blokkade jullie deel .... dat zijn wij .... jullie hebben ons zelf opgeroepen ....'

'En dan nog eens wat .... Geestelijk koloniseren jullie Amerikanen jullie voorouders, de Europeanen .... jullie zijn naar Amerika gegaan om geestelijk en materieel rijk te worden, en de Europeanen moeten in geestelijke armoe leven .... Ha ha, jullie spreken met God, en de anderen kunnen buiten staan .... Jullie hebben de Heilige Geest in jullie tempel opgesloten .... Europa moet bedelen om Amerikaanse profeten en gebedsgenezers .... Jullie hebben de Heilige Geest in de fles opgesloten .... Amerika is niet alleen gebouwd op het bloed van de indianen, maar ook op het bloed van de Europeanen .... jullie Amerikaanse profeten zijn zelf die blokkade ... Dit gaat over de zegen en de vloek van de Pinksterbeweging .... Jullie zijn christelijke kolonisten ...'

De man begon weer de geesten te bestraffen, maar hij wist dat er inderdaad een blokkade was. Zou het inderdaad zo wezen dat de Pinkstergemeente er beter aan deed Franciscaans te zijn, om de principes van armoede te doorleven, als een middel van medeleven en mededelen ? Was het niet belangrijker om uit te zien naar een uitstorting van Gods Bloed, meer nog als een uitstorting van Gods Geest ? Dan zou het pas echt Pasen zijn. Zou een Paasgemeente niet toepasselijker zijn ? Allerlei dingen spookten door het hoofd van de Amerikaan. Jan bad nog steeds mee. De Amerikaan koos ervoor om niet teveel aan Jan te vertellen, maar hij moest toch wat doen aan die blokkade. Dit ging niet om de Reformatorische beweging of het Nazisme ... Nee, dit ging over de Pinkstergemeente zelf ...

De man besloot gewoon vanuit een uit het hoofd geleerde lijst wat geesten te bestraffen ... misschien dat dat zou helpen. Maar de man kon in zijn gedachten er niet echt bij zijn. Hij moest steeds denken aan de beelden waarin geesten hem aanspraken. Even leek het alsof zijn theologie omver werd geworpen. Hij dacht na over Geest en Bloed. De Geest bracht wedergeboorte, en daarna de Doop in de Geest. Maar het Bloed ? Het Bloed bracht reiniging, en misschien ook wel wedergeboorte .... en verder ? Waren ze wel gedoopt in het Bloed, als een vervulling .... Hadden ze daar als gemeente wel genoeg aandacht aan besteed ? Allerlei dingen spookten er door het hoofd van de man .... Ondertussen besloot de man alles uit de kast te halen wat betreft het klassieke exorcisme. Daarna ging hij over in territoriaal exorcisme, en zorgde dat hij geen van de tradities oversloeg. Hij moest tijd rekken. Het mocht niet te lang stil blijven. Jan moest de indruk krijgen dat de man niet met de mond vol tanden stond. De man had immers de gave van profetie op zo'n machtige manier. De man hikte ergens tegenaan. Jan had verder niets in de gaten, en bad door. Hij vond het geweldig hoe de man voor hem in de bediening stond, en Jan had echt het idee, dat het werkte.

'Doop hem in Bloed,' zei de Heilige Geest tegen de man ... 'Maar Heer,' sprak de man in zichzelf, 'hoort dat bij de traditie ?'

'Kan me niet schelen,' zei de Heer, 'Je doet het nu.' En toen ging de man staan, legde voorzichtig zijn hand op het hoofd van Jan en sprak : 'Jan, ik ga je nu in de Naam van Jezus Christus, dopen in Zijn Bloed, wat ook voor jou heeft gevloeid. Opdat je zult leven : Weest gedoopt in Bloed en Vuur.' Jan kreeg hoge tuutjes in zijn oren, die steeds

hoger werden. Wat gebeurde er nu ? Jan wist niet wat hem overkwam. Nou ja, het zou wel goed wezen. De man wist het niet meer, maar liet niks merken. 'Oh ja,' zei de Heilige Geest, 'zeg er ook even bij dat het Bloed is genaamd Thoth.'

'Maar Heer,' protesteerde de man, 'dat is Egyptische mythologie.'

'Niets mee te maken,' brulde de Heer, 'door het vlees mag je dat niet aanroeren, maar wel door de Geest, als je weet hoe je die delen moet gebruiken. Begrijp je nu nog de paradox van de Bijbel niet ?' De man boog zijn hoofd, en deed wat hem gezegd werd. Ook Jan keek op, en begon vragen te stellen. 'Was Thoth niet de god van het archief, een Egyptische god toch ? Wat heeft dat met christendom te maken ?'

'Okay, en wat moet ik nu doen, Heer, want Jan begint al in paniek te raken ... Mijn reputatie staat op het spel ...' zegt de man in zichzelf ...

'Gaat het je dan om reputatie ? Elke god is een verwilderd deel van Mijn Geest, een verkeerde interpretatie ... Ik openbaar door Mijn Geest de Ware interpretatie ... Mag Ik ?' Maar in hemzelf begon de profeet al de oorlog te verklaren aan de stem. 'Oh, wat nu ... ik ben afgeweken, en wordt door demonen geleid ... En hoe moet het nu met Jan ?'

'Excuses, Jan,' zegt de man, 'ik vraag me af waarom ik dat zei, maar misschien zijn er meerdere Thothen. Ik moest het van de Heilige Geest zo zeggen.' Jan nam er genoegen mee. De man hield zich strak en stelde zich in één lijn op naar Jan. Na een tijdje, toen Jan weg was, ging de man door met zijn innerlijke strijd. Wat was er die avond allemaal gebeurd ? Had iets hem overgenomen ? Jan zou volgende week terugkomen voor een vervolg.

Jan zelf was erg tevreden over de avond, en was enthousiast over zijn nieuwe gave. Hij vertelde het hele verhaal in zijn gemeente, en iedereen scheen enthousiast te zijn. De Amerikaan was zeer gerespecteerd, en niemand twijfelde aan zijn autoriteit. Jan vertelde nog wel over de laatste onbekende blokkade, en dat hij daarvoor nog een keer bij de profeet moest terugkomen. Ook vertelde hij dat de Amerikaan het Bloed van Christus over hem aanriep, en het Thoth noemde. Iemand in de zaal zei dat Thot de god van het schrijven was in Egypte, vaak voorgesteld als een baviaan of een ibis. Iemand anders zei dat elk dier naar Gods aard was geschapen, en dat niet elk dier zo in de Bijbel wordt beschreven, maar dat dat niet wilde zeggen dat zo'n dier dan niet naar God heenwees. Genesis zei dat alle dieren naar Gods aard geschapen waren. Ze droegen een betekenis.

In ieder geval had Jan nu veel visioenen. Dat was waar het Jan om ging. Tijdens de dienst erna had de voorganger het over het Bloed van Christus, dat net als het andere bloed een vervoersmiddel is. Het Bloed van Christus draagt het Woord, en verdeelt het Woord. Daarom is dit Bloed zo belangrijk. Daar waar dit bloed ontbreekt kan geestelijk kolonisme ontstaan.

Toen Jan weer naar de profeet toeging kreeg hij daar wel een hele bizarre voorstelling. Nu begon Jan in te zien dat de profeet echt het spoor aan het verliezen was. De man las uit het Egyptische Dodenboek voor, en zei tegen Jan dat hij maar beter hier in kon lezen dan in de Bijbel. Jan snapte niet wat er gebeurd was, maar na een lang gesprek met de man begon het Jan duidelijk te worden : De man was van zijn geloof afgevallen. Hij zou weer terugkeren naar zijn land, Amerika, en zou de kerk verlaten. Hij had de leugen van

de Pinksterbeweging ingezien, en zou eerst alles eens grondig onderzoeken voordat hij nog één stap in de pinkstergemeente zou zetten. 'Maar je had het over de zegen en de vloek van de pinksterbeweging de vorige keer,' probeerde Jan. Maar de man hield voet bij stuk. Hij had de diensten in dit land erop zitten, zijn taak zat erop, en hij zou het Egyptische geloofsgoed onderzoeken en vergelijken met dat wat hij in de kerk geleerd had. Jan wist niet hoe hij het had. Teleurgesteld ging Jan terug naar huis. In de gemeente vroeg iedereen hoe het was geweest, maar Jan deed er erg vaag over. Sommigen merkten dat er iets mis was, en namen Jan na de dienst even apart. Jan barste in snikken uit, en vertelde het verhaal. 'Ach, laat die man toch. Het christelijk geloof of liever gezegd wat ze er van gemaakt hebben is ook niet om over naar huis te schrijven. Het is een heel begrijpbare stap, vooral als je met zo'n grote verantwoordelijkheid rondloopt als Peter Satelli. Het is bijna logisch dat hij zich terugtrekt voor een tijdje.' Ja, en later begon Jan ook in te zien dat dat zo was, en hij snapte ook niet waar hij zich eigenlijk om druk maakte. Was het christelijk geloof wel wat het wezen moest ?

Die nacht had Jan een droom over een wilde kat. Ze hing aan een rots boven een enorme wildernis. Ze had zich wel stevig vastgehaakt aan de rots, zodat ze niet kon vallen, en de rotsen waren ook goed begroeit met stronken en takken. 'Ik ben Bastet,' zei de wilde kat, 'het vlees van Christus.' Jan wist niet wat hij hoorde. 'Ik ga het christelijk geloof vernietigen,' zei de wildharige kat. 'Het komt voort uit verkeerde bronnen. Ik haal de goede delen eruit en transformeer deze, en de rest zal vergaan. Sebek zal hiertoe de nieuwe ark zijn, het gebeente van Christus.'

'Wie is Sebek ?' vroeg Jan. Maar Bastet zei niets dan shhh... en vertrok toen. Zou de Amerikaanse profeet ook door dit soort dromen of visioenen de kerk zijn uitgejaagd ? Wel indrukwekkend allemaal. Of deze kat is de duivel zelf, of ze is de Ware God. Toen hoorde Jan geblaf. Een hond kwam aanrennen in een droom, maar kwam niet dichterbij. Plotseling hoorde Jan gegil, en stemmen riepen : 'Sekhmet, Sekhmet ... oe, ik kan het niet stoppen. Het is te sterk ...' Waren dit demonische invasies, of waren het invasies van Gods Geesten ? De lucht rook naar brand ... Plotseling stond er een leeuw voor Jan in zijn droom, met een lange nek, en ook een tijger met een lange nek kwam er rustig aanwandelen. 'Zeg, dit hebben wij lang gevreesd,' zeiden de leeuw en de tijger. 'Wij waren op aarde geplaatst om dit tegen te houden, maar we kunnen het niet meer.' Plotseling begonnen de leeuw en de tijger te branden. Hard begonnen ze te schreeuwen. Jan kreeg de rillingen. In die droom zag Jan ook de Amerikaanse profeet die brandde, en zelfs heel Amerika brandde, terwijl er een sfinxachtige gestalte opsteeg. Weer werd er geroepen : 'Sekhmet, Sekhmet,' en toen werd het heel langzaam en zacht gefluisterd : 'Sekhmet, Sekhmet.' Maar de dromen begonnen langzaam weg te vagen, en Jan schrok wakker. Een vreemd vuur begon over Jan te komen. Het voelde niet vervelend aan. Het was een zeer krachtig vuur. Kon Jan het hedendaagse christendom nog wel vertrouwen, of moest het herleid worden tot haar wortels ?

Een paar dagen later bladerde Jan in de bibliotheek door het Egyptische Dodenboek. Hier kwam hij die namen weer tegen. Plotseling werd er van achteren een hand op zijn schouder gelegd. Het was een oude vriend van Jan. Ze hadden samen op school gezeten bij elkaar in de klas. 'Hey, Remco,' zei Jan.

'Wat ben je nu aan het lezen ?' zei Remco. 'Wel interessant. Ik heb een tijd geschiedenis

gestudeerd, en moest dit boek ook lezen. Het is een geloof dat heel veel lijkt op het christendom, maar op sommige punten veel dieper gaat. Kom je mee naar mijn huis ? Dan kunnen we wat bijpraten.' Jan ging met Remco mee. Remco had het Egyptische Dodenboek ook thuisliggen, en Jan mocht het wel van hem lenen. Ze hadden veel te bespreken. Ze waren goede vrienden vroeger, maar elkaar helaas uit het oog verloren door alle druktes.

Remco had ook een groot beeld van Sekhmet, de leeuwinnevrouw, in de gang naast zijn slaapkamer staan. Remco vertelde veel over Sekhmet. Remco was geen christen. Hij vond christenen maar arrogant en stijfkoppig. Hij vond hen ook racistisch als een soort geestelijke Klu Klux Klan. Jan kon dat wel begrijpen. Hij was er niet trots op dat hij een christen was. Remco vertelde Jan dat hij ingewijd was in een Sekhmet-tempel. Jan voelde zijn handen. Ze voelden heel warm aan.

Hoofdstuk 2. De Verwarring

Jan kon wel begrijpen waarom sommige mensen die nare ervaringen met het christendom hadden satanist werden. Wellicht was Satan de naam of een samenvoeging van de namen die ze vroeger voor het christendom op sommige plaatsen aanbaden als oppergod. Dat gebeurde vaak als een nieuwe generatie met tradities van de oudere generaties wilde afrekenen. Dan werden de oude goden als slecht bestempeld, als boze geesten. Dat gebeurde ook bij de Egyptenaren. Heel vroeger werd Seth door hun voorouders als God aanbeden, maar later werd hij de god van het kwaad. In de Ramses-dynastie werd hij weer als een god aanbeden. Het kwaad is een heel betrekkelijk iets. Zo zou Satan een samenvoeging zijn van de Egyptische dodengod Anubis, en Satis, de watergietende vrouw van de scheppende god Khnum. Anderen zeggen dat het een samenvoeging is van Seth en Anubis. Jan las er interessante boeken over, en de geschiedenis maakte korte metten met zijn oppervlakkige geloof, vooral met zijn geloof in de kerk.

Seth zou de broer zijn van Osiris, en wilde Ra opvolgen, en omdat hij vond dat hij de enige was die Ra goed zou kunnen beschermen tegen de aanvallen van de slang Apep en andere demonische machten. Seth zou de goedkeuring dragen van vele goden, maar Isis, zowel zuster van Seth als Osiris zou de meerderheid van de goden hebben overgehaald om dit niet te doen. Seth ruimde Osiris uit de weg, een daad die hem maakte tot de god van het kwaad. Nu zou Geb Ra opvolgen, maar die vestigde zich in de grond omdat hij teveel door Apep werd lastiggevallen. Uiteindelijk volgde Horus, de zoon van Osiris, Ra op. In een ander boek las Jan dat het Shu was, de vader van Geb, die Ra zou opvolgen, maar zich in de hemel vestigde omdat hij teveel door Apep en zijn volgelingen werd lastiggevallen. Horus rekende af met Seth, de moordenaar van zijn vader, zoals Christus met satan afrekende. Seth zou nu voor altijd Osiris, de zee, moeten dragen, en in een andere variant : Osiris, de zon, of Osiris, de woestijn. In weer een andere variant neemt Neith het voor Seth op, en schenkt hem naast Nephtys zijn vrouw, twee andere vrouwen : Anat, en Astarte. In Joodse en Mid-oostelijke legende en mythologie komen Anat en Astarte voor als de vrouwen van Jahweh, die oorspronkelijk waarschijnlijk een berggod was naast de oude goden zoals El, Anu, en Enlil. Sommigen gaan er vanuit dat Yahweh Seth is, die wraak neemt op zijn onderdrukkers. Weer anderen zeggen dat Seth strijd voert tegen Yahweh en zijn volk, in de gedaante van de farao Ramses. Hebben de goden

zoveel gezichten ?

En Remco dan ? Die had zich laten inwijden in de tempel van Sekhmet ... Wat zou je daar mee opschieten ? Hoe ging dat dan ... en wie voerden dat uit ?

Op een dag was Remco bij Jan thuis, en vertelde er iets meer over. Ze lazen daar voor uit een boek, de Sorsol, dat was de Heilige Leer van Sekhmet ... Remco was daarvoor speciaal naar Egypte gegaan ... Remco zou daar speciale gaven hebben ontvangen ...

Door de verhalen van Remco raakte Jan steeds dieper geinteresseerd. Remco besloot Jan eens mee te nemen op zijn jaarlijkse reis naar die Sekhmet-tempel. Die tempel was ondergronds. Er stonden groengouden beelden langs de begintunnel van de tempel. Aan de muur hingen wat fakkels. Een dikke priester kwam op hen aflopen. 'Ha, Remco,' zei de priester, 'welkom, welkom.'De priester liep voor hen uit naar binnen in een ondergronds zaaltje. De zaal was prachtig verlicht. Achter een doorzichtig gordijn lag een Sekhmetbeeld op een sarcofaag. De priester haalde uit de sarcofaag een dik boek. Dit was de Sorsol, het Heilige Boek van Sekhmet. Maar hoe moest Jan dit nu zien in relatie tot het christendom ? Jan en Remco gingen op een van de bankjes aan de zijkant van de zaal zitten, en de priester begon voor te lezen uit de Sorsol. Het ging over het lijden van Christus. En al gauw kwam Jan erachter dat Sekhmet alles met Christus te maken had. De priester las over het pad van de armoede, het aanvaarden van het lijden, en ook over het streven naar het dubbele kruis, het grootste kruis, en het eeuwige kruis. Dit was de leer van de vruchtbaarheid door het kruis. Ook in het zaaltje stonden wat groengouden beelden aan de zijkanten. het waren de sorsolpala's, de beschermers van de leer van Sekhmet. Het was de leer van de nieuwe schepping. Sekhmet was een deel van Christus, een diep verborgen deel, waarover in Openbaring, de apocalypse, wordt gesproken. Sekhmet was allereerst de toorn van Christus, Zijn woeste deel. Sekhmet was ook zijn littekenen, en Zijn litteken diep binnenin. Sekhmet was de kracht van Pasen, het zaad van binnen, waarvanuit Thoth, het Bloed, stroomde. Het was dat deel van Christus dat nog dieper reikte dan Zijn geest. Jan luisterde aandachtig met open oren. Deze leer over Christus ging zo diep. 'Daar waar de kerk gestopt is,' sprak de priester. Remco knikte. Een heleboel mensen willen niets van de kerk weten, omdat het niet diep genoeg gaat. De vloek van de canon.

Ook las de priester over een deel in de mens, dieper dan de geest en de ziel. Dit deel was de sekhmet. Hiermee kon de mens terug naar de bron, terug naar de oer-instincten om terug te gaan naar huis. Het bracht de mens in aanraking met een nieuwe materie, een heilige materie. De priester zei dat door het horen van het Woord van Sekhmet ze je aan kon raken, en zelfs vervullen. Verder deed de priester er nogal geheimzinnig over. Jan vroeg aan de priester of ook hij ingewijd kon worden in de mysterieen van Sekhmet. 'Je moet er klaar voor wezen,' zei de priester. Het gaat om een diepere bekering dan de christelijke bekering. Het is voor eens en altijd, en het gaat over de gebondenheid in Christus, zoals de gebondenheid in de Heilige Geest. De Sorsol helpt je daarbij. Remco knikte. Ook Jan knikte, en zei : 'Maar dit is alles wat ik wil. Ik wil juist dieper met Christus, en als Sekhmet die geheime deur daartoe is, dan wil ik daar graag door naar binnen gaan.' De priester liep op Jan af, en legde hem de handen op. 'Ontvang dan nu Sekhmet, en we willen aan haar vragen om jouw innerlijke sekhmet zowel te reinigen als te openen.' De handen van de priester brandden, en Jan voelde zich erg rustig worden. Toen sprak de priester wat woorden van de Sorsol over Jan uit. Jan werd er erg door

bemoedigd. Remco was erg blij, en omhelsde Jan, en gaf hem zelfs een kus, een heilige kus. In de Sorsol stonden ook gebeden tot Sekhmet, ook gebeden die vroegen om een uitstorting van haar, en de priester begon ze hardop voor te lezen. Jan werd rustiger en rustiger. Had hij hier altijd al op gewacht ?

Jan begon op de grond te rollen, en met gevouwen handen smeekte hij tot Sekhmet en begon haar aan te roepen. 'Meer Heer, meer Heer,' riep Jan. Jan voelde heel diep van binnen een vuur in hem branden. Zou zijn sekhmet nu echt geopend worden ? Het was alsof er een hele gevoelige plek diep van binnen werd aangeraakt. Jan voelde zich heel emotioneel worden. 'Bloed van Sekhmet, reinig mij,' riep Jan. 'Gij bent de staf en het litteken van Christus.' Jan had nog nooit zulk vuur gevoeld. En het maakte hem van binnenuit schoon. Was dit het vuur van de legendarische gebedsgenezer Smith Wigglesworth ? Jan stond in brand. Jan herinnerde zich wat foto's van Smith Wigglesworth die er uitzag als een leeuw in mensengedaante. Ja, Christus was de leeuw, de leeuw van Juda, en zoals de Bijbel zegt : Uit Egypte geroepen, waar hij een schuilplaats had, een vluchtplaats, tegen de moordlusten van koning Herodus. De priester begon in tongen te bidden, en ook Jan en Remco. Er was heel veel te bidden waar ze niet van afwisten. Sekhmet bad door hen in geheimenissen. Het leek wel alsof Jan een nieuw harnas kreeg. De priester sprak een woord van Sekhmet uit over Jan : 'Ik heb je geroepen. Maak je klaar voor de grote uitstorting van Mijn Kracht. Ik ga je uitzenden, en jou machtig gebruiken. Je zult de hedendaagse blokkades die de kerk heeft opgelegd verbrijzelen door Mijn Kracht. Wonderen en tekenen leg ik in jouw hand. Zie, een Nieuwe Schepping maak ik.'

'Oh, ik zie rook en vuur,' sprak de priester, 'God heeft verbazing voor jou. Grote wonderen en tekenen zie ik door jou geschieden. God heeft verbazing voor jou.' De priester zei dat God nieuwe bronnen van Zijn Bloed, diepe, verborgen bronnen, zou openen, en deze zijn opgeborgen in de sekhmet, in haar dieptes.

Die nacht had Jan een droom. New York werd het land tussen Australie en de rest van de wereld, en er werd een rode pijl in Australie geschoten. Het was de pijl der roofdieren, en die kwam uit het sekhmet-deel. God zei dat de roofdieren het sekhmet-deel wijd open hadden, nog wijder dan de mensen, en daarmee bakenden ze hun territorium af. Jan schrok wakker. Wat een vreemde droom. Jan begon na te denken over New York. Wat was dat ineens een uitgestrekt land, zeg. Stond er niet in sommige geschiedenisboeken dat eeuwen geleden Nederland Suriname had gekregen in ruil voor Nieuw Amsterdam, of Nieuw Nederland, dat toen New York ging heten, als zijnde in handen van de Engelsen ? De Zeeuwen hadden toch Suriname op het oog ? Allerlei gedachten vlogen door Jan heen. Hij probeerde de droom te begrijpen. Suriname was een plaats waar vele natuurvolken zich vestigden, als een soort centrum. Wat wilde die droom toch zeggen ? Australie was een Engelse kolonie, en zelfs deels een strafkolonie, na de ontdekking door ene mijnheer Cook. Dat wist Jan nog wel van de geschiedenislessen. Hè, wat moest hij toch met al die kolonisten. Werd Australie niet vroeger als ban-eiland gebruikt ? Deels stond het christendom misschien wel in z'n recht door de wegen tot al die goden te versperren, want wat konden die goden soms gevaarlijk zijn, net als de doden. Het waren verwilderde krachten vol oer-instincten, vol moordzucht en andere dingen. De kerk heeft toen het zogenaamde Rode Gordijn opgetrokken, maar hen die de moed en de volwassenheid hebben bereikt, die Gods

Paradox hebben gezien, krijgen toegang in en door dit gordijn. Zij kijken achter de schermen, en zien de poppenkast. Is het niet weer allemaal als het verhaal van de tovenaar van Oz ?

Sekhmet brult in zijn gedachtes, als een wilde leeuw. Kan iemand dit nog stoppen ? Geen Naam van jezus Christus is hier tegenop gewassen, geen reiniging door Bloed, geen ... niks ..., omdat dit het verborgen deel van Christus is, het door de kerk verbannen deel, dat zijn heil vond in Egypte ... dat kwam uit ... Australie ... Wat een wildernissen zijn hier. Een wilde leeuwinnevrouw in de wildernissen van het verleden. Jan krijgt de rillingen. Het lijkt wel alsof hij in worsteling is met deze leeuw. Is dit de leeuw van Openbaring ? Is dit de nieuwe naam die aan overwinnaars geschonken wordt ? Jan kan het nog steeds niet geloven ...

Op een dag krijgt Jan een brief van Peter Satelli. In die brief krijgt Jan te horen dat het volgens Peter Satelli allemaal waar is. Maar wat waar is staat er niet in. Was Peter Satelli gek geworden ? Het was de wazigste brief die Jan ooit had gehad. Jan besluit alles maar even laten te rusten. Hij besloot om Peter Satelli niet terug te schrijven.

Hoofdstuk 3. Het verbond

De dromen over Sekhmet volgden elkaar snel op, maar ook Jan begon zich erg vreemd te voelen. Zelfs wazig. Hij kon het normale leven niet meer volgen. Mensen dachten dat hij gek aan het worden was. Jan voelde zich meer en meer als een roofdier worden. Hij kreeg een dierlijke blik in zijn ogen, en had veel last van verwilderde gevoelens en allerlei soorten emotionele uitbarstingen. Hij begon erg paranoide te worden, zag overal demonen, en wilde soms zelfs een eind aan zijn leven maken. Remco vertelde hem dat deze dingen heel normaal waren in het inwijdingsproces van Sekhmet. Zou de Amerikaanse profeet ook door Sekhmet hierin getrokken worden ? Jan wist het niet, en had niet de moed om te schrijven. Misschien zou de profeet hem wel meesleuren in één of ander sectarisch iets. Wel schreef Jan al zijn dromen op, en besloot in het heetst van de strijd met Remco terug te gaan naar die ondergronds tempel van Sekhmet. Jan was in paniek. Was hij echt gek aan het worden. De priester glimlachte, en bevestigde wat Remco al had uitgelegd. 'Het is tijd dat je sterk gaat worden in de Sorsol, het Woord van Sekhmet,' zei de priester. Remco knikte. Het werkte eigenlijk gewoon heel christelijk : Sterk worden in het Woord, memoriseren en het gebruiken als een soort wapenrusting. De verzen van de Sorsol waren volgens de priester het harnas voor de volgelingen en discipelen van Sekhmet. Jan wist er eigenlijk te weinig vanaf. Ze zouden naar een andere tempel van Sekhmet gaan, dieper in Egypte. Er was een geheime deur in de ondergrondse tempel, en samen met de priester gingen ze erdoorheen. Het werd een lange tocht door een tunnel onder de grond. Ditmaal zouden ze naar een tempel gaan in een verborgen ondergrondse piramide. Die piramide lag heel diep onder de grond. Maar toen ze er aankwamen was het meer een ruine. Jan had last van hyperventilatie. Zouden ze hem hier kunnen helpen ? Maar er was niemand, en de priester begon wat vreemde gebeden op te prevelen. Jan liet steeds meer en meer de moed zakken. Toen begon Remco te vertellen waar hij allemaal doorheen moest in de tijd dat hij ingewijd werd. Dat was ook allemaal niet misselijk, en Jan begon een sprankje hoop te krijgen. Remco was een tijd zwaar depressief geweest. Jan kon zich dat moeilijk voorstellen, omdat in de tijd dat ze klasgenoten waren, en ook daarna, Remco de vrolijkheid zelve

was. Remco was altijd zo enthousiast over veel dingen.

Maar naarmate de tijd verstreek ging het slechter en slechter met Jan. Hij kreeg ademhalingsproblemen, maar wilde absoluut niet naar de dokter, omdat hij wist dat het om een geestelijke strijd ging. Waar was Christus nu ? Als Christus zo sterk was, waarom werd Jan dan niet van Sekhmet verlost ? Maar zoals men al zei : Wat als Sekhmet een deel van Christus is .... en wat als Christus meerdere delen heeft die in de kerkgeschiedenis verloren zijn gegaan, en in de geschiedenis van het hele christendom. Oh ja, het christendom heeft veel goeds gebracht, maar minstens zoveel ellende .... de zegen en de vloek van het christendom .... Hij kon zich goed voorstellen waarom Sekhmet het huidige christendom wilde vernietigen. Ook Jan voelde die vernietigingsdrang, en kon het met geen mogelijkheid stoppen. Inmiddels waren enkele mede-gemeente-leden van Jan goed op de hoogte van zijn situatie, en berispten hem om zijn afvalligheid. 'Gij zult geen andere goden volgen ...'

Jan kon er niet zoveel mee. Hij begon steeds meer te geloven dat Christus meerdere delen had, over de gehele aardbodem verspreid, afgehakt door een koppig volk ... Zo koppig dat ze het volk van Christus geografisch en biologisch bepaalden. En dit terwijl Abraham een Babylonier was .... Yahweh was in de religies aldaar een berggod, naast goden zoals El, Anu, Enlil en Enki. Ook het paradijs lag volgens sommige geleerden in Babylon. Weer anderen zeiden dat het in Egypte lag. Volgens een legende zou het paradijs na de zondeval door de Rode Zee zijn opgeslokt. Elohim was een meervoudig woord dat goden betekende. De oorspronkelijke Bijbel in de grondtekst was minder monotheistisch dan de kerk liet doorschemeren. Laat 'Ons' mensen maken ... Allerlei gedachten spookten door Jans hoofd. De geschiedenis zou per definitie korte metten maken met het huidige christelijke geloof. De geschiedenis zou daar de satanskerk niet voor nodig hebben, maar Jan begon wel steeds meer in te zien dat niet elke satanskerk satanisch was. Sommige satanisten hadden goede redenen, en hadden gewoon geschiedenis gestudeerd. Dit soort niet-satanische satanisten zouden de Ware Christus aanbidden. Jan ging de kerk steeds meer zien als satanisch christelijk, de duivel die zich middels dit instituut als god neerzette, een gekapt christusbeeld.

Van de priester kreeg Jan een exemplaar van de Sorsol mee, en zei tegen Jan dat dit zijn medicijn was. Jan begon intens te lezen en te bestuderen. Remco zou Jan Sorsollessen gaan geven, en ze zouden eens in de zoveel tijd teruggaan naar de priester voor diepere inwijdingen en diepere Sorsollessen. Was Sekhmet echt, of was ze een valse misleidster ? Bij de douane aangekomen werd er een grootscheeps onderzoek gedaan. De douaniers begonnen de tassen van Remco en Jan door te zoeken, en vonden het boek. 'Wat is dit nou weer ?' vroeg een douanier. Jan gaf uitleg, maar de man begon te lachen. Gelukkig was het boek niet illegaal, en konden ze door. Toen Jan thuisgekomen was plonste hij op de bank. Waar was hij toch in terechtgekomen, en was er nog een weg terug ? Terug naar het oude christendom wilde hij niet, maar wat was dit ? In de nacht had hij een droom ... weer over een wilde kat. De kat miauwde fel naar hem, en begon toen te spreken : 'Ik ben Bastet, Ik ben Bastet, het vlees van Christus ...' Jan had hier al eerder over gedroomd. Toen zei de kat : 'Ik ben wild, Ik ben wild, woest en buiten mijn zinnen. Ook Ik ben een afgekapt deel van Christus. De kerk gaat eraan.' Dat was wel intimiderende taal, maar de vorige keer zou de kat iets soortgelijks. Ja, de kerk moest inderdaad veranderen, maar 'eraan gaan' ? Misschien bedoelde ze wel dat er gewoon

een nieuwe kerk moest komen ... De kat was woest en blies ... Plotseling raakte Jan met de kat in gevecht, en hoe hij ook het bloed van Christus aanriep, en de Naam van Christus ... niets hielp ... Toen herinnerde Jan zich : sommige demonen gaan niet weg dan door vasten .... Maar ja, zo kon Jan wel aan de gang blijven. Er was altijd wel een excuus. Misschien had hij wel dingen in huis die er niet hoorden ... boeken.

'Kom, kom,' zei de kat ... 'Wat verwacht je van me. Het lichaam van Christus is verscheurd en half afgerukt ... Ik ben een deel van Christus, en zonder mij kom je niet tot Christus.' Nu, dat begreep jan wel, maar wie zei hem dat deze kat, Bastet, een deel van Christus was. Toen begon de kat te gillen en te krijsen ... zo hoog, dat Jan er naar van werd. Hij moest iets doen om dit beest te helpen ... Hij kon het niet over zijn hart verkrijgen verder tegen haar te strijden. Jan hield overigens veel te veel van katten ... 'Zuiver het exorcisme met hun domme demonenpraatjes. Niet iedere geest is een boze geest. Niet iedere cultuur is een boze cultuur, zelfs niet iedere god is een valse god. Het gaat erom hoe je het benaderd, hoe je het zift. Het is als een puzzel.' Jan voelde de woede van het beestje. Weer begon het beestje te gillen, ditmaal nog hoger en scheller als de eerste keer. Jan viel op de grond, en een licht viel over hem heen.

Een ander licht werd op Jan geschenen, en een andere kat stond voor Jan met een lange stok. Achter de kat stond een groot geopend boek tegen de muur waarop het licht viel. De bladeren waren van goud, lichtgoud, en de letters waren van donker goud en deels van heel lichtgoud. De kat begon er doorheen te bladeren met zijn stok. 'Dit is het Eeuwig Evangelie,' sprak de kat. Openbaring had al voorzegd dat dit Evangelie al komen. Het bespreekt de delen van Christus. De Sorsol was een boek van dit Evangelie, maar de kat bladerde naar het deel van Bastet, een boek genaamd Inaput. De kat zelf was een Inapala, een beschermer van de leer van Bastet. Jan voelde vuur door zijn ogen stromen. De kat begon te vertellen over Eeuwige Waarheden, dat alles tijdelijk was, dat alles slechts interpretatie was, en dat men vastheid kon vinden in de juiste verhoudingen der dingen, in de wetenschap dat alles puzzelmateriaal is. Ook sprak hij over het Pad van Verzachting, dat tot Sebek zou leiden, de Eeuwige Ark, en het gebeente van Christus. De kat had laarzen aan, en leek wel een beetje op de Gelaarsde Kat. Jan kwam een beetje tot rust. De kat zei ook dat dieper dan de ziel en de geest een ruimte bestaat die de bastet heet. Jan moest even hoesten, en voelde een zachtheid in zijn keel. Hij slikte een paar keer, en luisterde toen aandachtig verder. De kat begon te lachen. De kat sprak over het vlees van Christus, Bastet, en sprak dat dit heel bijzonder vlees was. Het was een wond. Even leek Jan te schrikken. 'Het is heel normaal, en gezond, de twijfels waar je doorheen ging. Dat hoorde bij de inwijding en de voorbereiding,' zei de kat. Jan voelde een hele zachte plek van binnen. De kat liep op Jan af, en raakte de gevoelige plek aan. Jan barste in snikken uit.

Jan stelde een vraag aan de kat : 'Uit hoeveel boeken of geschriften bestaat het Eeuwig Evangelie ?' Maar de kat antwoorde niet. Wel begon de kat te praten over de traan van Christus, en over de schreeuw van Christus. Vuur begon te stromen uit Jan's ogen. Jan begon nog veel meer vragen te stellen, maar de kat antwoorde niet. Wel sprak de kat verder over Christus. Hij sprak dat de traan en de schreeuw waren opgesteld in de wond, de bastet. Jan slikte even. Een vreemde reuk maakte zich meester over hem. Vanuit de traan en de schreeuw had Bastet, de wond, alles geschapen, en door de verzachting zou alles herschapen worden. De wond is het geheim van de

vruchtbaarheid, en de verzachting. In de wond groeit het litteken. Zou dit de Eeuwige Tempel zijn ? De kat wees ook met zijn stok naar een wereldkaart, en richtte de stok op India. 'Hier komt ze vandaan,' zei de kat. De kerk wilde de Wond van Christus niet. Aan de muur hing een vreemdsoortig kruis, dat op een Sebek leek. Het kruis was bijna gemaakt van botten. De kat zei niks, maar staarde er een tijdje na, evenals Jan. Daarna stond de kat op. Jan stond ook op, en samen liepen ze een zaal in. 'In de wond is onthechting,' zei de kat. 'De wond kon tot nieuwe wonden leiden, maar ook het litteken kon dat, en ook andersom.' Jan keek naar zijn handen. In zijn ene hand had hij een wond, en in zijn andere een litteken. Toen werd Jan wakker in het zweet. Hij voelde zich heel anders. Even had hij de neiging om dit alles met Remco te bespreken, maar later dacht hij dat het beter was eerst alles even te laten bezinken. Veel tijd had hij daarvoor niet. Remco stond aan de deur, en vroeg hoe het met hem was. Alhoewel Jan probeerde niets los te laten, kon hij zich later niet meer bedwingen, en vertelde het hele verhaal. Remco glimlachte.

Op aanraden van Remco tekende Jan de droom uit, en het werd als een plattegrond van de Nieuwe Tempel, een Eeuwige Tempel. Vanuit de wond stroomde het Eeuwige Bloed van Christus, de Eeuwige Thoth. Remco en Jan besloten de openbaringen in de kerken en gemeenten te verspreiden. Ze hadden foldertjes gemaakt, en begonnen al gauw met de verspreiding. Sommigen wilden weten hoe ze aan die openbaringen kwamen, en hoe ze wisten dat die openbaringen de waarheid waren. Maar Remco en Jan vroegen telkens aan de mensen hoe zij wisten dat hun geloof het ware zou zijn. En dan kregen ze altijd wolkerige en wazige verhalen te horen die ze door de geschiedenisboeken konden weerleggen. Remco zei tegen Jan : 'Het gaat er nu om, of de mensen de delen van Christus en Zijn lijden dieper willen kennen, of niet.' Jan knikte. De sekhmet en de bastet waren beiden hele gevoelige delen die geopend moesten worden. Hierdoor zou er een dieper contact met Christus mogelijk zijn. Maar Remco en Jan kregen natuurlijk veel kritiek. Het zou dwaalleer wezen. Anderen waren heel enthousiast, en vaak alleen al door de diepere leringen over het lijden van Christus, over het grootste kruis, het eeuwige kruis en het dubbele kruis. Hun ging het er niet zo om hoe het genoemd werd, maar waarover het ging. Ook sommige leiders namen hun leringen over, alhoewel enkelen nog niet de namen sekhmet en bastet er aan durfden te verbinden. Voor hen was het gewoon diepere openbaring over het Kruis van Christus.

Op een dag kreeg Jan een telefoontje van een dominee. De dominee vond het allemaal fantastisch spul, maar vroeg aan Jan of hij de folders wilde herschrijven. 'Waarom noem je het niet gewoon de wond en het litteken ?' vroeg de dominee, 'in plaats van bastet en sekhmet. Sommige kerkleden zijn veel te huiverig voor Egyptische dingen.'

'Is dat niet racistisch ?' vroeg Jan. Maar de dominee vond van niet, want ook God had het vaak niet zo op dat Egyptisch gedoe. 'Hoe weet je dat ?' vroeg Jan. En toen begon de dominee een hele preek te houden over Egypte in het Licht van de Bijbel. Toen de dominee klaar was begon Jan met zijn preek over Egypte in het Licht van de Bijbel. De dominee vond het erg interessant, maar was niet echt overtuigd. De dominee vond het echt beter als de lering van Jan werd losgekoppeld van het Egyptische, en zo zouden ze in de kerk misschien ook wat meer succes hebben. Maar Jan was al veel te veel van Bastet en Sekhmet gaan houden. Voor hem waren het de verloren delen van Christus, en hij wilde ze in ere herstellen. De dominee wenste hem veel geluk.

Het was een goed en lang gesprek geweest. Jan had de dominee belooft in ieder geval er nog over na te denken, en misschien wel naast de ene folder een andere folder te schrijven voor de dominee.

Hoofdstuk 4. De Rode Pijl

Jan kreeg door hoe de kerk Egypte haatte, maar al met al waren er toch belangstellenden. Jan liet in ieder geval de moed niet zakken. Op een nacht kreeg hij een droom van een enorm grote tepel die brandde als een zon. Jan wist niet zo goed wat hij hiervan moest denken. Snel probeerde hij de droom te vergeten, maar de nacht erna droomde hij er weer over. Er kwam zachte melk uit de tepel, en begon in de zee te stromen. Het water werd er kristalhelder door. Het was een mooie droom, dat wel, maar wat moest Jan ermee ? Weer probeerde Jan de droom te vergeten. De volgende ochtend was er een brief van Jan, weer van een dominee. Deze dominee vroeg of Jan een boek wilde uitbrengen met deze folders, als een soort gids bij het Eeuwig Evangelie. Ook vroeg de dominee naar meer informatie over het Eeuwig Evangelie. Ook had er iemand op het antwoord-apparaat ingesproken : Sekhmet leeft, Sekhmet leeft, Sekhmet leeft. Jan begon te bidden : 'Hoe nu verder ?' Hij voelde zich een pionier.

Op een avond verscheen Christus aan Jan. Jan zat rechtop in bed, en een lichtende gestalte stond voor hem, steeds dichterbij komende. De gestalte toonde zijn handen, en op beide handpalmen was een lichtende, gloeiende tepel te zien. Uit beide handen stroomde lichtende melk, en Christus goot de melk uit over het hoofd van Jan. Jan proefde van de melk, die een beetje zoet was. Ook smaakte de melk naar honing, en een soort drop of siroop. Opeens verschenen er lichtende, gloeiende lippen rondom de centrums in de handpalmen van Christus, en langzaam werden de handpalmen van Christus erg rood. En Christus sprak : In het paradijs zijn de mond en de voedingsbron één. Door het Rode Gordijn werden zij van elkaar gescheiden. Door Mijn Bloed worden ze weer met elkaar verzoend. Op de handpalmen van Christus verscheen een vreemd soort leer, wat bijna op een schub-achtige vissenhuid leek. 'Ik ga je tot de melk van verzadiging brengen,' zegt Christus. 'Er is alleen verzadiging op het pad van armoede en honger.' Nou, dat Pad kende Jan wel, want dat stond uitvoerig beschreven in de Sorsol, de leer van Sekhmet. Nog steeds stroomde er melk uit de handen van Christus, en weer proefde Jan ervan. Het was als room zo verzadigend. Het scheen op te komen vanuit de diepste putten en krochten van de honger. Het leek wel alsof de melk schuimde en bruiste.

Ineens begon de melk ook uit de handen van Jan te stromen. En ook voelde Jan de melk uit zijn kaken vloeien. En Christus begon voor te lezen vanuit de Inaput, de leer van Bastet. Toen klapte Christus het boek dicht, keek Jan strak aan, en sprak : de materiele wereld is ook een canon. Doorbreek die canon door Mijn delen, en kom tot Mijn materiele wereld. Ineens was Christus omringd met katten. Het waren de Inapala's, de beschermers van de leer van Bastet. Toen sprak Christus over de Weg tot Verzadiging. En er vielen woorden zoals Verlichting, Verzachting en Vastheid. Het leek wel alsof er een lichtende krans om het hoofd van Christus kwam, en het begon te duizelen voor de ogen van Jan. Weer sloeg Christus het boek open, en begon weer voor te lezen vanuit de Inaput. Langzaam gleed Jan in slaap. 'Heer, hoeveel delen of boeken heeft het Eeuwig Evangelie,' mompelde Jan half in slaap. Jezus kwam op zijn bed zitten, en hield zijn

hand vast. 'Er is geen aantals-canon,' zegt Jezus, en vredig zakt Jan dieper in slaap.

Jan kreeg een droom over een geit staande in een struikenbos, roerende in een grote ketel. In die ketel zwemmen vissen, en zodra het in de ketel begint te koken vloeit het over. De vissen vormen een harnas voor Jan, en dan moet Jan over een haag klimmen met dorens als hondenkoppen. Die haag wordt de hondenhaag genoemd. De vissen van het harnas worden gestoken door de hondendorens, en ook Jan. Bebloed komt hij uiteindelijk toch over de haag heen, maar wordt daar aangevallen door een woeste stier. Snel springt Jan weer in de hondenhaag, en de stier duikt Jan achterna, maar wordt door de dorens gestoken, en raakt vast. Nu kan Jan weer uit de hondenhaag komen, en is veilig voor nu. Stapje voor stapje gaat hij verder, maar het wordt heter en heter onder zijn voeten, en hij merkt dat z'n harnas nu ook begint te branden. Weer rent Jan terug naar de hondenhaag voor veiligheid. Maar het vuur komt ook de hondenhaag binnen, en de hondenhaag begint te branden. Jan moet weer helemaal terug, totdat hij bij de geitenketel komt. De stier is inmiddels door de brandende hondenhaag losgekomen, en komt tezamen met het vuur in rap tempo op Jan af. Snel klimt Jan in de ketel, maar ook de stier komt in de ketel. Jan brandt in de ketel, maar ook de stier brandt, en het leer van de stier vermengd zich met het vissenharnas. Dan koelt Jan weer af, en klimt weer uit de ketel. De hondenhaag is verdwenen, en ook het vuur. Jan heeft een nieuw harnas, als het vreemdsoortig schubbig leer wat Jezus in zijn handpalmen had. Er vloeit melk door Jan heen, en hij voelt zich verzadigd.

Dan wordt Jan vredig wakker. Jezus zit nog steeds op zijn bed, en houdt Jan's hand vast. 'Je had de kattenboom al overwonnen,' zei Christus, 'maar nu heb je de hondenhaag overwonnen. Ik zal je vertellen wat de betekenis is. De kattenboom was de canon in al zijn vormen, zoals je al wist, en de hondenhaag was de uitverkiezing in al zijn vormen, voortvloeiende en heendraaiende rondom het calvinisme. Deze werkten met elkaar samen, stelden elkaar veilig, want de canon stelde de woorden, daden en personen op door de uitverkiezing, en zei toen : zo blijft het. Beiden waren ze onderdeel van het Rode Gordijn.'

Was dit wat ze noemden het Egyptische Kruis, waarvan Openbaring zei dat Jezus hier geestelijk aan stierf, en wat ze ook wel het Sebek-kruis noemden, een kruis met dorens dat ook naar binnen groeide, tot in het diepste van ziel en geest, en zelfs tot in de sekhmet en de bastet, om deze delen gesloten te houden, verborgen en afgescheiden ? Jan wilde de ware betekenis van het Rode Gordijn weten. Was dit het Geestelijk Kruis met al z'n konkelende naalden op de ware gelovigen afgestuurd ? Eén ding was zeker : het was een verschrikking, en deze verschrikking zou tot heerlijkheid leiden, volgens het Eeuwig Evangelie. Zou het Eeuwig Evangelie er meer over zeggen ? Jan wilde er alles van weten. Was dit de rode pijl die Australie doorboorde in Jan's droom ? Eén ding was zeker. Er was geen doorgang mogelijk in dit Rode Gordijn. Het Rode Gordijn moest eerst geheel als een pad doorlopen worden, als het Pad van Armoede. Het was een pad van scheuring en verzoening. Een pad van ijs en vuur. Hoe ver was Jan nu ?

Jezus sprak verder over de haaienmuur, die de leer van de eeuwige verdoemenis was. Deze ontstond simpelweg door verloochening van het Eeuwige Kruis. Omdat men zelf dat Eeuwige Reinigingsvuur niet wilde dragen, omdat dat veel te diep ging, werden daarvoor slachtoffers gemaakt : hen die anders geloofden of niet geloofden, en aan het vuur werd een andere draai gegeven, zodat het het vuur van verdoemenis werd ...

eeuwige verdoemenis. Eén van de grootste boosdoeners in het omdraaien van het kruis, de kruisverloochening en de daarop volgende eeuwige verdoemenisleer was het welvaarts-evangelie gebracht door de kerkelijke tollenaren. Zij verloochenden het Franciscaanse pad van armoede. Deze haaienmuur maakte scheiding tussen sekhmet en bastet.

Jan wilde het Franciscaanse pad graag bewandelen. Hij wilde graag geheel afrekenen met het Rode Gordijn, om dieper tot de delen van Christus te komen, en om die delen te verzoenen, want Christus was door dit Rode Gordijn verscheurt. In zekere zin hing Christus nog steeds aan dit kruis. Jan besluit een brief te schrijven aan Peter Satelli, de Amerikaanse profeet, maar al snel krijgt Jan een brief terug. Daarin vertelt Peter Satelli bijna alleen maar over zichzelf, hoe goed het met hem gaat, en dat hij al weer volop in de bediening staat. Aan het einde van de brief staat hoe de Amerikaanse profeet over Jan's openbaringen denkt. Hij kon er niet veel mee, kortom : het was onzin. De man raadde hem aan bevrijding te zoeken. Jan was razend. Hij voelde zich bijna opgelicht. Had deze man hem niet in dit avontuur gestort ? Maar al gauw probeerde Jan zichzelf te sussen. De man had veel volgelingen, verdiende er z'n brood mee, en ... tja, Jan begreep het wel een beetje. Was de vriendschap nu voorbij ? Het was verder wel een vriendelijke en open brief. Er werd geen woord gerept over de tijdelijke terugval van de man. Misschien wilde hij het zo snel mogelijk vergeten. Jan voelde zich een beetje verloren. Hoe wonderlijk sommige van de openbaringen waren, hij voelde zich nu diep alleen, en zelfs bedrogen. Kon hij niet gewoon beter teruggaan naar de kerk, om een normaal, algemeen aanvaard leven te leiden ?

Hoofdstuk 5. Kinderen van Egypte

Als Jan terug zou gaan, dan naar een Franciscaanse kerk, hen die de leer van armoede, oftwel soberheid, omhelsden. Franciscus van Assissi was een monnik die met een hemels principe genaamd 'Vrouwe Armoe' was getrouwd. Hij stond bekend als een groot hervormer. De gemeente waar Jan naartoe ging was nogal Katholiek. Jan vertelde over zijn openbaringen, en daar zeiden ze lachend dat als hij het voor elkaar kon krijgen dat de paus Sekhmet en Bastet heilig zou verklaren, dan was het binnen de kortste keren een wereldreligie. Jan moest wel even lachen. De paus stond volgens hem goed open voor andere religies, en scheen ook soms samen met hen te bidden, maar of het nu allemaal zuivere koffie was ? Bij sommige katholieken had Jan snel aansluiting, omdat ze toch al in heiligen geloofden, en er zelfs toe baden. Jan wilde graag een soort samensmelting zien tussen het katholicisme en het protestantisme. Het calvinisme en luther-gebeuren in de Reformatie was te definitief in zijn ogen. Het kind werd met badwater en al weggeworpen, maar het katholicisme was vroeger erg gevaarlijk met al dat bloedvergiet en straffe op ketterij. Misschien was Jan wel op de brandstapel terecht gekomen met al z'n openbaringen als hij in die tijd geleefd had. De Katholieke Kerk had veel macht, en was gewoon zelfs een soort wettige Rechtbank. De Reformatie was voortgekomen vanuit een grote angst, maar nu moest alles zich nog nuanceren. Net zoals de Exodus voortkwam uit grote angst en onderdrukking, en zich later moest nuanceren. Later verzwagerde Salomo zich met de latere farao, en trouwde met zijn dochter. In die dagen leefde Salomo nog steeds onder Gods goedkeuring, en bad hij zelfs zijn wereldgenoemde gebed om wijsheid. In het vlees en onder de oude bedeling mochten de Joden geen

contact zoeken met de doden. De katholieke kerk leerde dat dit alleen door de Geest kon geschieden. De heiligen waren middelaars tussen hen en Christus. De Reformatorische Kerk kapte veelal uit weerzin tegen het Katholicisme deze telefoondraden weg, en zelfs de Stem van God werd verloochend. Die was alleen nog te vinden in oude boeken, door de canon samengesteld. Terwijl Luther, de oprichter van de Reformatie volgens Jan niet zo was. Volgens Jan geloofde Luther wel in genezing en profetie. Maar de gevestigde kerken hadden veel macht, en deden met Luther wat ze wilden, vooral na zijn dood, toen echt de meest duistere vormen van de Reformatie begonnen op te treden, zoals de Gereformeerde Gemeente, en de verschillende Gereformeerde Bonden, en de Bond binnen de Hervormde Kerk, en nog wat duistere afsplitsingen. Jan probeerde zich de lessen geschiedenis en kerkgeschiedenis te herinneren.

Jan maakte veel vrienden bij de Katholieken. Ze waren charismatischer dan hij dacht, maar misschien was hij wel gewoon in de juiste hoek terechtgekomen. Het pad van armoe brengt ware rijkdom. Ook bezocht hij weleens wat kerken in Belgie. Hier maakte Jan ook wat vrienden. De dagen verschilden. Soms had Jan nog veel last van twijfels en verwarringen, en andere dagen ging het goed. Egypte begon meer en meer op de achtergrond te raken. Het ging Jan niet meer zozeer om namen, maar om de beschrijvingen van de dieptes van het geloof. Ook het Katholicisme was nog bijzaak. Jan hield zich vast aan het pad van armoe, en de rest kon hem wat. Jan maakte alles zo eenvoudig mogelijk, behalve op het pad van armoe. Dat kon hem niet weelderig genoeg zijn. Jan verlustigde zich in de leer.

Op een dag zong een vrouw een lied in de kerk. De vrouw deed Jan denken aan Sekhmet. Na de dienst liep Jan op de vrouw af, en vertelde haar hoe mooi ze dat lied had gezongen. Het was een oud Franciscaans lied over de kracht en de zaligheid van armoede. De vrouw was erg eenvoudig gekleed en had een soort sprei om. Ze had gezongen als een vogel. Het was even alsof Jan alles was vergeten : al zijn theologieen, al zijn ideeen, en al zijn strijd. Hij wilde als het ware alles wel verkopen om deze parel te bezitten : dit prachtige lied. De vrouw gaf Jan een blad mee met de tekst erop, en ook een bandje wat hij thuis kon afspelen. Toen Jan weer was thuisgekomen draaide hij direct het bandje. Hij kon van dit lied geen genoeg krijgen. Het was alsof al de spanning wegzonk, weg ... verdwenen ... Ook was het alsof het Jan allemaal niet meer kon schelen, al het theologische geharrewar ... want de waarheid lag toch altijd weer ergens in het midden .... 'Een beetje van dit, en een beetje van dat ...' Jan wilde zich vrij voelen, een vrij mens. Na een tijdje ging de telefoon. Het was de vrouw die het lied had gezongen. Jan vertelde haar hoe geweldig hij het bandje vond, en de andere liederen die erop stonden waren ook net zo prachtig, en misschien zelfs prachtiger. 'Jan,' zei de vrouw, 'ik ga een reis maken. Ik ga naar Afrika, om daar te getuigen van het Franciscaanse pad van armoede, en daarna ga ik naar Egypte, de parel van de armoede.' Jan kreeg even een kleur toen hij het woord Egypte hoorde ... Diep in zijn hart hield hij nog heel veel van Egypte.

Enkele maanden later kwam er een pakje aan voor Jan. Het waren twee Egyptische beelden, één van Sekhmet, de leeuwinnenvrouw, en één van Bastet, de kattenvrouw. Jan glimlachte, en dacht bij zichzelf : 'Ze blijven me opzoeken .... ze blijven me ... opzoeken.' Ook was er een lange brief bij van de vrouw van het lied, hoe ze het daar had. Ze was inmiddels dus al in Egypte, en aan het eind van de brief schreef ze dat ze had besloten te

blijven. Ze was daar in aanraking gekomen met Franciscaans-Koptische christenen, christenen van Egypte, en die hadden haar gevraagd bij hen te blijven. Ze gaven zulk goed onderwijs, en alles ging hier zoveel dieper. Ze hadden daar een heilige genaamd Sint Antonius, die in de woestijn leefde om de begeertes en slavernijen van het leven te overwinnen. De Egyptische woestijn had hem die zuiverende kracht gegeven. Jan vond de brief erg interessant ... Had hij maar ooit de moed om haar op te zoeken ... maar het leek alsof Jan die moed niet had ... Wilde hij eigenlijk nog wel terug naar Egypte ? Sint Antonius werd ook geplaagd door verschrikkelijke visioenen. Jan wilde eigenlijk het risico niet lopen om weer door zoiets heen te gaan. Het was allemaal zo dubbel ... Jan dacht nog weleens na over Remco ... daar had hij weer geen contact mee sinds een tijdje .... en Jan durfde de drempel niet over, want in welk avontuur zou hij dan weer terecht komen ? Ja, het geloof was Jan een blok aan zijn been. Hij kon niet met, en hij kon niet zonder ... Soms werd er nog weleens in die Franciscaanse kerk gepreekt over hoe zwaar de profeten het hadden. Ze trokken zich vaak terug, en hun leven werd er niet makkelijker op .... maar ... wel rijker .... weelderiger in geest .... Maar Jan had de moed verloren .... als hij nadacht over profetenvervolgingen, het juk van de profeet, en dergelijken, dan kwam het allemaal heel ernstig op hem over. Jan werd er bang van. Wat wilde hij eigenlijk ? En wat kon hij ... wat was zijn draagkracht, zijn vermogen ? Eigenlijk was het geloof in zijn ogen een groot mysterie ... Zou het een mysterie blijven ?

Einde

Het Sebek-Mysterie

Theologische Thriller

1. De scheuring

Hoofstuk 1. De scheuring

Ewald zit in een charismatische gemeente. Vroeger was het een pinkstergemeente, maar het begon meer en meer uit te bloeien tot een charismatische gemeente. Ewald weet niet zo goed wat hij er allemaal van moet denken. Hij voelde zich er veel beter bij toen de gemeente nog als een conservatieve pinkstergemeente functioneerde. Ewald mocht ook wel eens preken, vanwege zijn diepe bijbelkennis en ervaring. Ewald had het niet zo op al dat geprofeteer. Ewald had dat nog nooit gedaan, en zou dat ook niet zo snel doen. Profetie was voor hem meer een zaak van noodgevallen, en niet van dagelijks of wekelijks brood. Ook de oudste voorganger had het niet zo op met de nieuwe veranderingen.

Er waren drie voorgangers in de gemeente. Alhoewel Ewald wel eens had gepredikt was hij geen voorganger. Ewald was diep bevriend met de oudste voorganger. De oudste voorganger was degene die de gemeente heel vroeger had opgericht. Vaak vroeg hij raad aan Ewald.

Op een dag kwam de oudste voorganger bij Ewald op bezoek. 'Ewald, ik moet je even spreken. Het gaat om de gemeente. Ik ben helemaal niet blij met de nieuwe ontwikkelingen. Er wordt nauwelijks nog in de Bijbel gelezen, en alles draait om zogenaamde nieuwe profetieen. Ik heb er een hard hoofd in. Ik vind dat ik moet ingrijpen.' Ewald was het helemaal met de oudste voorganger eens.

Alles ging nogal snel, en al gauw was er een scheuring. De fanatieke charismatici konden vertrekken, en zij zouden een nieuwe gemeente bouwen. De oudste voorganger zou zijn gemeente weer maken tot de gemeente die het was, gewoon een oude conservatieve pinkstergemeente. Ewald was opgelucht. Nu zou er gelukkig weer wat meer uit het Woord gelezen worden. Het vastgelegde Woord was voor Ewald namelijk een rustbaken. In de nieuwe dienst werd alles nog eens grondig uitgelegd. De oudste voorganger wees met zijn vinger in de lucht en zei dat fanatieke profeten en andere fantasten in zijn kerk niet welkom waren. Hij sprak uit dat hij had gehoopt dat ze konden samenwerken. Hij had het lange tijd met hen geprobeerd, maar er kwam volgens hem

steeds meer onrust in zijn gemeente. Ewald knikte.

Na de toespraak die ruim een half uur duurde stond er een bebaarde man achter in de zaal op en begon luid te klappen. Niemand kende de man. Ewald had hem ook hier nog nooit gezien. Toen er ruimte was voor getuigenissen kwam de man naar voren. 'Wat een geweldige gemeente is dit. Ik kom uit Egypte, en ik heb in mijn groep soortgelijke dingen meegemaakt. Er is niks verkeerd met profetie, maar zodra het ons van het pad afbrengt, dan kunnen we er beter mee stoppen.'

Toen kwam de oudste voorganger weer naar voren, en sprak : 'Nou ja, stoppen hoeft natuurlijk niet, maar met mate, en heenwijzend naar de oude paden.' Verder verwelkomde hij de man in de gemeente. Zijn vader was een Egyptenaar, en hij had nooit de kans gehad om hem te spreken. Dit vond hij dus allemaal erg interessant. 'Zeg, vertel ons eens iets over Egypte, en die groep waartoe u behoort of behoorde ?' vroeg de oudste voorganger.

De man met de baard sprak urenlang over Egypte, en over de band tussen het Woord en Egypte, en de aanwezigen luisterden vaak met open mond. Ook de voorgangers vonden het erg interessant. Maar zij hadden niet in de gaten waar de toespraak hen naartoe zou leiden. Toen de dienst na uren was afgelopen wilden velen de man met de baard spreken. Maar deze was snel vertrokken, om nooit meer terug te komen. Een jaar later kwam de oudste voorganger er toevallig achter wat er met hem was gebeurd ... geschept door een auto ... door een dronken automobilist.

Hoofdstuk 2. Gemengde gevoelens

De oudste voorganger was erg verdrietig. Hij besloot speciaal een dienst te wijden aan deze treurig omgekomen vriend. Sindsdien was er altijd een groot respect voor Egypte. De gemeente had wat nare ervaringen met profetie, maar na enige tijd werd er in de diensten toch weer wat kleine ruimte gemaakt voor hen die wilden profeteren. Alle profetieen moesten natuurlijk door de voorgangers en door de gemeente-leden goed getoetst worden, maar de oudste voorganger vond het erg belangrijk dat de gemeente zich zou openstellen naar wat God hen te zeggen had. Tijdens de daartoe ingelaste 'profetische tijd' stond er een man op achter in de zaal, en begon te profeteren. Het waren wat vage en wazige woorden, en men wist niet zo goed wat men er mee aan moest. Dienst na dienst stond de man op om zijn profetische gaven te vertonen. Wat kon die man praten, zeg, maar hij begon wel steeds meer het Woord erbij te betrekken, en daarom lieten de voorgangers het altijd weer toe. De man was altijd een wat stille persoonlijkheid geweest, die zich vaak op de achtergrond begaf, maar wel goed meehielp met de organisatie van het kerk zijn, zoals de afwas, de schoonmaak, het ordenen. Hij was al geruime tijd een helper van de koster. De man bleek ook een Egyptische vader te hebben, net als de oudste voorganger, met het verschil dat de man een erg goed en diep contact had met z'n vader. Z'n ouders waren gescheiden, maar hij zocht hen beiden nog vaak op. Het viel iedereen op dat hij het in zijn profetieen vaak over Egypte had. Dit tot groot genoegen van de oudste voorganger. Ewald was minder onder de indruk. Ewald was bang geworden dat Egypte de plaats zou innemen van het Joodse Volk.

Na een zekere dienst waarin Egypte weer duidelijk op de voorgrond stond wilde Ewald

met de oudste voorganger spreken. 'In alle respect,' zei Ewald toen ze even later in het kamertje van de oudste voorganger zaten : 'Ik heb het niet zo op al die Egyptische profetieen. Ze wijken mij teveel af van de kern. Hebben we niet voor niets een exodus gehad om ons hiervan los te maken ? Niet alleen het hele Egypte-concept stoort mij, maar ook het feit dat alles weer zo profetisch wordt. Kunnen we niet gewoon bij de Bijbel blijven ?' De oudste voorganger knikte direkt. 'Ik denk dat je gelijk hebt, Ewald. Bedankt dat je me daar even op wees. Ik had het zelf niet echt in de gaten, vanwege mijn grote betrokkenheid rondom het verlies van onze Egyptische broeder.'

'Ja, maar wat gaat er nu gebeuren dan ?' vroeg Ewald. 'Ik zal er direkt werk van maken,' zei de oudste voorganger. De diensten daarop werden gehouden zonder de profetische tijd. Niet iedereen voelde zich bij deze verandering op hun gemak, en al snel begonnen er een aantal te morren en te fluisteren. De oudste voorganger wilde eigenlijk een soort compromis sluiten, omdat zijn pinkstergemeente niet per definitie tegen profetie was. Maar Ewald vond : 'Waarom water bij de wijn doen ?' Ewald vond dat profetie, en ook dingen zoals genezing en andere gaven van de Geest behoorden tot het rijtje 'bij uitzondering'. Ewald was lid van de gedachte dat de geestes-uitingen bedoeld waren om de basis van het geloof te leggen. Het behoorde tot het gebied : evangelisatie, om omstanders te overtuigen van het bestaan van God. De daaruit voortvloeiende gemeentes zouden de geestes-uitingen niet meer zo nodig hebben, maar moesten sterk worden in het Woord. Ewald hield niet van al dat zweverig gedoe. 'Met beide benen op de grond blijven,' dat was zijn motto.

Hoofdstuk 3. De gastspreker

Op een dag was er een gastspreker in de gemeente. Deze gastspreker kwam uit een andere pinkstergemeente, en stond bekend als een groot prediker. De preek ging over Genesis, waar er zo lovend over Egypte werd gesproken, waar Jozef onderkoning werd, en waardoor het volk Israel van de hongerdood werd gered. Dit was omdat de farao raadgevende dromen van God had gehad die door Jozef werden uitgelegd. Vanuit die band tussen Israel en Egypte werd ook het zonnelied tot de Egyptische god Aton in de Joodse Heilige Geschriften opgenomen, omdat de God van Israel en Egypte 'Eén' was in veelvuldigheid. Jozef trouwde met een dochter van de priester van de Egyptische god Osiris of zoals hij vaak genoemd werd : On.

In het boek Exodus zien we een heel andere verhouding tussen Israel en Egypte. Er was in die tijd een andere farao aan de macht, waarvan velen denken dat het Ramses was, die de god van het kwaad, Seth, aanbad. Deze farao was bang voor de militaire macht en consequenties van het Volk Israel. Het leidde tot een breuk tussen deze twee volken.

De preek zette de aanwezigen aan het denken, want wat moest hun verhouding nu zijn tot Egypte ? Moesten ze terug gaan naar Genesis, of moesten ze blijven bij Exodus ? Na afloop mochten er vragen gesteld worden, en de prediker kreeg ook deze vraag te horen. Zijn mening was dat Egypte was gevallen, en dat de band tussen Israel en Egypte, ook op het gebied van godsdienst en regering, maar tijdelijk was. De Exodus was een uittocht uit de slavernij en de macht van het gevallen Egypte, dat het vlees voorstelde. Maar toen stond de man op die helper van de koster was, en die ook Egyptisch bloed had, en vroeg : 'Denkt u dat er in de toekomst behoudenis is voor Egypte, en dat Egypte

misschien weer in ere hersteld zou kunnen worden ? Van mijn vader, die Egyptenaar is, hoorde ik dat de Egyptische god Sebek, die voorgesteld wordt als een krokodil, mee zou helpen in de vernietiging van Seth, het kwaad.' Even was het stil. De prediker scheen na te denken. 'Natuurlijk is er behoudenis voor hen die als Egyptenaar tot Christus komen, en daardoor ge-ent worden op de Joodse tak, en dan zal er een nieuw Egypte zijn. Maar wanneer dat zal gebeuren weten wij niet,' sprak de prediker. Maar toen stond Ewald op, en beschuldigde de prediker dat hij probeerde de goden van Egypte op één lijn te zetten met de God van Israel. 'Mijnheer, u maakt uzelf schuldig aan afgoderij. Dat vroeger tijdelijk even de God van Israel ingreep in Egypte had te maken met het feit dat Jozef daar opgesloten zat, maar geenszins was God dezelde als de Egyptische goden. Het was pure noodzaak dat Jozef zich verbond aan het Egyptische huis,' sprak Ewald. 'Voorganger, kunt u dit soort verleiding niet aan de kaak stellen ? Het is bijna gewoon infiltratie.' Maar Ewald werd gesust, en de voorganger maakte een gebaar met z'n handen dat Ewald weer moest gaan zitten. Later hoorde Ewald dat de prediker in de begintijd veel voor de gemeente had betekent, en dat hij een goede naam had in de conservatieve beweging binnen de pinkstergemeentes, zodat ze hem niet zomaar in het openbaar konden aanklagen als zijnde een verleider. En nogmaals werd Ewald erop gewezen dat de man keurig netjes had vermeld dat het tijdelijk was, zoals de band tussen Israel en Egypte in Genesis werd beschreven, en dat men als gemeente moest leven vanuit de beschikkingen van de Exodus, waaruit de rest van Gods Woord was voortgevloeid.

Maar Ewald liet het er niet bij zitten. Juist omdat de gemeente al zo Egyptisch gestemd was, zag hij dit als een extra bedreiging. En wat zou hieruit voortvloeien ? Ewald was er bang voor dat de volgende stap afgoderij zou betekenen, en dat de Egyptische goden in ere zouden worden hersteld, als de delen Gods. Maar zover was het nog niet. De dienst erna was Ewald er niet. Schriftelijk had hij laten weten niet meer deel te willen zijn van deze Egyptische secte, in zijn ogen. Ook wilde hij niet meer op de hoogte gehouden worden van de activiteiten binnen de gemeente.

Hoofdstuk 4. De verschijning

Op een nacht verscheen Jezus aan Ewald. 'Ewald, Ewald, waarom vervolgt gij Mij,' sprak Jezus, en liet hem Zijn bebloedde handen zien. Ewald voelde zich erg ongemakkelijk. 'Waarom vervolgt gij het volk Egypte,' sprak Jezus. 'Maar Heer,' zei Ewald, 'ik doe alleen wat Uw Woord mij opdraagt. Alleen in Genesis zie ik die band met Egypte, maar U heeft altijd al gewaarschuwd tegen afgoderij.' Toen kwam de Heer dichterbij, en liet tussen het bloed de beenderen van Zijn Handen zien. 'Zie je, Ewald, Mijn botten zijn niet gebroken. Kent gij de hemelse namen en hemelse talen ? Ziet dan, Mijn gebeente is Sebek.'

'Maar Heer ?' sprak Ewald, en begon toen luid te roepen, en te smeken tot Jezus Christus van Nazareth, zijn Heer. 'Ik ben het,' sprak Jezus, 'Ik ben het die gij vervolgt.' En Ewald viel op zijn knieen, en begon de duivel te bestraffen. 'Wat is afgoderij, Ewald ?' sprak Jezus luid.

'Ik ben er niet van overtuigd dat jij de Jezus Christus ben die ik ken,' sprak Ewald giftig. 'Als je een duivel ben, bestraf ik je nu.' Maar weer vroeg de verschijning : 'Wat is

afgoderij, Ewald.'

'Afgoderij is je te bezoedelen met andere goden,' sprak Ewald. 'Ik heb niks tegen Egyptenaren, maar ik zal nooit buigen voor hun goden !' riep Ewald.

'Afgoderij is je eigen natie of een bepaalde natie als superieur te beschouwen. Afgoderij is een god van andere goden te onderscheiden om daarmee te zondigen,' sprak de verschijning.

'O ja ?' zei Ewald spottend, 'Mijn God is de Enige, en ik zal niet buigen voor anderen. Ik heb Eén God, als in zuiver monotheisme. Voor mij is afgoderij meergodendom. Alleen door Jezus Christus hebben wij de Ware God leren kennen.'

En weer kwam de verschijning dichterbij. 'Waarom noem je het 'meergodig' ? Waarom niet meerdelig ? Je weet dat God meer delen heeft, en dat kunnen meerdere namen zijn. Is het verkeerd als iemand tot een ander deel van God snelt ? Wat weet jij van de namen van God ?'

'Tja,' zegt Ewald, 'als die Egyptische goden delen zijn van God, leuk verhaal, maar wie zegt mij dat het waar is ? Genesis is verleden tijd. Wij leven in en na Exodus. Wij worden uit Egypte weggeleid. De Egyptenaren hebben geen Jezus Christus in hun godenstelsel, dus daarom vertrouw ik het hele zaakje al niet. Een Evangelie buiten Jezus Christus bestaat er niet, en een kruis hebben ze al helemaal niet.'

'Wie zegt dat ?' vraagt de verschijning. 'Ze spreken een andere taal, maar kunnen die onderdelen dus best hebben. Taal maakt niet zalig, maar het hart, zogezegd : de vertaling. Het hele Christusverhaal is voortgekomen uit de verhalen van Horus, de zonnegod, die al veel ouder is. Ook hij stierf en stond na drie dagen weer op. Waarom zou God Zich maar aan één volk hebben gegeven ? Als je taal afscheidt van vertaling ga je dat denken, en daarom houdt je ook niet zo van profetie, want dat is de vertaling van het Woord van God, en het getuigenis van Christus.'

'Boze geest, ga terug naar de hel,' begint Ewald te roepen. Dag na dag komen de verschijningen terug, en Ewald begint dromen te krijgen over Horus. 'Waar gaat dit naartoe ?' begint Ewald te denken. 'Dit is nog erger dan wat ze in de pinkstergemeente verkondigen. Laat ik maar terug gaan.' En zo gebeurde het. Mokkend maakte Ewald weer voorzichtig contact met zijn oude gemeente, en de dromen en verschijningen worden minder.

Hoofdstuk 5. De exorcist

In de gemeente wordt Ewald een beetje met de nek aangekeken, maar dat doet hem niet zoveel. Als hij maar van die rare verschijningen en dromen zou afkomen. Gelukkig werden de dromen en verschijningen minder, maar Ewald blijft last hebben. Daarom besluit hij op zoek te gaan naar een goede exorcist. Ewald gelooft niet dat een boze geest in een christen kan binnenkomen, maar hij gelooft wel dat een christen door een boze geest onderdrukt kan worden. Diep in zijn hart geeft hij de gemeente de schuld, omdat ze het altijd zo vaak over Egypte moesten hebben. Ewald ziet het als een lichte graad afgoderij, en beseft dat de gemeente op het randje van een grote afgrond staat. Omgang met afgodendienaars kan de deur openen voor boze geesten, maar moet Ewald hen nu echt beschouwen als afgodendienaars ? Hij kan niet weg, ook omdat hij van

binnen aangeklaagd wordt dat die boze verschijningen veroorzaakt werden doordat hij z'n gemeente had verlaten. Is hij een prooi van wolven geworden ? Hij vindt eigenlijk dat hij de voorganger trouw moet blijven, want dan wordt hij zelf ook beschermd. Maar wat als de voorganger nu echt op het afgodische vlak terecht zou komen ? Ewald voert innerlijke strijd. Op een dag heeft hij een afspraak met een bekende exorcist binnen het samenwerkingsverband van pinkergemeenten.

Ewald vertelt van zijn ervaringen, en de exorcist luistert aandachtig. Ewald kent de man nog wel een beetje van een conferentie. De exorcist is één en al oor, en vindt het erg interessant. 'Ewald, wat we nu gaan doen is bidden dat de boze geest zich openbaar zal maken, zodat we hem uit kunnen drijven. Als er dan nog wonden zijn, dan kan de Heilige Geest die genezen,' zegt de exorcist.

'U denkt toch niet dat ik een boze geest heb ?' vraagt Ewald een beetje beledigd. 'Nee,' sust de exorcist, 'het is gewoon een testje om te zien waar en hoe een eventuele boze geest je onderdrukt.' Dit stelt Ewald een beetje gerust. Dan begint het gebed. De exorcist bidt heel lang, en spreekt vervolgens de eventuele boze geest aan. De exorcist spreekt in tongen, en wacht af. Dan begint Ewald wild te bewegen. 'Tarrabarrebedorre,' schreeuwt Ewald. Ewald is zichtbaar in paniek. Dat had hij niet verwacht dat hij gebonden zou zijn door een boze geest. Dit was iets dat charismatici soms 'inwoning' noemden, of in zware gevallen zelfs bezetenheid. Ewald had hier nooit in geloofd. Dat kon alleen maar bij ongelovigen. Was hij wel echt zoals ze dat zeiden 'wederomgeboren' ? Even twijfelde Ewald aan alles, nu zoiets vreemds zich in hem had gemanifesteerd, maar lang nadenken kon Ewald niet, omdat de exorcist de geest begon te ondervragen. 'Kitket, ik ben een geest van ongeloof,' sprak de geest door Ewald heen. 'Waar kom je vandaan ?' vroeg de exorcist. 'Ik laat hen van pinksteren denken dat ze superieur zijn, en dat ze een waterdicht superieur geloof hebben. Ik laat hen Mozes volgen uit het slavenhuis van Egypte, om hen kennis te laten maken met een nieuwe slavernij : de pinkstergemeente. Ik ben Egypte-haat, en om hen tegen Egypte te beveiligen heb ik hun taal tot de superieure laten maken, en hen de vertaling der vertaling laten haten. Ik ben profetie-haat, dat is mijn maat. Wij werken in een groep. Wachtwoorden hebben wij gemaakt, voor onze elite, hen van pinksteren.'

'Ja, stop maar,' zegt de exorcist nors en luid, en begint de geest te bestraffen. 'Je bent een religieuze leugengeest, een wargeest, en je komt er nu uit, in de Naam van Christus die wij dienen.' Maar dan begint de geest te lachen. 'Ik kom er toch niet uit, ik heb namelijk recht, omdat hij zich niet wil bekeren van zijn Egypte-haat, zijn profetie-haat en de daarbij horende superioriteit.' En hoe de exorcist ook bestrafte, bad en ondervroeg, de geest hield voet bij stuk, en ging er niet uit. Ewald voelde zich ellendig. Hij moest er niet aan denken de nacht door te moeten brengen met dit beest in of op z'n lichaam. 'We moeten God bidden om wijsheid,' zei de exorcist. 'Ik ben niet van plan deze geest te geloven. Het zijn leugenaars, en ons geloof is ons wapen. Ewald, je zult in geloof moeten staan. Je moet belijden dat je niks met die geest te maken wilt hebben, en dan in geloof aanvaarden dat je vrij bent.' Ewald kreeg wat boekjes mee over geloof en belijdenis, over het zogenaamde 'claimen', en werd vervolgens naar huis gezonden. Ewald voelde zich gebroken, maar was niet van plan de strijd op te geven.

Hoofdstuk 6. De strijd

Ewald begon gretig de boekjes te lezen, en probeerde door bepaalde geloofs-uitspraken zijn schuddende lichaam tot rust te brengen. Ewald had het niet zo met al dat geloofs-gedoe, alsof je moest werken voor een genezing of bevrijding. Hij geloofde in het conservatieve volbrachte werk van Christus, door genade. Wel geloofde Ewald in het gebed, en het lezen van het Woord. Vooral dat laatste.

Na een tijdje was Ewald zo wanhopig, dat hij besloot het verhaal te vertellen aan de charismatici die indertijd de gemeente waren uitgestuurd. Ze hadden inmiddels hun eigen gemeente opgezet. Ewald kende hen wel. Hij was er nooit zo van onder de indruk, maar nu was het zijn laatste kans. Met lood in zijn schoenen ging hij naar het huis van die charismatische voorganger die vroeger voorganger was bij Ewald in de gemeente. De charismatische voorganger was blij hem te zien. Hij gaf hem een omhelzing. Ewald voelde zich direkt op zijn gemak, misschien ook omdat het een oude kennis van vroeger was. Ewald's lichaam schudde nog steeds een beetje, en begon het verhaal te vertellen. 'Ach, Ewald,' zei de charismatische voorganger, 'ik heb iemand in de gemeente die naast mij ook weleens preekt, en die heeft dit soort varkentjes wel eens eerder gewassen. Laten we hem erbij halen.' Niet lang daarna stopte er een auto voor het huis van de charismatische voorganger. De charismatische voorganger had hem gebeld of hij direkt wilde komen voor een spoedgeval. De man kwam binnen en ging zitten. men zei dat hij een krachtige gave van profetie had. De man begon in zichzelf te bidden, en zachtjes in tongen te spreken. Een tijdje was het stil. Toen begon de man te spreken : 'Ja, Ewald, ik heb een beeld van de Heer. Ik zie jou lopen in Egypte met vraagtekens boven jouw hoofd. Dan stap je een soort boerderij binnen waar een kar staat. In die kar zie je een heleboel dieren die je niet kent. Je begint op die dieren in te hakken, omdat je bang bent dat ze je iets aan zullen doen. Maar de Heer zegt : 'Laat af, en weet dat Ik God ben.'

Ewald was geschokt. Hoe wist die man dat het om Egypte ging ? De charismatische voorganger had alleen verteld dat het om een spoedgeval ging. Ewald voelde zijn geloof instorten, maar was aan de andere kant diep onder de indruk. Vooral toen de man profeteerde : 'Dit zegt de Heer : die vreemde dieren zijn delen van Mij.' Was dit een zuiver Woord van de Heer ? Ewald wist het niet, maar voelde zich erg rustig worden. 'Ja, Mijn Zoon,' sprak de profeet verder, 'Ik heb jouw worstelingen gezien. Je geloof staat op de kop, omdat jouw geloof gezuiverd moet worden. Ik wil jouw de fundamenten laten zien van een kerk die Mijn Aangezicht heeft bespuwd. Ik heb in Mijn kerk geen welgevallen, omdat ze Egypte eenzijdig hebben benaderd. Iets kan voor meerdere dingen symbool staan, en zoals het kruis symbool staat voor dood en overwinning, zo staat Egypte symbool voor slavernij en bevrijding. Het kruis werd door de tegenstander als wapen opgesteld, maar heb ook Ik niet datzelfde kruis als wapen gebruikt ? Zo is dan ook Egypte als het kruis, gebruikt door de tegenstander om te knechten, en door Mij om te bevrijden. En zo is dan ook het Ankh-teken, het Egyptische kruis met het rondje erop als de zon, nog steeds het kruis van de Koptische Christenen, de christenen van Egypte.' Even was het stil. Maar toen ineens manifesteerde de geest zich weer in Ewald, en vloog de profeet aan. 'Kalm,' zei de charismatische voorganger luid, en begon de geest te bestraffen. Maar Ewald rolde al met de profeet over de grond. 'Ik ga je vernietigen !' schreeuwde de geest door Ewald heen. Toen ineens was Ewald in een diepe slaap. De profeet stond op, en ging weer zitten. Ook de charismatische voorganger ging weer zitten. 'God heeft hem in de rust gelegd,' zei de profeet. 'Laten we hem hier maar even liggen.' De charismatische voorganger knikte bezorgd. Samen gingen ze verder met

bidden. Ook de charismatische voorganger was diep geschokt. Was nu dan echt de tijd gekomen dat het Egyptische kruis waaraan de gemeente zo'n lange tijd gehangen had nu ten goede zou worden gebruikt ? Zou na de exodus, de uittocht uit Egypte, nu een intocht komen in het Nieuwe Egypte ? 'Dit waren echt de woorden die ik van God kreeg,' zei de profeet, 'ik heb hier nooit echt over nagedacht.'

'Het klinkt wel logisch,' zei de voorganger, 'en zeer profetisch, en ik ben voor vijvennegentig procent overtuigd, maar ik wil en moet dit profetisch woord gaan toetsen aan de Bijbel. Ik wil meer Bijbelse fundering hebben, en natuurlijk wil ik het bovenal toetsen aan de Geest.' De profeet knikte. 'Ja,' zei de profeet, 'ook ikzelf zal dit voor de zekerheid nog enkele dagen moeten toetsen. Laten we er ook over vasten, ook opdat Ewald geheel vrij zal komen.'

Hoofdstuk 7. De Inodus

De dag erop wordt Ewald wakker in zijn bed. Hij kan zich van het gebeuren niet veel meer herinneren. Wel voelt hij zich anders, en weet hij dat het over Egypte ging. Op straat ziet hij Egyptische kruizen op hoofden van mensen verschijnen. Hij vraagt zich af wat dat betekent. Als hij de profeet opbelt, vertelt deze hem dat mensen om hem heen als het kruis van Egypte zijn, die hem in een bepaalde slavernij en traditie houden, maar dit kruis zal tot zegen worden.

Ewald besluit zich te verdiepen in het Egyptische gedachtengoed, puur als cultuur-interesse. Hij verbaasd zich over de overeenkomsten tussen Israel en Egypte, maar ziet ook dat ze verschillen hebben en elkaar aanvullen. Ewald voelt rust. Deze oude vijand begint meer en meer als vriend te zijn. Op godsdienstig gebied heeft Ewald nog veel tegenzin en bedenkingen en besluit om gewoon onderzoek te doen om de kennis te verrijken, opdat geen enkel vooroordeel hem kan misleiden. Hij herinnert zich Jezus die voor hem stond en hem Zijn beenderen toonde, zeggende : het is Sebek, het gebeente van God. Liggen er in Egypte de schatten van Gods diepere wezen ? Uiteindelijk was de Egyptische wortel zeer duidelijk, en dat begon al bij Abraham, bij Jozef en uiteindelijk bij Mozes, de grondlegger, die een Egyptische prins werd. Het duizelde allemaal voor zijn ogen. De fundamenten liggen in Egypte, en Ewald herinnerde de theologen die zeiden dat het paradijs in Egypte lag. Hadden ze vaker met Egypte te maken gehad dan ze dachten ?

Ewald besloot naar Egypte te gaan. Hij wilde nu echt confronteren datgene wat zijn gedachtenleven en geloofsleven zo overhoop had gegooid. Hij besloot naar de tempel van Horus te gaan, die als een Egyptische heenwijzing naar Jezus Christus was, om daar de nacht door te brengen. Er stonden grote beelden van de god om de tempel heen. Het waren beelden als van een valk. Ewald had van de autoriteiten toestemming gekregen om in een tentje daar de nacht door te brengen. Ewald vertelde hen dat hij een christelijke journalist was. Midden in de nacht hoorde hij gekrijs, en liep uit zijn tent. Een reusachtige valk stond voor hem. Maar deze valk had handen, en deze handen bloedden. 'Sebek is mijn gebeente,' zei de verschijning.

'Mijn Christus bloedt niet meer,' sprak Ewald rustig, 'want alles is volbracht.' Toen sprak de valk : 'Ik heb meerdere delen. Mijn kruis heeft meerdere delen.' Toen vertrok de valk heel rustig. De valk was reusachtig, en verdween door de muren. Ewald wist nog

steeds niet goed wat hij hier nu van moest denken, maar hij wilde het allemaal meemaken voor zijn onderzoek. Hij wilde zelf onderzoeken en ervaren welke plaats Egypte zou hebben in Gods Heilsplan, en misschien zelfs in Gods Identiteit.

De dag erna ging Ewald naar de tempel van Sebek. Weer kwam het gevoel over hem heen alsof hij een afgodendienaar was, of een afgodenzoeker, maar steeds weer prentte hij zich in dat hij een onderzoeker was. Hij hield zich vast aan de tekst : 'Onderzoekt alle dingen, en behoudt het goede.' Daar was hij nu mee bezig, onderzoeken, om het goede te behouden. Maar de aanklachten waren nog niet voorbij. Hij werd aangeklaagd door de tekst : 'Waarmee gij omgaat wordt gij besmet.' Ja, en dan helpt bidden niet zoveel. Toen hij bij de tempel van Sebek was aangekomen omhulde hem een diepe rust. Het was alsof hij hier het paradijs voelde. Of was Sebek de slang van het paradijs ? Nee, Sebek was een krokodil, of een man met een krokodillenkop. Maar de slang in het paradijs had toch eerst benen, voordat hij vervloekt werd en op zijn buik moest gaan om stof te eten ?

Ook hier waren veel beelden. Van God mochten geen beeltenissen gemaakt worden, maar goed, dit was een deel van God, Zijn gebeente. Wat een geheimenis, en wat prachtig, als het allemaal waar zou zijn. Ook hier mocht hij de nacht doorbrengen. Midden in de nacht werd hij wakker, en keek naar het hoge plafond waar grote openingen inzaten. Hij zag de zwartblauwe lucht, en wat raven die daar vlogen. Of waren het geen raven ? Er gebeurde niets, en eigenlijk was Ewald een beetje teleurgesteld. Ook ging hij naar de tempels van andere Egyptische goden voor onderzoek, en hij schreef veel op. Inmiddels was het een dik boekwerk geworden. In sommige tempels of piramides mocht hij niet de nacht doorbrengen. Toen hij thuis was gekomen, na een lange reis terug, zat hij erover te denken om zijn reportage als boek te laten drukken. Natuurlijk werd het een boek met veel vraagtekens, maar het gaf hem uiteindelijk weer wat rust. Hij was niet bang te twijfelen. Het geloof was toch in ieder geval zo iets ongrijpbaars.

In zijn boek beschreef hij ook zijn ervaringen, en dat wat eraan vooraf ging. Hij noemde het boek 'De Inodus,' wat zoiets als de intocht betekende. Het boek sloeg erg aan in de charismatische wereld en pinksterwereld, en was niet alleen bedoeld om Israel en Egypte weer bij elkaar te brengen, maar ook de pinksterwereld en de charismatische wereld. Het boek had dan ook een duidelijke brugfunctie, maar was nog steeds erg neutraal geschreven, en dat was misschien ook wel de reden dat het zo aansloeg. Ook Egyptische christenen vonden in het boek veel van henzelf terug, dat wat ze ooit eens hadden achtergelaten. Veel christenen waren benieuwd over hun Egyptische wortels. Egypte werd in hun beleving steeds meer een belangrijk fundament van hun geloofs-achtergrond, een belangrijke bron waar het allemaal in begon. En ze begonnen te ervaren hoe lief God Egypte had, nog steeds.

Hoofdstuk 8. De muur

Op een nacht werd Ewald wakker. Voor hem stond de geest die hem vroeger vaak lastig viel. 'Ha, ik ben Kitket, ken je me nog ?' Ewald voelde heel duidelijk een muur tussen hem en de geest. Nee, Egypte haatte hij niet meer. Ook achtte hij Egypte niet meer als 'minder' dan Israel, maar besefte, ervoer en geloofde nu dat Egypte een geheime bron van Gods onderdelen was, als een geestelijk kruis, een dieper en rijker kruis dan alleen

maar het materiele kruis. Dit was het kruis wat ook al in het Oude Testament bestond, waaraan Jozef was genageld, en wat hem tot heerlijkheid bracht. Zou Egypte dan weer de voedselschuur zijn voor Israel ? Zou Genesis weer wederkeren als de Inodus ? Het waren dingen waar Ewald veel over nadacht, maar waarop hij maar geen duidelijk antwoord kreeg. Hij hoorde de stem van Kitket niet eens meer, maar was onhuld door de rijkdommen die hij had ontdekt. Plotseling greep hij naar zijn bijbel, die op het nachtkastje lag, en de letters THOTH verschenen erop. Was Thoth niet de god van het archief ? Ewald knipperde met zijn ogen.

Mozes groeide op aan het Egyptisch hof waar hij werd onderwezen. Als hij niet was gered door een Egyptische prinses, dan was er nooit een Mozes geweest, en misschien ook nooit een Bijbel. De invloed van Egypte was dus duidelijk. Mozes had zijn leven aan Egypte te danken. En deze geredde Egyptische prins, de prins van Egypte, had zo'n groot deel van het Woord geschreven, en het huis van God gebouwd, de tabernakel. Ewald had ook wat Egyptische boeken op zijn nachtkastje liggen. Ze begonnen te glimmen. Plotseling stond er een gestalte voor hem. Het was Thoth. 'Ik ben het bloed van Christus, het Woord,' sprak de gestalte. Ewald beefde in zijn bed. Het was alsof zijn bed trilde. 'Wij zijn allen delen van Christus,' sprak de gestalte. 'In Egypte ligt het geheime Woord van God, de vertaling. Daarom : profeteer, profeteer, want dit is het getuigenis van Christus, voor hen die Hem liefhebben.' En toen vaagde de gestalte weg. Ewald wist niet of hij nu net de duivel of God had gezien, maar dat het indrukwekkend was, dat was duidelijk. 'We zien wel,' dacht Ewald, toch wat nuchterder wordend over deze dingen. Hij voelde en wist dat hij beschermd werd.

Hoofdstuk 9. De Sebek-profeet

Er was een groep rondom het boek van Ewald die het allemaal begon uit te werken en tot radicale conclusies kwam, maar Ewald wilde daar niet zoveel van weten. Het boek behoorde volgens hem een vraagteken te zijn, en geen antwoord. Spoedig was er een nieuwe beweging gekomen binnen de pinkstergemeente en de charismatische gemeente, en die groep ging samen. Ze noemden zichzelf Inodus gemeente, Egyptische gemeente, of gewoon Koptische gemeente. Ook kwamen er Bijbelscholen uit die koker, genaamd Egyptische Bijbelschool, Inodus Bijbelschool, Koptische Bijbelschool en nog wat andere namen. Ewald vond hen veel te radicaal, en zelfs de charismatische voorganger en de profeet vonden het te ver gaan. Maar wel ontstonden er enkele lichtere stromingen in die hoek, en daar kon Ewald zich wel in vinden, evenals de charismatische voorganger en de profeet. Veel weerstand was er in ieder geval toch nog wel tegen dit soort groeperingen. Veel voorgangers en dominees spraken over een nieuwe secte, en nog gevaarlijk ook. Ewald vond dit verschrikkelijk overdreven.

Ewald zat samen met de charismatische voorganger en de profeet in een zogenaamde tussengemeente, die zich nog wat neutraler opstelde. Op een dag kwam er een profeet binnen van een streng charismatische gemeente. De man had een baard en begon direkt te profeteren : 'Als jullie niet met deze onzin stoppen, dan zal God Zijn Geest weghalen, en Zijn kandelaar.' Ewald keek de man een beetje vragend aan. 'Hoe weet je dat ?' riep iemand anders naar de man. Maar al snel was de man vertrokken.

In de wat minder neutrale gemeentes van het Egyptische Verband binnen de

pinkstergemeente en de charismatische gemeente begonnen ook strenge profeten op te staan, die zich al snel als oordeelsprofeten ontpopten. Zij zagen de Inodus als noodzakelijk voor de gemeente, en bestempelden hen die zich niet daartoe voegden als 'afvallig'. Ewald zat een beetje tussen twee vuren in.

Nu al de delen van Christus bekend begonnen te worden en ieder weer een andere prioriteit of stokpaardje had, begonnen ook in de Egyptische Verbandsgemeentes steeds meer stromingen te komen, die zich op hun boord ook weer vertakten. Zo waren er Sebeks-gemeentes, en Bastets-gemeentes en zo verder. Ewald hield zich een beetje buiten de boot, maar de streng profetische stromingen binnen die gemeentes begonnen hem wel een beetje te beangstigen. Hij vond hen fanatiekelingen, en zelfs in sommige extreme gevallen sectarisch. Zij stonden in zijn ogen echt in het gevaar om misleid te worden. Sommige groepen waren zo fanatiek dat ze geweld niet schuwden. Ja, het was een tijd waarin het gevaarlijk werd om nog neutraal te zijn, zelfs binnen het Egyptische Verband.

Op een dag kwam er weer een profeet binnen in Ewalds neutrale gemeente. Ditmaal was het een profeet die pro-Egypte was, eentje van de oordeelsprofetische gemeente binnen de zeer grote Sebek-beweging. Al snel begon de Sebek-profeet stoelen en tafels om te gooien, en liep naar voren. Bij de microfoon aangekomen duwde hij de voorganger opzij. Even was het stil, en iedereen luisterde naar hem : 'Geen tijd meer voor neutraliteit, want dat is afgoderij,' bulderde hij. 'Weten jullie dan niet dat het gebeente Gods hard moet zijn om te kunnen blijven staan ? Sebek is koning, het gebeente van Christus, dat aan het kruis niet verbroken werd. Hij dan heeft Seth, het kwaad, verslagen. Maar jullie zijn allemaal volgelingen van Seth. Weten jullie dan niet dat Sebek de lauwen zal uitspuwen ?' Plotseling begon er een vuur te stromen uit zijn hand. Ewald schrok. Had deze man gelijk ? Waren ze te lauw ? Ze waren toch goed op weg ?

Iemand riep : 'Ach, wat, luister niet naar hem, die anti-christ. Het is allemaal nog niet bewezen.' Maar het vuur vloeide op diegene af, en verslond de persoon die deze woorden sprak. Iemand anders zei dat die persoon niet tot de gemeente behoorde, maar tot een behoudende pinkstergemeente, afkerig van het Egyptische Verband. 'Heb ik daar iets mee te maken ?' vroeg de profeet nors. 'Alsof jullie gemeente van het Verband is. Jullie zijn neutralen, en die kan God in Zijn koninkrijk niet gebruiken.' Maar toen stond Ewald op, en zei luid : 'Wij hier zijn mensen open voor Egypte, open voor Sebek, open voor Gods heilsplannen met Egypte en Zijn eventuele Egyptische Identiteit, maar wij willen deze dingen graag onderzoeken. Wij hebben nog twijfels en vraagtekens. Velen onder ons zijn verward, en weten niet wat ze precies moeten doen. Is daar ook ruimte voor ?'

'Oh ja, zeker wel,' zegt de Sebek-profeet, 'daarom zal ik zeer voorzichtig zijn. Maar hen die spelletjes spelen met God zullen het weten.' Toen stapte de Sebek-profeet van de microfoon weg, en was al snel vertrokken.

Hoofdstuk 10. De gebeds-avond

Velen zaten verslagen op hun stoelen. Als het zo moest, dan hoefde het voor hen niet meer. Bang waren ze, voor een nieuw bezoek van een Sebek-profeet. 'Laten we hen gewoon de ruimte geven om te spreken,' stelde iemand voor.

Ewald had diep van binnen een hekel aan zulke arrogante profeten. Ze dachten dat zij altijd gelijk hadden, en dat zij over anderen mochten beslissen, alsof ze God Zelf waren. Ewald had er flink de pest in. Maar wat kon hij tegen zulken doen ? Ze hadden vuur-gaven, of die nu echt waren of van de duivel : vuur is vuur.

Ook hadden ze ijs-gaven. Ze konden anderen met gemak laten bevriezen, tot aan de dood toe. Er werden veel boeken geschreven over zulke gevaarlijke profeten. Velen sloten zich bij zulke profeten aan, alleen uit angst. Ewald besloot om eens te praten met de profeet waarmee hij bevriend was. Maar deze liet weten niets tegen zulke profeten te kunnen doen. Die profeten waren in zijn ogen te sterk. Dat bevreemde en bevreesde Ewald zeer. Als die profetische vriend door God zou worden geleid, dan was er toch geen probleem ? Maar de profeet liet hem weten zelf ook in een geloofsstrijd te zitten, en dat profeten nooit te licht moesten denken over de krachten, machten, en mogelijkheden van andere profeten. De profeet was er nog niet over uit. De profeet besloot zich te vernederen voor God, en te vasten voor een antwoord.

De profeet stelde voor een gebeds-avond te houden bij hem thuis, voor antwoord. De charismatische voorganger zou ook komen. Toen ze met z'n drieen in gebed waren, sprak de profeet : 'En dit zegt de Heer : Ik ben een werk aan het doen. Er moeten vele zuiveringen zijn, opdat Mijn Geheimenissen geopenbaard zullen worden.' Later kreeg de profeet het woord dat ze geen diensten mochten houden, want dat zou de wespen aantrekken. Profeten zouden aangetrokken worden tot de gevestigde ordes om daar de boel overhoop te halen. De drie moesten zich gewoon terugtrekken.

Weer zouden ze deze woorden de komende dagen gaan toetsen, maar al snel zagen ze er wat in. Het zou te gevaarlijk zijn om nog in gemeentes te komen met al die profeten-invasies. Ze besloten om een tijdje in dit huis te blijven om samen te bidden.

Op een nacht verscheen Sebek aan Ewald. Dit was dus het gebeente van Christus, het ongebroken bot. Voor Ewald was het als het dal van de dorre doodsbeenderen. Ineens was het alsof Ewald te drinken kreeg, en de beenderen begonnen recht overeind te komen. 'Bastet !' werd er geroepen. Die kende Ewald wel, dat was de kattengod, ook de god van vruchtbaarheid en kunst ... en ... 'Ik ben het vlees van Christus,' sprak een stem. Een vreemde, wazige gestalte kwam tot Ewald en bedekte de beenderen. Weer was het alsof Ewald te drinken kreeg. 'Verzoen Sebek met Bastet,' fluisterde de stem. Toen kwam Thoth naar voren, en het bloed begon te stromen. Het wezen van vlees en botten begon te bewegen, en ogen begonnen rond te kijken. 'Nu nog Anubis,' sprak een stem. Uit de hemel kwam licht, en kwam over het vlees heen. Nu had het wezen van vlees en botten een stem. Anubis was een zwarte hond of jakhals, of een man met een hondekop, en hij zorgde voor de doden. Hij bracht ze voor de tronen van recht. Weer kwam er licht uit de hemel, en buiten begon het te donderen. Ewald schrok. Wat was dit allemaal ? 'Verzoen hen allemaal,' sprak de stem.

De volgende ochtend vertelde Ewald zijn droom. De profeet knikte, en zei : 'Het kruis is zo diep gegaan dat het de delen van God heeft gescheiden. Nu zullen die delen met elkaar verbonden moeten worden. Dat is een heilige en diepe opdracht. Ook de charismatische voorganger knikte. 'Ik weet het niet,' sprak Ewald. Ewald had zoveel twijfels. Hij voelde zich verscheurd. De charismatische voorganger maakte hem duidelijk dat hij de verscheurdheid van God voelde.

Hoe zouden ze God moeten verzoenen ? Dat was de vraag. De Sebek-profeten wilden veelal niet van verzoening weten. Zij staarden zich bijna blind op Sebek.

Hoofdstuk 11. Het Sebek-kruis

Eén van de nachten daarna had Ewald een andere droom. Een vrouw in de verte zong hem toe. Ze was de was aan het ophangen, maar het voelde aan alsof ze geheel voor hem zong. Ewald kwam dichterbij, maar toen de vrouw hem zag, rende ze van hem weg. 'Zij is de Geest,' sprak een stem. 'De wat ? ...' vroeg Ewald. Ewald begon haar achterna te rennen, maar alles werd zo zacht, dat Ewald op een gegeven moment niet meer vooruit kwam. Hij was als in een moeras gekomen. Daar kwam Sebek, klaar om hem te verwoesten. Waarom wilde Sebek hem verslinden ? 'Hij is de toorn van God, de rechter, maar ook de beschermer, de zachtmoedige, de advocaat, de doorgronder. Het is een heilige verslinding.' Het deed Ewald geen pijn, en hij voelde zich goed, bij dit wezen. Weer zag hij de vrouw, en ging voorzichtig op haar af. Ditmaal bleef ze staan, en nodigde ze hem uit in haar huis. 'Het Sebek-kruis verscheurt en verzoent,' sprak een stem. 'Sebek-kruis ?' dacht Ewald ...

Weer vertelde hij de volgende dag wat hij gedroomd had. Zijn vrienden vonden het een sprekende droom. Met z'n drieen besloten ze op zoek te gaan naar het geheim van die verzoening. Ze zouden hiertoe naar Egypte gaan.

Na een lange reis kwamen ze aan bij de Sebek-tempel. Ze wilden meer weten over het Sebek-kruis, en besloten onderzoek te doen in de tempel, en alles te lezen wat er maar over hem te lezen was. Buiten waren wat priesters een exorcisme aan het doen. Ze droegen een vreemd kruis in de vorm van een Sebek-krokodil. Er stonden ook een aantal tekens op. De drie kwamen dichterbij, en vroegen aan de priesters over het kruis. Eén van de priesters wilde wel even met hen praten. Na een kort gesprek nodigde hij hen uit om mee te komen naar zijn huis. In zijn huis stonden een heleboel Sebek-beelden, groot en klein, en aan de muren hingen enkele Sebek-kruizen. De man was van een conservatief Sebek-priesterschap, en vertelde dat hij ook geruime tijd in een conservatief Sebek-klooster had geleefd. Van hem hadden ze dus niets te vrezen. De man vertelde hen duizenduit over het Sebek-kruis en zijn betekenis. De drie waren één en al oor. Aan het einde van de dag kregen ze een kamer toegewezen op de hogere verdieping, en hier konden ze voorlopig logeren voor het onderzoek. De Sebek-priester was erg gastvrij, en bijna het tegendeel van de Sebek-profeet die ze hadden ontmoet. Ewald had ook een Sebek-beeld op zijn kamer. Het maakte hem rustig. Als materiaal een goddelijk doel had, dan was het gezegend. Ewald was zich bewust van de genezende krachten die uit het beeld kwamen. Ewald kende de tabernakel vanuit de exodus, maar vroeg zich af hoe de tabernakel van de inodus zou zijn. Daar zou dit beeld zeker instaan, omdat het beeld het gebeente van Christus vertegenwoordigde.

Toen ze gingen slapen kreeg Ewald een verschrikkelijke nachtmerrie. Hij moest voor Christus verschijnen. Ewald werd door een norse engel binnengeleid in een reusachtige hal met een reusachtige troon. Ewald voelde zich bijna verdrinken in de atmosfeer. Overal waren grote gevaarlijke vissen hoog rondom de troon die eruit zagen alsof ze hem elk moment konden aanvallen. Wat moest hij tegen zulke vissen beginnen. In de verte zag hij een grote wazige gestalte als een lichtende wolk. Dit was Christus.

Langzaam werd hij door de reusachtige engel naar voren geleid. Christus opende lange stoffige witte boeken, zeer dik, met goudkleurig lichtende bladzijden. Toen opende Christus zijn mond en zijn stem was als teisterend. 'Alles wat gij hebt gedaan is opgetekend,' sprak Christus bijna krijsend. Het was alsof alle boten in Ewald afbrokkelden. 'Ik zal het vonnis optekenen,' vervolgde Christus. Toen kwam in de verte tussen de vissen door een reusachtig lichtende gestalte. Het was Sebek, en hij dreef naar voren. Ewald was opgelucht. Sebek begon voor Ewald te pleiten, en opende boeken met de goede daden van Ewald. Ewald werd hoe langer hoe rustiger. 'Ik zal het vonnis optekenen,' sprak Christus. 'Gij zijt mijn gebeente.' Toen leek het alsof alles zwart werd voor Ewalds ogen, en hij schrok wakker. Het Sebek-beeld maakte hem rustig. 'Alles is in orde,' zei hij tegen zichzelf. Hij zag nu in wat er zou gebeuren als hij Sebek niet zou betrekken in het oordeel over zijn leven. Het eerste gedeelte zonder Sebek was namelijk verschrikkelijk. Ewald begon te roepen tot Sebek en tot het Sebek-kruis, zo hard, dat even later de priester in zijn kamer stond. De priester stelde hem gerust, en zei dat hij hem wel kon helpen. De priester vertelde na het verhaal gehoord te hebben dat hij als koptisch sebek-priester Ewald wel de handen op kon leggen, zodat hij Sebek zou ontvangen, en zijn gaven. De priester begon te bidden. Zijn handen voelden aan als vuur en ijs. 'Sebek, kom met uw vuur in ijs gemengd,' riep de priester, terwijl hij zijn hand op Ewald's hoofd had gelegd. Ewald was als door de bliksem getroffen en kon inademen, zo diep, zoals nooit tevoren. 'Sebek, het is goed,' zei de priester, 'Gij die het gebeente van Christus zijt.'

Rustig ging Ewald weer slapen. Maar na een tijdje ging Ewald rechtop zitten. Er kwam wat bloed uit zijn mond. Hij riep de priester, en die vertelde hem dat dat heel normaal was. Ewald werd namelijk bevrijd en gezuiverd.

Hoofdstuk 12. De arrestatie

De volgende dag waren de vrienden van Ewald een beetje sceptisch. Moest het allemaal zo ver gaan ? En dat bloed uit z'n mond ? Kwamen ze niet gewoon om onderzoek te doen. Maar toen de priester hen vroeg of ze Sebek wilden aanvaarden en ontvangen als het gebeente van Christus twijfelden ze geen moment. De priester legde hen de handen op, en zij begonnen te bidden. Op dat moment kwam er een vrouw binnenrennen, en schreeuwde : 'brand, brand.' Bij de buren was brand uitgebroken. De priester snelde er naartoe, en genas hen van brandwonden, nadat hij de brand had geblust.

Toen de drie weer terug waren in eigen land wilden ze zich aansluiten bij een conservatieve Sebek-gemeente om nog meer te weten te komen, en om misschien wat uit te wisselen. Ze wisten dat het gevaarlijk kon zien met invallen van profeten, die zich steeds meer als de politie begonnen te gedragen, maar ze hadden meer zelfvertrouwen nu ze zelf door Sebek waren aangeraakt. Ze voelden zich nu zelf ook een beetje als advocaat, omdat de extreme Sebek-profeten in hun ogen te wild, roekeloos en radicaal waren. Ze voelden zich duidelijk meer op hun gemak in de conservatieve Sebek-groep.

Al snel werden ze op het podium geroepen om hun ervaringen te vertellen. Tijdens hun getuigenis stond er één van de aanwezigen op. Het was een extreme Sebek-profeet die zich zo ook ontpopte. Hij begon hen uit te schelden, en een vuur begon uit zijn handen te komen. Ewald begon richting het vuur te blazen en bemerkte dat er vuur en ijs uit zijn

eigen mond kwam. De Sebek-profeet schrok, omdat het vuur van Ewald zijn vuur begon te verslinden. 'Het vuur moet vermengd zijn met ijs,' sprak Ewald. 'Zo kun je een ware Sebek-profeet herkennen, en daarmee zul je macht hebben over de valse Sebek-profeten.' De drie begonnen de gemeente te onderwijzen, en daarna riepen ze hen naar voren die Sebek wilden aanvaarden en ontvangen. Een grote stoet kwam naar voren, ook de extreme Sebek-profeet, en zij werden allemaal vervuld door Sebek als het gebeente van Christus.

En zo reisden Ewald en zijn vrienden gemeente na gemeente af om over Sebek en het Sebek-kruis te vertellen, en om de gaven door te geven. Ook werd Ewald uitgenodigd tot de wat extremere Sebek-gemeenten. Maar er waren een aantal Sebek-profeten die geheel niet onder de indruk waren van Ewald's vertoningen, en op een dag zochten ze Ewald op in de gemeente waar hij sprak. Ze kwamen in een busje en schuwden geen geweld. Ze werden weleens Sebek-militairen genoemd, en zij wilden niets liever dan het hele land, en zelfs de hele wereld, onderwerpen aan hun gezag. Ze hadden legerpakken aan en zonnebrillen op, en al snel stonden ze binnen. Er werden schoten gelost, en enkele gemeenteleden vielen op de grond. Uit Ewald's ogen stroomde groen vuurijs, als brandend ijs, om de Sebek-militairen te slaan. Maar een paar militairen waren al bijna bij Ewald aangekomen en grepen hem vast. Het was als bijtend vuur, en een worsteling volgde. 'Verrader,' riepen ze, 'we zullen je vernietigen.' Maar ineens kwam er zoveel kracht in Ewald's handen dat hij ze met één ruk tegen de muur aan slingerde. 'Bij het kruis van Sebek bezweer ik jullie !' riep Ewald. Ze konden zich niet meer bewegen. Inmiddels was er politie binnengekomen, en ook Ewald werd gearresteerd. Ewald werd kwaad, omdat hij in zijn ogen niets had gedaan, maar enkele omstanders vertelden dat hij militairen tegen de muur had geslingerd. 'Zelfverdediging,' zei Ewald. Maar toch moest hij mee. Aangekomen op het politie-bureau werden de agenten zich gewaar van het Sebek-evangelie. Maar de agenten namen Ewald mee naar een cel. Hij moest zich maar voor de rechter verantwoorden.

De rechter begreep heel goed dat het zelfverdediging was, en gunde Ewald recht. De rechter kende de militairistische beweging in de Sebek-orde, en vond hen gevaarlijk genoeg. Hij vroeg zelfs aan Ewald of hij nog bescherming nodig had.

Ewald kon gaan, en zette zijn werk voort. Er waren nog wel vaker relletjes met Sebek-militairen, maar al gauw begonnen ze hem toch te vrezen.

Hoofdstuk 13. Het eiland van Bastet

Niet alleen bij Justitie, maar ook in de politiek kreeg Ewald steeds meer aanzien, en het duurde niet lang of Ewald had een politieke partij opgericht : De CSP, de Conservatieve Sebek Partij. Ewald streefde naar een Conservatief Sebek Politie-orgaan, en naar een Conservatief Sebek Leger-orgaan. Ewald wilde de extreme vormen van Sebek Politiek laten verbieden waar die gevaarlijk werd. Maar er was een nog groter gevaar : daar waar zulke Sebekieten zich met politiek gingen bezighouden. Als tegengif tegen Ewalds hervormingsdrang kwam er een Militairistische Sebek-partij opzetten genaamd het Militairistisch Sebek Verbond, de MSV. De MSV wilde alle vormen van democratie uitbannen, om een strakke dictatuur op te stellen. De MSV zaaide zo'n angst dat men bijna gedwongen werd op hen te stemmen. Er was een theorie dat zij die van een andere

partij waren door de MSV uit de weg geruimd zouden worden. Velen probeerden de partij te verbieden, maar al snel kreeg de partij zoveel stemmen dat ze onmogelijk nog konden verliezen. Men vroeg zich af hoe het kon dat ze zoveel stemmen hadden. Uit het buitenland kwamen leden over om de partij in het land te versterken. Uiteindelijk kwam een buitenlandse partijleider van de MSV aan de macht. Ewald werd tweede, en werd tweede premier. Tijdens een rit naar het politieke bestuur werd er een aanslag op Ewald gepleegd van zo'n groot kaliber dat Ewald het niet overleefde. Snel waren enkele conservatieve Sebek-profeten bij zijn lichaam om het te herbergen. De avond daarop werd een wake gehouden. Ze zouden de hele nacht doorbidden om Ewald op te wekken. Midden in de nacht kreeg een profeet een woord van Sebek dat het zover was. Hij liep op het levenloze lichaam van Ewald af, legde zijn hand op zijn hoofd, en riep : 'Ewald, in de Naam van Sebek, het gebeente van Christus, sta op, door het kruis van Sebek.' Maar er gebeurde niets. Teleurgesteld ging iedereen weer zitten.

Maar toen kwam er een gestalte binnen als een reusachtige kat. Z'n ledematen waren gebogen, en hij sprak : 'Ik ben Bastet, het vlees van Christus,' en hij boog over het lichaam heen, en blies erop. Direkt begon het lichaam te bewegen, en toen blies Bastet adem door de neus van het lichaam, en Ewald begon weer te ademen. 'Laat Bastet verzoend zijn met Sebek,' riep Bastet. 'Gij Sebekieten, komt dan allen tot Mijn eiland in de Rode Zee, want dit was het oorspronkelijke paradijs. En ja, er zijn hier vele bomen met verboden vruchten waarvan gij niet zult eten. Alles zult gij ontleden en een groter getal geven, want alles heeft meerdere delen. Zo zult gij niet meer verslaafd zijn aan een getal.' En de Geest leidde Ewald en zijn groep tot de Rode Zee, en gaf hen een roeischip. En zo leidde de Geest Ewald tot het eiland van Bastet, het vroegere paradijs. En zij zagen daar veel bomen met slangen erin, waarvan zij niet mochten eten. En midden op dat eiland was een tempel van Bastet, met daar omheen vele kloosters. En een priester kwam naar buiten, klaar om hen allen de handen op te leggen. En zij vielen allen onder de kracht.

Ewald schrok wakker. Wat had hij vreemd gedroomd, zeg. Of was het geen droom ? En waar was hij ? Een Bastet-priesteres stond voor hem met een schaal vol fruit. Tegen de muur stond een enorm Bastet-beeld. De priesteres ging op zijn bed zitten en pakte zijn hand. Zijn hand beefde. Hij kreeg een armband om waarvan de uiteinden elkaar niet raakten. 'Dat is de Geb-Noet-Armband,' zei de priesteres. Ewald haalde de armband er weer vanaf. 'Waarom moet ik dat ding dragen ?' De priesteres keek hem doordringend aan, en sprak : 'Opdat je weet dat Christus vele delen heeft. Je moet je niet op één deel blind staren.' Ewald nam wat van het fruit. Zelfs het fruit bestond uit meerdere deeltjes. 'Midden op het eiland, in de tempel van Bastet, daar is de Geb-Noet-Bron, dat is het hart van Christus. Dit hart bestaat uit de lever, Geb, die de aardgod is, en de longen, Noet, die de luchtgodin is. Door het Sebek-kruis werden zij gescheiden, en door het Sebek-kruis worden zij weer verzoend. Ewald nam nog wat fruit. De priesteres leidde hem in de avond naar de tempel, en naar de bron. Dit was een groot vuur, als brandend ijs. Ook lag er fruit tussen. 'Ga in de bron,' zei de priesteres, 'opdat je rein zult zijn. Kom tot het hart van Christus.' Voorzichtig stapte Ewald naar binnen. Een vreemd gevoel maakte zich van hem meester. Het was als een tunnel die onder de aarde leidde. In een open ruimte, als een grote grot, zag hij al z'n vrienden terug. Ze waren blij hem te zien. Ineens hoorden ze een luid gegil. Het was Bastet, en achter Bastet was Anubis. Ook Anubis krijste. Een deur ging achter hen open. 'Kom,' zeiden ze beiden. Ewald en zijn

vrienden gingen door de deur naar binnen. Hier was een poel waar Sebek in lag. 'Ga in de poel,' sprak Bastet. Het zag er een beetje modderig uit, maar al snel lieten enkelen zich in de poel zakken. Ze gingen kopje onder. Niemand wist waar ze terecht zouden komen, maar één voor één volgden ze elkaar. Weer kwamen ze uit op een open plek, waar alles groen was. Ook hier was veel fruit. Het was als een wereld onder de aarde. De zon scheen hier groen licht, en er stonden overal vreemdsoortige bomen. Ewald schepte water uit een groene rivier en begon te drinken. Ook de anderen begonnen te drinken. In de verte kwam een lichtende gestalte aanlopen in prachtig wit. Het was Jezus Christus. 'Mijn delen hebt gij aanvaard, en daarom hebt gij Mij aanvaard,' sprak Jezus. 'Zij die mijn delen niet hebben aanvaard, hebben Mij niet aanvaard.' En Jezus liep naar de groene rivier, waar Hij langzaam in afdaalde, en sprak : 'Volg mij.' En Jezus leidde hen al zwemmend tot een grote zee met veel modderbanken, en tussen de modderbanken op een verhoging stond Sebek. 'Dit dan is de nieuwe ark,' sprak Jezus. En zij klommen allen op de Sebek, en hij begon voort te bewegen.

Einde

De Terugkeer van Canon

Hoofdstuk 1. De helletenen

Het was warm op het schip. Canon voerde zijn mannen aan ... Hij stond te schelden op het dak dichtbij het roer. De stuurman rilde. Op het dek vielen enkele mannen neer. Snel werden zij overboord gegooid. Er waren veel roeiers. Ook stonden er enkele mannen bij de kanonnen. Canon begon te krijsen, en weer vielen een aantal mannen neer. Sommigen waren het dek aan het schrobben. Canon werd hoe langer hoe woester. De roeiers hadden vreemde pakken aan, die door een soort ijzeren tenen vastgeklikt waren. Van die helse tenen kwam een enorme stank. Altijd als Canon zo begon te krijsen werden die helletenen vuurheet. Als de roeiers zouden proberen te ontsnappen, dan zouden de helletenen voor explosies zorgen. Ook Canon zelf droeg een pak met helletenen, maar deze waren als botten van een vreemd skelet. Ook het schip was gemaakt van vreemdsoortige helletenen, en er kwam een enorme helse stank van het schip af. De helletenen vormden ritsen, raders, en allerlei soorten richels waardoor dingen in elkaar geklikt konden worden. De helletenen dienden als de openers en de sluiters op het schip, waardoor dingen bewogen konden worden, en waardoor deuren open en dicht konden.

Vaak hield Canon plundertochten langs de kusten, en maalde de bewoners tot schatten. Daar had Canon speciale maalmolens voor. De slachtoffers werden erin gestopt en werden tot een vreemd mengsel gemaald wat later met een goudlaag werd bedekt. De schatten bracht hij altijd naar zijn eilanden. Hier had hij vele tempels waar de schatten en beelden in werden geplaatst. Ja, Canon was een gehaat man bij de kustbewoners. Maar vele eilandbewoners hadden hem lief. Hij bracht hen altijd vele schatten. Maar op een dag toen Canon merkte dat er niet veel kustbewoners meer over waren begon Canon oorlog te voeren tegen de verschillende eilanden. Canon maakte sieraden van hun botten, en bouwde zijn schip er verder mee uit. Canon werd hierdoor meer en meer de Schrik der Zeeen. Zijn schip werd het schip der kannibalen genoemd.

Een dominee schrikt wakker van z'n droom. Hij had zijn preek de dag ervoor voorbereid en opgeschreven, en vandaag was het zondag. Zijn vrouw slaapt nog. De dominee staat op, en kleedt zich aan. Het is nog vroeg, en de dominee wil nog even zijn preek doornemen, maar hij voelt zich zo ontzettend moe dat hij weer in zijn bed gaat liggen ... Weer zakt de dominee in slaap en droomt verder ...

Ditmaal bevindt de dominee zich op het schip van Canon. Canon begint tegen de dominee te krijsen, en de dominee bemerkt dat hij een vreemd pak aanheeft, ook met ijzeren helletenen. 'Jij gaat vandaag preken,' zegt Canon ... De dominee knikt ongemakkelijk. Canon loopt heel langzaam op hem af, en wrijft over zijn pak heen. Een vreemd gevoel komt over de dominee. De dominee kan zich niet bewegen, maar even later merkt de dominee dat zijn arm vooruit gaat, terwijl het overal op zijn arm begint te klikken. De helletenen beginnen hun werk te doen. 'Zo,' zegt Canon, 'dit even zodat je niet van het boekje afwijkt.' Dan geeft Canon hem een duw, zo hard, dat de dominee over de reling vliegt. En als de dominee dan het water raakt wordt hij wakker. Maar wat is dat ? Niet zijn vrouw ligt naast hem, maar Canon. De dominee geeft een schreeuw, en direkt grijpt Canon hem vast ... 'Weet je nog, je moet vandaag preken.' De dominee begint te zweten. Dan begint de dominee heel verward te schreeuwen, terwijl Canon

hard begint te lachen ... Uit zijn mond stroomt een dunne straal lava. 'Wat wil je nou, dominee,' fluistert Canon .. Maar van de schrik kan de dominee niks zeggen ... De dominee is in een shock ... Dan wordt de dominee echt wakker ... Zijn vrouw slaapt nog ... Weer wil de dominee opstaan om zijn preek voor te bereiden ... Even denkt hij nog terug aan die nare droom als een flits, maar dan kleedt hij zich rustig aan, en wil zijn papieren pakken ... Maar waar zijn die papieren nu ? Ach, de dominee kent het wel uit zijn hoofd.

In de dienst die zondag is het druk. De dominee preekt als vanouds. Er zit een man achter in de kerk met zijn haar geheel voor zijn gezicht. De dominee kijkt zo af en toe naar hem, maar gaat rustig door met spreken ... Dan, na een tijdje buigt de man naar voren, en komt dan weer omhoog, terwijl de haren voor zijn gezicht wegglijden ... De dominee kijkt recht in het gezicht van een skelet. De dominee schrikt hevig, maar probeert zich goed te houden. Hij denkt dat hij het zich verbeeld, en neemt een slok water. Maar de man begint naar voren te lopen, en even later rent hij op de dominee af. De dominee slaakt een gil, en ... wordt weer wakker.

De dominee stapt uit bed, doet haastig zijn kleren aan, en zucht diep ... Snel grijpt hij zijn papieren ... En terwijl hij zijn preek doorleest kalmeert hij ... Maar er staan wel ineens wat vreemde tekens tussen sommige woorden, en sommige woorden zijn geheel verdwenen ... De dominee legt zijn papieren opzij, en zet wat koffie. Na de koffie gaat hij weer verder met lezen, en probeert de vreemde tekens te ontwijken.

In de dienst is het druk. De dominee bestijgt de preekstoel. Dit gaat erg traag. De dominee vertrekt geen spier. Dan begint het donderende geweld van de preekstoel af te komen, en de dominee reageert zich flink af in hemelse taal en wolkerig schriftgebruik. De dominee preekt over de hel. 'Het schip der kannibalen,' zegt de dominee ineens, maar snel herstelt hij zich, en begint flink te hoesten. Dan gaat hij weer verder met zijn preek, en het tweede deel dondert nog erger dan het eerste deel. In liederlijke taal beschrijft de dominee de afschuwelijkheden van de hel die eeuwig duurt voor de zondaar. 'En wij zijn allen schuldig,' roept de dominee bijna kokhalzend, maar hebben in Christus Jezus ... een ... een' Maar verder komt de dominee niet ... 'Canon is hier,' gilt de dominee alsof hij een demoon is, met een heel hoog piepstemmetje ... Sommige mensen vallen flauw, terwijl er een enorm skelet achter de dominee verschijnt. Met een ruk wordt de dominee als een lappen pop van de preekstoel afgesmeten. En dan spreekt Canon verder met een hoog piepstemmetje : 'Zo, gevallen kerk, jullie slaven van mij ... Werken op het schip der kannibalen zullen jullie, tot in eeuwigheid ... Jullie volgen mij inplaats van Gods Geest, dus ik dacht : 'Laat ik eens voor Gods Geest spelen, haha' Dan stapt Canon langzaam van de preekstoel af, in lang gewaad, terwijl er slangen uit zijn gewaad glijden, en op de kerkgangers afglijden. Overal is er gegil, maar de deuren zijn dicht. Niemand kan ontsnappen.

Weer schrikt de dominee wakker. Zijn vrouw is al lange tijd overleden. Waarom droomde hij dat ze weer naast hem lag ? De dominee zit al jaren in de gevangenis, wegens beschuldigingen. De beschuldigingen zijn nooit bewezen, maar toch ... De dominee had weleens gebeden of de duivel of God, wie dan ook, hem uit de gevangenis zou halen, hij zou diegene volgen voor de rest van zijn leven. De dominee had zijn geloof verloren. Hij zou alleen nog geloven in een mogelijke redder, wie dat dan ook wezen mocht ... Dat kon de dominee niet meer schelen ... De dominee zat hier vanwege valse

beschuldigingen van zijn kerkgenoten ... De dominee wilde niks meer met de kerk te maken hebben ...

Hoofdstuk 2. De Ontsnapping

De nacht daarop had de dominee weer een droom. Canon kwam naar hem toe met een kap op zijn schedel, en sprak : 'Als ik jou nu eens uitleid, zul je mij dan volgen en dienen ?' De dominee knikte. De dag daarop kwam er politie bij de dominee in zijn gevangeniskamer. Ze hadden hun hoofd een beetje gebogen : 'Dominee van Essenveld, wij hebben een enorme fout begaan. Wij hebben nu eindelijk de daders gevonden van de feiten waarvoor u veroordeeld bent. U bent onschuldig.'

'Ja, maar ik ben altijd al onschuldig geweest,' zei de dominee nog steeds gekweld. 'En dat hebben we helaas nu pas ingezien,' zei één van de politie-agenten beschaamd. Snel werd de dominee vrijgelaten en kreeg een flinke schade-vergoeding. De dominee ging in een andere plaats wonen, en deed wat hij Canon had beloofd. Elke zondag had de dominee het over de canon. De kerk zat vaak vol, en de dominee deed zijn uiterste best om zo goed mogelijk de leerstellingen van de canon weer te geven ... Maar nog steeds voelde de dominee zich een gevangene ... Na een bepaalde zondagsdienst schoot de dominee vol. Thuisgekomen sprak de dominee tot Canon : 'Ik weet niet of je me hoort, maar ik kan dit niet volhouden. Ik heb je nu toch wel genoeg terugbetaald ?' Maar ineens herinnerde de dominee dat hij Canon beloofde trouw te blijven. 'Ik dank je voor het uitleiden, maar nu moet ik verder op mijn eigen manier,' sprak de dominee. Die nacht had de dominee een afschuwelijke droom van Canon : 'Ik laat je toch niet meer wakker worden,' bulderde Canon ... 'Je zal altijd blijven slapen, ook als je denkt dat je wakker geworden bent ... Je bent voor mij, en er is geen ontsnapping meer. Je bent een gevallen dominee, en het vuur van de hel behoort je toe ...' De dominee viel op zijn knieen, maar kon niet meer opkomen. 'Op mijn schip zul je werken als roeier,' krijste Canon. Ineens begonnen de ijzeren helletenen op het pak van de dominee heel heet te worden, en Canon drukte hem achter een roeispaan. 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg de dominee ... 'Naar Spanje,' krijste Canon ... 'Wat gaan we daar doen ?' vroeg de dominee weer ... 'Dat zul je wel zien,' zei Canon iets rustiger ... 'Roei nu maar ....'

En daar roeide de dominee, tussen al die andere roeiers van Canon ... 'Psst...' fluisterde een roeier naast hem met een vermoeid, vreemd gebruind gezicht ... 'ken je me nog ? We hebben samen op de Theologische Hogeschool gestudeerd ...' De dominee keek eens goed ... 'Frits van Belzen ? Kerel, goed je te zien, maar niet echt op een goede plaats ... Zullen we de benen nemen ?' zei de dominee, terwijl hij weer een sprankje hoop had ... Maar de oude klasgenoot zuchtte diep, en roeide door ... Na een tijdje kwamen ze aan in Spanje ... Hier trok Canon een sinterklaas-pak aan, en de roeiers kregen allemaal zwarte pieten-pakken ... ook de dominee ... Toen vertrok het schip weer, en de dominee wist waar ze nu naartoe zouden gaan ... Canon begon sinterklaasliedjes af te draaien ... 'Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roe ...'

Er werd een schot in de lucht gelost. De dominee werd wakker ... Hij lag in de ziekenafdeling van de gevangenis ... Een man stond bij zijn bed die zijn hoofd schudde ... De dominee kende die man niet ... Wat was er gebeurd ? 'Ik moet naar huis,' brulde de dominee ineens met schuim in zijn mond ... Maar hij merkte dat hij aan riemen vastlag. Ineens merkte de dominee dat hij zoveel kracht had dat hij de riemen kon scheuren, en met één ruk stond hij naast zijn bed met schuim in zijn mond. Overal gingen alarms aan, maar de dominee duwde iedereen opzij. De dominee trapte wat deuren in en stond snel op straat ... 'Ik laat me toch niet door deze onzin leiden ?' zei de dominee in zichzelf, en rende op blote voeten door de straat, op weg naar het bos ... In de verte hoorde hij sinterklaasliedjes ... Het was erg koud ... De dominee kende ergens in het bos een geheime schuilplaats wat nog was overgebleven van de oorlog ... De dominee besloot daar een tijdje te wonen ... Terug kon hij niet meer ... Ze zouden hem weer oppakken ... En dat terwijl de dominee niks had gedaan ... Maar ook hier voelde de dominee zich een gevangene ... En hoe moest hij aan voedsel komen ? In de nacht besloot de dominee naar een oude vriend van hem te gaan, die altijd in zijn onschuld had geloofd ... Daar zou de dominee dan onderduiken ... De oude vriend was blij de dominee te zien ... De dominee vertelde alles aan de oude vriend, ook over de dromen ...

Hoofdstuk 3. De exorcist en de dominee

De oude vriend van de dominee geloofde niet in de canon. Hij zei dat de canon een valstrik was, een gevangenis, en uiteindelijk een slagerij. Door de canon wordt je als een beest ergens voor gefokt ... om een deel te worden van het meubiliair van Canon ... Ja, daar had de dominee min of meer ook over gedroomd. Die oude vriend was een exorcist, en zei dat er een strijd gaande was om de dominee ... De exorcist wilde wel voor de dominee bidden ... En zo gebeurde het. Op een avond besloot de exorcist een kleine bevrijdingsdienst te houden met de dominee, met z'n tweeen. De exorcist begon de geesten van de canon aan te spreken, en gebood hen om hun hekken open te doen.

De exorcist sprak over het Eeuwig Evangelie wat zou komen om de canon te verbreken. Plotseling verscheen er een gestalte voor hen, een soort mannelijk wezen met een gewei. 'Hallo, ik ben Jozef,' zei de verschijning ... 'Ja, en ik ben Napoleon,' zei de exorcist ... 'Wat kom je doen ?' De exorcist knipoogde even naar de dominee ... Hij ging altijd grapsgewijs met de verschijningen om ... Dat gebeurde bij de exorcist wel vaker. Volgens de exorcist was het belangrijk om grapsgewijs met die dingen om te gaan, voor de veiligheid. Jozef begon te glimlachen ... 'Zo, je bent weer terug,' zei de exorcist ... De dominee vroeg zich af wat dat te betekenen had ... Was Jozef eerder aan de exorcist verschenen ? En was het Jozef wel echt ?

'Ik ga jullie helpen in jullie strijd tegen Canon,' zei Jozef ... 'Oh, maar daar hebben we je echt niet bij nodig hoor,' zei de exorcist voor de grap ... 'Ga maar weer naar huis ...' Jozef begon te lachen ... 'Je bent nog voor geen spat veranderd ...'De exorcist draaide zich naar de muur, en wees op een schilderij ... 'Zie, dit heb ik voor je geschilderd,' zei de exorcist. Het schilderij leek als twee druppels water op de verschijning ... 'Ik heb een plan,' zei Jozef ... 'Wij gaan ... naar het schip van Canon ... verslaan het, en maken er een wolkenschip van ... Vinden jullie dat goed ?' De exorcist keek even naar de dominee ... De dominee begon te glimlachen, en zei : 'Afgesproken' ... Toen liet de verschijning hen een heel diep dal zien, met een kruis waaraan hij hing ... Het dal was bijna als een put ... 'Mijn put,' zei Jozef ... En toen wees hij op een wolkenschip in de

lucht ... 'Mijn schip,' zei Jozef ...

Op het schip lag een groot kruis, met een dwarsbalk die aan beide kanten in zeven delen was verdeeld ... Dit zijn de zeven jaren die mijn vader voor Lea heeft gewerkt, en de zeven jaren die hij voor Rachel heeft gewerkt ... Het is het kruis van mijn vader Jakob, om op mijn schip te komen. De dominee en de exorcist gingen samen met Jozef op het liggende kruis zitten, en het kruis begon naar voren te schuiven, terwijl de delen van het kruis werden vastgeklikt aan de boot. Toen bewoog de boot naar voren. Al gauw kwamen ze op het dak terecht waar het roer stond, en keken vooruit in de wolkenzeeen. Ineens begonnen er tweemaal zeven sieraden op het kruis te verschijnen. Het waren de zeven jaren van Lea en de zeven jaren van Rachel. Na een tijdje waren de sieraden uitgegroeid tot vrouwen. Jozef boog voor hen. Het waren de Lokogamen, de sieraden van het kruis. Ook verschenen er tweemaal zeven sieraden op de pakken van de exorcist en de dominee, die in elkaar begonnen te klikken. De vrouwen begonnen een vreemde ladder te vormen waarover de boot zou gaan rijden. De vrouwen werden steeds langer en langer. Aan het einde van de rails was een enorme zon waardoor het schip werd opgeslokt. De Ladder van Jakob was de tong van een torenklok ... De torenklok van Babel, waar God de spraakverwarring had opgesteld, de Grote Onderscheider, zodat God de macht zou hebben, en niet het menselijke. De torenklok begon te draaien, en toen ging de tong aan de andere kant eruit, waarover het Wolkenschip tot een nieuwe wereld kon komen. De exorcist en de dominee keken hun ogen uit.

Hoofdstuk 4. Het vreemde mengsel

Ineens sprong Canon voor hen met een zwaard. 'Geef die jaren van Lea en Rachel aan mij, want het zijn tweemaal zeven eeuwigheden waarin ik mijn slaven laat werken.' Maar ook Jozef greep zijn zwaard en ging tegenover Canon staan, en zei : 'Mijn vader heeft eerlijk die jaren gewerkt voor Rachel en Lea. Ze zijn van hem, en ik heb ze geerfd, en ik geef ze aan wie ik wil. En met deze sleutel plunder ik jouw koninkrijken.' Maar Canon begon te brullen en woest met zijn zwaard te slaan ... 'De Toren van Babel is van mij,' brulde Canon, en duwde Jozef opzij ... 'En dus ook de Jakobsladder die daaruit voortkomt. Niemand komt tot God dan door mij, want ik ben het Woord van God, haha.' Jozef sprong opzij, en schopte tegen Canon's hand aan. Door de schok schoot het zwaard los, en snel ving Jozef het zwaard op. 'Nee, blijf van mijn zwaard af,' riep Canon. 'Daar mag jij niet aankomen. Dat is ten strengste verboden ...' Snel wierp Jozef het zwaard omhoog tot in de torenklok van Babel waar het een wijzer werd. Toen explodeerde Canon, en verdween ... Maar even later was Canon weer terug, en ditmaal met zijn legers ... 'Straf hen,' riep Canon. Maar daar in de verte kwam het kruis van Jozef aan. En ook dit kruis droeg twee maal zeven delen : de zeven jaren van overvloed, en de zeven jaren van honger. In die zeven jaren van overvloed moest Jozef vroeger een voorraad opslaan in schuren, vanwege de zeven jaren van honger die op komst waren. Zo redde hij zowel Egypte als Israel. Ook deze twee maal zeven delen begonnen in sieraden te veranderen, en later in vrouwen. Weer boog Jozef voor de vrouwen. Weer waren het lokogamen, de sieraden van het kruis.

En daar schrok de dominee wakker ... Niks geen gevangenis, niks geen overleden vrouw ... Zijn vrouw lag nog steeds rustig naast hem te slapen ... Maar was de dominee wel echt wakker geworden ? Was de dominee niet gewoon een slaapwandelaar ? Een wezen wat nooit echt wakker kon worden, wat zelfs nooit de kracht heeft gehad om in de

moederschoot te komen om een volwaardig burger van de aarde te worden ... Een wezen dat gedoemd is om in de tussenwereld te leven, de wereld van de geesten, om op zoek te gaan naar een lichaam waarin hij rustig kan dromen ... het lichaam van een echte dominee ... Zij volgen nog steeds Jozef de dromenkoning, die hen over Jakobs Ladder van de ene naar de andere droom brengt ... Hij, hun Redder, die hen steeds doet laten ontsnappen uit een wezen genaamd Canon ... een wezen dat hen verbied te dromen .... een wezen dat hen alles voorkauwt, opdat ze zijn slaven zijn voor eeuwig ... Maar dan komen altijd de lokogamen van Jozef, zijn harem, om zijn volgelingen naar een diepere slaap te brengen ... En zolang Canon weer terugkeert, keren Jozef en de sieraden van zijn kruis ook terug ... Net zolang totdat de kaars van de canon opgebrandt is, en de volgelingen van Jozef over het hek der eeuwen kunnen gaan ... op naar nieuwe dromen ...

Zullen ze dan misschien echt eens wakker worden op aarde ? Een dominee rent naar het ziekenhuis. Zijn vrouw rent achter hem aan ... Gelukkig woont de dominee dichtbij ... Er komt een rood sap uit zijn navel, maar gelukkig is het geen bloed. De dominee kijkt om, en valt op de grond. Even later komen er verplegers vanuit het ziekenhuis met een brancard op de dominee afrennen ... Inmiddels is zijn buik erg opgezwollen, en de dominee begint te kokhalzen. Het lijkt wel alsof er iets in hem leeft dat naar buiten wil komen ...Dan scheurt de buik van de dominee open en een glibberig beest met veel rood doorzichtige tentakels komt tevoorschijn uit de buik, maar ook uit de mond glijden enkele tentakels ... Of zitten er meerdere wezens in de dominee ? De dominee zegt dat hij een vreemde smaak in z'n mond heeft ... Ook zijn voeten zwellen op, en zijn schoenen scheuren open ... Even later ploppen z'n twee ogen naar binnen en komen door zijn mond naar buiten, op de toppen van twee tentakels. Door de buik komen twee wezens naar buiten, en door de mond twee, en ze zijn rood en glibberig, vol tentakels. Het lijken wel spinachtige reuzeninktvissen. Het ziekenhuis is in rep en roer ... Ook uit zijn voeten komen een heleboel van zulke wezens, en ze schijnen steeds groter te worden ... Al snel hebben ze het ziekenhuis en de stad ingenomen ...

'Tik, tik, tik,' voorzichtig tikt de onderwijzeres op het tafeltje van één van haar leerlingen ... 'Wakker worden,' zegt ze zacht en vriendelijk, 'de biologie-les is al afgelopen ... 'Waar was je met je gedachten ?' Alle andere leerlingen zijn al de klas uit ... 'Oh, mevrouw Spiezenga,' zegt de leerling, 'ik heb zo vreemd gedroomd, allemaal dromen achter elkaar, alsof ik heel iemand anders was ...'

'Wil je erover praten ?' vraagt de onderwijzeres vriendelijk ... 'Graag,' zegt de leerling, en vertelt het verhaal ... Tijdens het verhaal wordt de onderwijzeres erg misselijk, en rent naar het toilet waar ze rood sap uitspuugt ... Even later komen er vreemde kleine rode inktvisachtige reptielen uit haar mond ... In paniek belt ze de schoolleiding ... Ook de leerling is op het lawaai afgekomen ... 'Mijn dromen beginnen uit te komen,' gilt de leerling in paniek ... Na enige tijd komt er hulp ... Maar de wezentjes zijn nergens meer te bekennen ... Al gauw is de onderwijzeres weer op krachten ... Niemand gelooft haar, maar zij en de leerling weten wel beter ...

Tik tak, tik tak ... Iemand wordt wakker door het getik van de klok ... Wat heeft die persoon toch vreemd gedroomd ... Alsof hij meerdere persoonlijkheden heeft ... Morgen moet hij op bezoek bij de psychiater ... Hij denkt eraan om ook maar eens dit soort dromen te bespreken ... Het is niet de eerste keer ... Het begon allemaal toen hij besloot

om drugs te gaan gebruiken ... Nu komt hij er niet meer vanaf ... en ook van die vreemde dromen niet ... Maar ja, daar is de psychiater voor ... Misschien verwijzen ze hem wel door naar één of ander afkickcentrum, of naar een centrum voor dromenuitleg ... Of heeft iemand die zo vreemd droomt gewoon een goede exorcist nodig ... Maar ja, die was er in de droom ... Maar daar schiet je nog niks mee op ... Wat hebben we nu aan dromen over een exorcist ...

Bij de psychiater aangekomen vertelt de man het hele verhaal ... inclusief de vreemde dromen in de dromen ... De psychiater vraagt aan de man of hij weleens in een kerk is geweest ... De man knikt .... Eén keer, toen hij eens bij een neefje logeerde ... 'Hmm ...' zei de psychiater ... 'Het zijn namelijk erg godsdienstige dromen ... En de dromen zijn erg helder en diepgaand ... Je zou eerder denken dat theologen dit soort dromen krijgen, maar niet iemand die er eigenlijk helemaal niets vanaf weet ....' Maar dan begint de man te protesteren ... Dat neefje had hem een heleboel over de kerk vertelt, dat daar een piraat woonde genaamd Canon, en dat ...'

'Ja, stop maar,' zegt de psychiater ... 'Nu komt de aap uit de mouw ... Het is duidelijk hoor, mijnheer van Dalen ... U bent gewoon bang gemaakt ...'

'Nee, dat is het niet,' zei de man. 'Ik vond het juist reuze spannend en wilde die piraat in de kerk weleens ontmoeten .... Maar helaas ... Hij was niet thuis ...' De psychiater begint te grinniken ... 'Nou, u heeft in ieder geval een goede humor ... Ik weet niet of dit allemaal in verband staat met de drugs die u gebruikt ... Wat voor soort drugs is het eigenlijk ?'

'Ehm ...' stamelt de man .... 'Het komt uit een potje ... Ik kreeg het eens van iemand ... Ik kan de naam niet vertellen, maar die zei dat het potje nooit op zou raken, en je zou er mooi van gaan dromen ... Rode Vlieg heette dat spul volgens mij ... Het etiket zat er niet meer op, maar hij zei het ... Het is heel glibberig geleiachtig spul met wat droge stukjes erdoorheen als een soort korrels ... Ach, probeert u het zelf eens ... Ik heb het potje bij me ...'

'Nou, mij niet gezien,' zei de psychiater, 'maar laat me dat potje maar eens zien ...' De man aarzelt even en haalt dan het potje tevoorschijn ... Het is een heel klein potje, en de psychiater gelooft er niks van dat het nooit zal opraken ... De psychiater opent het potje en ruikt er even aan ... 'Nou, dat ruikt wel lekker,' zei de psychiater ... 'Weet u van welke stoffen dit spul is gemaakt ?' De man schudt zijn hoofd ... 'Mag ik een beetje van dit spul ter observatie meenemen ?' vraagt de psychiater ... De man schudt zijn hoofd ... 'Nee, en dit blijft allemaal tussen u en mij ...'

'Zoals u wil,' zegt de psychiater, en haalt onopgemerkt een randje van het spul van de rand van het potje weg, en doet de deksel er weer op. Onopgemerkt veegt de psychiater het randje op een plastic plaatje. Nadat de man is vertrokken laat de psychiater het onderzoeken ... Het blijken geen gevaarlijke stoffen te zijn, maar de stoffen zijn wel onbekend ... Ze staan voor een raadsel ... Voordat de psychiater het beseft heeft hij al iets van het spul ingenomen ... Het gebeurde in een onbedacht moment ... De psychiater had even alle controle over zichzelf verloren ... En vanaf toen begon de psychiater ook vreemdsoortige dromen te krijgen ... Over wezens in wezens ... over dromen in dromen ... en over werelden in werelden ... De psychiater hoopte dat het over zou gaan, maar het ging niet over, en de dromen werden steeds religieuzer ... Het werd zo erg dat

op een gegeven moment de psychiater naar een kerk besloot te gaan om het te kunnen verwerken ... De psychiater had een drang om erover te vertellen, maar dan op een puur godsdienstige manier ... De psychiater besloot hals over kop theologie te studeren en belandde zelfs op de preekstoel ... Nu kon hij ongemerkt zijn dromen omzetten in preken ... De kerkmensen vonden het fantastisch hoe de psychiater preekte ... En later begon hij er zelf ook lol in te krijgen ... Hij geloofde er geen barst van, maar het was zijn vak geworden ... En later vond hij het ook niet meer erg om zo te dromen ...

'Pats.' Een vaas viel van het nachtkastje van de dominee ... Had hij niet idioot gedroomd over de psychiater, over drugs, over een exorcist, en dergelijken ? Nou ja, een mens kan raar dromen ... Maar dan was hij weer wel de dominee en dan weer niet ... Hij is toch gewoon dominee ? Of niet ? Of droomt hij dit ook weer ? Maar goed, hij heeft een geheugen van vijvenzestig jaar oud ... Of droomt hij dat ook maar ? Dat is nog maar de vraag ... Misschien is hij wel een dier ... een hond, een poes, of ... Wie zal het zeggen ? En zo gingen de dromen voort ... Canon zat iemand achterna ... Canon dreigde weer eens met hel en verdoemenis ... en van schrik begon er iemand te dromen ... Weg te dromen ... want dit kon toch allemaal niet waar zijn ? Canon kwam weer eens terug, alsof hij Jezus Christus was ... Maar Jozef de Dromenkoning riep hem een halt toe ... want Jozef gebruikte een heel oud kruis, uit het Oude Testament : Het kruis van zijn vader Jakob, en zijn eigen kruis ... Dit waren belangrijke wortels van het kruis van Christus ... En zo stroomde het bloed van Jozef en het bloed van Jakob als een drug om de werken van Canon onschadelijk te maken ... Het kwam uit een vreemd potje ... en het was een vreemd mengsel ...

Einde

Het Ei van Mammon

Korte Theologische Roman

1. De Beeldenstorm

2. Kunst in de Kerk

3. Het Pad der Vertaling

4. Ontmoeting met Jezus

Hoofdstuk 1. De Beeldenstorm

Erik loopt na de kerkdienst naar huis. Hij komt ook nog even langs een andere kerk. Hier staan prachtige beelden in de tuin er omheen. Eriks kerk is protestants, en de kerkdiensten worden in een zaaltje gehouden. Erik zou graag willen dat er wat beelden zouden komen in de zaal, maar de dominee had gezegd dat dat niet kon. Het was door God verboden om beelden te maken. De dominee zei dat de duivel in beelden woonde.

Op weg naar huis komt Erik ook nog even langs het huis van de dominee. Erik is het niet met de dominee eens. Op een dag komen de wijk-ouderlingen van Erik bij hem op bezoek. Hier snijdt Erik het nog eens aan over de beelden, maar hij krijgt een negatief antwoord. 'Erik, daarvoor zul je toch naar de katholieke kerk moeten gaan. Beelden horen gewoon niet bij het protestants geloof.' Maar daar is Erik het niet zo mee eens. In de tabernakel stonden toch ook beelden van aartsengelen ? Het ging niet om gewone beelden, maar om beelden voor de eredienst. Erik's huis stond vol met beelden die met religie hadden te maken. De ouderlingen zeiden er niet zoveel van, maar hij zag hen kijken. 'Wat zijn jullie toch traditioneel en stijfkoppig,' zegt Erik. 'Eerlijk waar, de kerk zou er zo van opfleuren als we wat beelden hadden.' Maar de ouderlingen hielden voet bij stuk. Beelden hoorden niet in de kerk, omdat het Woord van God beelden verbood. Er mochten geen beelden gemaakt worden. Maar Erik vond dat die tekst anders uitgelegd moest worden. God had dat zo geregeld, omdat er zovelen waren die beelden maakten om ze te verafgoden en ermee te zondigen. Het vlees mocht dat natuurlijk nooit, maar door de geest mochten er volgens Erik best beelden gemaakt worden, zoals in de tabernakel gebeurde. Er stonden wel meerdere van dit soort paradoxen in de Bijbel. Als je het zou gebruiken voor zuivere religie, dan was er in Erik's ogen niks mis mee. Hij voelde juist meer verbondenheid met het geestelijke, door de beelden.

Na een tijdje gingen de ouderlingen weer weg. Erik was erg verdrietig. Maar hij vond dat hij uiteindelijk hun mening moest respecteren. Zolang hij in z'n huis die beelden maar mocht houden. Na een tijdje ging de telefoon. Het was de dominee, en deze was flink overstuur. Hij had van de wijk-ouderlingen vernomen dat Erik zoveel religieuze beelden in zijn huis had staan. Volgens de dominee kon dat niet. Erik zou de beelden moeten weg doen, of hij zou niet meer welkom zijn in de kerk. Erik besloot toch voor de dominee te kiezen, en liet de beelden wegdoen.

In de preek daarop werd er gesproken over de beeldenstorm, over het protestantse overwicht op de katholieken, en het daarbij behorende uitruimen van beelden in de kerk. De dominee schreeuwde in de kerk dat Maarten Luther de katholieke tirannie had uitgebannen, en dat de reformatie hun overwinning en bevrijding was. Erik luisterde aandachtig. De dominee had een langer gewaad aan dan anders. Erik legde zich maar bij de woorden neer. Wat kon hij anders ? De dominee zei ook dat vroeger in de

tabernakel beelden stonden van aartsengelen, maar dat de kerk van vandaag geen materiaal meer nodig had om tot God te komen. Jezus Christus was de weg. De dominee waarschuwde ook voor hen die zich teveel vasthielden aan materiaal. Erik voelde zich een beetje aangesproken, maar dacht er verder niet al te veel kwaads over.

Na de dienst kwamen er wat mensen naar Erik toe, om hem te vragen of hij nog steeds die beelden had in huis. Maar Erik liet weten dat alles weg was. Veel woorden maakte hij er niet aan vuil.

De week erop ging de preek weer over beelden, en hun verbinding met materialisme. Erik slikte. Erik was het nog steeds niet met de dominee eens. Er was volgens hem verschil tussen materialisme wat van God afbracht en materialisme wat dichter bij God bracht, als het zogenaamde Goddelijke materialisme. Erik hield van kunst die tot dat doel werkte, zoals religieuze schilderijen en beelden. Dit had niets met geld te maken, of met lust naar rijkdom, maar met nostalgie, het uitdrukken van een verlangen naar God. Wat zou de aarde er mooi uitzien als al het materiaal daartoe gebruikt zou worden. Dan zou de aarde een tempel zijn.

De dominee vond dat ze niet terug moesten naar de kleuterschool. De dominee wilde een zuiver geestelijke gemeente. Ineens stond er een klein kind op. 'Dominee, als materiaal niet belangrijk is, waarom draagt u dan nog kleren, waarom heeft u een microfoon en waarom heeft u een grote dikke bijbel voor u liggen ? Waarom heeft u zelfs nog een huis ?' In de zaal begonnen overal mensen te gniffelen, maar de dominee zei : 'Neem niet meer dan je nodig hebt. Zolang we hier leven hebben we te maken met de vloek van het materialisme. Dit is het domein van de duivel.' Maar toen zei iemand luid : 'Waarom kunt u het niet van twee kanten bekijken : materiaal van God versus materiaal van de duivel ?' Daarop maakte de dominee duidelijk dat ze aan het afwijken waren. Het ging immers om beelden.

Hoofdstuk 2. Kunst in de Kerk

'Kunst is geen materialisme. Kunst is juist het omzeilen van materialisme, door het materiaal te vergeestelijken. Zo kan de Geest in het materiaal gaan leven, en het hervormen en gebruiken tot Gods Eer, en daarop te wijzen, telkens weer,' zegt een ouderling in een vergadering met de dominee. Deze ouderling zou wel willen dat er wat meer kunst in de kerk zou komen. Zo zouden zij die materieel leefden afgeleid kunnen worden, en toch nog door de materie dichter bij God komen, in plaats van door het vleselijke materialisme te worden opgeslokt. Maar de dominee wilde geen compromis sluiten. Hij vond dat God niet afgebeeld mocht worden. 'De kunst kan geen beschrijving geven van God en de hemel. Dat zou een belediging tot God zijn.'

Die nacht kreeg de dominee een droom. 'Au, mijn handen branden. Kan ik Mijn aarde aanraken of niet ? Je hebt alles zo geestelijk gemaakt, de zogenaamde scheiding tussen geest en lichaam. Je drijft de Geest gewoon weg, zodat boze geesten de aarde in bezit kunnen houden. Snap je dan niet dat Geest en Materie samen moeten gaan, en dat er dan niks mis mee is ?' sprak een stem. Waarop de dominee zei : 'We zijn geen kinderen meer. We hebben de Oud-Testamentische afbeeldingen niet meer nodig. Dat was een noodplan. Wij zijn toe aan het echte.' Maar toen sprak de stem : 'En het echte is hier. God, het geestelijke, zal meer en meer vleesworden, materialiseren zogezegd. Zo zal de

materie gezuiverd worden, en zullen er geen verkeerde dingen meer mee gedaan worden.'

Maar de dominee was niet onder de indruk. De dominee geloofde niet in dromen van de Heer. Dat was voor vroeger. Voor de dominee was alleen het Woord belangrijk.

De nacht daarop kreeg hij weer een droom, waarin een stem tot hem sprak : 'Is de Bijbel dan niet materieel, als het vleesgeworden Woord ?' Waarop de dominee zei : 'Letters is als lucht. Ze geven geen vorm of beeltenis door, alleen maar informatie en betekenis. Je kunt door het woord natuurlijk dingen uitbeelden, maar dat is wat anders dan materieel vastleggen. Dat zou een gevangenis zijn, want stof is dood, en verandert niet.'

'Wie zegt dat ?' zegt de stem. 'Kan stof niet groeien ? Kijk naar je lichaam, kijk naar een boom. En waarom zouden dingen moeten veranderen ? Het Woord verandert toch ook niet ? Wel kan de betekenis veranderen, in de zin van zich verdiepen.' Maar de dominee probeerde de stem te ontwijken om verder te slapen. Maar de stem begon meer en meer te gillen. 'Au, luister dan toch eens, ik brand, ik brand. Waarom heb je gedaan wat je hebt gedaan ? Ben jij dan niet materieel ? Je hebt van Jezus Christus een wachtwoord gemaakt, een stuk materie, als een sleutel tot zaligheid. Het is taal-materialisme waar je schuldig aan bent. Je bent een materialist. De betekenis van Jezus ben je hierdoor kwijtgeraakt. Je staart je blind op een paar woordjes, en een paar al dan niet geschiedkundig of verhalend vastgelegde feitjes, daadjes, en klaar is jouw Jezus Christusje, jouw sleuteltje tot de hemel. Vuile geschiedenis-materialist. Je hebt Jezus Christus opgezet, als een vogeltje of vos opgezet, in jouw vuile boshuisje. Loeder dat je er bent. Alle andere talen, culturen en uitingen moeten in jouw zelfgemaakte helletje branden, zoals ook ik.' Maar de dominee droomde lekker door. Maar het gillen van de stem werd harder en harder, en plotseling hoorde de dominee een kat buiten krijsen als een baby. De dominee was wakker geschrokken, en liep naar het raam. Buiten zag hij twee katten vechten. 'Zeg, houd daar eens mee op,' bulderde de dominee door het raam.

'Waarom ben ik nou weer een taal-materialist ?' dacht de dominee bij zichzelf. 'Wat heb ik toch weer vreemd gedroomd.' Buiten ging het gevecht nog steeds door, en de dominee besloot naar buiten te gaan. Snel probeerde hij de katten uit elkaar te krijgen, maar een zwarte kat sprong op de dominee af, en begon te krabben, te bijten en te blazen. Snel ging de dominee naar binnen, maar de kat zat nog steeds aan hem vast. Na een tijdje had de dominee de kat losgekregen en gaf het dier wat melk. De dominee dacht nog steeds na over de droom. Dus hij was meer materialist dan hij dacht ? De dominee kon het bijna niet geloven. Als er iemand niet materialistisch was, dan was hij dat wel. Hij preekte altijd fel tegen het materialisme. Maar blijkbaar waren er veel meer vormen van materialisme, waar de dominee nog geen weet van had.

Hoofdstuk 3. Het Pad der Vertaling

De dag daarop was er weer een vergadering. De dominee vertelde wat hij gedroomd had, en lachte er een beetje om. Hij nam het niet al te serieus. Ook vertelde hij over het kattengevecht. De ouderlingen gniffelden een beetje. Gelukkig had de dominee nog wel wat humor. Toen nam één van de ouderlingen het woord. Hij begon over de doop, het doopvat, het avondmaal, en nog wat tradities die tot de liturgie behoorden. Hij vroeg of ze dat niet konden uitbreiden. Maar de dominee wilde er niets van weten. Het ging om

heilige sacramenten waar niets aan veranderd mocht worden. 'Nou,' zei de ouderling, 'u bent inderdaad een traditie-materialist.' Maar de dominee hield voet bij stuk. Hij kon die sacramenten gewoon niet veranderen. Daartoe was hij niet gemachtigd, en hij zou onherroepelijk last krijgen met de Bond. De dominee was altijd erg stram en strak als het om traditie ging. De dominee kon niet tegen veranderingen. Hij besefte dat hij op dat punt misschien wel erg materialistisch was, maar dat zag hij dan als iets van de Heilige Geest, een soort van heilig materialisme. De dominee zag in dat de medaille inderdaad twee kanten had. De dominee was erg trots op zichzelf.

Op een dag kreeg hij een telefoontje van de Bond. Ze hadden vernomen dat hij stemmen hoorde, naar duiveltjes luisterde. De dominee voelde zich verraden door zijn ouderlingen. De Bond zei dat ze het niet hadden op zomaar een stemmetje, maar de dominee probeerde duidelijk te maken dat het om een droom ging, en dat hij het niet met zo'n stemmetje eens was. Maar de Bond was niet om te praten. Volgens de Bond kon de dominee het niet maken om over dit soort dingen te praten tijdens een vergadering. Een dominee hoort zijn reputatie ongeschend te houden. Het zou het vertrouwen in gevaar brengen. De Bond zou met direkte ingang de dominee ontslaan.

Gelukkig bleven de meesten trouw aan de dominee, en konden de diensten gewoon voortgezet worden. Maar de kerk behoorde niet meer tot de Bond. Eigenlijk was dit voor de dominee een last minder. Het begon men op te vallen dat de dominee steeds luchtiger begon te preken. En op een zondag stonden er zelfs beelden in de kerkzaal. Ook Erik mocht weer beelden in huis hebben, en na een tijdje hadden meerderen beelden in huis. Maar op een dag gebeurde er iets vreselijks. Tijdens de dienst kwamen wat mannen in zwarte pakken binnen, die de beelden begonnen stuk te slaan en omver te werpen.

In de nacht kreeg de dominee weer een droom : 'Materialistische boer,' zei een stemmetje. 'Wij zien alleen maar beelden van jouw eigen religie, alsof de onze er niet toe doet.' Waarop de dominee zei : 'Maar wie zijn jullie dan, en wat heb ik met andere religies te maken ?' Toen zei het stemmetje : 'Zie je nu wel dat je een taal-materialist bent. Religies van een andere taal met andere persoonlijke naamwoorden zijn niet welkom. Je hebt je kerktaaltje als een vogeltje opgezet. Ik brand nog steeds, alhoewel het iets beter gaat.'

'Maar wie ben je dan ?' vroeg de dominee. 'Ach,' zei het stemmetje, 'dat wil je toch niet weten. Het gaat jouw alleen maar om jouw oude vertrouwde persoonlijke naamwoorden. Je hebt maar een eng wereldje.' En hoe de dominee ook probeerde, het stemmetje wilde niet zeggen waar het vandaan kwam. 'Ach,' zei de dominee, 'misschien ben je wel een duiveltje, maar misschien wil je mij eens vertellen hoe ik kan maken dat je niet meer brandt.'

'DAAR WAAR DE HEILIGE GEEST IN DE KERK NIET KAN SPREKEN DAAR SPREEKT DE HEILIGE GEEST DOOR ANDERE RELIGIES !' bulderde het stemmetje. 'Snap dat dan eens.' De dominee rolde bijna uit zijn bed. 'Dove kwartel,' ging het stemmetje verder. 'En denk je dat het in een andere taal nog steeds hetzelfde heet ? De Heilige Geest kan door elke god werken als het moet, als Hij maar tot zijn doel komt. Daarom heeft elke god of godin een goed deel en een slecht deel. Weer gaat het erom : aanbidt je ze in Geest of vlees, in Heiligheid of onreinheid, in Waarheid of leugen.' De dominee begint hardop te lachen. 'Dus denk je dat ik vanaf nu ook Ganesha, de

olifantengod uit India moet aanbidden, omdat de Heilige Geest Zich ook daardoor manifesteert ?'

'Toe nou,' zegt het stemmetje, 'probeer het eens te nuanceren. Het is allemaal erg gevaarlijk, maar probeer alsjeblieft te beseffen dat afgoderij niet zozeer met namen of culturen heeft te maken, maar met zonden zoals superieuriteit, racisme, het offeren van dieren, etcetera.' De dominee begint nog harder te lachen, en bestraft de geest van afgoderij. 'Eerlijk, ik heb dit nog nooit gedaan als dominee, maar ik denk nu toch dat ik door zo'n geest wordt lastiggevallen, en ik denk dat ... jij die geest bent,' zegt de dominee kalm.

'Dus al die mensen die zeggen dat Jezus de enige weg is zijn misleid ? Nu is ook Boeddha ineens de weg, de Khrishna, en misschien wel Ah Puch van de Maya's ? Ga toch weg !' zegt de dominee, steeds kalmer wordend. Hij is er nu zeker van dat hij bezoek heeft van een ware vorst der duisternis, misschien wel één van satans generaals.

'Nuanceer het nou eens,' zegt het stemmetje, 'natuurlijk is Jezus de enige weg, omdat de taal op zichzelf natuurlijk niet liegt. Het heeft een diepe betekenis. Maar als je dan een andere taal tegenkomt, zul je die betekenis ergens terugvinden met natuurlijk weer andere woorden. De Bijbel is een symbolisch boek, een boek van diepe betekenis, en geen taalboek. De Bijbel is meer een vertaling dan een taal. Maar ook die vertaling zal weer vertaald moeten worden. Zo zul je dus op je geestelijke pelgrimsreis door het boek moeten komen tot de DIEPSTE VERTALING, de vertaling van de vertaling van de vertaling, enzovoorts. Daar waar pelgrims blijven steken op het pad der vertaling, daar ontstaan de oorlogen, de koppige kerken, enzo. Natuurlijk begin je met één taal, en die taal mag je ook spreken. Het is maar net vanuit welke kant je het allemaal bekijkt, welke taal je spreekt, en hoe je de dingen vertaalt. Zuivere vertaling komt voort uit de diepste vertaling. Dit is de reis van de apostel die als eerste bruggen slaat tussen gemeentes, en daarna tussen religies. Hij heeft de paden van de Heilige Geest ook gevolgd in andere religies, daar waar de Geest Gods in de kerk en de traditie niet kon spreken. Dit proces noemen we : 'parelduiken'. Dit is heel gevaarlijk, want als je dit niet doet vanuit een goede basis en met duidelijke regels, dan kun je door een gevaarlijke vis gegrepen worden.'

'Ja, ja,' zegt de dominee, 'je denkt toch zeker niet dat ik m'n tijd hiermee verdoe ?'

'Oh, dus ik moet maar branden ?' vraagt het stemmetje. 'Weet je dan niet dat de Heilige Geest inderdaad weggestuurd kan worden, uitgedoofd kan worden, en bedroefd kan worden ? Waar denk je dat de Heilige Geest dan naartoe gaat ? De Heilige Geest kijkt niet naar de taal van wezens, maar naar hun hart. Kan Hem het wat schelen hoe je het allemaal noemt. Het gaat erom waar je het over hebt. Dus kerel, ik zou me maar eens open stellen als ik jou was. De Bijbel zegt dat de Heilige Geest uit meerdere delen bestaat, meerdere Geesten, en zij worden aangesteld boven de talen en de godsdiensten om daar doorheen te werken zoveel als ze kunnen. Ik ben daar Eén van, beste kerel.'

'Je moet niet zo zwart, wit zijn,' zegt het stemmetje vervolgens, 'niet zomaar direkt met de botte bijl alles platwalzen wat 'anders' is.'

De dominee is er niet erg van onder de indruk, maar op een dag komt de dominee thuis terwijl hij het gevoel heeft alsof hij van binnen brandt. Plotseling hoort hij een stem. 'Je kunt niet anders. Ik ben in je. Ik ben de Heilige Geest die jij verkondigt, die jij beschouwt als de jouwe. Ik ben de brandende, verbrand door de kerk, de koppige kerk. Je neemt me helemaal, of helemaal niet. Je voelt mijn verbrandingen.' De dominee gaat op zijn stoel zitten en begint te bidden. Het vuur blijft branden, en de dominee voelt zich niet goed, en besluit naar bed te gaan. Maar het branden wordt erger en erger, en ten slotte roept de dominee het uit tot God. 'Integreer je nu met de Geest van God boven de andere volken, want anders zal Ik je wegnemen,' zegt een stem. Maar de dominee denkt dat hij door een geest van de dood wordt aangevallen. Dan raakt de dominee bewusteloos, en ziet in de verte Jezus staan. Zijn ene arm is beschreven met de letters INDIA, en op zijn andere arm staat met grote letters EGYPTE. Ook op andere lichaamsdelen staan grote namen geschreven, zoals AFRIKA, en AMERIKA. En Jezus spreekt : 'Ik zal vleesworden op aarde. Kies dan heden wie gij dienen zult.' En de dominee begon tot Jezus te roepen, terwijl Jezus andere gezichten en andere kleuren begon te krijgen. De dominee schrok en deed een stap achteruit. 'Aanbidt je nog steeds de materie, dominee ? De huidskleur, de taal ? Is dat allemaal dan zo belangrijk ? Ben Ik niet belangrijker ?' sprak Jezus. 'Ik zal je naar aarde terugzenden, en jij zult de taal, de huidskleur, de oorlog gaan verklaren.' Plotseling wordt de dominee wakker, en merkt dat het branden verdwenen is. Direkt gaat hij aan de slag en al snel staat de kerk vol met beelden van verschillende religies die Gods Plan en Identiteit uitbeelden. Natuurlijk kiest de dominee ze zorgvuldig uit, zodat ze de heilige betekenissen in zuiverheid uitbeelden. In de Bijbel zijn er ook hier en daar wat legale verbindingen met andere culturen en hun opperwezens, om de betekenissen van God te ondersteunen en te versterken. De gemeenteleden krijgen duidelijke uitleg, opdat ze niet aan hun lot worden overgelaten. De puzzel moet zorgvuldig gelegd worden, en de puzzelstukjes moeten goed passen.

Einde

Het

Roodborstje

De dominee was bij hem gekomen. Ze gingen beiden een film kijken over de zee. Hij kon goed met de dominee opschieten. Vroeger had de dominee een groot schip gehad, voor zendingswerk. De film over de zee ging over de Bermuda driehoek, over mysterieuze verdwijningen. De dominee had het over Izebel, hoe zij naar de profeten was uitgezonden om hen te vervolgen, en over hoe die profeten zich moesten verbergen en niet meer wilden leven. Hij bracht dit op een hele interessante manier in verband met de Bermuda driehoek. De dominee moest hem een beetje opbeuren, want hij lag in een scheiding, en zijn vrouw probeerde van alles om het leven zuur te maken. "Alles wat Izebel wil is jouw schedel, maar jij hebt de wonderen van de natuur," zei de dominee.

Hij zou zelf wel willen vertrekken in de Bermuda driehoek. Misschien had hij dan een beter leven, maar de dominee zei dat hij er dwars doorheen moest, en dat dat juist de Bermuda driehoek was. Alles had een bedoeling volgens de dominee, maar dat kon hij op het moment niet zien.

"Izebel op haar hoge paard, die je kinderen aan een ketting houdt om ze tegen jou te gebruiken," zei de dominee, "maar het heeft ook een dualiteit. Izebel is slechts een kaleidoscopisch verhaal, want ze strijd ook tegen de klauwen van religie. Ook jij bent een Izebel, als een zeebel, als zeeschuim, om los te komen op de golven van de ketenen van religie. Alles heeft een dubbele kant."

Hij knikte naar de dominee.

"Het gaat om de wonderen van de natuur," zei de dominee, "niet wat mensen er van hebben gemaakt."

De dominee kon het altijd zo mooi vertellen. "Kun je Izebel ook van een nog andere kant bekijken ?" vroeg hij.

"Izebel is een duister schaakbord in de kerk," zei de dominee. "Vaak laten ze het maar van één kant zien. Izebel was natuurlijk een grote vorstin die van religieuze extremisten te horen keeg dat haar godinnen afgoden waren. In ieder geval is het verhaal symbolisch en kan vanuit verschillende kanten uitgelegd worden. In sommige tradities is Izebel zelf een godin en strijdt tegen de kwade machten van de tirannie van religie, maar dat is een lang verhaal, en dat zit niet simpel in elkaar."

"Ik begrijp het," zei hij. Hij voelde zich nog steeds depressief, ondanks dat de dominee er was en ze samen een film hadden gekeken. De dominee kwam hem vaak opzoeken. De dominee zelf had zijn vrouw verloren door kanker. Ook dat was een soort Bermuda driehoek. Zo hadden ze veel steun aan elkaar.

Als hij aan de dominee dacht moest hij altijd ook direct aan zijn kinderen denken die zonder moeder moesten opgroeien. Dat maakte soms zijn depressie nog wel erger. Hij was erg betrokken bij die kinderen.

Het leek wel alsof Izebel cirkels aan het maken was op de ramen, alsof ze aandacht wilde scheppen voor alles wat de kerk zo lang verborgen had gehouden. De dominee zei ook dat er heel veel met de vertalingen was geknoeid. De dominee stond als het ware tussen kerk en mens in.

Het was alsof Izebel bellen blies, zeepbellen. Ze liet zien dat alles een cyclus was, en draaiende, als

caleidoscopisch. In die cirkel zat het geheim verborgen. Vroeger had hij al zulke sprookjesachtige ideeën over Izebel, en hij herinnerde hoe de kleine zeemeermin in een zeepbel veranderde, in zeeschuim, omdat ze haarzelf niet duidelijk kon maken, niet kon spreken. Ze was als achter glas. En zo ging alles wat te zwak was om werkelijkheid te worden achter glas, om verdraaid te worden door de grote massa's. Grote massa's mensen, grote massa's leugenaars, als kannibalen.

Izebel is het zeeschuim wat wij worden, wat anderen van ons maken. Anderen denken voor ons, en vullen alles voor ons in, en zo sterven wij onbegrepen en verkeerd begrepen.

Als een roodborstje tikt zij op het raam, op zoek naar haar Elia. Zouden die twee bij elkaar horen ? Dat zou zo mooi zijn. Het is een onbegrepen en verkeerd begrepen, misvertaald verhaal, door mensen die de talen, de culturen en de etymologie, de taalgeschiedenis, niet kennen.

Was Izebel oorspronkelijk een sprookje ? En wat is er van haar geworden ?

Als een roodborstje tikt zij op het raam. Elia doet het raam open, en voedt het beestje. Zo gaat dat iedere dag. Elia en Izebel leven samen in een huisje diep in het bos. Niemand weet waar ze zijn en wat ze doen, en daarom verzinnen ze verhalen over hen, en die verhalen worden doorverteld en blijven veranderen totdat er echt helemaal niets meer van klopt. Of toch ? Van verhalen leeft men. Symboliek is een kunst, als een bijzonder medicijn.

Het roodborstje tikt op het raam. Het heeft wat bijzonder kruid meegebracht voor Elia. Elia draait aan zijn orakel, en voorspelt dan de toekomst door het bijzondere kruid en het orakel : allemaal mooie dromen, mooie inzichten, dieper en dieper, want zijn roodborstje is teruggekomen.

Het Roodborstje van Jezus

Jezus had een Roodborstje genaamd Judas,
En als Judas bij Jezus op het raam tikte,
Dan werd het de volgende dag in de kranten gedrukt,
Dat Judas Jezus had doodgeschoten,
Zo kwamen die oplichters en bandieten aan hun geld.

Jezus had een Roodborstje genaamd Judas,
Elke dag kwam het Roodborstje aan zijn raam,

Dan tikte het met zijn snaveltje erop,
Maar de dieven stalen het verhaal en maakten er iets heel anders van,
En verkochten het aan de drugsbaronnen,
Die het volk om zeep hielpen

Jezus had een Roodborstje genaamd Judas,
Maar niemand luisterde,
Allemaal waren ze bezig hun geld te tellen,
En ze maakten van Judas een duivel die Jezus in het hart pikte,
En ze maakten van Jezus een poort waarbuiten niemand leven kon vinden,
En ze maakten hun kerken, en telden hun winst,
Maar het Roodborstje tikt nog steeds op de ramen,
Voor hen die het horen willen,
Over de strenge winter die zal komen,
En over dat zij die niet luisteren willen,
Nooit tot de lente zullen gaan,
Voor eeuwig zullen zij verhalen achterna rennen,
Voor eeuwig zullen zij het niet verstaan

Luister daarom naar het getik van het Roodborstje,
En vlieg op zijn rug met hem mee,
Tot dat wat ze nooit vertellen wilden,
Want ze wilden alleen tellen

In de zomerschuur ligt het opgeborgen :
Jezus en het Roodborstje voor het late uur,
Niet door Judas werd hij gekruisigd,
Maar door hen die zulke verhalen verzonnen

Nu ben ik op zee voor het late uur,
Met het Roodborstje in mijn hart,
En een kogel door mijn hoofd,
Nu moet ik sterven omdat ik de waarheid vertelde,
Die bandieten hebben me vermoord,
Want ze horen liever het gelieg en gelach van dieven,
Dan het getik der waarheid van het roodborstje,
Zegt het voort, zegt het voort

Ik moet nu sterven, een golf spoelt mij weg,
Maar mijn roodborstje zal verspreiden,
Alles wat ik heb gezegd,
Noch vuur noch ijs zal hem kunnen stoppen,
Noch water, aarde of steen,
Want met waarheid werd hij bemind,
En liefde is zijn voortdrijvende wind,
Door kennis voortgebracht,
En met wijsheid altijd omhuld,
Als het kind van openbaring,
Door hemels vertrouwen toegezongen

Wacht niet op mij, maar zegt het voort,
Na drie dagen zal ik opstaan,

En het Roodborstje zal zijn tot de hemelpoort

Bloeddruppels in de Sneeuw

Dieven kwamen in het holst van de nacht,
Zij schoten een gat in de bijbel,
En draaiden toen alles om,
En ze dobbelden om alle gouden verzen,
Bloeddruppels vielen in de sneeuw,
En ook een brandende lucifer die toen doofde,
En een Roodborstje steeg op met een boodschap,
Dat zij Jezus hadden gekruisigd door een vervalste bijbel,
Zij staken hun angel diep

Dieven kwamen in het holst van de nacht,
Piraten met hun schepen,
Vele verhalen vertelden zij in de nacht,
De verhalen van een dievenmeester,
Die de meester der oplichters was

Oh, hoe zij gokten onder het licht der leugen,
Oh, hoe zij zich tegoed deden aan bloed, vlees en buit,
Ja, het goud verblindde hun ogen

En het Roodborstje steeg op met een boodschap,
Dat hun spel ten einde zou lopen aan het einde van de dag,
En zij schoten het beest neer, en stopten het in een kooitje

Oh, eens zal het Roodborstje vrijkomen,
Want het einde van de dag nadert,
En de avond is de sleutel van de kooi

Bloeddruppels in de sneeuw,
De herinnering aan het Roodborstje,
Zijn woorden zullen uitkomen

Een kaars in de nacht waaraan ik mij warm,
Een deken in de avond die mij onhuld,
En niemand die mij tegenhoudt

Het is de dag van de opstanding,
De graven gaan open, en de kooien springen los,
De engel van het Pinksteren is gekomen

Liefdeslittekens

Wilde honden joegen in de nacht. Het was een onbekend soort. Ze waren wilder dan hyena's. Een stadje werd door hen geteisterd. De wetenschap stond voor een raadsel. Waar waren die wilde honden vandaan gekomen ?

Een dominee bezoekt een man die zijn vrouw had verloren. De dominee gebruikte de illustratie van de wilde honden. "Wilde honden jagen in de nacht. Zij namen je vrouw, en zij is nu één van hen."

"Dat is geen lekker idee," zei de man. "Ik dacht dat ze in de hemel was."

"De hemel is onbekend," zei de dominee. "Niemand weet precies hoe het zit. Het is slechts gespeculeer."

Die nacht droomde de man dat hij en zijn vrouw de liefde bedreven. Plotseling veranderde ze in een wilde hond en rende weg. De man schrok wakker en greep om zich heen. Misschien had de dominee toch gelijk gehad ?

Toen hij het de volgende dag aan de dominee vertelde moest de dominee glimlachen. "Zie, ik zei

het je toch ? Maar het is maar symbolisch, en dromen zijn vaak bedrog."

"Ja, maar het was net echt," zei de man, "alsof ik weer even contact met haar was, en het was goed. Ik denk dat ze terug is gegaan naar de natuur."

"Ik denk het ook," zei de dominee. "En nog eens wat : Er zijn veel vrouwen vrijgezel in de kerk. Grijp je kans zou ik zeggen."

"Het zit nog veel te diep," zei de man. "Ik kan het allemaal nog maar moeilijk verwerken."

"Maar een nieuwe vrouw zou het je kunnen laten verwerken," zei de dominee.

Die nacht had de man een droom dat ook vrouwen om hem heen in wilde honden veranderden. Nu stond het idee om een nieuwe vrouw te nemen hem helemaal niet meer aan, want het zou hem weer pijn gaan doen. De dominee noemde het bindings-angst. De dominee begreep hem goed, maar zei ook dat zo het leven was, te leren leven met ontvangen en verliezen. De dominee haalde een tekst aan uit het boek Job : "De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen. De Naam van de Heere zij geprezen."

De dominee was voor de man een rots in de branding. De wilde honden waren steeds in het nieuws, en de man bleef er bij bepaald. Telkens moest hij weer aan zijn vrouw denken, die in principe gewoon was meegenomen door de wilde honden. Er kwam een bos-verbod vanwege de wilde honden. De dominee zei dat het een stukje natuur was.

"Waarom komt er geen kerk-verbod vanwege wilde vrouwen in de kerk ?" vroeg de man. De dominee begon te lachen. "Jij bent me ook een mooie, grapjas."

"Nee, ik meen het," zei de man. "Een nieuwe vrouw hebben zal al lastig zijn, en helemaal als ik ze weer verlies."

"Zo is het leven," zei de dominee, "en je moet toch wat."

"Ik blijf liever alleen, uit het bos, en uit de kerk," zei de man.

"Je kan wel naar de kerk gaan, maar dan gewoon uit de buurt van de wilde honden blijven," zei de dominee.

"Nee, ik ken de natuur van de wilde honden," zei de man. "Ze zullen me echt wel krijgen."

"Dan ben ik gewoon je kerk," zei de dominee. "Waar twee of drie vergaderd zijn is er al een kerk, en je bent zelf een kerk."

"Dat is een mooie, rustgevende gedachte," zei de man. Even voelde hij zo'n diepe liefde voor de dominee dat hij dacht dat hij verliefd op hem was. Hij liep naar de dominee toe en omhelsde hem. "Bedankt man," zei hij. "Je betekent de wereld voor mij."

De dominee hield hem stevig vast.

De man was bang voor de liefde, de wilde honden van de liefde, die hem zo zouden kunnen verscheuren. Hij bleef liever op een afstand om zo de wilde honden veilig te kunnen bestuderen.

Die nacht had hij weer een droom over zijn vrouw. Weer veranderde ze in een wilde hond, en begon

naar hem te grommen, en plotseling beet ze hem. Hij vroeg zich af wat zij van hem wilde. De dag erna bleef hij erover nadenken. Was het een boodschap van haar. Wilde zij misschien dat hij weer terug zou gaan naar de kerk, of een nieuwe vrouw zou nemen ? Schijnbaar was ze ontevreden over iets.

Hij vertelde de droom aan de dominee. "Ik zou dat zo zeker niet zien," zei de dominee. "Het is een beeld van de liefde. Ze heeft je opgezocht, en greep je beet, en het doet pijn, omdat ze er niet meer is. Telkens zal het pijn doen als je met haar bezig bent, alsof ze bijt. Het is het gemis, de onmacht. Nu draag je de littekens van de liefde, de littekens van haar liefdesbeet."

"Oh, dominee, dat is bijna te mooi om waar te zijn," zei de man.

Die nacht was er een overstroming waarin vele mensen het leven verloren. De grote rivier was uit haar bedding getreden. De dominee zei : "De wilde honden zijn gekomen. Ze hebben velen meegenomen."

"Weer liefdeslittekens ?" vroeg de man.

"Weer liefdeslittekens," zei de dominee.

De Wilde Hond

Ze woelde in haar slaap als een wilde hond.
Ze zou degene die haar man om het leven had gebracht wel willen aanvallen en hard bijten,
Ze droeg de littekens ervan op haar hart.
In haar dromen ging ze op jacht, op zoek naar de moordenaar van haar man,
maar zonder resultaat. En zo was het ook in het dagelijks leven.
Zij moest met deze wond leven.
Ze leefde als een wilde hond.

De dominee kwam haar vaak opzoeken,
En dan las hij voor uit gedichtenboeken, of hij vertelde verhalen,
Door de dominee kwam ze er doorheen.
De gesprekken inspireerden haar, en gaven haar rust, als een veilige haven.
Maar als hij weg was, dan had ze het moeilijk.
Gelukkig kwam de dominee vaak, heel vaak.

Ze ging niet naar de kerk, nee,
Daar deden ze te moeilijk,
Maar voor de dominee had ze een zwak.
Hij worstelde zelf ook met een aantal dingen.
De dominee was altijd haar steun en toeverlaat.

Ze woelde in haar slaap,
Ze dacht aan de dominee en haar man die dood was,
De dader was nooit gevonden, maar hij was om het leven gebracht door messteken,
In haar gedachten was zij altijd op zoek, altijd op jacht,
Nooit had ze rust, alleen als de dominee er was.

Op een dag nam hij haar mee naar een sprookjespark,
Ze kon zo alles een beetje relativeren aan de hand van sprookjes,
En aan het einde van de dag nam hij haar mee naar een restaurant.
Het was een Oosters restaurant met vreemde plaatjes aan de muur.
Een andere keer nam hij haar mee naar een restaurant met jachtplaatjes aan de muur.
Op sommige plaatjes stonden wilde honden,
Al zou het alleen maar gaan om deze plaatjes te zien, dan zou ze naar het restaurant gaan,
Het inspireerde haar, want voor haar waren de wilde honden een beeld van gerechtigheid,
En ze had het gevoel alsof er geen gerechtigheid was op aarde.
De wilde honden waren voor haar een beeld van de hemel,
Hun jacht zou wel slagen.

De dominee legde haar uit dat de wilde hond een metafoor is van wat we niet begrijpen,
We zijn op zoek, maar we vinden het niet,
Dat wat we verloren hebben krijgen we niet terug,
Maar op een dag zullen we het wel begrijpen,
En dan kunnen we pas echt zeggen dat de jacht geslaagd is,
Als wij zelf gegrepen zijn door de wilde hond.

Het Geheim van Aladin

6. De Ring

7. Het dromengroepje

8. Duizend-en-één-Nacht

Hoofdstuk 1. De Wonderdoener

Dirk zit in een pinkstergemeente. Op een dag komt er een Oosterse predikant preken. Hij komt ergens uit India of Arabie. Hij is speciaal gekomen voor een rondreis. Er wordt gezegd dat hij nogal ongewone gaven heeft, en daar had men natuurlijk wel oren naar in de pinkstergemeente. De voorganger was een nuchtere man. Hij vond het allemaal wel goed. Waarom heisa maken ? Dat was altijd zijn motto. Tijdens de dienst en de preek van de oosterling haalt de man een soort slangachtig voorwerp uit z'n broekzak, en begint ermee te zwaaien. 'Weet je wat ik hiermee kan ?' vraagt de man. 'Ik kan hier demonen in opsluiten.' In de zaal wordt er een beetje gegniffeld, maar de man was serieus. 'Jezus sloot demonen op in zwijnen, dus waarom zouden wij geen demonen opsluiten in voorwerpen ?' De voorganger keek de man vanaf de rij indringend aan, maar met een soort glimlach van : 'Je maakt zeker een grapje.' Dirk dacht dat de voorganger dit wel spannend zou vinden, die zou zo iemand nooit stoppen, daar was hij veel te nuchter voor. Hij zag nergens kwaad in. Volgens Dirk kon dat gevaarlijk wezen. De man strekte zijn armen uit over de zaal, en begon te bidden. Zijn handen begonnen te trillen. 'Ik voel een demoon hier, een demoon van lust, kom eruit, snel.' En ineens begon er achter in de zaal iemand te gillen. Snel draaide de oosterling met het slangachtig voorwerp, en gebood de geest in het voorwerp te gaan. Na de preek en de trucs van de oosterling mochten er vragen gesteld worden. Ook Dirk stelde een vraag : 'Hoeveel geesten kunnen er in zo'n voorwerp, en hoe weten we of zo'n geest daadwerkelijk in het voorwerp is gekomen ?' De man zei dat er een onbeperkt aantal geesten inkonden. Hij droeg de slang altijd bij zich, zodat hij een voorwerp had waarmee hij de geesten kon opsluiten. Hij zei dat de geesten zo sneller uit te drijven waren. Volgens hem moest je gewoon geloven dat de geesten erin gingen, zoals Jezus ook door geloof de geesten kon uitdrijven en in de zwijnen kon sturen. Maar ook kon God daartoe tekenen geven, bevestigingen. Op de vraag of ze er alle geesten mee konden opsluiten was het antwoord : 'Nee, want sommige demonen kunnen alleen in stenen opgesloten worden.' En toen haalde de oosterling een steen uit zijn zak. 'Hier zitten al veel demonen in, maar ik zal er nu een paar bijdoen.' De oosterling begon te bidden, en vroeg : 'Wie van jullie heeft er astma ?' Een vrouw aan de zijkant van de zaal stond op. De oosterling hief de steen op, en sprak luid : 'geest van astma, ik gebied u in de Naam van Jezus in deze steen te gaan.' De vrouw begon hevig te schudden, en was even later van haar ademnood af.

Iemand vroeg : 'Kunnen de geesten niet meer ontsnappen ?' Waarop de oosterling zei : 'Nee, want ze worden door Jezus en Zijn engelen bewaakt.' Iemand anders in de zaal vond het een eng idee om zoveel demonen mee te moeten dragen in een steen. Maar de oosterling zei dat de geesten goed gebonden waren, en dat ze niets konden doen. Een exorcist moest ook leren bewaken, als een soort bewaker van een

gevangenis. De oosterling deed veel wonderen en tekenen en spoedig begonnen de aanwezigen eraan gewend te raken. Een ouderling echter stond op en zei : 'Ik zou er helemaal paranoide van worden.' Maar de oosterling zei dat de lucht vol was met boze geesten en dat ze beter zo'n soort geestelijke stofzuiger met zich mee konden dragen. Achter in de zaal stond iemand op : 'U bent typisch zo'n oosterse tovenaar. Ik geloof er helemaal niets van, waar u mee bezig bent.'

Dirk schrok wakker. Wat had hij een vreemde droom gehad, zeg. Maar hij moest opschieten, want over een uur begon de dienst. De voorganger sprak over dieren in de Bijbel. De voorganger zei ook dat als God iets schiep, dan werden zijn schepselen daardoor vrijgezet, maar als de mens iets schiep door het vlees, dan werden schepselen daardoor gebonden. De voorganger liet ook zien hoe dieren werden onderdrukt door mensen. Dirk was het daar helemaal mee eens. Dirk was een vegetarier, omdat hij niet geloofde dat een mens een dier mocht vermoorden. Doodslag was verboden, want daarmee gaf je aan dat je superieur was.

Na de dienst vroeg Dirk aan de voorganger of die misschien ook vegetarisch was, maar het antwoord daarop was negatief.

Hoofdstuk 2. Het Bejaardentehuis

Ergens in het boek Jeremia las Dirk dat die dierenoffers helemaal niet uit God waren, en ook ergens in de brieven van Paulus las hij dat God die offers verafschuwde en haatte en dat Hij het niet had gewild. Maar vandaag de dag werden er nog steeds dieren geofferd door christenen. Misschien niet zo zeer aan God, maar aan hun buik.

Dirk werkte in een bejaardenhuis. Hier werd ook veel vlees gegeten, en waarvoor ? Dirk zag daar de dood recht in de ogen. Dit was vaak het eindstation van de bejaarden. Hij had wel eens discussies met bejaarden over vlees eten. Zij hadden daar vaak geen vervelend gevoel bij. Ze hadden vaak zoiets van : 'wij gaan dood, dan moeten die dieren ook maar dood, anders is het niet eerlijk.' Dirk zei dan altijd : 'Maar die dieren gaan heus wel dood hoor, daar hebben ze jullie echt niet bij nodig.' Waarop zij dan vaak weer zeiden : 'Nou, wat loop je dan te zeuren als ze toch dood gaan. Dan kunnen wij hun vlees toch wel eten ?' Dirk werd er altijd een beetje misselijk van. Hij had altijd het gevoel dat hij tussen de vampieren leefde.

Op een zondag had de voorganger een vreemde preek. Het ging over het onbijbelse van vegetarisme. De voorganger haalde allerlei bijbelteksten naar voren om het vlees eten te verdedigen. De voorganger had ook een boekje meegenomen genaamd : 'Vegetarisme in het licht van de Bijbel,' en in het boekje kon vegetarisme de toets niet doorstaan. 's Middags zouden ze met de hele gemeente gaan barbecuen in het bos. Dirk ging natuurlijk niet mee. Wat moest hij daar zoeken ?

Dirk had medicijnen gestudeerd, en wist dat door vlees te eten de kans op kanker en hartziekten verhoogd werd. In het vlees zaten namelijk vetten die door de buik niet verteerd konden worden, en die vetten zouden dan om het hart heen gaan drijven. Dirk had hierover eens een cursus gevolgd bij een hartspecialist. Sindsdien was hij

overgegaan van tachtig procent vegetarier naar honderd procent vegetarier. In de gemeente zaten veel mensen die kanker hadden. Het leek wel een epidemie.

Dirk had nog wel zo'n foldertje liggen, van die hartspecialist, en besloot het eens op het prikbord van de gemeente te hangen. Maar niet lang daarna was het weer verwijderd. Wilden ze de mensen ergens blind voor houden ? Dirk zag het als een groot complot. Later hoorde hij dat de voorganger uit een slagers-familie kwam, en dat het foldertje te negatief was over slagers. Dirk zag slagers als terroristen. Slachthuizen waren in zijn ogen concentratie-kampen.

Hoofdstuk 3. Wie is Jezus ?

Dirk vond dat evangelisatie geen zin had. Hij vond het meer zin hebben om mensen te overtuigen dat vlees eten niets oplost, maar het alleen maar erger maakt. In de bijbel werd een dier het slachtoffer, waardoor de Israelieten zogenaamd de geluksvogels werden, en later in het Nieuwe Testament was het Jezus die de pechvogel was. Dirk zag het als een valstrik, want zo werden mensen afhankelijk gemaakt aan moord, en afhankelijkheid bracht slavernij voort. En de god van dit stelsel vrat lekker zijn buikje vol.

Op een dag stond de voorganger bij Dirk op de stoep. Dirk was niet meer welkom in de gemeente. De voorganger had gehoord over Dirk's onruststokerij en negativiteit. Het kon Dirk niet zoveel schelen. Hij zou het zinkende schip verlaten voordat het geheel gezonken was. De voorganger bedankte hem, en vertrok weer.

Wel werd Dirk een beetje moe van al die weerstand, en besloot in het vervolg maar gewoon z'n mond te houden. Hij kon toch niks doen. Hij had wel een sticker op z'n fiets met VLEES IS MOORD erop, maar daar hoefde hij verder niets mee te doen, en mensen vroegen hem er ook nooit naar.

Op een nacht had Dirk weer een droom. Hij was weer terug in de gemeente, en de voorganger hield een stuk vlees voor het publiek. 'Eet van het vlees van Jezus,' sprak hij. 'Maar dat vlees is rauw,' riep iemand. Toen werd de voorganger kwaad, en riep : 'Ik heb dit vlees altijd moeten eten, dus jullie ook.'

Dirk schrok wakker. Het was alsof hij een koude hand op zich voelde. In het Oude Testament moest het vlees van dieren geofferd worden, en in het Nieuwe Testament het vlees van Jezus, zoals ze altijd zeiden : 'Neemt, en eet van Zijn lichaam.' Hier was Dirk het nooit mee eens. Het klonk hem meer als vampirisme in zijn oren. Als mensen wordt wijsgemaakt dat ze gered worden door andermans ellende en dood, dan is moord hiervan het gevolg. Dit behoorde tot de primitieve bloedoffer-afgoderijen. Dat hele verhaal van Jezus werd uit z'n verband gerukt, zodat het een dekmantel kon worden voor duistere zaken.

Voor Dirk was Jezus iemand die Zijn Leven gaf om te laten zien hoe mensen konden leven, en zalig konden worden. Het verhaal moest dus een andere belichting hebben, een andere draai. Je deelt uit van je eigen leven, opdat anderen ook uitdelen van hun leven. Zo zou er een goede bloedsomloop zijn.

Hoofdstuk 4. Halok Patong Otjelek

In het bejaardenhuis de volgende dag was het erg druk. Ze zouden een grote barbecue houden. Dirk ging bijna over z'n nek, maar hij kon niet weg, want het was zijn werk. Dirk zou wat andere dingen eten zoals champignons met soja-brokken, en patat. Gelukkig was de avond snel voorbij. Dirk zag eigenlijk de afgodische stroom in het christendom die de betekenis van Jezus een halve slag draaide, als één grote barbecue. Maar de bejaarden waren veelal te oud om dat te begrijpen. Zij waren al helemaal in het systeem vastgegroeid. Ook ambtshalve mocht Dirk er niet te veel over praten. Het moest vooral gezellig blijven, en er mocht geen emotionele druk op de bejaarden komen. Dirk besloot zijn mond maar te houden.

Aan het eind van de avond, bij het afsluiten, kwam er nog een oud dametje naar Dirk toe. 'Zo Dirk, hoe smaakte het hondenvoer ?' vroeg ze. Dirk moest wel even lachen. Even later liep Dirk door het donker naar huis. Een man met witte klederen liep op hem af. Het leek wel een beetje op een soort indische goeroe, of een ver-oosterde Jezus. Halok Patong Otjelek, zei de man. Dirk groette terug en liep door, maar de man achtervolgde hem. Ineens werd er van achteren op hem geklopt. 'Heb je vannacht een slaapplaats voor mij ? Ik ben hier op vakantie, maar ik kon geen slaapplaats vinden.' Dirk nam de man mee naar huis en gaf hem te eten. De man had verder geen spullen. Boven had Dirk nog wel een kamer voor de man. De volgende ochtend werd Dirk wakker, maar toen hij naar beneden liep kreeg hij de schrik van zijn leven. Zijn televisie was verdwenen, een paar meubels, en er was veel geld uit de la gestolen. De man was nergens meer te bekennen. Snel belde Dirk de politie. Hoe kon hij ook zomaar een vreemdeling vertrouwen. Maar ja, wat kon hij anders ?

Toen Dirk de man beschreef ging er een lichtje bij de politie branden. De man scheen een gevaarlijke crimineel te zijn. Dirk mocht blij zijn dat hij nog leefde. Het kwam allemaal in de krant te staan, en al snel kreeg Dirk een telefoontje van zijn vroegere voorganger : 'Dirk, ik ben er achtergekomen dat ik iets te hard voor je ben geweest. Je hebt een hart van goud, en ik zou je graag weer in de gemeente terugzien,' sprak de voorganger. In de gemeente werd Dirk ineens als een koning ontvangen. De mensen waren heel blij hem te zien. De mensen hadden het erg met hem te doen, en van alle kanten kreeg hij spullen en geld aangereikt. Dirk was hen erg dankbaar. Ineens stond de man met de witte klederen in de deur-opening met een geweer. 'Allemaal liggen,' riep hij hard. En iedereen verschool zich onder en achter de banken. Ineens begon de man te vuren, en schoot gaten in de muren. Iedereen was in grote paniek. 'Leg al het geld dat je hebt op de banken,' riep de man. Direkt werd er geld gelegd, en de man begon het op te halen. 'Kotsmisselijk ben ik van jullie,' zei de man. 'Ik word hier in jullie land als crimineel gezien, maar ik kom gewoon een deel halen van jullie rijkdom. Wij in het Oosten zijn arm. Het is niet eerlijk. Wij komen om van de honger, terwijl jullie hier feestjes en barbecues houden. En jullie noemen jezelf christenen ? Vampieren zijn jullie !' En toen vertrok de man weer. Direkt werd de politie gebeld, maar de man was in geen velden of wegen te bekennen. Dirk werd naar voren geroepen om de mensen te sussen. Maar Dirk kon geen woord uitbrengen. Verslagen ging hij weer zitten. De politie zou een

grootscheeps onderzoek houden.

Hoofdstuk 5. De Spreuk

Thuisgekomen ziet Dirk de man op de bank zitten met een soort sigaret. 'Wat doe je hier ?' vraagt Dirk. 'Hier woon ik,' zegt de man.

'Waar heb je al mijn spullen ?' vraagt Dirk, die direkt de politie wil bellen. 'Dat zou ik maar niet doen,' zegt de man. 'Trouwens de telefoonkabel is doorgesneden.'

'Nou leuk,' zegt Dirk, 'en wat ga je nog meer doen ?'

'Wat zou ik als Jezus doen ?' vraagt de man ... 'Wonderen en tekenen natuurlijk ...'

'Oh God,' zegt Dirk, 'denk je nu ook al dat je Jezus bent ?'

'Ik ben altijd al Jezus geweest,' zegt de man, en plotseling is de man in het niets verdwenen.

Dirk schrikt wakker. Wat heeft hij vreemd gedroomd, zeg. Stilletjes sluipt Dirk naar de kamer van de vreemdeling. Deze slaapt nog steeds. 'Ach, het zal toch geen dief zijn ?' denkt Dirk ... 'Het was immers maar een droom.' Toch voor alle zekerheid haalde Dirk z'n geld uit de la, en legde het onder z'n kussen.

De volgende ochtend zitten ze samen aan het ontbijt. Dirk vertelt over zijn droom, en de man begint te grinniken. 'Ik geloof niet in Jezus,' zegt de man, 'Ik geloof in Boeddha.'

'Whatever,' denkt Dirk. De man draagt een vreemde ring, en Dirk vraagt naar de betekenis ervan. 'Oh,' zegt de man, 'dat is een ring waarmee ik boze geesten opsluit.'

'Zo zo,' zegt Dirk, 'doet Boeddha daar ook al aan ?'

'Nee,' zegt de man, 'dat heb ik eens geleerd vroeger van een man waarbij ik werkte. Die zei dat als ik genoeg geesten in mijn ring had verzameld, dan konden ze voor mij werken, en dan zou ik slapend rijk worden.'

'En ? Ben je dat geworden ?' vroeg Dirk. 'Nee,' zei de man, 'maar ik mag niet klagen.' Dirk glimlachte. 'Vertel me eens,' vroeg Dirk, 'hoe sluit je die geesten in je ring op ? En hoe laat je ze voor je werken ?'

De man boog een beetje naar voren, en zei : 'Door wat toverspreuken. Als ik genoeg geesten heb dan vormen ze tezamen een goede geest.'

'Oh,' zei Dirk een beetje pseudo-verbaasd, maar wel met respect, 'werken die dingen zo ?'

'Oh ja,' zei de man, 'want als je vele boze geesten aan elkaar hebt gebonden, dan wordt de goede geest die ze gevangen hadden gezet vrijgezet, en dan worden die boze geesten omgevormd en betoverd tot zijn delen.'

'Hmm... dat klinkt interessant,' zei Dirk, 'althans het is een leuk sprookje.'

'Nee,' zei de man, 'het is echt.'

'Whatever,' dacht Dirk. 'Kun je mij die toverspreuken eens vertellen ?'

Maar de man schudde zijn hoofd. Hij had zeven jaren voor die spreuken moeten werken, dus die zou hij niet zomaar even op tafel leggen. Maar toen werd Dirk ineens wel heel erg nieuwsgierig, en het was alsof zijn hart begon op te springen. 'Wat als ik je aanbied een maand bij mij te logeren ?' Maar de man schudde zijn hoofd. Dat zou te gemakkelijk gaan. 'Waar doe je het dan voor ?' vroeg Dirk.

'Wat dacht je van veel geld ?' zei de man. Dirk herinnerde wel hoeveel geld men moest betalen voor een reiki-cursus waarin je speciale bewegingen, symbolen en spreuken zou leren om één of andere goddelijke kracht te ontvangen. Dit leek hier wel erg veel op, en wat als de man maar gewoon wat bazelde ? Misschien als Dirk hem het geld zou geven dat de man die spreuken gewoon ter plekke zou verzinnen. Maar wat als de man nu echt geheime en kostbare toverkracht zou bezitten door die spreuken ... Hoe langer Dirk er over nadacht hoe interessanter hij het vond worden. Hij zou graag als een soort Aladin willen zijn, met zijn eigen wonderlamp, met een geest die hem zou kunnen helpen.

Hoofdstuk 6. De Ring

Dirk probeert op vele manieren erachter te komen hoe het zit, en stelt veel vragen, maar de man laat niet veel meer los. De man hield zich als een automaat waar je eerst geld in moest gooien. Voorzichtig vroeg Dirk naar het bedrag voor de spreuken. Het was een bedrag boven de tienduizend. Toch besloot Dirk het te doen, want hij werd gek van de nieuwsgierigheid. Dirk ging naar boven en haalde het bedrag onder zijn kussen vandaan, en gaf het aan de man. De man gaf hem een klein boekje waar de spreuken instonden. 'Hier heb je het. Ik ken de spreuken na al die jaren wel uit m'n hoofd. Als je ze goed gebruikt zul je nooit meer te hoeven werken. Ineens was de man in het niets verdwenen. Dirk voelde zich heel vreemd en opende het boekje. Er werd ook uitleg gegeven bij de spreuken.

Dit was allemaal veel interessanter dan al dat gezanik in de kerk van mensen die toch niet veranderen, of door zogenaamde veranderingen steeds trotser en koppiger worden. Maar dit was mysterie, dit was geheimzinnig, dit was zeker wel een duikje waard. Dirk begreep wel dat de man er zoveel geld voor had gevraagd, want hij had er immers zeven jaren voor gewerkt.

Dirk bladerde snel door het boekje, en ergens op één van de laatste bladzijden stond dat het boekje absoluut niet verkocht mocht worden. Ook stond er op dat hen die deze kennis bezaten het alleen maar mochten doorgeven aan hen die er klaar voor waren. En toen las Dirk iets waar hij erg van schrok. Om de spreuken daadwerkelijk te laten werken zou degene die de spreuken kende eerst naar het Oosten moeten gaan, om daar op zoek te gaan naar een speciale ring. Toen de ring beschreven werd herinnerde Dirk zich dat de oosterse man zo'n ring had. Dirk voelde zich een beetje moe worden. Zou hij echt eerst op zoek moeten naar zo'n ring ? Toen Dirk even later de kamer van zijn gast opruimde zag hij op het kussen iets liggen. Het was een briefje, en toen Dirk het pakte lag er tot zijn grote verbazing een ring onder, dezelfde ring als die de man droeg. Op het briefje stond geschreven : 'Ik wist dat je zo'n ring nodig zou hebben, dus bij deze. Ik zie je in het kasteel.' Dirk was erg verrast, maar

wat bedoelde hij met het kasteel ? Even later na het boekje wat beter te hebben gelezen begreep Dirk het. Hij zou leren te verschijnen en te verdwijnen, en ergens op een verborgen en geheime plaats zou een kasteel staan waar je alleen maar door de spreuken en de ring zou kunnen komen. Hier zou je ook alle anderen kunnen ontmoeten die de ring droegen en de spreuken gebruikten. Dat leek Dirk wel erg spannend. Maar hoe hij ook oefende met de spreuken, er gebeurde niet veel, eigenlijk niets. Maar hij wist dat het toch wel iets moest zijn, want de man kon ook zo maar in het niets verdwijnen. Er was ook een hoofdstuk over wat er aan de hand zou kunnen zijn als de spreuken niet zouden werken. Ergens stond geschreven dat als je zelf niet in het oosten was geweest, dan zouden de spreuken niet werken. Zij die de ring al wel hadden, maar nog niet in het oosten waren geweest, zouden eerst naar het oosten moeten gaan, zodat de ring zou werken. Zij zouden bij een oosterse koopman de ring moeten laten beoordelen.

Er zat voor Dirk niets anders op om naar het Oosten te vertrekken, maar waar in het Oosten ? Dat stond nergens beschreven. Dirk besloot naar Bagdad te gaan, want daar kwam Aladin ook vandaan. Bij een koopman aangekomen in een winkel liet Dirk de ring zien, en vroeg wat het waard was. De koopman schrok zichtbaar. De koopman riep iets en even later grepen twee Oosterse soldaten Dirk vast. De koopman zei dat het één van de gestolen ringen van de Sjeik was. Dirk moest meekomen naar het paleis van de Sjeik. De koopman liep voorop met de ring. De Sjeik was erg blij de ring te zien, en begon het ding te zoenen. Toen richtte hij zich op Dirk en riep : 'Werp hem in de vurige oven !' Maar toen riep Dirk : 'Maar mijnheer, ik heb helemaal niets gedaan. Ik heb deze ring van iemand gekregen. Ik wist niet dat hij gestolen was.' Toen zei de Sjeik : 'Okay, sluit hem dan op in de diepste kerker.' Dirk werd helemaal meegevoerd naar beneden. In de kerker aangekomen zag hij daar ook de man zitten van wie hij de ring had en de spreuken. 'En, waar heb je nu de ring ?' vraagt de man. Dirk begint te snikken : 'Die hebben ze me afgenomen. De ring was gestolen. Wat doe jij hier trouwens ?' Waarop de man zegt : 'Je hebt de ring nodig, anders kom je hier nooit meer weg. Ik ben hier speciaal voor jou gekomen.'

'Ach, toe nou,' smeekt Dirk, 'kun je me nog één keer die ring geven ?' Ineens is de man weer verdwenen, en na een paar minuten verschijnt hij weer, met de ring. 'Alsjeblieft, en laat hem je niet meer afnemen,' zegt de man. Dirk haalt zijn boekje tevoorschijn, en begint de spreuken uit te spreken. En eindelijk werkt het, en niet lang daarna bevindt hij zich in het geheime kasteel. Hier komt hij de man weer tegen, maar ook wat christenen, zelfs wat voorgangers die hij wel kent. 'Wat moeten die nu hier ?' vraagt Dirk. Waarop de man zegt : 'Hetzelfde als wat jij hier doet.'

Plotseling word Dirk wakker. Het was weer allemaal een droom. Waarom moet hij toch altijd zo vreemd dromen ?

Inmiddels was het dan echt ochtend geworden. Tijd om zijn gast te wekken. Die ligt nog rustig te slapen. Dirk heeft wat ontbijt voor hem gemaakt. Z'n gast kijkt hem een beetje vreemd aan. Beneden aan tafel vertelt Dirk glimlachend de twee dromen die hij over hem heeft gehad. Z'n gast zegt niet veel, en vertrekt na een tijdje weer. Het ging de man alleen maar om een slaapplaats voor de nacht. Dirk is best wel

opgelucht dat alles zo goed is afgelopen, maar Dirk denkt nog wel veel na over dat bijzondere spreuken-boekje waarover hij gedroomd had. Tijdens het opruimen van de kamer van zijn gast komt Dirk erachter dat de man een klein bijbeltje heeft achtergelaten. Misschien dat hij het vergeten is ? Even later wordt er gebeld. Het is de man, die om zijn bijbeltje vraagt die hij had vergeten. 'Bent u christen ?' vraagt Dirk. Maar de man mompelt wat, neemt het bijbeltje aan uit Dirk's hand, en loopt weer weg.

Een uurtje later gaat Dirk naar z'n werk in het bejaardentehuis. Hij gaat bij een oude dame op bezoek die ernstig ziek is. De vrouw ligt in bed. Door de jaren heen moest Dirk de vrouw zo nu en dan wat zorg geven, en de dame is erg op hem gesteld. 'Dirk, ik heb wat voor je,' zegt de vrouw, 'ik weet niet of je er wat aan hebt, maar het is een boekje wat ik eens kreeg van een andere dame waar ik zeven jaar voor gewerkt had in de huishouding. Ik wilde het graag aan jou geven.' De vrouw boog opzij en trok haar nachtkastje open, en haalde een paars-achtig boek tevoorschijn. Dirk sloeg het boek open en zag allerlei vreemde spreuken staan. 'Wat is het ?' vraagt hij aan de oude dame. 'Ik weet het niet, Dirk,' zei de oude vrouw. 'Ik weet alleen dat het boek oorspronkelijk van haar overleden man was, die als kapitein op een schip werkte.' Dirk sloeg het boek dicht.

Thuisgekomen sloeg hij het boek direkt weer open. Er stonden veel spreuken in, maar er stond niet bij wat het betekende. Het kon ook gewoon een boek in een andere taal zijn. Dirk besloot het boek te laten onderzoeken door een expert. Na enkele maanden kreeg hij bericht. Het boek was inderdaad geschreven in een oud oosterse taal, dus het waren geen spreuken. Het was een boek over dieren en hun betekenissen. Dirk was een beetje teleurgesteld dat het geen toverspreuken waren, maar aan de andere kant ook opgelucht, want zo konden er ook geen vreemde dingen gebeuren.

Dirk besloot het boek gewoon in de kast te leggen, en er verder geen aandacht meer aan te geven.

Hoofdstuk 7. Het dromengroepje

Dirk besluit zich aan te melden bij een dromengroepje. Bij het dromengroepje wordt er gepraat over wat ze gedroomd hebben. Ze zitten in een kring. Het zijn mensen van verschillende slag. Er zitten bank-directeuren tussen, dokters, christenen en niet-christenen. Dirk begint te vertellen over zijn dromen. Die had hij eigenlijk al van kindsaf aan. Het wordt een lange toespraak. Na afloop wordt hem gevraagd hoe hij zich bij de dromen voelde. Iemand anders stapt naar voren, en begint soortgelijke dromen te vertellen. Dirk vindt dat wel interessant. Het is net alsof die soortgelijke dromen alles op een andere manier belichten, en aanvullen. De avond is snel voorbij. Een vrouw die nog met Dirk wil doorpraten word door hem uitgenodigd om mee te komen naar zijn huis. 'Ja, ik ben erg onder de indruk van je dromen,' zegt de vrouw. 'Ik droom zelf niet zoveel, maar had toch wel een paar dromen waarover ik in een dromengroepje wilde praten. Het ging om een paar nachtmerries.' Dirk is één en al oor. De vrouw begint te vertellen. Ze vertelde hem dat ze in haar jeugd een paar keer dezelfde droom had gedroomd. Dat gebeurde altijd als ze ziek was. Dan zag ze

Aladin op de kade staan die naar haar riep, en op haar afrende, maar dan werd ze altijd door een paar duistere figuren in een schip getrokken, en gingen ze de zee op waar het verschrikkelijk stormde. Dan verging het schip altijd.

De vrouw kon die nachtmerries nooit verwerken. 'Ben je een christen ?' vroeg Dirk. 'Nee,' zei de vrouw, 'maar ik ben wel altijd geinteresseerd geweest in sprookjes, vooral de sprookjes van Duizend-en-één-Nacht.' Dirk begint te glimlachen. Nou, ik zou ook maar geen christen worden hoor, want dan word je door allerlei christenen gegrepen die het alleen maar erger maken. Het wordt toch allemaal verkeerd belicht. De beste christenen die het dichtst bij de waarheid leven zijn de niet-christelijke christenen, de buitenkerkelijke kerkelijken. De vrouw begint te glimlachen, en begrijpt precies wat hij bedoelt. Ineens voelt de vrouw zich niet goed worden. 'Ga maar even op de bank liggen,' zegt Dirk vriendelijk. De vrouw begint hevig te ademen, en Dirk haalt een glas water voor haar. Wat moet hij nu doen ? Na een tijdje word de vrouw weer wat rustig. 'Ik heb soms last van hyperventilatie,' laat de vrouw weten.

Na een tijdje zetten ze het gesprek voort. 'Ik denk dat figuren als Jezus en Aladin juist buiten het schip en buiten de kerk staan, omdat ze van binnen hun beeld zo gemolesteerd hebben,' zegt Dirk. De vrouw knikt instemmend. Het is een zachte vrouw, iemand die Dirk goed kan begrijpen. 'Wordt er in de kerk ook over Aladin gesproken, of alleen over Jezus ?' vraagt de vrouw. Dirk wordt stil ... Hij herinnert zich een droom die hij heel vroeger heeft gehad over Aladin met zijn lamp waaruit geesten kwamen. Die geesten hadden zich op allerlei manieren verkleed en gingen in de hoofden van mensen wonen. En op een vreemde manier raakten die mensen toen in elkaar geinteresseerd. Als iets 'anders is dan anders' dan kan dat aantrekken of afstoten.

Dirk besluit om de vrouw bij hem te laten logeren. Ze komt op de kamer waar de oosterse man had geslapen.

Hoofdstuk 8. Duizend-en-één-Nacht

In de logeerkamer hangt een groot schilderij van Mickey Mouse. De vrouw kon zich nog wel herinneren dat ze vroeger eens over Mickey Mouse had gedroomd. In die droom had Mickey een schip, een soort piratenschip. De volgende ochtend zitten ze samen aan het ontbijt. De vrouw moet net als Dirk ook werken. Ze besluiten elkaar weer terug te zien in het dromengroepje.

Wanneer er weer een bespreking is van het dromengroepje is er weer een nieuw lid bijgekomen. De man gaat zitten, en begint te vertellen. Ook anderen vertellen wat ze de afgelopen twee weken hebben gedroomd. En er wordt nog een tijd over doorgepraat. Dirk denkt diep over de dromen na. Het is voor hem een ander soort van leven, en ook een ander soort van contact hebben met elkaar. Het is een speciale vriendenkring, en het trekt hem veel meer aan dan het gewone leven. En of hij het geheim van Aladin al heeft ontrafeld ? Dat weet Dirk niet. Hij besluit de sprookjes van Duizend-en-één-Nacht te lezen, zoals de vrouw hem dat had aangeraden.

Maar het was alsof Dirk het niet kon lezen, alles wemelde voor zijn ogen, en hij besloot ermee te stoppen. Het boek was in het Engels. Maar de vrouw wilde het hem wel voorlezen en voor hem vertalen. Dirk stemde er mee in. De vrouw zou hem elke keer na de bijeenkomst thuis een stukje voorlezen. Het was alsof het boek Dirk heel zwaar op de maag viel, en daarom kon hij niet teveel in één keer. Op een dag stonden er twee mannen voor de deur. Het waren Jehova-getuigen. Dirk liet hen binnen, en schonk wat voor hen in. Dirk vertelde over het boek dat hij aan het lezen was. 'Maar ken je de Bijbel al ? Heb je daar weleens in gelezen ?' vroeg een van de mannen. 'Ja, daar ben ik zo zoetjes aan mee doodgegooid,' zei Dirk. Toen ze een slot op de Bijbel hebben gezet, heeft God gezegd : 'Nou goed, dan maak ik er wel andere boeken bij. Mij kun je de mond niet snoeren.' Ze hebben van die Bijbel een papieren paus gemaakt. Maar toen staken de Jehovah-getuigen van wal. Ze hadden het over het komende paradijs hier op aarde. Dirk wist niet goed wat hij hierop moest zeggen, en liet ze maar praten. Waar hij in was geinteresseerd was hoe zij in het totale plaatje konden passen. Ze liepen natuurlijk niet voor niets rond. Daar was God gewoon te groot voor. Dirk herinnerde de droom van zijn kinderjaren : Alle dingen zijn puzzelstukjes, maar je moet ze op de juiste manier draaien en op de juiste plekken, zodat ze in elkaar passen. Dat was een hele opgave. Ook was het voor Dirk een uitdaging, en het was een stap verder dan alles zomaar opzij te schuiven. Dirk moest met de stukjes werken.

Vanavond zou er een optocht zijn. De hele stoet was verkleed, en er waren versierde wagens. Er was ook een wagen bij waar Aladin opstond. 'Hey, Aladin !' riep iemand in het publiek. Maar Aladin hoorde het niet, omdat hij tussen wat hoornblazers, trompettisten en slagwerkers stond. Dirk slenterde naar huis, nadenkend over God en over zijn dromen. Was de wereld niet één grote droom ? Dirk wist het niet. Er waren zoveel dingen die hij nog niet wist. Zou hij het ooit te weten komen ?

Einde

De Uitverkiezing van Lapondria

De keren dat ik hem zag was hij gehuld in lompen, sprak bijna niet, en droeg een hoed ... Hij kwam een paar keer bij ons in de gemeente, om nooit meer terug te komen ... Toch heeft hij heel veel indruk op me gemaakt in die tijd ... Zou hij nog

leven ?

Hij deelde vreemde folders uit over een uitverkiezing ... Wat dat voor uitverkiezing was wist ik niet ... Ik was toen nog erg jong ... Mijn moeder nam het foldertje wel aan, maar toen ze thuis was had ze het al weggegooid ... Nu, na al die jaren, zou ik toch wel willen weten waar dat foldertje over ging ...

Daar slenter ik over straat. Een man spreekt mij aan, en zegt iets over bier drinken ... Ik loop door ... Ik ben moe ... maar ... maar ... daar zie ik hem staan ... die man gehuld in lompen ... Maar als ik dichterbij kom blijkt het iemand anders te zijn ... Of is hij veranderd ...

De volgende dag is het zondag ... Ik wil niet naar de kerk ... Ik moet, maar ik ren weg ... Naar het hertenpark ... Ik ben liever bij de dieren ... Op straat ligt een verfrommeld foldertje over een cirkus in de stad ...

Ik denk weer na over die uitverkiezing ... Die nacht droom ik over een park vol leeuwen ... Grote leeuwen ... met grote ogen ... Er staan hekken omheen, met paden ... Ik loop over die paden ... Langs die paden, aan de andere kant, staan bomen en struiken ... Dan roept iemand : 'Het hek is open ! Er is een gat in het hek ...' Een voor een komen de leeuwen door het gat naar buiten ... Ik ben niet bang, maar ren toch weg ... De leeuwen volgen mij ... Het lijkt wel alsof ze van mij houden ... Ze doen mij niks ... Maar na een tijdje beginnen ze mij op te eten ... Dan word ik wakker ... Wat een vreemde droom ... Alsof ze nog steeds in mijn kamer zijn ... Ik ben moe, en ga weer slapen ... Mijn ouders zijn boos, omdat ik ben weggerend toen ik naar de kerk moest ...

Ik ben gelukkig ... Ik voel me goed ... Heel zacht van binnen ... alsof er veren in mijn lichaam zijn ... zo zacht ... Ik gaap ... en maak een hard geluid ... Wat een vreemde, vreemde droom had ik toch vannacht ...

Het lijkt wel alsof ik ben uitverkoren ... Maar voor wat ? ... Ik voel me zo blij ... zo rustig, en zo vol vrede ... Wie heeft mij dan uitverkoren ... Een raadsel ... of is het God ?

Het Rode Gordijn

Hoofdstuk 1. De Preek

Ronald komt thuis van een feestje dat nogal laat was geworden. De aanwezigen waren abnormaal druk, en het leek wel alsof ze met hun hoofd in de wolken liepen. Ronald zelf was nogal moe, maar hij vond dat hij het verjaarsfeest van zijn broer niet zomaar kon laten gaan. Eens in het jaar ging Ronald altijd naar zijn broer die in het andere deel van het land woonde, en dat was met de verjaardagen.

Thuisgekomen ploft Ronald vermoeid op de bank. Hij had bijna geen kracht meer om naar z'n bed te komen, dus hij besloot om maar een nachtje op de bank te slapen. Gelukkig was het de volgende dag weekend.

Vandaag zou zijn vriendin komen. Zijn vriendin was altijd erg netjes, en zou ongetwijfeld de boel bij Ronald weer eens opruimen. Ronald was geen sloddervos, maar kon zijn spullen nog weleens laten slingeren, vooral als hij het erg druk had. Hij vond dat er in het huis wel 'geleefd' moest worden. Overal lagen boeken in het rond, en dat vond Ronald wel zo gemakkelijk als hij aan het studeren was. Vaak liet hij de boeken gewoon open liggen.

's Middags om twee uur zou zijn vriendin komen voor een lekker rustig dagje, en dan zouden ze de volgende dag samen naar de kerk gaan.

Toen ze de volgende dag samen in de kerk zaten hield de dominee een preek over het IJzeren Gordijn, de scheiding tussen Oost en West-Europa. Aan de aanwezigen werd de vraag gesteld of zij misschien ook IJzeren Gordijnen in hun leven hadden gebouwd. Ook had de dominee het over de Nazi's die rassenonderscheid maakten, en weer was de vraag in hoeverre de aanwezigen rassenonderscheid maakten in hun eigen leven.

Ronald dacht nooit zoveel over de preken na. Hij vond de preken meestal wel mooi, en dat zei hij dan ook altijd, maar als je hem dan vroeg waar het over ging, dan wist hij dat vaak niet meer. Het ging Ronald meer om het gevoel dat hij er bij had. Hij keek erg op tegen de dominee, en zag de dominee als een soort body-guard. Zijn vriendin dacht er altijd wat meer over na, en wilde wel wat vaker met Ronald erover napraten, maar Ronald had daar niet altijd zin in. Lisette, zijn vriendin, zat daarom bij een bijbelstudie-groepje, zodat ze toch nog altijd op de zondagavond, en soms op de zondagmiddag over de preek kon napraten met anderen. Na de diensten was iedereen vaak zo gehaast dat voor gesprekken eigenlijk geen ruimte was. Eens in de maand was er wel koffiedienst na de preek, maar dan werd er toch weer vaak over andere dingen gesproken.

Ronald zat op het conservatorium en studeerde klassieke muziek. Ronald kon erg

goed pianospelen, en toen ze na de dienst weer thuiswaren begon Ronald te spelen. Soms zong hij er dan weleens bij voor Lisette. Ronald kon erg goed zingen. Hij zou met gemak een opera-zanger kunnen worden. Lisette ging dan weleens bij de piano zitten en kon er dan uren naar luisteren. Het bracht haar tot rust.

Lisette was schrijfster, voornamelijk van kinderboeken. Ze schreef veel sprookjes. Soms las ze weleens voor aan Ronald, en Ronald kon altijd goed in haar verhalen wegvluchten. Lisette had een heldere kijk op dingen, en kon de dingen soms zo beschrijven dat ze ineens een hele andere betekenis hadden. Het leven met Lisette kreeg zo iets magisch, en soms als hij weer eens naar haar wijze woorden had geluisterd dan vroeg hij zich vaak af waarom hij zich eigenlijk zo om iets had drukgemaakt. Ze kon Ronald zo goed afleiden, en gaf hem vaak bijzondere raad. Ronald was daarom ook erg trots op zijn vriendin, en zou haar voor geen goud verruilen.

In de avond ging Lisette naar het bijbelstudie-groepje. Ronald zou verder gaan met studeren. In het bijbelstudie-groepje werd er doorgesproken over de preek die zo vandaag gehad hadden. En weer werden de vragen gesteld : Wat is je eigen IJzeren Gordijn en waarin zou je voor jezelf nog rassenonderscheid hanteren ? Lisette dacht diep na. Het was een kringvraag, dus iedereen zou aan de beurt komen.

Aan het einde van de avond werd er nog even over andere dingen gesproken, en vertelde men nog wat over persoonlijk wel en wee. Lisette zou nog even bij Ronald langsgaan om haar spullen te halen, en dan zou ze weer teruggaan naar huis. Ze woonde in een klein dorpje vlakbij het dorp van Ronald. Het was al flink donker, en Lisette zette er stevig de pas in. In de verte kwam er een rode auto aanrijden, maar wat deed die auto nou ? De auto kwam recht op haar afrijden, en nogal in een snelle vaart. Lisette probeerde nog weg te duiken, maar de auto schepte haar. Als een lappenpop werd ze over het wegdek geslingerd. De auto maakte een slip en reed door in bochten.

Lisette werd wakker in het ziekenhuis. Het bezorgde gezicht van Ronald keek naar haar, en hij hield haar hand stevig vast. 'W..wat is er gebeurd ?' vroeg Lisette die zich er niets meer van herinnerde. 'Je bent geschept door een dronken automobilist,' zei Ronald. 'Ik ben zo blij dat je weer wakker geworden bent.'

Hoofdstuk 2. Het Conferentie-Oord

'Waarom moet mij dat nou weer overkomen ?' vroeg Lisette. Ze had overal pijn. Ronald zweeg, en zuchtte. Dat was eigenlijk ook zijn vraag. Lisette merkte dat ze zich niet kon bewegen, en raakte in paniek. Na nog wat onderzoeken kwam de dokter met slecht nieuws : Sommige delen van haar lichaam waren blijvend verlamd, en ze zou verder met een rolstoel door het leven moeten. Lisette barste in snikken uit. De dokter legde een hand op haar schouder. 'Waarom ... waarom ... waarom ?' vroeg Lisette ...

Maar Lisette herstelde opzienbarend snel, en de dokter was zeer positief. Ze zou dan nog wel in een rolstoel moeten blijven, maar ze zou meer dingen kunnen doen dan de

dokters aanvankelijk hadden verwacht. Toch wilden de dokters haar nog wat langer in het ziekenhuis houden voor verder onderzoek. Lisette kreeg een aparte kamer in een rustig deel van het ziekenhuis, waar ze ook verder zou kunnen werken aan haar boeken. Op een dag kwam een dokter langs voor wat meer uitslagen. Ze hadden een vreemd roodachtig gezwel bij haar hart ontdekt. Ze zagen hier niet direkt een gevaar in, en het was volgens hen dan ook niet kwaadaardig, maar toch wilden ze weten wat het was. Ze wilden nog wat extra foto's laten maken.

Een paar dagen later kwam de dokter weer binnen, en zei dat het gezwel opzienbarend was gegroeid, en zich in het hart aan het nestelen was. Maar nog konden ze geen gevaar bespeuren. Ze wisten niet wat het gezwel was, maar het bleek heel netjes te zijn en vriendelijk naar het hart. Het leek wel alsof er een web werd gevormd om het hart van Lisette. De dokter zei dat ze zich nog maar geen zorgen moest maken, maar dat ze haar verder zouden onderzoeken.

Op een dag kwamen er een paar mensen van haar bijbelstudie-groepje op bezoek. Ze hadden het natuurlijk erg met haar te doen, maar waren blij dat ze zich verder goed voelde. Ze vroegen haar of het goed was als de dominee ook eens langs zou komen. Lisette stemde direkt toe. De volgende dag al zou de dominee komen. Toen Lisette hem zag werd ze direkt heel emotioneel en ze strekte haar armen naar hem uit, waarop de dominee haar direkt omhelsde. De dominee keek haar doordringend aan, en ging naast haar zitten op een stoel. Hij hield haar hand stevig vast, en bleef naar haar kijken.

De dominee was lid van een charismatisch verband binnen zijn kerk, maar hij had dat in zijn eigen kerk nog nooit zo naar buiten gebracht. 'Lisette,' zei de dominee, 'ik preek weleens op conferenties voor mensen met problemen als deze. Zou jij een keer met mij daar naartoe willen ? Meestal is zo'n conferentie voor een weekend.' Lisette stemde direkt toe. De drempel om gewoon naar de kerk te gaan was voor haar op het moment te hoog, dus ze wilde graag met de dominee mee naar die bijzondere diensten. De dominee zei dat de conferentie werd gehouden in een rustig oord, ergens aan de rand van een bos.

Toen het zover was kwam de dominee haar in zijn auto ophalen. Gelukkig had de dominee een station-car zodat de rolstoel ook meekon. En ook de dokters hadden er geen probleem mee dat Lisette er even tussenuit ging. Zo vonden het juist wel goed voor Lisette dat ze even in een andere omgeving zou zijn. Het was een prachtig uitgestrekt oord met lage en platte daken. De dominee parkeerde de auto dichtbij het vijvertje met de grote fontein, vlak voor de hoofdingang. Een wat oudere dame ontving hen hartelijk. Binnengekomen kregen ze eerst een kop soep, en toen werden ze naar hun kamers gebracht in een rustige vleugel van het oord. De kamer van de dominee was gelukkig niet te ver van Lisette's kamer vandaan. Nadat de tassen in de kamers stonden ging de dominee met Lisette in de rolstoel de omgeving verkennen. Het waren lange gangen, en er hingen overal prachtige schilderijen.

In de avond was er de eerste dienst in een zaaltje dichtbij de hoofdingang. De dominee hield de toespraak. Er waren ook nog wat anderen aanwezig in rolstoelen. De dominee nam het woord, maar al gauw merkte Lisette dat de dominee ergens

door werd afgeleid. Er stonden twee mannen in roodachtige pakken bij de deur. Het waren leerachtige pakken met een soort fluweel in sommige delen. Ze droegen zonnebrillen. Plotseling zag Lisette dat ze een witte stok hadden met twee rode strepen. Ze waren blind. De mannen waren een beetje onrustig. Lisette luisterde aandachtig naar de toespraak. De dominee probeerde de aanwezigen hoop en moed in te spreken.

Hoofdstuk 3. De Bedreiging

Tijdens het middageten de volgende dag zag Lisette de twee blinde mannen ergens aan een tafeltje zitten. Lisette ging in haar rolstoel naar hen toe. Er was nog een plekje open. Lisette stelde zich voor, en er ontstond een gesprek. Even later kwam de dominee er ook bijzitten. De dominee was erg vriendelijk naar de twee mannen. De dominee stelde voor dat ze met z'n vieren wat zouden wandelen.

De avond erop sprak er een andere dominee. Ze moesten naar een wat grotere zaal verderop in het oord, want er waren veel daggasten. Lisette besloot bij de twee blinde mannen te zitten. Er was inmiddels een diepe en warme vriendschap ontstaan. De dominee had het over een vreemd kaartje dat onder z'n deur was geschoven. Het was een bedreiging, ondergetekend Het Rode Gordijn. De dominee vroeg of iemand wist wie of wat Het Rode Gordijn was. De dominee zei verder niet om wat voor bedreiging het ging. De zaal was zichtbaar geschokt. Opeens stond er een weer een andere dominee op, en liep naar de microfoon. Hij had weleens van Het Rode Gordijn gehoord. Volgens hem was dat een groep satanisten van een geheime orde die als opdracht hadden in de kerken te infiltreren en te opereren. Volgens hem was het een neo-nazistische bende die er voor moest zorgen dat de kerk zich bleef afscheiden van andere culturen. De kerk moest zich blijven afscheiden als een prooi voor de volgelingen van Hitler. Ook vertelde die dominee dat hen van Het Rode Gordijn opgeleid waren om de topposities binnen de kerk in handen te krijgen. Zo kon het dus volgens die dominee best zo zijn dat dominees, ouderlingen of voorgangers lid zouden zijn van Het Rode Gordijn.

'Hoe weet u dat ?' riep iemand in de zaal. De dominee die bijna al weer zat liep weer terug naar de microfoon, en zei : 'Iemand in mijn gemeente heeft bij die geheime cultus gezeten. Herman kun je even naar voren komen ?' En daar kwam één van de blinde mannen naar voren. Met zijn stok vond hij z'n weg door het gangpad heen, en nam de microfoon. 'Ja, wat de dominee zegt is waar. Ik ben in die cultus opgegroeid, maar toen ik werd opgenomen in het Instituut voor Blinden ben ik het ontgroeid en heb ik me er van gedistantieerd.'

De dominee van Lisette besluit haar direkt weer terug te brengen, omdat de sfeer in het oord te gespannen was geworden door de dreigbrief.

Een dag later komt de dokter weer met wat resultaten van het onderzoek. Het schijnt dat het roodachtig gezwel zich nu ook vertakt naar haar borsten, en vandaaruit naar haar hersenen. Lisette voelt haarzelf verder erg rustig. Verder waren er nog wat andere resultaten, maar die had de dokter in zijn kantoor laten liggen. Hij zou de

papieren morgen meenemen. Maar Lisette maakte zich een beetje ongerust over die opmerking, en werd ineens erg nieuwsgierig, zo nieuwsgierig dat ze niet tot de volgende dag kon wachten. Ze besloot in de nacht haar kamer af te gaan, en van de afdeling, om naar het kantoor van de dokter te gaan in haar rolstoel. Ze wist gelukkig waar het was ... Hier moest het zijn. Gelukkig was de deur niet op slot. Binnengekomen deed ze het licht aan, en begon in de laden van het bureau van de dokter te zoeken. Plotseling vond ze wel een heel vreemd en verdacht papier. Het was een lijst met hen die lid waren van Het Rode Gordijn. Wat moest de dokter daar nou mee ? Na verder gezocht te hebben vond ze nog een ander papier van Het Rode Gordijn. Dit was een brief aan de dokter over zijn lidmaatschap. Verder stond er niet veel bij. Snel drukte ze de papieren terug en reed overstuur in haar rolstoel terug naar haar kamer. Het Rode Gordijn was dus dichter bij haar dan ze dacht. Wat moest ze doen ? Ze besloot de dominee te bellen.

Toen de dominee opnam probeerde hij haar gerust te stellen. Misschien was het wel een andere organisatie binnen het ziekenhuiswezen, wat toevallig ook Het Rode Gordijn heette. De dominee zei dat ze zich er maar niet zo druk om moest maken.

Hoofdstuk 4. De Rode Vogel

De volgende dag komt er een zuster naar Lisette toe om haar te vertellen dat ze naar huis mag. De onderzoeken zijn klaar, en ze hoeft alleen nog maar voor halfjaarlijkse controle terug te komen. Ze hoefde zich geen zorgen te maken om de goedaardige uitzaaiingen, want alhoewel de uitzaaiingen gewoon doorgingen werden de vertakkingen steeds dunner en fijner, en zou het haar functioneren niet belemmeren. Lisette was erg blij. Ze zou de komende tijd bij Ronald logeren.

Ronald kende het gebeuren rond Het Rode Gordijn nog niet, en op een avond besloot te het te vertellen. Ook vertelde ze het op een avond in het bijbelstudie-groepje. Sommigen vonden het heel eng, en vroegen zich af wat ze er tegen konden doen. Lisette vroeg of ze misschien de dominee eens konden uitnodigen om dat uit te leggen. En zo gebeurde het. De volgende zondagavond kwam de dominee in het bijbelstudie-groepje. De dominee gaf het voorbeeld van de stierenvechter met de rode lap die daarmee de stier kwaad maakte en verwarde, zodat de stierenvechter macht over hem kon krijgen. Zo was Het Rode Gordijn ook in de kerk opgezet door machtslustigen om controle te krijgen over de christenen.

Midden in de nacht krijgt Lisette een droom. Een rode vogel vliegt naar haar toe en begint haar uit te schelden. 'Ha,' zegt de vogel, 'je denkt toch zeker niet dat je kunt ontsnappen over het Rode Gordijn ? Ik heb dit opgezet om jullie christenen af te sluiten van de rest van de wereld, en zelfs van de dierenwereld. Een rode lap houd ik jullie voor de ogen, om jullie niet te laten vechten tegen de zonde, maar tegen andere geloofsrichtingen, tegen hen die iets anders denken dan jullie. Snappen jullie dan niet dat al die andere religies mooie verlengstukken van het christendom konden zijn, maar doordat jullie je afsneden van het vervolgverhaal van God door Zijn Woord als een vogeltje te canoniseren, te kooien dus, op te zetten, kwamen al die religies in al hun duisternis op jullie af. Het zijn nu losgeraakte stukken onheil, omdat jullie de

Heilige Geest niet door lieten spreken. In een reformatorische kerk zit je toch ?'

Verward wordt Lisette wakker, en roept om Ronald. Ronald probeert haar te sussen, en zegt dat ze gewoon weer verder moet slapen.

De volgende dag vertelt ze de droom aan de dominee. Die vertelt haar over de charismatische stroming in de reformatische kerk, waar ook hij toebehoort. Hij vind dat dit de eerste stap van de kerk moet zijn om de Geest door te laten spreken. Dan zal de Heilige Geest kunnen laten zien wat Hij oorspronkelijk wilde zeggen voordat Zijn uitgedoofde woorden in de meest gevaarlijke religies veranderden. Die religies waren niets anders dan losgeraakte stukken sneeuw die door hun val in de grootst mogelijke lawines veranderden.

De dominee herinnerde eraan dat ook de dokter lid was van een organisatie die ook toevallig Het Rode Gordijn heette. Het Rode Gordijn heeft ons eerst beschermd tegen de verwilderde beesten, maar er komt een dag dat we over het Rode Gordijn moeten klimmen om - als we oud, wijs en sterk genoeg zijn - die beesten te temmen en hen terug te brengen tot dat wat ze oorspronkelijk waren.

Einde

Het Meisje dat niet kon Spreken

Joop Kramer zit in een pinkstergemeente. Hij is daar ouderling. In de pinkstergemeente noemen ze dat vaak 'oudste'. Maar Joop is nog tamelijk jong. Hij is ook jeugdleider en voelt er veel voor om later zijn eigen pinkstergemeente op te richten. Joop is opgegroeid in de pinkstergemeente. Joop heeft ook een vriendin, Erin. Erin komt uit een ander land, maar dat maakt Joop niet zoveel uit. Hij is juist erg geinteresseerd in andere culturen. Het meisje is erg geliefd in de gemeente, maar op een dag raakt ze vermist. Er wordt gedacht aan een ontvoering. De gemeente is ten einde raad, en er worden bidstonden gehouden.

Na een tijdje is Erin weer terug, maar ze kan niet praten. Wat zou er met haar gebeurd zijn ? Zelfs weken erna kan ze nog niet praten. Joop neemt haar vaak mee naar zijn kamer om voor haar te bidden. In de pinkstergemeente geloven ze dat God geneest. In een dienst hoort Joop van een broeder dat ze misschien wel een boze geest heeft, maar daar wil Joop niks van weten. Joop gelooft niet dat een christen een boze geest kan hebben. Maar als het zo maanden voortduurt wil Joop toch dat hij en de andere oudsten een bevrijdingsgebed voor haar zullen bidden. Stel dat ze echt niet kan

spreken door een boze geest. De oudsten voelen er niet veel voor, omdat zij ook niet geloven dat een christen een demoon kan hebben. Maar toch willen ze Joop niet teleurstellen, en samen bidden ze een bevrijdingsgebed. In het bevrijdingsgebed krijgt Erin haar stem terug, maar het is niet haar stem. 'Boze geesten hebben dit lichaam ingenomen,' zegt ze met een zware stem. 'Bwahahaha, en gij hebt de sleutel niet om hen los te laten.' Maar dan zegt één van de oudsten : 'Die sleutel hebben we wel, en dat is Jezus Christus, kom er uit.' Maar dan beginnen de demonen te roepen en te gillen. 'Oh Jezus, ja, Jezus, nee, daar worden we bang voor. Hahahahahahahahaahahaahaha, man, schiet toch op, we kunnen niks voor je doen.' En hoe de oudsten ook baden, de geesten vertrokken niet. 'Misschien heeft ze zonden in haar leven,' opperde één van de oudste. Een andere oudste begon te knikken ... 'of te weinig geloof ...' Maar toen namen de demonen het voor haar op : 'Misschien hebben jullie wel zonden, en misschien hebben jullie wel te weinig geloof ...'

'Ikke niet ...' blufte één van de oudsten. 'Ach, laten we niet naar zulke leugengeesten luisteren,' zei een andere oudste. Terwijl een andere oudste zei : 'Misschien houd ze ons wel voor de gek ... Joop, het is beter dat je de relatie verbreekt. Hier hebben we niets aan.' En Joop vond dat ook maar het beste. Het meisje werd aan haar lot overgelaten. Ze kwam sindsdien ook niet meer naar de gemeente. Zij was een geval waar ze geen raad mee wisten.

Inmiddels was Erin van binnen erg verbitterd geraakt, en besloot naar de discotheek te gaan. Ze had nog steeds haar stem niet, en besloot tot rust te komen bij wat muziek. Gelukkig kon ze nog wel dansen. Ze werd weleens door mensen aangesproken, maar ze kon niets terugzeggen. Na een tijdje begonnen de mensen er aan gewend te raken. Ze werd door hen gewoon geaccepteerd.

Iemand bood haar een glaasje aan, en ze dacht : 'Ja, laat ik eens diep in het glaasje gaan kijken. Misschien kom ik daar wel los van.' Het was een heel vreemd drankje, een nieuw drankje, met vreemd blauwachtig waterig spul. Het rook heel lekker, en het meisje begon te drinken. En opeens kon het meisje weer praten. De jongen die haar het drankje had gegeven wilde haar mee naar huis nemen, en het meisje dacht : Waarom niet ? De jongen zag er een beetje oosters uit. Bij hem thuis werd er prachtige oosterse muziek gedraaid, en hij nam haar mee helemaal naar het zolder. Ze moesten een aantal nauwe, bochtige trapjes op, en uiteindelijk waren ze in de kamer van de jongen. De jongen zette wat muziek op. Het was prachtige oosterse muziek. De jongen ging op zijn bed zitten, en het meisje kreeg een stoel. 'Wil je nog wat drinken ?' vroeg de jongen. En weer kreeg ze wat van het heldere blauwe spul. 'Er zit geen alcohol in, hoor. Mijn vader heeft het gemaakt. Het is een nieuw drankje. Mijn vader is drankjeshandelaar.' Het meisje voelde zich erg goed bij het drinken van het drankje. Het was alsof ze weer een beetje op krachten kwam. De jongen had helemaal niet in de gaten gehad dat het meisje eerst niet kon praten.

'Kom je naast me zitten ?' vroeg de jongen. Het meisje ging op het bed van de jongen zitten. De jongen gaf haar een ring. 'Dit is geen huwelijks-ring hoor,' glimlachte de jongen. 'Ik moet namelijk van mijn vader met een ander meisje trouwen. Dat is bij mijn geboorte zo vastgelegd. Maar het is gewoon een vriendschaps-ring. Ik hoop namelijk dat we goede vrienden kunnen worden.' Het meisje nam de ring aan en deed het om haar vinger. Op de ring was een klein fotootje van een oude vrouw. 'Wie is dat ?' vraagt het meisje. 'Oh,' zegt de jongen, 'dat is mijn grootmoeder, die is al dood.'

'Hield je van je grootmoeder ?' vraagt het meisje. 'Ik heb haar nooit gekend,' zegt de jongen. 'Ik heb een paar van zulke ringen ge-erfd. Het zijn vriendschaps-ringen.'

'Aan wie heb je de andere ringen gegeven ?' vraagt het meisje.

'Er was eens een meisje zoals jij,' zegt de jongen. 'Een stil en verlegen meisje. Ik heb haar zo'n ring gegeven, maar ik heb haar nooit meer teruggezien.'

'Jammer,' zegt het meisje.

'En de laatste ring is voor het meisje wat mijn vader voor me bestemd heeft. Zij krijgt dus twee ringen,' zegt de jongen.

'Maar wie is dat meisje dan ?' vraagt het meisje.

'Ach, dat weet ik nog niet, dat wil m'n vader me nog niet vertellen.' zegt de jongen.

'Zullen we dat dan nu aan hem vragen ?' vraagt het meisje.

'Ja maar ik weet niet of hij het al wil zeggen,' zegt de jongen.

'Kom, dan gaan we het proberen,' zegt het meisje.

Bij de vader aangekomen buigt het meisje voor hem en vertelt hoe ze van zijn drankjes opgeknapt is. De vader van de jongen glimlacht. Dan vraagt het meisje voorzichtig of zij mag weten met wie de jongen moet trouwen. Maar de vader wil het niet zeggen. 'Zie je nou wel,' zegt de jongen. 'Hij wil het niet.' En weer gaan de jongen en het meisje naar boven. Dan begint het meisje te vertellen over de pinkstergemeente, hoe ze daar is behandeld. Ze had daar een vriend, maar die wil ze nu nooit meer zien. De jongen weet niet goed wat een pinkstergemeente is, maar het meisje legt het hem uit. De jongen raakt geinteresseerd, en zou wel eens naar zo'n pinkstergemeente willen. Het meisje wil onder geen enkele voorwaarde mee, en de jongen besluit alleen te gaan, samen met zijn vader.

Tijdens de dienst wordt er gevraagd of er nog getuigenissen zijn. De jongen gaat naar voren en vertelt over het meisje dat geen stem had, en dat hij het als een wonder zag dat ze nu weer kon praten. De vrouw van de voorganger zei : 'Nou, daar mogen we heel dankbaar voor zijn, dat ze door Jezus is genezen.' Maar toen stond de vader van de jongen op, en zei : 'Nee, het is gekomen door één van mijn drankjes. Ik ben drankjeshandelaar.' Ook Joop hoorde het verhaal, en dacht even aan Erin. Maar daarna dacht hij dat het wel toeval zou zijn. 'Kent zij de Heere Jezus al ?' vroeg de vrouw van de voorganger.

'Ze zat hier in de gemeente,' zei de jongen, 'maar jullie hebben haar weggestuurd.' De vrouw van de voorganger keek naar Joop. 'Ik denk dat ze het over Erin hebben,' zei de vrouw van de voorganger. 'Ja, dat klopt,' zei de vader, 'ze heet Erin.' Toen probeerde Joop zich te verontschuldigen : 'We hebben haar niet uit de gemeente weggestuurd. We vonden het alleen beter dat ik de relatie met haar zou verbreken. Ik ben namelijk oudste, en hoe moet dat met een vrouw die niet kan spreken ?' Toen ineens stond Erin in de deuropening. Iedereen schrok. Ze liep af op de oosterse jongen en omhelsde hem. Ook de vader van de jongen kwam bij haar staan. 'Zo, je ziet het, hè, ik kan weer spreken,' zei het meisje. Joop boog in schaamte zijn hoofd. Toen kwam de voorganger naar voren en richtte zich tot Erin, de jongen, en zijn vader : 'Het lijkt me wijzer voor jullie om te vertrekken.' Maar toen werd het meisje heel boos : 'Dus nu word ik voor de tweede keer afgewimpeld ? Wat zijn jullie voor een figuren ?' Waarop Joop zei : 'Je bent dronken, Erin.' Maar toen begon de jongen te schelden. 'Mijn vader verkoopt geen alcohol of sterke drank. Erin is niet dronken.' Toen pakte de vader zijn zoon en Erin bij de arm en fluisterde : 'Het is beter dat we weggaan.' En met z'n drieen liepen ze de deur uit.

Toen zei de vader dat hij hen wel wilde vertellen met wie zijn zoon zou trouwen. Inmiddels waren ze uit de gemeente gegaan, en liepen terug naar huis. Maar ineens merkte de man dat hij z'n stem verloren had. Thuisgekomen nam de man wat van z'n drankjes, maar niets hielp. 'Dat was mij dus ook een keer overkomen,' zei het meisje. 'Maar niet alleen dat. Ik was gewoon compleet weg. Ik kan me niets meer herinneren wat er gebeurd is.' En ineens was ook de vader verdwenen, als in het niets opgelost. 'Nou, bij de pinkstergemeente moeten we niet wezen,' zei de jongen, 'maar als mijn vader niet meer terugkomt, dan kan ik trouwen met wie ik wil.' En zo gebeurde het. De jongen trouwde met het meisje, en ze leefden nog lang en gelukkig.

Dochters van Jahweh

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1. Morit en Ramonde

Adriaan zit in een pinkstergemeente. Er zitten hier veel vrouwen in de gemeente, en het doet allemaal een beetje matriarchisch aan. In wezen heeft Adriaan hier twintig moeders. Op een dag komt er een nieuw meisje in de gemeente. Ze doet erg geheimzinnig, en Adriaan denkt al gauw lang na over al die raadselachtige dingen die ze verteld. Wie is ze ? Wat is ze ? Waarom doet ze zo ? Of wil ze haarzelf niet laten kennen ... Is ze soms bang ? Ze is een lopende puzzel. Op een dag komt ze de gemeente binnen met een schilderij. 'Kijk eens ... voor aan de muur,' zegt ze enthousiast ... maar dan : 'Als jullie het niet willen gooi ik het weg hoor.' Ze is zo paradoxaal in haar spreken ... bijna schizofreen. Wat wil ze nou eigenlijk ?

Ze had het schilderij zelf geschilderd. Adriaan ging bijna stijl achterover. Het was een prachtig konijn met vleugels voor wat opgestapelde edelstenen in de vorm van een soort reukfles. Hoe komt ze erop. Soms was ze net een kind. Dan kon ze zomaar tijdens de getuigenissen naar voren lopen, en dan vertelde ze over de insecten en de vlinders die ze buiten had gezien, of ze had het over wat voor een avontuur Calimero op de televisie had beleefd.

Ze was een erg dromerig type, en ze kon soms zomaar ineens heel erg bang worden. Dan staarde ze voor haar uit, en dan mocht niemand bij haar in de buurt komen.

Op een dag had ze een gedicht geschreven, of een verhaal. Natuurlijk wilde ze dat graag voorlezen tijdens de getuigenissen. En daar liep ze met haar papieren naar voren :

'Als door groen sap beweeg je, door groen sap leef je, op weg naar verlichting, als je een boom bent, zul je eeuwig leven. De rest is reeds verloren. Ik weet, je leeft in bevroren dromen ... ik weet je leeft in parels verborgen ... Zo gaan de wijsheden met elkaar om ... Zij verbergen hun waarheden tussen raadsels en verhalen ... en vinden elkaar terug op verborgen en afgelegen eilanden ... kundig bouwden ze hun muren ... maar elkaar bedrogen hebben ze nooit ... Ze spreken waarheid tot elkaar, in goed

verpakte flessen ... Door boeken trekken ze elkaars aandacht ... Spreek tot mij in raadselen, in verhalen ongehoord ... leidt mij door de wildernissen van het leven, waar zoveel oren klaar staan om ons te vereten ... Spreek tot mij in verhalen en gedichten, door omwegen ... We kunnen elkaar niet rechtstreeks zien ... teveel kapers op de kust ... We moeten eerst onze wereld bouwen ... Ik voel je hand door je verhaal, door jouw raadselachtige taal ... een taal van tranen en van kruizen .... van leugens en van pijnen ... Leer mij die taal verstaan ... Je taal is wild en gevaarlijk ... woest, want je wilt geen indringers ...'

Toen zei ze dat God dit tot haar gesproken had. Deed ze daarom altijd zo vreemd ? Was normaal doen dan veel te gevaarlijk ? Was dit ook de reden waarom we allemaal het idee hadden dat God zo weinig sprak ? Misschien sprak Hij wel op een andere manier, een manier die we nog niet goed hadden ontdekt.

Ineens zei ze : Ik heb zo'n hoofdpijn al een paar dagen. Toen ging ze zitten. Na de dienst ging Adriaan naar haar toe en vroeg of hij een kopie mocht van het gedicht. Verder zei hij er niet veel van. Misschien zou ze het wel fijn vinden als hij haar anders zou benaderen ... Niet normaal meer, maar vreemd en geheimzinnig. 'Heb je nog naar Calimero gekeken ?' vroeg Adriaan ineens.

'Adriaan, ga je met me mee naar huis, ik wil je iets laten zien ..' vroeg ze ineens nadat ze hem een tijdje geheimzinnig had aangestaard, terwijl hij wachtte op haar antwoord over Calimero. Adriaan aarzelde geen moment en zei : 'Maar natuurlijk wil ik met je mee ... Ik heb je huis nog nooit gezien.'

'Het gaat niet om mijn huis, het gaat om iets anders ... Adriaan, alsjeblieft, kom mee, ... ik heb je hulp nodig,' zei ze. Adriaan werd steeds nieuwsgieriger, en ging met Marjenne mee naar haar huis. Toen ze bij haar deur was aangekomen klopte ze eerst aan, en toen maakte ze de deur open ... 'Ja, dat doe ik altijd,' zei Marjenne, 'want ik woon hier niet alleen. God woont hier ook.' Adriaan glimlachte, en samen liepen ze naar binnen. 'Beloof me dat je me niet zult uitlachen,' zei Marjenne ... 'Ik moet je eerst wat vertellen, en daarna wil ik je het laten zien ...' Adriaan beloofde plechtig dat hij waardig met de informatie om zou gaan. Toen begon Marjenne te vertellen ... Ze vertelde dat ze in het bos een boek had gevonden dat het Eeuwig Evangelie heette, en daar stonden sprookjesachtige verhalen in ... Op een dag was ze weer in het bos, en toen verscheen er een engel aan haar, die haar leidde tot een altaar, een heel oud altaar. Nu heeft ze dat altaar in een kamer van haar huis staan ... Samen liepen ze naar boven, en in de kamer waar ze altijd haar wasgoed deed stond het altaar met een heel groot schilderij van een soort engel of vrouw erachter ... 'Dat is Morit, Adriaan,' zei Marjenne ... Zij wordt beschreven in het Eeuwig Evangelie. Op het altaar lag een boek. Marjenne vertelde dat dat het Eeuwig Evangelie was. De gebeurtenis had haar zo aangesproken, dat ze nu vaak bij dit altaar bad. 'Vertel me eens over Morit,' zei Adriaan ... Het schilderij maakte grote indruk op hem, alsof hij een groot geheimenis van God zag. Het schilderij leek zo onwerkelijk, maar ook zo echt. Adriaan had het gevoel alsof hij naast zijn eigen lichaam stond, in een andere wereld. Hij had ineens zulke andere gevoelens. 'Dat schilderij heb ik ook van die engel gekregen,' zei Marjenne ... 'het is in de hemel geschilderd ...' Adriaan had het

gevoel dat hij in huilen zou uitbarsten als hij langer naar het schilderij zou kijken.

Toen begon Marjenne over Morit te vertellen. Op het schilderij had ze een soort doek om haar hoofd, en leek ze een heel klein beetje op Maria, de moeder van Christus. Marjenne vertelde over de tijd voordat de aarde herschapen werd, de tijd dat er nog allerlei andere paradijsen en scheppingen op aarde waren, ver voor de tijd van het boek Genesis. In die tijden ging het ook mis met de schepselen en stuurde God ook al Verlossers ... Morit was een schepsel geplaatst in een Hof die er was voordat God weer overnieuw begon in het boek Genesis. De aarde had een lange geschiedenis. Morit werd ook wel het hertenkind genoemd, en ze leefde helemaal alleen in die hof. Niet lang daarna werd ze door de honden van Okil ontvoerd. De honden van Okil zijn hele oude demonen van voor het boek Genesis. Zulke voor-bijbelse demonen werden ook wel 'abers' genoemd. In het Eeuwig Evangelie werd ook gesproken over het kruis van Morit, het kruis van ontvoering, als een middel om de geestelijke wereld te leren ontdekken. Door dit altaar zou de excarnaatse bediening in werk gesteld worden. 'Excarnaatse bediening ? Wat is dat nu weer ?' vroeg Adriaan ... Maar toen pakte Marjenne het boek van het altaar en gaf het aan Adriaan ... Adriaan beefde ... Zou dit boek ook in de hemel geschreven zijn ? Volgens Marjenne stond dat ook in de bijbel, dat een engel dit boek zou brengen, als een verborgen verlengstuk van de Bijbel. Adriaan griezelde bij de gedachte. Wat zou er allemaal wel niet instaan ? Marjenne keek naar zijn verschrikte gezicht, en probeerde hem te troosten. 'Lees het maar ...' zei ze. Adriaan stond als aan de grond genageld met het boek in zijn handen. Het leek wel alsof zijn handen begonnen te branden. Ge-emotioneerd legde hij het boek weer op het altaar : 'Ik kan het niet Marjenne, echt niet,' stamelde hij, en rende weg.

Marjenne begreep Adriaan wel ... Alles gebeurde ook zo snel en was ook zo overweldigend ... Maar hoe moest het nu verder ? Tijden verstreken en op een dag werd Adriaan door Marjenne gebeld ... 'Adriaan,' sprak ze bijna buiten adem ... 'ik heb nog een altaar gevonden ... Wil je alsjeblieft even bij me komen ?' Adriaan was aan de ene kant verheugd, maar aan de andere kant vroeg hij zich af of hij er wel aan toe was. Toch wilde hij haar niet nog een keer alleen laten, en kwam direkt naar haar toe. Er was nog een ander klein kamertje in haar huis waar ze het altaar had neergezet. Het altaar was niet zo groot als het altaar van Morit, en weer hing er een schilderij boven. Het was een vrouw in ridderkleding ... Het leek op een pantser met hier en daar wat versleten kleding eronder ... De lippen van de vrouw waren roodachtig in een vreemde soort roze. Adriaan was weer erg onder de indruk van het schilderij ... 'Waar haal je toch ...' stamelde hij ... 'waar haal je ...' Maar van emoties kon hij verder niets uitbrengen ... De vrouw had een langwerpig dun zwaard, bijna als een degen, en het leek wel alsof ze recht door Adriaan heenkeek. Het leek wel alsof het schilderij gewoon leefde. De vrouw heette Ramonde, en Marjenne begon direkt over Ramonde te vertellen, dat zij opgesloten zat in een huis bewaakt door ratten, maar ze mocht wel aan het einde van de dag langs de hondenhaag gaan, om aan het einde van die haag de roofdieren te voeren ... Die roofdieren zouden op een dag zo groot zijn dat ze Ramonde uit het huis der ratten zouden bevrijden. Het Ramonde-kruis was als een altaar voor de Faraatse bediening .... Weer wist Adriaan

niet wat dat voor een bediening was, maar Marjenne vertelde hem dat het een bediening van de eindtijd zou zijn. Het zou een apocalyptische bediening zijn, beschreven in Openbaring, maar veel direkter en duidelijker in het Eeuwig Evangelie, het Boek dat zou komen. Adriaan keek met open mond naar het altaar. Het leek wel alsof het altaar zo direkt uit de hemel kwam.

Op een nacht schrok Adriaan wakker ... Ramonde stond voor hem als in helder wit licht ... 'Help me, Adriaan,' riep ze, 'breng me tot leven ... ik ... slaap ...' Direkt belde Adriaan Marjenne op, en ze kwam direkt naar hem toe ... 'Adriaan, Adriaan,' zei ze ... 'ik ben zo blij dat je bij ons hoort ... Nu hoef ik niet alleen met dit zware juk te lopen ... Ik kan het niet alleen ... Ik heb je hulp nodig ... Dit zijn delen van de voorbijbelse geschiedenissen van Gods werk, en we moeten ze weer terugbrengen ...' Adriaan glimlachte ... maar het was een erg pijnlijke glimlach ... 'Marjenne, ik vind het allemaal prachtig ...' fluisterde hij ... 'maar ik weet niet of ik dit wel wil ...'

'Denk er nog eens goed overna,' zei Marjenne, en vertrok weer ... Ze moest Adriaan de tijd geven, maar ze was een beetje geirriteerd over het feit dat hij zich niet radicaal opstelde ... Huilend kwam ze thuis en stortte zich voor het altaar van Ramonde ... Daarna stortte ze zich voor het altaar van Morit ... In het boek stond beschreven hoe de altaren te gebruiken ...

Hoofdstuk 2. Sarsia en de Verloren Altaren

Ondertussen heeft Adriaan veel twijfels ... Hij wist dat Marjenne zelf ook schilderde, en dat heel goed kon ... Misschien had ze zelf wel die schilderijen gemaakt ... En die altaren ? Misschien had ze die ergens bij een rommelmarkt gekocht, of in een handel voor antieke spullen ... Adriaan begon zijn leven weer voorzichtig op te pakken ... Hij kon niet zo goed tegen de opwinding die hij voelde ... Het was bijzonder en fantastisch, maar ... misschien was het wel iets te veel voor hem ...

Maar op een nacht kreeg hij weer een droom ... Weer verscheen Ramonde aan hem, en zei : 'Help me, help me dan toch ... Je bent zo verweg ... Kom dichterbij ... Maak me wakker ... zoals ik jou wakker aan het maken ben ...' Toen verscheen er een andere gestalte aan hem ... Het was een vrouwelijke engel met een zwart ridderpantser met rode kledingsdelen, en een rood gewaad ... 'Ik ben de engel Sarsia, een voorbijbelse engel,' sprak de gestalte ... 'In voorbijbelse scheppingen was er het boek 'De Troiade' waar ik in voorkom. Engelen werden toen 'arxelen' genoemd ....' En toen liet Sarsia hem een altaar zien, en sprak ze tot hem over haar kruis ... Ze liet hem zien dat het altaar een andere eindtijd-bediening in werking zou stellen : De Attentaatse bediening, de bediening van Goddelijke Kunst ... Ook zou dit een Goddelijk Materialisme verkondigen en creeeren en het zou de hemel op aarde brengen, oftewel laten materialiseren ... Adriaan wreef in zijn ogen ... 'Herstel de altaren van Gods voorbijbelse geschiedenis, Adriaan,' sprak Sarsia ... 'Die altaren hebben jullie nodig om tot volwassenheid en volmaaktheid te komen ...'

Adriaan belde direkt Marjenne op ... Hij mocht haar daar voor wakker maken, had ze altijd tegen hem gezegd ... Adriaan was een stuk enthousiaster ineens ... Hij vertelde aan Marjenne wat er was gebeurd, en dat het voor hem meer op het maken van een puzzel begon te lijken ... Hij wist dat hij op zoek moest naar de verloren

altaren ... Ze hadden er al twee, en wisten nu ook van een derde ... Adriaan wilde samen met Marjenne het platform voor de eindtijd-bedieningen herstellen ... De delen van de voorbijbelse geschiedenissen waren niet voor niets verloren geweest ... God had een plan met ze ...

De daaropvolgende dag kwam Adriaan een meisje tegen in de winkel waar hij vaak kwam ... Het meisje stond te zoeken tussen wat boeken op een stellage ... Het meisje leek erg veel op Ramonde ... Voordat Adriaan het wist stond hij al bij het meisje en staarde haar aan ... 'Pardon,' zei hij ... 'mag ik je iets vragen ...' Het meisje draaide voorzichtig naar hem toe en knikte ... 'Heet jij soms Ramonde ?' vroeg Adriaan ... in de hoop dat het Ramonde echt was ... Maar het meisje zei : 'Nee, hoe kom je daar nou bij ...'

'Oh,' verdedigde Adriaan zich ... terwijl hij ineens erg teleurgesteld was : 'ik dacht dat ik je ergens van kende ...'

'Geeft niks hoor,' zei het meisje vriendelijk en wilde weglopen ... 'Eh, ken jij misschien ook het Eeuwig Evangelie ?' vroeg Adriaan ineens ... 'Nee,' zei het meisje, 'ik ben niet kerkelijk, en ik wil daar ook niets mee te maken hebben. De kerk heeft verschrikkelijke dingen op z'n geweten ... Ik geloof meer in natuurgodinnen ...'

Toen begon Adriaan het meisje uit te leggen over de voorbijbelse geschiedenissen en dat daar ook vrouwelijke verlossers en engelen in voorkwamen, als een soort godinnen ... Misschien dat ze zo wel beter aansluiting kon vinden ... Het meisje vond het verhaal van Adriaan heel interessant, en vroeg hem naar het boek ... Adriaan vertelde haar direkt dat dat boek bij een vriendin van hem thuislag ... Na nog even wat na te praten besloot het meisje met hem mee te gaan naar het huis van Marjenne ... Toen het meisje de altaren en de schilderijen zag was ze erg onder de indruk ... Inmiddels had Marjenne het hele Eeuwig Evangelie boek gekopieerd en gaf de kopie aan het meisje ... Adriaan was er nog steeds niet aan toe, maar was wel blij dat het meisje de kopie aannam ... Ze zou bellen ...

Het meisje was erg onder de indruk, en ook had zij snel enige bijzondere ervaringen ... Niet lang daarna belde ze Marjenne op met de mededeling dat zij ook een altaar had gevonden, met een schilderij ... Het was het altaar van Davinde. Zij was opgesloten in een kooi, en moest altijd werken voor drie rovers. De drie rovers hadden wonden waar genezende zalf inzat. Altijd als ze sliepen dan haalde Davinde die zalf uit hun wonden, zodat ze steeds geneeskrachtiger werd. Het kruis van Davinde was ook zeer belangrijk voor een bepaalde eindtijd-bediening ... Het meisje had inmiddels de teksten over de altaren goed bestudeerd, en begon er ook over te vertellen naar Adriaan en Marjenne. Na een tijdje hadden ze elf altaren verzameld met elf schilderijen erboven. Sommige altaren stonden bij Marjenne in huis, anderen bij het andere meisje, Lisette, en weer anderen stonden bij Adriaan in huis. Het waren de elf poorten tot de hoofdbedieningen. In het rijtje waren meer vrouwen dan mannen ... 'De moeders en dochters van Jahweh,' noemde Lisette ze weleens ... Zou Jahweh ook vrouwen gehad hebben ?

Lisette raakt steeds meer geinteresseerd in de voorbijbelse geschiedenis en de omliggende geschiedenissen. Ook raakt ze geinteresseerd in de geschiedenissen

rondom de kerk. Ze is er van overtuigd dat dat Gods bedoeling nooit is geweest, zoals de kerk op z'n poten staat, en zelf vindt ze het tijd geworden om die poten onder de kerk weg te trappen ... Maar Marjenne zegt dat ze het beter voorzichtig aan kunnen pakken ... Eerst moeten ze zelf nog zoveel veranderen, en ... volwassen worden ... Terwijl Adriaan de draad van zijn leven weer voorzichtig probeert op te pakken ...

Hoofdstuk 3. Belgie

Inmiddels hebben ze besloten om de altaren met de schilderijen in een oud kapelletje in een bos neer te zetten, ergens in het Zuiden van Limburg. Het kapelletje is bijna ondergronds, en diep in het bos. Het boek hebben ze in een soort kast daar opgeborgen. Het is heel vreemd, maar soms als ze in het kapelletje zijn, dan horen ze Belgische stemmen, die ook over Belgie praten. Het kapelletje heeft een aantal gangen met ook wat kleinere zaaltjes, en wat kelders. Op een dag ontdekken de drie een geheime tunnel in één van de kelders die helemaal tot Belgie leidt. Ze beginnen zich af te vragen wat en wie die stemmen zijn ... En waarom hebben ze het over Belgie ?

Adriaan werkt als kok in een restaurant. Op een dag zit er een meisje aan een tafeltje dichtbij de keuken ... Het meisje lijkt heel veel op één van de vrouwen van de altaren. Maar Adriaan wil dezelfde fout niet nog een keer maken ... Wel vraagt hij haar even of het meisje weleens van het Eeuwig Evangelie heeft gehoord. Het meisje knikt. Ze is christen. Maar Adriaan weet dat ze het niet helemaal begrijpt. Zij denkt dat het Eeuwig Evangelie gewoon het bestaande en algemeen erkende evangelie is, terwijl het Eeuwig Evangelie het vervolg en verlengstuk daarop is ... Als Adriaan het meisje dat uitlegt kijkt ze erg verbaasd ... Ze wist niet dat dat bestond, maar Adriaan liet haar wat teksten uit het boek Openbaring zien ... Het meisje wilde het boek graag lezen, en al snel komt Adriaan met een kopie aanzetten ... Het meisje neemt het dankbaar aan, en ze praten nog even door ... Dan ineens staat de baas van Adriaan bij het tafeltje ... 'Zeg, hoor jij niet te werken ?' zegt hij nors ... Adriaan verontschuldigt zich direkt, en gaat weer aan de slag ... Naderhand gaat de baas nog even langs de keuken ... 'Adriaan, dat moet niet nog een keer zo gebeuren, want dan hebben we een probleem ... De laatste tijd ben je al wat dromerig ... Denk om de concurrentie, hè ... Er gaan verhalen over je rond dat je bij een secte zou zitten ...' zegt de baas voorzichtig ... Adriaan barst in lachen uit ... 'Een secte ? Kom, ik zou jou eens wat vertellen ...' En dan vertelt Adriaan het hele verhaal aan zijn baas ... De baas wil dat kapelletje wel eens bezichtigen, en op een dag na het werk neemt Adriaan hem mee ... De baas zelf heeft een katholieke achtergrond, en hij vindt de personages op de schilderijen wel een beetje op katholieke heiligen lijken, maar het is toch anders ... Als Adriaan hem vertelt dat die schilderijen in de hemel zijn geschilderd moet de baas even lachen ... Adriaan kijkt hem aan, en zegt : 'Het is echt waar ...' Weer kijkt de baas indringend naar de schilderijen en zegt : 'Nu ja, dat kan best wel zo zijn ... Het heeft een beetje een groene gloed ....'

'Een groene gloed ?' vraagt Adriaan ... 'Ik zie geen groene gloed ...' De baas vraagt of hij een vriend van hem eens mag meenemen, en uiteindelijk stemt Adriaan daarin

toe ... Ook de andere twee nemen weleens vrienden of vriendinnen mee naar het oude kapelletje ...

Op een dag zit er weer een ander meisje dichtbij de keuken aan een tafeltje ... Later komt er een ander meisje bijzitten ... Eentje van hen lijkt weer heel veel op sommige vrouwen van de altaren, terwijl dat andere meisje ... Adriaan moet even slikken ... Hij voelt zijn hart kloppen, en hij weet niet waarom ... Op een gegeven moment trekt hij de stoute schoenen aan en loopt op de meisjes af ... 'Daar komt de kok,' zegt één van de meisjes ... Adriaan begint direkt over het Eeuwig Evangelie ... en de meisjes vertellen hem dat ze uit Belgie komen ... Adriaan is als verliefd op die taal ... 'Praat, praat,' zegt hij ... 'ik vind die taal van jullie ...' stamelt hij ... 'schitterend ...' De meisjes beginnen te lachen, en beginnen hele verhalen in het Belgisch tegen hem af te steken ... Maar daar is de baas ... 'Adriaan, dit was de laatste keer ... Ik ga een ontslagbrief voor je optekenen ...' Hoe Adriaan ook probeert de man over te halen ... Niks werkt ...

De meisjes vinden het erg vervelend voor Adriaan en nodigen hem uit om met hen mee te gaan naar Belgie voor een tijdje ... En misschien is dat wel goed ook voor Adriaan, omdat hij erg tot rust moet komen ... Sinds dat gedoe met het Eeuwig Evangelie is hij zichzelf niet meer. Hij krijgt een grote kamer in het huis waar de meisjes wonen ... Adriaan is erg verdrietig en heeft veel huilbuien, maar de meisjes troosten hem ... Gek, het is nog steeds alsof ze bij de vrouwen van de altaren behoren ... Soms nemen ze Adriaan mee naar het bos, en een andere keer naar de winkels ... Beiden vinden ze dat Adriaan wat afleiding nodig heeft ... 'Zie je, Adriaan, jullie Nederlanders hebben een hele andere mentaliteit ... Misschien dat je in Belgie, hier, op andere gedachten komt, en dan kun je ons direkt meer vertellen over dat Eeuwige Evangelie ...' Adriaan vind het op een bepaalde manier wel grappig ... Ze zeggen 'U' en 'Gij' tegen hem ... Op een dag komen ook Lisette en Marjenne hem opzoeken in Belgie, en ze worden al snel vriendinnen met de twee Belgische meisjes ... Op een dag besluiten ze de twee meisjes mee te nemen naar het oude ondergrondse kapelletje in Zuid Limburg ... Adriaan blijft op z'n kamer ... De meisjes komen later helemaal ontroerd thuis ... 'Dit is iets waar ik mijn leven voor wil geven, Adriaan,' zegt één van de meisjes ... De ander knikt ... Beiden beginnen ze flink te studeren in een kopie van het Eeuwig Evangelie ... 'Die leringen zijn zo prachtig,' vertelt één van de meisjes ... Terwijl de ander zegt dat ze in vuur en vlam staat ... Adriaan vind het allemaal best ... Hij had niets anders verwacht ... Daar waar de Nederlanders heel koudbloedig konden zijn, daar konden een paar Belgischen ineens heel warmbloedig zijn ... Adriaan had het vaak over de Belgen ineens, zo vaak, dat op een gegeven moment één van de meisjes zei : 'Maar nu bent gij aan het slijmen ...'

Hoofdstuk 4. Het Vreemde Gevoel

Op een dag wordt Adriaan helemaal draaierig wakker, met een raar gevoel in zijn buik ... Hij had die nacht zo vreemd gedroomd ... Alsof hij de hele nacht bij een vrouw van zo'n altaar in de armen had gelegen ... Hij was zichzelf niet meer, en moest telkens aan haar denken ... 'Wie was het ?' vroeg één van de meisjes nieuwsgierig ... 'Ik dacht dat je celibatair was ?' Maar direkt probeert Adriaan zich

te verdedigen ... 'Waarom moet je direkt aan intieme dingen denken als ik het heb over bij iemand in de armen liggen ... Dat is ook intiem natuurlijk, maar heel anders ... Heb jij nooit een keer bij je moeder in de armen gelegen ?'

'Nee,' zegt het meisje snel ... 'mijn moeder is overleden bij de geboorte ...'

'Oh, dat spijt me,' zegt Adriaan ... 'Sorry, dat vind ik echt verschrikkelijk erg ...' Adriaan is even ontdaan, maar dan begint het meisje weer door te vragen. Ook het andere meisje is er inmiddels bijgekomen ... 'Intiem met mensen zijn, dat probeer ik zoveel mogelijk te ontwijken, maar intiem met God zijn, dat is iets heel anders ... Dat is goed denk ik ...' zegt het andere meisje ... 'Ik had het niet over intimiteit,' zegt Adriaan weer, en dit keer iets harder ... 'Ik had het over een vrouw waarbij ik in de armen lag in mijn droom ... Het was meer als moederlijk ...'

'Ach, Adriaan, je moet je niet zo lopen te verdedigen, ze plaagt je alleen maar,' zei het andere meisje weer ... Adriaan zucht ... 'En toch denk ik dat ik gevaar loop verliefd te raken op die vrouw van het altaar ... En dat terwijl ik in het celibaat leef ...' zegt Adriaan ... 'Je bent niet verliefd,' zei één van de meisjes ... 'je bent gewoon overweldigd door een nieuwe en hogere vorm van liefde ... Het woord liefde zou niet eens op zijn plaats zijn, want dat is zo'n aards en vervuild woord ...' Weer zucht Adriaan ... Hij voelt zich vies, maar dat kan gebeuren als je met zo'n rein wezen in aanraking bent gekomen ... 'De vrouwen van het altaar zijn zo rein,' zei het meisje ... Het andere meisje was inmiddels weer weg ... Ze moest nog even wat was ophangen ...

Maar de hele dag voelde Adriaan zich draaierig ... Alsof de vrouw uit de droom hem nog steeds vasthield ... 'Misschien wil ze wel wat van je,' zei het meisje ... 'In het Eeuwig Evangelie gaat het over de intieme relaties tussen de hemelse wezens en soms worden hen van de aarde daar ook bij betrokken, zodat hun reine vruchten op aarde kunnen groeien ... Dit is iets reins ... Zo kom je los van het menselijke en aardse intieme ... Niet dat dat altijd slecht is ... maar ...' Adriaan stelde zich beschikbaar, voor als de wanhopige vrouw van het altaar daadwerkelijk hem als poort wilde gebruiken voor haar nageslacht ... 'Laat maar komen,' zei Adriaan, en direkt werd hij door een vreemde wind op de grond gesleurd, en voelde hij hemelse winden over hem heen komen die hem met hen lieten samensmelten voor nageslacht ... 'Hou me vast,' zei hij tegen het meisje ... Het andere meisje was er ook bijgekomen ... Ze zagen dat hij het heel moeilijk had, en beiden omhelsden ze hem ... Adriaan kreeg een huilbui ... 'Ik voel me zo vies ... Ik voel me zo vies ... Maar aan de andere kant wordt ik verlost van het aardse ..'

'Hier moet je even doorheen,' sprak één van de meisjes ... 'Het staat allemaal in het eeuwig evangelie ...' Daarna begon Adriaan hysterisch te huilen ... De meisjes hielden hem stevig vast ... 'Rustig maar, het is allemaal in orde ... Jij verzekert hen van nageslacht, Jij verzekert hen van nageslacht ...'

Zwetend wordt Adriaan wakker ... Wat een vreemde droom heeft hij gehad ... Over vrouwen van het altaar, over Belgie ... over ontslagen worden ... En dat terwijl hij niet eens een kok is ... En over een kapel in Zuid Limburg ... onder de grond nog wel ... Op zijn nachtkastje ligt een boek over Sint Antonius, die in de woestijn door

visioenen met vrouwen werd lastiggevallen ... En dat terwijl hij celibatair wilde leven ... Had Adriaan zich teveel in dat boek verdiept ? Nee, niet eens ... Hij had dat boek van een vriend van hem gehad, en las het gewoon ter ontspanning ... Ach, iedereen droomt weleens, dacht hij bij zichzelf ... En een mens kan vreemd dromen ... Toen draaide hij zich om, kuste zijn nog slapende vriendin, en ging naar zijn werk ...

Einde

Verborgen Vruchten

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1. Het Gebedenboekje

Rick Zandstra is een Belgische jongen en is lid van een pinkstergemeente. Op een dag komt Rick na een lange surftocht op het meer thuis. Er is een sprookjesfilm op de televisie. Een jongen en een meisje wonen in een prachtig paradijs, en hebben het goed samen ... Op een dag voelt het meisje zich niet lekker, en trekt zich terug ... De jongen begint haar na een tijdje te missen, en begint vrouwelijke eigenschappen te ontwikkelen ... Hij vertrekt naar de rand van het paradijs, op zoek naar zijn eigen vrouwelijkheid, maar valt over de rand naar beneden, en krijgt te horen dat hij niet meer terugmag, omdat hij uit balans is. Hij had zijn mannelijkheid met zijn vrouwelijkheid moeten balanceren, en niet zijn vrouwelijkheid laten overheersen. Het meisje is ontroostbaar als ze ontdekt dat de jongen vertrokken is, en begint door het woud te rennen ... Het sprookje vertelt dat ze nog steeds door het woud rent om haar geliefde te zoeken ... Rick zit als betoverd te kijken ... Het is een tekenfilm met een prachtige rode gloed ... Het land van die tekenfilm ? Roggio ...

Wat een prachtig paradijs, zegt Rick tegen zichzelf ... Daar zou ik ook wel willen wonen ... Het meisje van de tekenfilm heette Echte ... en de jongen Lirijn ... 'Wat een mafkees,' denkt Rick ... 'wie vertrekt er nu uit een paradijs ....' Hij kon Adam en Eva ook al nooit begrijpen ... Maar goed, die Echte was wel slim ... die bleef in het paradijs ... Maar of ze echt gelukkig was zonder die jongen ? Nee, want ze rende maar heen en weer ... Ze miste hem natuurlijk ... Wat een vreemd einde trouwens voor zo'n prachtige tekenfilm ... Het leek een beetje op Romeo en Juliet ...

'Rick, wil je wat drinken, jongen ?' vraagt zijn moeder van achter het barretje wat ze in huis hebben staan ... Achter het barretje is een ingebouwde keuken waar zijn moeder uit tevoorschijn komt ... Ze ziet er betoverend uit ... Ze moet vanavond naar een feestje ... Maar Rick heeft al een glas voor zich staan en tilt het omhoog ... 'Het leven in Belgie is goed, mams,' zegt Rick ... 'Ik ben al voorzien ... en ik heb een prachtige dag gehad op het meer ... en nu hier bij die betoverende sprookjesfilm ...' En dan begint Rick zijn moeder over het verhaal te vertellen ... 'Dat verhaal kende ik nog niet, Rick,' zei z'n moeder ...

De volgende dag zit Rick in de kerk ... Het gaat over de Attentaatse bediening ... Ook gaat het over het balans wat er moet zijn tussen het mannelijke en vrouwelijke ... 'Vreemd,' dacht Rick bij zichzelf ... 'je zou bijna denken dat ze gisteren ook naar die tekenfilm hebben gekeken ...' De voorganger en zijn vrouw hielden beiden de preek ... Dat deden ze weleens vaker ... Opeens begon de voorganger over die tekenfilm te praten ... Hij zei dat het een prachtige film was die zoveel van God liet zien ...

Die nacht heeft Rick een droom ... En nu was het alsof hij zelf in die tekenfilm meespeelde ... Hij rende achter Echte aan, en riep : 'Hey, stop ...' Maar Echte hoorde hem niet en rende verder ... Teleurgesteld werd Rick even wakker, maar viel toen weer in slaap ... Weer droomt hij over Echte ... 'Jij ... jij ...' zegt Echte ... 'Jij hebt me doen stoppen ... Jij hebt mij tot rust gebracht ...' Rick wordt wakker met een brede glimlach ... Zou Echte echt bestaan ... Waar kwam die tekenfilm eigenlijk vandaan ? Het was als een christelijk sprookje, maar ook weer niet ...

Lang hoefde Rick er niet over na te denken ... In de loop van de ochtend werd er gebeld ... Het was nogal vroeg, maar Rick was net opgestaan ... Er waren mensen aan de deur die het Eeuwig Evangelie verkondigden ... Rick was zo nieuwsgierig ... 'Zijn jullie een nieuwe kerk, en kennen jullie dat verhaal van Echte en Lirijn in de Hof van Roggio ?' Ze vertelden Rick dat dat verhaal uit het Eeuwig Evangelie kwam, het beloofde boek dat als vervolg en verlengstuk van de Bijbel zou worden gegeven ... 'Wij bidden tot Echte,' zeiden ze ... Ze waren met z'n drieen ... Na een tijdje liet Rick ze binnen ... Echte was één van hun heiligen ... Het verhaal dat ze vertelden deed een beetje katholiek aan ... Ze vertelden Rick dat het Eeuwig Evangelie een perfecte balans was tussen het Protestantisme en het Katholicisme ... 'Hoe bidden jullie dan tot Echte ?' vroeg Rick ... Ze zeiden dat het voor iedere gelovige van het Eeuwig Evangelie de taak was om Echte tot rust te brengen ... Zij mist haar geliefde ... de Afgedwaalde, de Verlorene, waarvan Lirijn het beeld is ... Toen vertelde Rick over zijn droom ... 'Je hebt haar hart aangeraakt,' zei één van de drie, terwijl de anderen knikten ...

'Laten we tot Echte bidden,' zei een ander ... Maar Rick vertelde dat hij van de pinkster-gemeente was, en dat hij niet zoveel voor katholieke geloofsbeleving voelde ... Wel vond hij het een prachtig verhaal ... Hij zou ook het Eeuwig Evangelie wel willen lezen ... Misschien als hij er wat meer aan toe was ... Ze spraken nog lang door, en aan het einde van het gesprek kreeg Rick een klein boekje van hen met wat gebeden tot Echte. Ook stonden er een paar plaatjes in van Echte ... Wanneer ze weer vertrokken zijn begint Rick er direkt in te bladeren ... Het zijn prachtige gebeden, dat wel ... en Rick wordt er echt rustig van ... 'Wie je ook bent, Echte, ik houd van je, en wil meer van je weten ... Openbaar uzelf aan mij ...' sprak hij diep in z'n hart ... Maar eigenlijk schrok hij een beetje van zijn eigen woorden ... Al snel denkt hij de hele dag door aan Echte ... Hij staat ermee op en gaat ermee naar bed ...

Hoofdstuk 2. Roggio

Rick besluit het boekje eens aan de voorganger te geven ... 'Hoe weten we of dit allemaal waar is ?' vraagt de voorganger zich af ... Wel vond hij het apocrief overkomen, en hij hield altijd al van de apocrieve boeken ... Boeken met een bijbelse inslag, die het toch net niet tot de Bijbel hebben gehaald ... De voorganger zei altijd al dat de Bijbelboeken werden bepaald door vergaderingen van kerkleiders ... 'Echte, wij brengen uw hart tot rust. In uw tederheid zijn wij verborgen ...' stond er in het boekje ... 'Wij dragen uw kruis, en zeggen tot uw ziel : Waak op, en rust in de tederheid van de dag die door ons tot u komt ... Weest gegroet en gezegend, nu wij in uw voetsporen wandelen ... Ja, met u rennen wij, en met u komen wij tot rust ...' Ook de voorganger vond de gebeden prachtig ... Het ging er ook vaak over wat wij voor God konden doen, hoe wij Hem konden troosten en zelfs genezen ... Dat was voor de voorganger een goede omwenteling ... Hij vond altijd al dat de kerk teveel consumeerde ...

De voorganger zei dat ook Paulus de gelovigen weleens prees, en dat je het goede in elkaar best wel mag loven ... Dit was dan ook om een gezonde balans te houden ... Het katholieke heiligengeloof kreeg nu toch wel een beetje waarde ... In het boekje stond ook een klein stukje over de predictaatse bediening, het geestelijk reizen, waarvan het kruis van Echte het altaar was ... Zo konden ook wij door ons gemis, en door het verlangen naar onze geliefden, geestelijk reizen, en zo het verlorene zoeken en vinden ... Dat vond de voorganger wel een mooie gedachte, vooral toen hij erachter kwam dat juist de predictaatse bediening de motor was van de territoriale oorlogsvoering ... Daar geloofde de voorganger sterk in ... De voorganger was een voorstander van het zogenaamde exorcisme ... Dit in tegenstelling tot veel andere pinksterleiders ... Die vonden dat niet zo nodig, omdat een christen volgens hen niet gebonden door een boze geest konden zijn ... Ach, misschien wilden ze elkaar gewoon niet bangmaken ...

Rick had genoeg pinkstermensen op de grond zien rollen ... Boze geesten spraken door hen heen ... Of waren die mensen dan gewoon niet echt wederomgeboren ? De voorganger zei dat iedereen demonen kon hebben ... Christenen en niet-christenen ... Maar wat nou als Echte de motor was van het exorcisme ... Dan moest zij wel heel belangrijk zijn in het plaatje van geestelijke strijd ... Misschien wel een belangrijk

wapen ... Op een dag stonden de drie mensen van het Eeuwig Evangelie weer op de stoep ... Rick liet ze binnen, en even later waren ze weer in een diep gesprek verzeild geraakt .. Rick begon het steeds interessanter te vinden, maar had nog steeds zijn twijfels en vraagtekens .. Weer hadden ze wat boeken voor Rick meegenomen .. Eentje was een boek over de achtergronden van Echte, waarin stond dat ze een voorbijbelse heilige was ... Een ander boek bevatte territoriale lofzangen en principes over Echte. De betekenis en functie van aanbidding werd uitgelegd, en dat was voor Rick zeer verhelderend. Er werd gezegd dat er verschillende vormen van aanbidding waren, en dat de aanbidding verdeeld en gebalanceerd moest worden ... Aanbidding was eigenlijk een vorm van respect en verbintenis, die voortkwam vanuit een stelsel van voorwaarden en regels. Zo was aanbidding een vorm van samenwerking, en van samenhang. Weer gold dat door het vlees niet aanbeden mocht worden, maar door de Geest des te meer ... Door de Geest kwamen er steeds meer voorrechten bij. Maar wat hield die aanbidding precies in, en hoe moest het precies gebeuren ? Moest het echt gaan zoals in pinkstergemeentes met wapperende handen, en ellenlange liederen die steeds herhaald moesten worden ? Of kregen ze te maken met de wat verfijndere vormen ? De boeken gaven op die vragen veel antwoord, en lieten ook de vele verschillen zien ... In die aanbidding scheen Echte een grote rol te spelen, want aanbidding had alles te maken met geestelijk reizen ... Zo was er een verschil tussen territoriale aanbidding en de klassieke aanbidding. Zo waren er gebeden en gezangen die ervoor zorgden dat alle engelen, heiligen en Geesten van God en andere delen van God genoeg dankzegging, respect, en lofprijs ontvingen voor hun werken en aard. Zij die van het Eeuwig Evangelie waren leerden die gebeden veelal uit het hoofd ... Zo hielpen ze mee in Gods Eeuwige Plan, en waren zij voorbidders van het Eeuwige ...

Rick had een piano, en begon sommige liederen na te spelen ... De noten stonden er gewoon bij in sommige bundels ... Rick begon ruimte in zijn kast vrij te maken voor de boeken die hij had gekregen. Ze hadden met elkaar afgesproken dat ze elke week even langs zouden komen ... Rick begon alles door te vertellen aan de voorganger en die begon het ook steeds meer reuze interessant te vinden ... Gods eindtijd-beweging was volgens hem aan het opstaan, maar hij vond ook dat ze nog steeds goed op hun hoede moesten wezen ...

Roggio was een voor-bijbels paradijs. In het Eeuwig Evangelie stonden de vruchten van dit paradijs beschreven. Terwijl Rick er in een boek iets over las begon hij een vreemde smaak in zijn mond te krijgen. Volgens het boek had God de Hof geschonken aan Zijn Geest Metensia, één van zijn vele Geesten. Volgens het boek was er ook een Hof genaamd Rietel die Hij aan Zijn Geest Mura gaf om die te behoeden. Metensia en Mura waren Geesten die zich in Openbaring voor Zijn Troon hadden gezet. Zo waren er Zeven Geesten voor Zijn troon beschreven. Ook van de hof Rietel stonden vruchten beschreven. In Rietel hadden de bewoners de eigenschappen van slangen, en in Roggio hadden Echte en Lirijn de eigenschappen van planten, bloemen, bomen en struiken. Rick vond het erg sprookjesachtig, en inderdaad zoals de voorganger zei : apocrief ... hetgeen betekent : verborgen ... Dit was het verborgene van God ... door de geschiedenis weggespoeld ... verdwenen in

de golven van de tijd ...

Op een nacht had Rick een droom over Roggio ... Hij hield in die droom een zwaard vast, waaruit rood spul vloeide en daarna groen spul, om de hof te bevochtigen en vruchtbaar te maken ... Daarna kwam Echte op hem af en gaf hem een vrucht ... Dit was geen verboden vrucht, maar een verborgen vrucht ... Rick at ervan. Toen zei Echte tegen hem : 'Wie van de verborgen vruchten van het paradijs eet, zal tot nog meer verborgenheden komen, en van paradijs tot paradijs, die in de oudheid verdwenen zijn ...' Toen vertelde ze hem van een gelijkenis waarin God telkens weer lieden zendt tot de aarde om de aarde wakker te schudden ... Maar telkens worden deze lieden van de hemel teruggezonden of vermoord ... Rick herinnert zich dat zoiets dergelijks ook ergens in de Bijbel staat ... Er zijn vaker kruisigingen geweest, ook voor het ontstaan van de huidige schepping ... En Echte wilde hem die oude kruizen laten zien, want ze waren belangrijk voor de verdere voortgang, en voor het overwinnen van de canon ...

Weer gaf Echte hem een vrucht, en Rick at weer. Het leek wel alsof hij door de vruchten ontwaakte, en hij had een licht gevoel in zijn borst ... Toen wees Echte op zijn tepel, en sprak : 'De tepel is de vertegenwoordiger van de canon ...' en ze scheurde de tepel van Ricks lichaam af, terwijl er een andere soort tepel op zijn lichaam begon te groeien ... De tepel gloeide als de zon en was als de golven van de zee ... De tepel begon te groeien en te groeien, en Echte zei dat Rick veel van de verborgen vruchten moest eten ... Ze wees hem de bomen van het paradijs aan ... Ze zei hem dat die bomen hele oude kruizen waren, en dat door de vruchten daarvan te eten Rick geestelijk zou kunnen reizen ... Rick viel voor de voeten van Echte neer, en wilde haar aanbidden, omdat ze zo heilig en rein was, en straalde als een engel of als god ... Maar Echte zei : 'aanbidt God, aanbidt zijn Geest ...' Het boek had gezegd dat de wezens van God nederig waren, en alleen in noodzaak de aandacht op henzelf richten ... Rick kon zich niet inhouden, en bleef Echte prijzen ... Maar toen begon Echte weg te rennen ... 'Oh, ga niet weg,' zei Rick bijna huilend, en merkte dat hij Echte troost begon te geven in zijn hart, en hij sprak tot haar geest, biddende ... alsof hij ineens katholiek was biddende tot een heilige ... Voorzichtig ervoer hij weer contact met haar, en langzaam kwam haar ziel dichterbij ... maar ze was als water nu ... niet meer zoals ze eerst was ... 'Oh, wat heb ik gedaan ...' zei Rick bevend ... 'Het is niet erg,' zei Echte, 'maar dit gebeurt er als mensenkinderen de hemelse realiteiten overmatig aanbidden ... Het is goed om eerst troost en genezing te brengen tot ons, en daarna pas dankzegging en lof ... Wij zijn veel te fragiel voor overvloedige adoratie ... oftewel aanbidding ... Breng je aanbidding in eerste plaats tot de Almacht van God en Zijn Geest ... En ook als je tot Hem komt, balanceer dan alles met het brengen van Troost, Hulp en Genezing ... Vraag Hem niet alleen maar dingen voor je te doen ... maar doe ook dingen voor Hem ... Hij heeft ook jouw hulp nodig, Rick ... Ook Hij hangt aan het kruis wat de mensheid voor Hem gebouwd heeft ... Dit kruis gaat veel dieper dan wat de boekjes vertellen ... Dat kruis kun je alleen ontdekken in je hart ...'

Toen begon Rick gebeden van troost en genezing tot Echte op te zenden, en langzaam werd het water waarin ze verscheen tot een vaste gestalte ... En ineens voelde hij

haar hand weer op zijn hand ... 'Betekent het nu echt dat er een volgorde is van eerst Gods Geesten, dan Zijn engelen en dan Zijn heiligen ?' vroeg Rick ... 'In sommige opzichten wel,' zei Echte, 'maar het wil niet per definitie zeggen dat een Geest van God hoger is dan een engel of een heilige, of dat een engel hoger is dan een heilige ... Denk aan Christus die mens werd en heilige, en denk aan de vele engelen die Hem daarin gevolgd zijn ... Er zijn verborgenheden die je dient te ontdekken ... God doet niet zozeer aan rangen ... want de laatste en laagste rang is vaak ook de hoogste ... Er zijn geestelijke wetten waar rekening mee gehouden moeten worden ... Vaak hebben die hoge wezens opdracht om in een tussenlaag of onderlaag te incarneren, oftewel geboren te worden ... Zo kan een kind dus de moeder zijn van zijn moeder ... en de vader zijn van zijn vader ...'

Hoofdstuk 3. Het Beeld van God

De volgende dag heeft Rick nog steeds die vreemde smaak in z'n mond ... Verder probeert hij de droom een beetje te vergeten ... Het was te mooi om waar te zijn ...Rick bemerkte dat hij veel te veel van Echte begon te houden ... en zij leefde in de geestelijke wereld, en hij op aarde ... Alhoewel de droom realistischer was en intenser dan het leven op aarde ... Het was alsof hij in de droom in vuur en vlam stond ... en zelfs afstand was zo dichtbij ... Het was een wonderbaarlijk paradijs ... maar in welk gehalte was het echt waar ? Ach, iedereen droomt weleens, dacht Rick bij zichzelf ... Maar naderhand merkte hij dat hij toch heel moeilijk van de droom kon loskomen ... Hij gaf meer waarde aan de droom dan aan zijn dagelijks leven ... Wat had hij nou eigenlijk aan al dat aardse gedoe ... En als er ergens materialisme, genot en intens gevoel was, dan was het wel in dat paradijs ... Eigenlijk had Rick er wel alles voor over ... Maar hij wist dat ieder paradijs was omringd door woestijnen ... Alleen door kruizen zou hij daar binnen kunnen blijven ... Het leek wel alsof de aarde hem pestte ... Was de aarde soms die woestijn rondom dat prachtige paradijs ? ... Was de aarde soms die rij van kruizen waaraan hij gehangen werd om binnen te gaan ? ... Het leek er wel op ... Meer en meer was het alsof de aarde de ketel was waarin hij gekookt werd ...

In mensen had Rick al nauwelijks meer interesse ... Hij moest telkens maar aan Echte denken ... Of had hij haar misschien al wel weer weggejaagd met zijn overdreven gedoe ? Iedereen viel in het niet bij Echte ... Maar ja, hij mocht haar niet aanbidden ... Hij moest haar troosten ... Rick probeerde het te onthouden ... Hij moest gebeden van troost uit zijn hoofd leren ... Daar was hij dagelijks mee bezig ... Troost en genezing ... dat wenste hij haar toe ... en veel rust ... Hij wilde haar rust zijn ... Hij wilde haar schuilplaats zijn ... Wezens zoals zij wilden niet vereerd worden, of op een voetstuk geplaatst worden ... Dat konden ze niet aan ... zulk soort gebeden belasten hen met veel te veel verantwoordelijkheid, en maakten hen tot slaaf ... Rick kon het zich goed voorstellen ... God door gebeden een slaaf ... 'God, doe even dit voor me ... God, doe even dat voor me ...' En dan dat geklaag als alles niet loopt zoals ze dat willen ... Was God niet gevormd door mensen ? In een beeld opgesloten ? Verschrikkelijk moest dat wezen ...

Rick wilde God bevrijden, en al die wezens die Hij was, en de hemelse wezens

waarmee hij werkte sinds de grondlegging der grondleggingen ... Rick wilde alle delen van God daartoe kennen en begrijpen ... Zo was hij dus bij het Eeuwig Evangelie aan het goede adres ... Maar was het wel een zuivere bron, of was daar de fantasie op hol geslagen ... En wie had dan dat Eeuwig Evangelie geschreven, en waar was dan het exemplaar ? Dat moest Rick nog zien ... De mensen van het Eeuwig Evangelie kwamen alleen maar aanzetten met boeken rondom of over het Eeuwig Evangelie ... maar Rick wilde het boek zelf lezen ...

'Ja, dat was er nog niet,' zeiden ze ... Profeten zouden alleen nog maar blikken in dat hemels boek hebben geslagen ... Het was iets voor de eindtijd ... Maar ja ... wat was de eindtijd precies, en wanneer zou dat beginnen .... En waar in de eindtijd zou ergens dat boek dan verschijnen, en hoe ? Maar dat wisten de mensen van het Eeuwig Evangelie ook niet echt te vertellen ... Op een bepaalde manier twijfelde Rick nog heel erg ... Maar toch wilde hij doorgaan met deze studie ... want als het een secte zou zijn, dan was hij in ieder geval goed op de hoogte ... Hij zag het al helemaal voor zich ... dan zou hij de voorzitter zijn van een soort Bond tegen Sectes ... En dan stond het Eeuwig Evangelie op de zwarte lijst ... En dan moest hij daar tegen gaan prediken ... Maar ja, het Eeuwig Evangelie zou komen ... zoals in de Bijbel stond ... maar was misschien niet of niet helemaal zoals deze mensen het vertelden ... Ach, maar ja, zo was het ook met de kerken ... De één zei dit, en de ander zei dat ... Misschien zouden er ook wel verschillende stromen in het Eeuwig Evangelie komen ... Zo ging dat toch altijd ...

Rick vond dat de voorganger al ver heen was ... Nu zongen ze al uit de bundels met Territoriale Lofzangen ... De voorganger vond ze prachtig, en functioneel in het exorcisme ... Rick wist het niet ... Een beangstigend gevoel bekroop hem ... Wat nou als de pinkstergemeente ineens een Eeuwig Evangelie Gemeente zou worden ? Was het niet een soort Katholieke valstrik om de heiligenverering in de kerk te krijgen ? Rick werd bijna verscheurd van binnen ... Maar toen dacht hij ineens : 'Echte, hoe zal het met haar zijn ? Of is ze door mijn twijfels weer als water geworden ?' Maar het leek net alsof Echte in zijn binnenste zei : 'Het is goed te twijfelen, Rick ... onderzoek het en behoud het goede ...'

De voorganger had ineens allerlei taal : 'De pinkstergemeente moet zich opmaken om een Eeuwig Evangelie Gemeente te worden ... Het blijft niet bij Pinksteren ... De Gemeente moet haar eindtijd-taak oppakken ...' Dat was ruige taal ... En op een dag was het dan zover ... Profeten waren bij elkaar gekomen om het Eeuwig Evangelie te smeden ... Nu werd dan echt de Bijbel verlengd ... Rick hield zijn hart vast ... Als dat maar goed zou gaan ... De voorganger had inmiddels een exemplaar, en liet het vol trots aan de gemeente zien ... Snel werden er kopieen van gemaakt, en niet lang daarna was de gemeente voller dan ooit tevoren ... Oh, wat was de voorganger trots op zijn nieuwe gemeente ... Dit zou hij in pinksteren nooit bereikt hebben ... Maar Rick begon zich steeds meer terug te trekken van de gemeente ... Al dat massale en dat overdrevene ... Daar had hij geen zin in, en hij besloot om zich aan te sluiten bij een pinkstergemeente in een naburig dorp ... Daar vonden ze die voorganger maar een rare kwiebus ... een navolger van dwaalleer ... Maar diep in zijn hart had Rick altijd aan Echte vastgehouden ... Voor hem was dat wel waardevol, want daar had

hij per slot van rekening zelf over gedroomd ... Hij besloot een compromis te sluiten ... Wel een pinksterman, geen Eeuwig Evangelie man, maar toch Echte ... Een voorbijbels paradijs waar ze in woonde, genaamd Roggio ... en dan houdt het op ... Elke dag voor het slapen gaan bad hij in het geheim tot Echte ... Hij wilde dat niet aan zijn nieuwe gemeente vertellen ... Rick droeg een groot geheim met zich mee ... Ze zouden hem waarschijnlijk beschuldigen van afgoderij ... Maar op een dag hadden ze een profeet uitgenodigd uit het buitenland ... En hij profeteerde : 'Er zit hier iemand in de zaal die bijzondere dromen van God heeft gehad over het paradijs ... Houd aan die dromen vast, want ze zijn waar ...' Na de dienst loopt Rick op de man af, en vertelt hem het verhaal ... De man glimlacht ... 'Ook God heeft z'n geschiedenissen ... Er is kerkgeschiedenis, bijbelgeschiedenis, en voorbijbelse geschiedenis en Godsgeschiedenis ... Je bent een bevoorrecht man dat de Heer je daarin heeft laten delen ...' Een enorme rust valt over Rick ... Eindelijk heeft hij het gevoel dat iemand hem begrijpt ... Na een tijdje durft hij er ook over te getuigen in de gemeente ... Daar slaat het minder aan, maar na de dienst komt er wel een profetische broeder op hem af die er wel meer over wil weten ... De man zelf heeft ook soortgelijke dromen, maar weet niet wat hij er mee moet ... Hij vertelde Rick dat hij door hem werd geinspireerd om er meer mee te doen ... God is bezig zijn verborgen hart te delen ...

Hoofdstuk 4. Als een Trouwe Hond

De man vraagt hem hoe hij tot Echte moet bidden ... Rick legt het hem uit en de volgende dienst loopt de man recht op Rick af : 'Zeg, ik heb gedaan wat je hebt gezegd ... Het werkt ... Ik heb ook al dromen over haar gehad, waarin ze me ook van die verborgen vruchten te eten gaf ...' Rick is blij ... Hij heeft er een broeder en vriend bij die hem begrijpt ... Maar na een tijdje komt de voorganger ineens op hem af : 'Ik waarchuw jullie ... Daar waar jullie van eten, dat zijn verboden vruchten ...' zegt hij op een vreemde norse manier ... Hoe wist hij nu waar ze het over hadden ? Had hij stiekem lopen meeluisteren, of heeft er iemand voor klikspaan gespeeld ? In ieder geval was de voorganger ook snel weer verdwenen ... Rick had een akelig gevoel ... Verboden vruchten ? Nee ... maar wel verborgen vruchten ... 'Ach, laat die traditionele zak tabak toch ...' zei de man met wie hij had gesproken ... 'zo zitten al die pinkstervoorgangers in mekaar ... Het is allemaal om territorium ...' Maar toen herinnerde Rick zijn oude voorganger ... Die zou blij zijn met hun ideeen, maar die was misschien te extreem, te overdreven ... Toch vertelde Rick het even aan die man ... En zonder medeweten van Rick besloot die man eens in de oude gemeente van Rick te gaan kijken ... De man was al snel erg onder de indruk door wat er gepredikt werd, en wilde niet meer terug naar de pinkstergemeente ... Rick vond het al zo vreemd ... De man kwam in de diensten niet meer opdagen, dus op een dag besloot Rick hem te bellen. Toen Rick hoorde wat er was gebeurd had hij de neiging om de haak erop te gooien ... Hij voelde zich eigenlijk een beetje bedrogen ... Wat een verrader ...

Rick besloot zijn excuses aan de voorganger van zijn nieuwe pinkstergemeente aan te bieden vanwege de dwaalleer ... De voorganger wilde hem niet vertellen hoe hij erachter was gekomen ... Rick wilde gewoon ergens voor de volle honderd procent

voor kiezen om conflicten te voorkomen, en koos voor de pinkstergemeente ... Hij wist dat hij Echte hierdoor zou verliezen, maar hij kon niet meer tegen de spanning ... Hij wilde geen dwaallichtje zijn ... En zo ging Rick op dat spoor verder, dienst na dienst ... Soms dacht hij nog weleens aan de woorden van die profeet, maar die profeet kwam daar voor het moment niet spreken ... Totdat hij weer opnieuw werd uitgenodigd voor een preek ... Rick wilde eigenlijk niet gaan, maar toch vond hij dat hij zich niet moest aanstellen ... Misschien dat de profeet niks door zou hebben ... Maar niets was minder waar ... Midden in de preek begon de man ineens te profeteren : 'Er is hier iemand die zijn dromen van het verleden heeft verzaakt ... Laat jezelf niet indutten ...' was de boodschap ... Rick deed net alsof hij het niet gehoord had ... 'Ach, het zal wel voor iemand anders wezen,' dacht hij nog ... Maar na de dienst kwam de profeet met een strak gezicht op Rick af ... 'Je bent gewaarschuwd, Rick ... God geeft Zijn dromen niet voor niets ... Je moet iets met dat talent, die droom, doen, anders zal God dat talent van je afnemen, en ook je andere talenten ...' Rick was geschrokken ... Wat een brutaliteit ... Maar ja, daar was hij profeet voor ... Niet lang daarna vroeg Rick een gesprek met de voorganger aan ... De voorganger vond dit echt niet kunnen, en wilde de profeet niet meer uitnodigen ... Precies een week later kreeg de voorganger een oordeelsbrief van de profeet ... Daarin stond aangekondigd dat God Zijn kandelaar van de gemeente zou wegnemen, als de voorganger in zijn tradities bleef ... De profeet had hem daar al weleens op aangesproken, maar de voorganger had zich verhard ... Maar hier liet de voorganger het niet bij zitten, en belde de profeet op : 'Nu moet u eens goed luisteren, mijnheer Reilingen, u maakt hier de dienst niet uit. Ga ergens anders dit soort dingen lopen verkondigen ... Bij mij werkt het niet ... Ik ken genoeg van dat soort slappe praatjes, en ik heb ervaring met profeten ... Ook profeten kunnen het mis hebben, en daar bent u één van ... Ik wil u hierbij mededelen dat u geen geschikte kandidaat meer bent tot het verzorgen van onze diensten ... Het spijt me, maar we kunnen ons daar echt niet aan lenen ... Probeert u het ergens anders ... Dag.' Rick zat erbij ... 'Zo Rick,' zei de voorganger ... 'Ik kan er echt niet tegen dat onze gemeenteleden, de schaapjes van God, door dit soort tuig wordt lastig gevallen ... Als je ooit nog eens last met hem hebt, bel me dan op, okay ?' Rick knikte ... Een gevoel van veiligheid overspoelde hem ... Hier had hij wat aan ... Zo'n voorganger kreeg van hem een dikke tien ...

Naarmate de jaren verstreken voelde Rick zich steeds veiliger worden ... De dromen kwamen gelukkig niet terug, en hij hoorde nooit meer wat van die profeet of zijn oude gemeente ... De voorganger vertelde de gemeente vaak dat juist de traditie voor rust en vrede zorgde, voor een vaste baken op weg naar de haven ... Ja, in zekere zin was deze gemeente voor Rick de haven, en misschien zelfs als het paradijs op aarde ... Iedereen ging vriendelijk met elkaar om, en de liefde was duidelijk merkbaar ... Maar iets bleef aan Rick knagen ... Wat dat was kon hij niet goed beschrijven, en eigenlijk wilde hij er liever niet aan denken ... Wat zou hij moeten met verborgen vruchten als hier de vruchten voor het oprapen lagen ... Gepeld en wel ... met peper en zout ... Waarom zou hij naar een vreemd land moeten reizen om daar vruchten te plukken die misschien helemaal niet bestaan, terwijl hier de supermarkten vol lagen met de

oude vertrouwde vruchtenstampot die zijn leven veilig stelde ... Waarom maakten sommigen het leven zo ingewikkeld ... Op deze vraag hoopte Rick een keer antwoord te krijgen ... Waarom waren er dan ook zoveel geloven, en zoveel kerken ... Kon het niet wat makkelijker ... Het leek wel alsof die andere kerken en geloven er waren om Rick te pesten ... Waarom waren ze zo dwars ... Maar gelukkig was de voorganger van Rick een trouwe held, als een hond ... De voorganger zou wel voor Rick en de andere schaapjes willen sterven als dat moest ... Hij zou samen met hen het graf ingaan als het moest, opdat ze er samen weer uit zouden komen ... Samen uit, samen thuis ...

Einde

Reis door het Zand

Korte Theologische Roman

Freddie Dekkers zit in een Vol Evangelie Gemeente ... Op een avond spreekt er een buitenlandse gast ... Freddie heeft wat vrienden meegenomen ... Ze gaan achterin de zaal zitten ... Die vrienden van Freddie geloven niet in God, en al helemaal niet in profetie ... Maar Freddie daagde hen uit om eens mee te gaan naar een profetische dienst ... Dan zouden ze het zelf wel zien, en niet meer onder het bewijs kunnen uitkomen ... Een beetje lacherig waren ze met Freddie meegekomen ... Met de zangdienst deden ze gewoon mee, en ze hieven zelfs hun handen voor de grap op ... Eerst werd er een genezingsdienst gehouden, en aan het einde mochten mensen die een getuigenis hadden of door de Heer waren aangeraakt naar voren komen ... Ook één van Freddie's vrienden ging naar voren ... voor de grap ... Hij stak een onzinverhaal af over Jezus, hoe hij was aangeraakt ... Iedereen geloofde het ... Later ging ook een andere vriend van Freddie naar voren, en weer geloofde iedereen het ...

Daarna werd er dus een profetische dienst gehouden ... De buitenlandse spreker begon over enkele aanwezigen te profeteren ... Aan het einde van die dienst mocht iedereen die een woord van de Heer wilde ontvangen naar voren komen ... Ook enkele vrienden van Freddie gingen naar voren ... Ze wilden nu wel eens wat bewijs

zien dat God echt bestond ... Alhoewel ze niet geloofden dat er ook maar enige kans was dat dat zou gaan gebeuren ... De profeet legde zijn hand op de eerste vriend van Freddie die naar voren was gekomen ... De profeet begon eerst luid in tongen te bidden ... De vriend van Freddie had heel serieus zijn ogen gesloten ... 'Oh, jij houd van bier drinken,' zei de profeet ... 'Wie niet,' dacht de vriend ...'veel jongens op mijn leeftijd ...' En toen ging de profeet verder : 'Ik zie jou met een meisje zitten op een terrasje ... Je voelt je niet op je gemak, en vertrekt weer ... De volgende dag ben je ziek ...'

'Ja,' dacht de jongen bij zichzelf, 'dat is inderdaad een keer gebeurt, maar dat gebeurt zoveel mensen weleens ...' De jongen begint een beetje met z'n mondhoeken te trekken, zo van : 'Is dit alles ?' ... Dan zegt de profeet : 'Dat meisje heette Elles ... Het was je vriendin ... Maar ze heeft je bedrogen ... Ze ging er met een ander vandoor, en daardoor heb je jezelf verhard ...' De jongen dacht : 'Verrek, dat is waar ... Wat heeft Freddie die gast allemaal verteld ...' Maar toen vertelde de profeet hem over wat details die zelfs Freddie niet wist, en ook wat dingen die de jongen nog nooit aan iemand anders had verteld ... De jongen schrok hier erg van ... 'Wie ben je eigenlijk,' zei de jongen trillerig, maar toch nog een beetje grapsgewijs ... 'Wie heeft je dat verteld ... Wordt ik bespioneerd ?' De profeet lacht even en zegt : 'Neen, dat heb ik van God ...' De jongen loopt weer naar z'n plaats terug ... De andere vriend van Freddie loopt met hem mee ... Hij was veel te bang dat zijn geheimen ook geopenbaard zouden worden ... 'Ah, volgens mij is het allemaal een truc,' zegt de jongen over wie geprofeteerd was tegen Freddie ... Freddie trekt z'n schouders op ... 'Je moet het zelf weten ... Ik dacht dat ik nu wel duidelijk genoeg ben geweest ...' Maar de jongen wilde het eigenlijk niet toegeven ...

Na de dienst op de terugreis waren de jongens erg rumoerig in de auto ... Er werd niet meer over de dienst gesproken en al helemaal niet over de profeet en zijn profetieen. Als Freddie thuiskomt doet hij het licht aan en gaat even op de bank zitten ... Hij klikt de televisie aan ... Hij is erg moe, en even later valt hij in slaap ... Na een tijdje wordt hij wakker van wat getik op het raam ... het was één van de jongens ... 'Kom verder,' zegt Freddie ... Even later zijn ze diep met elkaar in gesprek ... De jongen stelt allemaal vragen aan Freddie, en Freddie probeert ze zo goed mogelijk te beantwoorden ... Het wordt laat en de jongen blijft bij Freddie logeren ... De jongen krijgt een bed in de logeerkamer ... Die nacht krijgt de jongen een droom ... Hij droomt dat hij over een muur moet klimmen die gemaakt is van kippen ... Daarna droomt hij dat hij over een muur moet klimmen die gemaakt is van varkens ... De volgende ochtend vertelt hij de droom aan Freddie .. maar die weet niet wat de droom betekent ... Ze besluiten naar de voorganger te gaan voor uitleg, maar die verwijst hen door naar die buitenlandse profeet ... De voorganger wist wel waar de profeet nu was ... Hij maakte een rondreis door het land, en ze besloten hem in één van de diensten op te zoeken ... De voorganger ging ook mee ... Na de dienst gingen Freddie en die vriend op de profeet af ... Maar die moest snel weer weg ... Wel liet hij een telefoonnummer voor hen achter ... De volgende dag zouden ze hem op dat nummer kunnen bereiken ...

De volgende dag belde Freddie op, terwijl die vriend naast hem zat ... Freddie legde

even het één en ander uit aan de profeet en gaf toen de hoorn aan de jongen ... De jongen vertelde zijn droom en wilde antwoord ... De profeet zei dat ze beter even konden langskomen ... Ze kregen een adres, en konden direkt komen ... Bij de profeet aangekomen gingen ze in een kamertje zitten ... Weer moest de jongen de droom vertellen, en de profeet zei : 'Waarom zouden we God Zelf niet om antwoord bidden ...' De profeet sloot zijn ogen, en ook de jongens deden dat ... De profeet zei : 'God zal je meer dromen gaan geven die je hierop het antwoord zullen geven ... Vannacht al ...' De profeet nodigde hen uit om bij hem te logeren ... De volgende dag keek Freddie naar het bed waar de andere jongen lag, maar er lag niemand ... 'Ach,' dacht Freddie, 'hij is vast vroeg op ... in de badkamer ofzo ...' Maar er was niemand in de badkamer ... Ook beneden was niemand ... Na een paar uur kwam de verhuurder thuis ... De verhuurder zei dat de profeet vroeg in de ochtend was vertrokken naar zijn eigen land ... Freddie vond het erg vreemd ... Was de jongen soms met de profeet meegegaan ? Freddie belde de voorganger en vertelde het verhaal ... De voorganger vond het ook vreemd ... Na een paar uur ging Freddie weer naar z'n eigen woonplaats ... Toen na een paar dagen nog geen teken van de jongen was gekomen werd de jongen als vermist opgegeven ... De voorganger had de profeet in het buitenland gebeld, maar die was niet te bereiken ...

Wanneer de profeet na een maand nog onbereikbaar is neemt de politie de beslissing om in zijn huis onderzoek te doen. Het is een groot landhuis met een zwembad. Freddie komt ook mee, en al gauw halen ze het hele huis overhoop ... Als Freddie in de kelder aan het zoeken is vindt hij bij toeval een geheime deur ... Hij drukte per ongeluk ergens tegenaan, en een wand schoof open ... Aan de deur hing een schilderij van een muis met een officierspak en een hoed op met een veer. Voorzichtig schoof Freddie de deur open. Hier was een andere donkere ruimte, die ook wel iets op een kelder leek, maar er waren hier ook wat stoffige ramen. Freddie liep helemaal door die kamer heen, en ging weer door een deur. In de verte hoorde hij geschreeuw, en even stond hij stokstijf ... Was dat niet de stem van Wilko, die vermiste vriend van hem ? Freddie kwam in een hal terecht, waarin allemaal planken lagen in modder ... De planken wiebelden een beetje ... Freddie riep : 'Wilko, ben jij dat ?' Maar er kwam geen antwoord ... Freddie liep verder, maar het werd steeds donkerder ... Weer ging Freddie door een deur, en kreeg toen de schrik van zijn leven ... Hij was in een grote felverlichte hal terechtgekomen. De hal was groot als vele zalen bij elkaar ... In het midden van de hal zag Freddie een grote opening waarin een bol van vuur ruisde ... De bol was erg groot, als een reusachtige bal, en er waren hekken omheen. Freddie liep naar de bol toe, maar het was erg heet ... Freddie begon om de bal heen te lopen, en kwam bij een andere deur terecht. Weer hoorde Freddie geschreeuw ... Het leek uit de bal te komen, maar Freddie ging door de deur, en kwam in een andere hal terecht ... Hier was ook zo'n bal achter hekken, maar ditkeer was het een bal van rood vuur ... Freddie zuchtte ... Toen riep hij : 'Wilko, kun je me horen ? Ik ben het, Freddie ... !'

Freddie schrok wakker ... Vandaag zouden ze naar het huis van de profeet gaan ... In werkelijkheid woonde de profeet in een klein huisje ... Er stonden wat oude stoelen en verder een tafel ... Het was er een kale bedoening ... 'Toch eens in de kelder kijken,'

dacht Freddie ... En terwijl de politie wat papieren doorzocht, ging Freddie de kelder binnen ... Voorzichtig ging hij van het trappetje af naar beneden ... 'Zou hier echt een geheime deur zijn ?' dacht Freddie bij zichzelf ... Freddie duwde wat spullen opzij, en vond een luik ... Voorzichtig ging Freddie door het luik naar beneden ... Hier was een oude tunnel .. Voorzichtig kroop Freddie door de tunnel ... Aan het eind van de tunnel was een opening ... Toen kreeg Freddie de schrik van zijn leven ... Door de opening zag Freddie een klein zaaltje waarin bedden stonden, met mensen erin ... 'Zou Wilko hier misschien zijn ?' dacht Freddie ... Voorzichtig klom Freddie door de opening in de zaal ... Maar toen Freddie dichterbij kwam zag hij dat het geen mensen waren, maar poppen ... En tot Freddie's grote schrik was er ook een pop van Wilko bij ... De pop leek sprekend op Wilko ... Wat zou hier toch aan de hand zijn ? Stilletjes sloop Freddie naar de deur achter de zaal, maakte hem open, maar het bleek een kastdeur te zijn ... Er lagen wat papieren in en haastig begon Freddie door de papieren te bladeren ... Maar ineens voelde hij een hand op zijn schouder ... Freddie draaide zich van schrik om ... Gelukkig, het was één van de agenten waarmee hij was gekomen ... 'Ja, vreemd,' zei de agent ... 'ik vroeg me ook al af wat die poppen moeten betekenen ... Was die profeet niet erg goed bij z'n hoofd ?' Onder één van de bedden scheen nog een luik te zitten, en samen gaan ze erdoor naar beneden ... Ze komen in een geheime lift terecht ... De agent drukt op wat knopjes en de lift gaat langzaam naar beneden ... Dan horen ze opeens de stem van de profeet door een luidspreker in de lift ... 'Zo, dus jullie hebben me uiteindelijk toch weten te vinden ? Gefeliciteerd ... Zeg, ik heb de koffie met gebak al klaar staan ... Tot zo ...' Dan na een tijdje gaat de liftdeur open, en met getrokken pistool sluipt de agent naar buiten, maar die wordt direkt vanaf de zijkant vastgegrepen, terwijl zijn pistool uit zijn handen wordt getrapt ... Freddie blijft geschrokken in de lift staan ... Gelukkig gaat de deur weer dicht, maar welke knopjes Freddie ook indrukt ... Er is geen beweging meer in de lift te krijgen ... 'Dan gaat de luidspreker weer aan : 'Welkom in mijn lift ... Ik hoop dat je je tijdens de reis zult vermaken ...' En dan gaat de lift met een loeivaart naar de zijkant ...

Freddie schrikt wakker ... Het was allemaal maar een droom geweest ... Ook de vermissing van Wilko en zelfs de profetische dienst ... Want vanavond zou die dienst pas zijn ... Maar Freddie is zo naar van de droom dat hij besluit zijn vrienden af te bellen ... 'Ah, lafaard,' zei één van zijn vrienden ... 'Je durft het gewoon niet aan ... Ik zei je toch dat God niet bestaat, en profetie al helemaal niet ...' Maar het kan Freddie niet meer schelen .. Hij heeft er na die droom toch al helemaal geen lol meer in ... En misschien is het wel een waarschuwing van God om er niet meer naar toe te gaan ... Freddie komt in een enorme geloofscrisis terecht, en probeert eerst eens wat rust te vinden bij een gematigde kerk ... een reformatorische ... Maar als dat ook weinig resultaat oplevert besluit Freddie er voorlopig het bijltje bij neer te leggen ... Hij biedt zijn excuses aan bij zijn vrienden voor 'al dat gepreek,' en neemt het ervan ... Steeds meer begint Freddie een echt barmens te worden ... en hij raakt zwaar aan de drank ... Zo zwaar, dat zelfs zijn vrienden hem een halt toe roepen : 'Freddie, we zien je liever weer terug gaan naar de kerk dan dat je door de drank ten gronde gaat ...' houden ze hem telkens voor ... Maar Freddie wil niet meer naar de kerk ... Het lijkt of

die droom hem verlamd heeft ... Wel probeert hij nog één keer in de week te bidden, maar meer en meer begint hij dat te vergeten, uit te stellen, en soms gewoon over te slaan ...

Op een dag ziet Freddie het niet meer zitten, en meldt zich aan bij een opvangcentrum ... Ook dit gaat niet goed, en Freddie belandt bij de psychiater die hem doorverwijst naar een psychiatrisch rustoord ... Hier heeft Freddie het wel naar z'n zin, en langzaam begint hij weer grip te krijgen op zijn drankprobleem ... 'Ik ben in een diepe kelder terechtgekomen ...' zegt Freddie weleens tegen de psychiater ... 'daar waar de flessen leven ....' Freddie bedoelt dat dan als symboliek, maar de psychiater zegt dat het wartaal is ... 'Flessen leven niet, Freddie ... Je moet wel met je beide benen op de grond blijven staan ...' Verder is de psychiater erg aardig, en Freddie wil de psychiater voor geen goud missen ...

Freddie heeft diepe gesprekken met de psychiater over vele onderwerpen ... Op een dag besluit de psychiater hem over te plaatsen naar een rustoord in het bos ... Hier kan Freddie ook proberen weer op zichzelf te wonen, met een lichtere vorm van begeleiding ... Ook worden hier weleens korte kerkdiensten georganiseerd, maar Freddie gaat eigenlijk nooit ... De enige aan wie hij de droom had verteld was zijn voorganger ... Op een dag krijgt Freddie een telefoontje van die voorganger ... De voorganger was diep geschokt ... De profeet die daar weleens sprak was terechtgesteld voor veelvoudige moord ... 'Maar is het wel bewezen ?' vroeg Freddie ... 'Laten we de rechters maar vertrouwen,' zegt de voorganger ...'alhoewel ik me het eigenlijk niet kan voorstellen ...'

Freddie is erdoor verward ... Was die profeet echt een moordenaar ? Freddie had wel erg vreemd over die profeet gedroomd, maar dat zei natuurlijk op zichzelf niks ... Of was het allemaal waar, en wilde God Freddie en zijn vrienden daarvoor behoeden ? Freddie wist het niet ... De voorganger vertelde dat de laatste tijd de profeet weleens profetieen uitsprak die niet uitkwamen ... Sommigen zeiden dat hij daarom een valse profeet was, en er waren er zelfs bij die zeiden dat hij de doodstraf verdiende, omdat dat ergens in de Bijbel zou staan ... Maar de voorganger zei dat niet alle profetieen letterlijk waren ... Sommigen waren ook symbolisch, geestelijk bedoeld, met een diepere betekenis ... Ook was er volgens de voorganger een verschil tussen voorwaardelijke en onvoorwaardelijke profetieen waartussen de mensen het verschil moesten kennen ...

Freddie wilde alles laten rusten ... Hij was er niet aan toe om over dit soort dingen na te denken ... Freddie vond alles te wazig om er ook maar enige zekerheid aan te geven ... Freddie wilde niet op zand bouwen, maar wilde een reis maken door het zand ...

Freddie probeerde rust te zoeken bij andere dingen ... Hij begon met het schrijven van verhalen waarmee hij het verleden probeerde te verwerken ... Ook hielp het hem af van zijn drankzucht ... Op een nacht heeft Freddie weer een droom ... Hij loopt over een pad van spiegels, waarop veel wit zand ligt ... Aan het eind van dat pad is een grot met flessen ... Als hij daar naar binnen gaat beginnen de flessen te groeien, en komen tot leven ... Eén van die flessen is rood en draagt een zwart pistool, met een

zwart leren houder ... De fles geeft het pistool aan Freddie, maar Freddie brandt bijna zijn handen aan het hete leer ... Dan moet Freddie een deur openschieten, en komt weer op een pad van spiegels terecht ... Ditmaal is het pad van spiegels langer, maar nog steeds met zand, wit zand, bezaaid ... Naast hem loopt een cowboy ... Maar soms verdwijnt die in zijn schaduw ... De cowboy zegt niets, maar schiet soms ... Waarop de cowboy dan schiet is niet duidelijk ... Maar wel stroomt er dan telkens een soort sap in zijn keel ... Zuchtend wordt Freddie wakker ... Hij probeert zijn dromen te verwerken in verhalen ... Vaak blijven de betekenissen weg ... alsof hij echt door een landschap van zand reist ... Hij wil hier geen huizen bouwen ... Hij wil verder ... Wat wacht hem aan de overkant ?

Na een lange tijd krijgt Freddie weer een droom ... Weer is hij terug op de spiegelpaden met wit zand ... Plotseling staat er een sfinx voor hem ... een leeuwachtige steenachtige gedaante ... Freddie gaat op de uitnodigende rug van de sfinx zitten, en de sfinx rijdt naar voren, recht op een muur af ... Die muur is gemaakt van kippen ... Dan gaat de sfinx er dwars doorheen ... Freddie hoort een geluid alsof er flessen worden gevuld ... Maar dan ineens wordt hij wakker in de lift van de profeet ... Wat is er gebeurd ? ... Door de luidspreker hoort hij gelach ... 'Zo, hoe vond je het ritje ?' Freddie voelt zich erg draaierig ... Is hij dan nog steeds in dat vreemde huis van die profeet ? Is hij wel echt wakker ? Freddie heeft overal pijn ... Worden zijn gedachten soms beinvloed in deze lift ... Sterke straling ? Plotseling bemerkt Freddie dat de lift gewoon aan het draaien was, nu de lift ineens langzamer gaat ... Freddie wordt zich gewaar van een drukkend gevoel ... 'Profeet, wat wil je ?' schreeuwt Freddie ... 'en waar is Wilko ?'

Een jongen stopt met lezen ... Dit was het boek wat hij voor zijn literatuurlijst moest lezen ... Hij ziet uit naar het examen ... Dan kan hij eindelijk van school af ... Wel heel toevallig dat zijn vader ook Wilko heette ... Zijn vader was ook al heel lang vermist ... De jongen zucht ... Ineens mist hij z'n vader weer heel erg, maar op een vreemde manier is zijn vader nu ook dichterbij gekomen ... Zou hij nog leven ? De jongen slentert van school naar huis ... Daar aangekomen laat zijn moeder hem een brief lezen ... Het is een brief van zijn vader ... Na al die jaren ... De jongen is opgelucht, maar niet als hij de brief leest ... Zijn vader schrijft daarin aan het gezin dat hij destijds expres de benen heeft genomen, omdat hij niet meer met hun moeder kon leven ... Nu woont hij dan in India ... Verderop in de brief probeert hij uitleg te geven, en de jongen krijgt hierdoor weer iets meer sympathie voor zijn vader ... Zijn vader schrijft over het drankprobleem van hun moeder ... Hij schrijft dat hij nu op een prachtig eiland woont, met schitterend witte zandpaden en vlaktes, en hij gelooft dat hun moeder hier vast en zeker van haar drankprobleem zal afkomen ... Aan het eind van de brief nodigt hij het gezin uit om te komen ... Maar de moeder van de jongen is veel te boos dat hij zo lang niets van zich heeft laten horen ... En ook de jongen vindt het net even te ver gaan om daarnaar toe te gaan, want misschien neemt hij dan weer de benen, en zitten ze alleen op dat eiland ... Het vertrouwen in hem is weg ... Wel schrijft de jongen hem een brief dat hij maar bij hen moet komen ... Maar zijn vader schrijft terug dat hij dat niet aandurft ...

Als de jongen wat ouder is besluit hij toch de reis te maken, omdat hij zijn vader toch

wel erg mist ... Maar als hij daar aankomt is zijn vader er niet .. De jongen besluit gewoon in het huisje van zijn vader te leven op dit prachtige eiland ... De jongen is blij dat hij nu op de plaats van zijn vader is, maar begint zich steeds meer ongerust te maken ... Op een nacht heeft de jongen een droom .... en die lijkt erg veel op zo'n droom uit dat boek wat hij moest lezen ... Hij komt een sfinx tegen, springt op z'n rug, en de sfinx gaat door een muur van varkens heen, terwijl hij het geluid hoort alsof flessen vollopen ... Daar achter die muur staat zijn vader ... Maar hoe dichter hij bij zijn vader komt, des te meer hij begint te beseffen dat het zijn vader niet is, maar een pop die sprekend op zijn vader lijkt ... 'Wat is dit allemaal ?' brult de jongen van woede ... Dan hoort hij ineens als vanuit een luidspreker : 'Welkom, jongen, ik heb lang op je gewacht ... Ik heb koffie met gebak klaarstaan ...' Maar het is niet de stem van zijn vader ... De jongen moet denken aan die vreemde lift uit dat boek ... 'Zit ik soms in die lift van dat stomme spookhuis ?' roept de jongen hard ... Dan ineens wordt de jongen wakker in de lift ... 'Als ik het niet dacht,' denkt de jongen bij zichzelf ... Op de grond van de lift ligt wat wit zand ... 'Vreemd,' denkt de jongen ... En dan hoort hij weer door de luidspreker : 'Welkom, welkom ...' De jongen vraagt zich af of misschien ook zijn vader door de lift is ontvoerd ...

Dan springt de lift open, en de jongen kijkt rechtstreeks in zijn woonplaats ... Hij stapt uit de lift en rent naar zijn ouderlijk huis ... Maar als hij binnenkomt en in de woonkamer kijkt ziet hij zijn moeder als een pop achter de tafel zitten ... Het is een pop ... Boven vindt hij zijn zusjes en broertjes ... Allemaal poppen ... Ineens hoort hij een slurpend geluid en kijkt naar buiten ... Daar ziet hij een glibberig lang beest met vele poten wegduiken ... Het leek wel een beetje op een reuzen-duizendpoot, maar de jongen kon goed zien dat het een reptiel was ... Aan de overkant kon hij in de huizen ook de poppen zien ... ze bewogen niet ... De jongen raakte erg in paniek, en rende tenslotte terug naar de lift ... 'Hier wil ik niet wezen...Haal me hier weg,' riep de jongen ... Maar de lift duwde de jongen weer terug, sloot zijn deuren, en vertrok ... Ten einde raad begon de jongen te huilen en te kermen ... Hij begon om zijn moeder te roepen ... Ook begon hij steeds banger te worden voor dat beest ...

En dan begint hij zelf ook heel langzaam in een pop te veranderen ... Hij probeert weer naar zijn ouderlijk huis te lopen, maar het gaat trager en trager ... Als hij bij het raam is aangekomen tikt hij erop, maar hij kan zijn handen al bijna niet meer bewegen ... Als hij naar binnen kijkt ziet hij iemand anders bij de pop van zijn moeder zitten, terwijl de poppen van zijn broertjes en zusjes ook om de tafel heen zitten. Maar wat is dat ? Diegene die naast zijn moeder zit, dat is hijzelf ... ook een pop ... Dan vallen traag zijn ogen dicht ... Verward schrikt de jongen wakker ... Hij wrijft in zijn ogen ... Hij kijkt naar de zacht en langzaam tikkende klok ... Het is al ochtend ... De zon schijnt al zo vroeg ... Op de grond ligt wit zand ... De jongen stapt uit bed ... en opent de deur ... Witte zandvlaktes, zo ver als het oog reikt ... De jongen vermaakt zich best in het vakantie-huisje van zijn vader ... Alleen het wachten is nog op zijn vader zelf ... Hier zou de jongen wel altijd willen wonen ... Het is hier zo rustig en prachtig ... De jongen rolt door het witte zand ... Achter het huisje is ook veel wit zand, dat eindigt op een strandje, en daarachter is het water ... Het witte zand is erg warm, bijna echt heet ... En naarmate het later op de ochtend wordt,

wordt het zand steeds heter ... De jongen houdt van de zon, en heeft ook het gevoel dat de zon van hem houdt ... Ook al is zijn vader er nu niet .... Hij is toch terechtgekomen in het huisje van zijn vader ... Door het zand rolt de jongen weer terug naar het huisje, en botst tegen het lage raam aan ... Dan staat de jongen op, en gaat weer naar binnen ... De jongen begint zich steeds beter te voelen ...

Aan de muur hangen prachtige bloemenschilderijen. De jongen kijkt tussen de boeken van z'n vader ... Er zitten wat gedichtenbundels tussen ... De jongen opent één zo'n bundel waar bloemen op staan : 'Je bent een bloem, je bent mooi en wijs. Maar nog steeds zo jong, en dat benauwd me zo ... We weten niet wat we doen ... Je bent alleen ... Het andere is niet echt daar ... Jij schiep je eigen wereld ....' Dan bladert de jongen verder : 'Vrolijk is de nacht ... Ze huilt niet ... Maar alles wat jij hebt is verdriet ... Kom toch tot de nacht en wees vrolijk met haar ...' Weer bladert de jongen door, alsof hij ergens naar op zoek is ... 'Je bent wie je bent, maar dat is iemand die je nog niet kent ...' Snel grijpt de jongen naar een andere gedichtenbundel ... Hier staan ook bloemen op ... Weer begint de jongen te lezen ... Sommige gedichten spreken hem aan ... anderen niet ... Sommigen zijn vaag .... maar betoverend ... voor zover je over betovering mag spreken ... Ook liggen er wat verhalenboeken ... Het lijkt wel alsof de jongen naar iets van zijn vader op zoek is, maar hij kan het nog niet vinden ... Wel voelt hij alsof hij dichtbij is ... Hij zou hier altijd wel willen dromen en lezen .... en rollen door het zand ... als een reis door het zand ... Hij komt nooit echt aan, maar steeds dichterbij ... als het ontwaken van de zon ...

De Harem van Christus

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 5. Insectisch Dodenboek ?

Hoofdstuk 1. De Lokogamen

Ernst Eriksen was een ongelovige knaap die geinteresseerd was in het Eeuwig Evangelie, en het boek openbaring, wat daar net voor komt. Toen de Bijbel alleen nog maar bestond uit de boeken Genesis tot en met Openbaring had Ernst geen enkele interesse, maar nu, sinds het Eeuwig Evangelie was toegevoegd ging ineens alles voor hem leven ... Ook een onderwerp zoals de antichrist begon hem ineens te interesseren ... Ernst had een zus die wel geloofde ... Ernst had zich voorgenomen niet te gaan geloven, ook niet nu de Bijbel zoveel dikker was geworden ... Wel vond Ernst het prachtig hoe het Eeuwig Evangelie de traditionelen op de hak nam ... Ernst had een hekel aan al die conservatieve gevestigde kerken ... Ook het onderwerp 'de Lokogamen' sprak hem erg aan, dat waren de sieraden van het kruis ... De Lokogamen werden vaak als hemelse vrouwen afgeschilderd, als een soort Harem van Christus, die Hem door dik en dun steunden ... Zij waren als de vrouwen des kruizes ... En als het om vrouwen ging, dan was Ernst altijd van de partij. Ernst had een obsessie als het op vrouwen aankwam ...Niet in de verkeerde zin van het woord ... Ernst was schilder, en hield ervan om verschillende soorten vrouwen te schilderen ...Ernst was een echte vrouwenliefhebber ... Ernst had niet veel vrienden, maar wel veel vriendinnen ... Met vrouwen kon hij altijd veel beter en dieper praten dan met mannen ... Mannen hadden in zijn ogen vaak iets kouds en kils, en waren over het algemeen ook harder volgens hem ... Vrouwen die zich als mannen gedroegen, daar had Ernst echter een hekel aan ... Ernst hield van mysterieuze vrouwen ... van de stille wateren met de diepe gronden ... van die vrouwen die meer wisten dan ze lieten doorschemeren ...

Ernst had een paar verschrikkelijk moeilijke tijden in zijn leven moeten doormaken, en het waren hoofdzakelijk vrouwen die hem daar doorheen hebben geholpen ... Ja, hij had zelfs zijn leven aan hen te danken ... Dat groepje vrouwen betekende de wereld voor hem, en hij noemde ze weleens zijn harem ... Hij zag het als een Godsgeschenk, terwijl hij in wezen niet geloofde ... Nu hij dan wat over de Lokogamen had gelezen raakte hij steeds meer en meer enthousiast ... Op een dag besloot hij de Lokogamen te schilderen ... Zijn zus vond het erg mooi, en ook zijn vriendinnen ... vooral omdat de vrouwen op de schilderijen veel op hen leken ... Al snel kreeg Ernst de smaak te pakken, en begon meer schilderijen te maken van het Eeuwig Evangelie ... Naast de Lokogamen werden er veel andere hemelse vrouwen beschreven, en Ernst begon ook andere tafereeltjes van het Eeuwig Evangelie te schilderen ... De schilderijen waren erg indrukwekkend, maar Ernst wilde zich niet gelovig noemen ... Hij vond het gewoon een prachtig verhaal ... meer niet ...

Op een dag kwam er een dominee bij Ernst op bezoek, en vroeg hem of hij een bepaald verhaal in het Eeuwig Evangelie wilde uittekenen ... De dominee was bezig met het maken van een geillustreerde versie van het Eeuwig Evangelie ... Ernst zei dat de dominee op hem kon rekenen ... Ernst schreef ook voor een schildersblad ... En op een keer had hij een stukje geschreven over de harem van Christus, en hoe hij

die harem had geschilderd ... In het blad stonden ook een paar van die schilderijen afgedrukt ... Naderhand kreeg hij wat brieven van christelijke schilders die zeiden dat Christus geen harem had, en ook geen hemelse harem ... want in de hemel werd er niet getrouwd ... Ernst moest er een beetje om lachen, want dat bedoelde hij er ook helemaal niet mee ... Ernst kreeg meer positieve berichten dan negatieve ...

Hoofdstuk 2. De Insectenaren

Op een dag kwam de dominee weer langs voor het ophalen van de illustratie ... Ernst had het in zwart en wit getekend ... De dominee was erg tevreden ... Als dank gaf de dominee hem wel een hele speciale versie van het Eeuwig Evangelie ... Het was het Eeuwig Evangelie met kanttekeningen en verwijzingen, met daaraanvast een uitgebreide concordantie en achtergrondinformatie. Ernst was erg blij met het boek ... Tegelijkertijd nodigde de dominee hem uit om eens naar een dienst van de Eeuwig Evangelie Gemeente te komen ... De dienst werd gehouden in een kerkgebouw ... Ernst zou er met zijn zus en een paar vriendinnen naartoe gaan ... De dominee hield een prachtige preek over het Eeuwig Evangelie, over de Lokogamen ... Dat was nog steeds Ernsts favorite onderwerp ... In de kerk stonden ook wat beelden van het Eeuwig Evangelie ... Het deed allemaal een beetje katholiek aan ... Alleen Ernst zag nog geen beelden van de Lokogamen, en dit bracht hem op een idee ... Hij zou graag van de Lokogamen beelden willen maken ... Hiertoe zou hij zijn schilderijen gebruiken als voorbeeld ...

Na een tijdje had hij veertien beelden af, en nodigde de dominee uit om te komen kijken ... De dominee was zo overweldigd dat hij ze direkt in de kerk zou willen plaatsen ... Ernst gaf direkt toestemming ... Het was voor Ernst een hele eer dat zijn beelden in de kerk geplaatst werden, en er mochten wat schilderijen van Ernst tussenhangen ... Ook Ernsts zus was erg trots, en zijn vriendinnen ... Maar of hij door dit alles was gaan geloven ? Niks hoor ...

De dominee was een zogenaamde Insectenaar ... die geloven dat het Egyptisch geloof het verlengstuk van het christendom is ... Zij hebben de Egyptische Heilige Boeken naast de Bijbel en het Eeuwig Evangelie ... Ook hebben ze de zogenaamde Insectische boeken ... de boeken van Izu, Brannan en Lbok ... De dominee had het over sommige soorten wespen die in hun vijanden eieren legden om zo hun nageslacht de vijand te laten overnemen ... De dominee noemde dat de excarnaatse bediening ... De wedergeboorte door de slagen van de vijand ... En toen vertelde de dominee een heleboel over coconnen ... die we ook weer in het dagelijks leven terugvinden ... Ernst was direkt razend enthousiast ... Als hij gelovig zou worden, dan in het insectisch geloof ... Ernst kende wat gelovigen die naast de Bijbel ook in de Kabballah geloofden, het heilige boek van mystieke Joden ... maar dit wat hij nu hoorde deed hem bijna overstag gaan ...

Na de preek vroeg Ernst aan de dominee wat de termen Izu, Brannan en Lbok betekenden ... De dominee gaf hem een boek mee over de Insectenaren ... Ernst zou het thuis eens grondig gaan bestuderen ...

Hoofdstuk 3. De dodenreis van Christus

In de Insectische boeken kwam de paradox van God terug ... Op sommige plaatsen werd God zelfs aangevallen ... Dat moest om een goed evenwicht te bewaren, want het geloof en God werden ook door het kwaad gebruikt en ingevuld ... In het Eeuwig Evangelie stond de reis van Christus door het dodenrijk beschreven, waarin hij door vijf poorten moest. De eerste poort is de Poort van Egypte, de tweede is de Poort van Izu, de derde is de Poort van Brannan, en de vierde is de Poort van Lbok ... Dat had Ernst nog niet gelezen ... De vijfde poort zou Christus nooit gehaald hebben ... Dat zou het werk worden van Degene die na Christus zou komen, de Zoon van Christus. De Zoon van Christus zou de sleutel van de vijfde poort van het dodenrijk dragen ... 'Karakter' is zijn naam, en hij wordt wel beschreven als een rode spinvlieg. Hij moet de poort openen van de Rode Strepen, de vijfde poort.

Toen Ernst het stuk gelezen had begon hij direkt schilderijen van deze reis te maken ... In Openbaring stond er ook al aangegeven dat er een nieuwe zoon geboren zou worden ... Als Christus door de Poort van Lbok is gekomen, dan komt Hij tot een boom waar Hij geboorte schenkt aan Zijn Zoon ... Die Boom is genaamd de Boom des Doods ... Had Christus meerdere zonen, of misschien ook dochters ? Ja, zij werden genoemd de Rode Strepen ... Zij kwamen voort uit Zijn Wonden ...

Ineens schrikt Ernst wakker ... Het was allemaal maar een droom ... Er is geen Eeuwig Evangelie, en Insectenaren ook niet ... Slaperig loopt Ernst naar de gang waar vlakbij de kamerdeur van zijn zus een kast staat waarin een Bijbel ligt ... Haastig bladert Ernst naar het boek Openbaring en begint te lezen ... Toch komt hij daar enige woorden tegen over de komst van het Eeuwig Evangelie, een nieuw boek van God ... De volgende dag besluit hij er met zijn zus over te praten ... De zus vindt het maar een vreemde droom, en heeft nog nooit van het Eeuwig Evangelie gehoord ... Ernst schrijft de droom in zijn dagboek en probeert het verder te vergeten ...

Op een dag komt Ernst in aanraking met iemand die zich een profeet noemt, en hij vraagt of Ernst weleens van het Eeuwig Evangelie heeft gehoord ... Ernst denkt na en herinnert zich dan de droom ... Als Ernst begint te vertellen, dan zegt de profeet dat het Eeuwig Evangelie echt bestaat ... Dan drukt de profeet een foldertje in Ernst z'n handen en vertrekt weer ... Op het foldertje staat de reis van Christus door het dodenrijk in het kort beschreven, en wordt er gevraagd : 'In welke Christus gelooft u' en ook : 'Kent u uw Christus'. Ook staat er een adres met tijden waarop diensten worden gehouden ... Ernst besluit er eens met zijn zus naartoe te gaan ... Ook daar wordt weer gepredikt over de reis die Christus door het dodenrijk maakte, en na afloop worden er vragen gesteld ...

Hoofdstuk 4. De Dominee

Weer schrikt Ernst wakker ... Hij bleek gewoon nog steeds te dromen ... Een droom in een droom ... En misschien droomde hij nog steeds ... Aan de muur hing een schilderij van de Lokogamen ... de Harem van Christus ... Waar was hij ? En was hij daar wel echt ? Ernst begon steeds meer te twijfelen of hij wel echt wakker was geworden ... Hij wist niet waar hij was ... Ernst kneep in zijn arm, maar had geen gevoel ... Toen hoorde hij gelach, en werd weer wakker ... Direkt kneep hij in zijn

arm ... gelukkig ... Hij voelde het ... Hij was weer gewoon in zijn eigen kamer ... Wat had hij toch wazig lopen dromen over Christus en het Eeuwig Evangelie ... En dat terwijl hij niet eens gelovig was ... Zijn zus wel ... Vandaag zouden zijn vriendinnen komen ... Hij had er een heleboel ... Met mannen kon hij nooit echt goed praten, maar met vrouwen wel ... Lacherig begon hij z'n droom aan hen vertellen ... 'Nou, één ding hebben Christus en ik gemeen,' giechelde Ernst ... 'We hebben beiden een Harem ...' Ineens kwam de zus van Ernst binnen ... Snel legde ze even wat foldertjes over het Evangelie in de hoek van de kamer, en ging toen weer weg ... Dat deed ze wel vaker als Ernst bezoek had ... Degenen die wat vaker bij Ernst kwamen lazen de foldertjes niet eens meer ... Toen de vriendinnen van Ernst aan het einde van de dag weer weg waren ging Ernst even naar zijn zus toe ... Zijn zus zat vaak op haar kamer ... Hij wilde haar de droom vertellen ... Zijn zus luisterde erg aandachtig, en vond het een prachtige droom ...

Terwijl Ernst de droom steeds meer en meer begon te vergeten, had zijn zus alles erover opgeschreven, en vroeg aan God of ze ook over het Eeuwig Evangelie mocht dromen ... Het was voor haar een extra dimensie in haar geloof ... Maar op een dag werd er in de kerk gepreekt : 'Zij die toevoegen aan de Bijbel hen zal ook toegevoegd worden de plagen die in de Bijbel beschreven staan ...' De zus van Ernst schrok verschrikkelijk, en durfde niet meer aan het Eeuwig Evangelie te denken ... Ze voelde zich ineens erg zondig ... De dominee had gezegd dat het verboden was om aan Gods Woord toe te voegen ... De zus van Ernst werd elke dag banger en banger, en op een gegeven moment kwam ze bijna niet meer van haar kamer af ... Ernst begon zich af te vragen wat er met haar aan de hand was, en ze legde ook geen foldertjes meer in de hoek van de kamer voor bezoekers ... Op een dag besluit Ernst naar haar kamer toe te gaan, om te vragen wat er aan de hand is ... Dan barst de zus los met het verhaal ... Ernst begint te lachen ... 'Ach, al die bangmakerij ... de dominee is zeker zelf bang dat hij anders zijn macht verliest ...' Maar de zus zei dat het toch echt in de Bijbel stond dat er niet aan toegevoegd mocht worden ... 'Oh, en waar staat dat dan ?' vroeg Ernst ... Maar dat wist de zus niet, want dat had de dominee er niet bijgezegd ... Ernst belde direkt de dominee op, en vertelde hem hoe hij haar zus bang had gemaakt ... Ernst vertelde over het Eeuwig Evangelie dat na het boek Openbaring zou komen, zoals de Bijbel zei, maar daar geloofde de dominee niet in. Ineens begon de dominee kwader en kwader te worden, en Ernst begon duizelig te worden, en vroeg zich af of hij wel echt wakker was ... 'Ik kom nu naar je toe,' dreigde de dominee ... En legde de hoorn op de haak ... 'Wakker of niet wakker,' dacht Ernst ... 'Ik moet naar m'n zus toe ..'

'Snel,' zei Ernst ... 'Pak je spullen ... de dominee is woest en komt hierheen ... We moeten vluchten ...'

'Kunnen we niet gewoon de politie bellen,' zegt zijn zus dromerig ... Ze heeft ineens een heel ander gezicht, maar het is toch echt zijn zus ... Maar het is al te laat ... De dominee is al binnen, en ziet eruit als een wolf of één of ander monsterlijk beest ... 'Jullie zullen de canon niet ontsnappen ... Jullie zijn gevangenen van de canon, genaamd christenen ...' Ineens begint Ernst te lachen : 'Ha, ik ben niet eens gelovig ...'

'Dat maakt niet uit,' buldert het beest ... 'Iedereen op deze aardbol is in mijn ogen een christen. En iedere christen is een gevangene van de canon ...' Ineens is zijn zus ook in een beest veranderd, en zowel zij als de dominee hebben hun klauwen voor zich, en komen langzaam op Ernst af ... Maar gelukkig, daar zijn de vriendinnen van Ernst ... Ze staan aan de deur ... De deur is open ... Ineens doet iemand het licht aan ... Ernst ligt in bed ... Het is zijn zus die hem had horen gillen ... Ernst heeft allemaal buikpijn ... Wat een verschrikkelijke nachtmerrie was dat ... Maar Ernst zei tegen zijn zus : 'Wat als ik nu nog steeds droom ...'

Hoofdstuk 5. Insectisch Dodenboek ?

Sommige mensen worden nooit echt wakker ... Zij zijn als slaapwandelaars ... Zij komen heel dichtbij, maar nooit komen zij daadwerkelijk aan ... Eén zo'n slaapwandelaar was Ernst Eriksen ... Een lang insectachtig iets met twee lange oren bladert door een boek ... Het boek gaat over de canon, de cocon der mensheid, en wat er voor wezens in die cocon ontstaan ? Insectenaren, die hun toevlucht zoeken in een Eeuwig Evangelie ... en daarna de Insectische ideeen van het heelal ontdekken ... Van gevangenis tot gevangenis gaan zij, waarin zij groeien tot een pad, een brug ... Zo worden zij één met dat wij zij preken, en staan niet meer aan de zijlijn te roepen : 'Daar moet je naartoe ...' Maar ook dit was maar een droom van Ernst Eriksen ... een droom die zovele anderen dromen, terwijl ze nooit opstaan ... Nooit de baarmoeder van deze wereld bereiken waarin ze geboren kunnen worden ... Te zwak waren zij, als fragiele eendags-insecten ... Zij konden alleen maar dromen ... maar nooit ontvangen ... Oh ja, voor veel dingen werden ze bespaard ... In zij-dimensies leefden zij, als het pad der dimensies ... zeer fragmentarisch ... Lang vasthouden kunnen ze de dingen nooit .... en dat is maar goed ook ... Zo kunnen ze nooit een canon voor anderen wezen ... Want wees nou eerlijk .... Zitten we op een tweede canon te wachten ? ... Of zou dat misschien mooi zijn voor de uitbreiding van onze gevangenis ?

De dromen zijn hen tot vrouwen, als een harem ... De dromen zijn hen vaak te snel af ... En daarom gaan ze gebukt onder diepe wonden ... En net als Christus en Karakter, begaan ze de lange reis door het dodenrijk ... om als laatste weer wat rode strepen voort te brengen ... Ja, zo gaat dat altijd ... Gevangen in een Insectisch Dodenboek gaan zij voort ... Een gevangenis die vele poorten opent, een gevangenis die 'De Vrijheid' heet ...

Langzaam bladert de lange insect met de lange oren door zijn boek ... Nog steeds de droom van Ernst Eriksen ... Zou hij nog in dit boek vermeld staan als levende ? Of als dode ... ? Als iemand die wakker is of slaapt ... Het kan Ernst Eriksen niet meer zoveel schelen ... Er staat een kaars naast de insect, en de vlam brengt Ernst tot rust ... Hij begint zich steeds veiliger te voelen ... Ja, de cocon leidt tot vrijheid, ja, de cocon leidt tot een nieuwe cocon, tot een steeds diepere vrijheid ... waar de diepste gebondenheid explodeert ... Weer bladert de insect verder, terwijl de kaars langzaam opbrandt ... Ernst slaapt, en droomt niet meer ... Tot een diepere slaap gaat hij ... Waar hij zich niets meer hoeft af te vragen ... Waar dat zelfs niet meer kan ...

Moet hij dan alsmaar zoeken naar een antwoord ? Nee, want de slaap heeft 'nee'

gezegd, en hem uit zijn droom getrokken ... Je hoeft nu alleen nog maar te slapen ...

Einde

Het Visioen

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1.

Karel van Egwijk zit in een pinkstergemeente ... Hij heeft een goed contact met zijn voorganger ... Vaak komen ze bij elkaar op bezoek ... Karel is een Belg ... Hij woont in Belgie ... Vroeger was hij een Nederlander, maar hij vond de mentaliteit van de Nederlanders te hard ... Karel werkt part time bij de belasting, en part time in één of andere spelletjeswinkel ... Karel is geinteresseerd geraakt in een nieuwe stroming binnen de Pinkstergemeente, namelijk hen die ook het boek van de reis van Christus door de hemelen als Bijbelboek hebben ... Dit boek is genaamd de Takalan ... Het boek gaat over de hemelvaart, en eigenlijk wat er in de hemel gebeurt ... Wat Christus daar allemaal meemaakt, en de reis die Hij daar maakt ... Karel vindt het een geweldig boek, maar praat er samen met de voorganger over wat ze ermee moeten ... De voorganger vindt het boek een beetje extreem, in de zin dat alles eigenlijk zoveel toevoegt aan zijn huidige geloof ...

Karel zou graag zien dat het boek aan de Bijbel zou worden toegevoegd, maar de voorganger voelt er meer voor om het als een profetisch bijschrift te benoemen of gewoon als apocrief ... De voorganger wil gewoon op de oude weg doorgaan, en heeft geen behoefte aan allerlei nieuwe stromingen ... Maar Karel vindt dat er niet echt veel veranderd hoeft te worden ... alleen dan dat er gepredikt gaat worden uit een extra Bijbelboek na Openbaring ...

Op een dag komt er een vrouw in de gemeente spreken ... De vrouw heeft nogal veel geestelijke gaven, en als ze soms voor iemand bid dan gaat zo iemand er weleens onderuit ... De vrouw had ook gehoord over het nieuwe Bijbelboek en was ook erg enthousiast ... Ze is niet erg voorzichtig in haar manier van prediken en al snel stuit ze de voorganger tegen de borst ... Na de preek wil hij een gesprek met haar, en spreekt zijn ongenoegen uit ... Even later zit Karel met de voorganger in de auto, en ze spreken nog even na over de vrouw ... Karel vond er niet zoveel aan, alleen dan het gedeelte over het Hemelboek van Christus, de Takalan ... Karel vond ook, net als de voorganger, dat de vrouw te veel toeters en bellen overal aanhing, zo

overdreven ... De voorganger had er hoofdpijn van, en Karel kon zich er wel iets bij indenken ...

Op een dag had de voorganger er flink de pee in ... Hij liep tegen zijn vrouw te foeteren, en ook zijn kinderen vroegen zich af wat er met hem aan de hand was ... 'Paps,' zei één van zijn kinderen, 'ik ben een boek aan het lezen over het Hemelboek van Christus, over de hemelvaart. Het is zo mooi ... Wil jij het eens lezen ?'

Maar de voorganger snauwde zijn dochter af ... De volgende dag toen de voorganger in de woonkamer kwam lag het boek op de tafel ... 'Nou, toch maar eens even lezen,' dacht de voorganger ... Maar hoe meer hij las, hoe meer alles voor zijn ogen begon te tollen ... Plotseling smeet hij het boek van zich af ... Zijn vrouw kwam naar beneden rennen en vroeg hem wat er aan de hand was ... 'Je bent al tijden jezelf niet meer,' zei ze ongerust ... Maar de voorganger liep naar de deur, en ging weg, de deur hard achter zich dichtknallend ... Hij ging met zijn auto een eind rijden ... Hij had eigenlijk zin om voorlopig in een hotel te wonen en te slapen ... Hij kon de druk van het sociale leven niet meer aan ...

Hoofstuk 2.

Uiteindelijk besloot hij naar Karel toe te gaan, zijn beste vriend ... Karel probeerde hem moed in te spreken, maar de voorganger zakte steeds verder weg, en was bang dat hij in een psychiatrisch ziekenhuis opgenomen moest worden als dat zo door zou gaan ... Hij had de vreemdst mogelijke gedachten ... Dat hij niet meer getrouwd wilde zijn enzo ... Ook dacht hij eraan om overspel te plegen ... Maar ja, met wie ? Het kon hem niet zoveel schelen, als hij maar wegkon uit z'n gezin ... Het begon hem te benauwen ... Hij voelde zich een slaaf ... Karel begreep hem wel ... Hij wist wel dat de voorganger niet zo in elkaar zat, maar dat hij nu gewoon even onder een grote druk stond ... Waar zou die druk toch van komen ... Karel probeerde over de Takalan te praten om hem tot rust te krijgen, maar daar wilde de voorganger niets van weten ... 'Houd op over die Takalan ... Karel, ik word er gek van ... Ik kan er niet mee leven ....'

'Waar kun je niet mee leven,' vroeg Karel voorzichtig ... 'Met die Takalan-toestanden,' riep de voorganger ... 'Voortdurend lopen mijn gemeenteleden naar mij te klagen dat ze ook preken over de Takalan willen hebben, en een Bijbel met de Takalan ... Ik word er gek van ... en zelfs jij, mijn beste vriend .... Laat maar ....' Het hoge woord was er uit ... Boos liep de voorganger weg, terwijl Karel onthutst achterbleef ... Een paar dagen later kreeg Karel een telefoontje van de voorganger uit het psychiatrisch ziekenhuis ... 'Het is zover, Karel ... hieperdepiep ...' zei hij ... 'Heb je nu je zin ?' Karel wist niet hoe hij het had ... 'Hoe bedoel je ?' vroeg Karel ... 'Nou,' zei de voorganger ... 'Dit is toch wat je wilde ? James Bond uit de weg ruimen ... Jij vuile wolf, nu kun je de gemeente ... mijn schaapjes ... overnemen ...' Plotseling begon de voorganger te lachen ... 'Ach, ik maak maar een grapje ...' Karel was opgelucht ... 'Zeg Karel,' zei de voorganger ... 'Ik heb het hier prima naar mijn zin ... Ik ben hier helemaal in de rust en heb een eigen kamer met TV ... Zou jij niet voor zolang de gemeente willen overnemen ?' Nou, dat vond Karel wel een hele eer, maar ook een belastende opdracht ... 'Je mag aan de slag gaan hoor met die

Takalan,' zei de voorganger .... 'De gemeenteleden zullen zo hun zin krijgen ... Ik moet voorlopig hierblijven ...' Karel nam het aanbod aan, en beloofde snel langs te komen bij de voorganger ...

De gemeenteleden hadden het erg met de voorganger te doen ... Alhoewel hij niet de makkelijkste was hielden ze allemaal wel erg veel van hem ... Maar ze vonden dat Karel het goed deed ... Karel sprak honderduit over de Takalan ... Dat zou de voorganger nooit doen ... Op een dag kreeg Karel weer een telefoontje van de voorganger ... 'Karel,' zei de voorganger ... 'ik moet je iets in vertrouwen vertellen ... De echte reden dat ik hier zit, de echte reden waarom ik zo onder druk sta .... Weet je nog dat ik mezelf bij het vorige telefoongesprek James Bond noemde ? Pssst ...' fluisterde de voorganger .... 'Ik had het met meerdere vrouwen ...' De voorganger klonk erg verward ... 'Meerdere vrouwen, Karel ... Ik wil niet dat mijn vrouw hier achterkomt ... Maar ik wil niet meer bij haar terug ... Ik zou doodgaan ... Ik kan het gezinsleven niet aan ... Mijn vrouw benauwd me ... Ik heb adem nodig ... Ik ben gewoon een levensgenieter .... Ik geloof niet dat God ons geschapen heeft om één vrouw te hebben ...'

'Oh, jij bent echt gek geworden,' zei Karel een beetje boos ... 'Oh, wat vind ik dit erg, vooral voor je vrouw, en misschien je kinderen.' ... En weer hoorde Karel gelach aan de andere kant van de lijn ... 'Ik zit je weer in de maling te nemen, Karel ... Ben je vergeten hoe ik in elkaar zit ?'

'Ach, vroeger was je niet zo,' zei Karel verslagen, nog steeds natrillend ... Karel voelde zich een beetje lam worden ... Nee, leuk vond hij het niet ... 'Hebben ze je soms medicijnen gegeven ?' vroeg Karel ... 'Ja, Karel,' zei de voorganger .... 'Ik word helemaal high van dat spul ... Niet dus .... Ik moet hier weer weg, Karel ...' Karel ging hem direkt ophalen ... Nee, dat psychiatrische ziekenhuis was niks voor de voorganger ... 'Je kunt wel een tijdje bij mij wonen,' zei Karel ... De voorganger stemde er mee in ... Op een dag zag de voorganger de Takalan op tafel liggen ... Hij grijpt het vast en begint erin te lezen ... Hij had eigenlijk alleen maar boeken over de Takalan gelezen, maar nog nooit de Takalan zelf ... De voorganger wordt er erg door aangegrepen, en zit uren op de bank voor zich uit te staren ... 'Hier kunnen we iets mee,' zegt hij zacht ... 'hier kunnen we ....' Dan komt Karel binnen ... 'Ik zie dat je door de Heer bent aangeraakt,' zegt Karel ... 'Ja,' zegt de voorganger .... 'ik wil naar een klooster .... Ik wil naar de monniken van de Takalan ... Ik wil de Takalan bestuderen ....' Karel knikt, en is blij ... ook opgelucht ... 'Ik weet niet of er al zo'n klooster bestaat, maar we kunnen eens navraag doen ... Na wat rond te hebben gebeld heeft Karel een adres voor de voorganger .... Er blijken inderdaad al Takelanse kloosters bestaan ... De voorganger kan er direkt terecht ... Karel is zo enthousiast dat hij zelf ook meewil ... Ze krijgen beiden een kamer in het klooster voor onbeperkte tijd ... Ze krijgen daar veel dromen en visioenen over de Takalan tijdens hun verblijf, en na die periode vertellen ze alles in de gemeente ...

Hoofdstuk 3.

Maar de voorganger is zo overgevoelig en er eigenlijk helemaal niet klaar voor ... Snel besluit hij zich weer terug te trekken ... De voorganger wordt voor een tweede

periode op het klooster aanvaard ... Dit alles om bij te komen, en om diepere ervaringen te hebben met de Takalan ... Voor Karel zit de vakantie erop ... Ook werd hij niet aanvaard voor een tweede periode ... De tweede periode is alleen voor hen bestemd die hulp nodig hebben ... Karel preekt ondertussen veel over wat de voorganger hem vertelt ... Ook anderen uit de gemeente beginnen hun eerste periode op het klooster ... Zo hebben ze ook wat meer contact met de voorganger ... Maar die vindt het moeilijk om mensen van vroeger te moeten zien ... Het ligt de voorganger erg zwaar, en ten slotte wordt hij overgeplaatst naar een ander klooster, dat diep in het bos ligt ... De voorganger kan hier nog beter tot rust komen, maar dit is wel een klooster waar je wordt opgeleid om monnik te worden ... Eigenlijk wil de voorganger dat niet ... maar terug naar de samenleving wil hij ook niet ... Ondertussen krijgt hij steeds hevigere ervaringen van de Takalanse leer ... Hij ontvangt veel dromen en visioenen van de Heer, meer dan ooit tevoren ...

Al gauw geeft de voorganger soms wat les aan kleine groepjes op het klooster ... Maar eigenlijk kan hij dit niet aan ... Dan op een dag komt er een monnik naar de voorganger dat er in het bos nog een kleine hermitage vrij is, waar de voorganger in alle rust mag wonen en studeren ... De voorganger neemt het aanbod direkt aan ... Hij heeft nu alleen nog maar contact met Karel per brief ... en heel soms komen de monniken van het klooster langs voor een kort gesprek ... Maar dat gebeurt steeds minder ... Karel beschouwt de brieven van de voorganger als heilig, en preekt zelfs tot de gemeente vanuit die brieven ...

Zo gaat dat een tijdje door, en op een dag verschijnt Christus aan de voorganger ... Christus draagt een wit lichtend en zacht gewaad als een soort sprei ... Hier en daar hangen wat veertjes, en Christus heeft ook een witte veer in zijn haar ... Het is een beetje een donzige veer ... Christus stapt op de voorganger af, en raakt hem aan ... De voorganger begint te trillen ... Christus haalt een veer van zijn gewaad af en geeft de veer aan de voorganger ... De voorganger durft zich bijna niet te bewegen .... 'Je maakt zeker een grapje ...' zegt de voorganger ...'Zeg dat het niet waar is ... Waaraan heb ik deze eer te danken ...' Maar Christus zegt niets, en begint door de kamer van de voorganger te lopen ... overal verschijnt een lichtend zacht poeder ... De voorganger begint in tongen te bidden ... 'Ik ga je een diepe genezing in je emoties geven,' zegt Christus ... De voorganger buigt voorover en begint te snikken ... Hij voelt de Hand van Christus zo diep ... Ook Christus begint in tongen te bidden ... een vreemde taal, als de taal der duiven ... Zo heeft de voorganger het nog nooit gehoord ... De voorganger voelt zich van binnen wegsmelten ... 'Zendt me niet terug naar die arena ...' smeekt de voorganger tot Christus ... 'Laat me hierblijven ...' Christus kijkt hem geruststellend aan ... 'Je hoeft hier niet weg,' zegt Christus ineens ... Weer haalt Christus een veer van zijn gewaad af en geeft het aan de voorganger ... Weer begint de voorganger te trillen ... 'Jij weet wat ik in de hemel gedaan heb, hè ?' zegt Christus ... De voorganger knikt ... 'Ik ben over de gouden rivier gegaan, en over de zilveren rivier, om tot de boom des hemels te komen ... Vandaaruit heb ik Mijn Duif gezonden ... Mijn Geest ... Ik heb de oranje zee van vuur bezwommen, en ben gekomen tot het natte bos ... Hier heb ik Mijn Geest losgelaten, voor een tweede maal ... En de emotie boven het natte en het droge is hier tot mij gekomen ... Boven het

natte en droge is een pad tot de Eeuwige Weide, een ladder ... Christus omhelsde de voorganger, en zei dat Hij deze emotie aan hem wilde schenken ... De voorganger trilde ... Wat voelde hij toch in zich komen ? Waren dit de vogels van de Heer ? De voorganger voelde hoe alle kracht uit hem wegvloeide ... 'Je hoeft hier niet meer weg,' zei Christus ... De voorganger voelde zich alsof hij in water lag, maar dit water was zo dik .... als lagen van zachte dekens ... De voorganger begon te ijlen, alsof hij hevige koorts had .... Boven hem leek het alsof er een reusachtige vogel of reusachtig vliegtuig zweefde ... Het was als een vliegend skelet, of als een lichaam waar geen huid over zat ... Een traan viel vanuit de vogel op de schoot van de voorganger ... 'Je zult je goed voelen,' zei Christus ... 'want ik ga je gevoel genezen ...' De voorganger begon nog heviger te trillen en te zweten ... Wat gebeurde er toch in hem ... Opeens werd de voorganger overspoeld door zachtheid ... Het leek wel alsof de voorganger op een bovennatuurlijk zachte bank zat ... met zoveel haren en veren ... allemaal wit ... als de vacht van een hemels dier ... Een reusachtig insect verscheen voor de voorganger ... met daarachter een gestalte met een kap en een gewaad ... Weer werd de voorganger door zachtheid overspoeld ... De voorganger kreeg stuiptrekkingen ... en rillingen ... Het was alsof er zacht spul in het lichaam van de voorganger was dat op het punt stond om uit te barsten ... De voorganger voelde zichzelf als een vulkaan ... Plotseling riep Christus : 'Takalan' ... De stem was erg indringend, en de voorganger voelde zichzelf als zwemmende in een zee van zachtheid ... Hij leek te overstromen ... 'Het is één ding om de Geest te ontvangen en gedoopt te zijn in de Geest ... Nu zul je komen tot de verzachting en de overstroming van de Heilige Geest ...' Weer barst de voorganger in snikken uit ... Alles van binnen lijkt naar buiten te komen ...

'Zie, daar is een eerste zegen die de wedergeboorte is, een tweede zegen die de doop in de Geest is, een derde zegen die de gebondenheid in de Geest is en een vierde zegen die daaruit moet voortvloeien : De overstroming van de Heilige Geest ...' sprak Christus ... 'Boven het natte en droge is de emotie Saakse, en zij leidt tot diepe verzachting, maar zelfs tot boven de strijd tussen hardheid en zachtheid ... Saakse blust de overmaat aan vuur, en regelt en verdeelt deze ... Boven de strijd tussen hardheid en zachtheid komt Saakse uiteindelijk aan in Luchtse, waar nog diepere overstromingen zijn ... Ook de christen zal deze reis moeten begaan ...'

De volgende ochtend als de voorganger wakker wordt schrijft hij een brief naar Karel om hem dit alles te vertellen ... Nog steeds lijkt het alsof alles in hem overstroomt ... En hij heeft visioenen van de zachtste zeeen die hij ooit heeft gezien ... Eén ding is zeker : Hij wil hier blijven, en zien hoe alles zich uitwerkt ...

Een vlinder zit voor het raam ... De voorganger raakt in gedachten verzonken, en krijgt het indrukwekkendste visioen dat hij ooit had gehad ... Stromen van zachtheid golven zijn hoofd binnen, en weer komt Christus op hem af, die hem een takje geeft ... Weer voelt de voorganger zich alsof alles van binnen overstroomt ... 'Gij zult gaan van overstroming tot overstroming,' spreekt Christus ... 'en gij zult uw gevoelens zien genezen worden ... wanneer gij het rijk der boven-emoties binnentreedt ...' En in het visioen bevond de voorganger zich voor een kasteel en liep dat kasteel binnen ... Daar zag hij ridderpantsers tegen de muur staan, waaruit zachtheid vloeide ... De

voorganger loopt verder het gebouw in, en weer staat Christus voor hem, ietsje boven de grond ... Hij voelt zand onder zijn voeten, en het zand wordt steeds zachter en zachter, totdat hij alles voelt overstromen vanuit het diepste van zijn wezen ... Christus komt dichterbij en raakt hem aan ... Weer ziet hij een veer in het haar van Christus, en Christus geeft die veer aan hem ... Ineens is het alsof hij moet plassen ... maar het is de Heilige Geest die ook daar wil overstromen ... 'In de hemel wordt niet gehuwd,' sprak Christus ... 'Zij die op aarde wonen huwen, en dit is als een kruis ... Het huwelijk is slechts een schaduw van de Gebondenheid in de Heilige Geest ... daarom zal het huwelijk als zegel verbroken moeten worden ... Zij die vast blijven houden aan de vrouwen der aarde zullen de Hemelse Geesten niet ontvangen ... Het huwelijk is het zegel op de hemelse sexualiteit, de Riktlan ... Ook is de Bloedband een schaduw van de Hemelse bloedbanden ... Zij die vast blijven houden aan de aardse bloedbanden zullen de Hemelse bloedbanden niet ontvangen ... De Bloedband is slechts een zegel, het tweede zegel, op de hemelse sexualiteit, de Riktlan ...' De voorganger buigt zijn hoofd ... 'Het derde zegel hierop is het ouderschap ...' De voorganger slaakt een gil, en valt neer op het zachte zand ... Nog steeds is het alsof hij nodig moet plassen ... 'Het vierde zegel is geboorte, het vijfde zegel het avondmaal, het zesde zegel de doop ...' De voorganger ligt stokstijf op het zand, en verroert zich niet ... Het is alsof de hete zon hem wil opslurpen .... Hoe komt het dat het hier zo heet is ... Het lijkt wel alsof hij van binnen wegsmelt ...

'De Riktlan is bekleed en gesloten door zes zegels ... Ga de strijd aan tegen deze zegels, en kom binnen in deze heerlijkheid ... Blijf niet feestvieren op aarde ... De aarde is een valstrik ... een slagerij ...' De woorden van Christus echo-en door zijn hoofd ... De voorganger begint te kreunen van de hitte ... Het lijkt wel alsof hij geheel door het zand wordt geabsorbeerd ... Dan ineens lijkt het alsof alles in de voorganger explodeert, en zachte schuim stroomt van binnen uit ... 'Riktlan, Riktlan,' begint de voorganger te roepen ...

'Wil je alles opgeven voor mij ?' vraagt Christus aan de voorganger ... 'Ja,' zegt de voorganger, 'alles ...'

'Dan krijg je ook alles weer terug,' zegt Christus, 'maar dan in een hele andere vorm ...'

Hoofdstuk 4.

'Oh, ik wil nooit meer wakker worden,' roept de voorganger tot Christus ... 'Ik wil nooit meer ...' Maar Christus sust hem ... en omhelst hem .... Nog dieper zinkt de voorganger weg in zachtheid ... 'Ik zweer mijn bloedbanden af,' zegt de voorganger, 'en ik zweer mijn huwelijk af, en mijn ouderschap, mijn geboorte, mijn doop en mijn avondmaal ...'

'Het is goed,' zei Christus ... 'maar Ik ben Degene die bindt en scheidt ... De Overstroming door de Heilige Geest is de Scheiding door de Heilige Geest ... Dit is niet de scheiding door de wereld ....' De voorganger knikte ... Dat begreep hij wel ... Toen gaf Christus hem een zwaard ... 'Het Zwaard van de Geest is om te scheiden en te verzoenen ....' Weer knikte de voorganger ... Toen riep Christus : 'Riktlan, Rictlan' ... En weer was het alsof de voorganger moest plassen ... En overal was het

alsof zegels en voorhangsels begonnen te scheuren ... 'Ga in tot de heerlijkheid van Rictlan,' sprak Christus ... De voorganger stond op, maar zag niks ... Overal was het als witte sneeuw ... Een akelige kou kwam over de voorganger ... Maar plotsklaps was er weer één en al zachtheid, en de emotie boven kou en warmte kwam over de voorganger : Laafte ... Ineens voelde de voorganger weer energie door zijn benen vloeien, en die energie was als zachtheid en veren ... Ook in zijn armen begon die energie te stromen, en het leek wel alsof hij alle energie in zichzelf begon binnen te plassen .... Even voelde alles heel koud aan, maar daarna was alles zachter dan zacht ... De voorganger begon te trillen, en voelde zich eventjes heel duizelig worden ... Even was het alsof hij moest overgeven of kokhalzen ... Er kwam zoveel energie in hem vrij ... 'Je bent geen slaaf meer van aardse sexualiteit,' zei Christus ... 'Dat was slechts een corrupt energie-stelsel ... Je wordt nu aangesloten op de energie-circuits van Riktlan ...'

'Nee,' schreeuwde de voorganger, terwijl hij voorover boog ... Weer was het alsof hij verschrikkelijk nodig moest plassen ... Hij voelde zich ineens zo vreemd ... Alsof iets uit hem wilde komen wat er niet uitkon ... 'Snap je de corruptie van het menselijk lichaam ?' vroeg Christus ... 'Het is een duivelse creatie ... geen verheerlijkt of hemels lichaam ... Ik wil jou een lichaam van Riktlan geven ... maar ...' en toen wees Christus op de tepels van de voorganger ... Met één ruk rukte Christus de tepels eraf, terwijl de voorganger de apparaatjes zag die er onder zaten ... als vreemde insecten ... vreemde implantaten ... 'Je wordt aangesloten op de energie-circuits van Riktlan,' sprak Christus weer ... Heel voorzichtig haalde Christus toen de apparaatjes eruit, maar allerlei alarms gingen aan ... Snel wierp Christus de apparaatjes heel ver weg tot in de zee ... Toen hoorden ze een enorme explosie, en het was alsof de voorganger plaste ... Nieuwe vrijgekomen energie plaste hij door zijn lichaam heen, en er begonnen andere soorten tepels op de open plaatsen te groeien ... Ze leken wel een beetje op lip-achtige littekens ... Weer voelde de voorganger nieuwe overstromingen van zachtheid ... Weer haalde Christus de tepels eraf, en weer zaten er apparaatjes onder ... 'Zie je, het groeit steeds aan,' zei Christus ... Toen wees Christus op de voeten van de voorganger ... Met één ruk had hij de huid van de voeten eraf gerukt ... De voorganger zag één en al machine onder de huid ... Christus stak wat pennetjes tussen de mechanismes, en het was alsof de voorganger even zijn benen niet meer voelde ... Ook haalde Christus er wat pennetjes uit ... Die pennetjes zaten heel diep ... De voorganger kon bijna geen adem meer halen ... Toen begon Christus de mechanismes één voor één eruit te snijden en te trekken, en wierp ze in de zee, terwijl er steeds meer hoge alarms afging ... De voorganger leek wel doof te worden ... Maar ineens was alles stil ... De voorganger voelde veel pijn in zijn benen ... Het was nu een framewerk ... De apparaatjes waren weg ... Toen haalde Christus wat hemelse apparatuur tevoorschijn en drukte het in het framewerk ... Snel gingen er spieren, vlees, weefsel en huid overheen ... Alles stond bol, maar toen Christus met zijn hand erover wreef werd alles weer soepel, en verfijnde het zich ... Weer rukte Christus de tepels eraf, en ditmaal ook de huid van de borst eromheen ... Overal waren apparaatjes te zien, en één voor één rukte Christus ze eruit ... Gelukkig gingen er geen alarms meer af ... Christus legde er een witte doek over, en zei tegen

de voorganger dat hij moest rusten ... Alles zou in orde komen ...

Na het visioen stond de voorganger op, pakte pen en papier en schreef een brief aan Karel ...

Hoofdstuk 5.

Na een tijd kreeg de voorganger een brief van Karel ... Karel schreef hoe het met de gemeente ging ... De voorganger voelde hoe het elke dag beter met hem ging ... Op een dag maakte hij een wandeling in het bos ... Even was het alsof hij een steek in zijn hoofd voelde, maar later werd de plek heel erg zacht ... De voorganger voelde hoe de zachtheid doorvloeide naar zijn lippen ... Hij voelde zich ineens erg heilig ... Een gevoel wat hij eigenlijk nooit gekend had ... Het was als een gevoel dat boven trots en schaamte uitsteeg ... Alsof de voorganger uit een groot gevecht was ontsnapt ... Hij voelde hoe de zachtheid doorvloeide naar beneden, alsof hij weer moest plassen ... Toen plaste hij de zachte energie door zijn hele lichaam heen ... Het was net alsof hij een stem hoorde : 'Je moet veel plassen ...'

Waar zou dit naartoe leiden ? De voorganger wist het niet ... Hij voelde zich elke dag rustiger worden ... Een rust die hij nooit eerder had gekend ... Soms kreeg hij weer ergens een soort steek, en dan kort daarna was de plek zachter dan ooit tevoren, om zich via het plassen door zijn hele lichaam te verspreiden ... Stukje bij beetje werd de voorganger een inwoner van Riktlan ...

Einde

De Omzwerving

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1.

Edwin Jagersma zit in een Pinkstergemeente. De voorganger en zijn vrouw prediken naast het Kruis van Christus ook veel over het Kruis van Jozef, en ze geloven ook in een engel genaamd Sarsia. Edwin vindt de preken die ze geven erg goed. Door zijn moeder is hij in deze gemeente gekomen, en toen is er een wereld voor hem open gegaan. Zijn ouders zijn gescheiden. Hij woonde bij zijn vader en ging altijd met hem mee naar de gemeente ... Maar wat hier gepredikt werd was eventjes wat anders ... De voorganger had veel kritiek op de conservatieve pinstergemeentes, alhoewel zijn vrouw erg mild was ...

Op een dag had de voorganger het in de preek over het kruis van Ismael ... en zei dat omdat de gemeente dat kruis niet had aanvaart de Islam kwam opzetten om wraak te nemen ... Volgens de voorganger was de Islam het omgekeerde kruis van Ismael ... Na de dienst kwamen er allemaal vragen. De voorganger vertelde dat Hagar een Egyptische slavin van Sara was, die nageslacht bracht aan Abraham in de vorm van Ismael, zoals dat ook in de Bijbel stond. Maar door de hand van Sara werden zij beiden in de woestijn gezonden ... En dat terwijl Ismael één van de aartsvaders was ... De jongen werd een boogschutter, en de hand van God leidde hem ... Door toedoen van Sara werd er verder eigenlijk niet meer over Ismael gesproken, maar ging de lijn over op Isaak, haar eigen zoon. De Islam kwam op als de wraak van Ismael, en de gemeente doet er daarom beter aan om terug te gaan naar de bron van Ismael om hem in ere te herstellen ... Ook hij is een kind van Abraham, ook hij is een aartsvader, en draagt het Egyptisch bloed van zijn moeder Hagar in zich. Ook kwam er de vraag hoe ze zich dat moesten voorstellen : Het aanvaarden van het kruis van Ismael, en hem in ere te herstellen ... De voorganger zei dat ze allereerst de wildheid en de wraak van dit deel gewoon moesten aanvaarden ... Het wilde zijn plek terug ...

Hagar en Ismael werden verstoten uit de familie en werden de woestijn ingezonden waar ze bijna omkwamen van de dorst .... maar gelukkig greep de Engel Gods in. Zo moesten ook zij, als gemeente, verworpenheid dragen en de geestelijke dorst ... Zij moesten beginnen het kruis van Ismael te dragen, en geloven dat ook dit kruis tot heerlijkheid zou leiden en tot de verzoening met het volk van Ismael. Door het kruis van Ismael kon die eenheid komen ... God beloofde Hagar een ontelbaar nageslacht. Ismael is in dat opzicht de verloren aartsvader die opgezocht moest worden ...

De dienst erna had de voorganger het over de dertien bloedlijnen van Jahweh, waarvan Hij zou afstammen, en zijn vijf ouders. Deze ouders waren genaamd : Uruk, Nanak, Koshau, Irim en Mirik. Daar had Edwin nog nooit iets van gehoord, maar de voorganger zei dat hij dit allemaal uit het Eeuwig Evangelie had gehaald, het verlengstuk van de Bijbel wat in Openbaring werd aangekondigd, maar wat pas in de eindtijd zou verschijnen. Ook had de voorganger het over de vele vrouwen van Jahweh, en hij noemde er wel tientallen op ... alsof Jahweh ook een harem zou bezitten ... Dit was in het Oude Testament zelfs op aarde heel normaal, maar de voorganger had het natuurlijk over de hemel, waar Jahweh woont. Weer kwamen er een heleboel vragen. Ook Edwin stelde enige vragen. Edwin herinnerde zich dat hij vroeger weleens aan zijn ouders had gevraagd wie nou precies de ouders van God waren, maar kreeg daar nooit antwoord op ... Nu leek de voorganger die vragen te beantwoorden ... Jahweh was als God aangesteld over mensen, dieren, engelen, en vele geestelijke wezens. Nu de gemeente verder was gegroeid zouden ze aan dit soort dingen toe zijn gekomen, en Edwin vond het razend interessant.

De voorganger zei dat het belangrijk was om veel over de bloedlijnen, de geestelijke voorgeslachten, van Jahweh te weten, want zodra de bloedlijnen weer een plaats zouden hebben in het geloof zou er minder plaats zijn voor afgoderijen die de leegte en het gemis probeerden op te vullen ... De voorganger zei dat het nodig was om orde te brengen, en om de geschiedenissen van God te openen. Nu hadden ze dus ook met Zijn voorgeschiedenis te maken ... De voorganger had het over de evolutie van

God, en over het bestaan van meerdere eeuwigheden, de aeonen, die tijdperken zijn, en die ook als zodanig in de grondtekst van de Bijbel worden beschreven. Eeuwig is dus niet altijddurend, en zo wilde het ook niet direkt zeggen dat God altijd al had bestaan. Misschien wel in een andere vorm, maar ook God heeft zich ontwikkeld, en komt voort uit een reeks geestelijke voorgeslachten.

De voorganger zei ook dat het dom was om je maar op één kruis blind te staren. Je moest gaan van kruis tot kruis, en niet in een kruis-canon terechtkomen. De kruis-canon was volgens de voorganger bijna het gevaarlijkste wat er was, want dan zou je maar beperkt worden tot één kruis. De voorganger zei dat Christus en zijn kruis het fundament waren, waar je als pasgeboren baby-christen mee in aanraking kwam ... Maar dat was pas het begin van de reis ... Daarom was de God-geschiedenis en de voorgeschiedenis van God zo belangrijk, om te komen tot de oerkruizen ... Het hart van God ... Bij die oerkruizen kon je komen door de dertien bloedlijnen van Jahweh te volgen ... Het klonk Edwin als een prachtig sprookje, maar het interesseerde hem wel ... Het leek alsof hij voor het eerst in zijn leven kon ademhalen ... Natuurlijk gaf je een baby nog geen vast en scherp voedsel ... Edwin begreep waarom de Bijbel voor nu nog zo beperkt was ... En waarom zou God al die dingen aan zondaren vertellen ? Maar nu dan was het tijd geworden voor het Eeuwig Evangelie, waar God meer over Zichzelf zou vertellen, in eerste instantie aan Zijn gemeente.

Hoofdstuk 2.

De voorganger begon uit te leggen dat God en Christus een soort titel waren die geestelijke krachten probeerden te grijpen ... Het was een soort politieke kwestie ... Je moest er goed op letten wie je zou volgen, want autoriteit was niet altijd per definitie betrouwbaar. Zo maakten vele krachten zichzelf tot Christus, God en Geest, en dat verklaart ook waarom de kerken die allen zeggen naar God te luisteren het niet met elkaar eens zijn ... De Waarheid ligt dieper in de geschiedenis. Je leert God alleen kennen door Zijn geschiedenis te volgen ... en zo leer je ook het ware van het valse te onderscheiden ...

Edwin luisterde bijna met ingehouden adem ... De voorganger kon het heel spannend vertellen ... Hoe diep moesten ze nog de geschiedenis induiken om achter de waarheid te komen ? Waar begon het ergens ? De gemeente was lid van de zogenaamde Sebek-bond binnen de pinksterwereld. De voorganger vond dat belangrijk, omdat de Sebek-bond het mystieke christendom aanhing : Er was geen canon, en alles had een diepere symbolische betekenis, de zogenaamde Allegorie. De voorganger zei dat dit belangrijk was om los te komen van het materialisme, als een reis naar de hemel. Hier zouden ze een nieuw soort stof tegenkomen, iets dat boven materie en geest uitsteeg, de zogenaamde Pismin. De voorganger kon het allemaal erg kleurrijk vertellen, en Edwin wist dat sommigen gewoon puur in de gemeente zaten vanwege de prachtige verhalen. De voorganger was een erg symbolisch iemand. Ook was de voorganger erg kunstzinnig. Het gebouw hing vol met zijn schilderijen. Daar hingen erg veel bijzondere schilderijen tussen, zelfs van krokodillen en ooievaren, en prachtige paradijsen. Edwin wist dat sommigen in de gemeente zaten puur om die schilderijen te bekijken. Vaak hingen er weer nieuwen.

De voorganger zei dat aan het einde van de tijden, dan zou Sebek, die een deel van Christus is, Christus verslinden, en dit zou zijn als een heilige verslinding. In deze cocon zou Christus op z'n plaats gezet worden, namelijk als de eerste stap op de weg terug naar God, een belangrijk fundament. Maar hierop moest doorgebouwd worden. Edwin vond dat maar een rare benaming, maar zijn moeder zei dat dat zo hoorde. Voor Christus zou het een wedergeboorte worden, die zou resulteren in Zijn Terugkomst. Al die overbelasting zou voor Christus een kruis zijn. Veel christenen staarden zich zo blind op Christus en vroegen zoveel van Hem alsof er niets anders was ... Vooral zij die geloofden dat ze het kruis niet hoefden te dragen, omdat Christus dat had gedaan, zij van het zogenaamde welvaarts-evangelie stonden schuldig aan het verzwaren van het kruis van Christus. Ook zij zouden aan het einde der tijden door Sebek verslonden worden om hun plaats te krijgen ... Maar de voorganger zei altijd dat iedereen door Sebek verslonden zou worden, zelfs de aarde ... Dit om een nieuwe schepping voort te brengen ... Het was genaamd het Sebek-kruis, de Heilige Verslinding ... Edwins moeder geloofde ook heilig in de engel Sarsia. Edwin wist hier niet zoveel vanaf, omdat zijn moeder er vaak geheimzinnig over deed ...

Er waren al veel mensen uit de gemeente vertrokken toen ze hoorden over de bizarre ideeen van de voorganger ... De voorganger ging soms gewoon erg ver. Zo zou hij ook eens kinderen hebben banggemaakt ... Ja, de voorganger kon soms erg griezelig doen ... Hij kon soms ook echt spokenverhalen vertellen ... Ook beweerde de voorganger de rangen boven God te kennen. Zij die de dertien bloedlijnen van Jahweh kenden zouden een ontmoeting met zo'n hogere rang kunnen krijgen ... De rang net boven God was genaamd de Muskus. De rang boven de Muskus was volgens de voorganger Sebek Zelf, het gebeente van Christus, dat in Christus wachtte om toe te slaan. Het gebeente van Christus was als een tijdbom, en de naderende explosies zouden leiden tot een nieuw paradijs ...

Edwin schrok wakker ... Wat had hij vreemd gedroomd ... Vandaag zou hij voor het eerst zijn moeder ontmoeten ... Hij had zich er misschien te druk om gemaakt ... Zenuwachtig was hij wel ... Erg zenuwachtig ... Zijn ouders waren gescheiden ... Zijn vader had hem vlak na de geboorte ontvoerd ... Toen zijn vader in de gevangenis kwam, ook voor andere misdrijven, werd Edwin in een kindertehuis geplaatst ... Zijn moeder kon door hetgeen gebeurd was de opvoeding niet aan ... Ze wilde Edwin zelfs niet zien ... Maar nu was het dan zover ... Na al die jaren was zijn moeder nu sterk genoeg om hem thuis te ontvangen ... Toen Edwin daar aankwam was de ontmoeting erg koeltjes ... Zijn moeder sprak niet veel ... Edwin deed hoofdzakelijk het woord ... Er was ook een advocaat bij ... Dat wilde zijn moeder zo ... Edwin vertelde ook over zijn droom ... Zijn moeder was niet gelovig ... Vroeger was ze dat wel, maar door alles wat er was gebeurd had ze haar geloof verloren ...

Een maand later hadden ze weer een ontmoeting ... Zijn moeder was nog steeds erg stil, maar wilde toch nog graag de droom een keer horen ... Ditkeer was er geen advocaat bij, en zijn moeder leek iets meer ontspannen ... 'Je droom spreekt me aan, Edwin,' zei z'n moeder ... 'Het is heel anders dan wat ze in de kerken altijd zeggen ...' Omdat Sebek een Egyptische naam is besluit Edwins moeder wat Egyptische boeken

te lezen ... Een maand later zouden ze elkaar weer zien ... Maar halverwege de maand krijgt Edwin een telefoontje van de advocaat ... Zijn moeder zou het toch te zwaar hebben met al die ontmoetingen ... Ze wilde er graag een punt achterzetten ... Edwin wist niet wat hij hoorde, maar begreep het wel ...

Zelf was hij inmiddels ook op zoek naar de betekenis van de droom ... Ook hij ging Egyptische boeken lezen, en raakte diep geinteresseerd ... Op een dag besluit hij een reis te boeken naar Egypte ... In het vliegtuig komt hij heel toevallig de advocaat van zijn moeder tegen ... Ze gaan naast elkaar zitten in het vliegtuig, en een diep gesprek volgt ... 'Je moeder draagt diepe geheimen over jou in haar hart ...' vertelt de advocaat ...

Dan schrikt Edwin wakker ... Hij droomde nog steeds ... Wat was dat een heldere droom, zeg ... Zou er echt een Sebek-bond binnen de pinkstergemeente bestaan ? Edwin was niet kerkelijk, maar een vriend van hem zat bij de pinkstergemeente ... Edwin besluit die vriend op te bellen, en vertelt de droom ... Maar die vriend van hem kan hem niet verder helpen ... Hij heeft van al die dingen nog nooit gehoord ... Wel wil hij het eens aan de voorganger vragen ... Na een paar dagen wordt Edwin door de voorganger uitgenodigd ... Laat in de avond komt Edwin daar aan ... De voorganger moest namelijk eerst naar een conferentie ... Even later zitten ze samen in de werkkamer van de voorganger ... De voorganger was erg verrast over de droom ... De voorganger kwam namelijk zelf uit Egypte ... Hij had geen Egyptisch bloed, maar zijn vader en moeder hadden daar werk, en zodoende bracht hij zijn jeugd door in Egypte ... Toen zijn vader en moeder met hem Egypte verlieten kreeg hij last van depressies, en is hij nooit meer dezelfde geweest ... De herinneringen aan Egypte hielden hem op de been, naast zijn geloof ... De droom sprak ook van een zekere samensmelting ... De voorganger wist altijd dat er iets aan het geloof ontbrak ... Edwin was erg opgelucht dat zijn droom eindelijk betekenis had gekregen. Plotseling stond de vrouw van de voorganger binnen met koffie ... 'Mag ik vragen waar het over gaat ?' vroeg de vrouw brutaal ... Edwin vond dat ze niet zo was als wat je van een voorgangersvrouw zou verwachten ... Edwin kon zich ook voorstellen dat zo'n vrouw je depressief kon maken ... Ze keek heel kleinerend naar Edwin ... 'Jij gelooft niet, hè ?' zei ze snibbig ... Edwin knikte, zich helemaal niet meer op z'n gemak voelend ... 'Maar ik ben zoekende ...'

'Nou,' zei de voorgangersvrouw ... 'zoek en gij zult het vinden ... maar bezoek eerst eens een fatsoenlijke kerk ... Je kunt het niet alleen ...' Edwin stond paf van al die opdringerigheid ... 'Ach,' zei de voorganger ...'ze bedoelt het niet slecht ...' Maar diep in z'n hart wist Edwin dat de voorganger dat alleen maar zei om Edwin zich niet zo naar te laten voelen ... Ineens was de vrouw alweer weg ... De voorganger zei niks, en begon toen weer over de droom ... Ook begon de voorganger over Egypte te vertellen, dat ze daar geloofden in een vrouw genaamd Nut, die heel lang kon worden, en daarmee de atmosfeer uitbeeldde ... ook beeldde ze de reizen uit die de Egyptenaren moesten maken door de verschillende werelden. Altijd als er over Nut gesproken werd had de voorganger een vreemd gevoel in zijn onderbuik ... Ook begon de voorganger te vertellen over de andere goden van Egypte ... Edwin vond het erg interessant ... Edwin begon allerlei vragen te stellen, en de voorganger

probeerde ze te beantwoorden ... Edwin vertelde hoe hij eens een droom had gehad over een hele lange slang die bij hem naar binnen kwam, en daar ging wonen ... Zou dat Nut kunnen wezen ? Het was voor Edwin een hele prettige ervaring ... De voorganger wist het niet ... Het kon ook een demoon wezen, volgens de voorganger ... Even kreeg Edwin de rillingen ... De voorganger vertelde hem dat hij dat wel kon uittesten ... En samen begonnen ze te bidden, en de voorganger sprak de slang aan ... Direkt begon de slang door Edwin heen te spreken, en wat de slang allemaal zei was niet zo best ... De voorganger probeerde de slang uit te drijven, maar het lukte niet ... Ten einde raad besloot de voorganger in de Naam van Nut de slang uit te drijven, en toen lukte het wel ... Edwin was erg onder de indruk, en had ineens een heel vrij gevoel in zijn onderbuik ... Ook leek het alsof hij warme perensap had gedronken ... Zo voelde zijn buik aan ... Het was alsof het sap zich door zijn hele lichaam verspreidde, en nu kreeg Edwin ook dat vreemde gevoel in zijn onderbuik ... Alsof iemand daar woonde ...

Hoofdstuk 3.

Op een nacht verschijnt Nut aan Edwin ... Ze heeft een sjaal om, en draagt een heleboel cadeau's ... Maar Edwin kan haar niet verstaan ... Het is alsof ze achter glas is, in een wereld waar hij haar niet kan bereiken ... En dan is het alsof Edwin wordt verslonden door een haai ... Gillend wordt Edwin wakker ... De nacht daarop heeft Edwin weer een droom, waarin hij onderhoort wordt door politie-agenten en mensen van justitie ... Edwin wordt vals beschuldigd en wordt zo kwaad dat hij wegrent, dwars door een ruit heen ... Hij wordt achtervolgt, maar vlucht het bos in, waar hij later bij een huisje komt waar een meisje met een rode kap op voorstaat ... Binnen zit een zwarte wolf ... Edwin schrikt ... De wolf is genaamd Anubis, en zegt dat het christendom hem tot een schrikbeeld heeft gemaakt ... Anubis blijkt een Egyptische god te zijn, de god die over de doden hoedt ... 'Ben ik dood ?' vraagt Edwin ... 'Nee,' zegt Anubis ... 'maar je bent toch door een haai verslonden ?' Dan wordt Edwin duizelig en valt neer ... Anubis begint hem te mummificeren met stripverhalen en boeken ... 'Waarom doe je dat ?' vraagt Edwin ... 'Nou, dan heb je wat te lezen onderweg ?' Edwin valt in een nog diepere slaap ... Weer zit hij rechtop aan een tafeltje met Anubis ... voor hem ligt vlees ... 'Dit is het vlees van het gevallen christendom ... Eet het ...' En Edwin begint te eten .... Dan begint Anubis ineens heel snel te blaffen ... 'We moeten een muur doorbreken, Edwin,' gromt Anubis ... Samen stormen ze naar buiten, op weg naar de muur ... Voor Anubis is het een koud kunstje om door de muur heen te breken ... Edwin volgt hem ... Hier is een prachtig paradijs ... Weer zien ze vlees liggen, en beginnen te eten ... 'Die bloedoffers van het christendom was een fabeltje om hen af te houden van het opvreten van demonen .... een valstrik om christenen dieren te laten bevechten in plaats van boze geesten ...' Edwin knikt ... Hij voelt weer energie door zijn benen vloeien ...

'We moeten verder, Edwin,' brult Anubis ... En Anubis brengt Edwin boven op een heuvel ... Er is hier een prachtig uitzicht ... In de verte komt er een vogel aanvliegen ... En gaat vlak bij Anubis en Edwin op een struikje zitten ... De vogel lijkt een beetje op een arend ... Dan begint de vogel te spreken : 'Ik ben Nut ... eindelijk ben je in mijn wereld gekomen ...' Langzaam begint de kop van de vogel in het hoofd

van een vrouw te veranderen met witte bleke strepen op haar gezicht, als een soort verf ... De vrouw heeft lichte haren, en verder een donkere huid ... Maar de kleur was een hele speciale donkere kleur ... een beetje dof ... Het leek wel alsof ze één was met de natuur hier ... Ze leek alle kleuren te weerkaatsen. Edwin voelde zich blij worden ... alsof het goed was ... Een zacht schuimend gevoel stroomde van zijn onderbuik naar zijn benen ... Er stonden prachtige struiken om hen heen, met vruchten ... Anubis begon van de vruchten te eten en gaf ook vruchten aan Nut en Edwin ... 'Wat een droomvakantie ...' dacht Edwin ...

Plotseling begon ook de rest van de vogel in een vrouw te veranderen ... De vrouw pakte Edwin bij de hand, en leidde hem over de heuvel heen, naar de andere kant ... Hier was een soort akker of groentetuin ... De vrouw leidde Edwin er doorheen, en Anubis liep er achteraan ... In de verte was een soort stad ... Maar voor die stad lag een meer ... Met z'n drieen zwommen ze het meer over, en begonnen hun klimtocht naar de stad die op een verhoging lag ... Het was een stad vol met katten ... Maar toen de katten de drie zagen begonnen ze langzaam in vrouwen te veranderen ... Edwin keek z'n ogen uit, en voelde energie door zijn armen vloeien ... De vrouwen hadden hele zachte stemmen, en zeiden dat ze zo lang opgesloten waren geweest in hun kattenlichamen ...

Hoofdstuk 4.

De vrouwen leidden de drie binnenin hun stad ... Er stonden hier vele oude poorten en oude religieuze gebouwen ... In het midden van de stad achter een weilandje stond een enorme kerk of kathedraal ... Binnenin waren geesten ... als spoken ... De vrouwen leidden de drie naar binnen ... Edwin voelt energie door zijn hoofd vloeien ... De vrouwen begonnen de geesten uit de kathedraal te jagen ... Eén van de vrouwen loopt naar voren, en begint te prediken ... Edwin onderzoekt ondertussen het gebouw ... Dan draait Nut zich naar Edwin toe, en zegt : 'Kom, Edwin, ik wil je wat laten zien ...' Nut leidt Edwin over een oude stenen trap naar beneden, tot onder de kathedraal ... Dan gaan ze door een tunnel die helemaal tot een bibliotheek leidt ... In de bibliotheekgang aangekomen lopen ze helemaal tot het einde van het gebouw, waar een schilderij hangt met een oude vrouw en een vrouwelijke farao ... Nut drukt met haar hand op het schilderij, en het schilderij begint rood te gloeien, en daarna in andere kleuren ... Dan draait de muur zich ineens om ... Een pad verschijnt voor hen ... Dit pad is omgeven met hoge muren .... Het pad is als een dorre woestijn ... Samen begaan ze het pad ... Het is een hele lange tijd lopen .... Dan uiteindelijk komen ze aan bij een oase, ook door muren omgeven .... Er is hier een meertje met groene blubber, en Nut daalt erin af, terwijl Edwin haar volgt ... Kopje onder gaan ze, en Nut trekt Edwin mee tot een kelder nog dieper onder de grond ... Hier staan allemaal flessen ... In die kelder hangt aan een muur ongeveer hetzelfde schilderij als in de bibliotheek, alleen nu lijkt de vrouwelijke farao op een ram en een telefoon ... 'Druk je hand eens op het schilderij ?' vraagt Nut aan Edwin ... Edwin drukt zijn hand erop, en weer begint het schilderij in vele kleuren te gloeien, en dan draait de muur zich om .... Weer komen ze op een ander pad terecht ... Hier is het iets donkerder en vochtiger .... Overal hangen schilderijen ... ongeveer dezelfden als ze al hadden gezien ... Dan komen ze aan bij een zee waar wat caravans en tenten staan ...

Samen beginnen ze aan hun tocht over de zee ... Edwin begrijpt niet hoe hij ineens aan zoveel energie komt ... Hij zou makkelijk een zee kunnen overzwemmen ... Maar dan opeens is Nut verdwenen ..... en Edwin wordt wakker ...

De nacht daarop heeft Edwin weer een droom over Nut ... Dit keer kan hij haar gewoon aanraken ... Er is geen glas meer tussen hen .... Hij pakt de cadeau's uit die zij voor hem mee heeft genomen ... Er zit een soort drop in, en Edwin begint direkt te eten ... Ook zit er een schilderij tussen van zijn vorige droom ... Als Edwin wakker wordt begint hij na te denken over al die dromen ... Hij besluit ze op te schrijven en voor te lezen aan de voorganger ... Die is erg verbaasd, want weer herkent deze enkele details als gebeurtenissen in zijn eigen leven ...

Hoofdstuk 5.

Edwin besluit al zijn dromen in een boek op te schrijven. Zo zouden er misschien veel meer wat aan hebben ... maar Edwin snapt de precieze betekenis van die dromen nog niet ... Wat bijvoorbeeld over die omzwervingen ? Wat moest Edwin ermee ... Edwin dacht dat er misschien mensen waren zoals de voorganger die er wat mee konden ... Edwin zelf vond het meer 'raadseldromen' ... Misschien waren het wel geheime boodschappen voor anderen waar hij zelf niks van afwist ... Wel had Edwin al veel aan de vriendschap met deze Egyptische entiteiten ... Voor hemzelf waren het verder gewoon open verhalen .... Maar misschien waren de dromen nog niet klaar ...

Maar sinds Edwin er een boekwerkje van had gemaakt stopten de dromen ... Misschien dat het toch al af was, en dat misschien alleen nog de betekenis zou komen ... Die zou dan misschien via de lezers komen ... Edwin besloot maar af te wachten, maar eigenlijk bleef alles gewoon bij het verhaal van de voorganger ... Niemand scheen echt aandacht te geven aan het boekwerkje ... Maar dan gaat Edwin met de dromen aan de gang .... Hij gaat er gewoon eigen verhalen van maken ... En ook komen er nog enkele verhalen bij ... Edwin put inspiratie uit het dagdromen ... Weer maakt Edwin er een boekwerkje van, en ditmaal slaat het beter aan als het dromenboekje ... Sommige mensen zijn zo enthousiast over de verhalen dat ze er een verfilming van willen maken ... Niet lang daarna draaien er wat films van de verhalen van Edwin in de bioscopen ... Edwin is erg trots, en ook de voorganger ... Zelfs de vrouw van de voorganger is erg trots op Edwin, en sindsdien doet ze ineens een stuk aardiger tegen hem ... Edwin weet niet wat hij daarvan moet denken ... Op een dag vraagt ze aan Edwin of ze ook mag meespelen in één van de komende films ... Edwin vind dat een goed idee, en na een tijd van opnames is zij ook op het witte doek te zien ... Ook zij begint verhalen te schrijven, en er komen al snel verfilmingen van ....

Edwin schrikt wakker .... Wat een vreemde droom heeft hij weer gehad, en wat duurde deze lang ... Vandaag zou hij dan echt zijn moeder voor het eerst van zijn leven ontmoeten .... Zenuwachtig kleed hij zich aan ... De bel gaat ... Dat zal ze wezen ... Met zenuwachtige stappen loopt hij rechtstreeks naar de deur ...

Einde

Simson

Simson was een wilde jongen. Je moest hem niet kwaad maken, want dan hield hij je op de kop, zo jong als hij was. Toen hij opgroeide werd hij steeds rustiger en lieflijker, alleen 's nachts was hij erger dan ooit tevoren. Daarom wilde Simson zo graag alleen wonen, diep in de wildernis. Wat gebeurde er dan 's nachts met Simson ? Er werd veel over gespeculeerd, maar niemand wist het precies. Overdag was het de aardigste jongen die je je maar kon voorstellen. Simson hield ervan om in de bergen, het bos of de woestijn te spelen. Vaak speelde hij alleen, omdat andere kinderen hem toch een beetje vreemd vonden. Op een dag vond Simson een boek over Tarzan. Tarzan was een jongen die diep in de wildernis leefde samen met allerlei dieren zoals grote apen, slangen en beren, ja, ook panters. Het leven van Tarzan sprak Simson erg aan, en hij beschouwde het boek als zijn mooiste boek. Later zou hij ook wel als Tarzan willen worden. Tarzan hield erg van boompje klimmen, en van varen in een peddelboot op de rivier. Simson had geen vader en moeder meer, maar woonde bij zijn juffrouw in huis. De juffrouw had een groot huis, en elke dag liepen ze samen naar school. Simson werd op school vaak gepest, maar de juffrouw nam het altijd voor hem op, en twee meisjes. Eigenlijk waren die twee meisjes Simsons enige vrienden. Soms wilde hij weleens dat hij weer zo sterk was als vroeger, toen alle kinderen bang voor hem waren.

Op een dag las Simson aan de twee meisjes voor uit het boek van Tarzan. De meisjes vonden het ook een mooi verhaal. Simson vroeg hen weleens of zij met hem meewilden in de wildernis om daar te gaan wonen als ze later groot waren, maar de meisjes vonden dat maar niets. Eén meisje wilde verpleegster worden, en het andere meisje politie-agente.

Op een dag kwam er een grote jongen naar Simson toe, die hem heel hard begon te slaan. De jongen sloeg hem zo hard dat Simson uiteindelijk bloedend wegliep. Thuis aangekomen nam de juffrouw een doek en bond het om de wond heen. De juffrouw was soep aan het koken. Simson wilde niet meer naar buiten, en wilde de volgende dag ook niet naar school. Simson voelde zich naar. Steeds meer begon Simson zich op zijn kamertje terug te trekken, en las vaak uit het boek van Tarzan. Op een dag kwam de juffrouw naar Simson's kamer toe om met hem te praten. Simson liet haar het boek van Tarzan zien. 'Zal ik je er uit voorlezen ?' vroeg de jongen. De juffrouw knikte vriendelijk. Simson las het hele boek voor haar uit, hardop. De juffrouw vond het een prachtig verhaal, en ook aan haar vroeg Simson of ze met hem mee wilde naar de wildernis als hij groot was, om samen met de wilde dieren te leven. 'Oh, spannend, Simson,' zei de juffrouw. 'Tarzan beleefde zoveel avonturen met de wilde dieren, en dat zou ik ook wel willen.' Simson was blij dat de juffrouw hetzelfde wilde als hem.

Toen het vakantie was stelde Simson aan de juffrouw voor om een reis te maken door de wildernis.

Dat wilde de juffrouw wel. Ze vond het ook wel goed voor de jongen, want dan kon hij even al zijn problemen vergeten. En zo gingen ze op pad. Diep in het bos voelde Simson hoe zijn kracht weer tot hem terugkeerde. Beiden hadden ze het erg naar hun zin in het bos, en dwaalden steeds dieper en dieper. Maar na een tijdje begon de juffrouw erg moe te worden. Ze zouden één nachtje in het bos slapen, en dan de volgende dag weer naar huis teruggaan.

Midden in de nacht begon de juffrouw over God te vertellen. Dat had ze nog nooit gedaan. Maar ze herinnerde de verhalen van vroeger. Simson luisterde aandachtig. Maar plotseling zei Simson tegen de juffrouw : 'Juffrouw, ik moet even weg. Het gebeurt weer.'

'Wat gebeurt weer, Simson ?' vroeg de juffrouw.

'Dat kan ik u niet vertellen,' zei Simson, en rende weg. Na een tijdje kwam hij weer terug, en samen vielen ze in een diepe slaap. De volgende ochtend vroeg Simson of de juffrouw nog meer verhalen over God wilde vertellen, want hij vond ze zo prachtig, en werd er zo rustig van.

Omdat Simson de verhalen zo mooi vond besloot de juffrouw ze ook te vertellen in het nieuwe schooljaar. De kinderen vonden het erg prachtig, en sindsdien hield het pesten op school op. Maar Simson was nog steeds erg boos op de kinderen die hem zo hadden gepest. De juffrouw zei dat Simson hen moest leren vergeven, maar Simson kon het niet. Vaak had hij woede-aanvallen 's nachts, en ook op school ging het helemaal niet goed. Simson begon zijn oude kracht terug te krijgen van toen hij heel jong was. Weer begonnen de kinderen erg bang voor hem te worden, zelfs zijn twee vriendinnetjes. Simson deed geen kinderen kwaad, maar soms duwde hij in een woede-aanval grote dingen om, of tilde ze op en smeet ze een eind weg. Op een dag vroeg de juffrouw of Simson het boek van Tarzan in de klas wilde voorlezen. Simson glunderde en begon hardop te lezen. Alle kinderen vonden het prachtig, en het leek alsof de rust weer tot Simson begon terug te keren. 'Wie van jullie zouden later met mij mee de wildernis in willen ?' vroeg Simson toen hij het boek helemaal hardop had uitgelezen. Een paar jongens stoken hun vingers op, maar Simson raakte direkt teleurgesteld omdat dat juist de jongens waren die hem vroeger zo gepest hadden. De spanning was te snijden en het was ineens erg stil. Eén van de jongens stond op en zei : 'Simson, het spijt me dat ik je vroeger zo gepest heb.' Ook de andere jongens stonden op, en zeiden dat het hun speet. Langzaam legde Simson het boek neer en liep naar zijn plaats. Ook al was hij nu wat rustiger, hoe voelde nog steeds de woede borrelen van binnen, en kon hen niet vergeven. Ook de jongens gingen weer zitten. Simson had het gevoel dat ze dit alleen zeiden omdat ze nu zo bang voor hem waren.

Thuisgekomen zei Simson niet veel. Na een tijdje vroeg hij aan de juffrouw : 'Wie zijn eigenlijk mijn vader en moeder, en wat is er met hen gebeurd ? Ik ben een vondeling, hè ?' De juffrouw liep naar Simson toe, en omhelsde hem. 'Je vader en moeder waren waarschijnlijk te arm om voor je te zorgen,' zei de juffrouw. 'Maar waarom hebben ze me dan op de wereld gezet ?' vroeg Simson weer in onbegrip.

'Omdat ze van elkaar hielden,' zei de juffrouw.

'Maar waarom hielden ze niet van mij dan ?' vroeg Simson. De juffrouw wist ineens niet wat ze moest zeggen. Simson ging naar zijn kamer. 'Ik wou dat ik Tarzan was,' dacht Simson bij zichzelf. 'Dan had ik niets meer met mensen te maken, alleen nog maar met wilde dieren.' Even later kwam de juffrouw binnen en omhelsde hem weer. 'Ik denk wel dat ze van jou gehouden hebben,' zei de juffrouw, 'zoveel dat ze je als vondeling hebben gelegd zodat ik voor je kon zorgen.'

'Maar wat als je mij niet had gevonden,' riep Simson, 'dan was ik van honger of kou doodgegaan.'

'Dan had iemand anders je wel gevonden,' zei de juffrouw. Simson ging op z'n bed liggen en de juffrouw hield zijn hand vast. 'Ik ben zo blij dat jij me gevonden hebt,' zei Simson, 'ik zou niemand anders gewild willen hebben.'

'Kan God ook met me praten ?' vroeg Simson ineens.

'Ik denk dat het met God zo is als met de wilde dieren,' zei de juffrouw, 'het zal heel moeilijk zijn

om met Hem om te gaan, want Hij is heel anders als ons.'

'Denkt u dat Tarzan met God kon praten ?' vroeg Simson.

'Misschien wel, dat weet ik niet,' zei de juffrouw. Simson zuchtte. Het was allemaal nog zo ver weg voor hem. Maar als hij net zoals Tarzan met de wilde dieren kon leven en omgaan, dan kon hij dat misschien dan ook wel met God leren.

'Ik denk dat als je begint met het leren om te gaan met kinderen waarmee je moeite hebt, dat je dan ook met God kan leren omgaan,' zei de juffrouw. 'Misschien dat de wilde dieren in het begin ook niet zo lief voor Tarzan waren, maar later konden ze een band met elkaar opbouwen.'

Midden in de nacht vroeg Simson aan God : 'God, als u echt bestaat, kunt u dan naar me toe komen om met me te praten ?' Maar hoe lang Simson ook op een antwoord wachtte, er kwam niets. Simson was erg teleurgesteld, maar de volgende dag zei de juffrouw hetzelfde als wat ze de dag daarvoor had gezegd : Begin eerst maar eens met de wilde dieren en de kinderen waarmee je moeite hebt.

Simson koos voor de wilde dieren, in plaats van de kinderen waarmee hij moeite had. Maar ja, hoe kwam hij bij de wilde dieren ? De juffrouw gaf een duidelijk antwoord : 'Simson, die wilde dieren zijn de kinderen om je heen. Ze zijn al aan het veranderen, dus grijp je kans.' Maar Simson zat nog veel te vol met woede naar die kinderen toe. Eigenlijk kon hij alleen maar aardig zijn naar zijn twee vriendinnetjes.

Op een dag, toen het weer vakantie was, vroegen de twee meisjes of Simson met hen mee wilde om een grote wandeling door het bos te maken. Dat wilde Simson natuurlijk direkt. Hij stelde voor dat ze een reis door de wildernis zouden maken, zoals hij eens met zijn juffrouw deed. Het was nu toch vakantie. En zo gingen ze op reis. Dit keer ging Simson nog verder dan de keer dat hij met z'n juffrouw ging. Maar wilde dieren kwamen ze niet tegen. Pas na enkele dagen waren ze weer terug.

Simson begon steeds meer en meer over God te praten. Simson hoopte dat God eens een keer met hem zou komen praten. Maar Simson moest steeds denken aan de jongens waarmee hij niet wilde omgaan. Misschien moest hij het toch maar eens proberen. Op een dag trok Simson de stoute schoenen aan en vroeg aan de jongens of ze ook met hem meewilden de wildernis in. Dat wilden de jongens wel. En ze maakten een reis verder dan Simson ooit eerder had gemaakt. Ze kwamen zo diep in de wildernis dat ze daar de wilde dieren tegenkwamen. De jongens vonden dat erg spannend. Wat zouden ze graag vriendschap willen hebben met de wilde dieren. Maar ze wisten dat ze erg voorzichtig moesten zijn. Ze konden beter niet te dichtbijkomen, en niet te lang blijven, want dan zou het echt gevaarlijk worden.

Toen ze uiteindelijk weer thuis waren voelde Simson zich heel anders. Simson voelde zich tevreden, en hij was zelfs trots op zichzelf dat hij het gedaan had. Hij was nu bij de jongens geweest waar hij zoveel moeite mee had, en hij was bij de wilde dieren geweest. Misschien dat God nu wel met hem zou willen praten. Hij kon bijna niet wachten tot het nacht was geworden. Toen hij in z'n bed lag bad hij weer tot God, en vroeg aan God of Hij nu wilde komen om met hem te praten. Simson voelde zich heel anders nu, en ook al sprak God niet tot hem, hij kon God wel voelen. Het was genoeg voor Simson. Hij voelde zich nu als Tarzan. Tarzan kon ook niet met de wilde dieren praten, maar hij kon wel heel dicht bij de wilde dieren zijn.

Einde

Het Dagboek van Schoolmeester Rateldonk - Deel 1.
De Wraak van het Rode Fietsje

inhoudsopgave :

Hoofdstuk 1. Ochtendhumeur

Geliefd Dagboek,

Ik zag hem hangen, hoog op een berg, aan een hoge boom. Tegen de boom stond een fietsje geparkeerd ... een rood fietsje.

Ik klom naar boven, naar de top van de boom, waar hij hing. Ik hoorde een moeder's schreeuw. Ik zag hem hangen, daar, aan de top van de boom. En onweer hing in de wolken. Ik durfde al haast niet te kijken, de horror die ik daar zag. Twee mannen hielden hem vast, of waren het twee beren ? Rode verf zat op zijn neus en voorhoofd. Hij sliep, ze hadden hem een slaappil gegeven.

'Ja, oh, het kapitalisme,' schreeuwde een kraai. Ik vroeg : 'Wat is er met het kapitalisme ?'

'Nou,' zei de kraai, 'het kapitalisme heeft hem daar gehangen, als een klok aan de muur. Elk uur komen er nieuwe vogeltjes uit.'

'Wie is het kapitalisme dan ?' vroeg ik. 'De man van het rode fietsje,' kraaide de kraai weer, 'eigenlijk is het maar een klein jongetje, een ventje.'

'Oh, fijn om te weten, maar wie ben jij ?' vroeg ik vervolgens. 'Ik ben gewoon neutraal,' zei de kraai. 'Ik rapporteer alleen, als een soort van journalist. Je kunt me ook Pontius Pilatus noemen. Ik ben vrij van al het bloed. Niks kleeft er aan mijn handen.'

Ik klom verder naar boven. Ik had niks aan neutrale gasten voor het moment. Ik probeerde de kraai een beetje te ontwijken. Maar misschien dat hij later nog van pas zou komen. Toen ik aan de top was gekomen, bleek het helemaal geen hangende man te zijn, maar een rode zakdoek, wapperende in de wind. Ik begon ineens aan alles te twijvelen : de kraai, het rode fietsje ... was het wel allemaal wat het leek ? De boom bleek langer te zijn dan hij in eerste instantie leek, dus ik klom verder en verder. Van dichtbij bleken de twee beren gewoon twee takken te zijn. Ik was hier eigenlijk wel blij mee. Ik voelde me ineens heel fijn in de natuur.

Het leek wel alsof er geen einde kwam aan deze boom, en ik was al zo hoog dat ik eigenlijk niet eens meer naar beneden durfte te kijken. Toch deed ik het even automatisch, en tot mijn grote schrik zag ik een rode beer bij de boom staan. 'Ach nee, ik verbeeldt het me maar,' dacht ik bij mezelf, 'het zal dat rode fietsje wel wezen.' Het was inmiddels echt hard gaan onweren, en het begon allemaal wel heel erg griezelig te worden. Totdat ik ineens door een wolk boven de bui terecht kwam. Gelukkig was de boom zo lang. 'Ja,' zei de kraai, 'nu ben je boven het kapitalisme uitgestegen.' Ik schrok er een beetje van, en ik vertrouwde de kraai niet helemaal. Ik vertrouwde eigenlijk niks meer. Alles lijkt hier te veranderen,

als ...een klok met verschillende vogeltjes. Ja, dat was ook datgene waar de kraai het over had. Een klok met verschillende vogeltjes.

Ik voelde nog eens aan de boom. Er klopt hier iets niet, het voelt te zacht aan. Het voelt aan als mijn bed ... Ben ik weer aan het dromen ? Ja, en hier voel ik mijn kussen, en de kleur van de lucht hier lijkt op de kleur van het behang van mijn slaapkamer. Ik .... moet wel aan het dromen zijn. Ik kijk nog eens naar de kraai ... deze lijkt eigenlijk wel verdacht veel op mijn slaapkamer-lamp. En, ja hoor, daar word ik dan eindelijk echt wakker. Het bleek allemaal maar een droom te zijn. Ik stap uit mijn bed, en loop naar beneden. Maar dan slaat de schrik om m'n hart : Buiten staat er een rood fietsje voor mijn deur geparkeerd.

Hoofdstuk 2. De Jakobs-ladder

Is alles wel zoals het is ? Is alles wel wat het lijkt ? Deze vragen spoken door mijn hoofd. Ik loop naar buiten, en uiteindelijk blijkt het dat kinderen de deur met rode verf hebben beklad. Geen rood fietsje dus.

Maar de gedachte aan het rode fietsje blijft in mijn hoofd rondspoken. Waarom noemde de kraai het 'kapitalisme' en 'een klein ventje' ? Ik ga maar weer slapen, het is nog vroeg, en eigenlijk ben ik nog te moe. Weer droom ik over een hangende man, maar dit keer hangt hij aan een grote klok. Het lijkt wel een kerkklok. Ik vraag hem hoe hij daar kwam. Dan barst het onweer los. Ik kan hem niet verstaan. Alleen zie ik vele vogels in en uit de klok vliegen. Een drama zonder verhaal. Ik kijk naar beneden en zie het rode fietsje geparkeerd tegen de kerkdeur aan. Ik hoor allemaal vreemde kinderliedjes in mijn hoofd.

'Heb je wel eens gehoord van De Jakobs-ladder ?' vraagt een vreemde zware stem mij ... 'Dat is een ladder met verschillende realiteiten die tezamen weer nieuwe realiteiten vormen. Het is een reis door de vele lagen van het bestaan.'

'Ja, dank je de koekoek, dat is allemaal wel erg griezelig,' protesteer ik. Het is alsof ik val, heel hard val, naar beneden, richting het rode fietsje. Alles duizelt me voor de ogen.

Een dwerg-achtig iets staart me aan. 'Ken je het geheim van het rode fietsje ?' vraagt het ding voorzichtig. 'Neen,' schreeuw ik, 'en ik hoef het ook niet te weten. Ga weg, griezel.'

'Dat kan niet,' zegt het dwergachtig iets, 'het rode fietsje fietst altijd met je mee. Het is altijd bij je in de buurt.'

'Ja, dat is allemaal heel leuk en aardig, maar ik heb andere dingen te doen. De groeten, ook aan de rest van de familie. Dag.' antwoord ik. 'Ach toe nou,' zegt het geheimzinnige ding, 'dat is allemaal niet belangrijk voor nu.'

Ik begin nu echt kwaad te worden. Wie denken ze wel niet dat ze zijn ? 'Je hebt een mooi fietsje, serieus, maar ik kom een andere keer wel weer terug, okay ? Als ik het wat minder druk heb,' probeer ik.

Hoofdstuk 3. Duistere Onderhandelingen

'Zeg, schoolmeester, we hadden een afspraak, weet je nog ?' gromt het mysterieuze dwergachtige ding. Je hebt mij ingeschakeld om de kinderen de baas te blijven.

'Ik weet niet waar je het over hebt,' zeg ik. 'Ben je het vergeten ?' zegt het ding, 'De rode zakdoek die je gebruikte om je tranen weg te vegen die je over de kinderen had, de rode zakdoek wiens punten je in je oren drukte om hun geween niet meer te hoeven horen. Ben je dat vergeten ?' schreeuwt het ding luid, 'DAT WAS MIJN ZAKDOEK, IK HEB HET AAN JE VERKOCHT. HEEL, HEEL GELEDEN. HET HEEFT JE MACHT OVER DE

KINDEREN GEGEVEN !'

'Okay, okay,' zeg ik, 'maar vertel me eens, wat heb ik er ook al weer voor betaald ?'

'Grapjas,' sputtert het ding, 'ben je dat allemaal al vergeten ? JE HEBT JE FAMILIE VERKOCHT, JE LEEFT NU IN MIJN WERELD !'

'En dat rode fietsje dan ?' vraag ik voorzichtig.

'Dat rode fietsje is mijn fietsje, wat jou eraan herinnert welke zaken er zijn gedaan, maar de prijzen zijn helaas hoger geworden. Dus of je geeft de zakdoek terug, of je betaalt de hogere prijs,' kraait het ding. Het valt me op dat het ding veel trekken van de kraai heeft. 'Het enige wat ik wil is proberen hieruit weg te komen. Met of zonder zakdoek,' zeg ik.

'Dat kan niet,' zegt het ding, 'je kunt hier niet weg, alles is van mij. Dit is mijn wereld, en niemand komt er ooit weer uit. Zeg me of je die zakdoek wil houden ja of nee.'

'Wat is de prijs,' vraag ik. Het rare ding begint te schaterlachen, krassende : 'Dat zul je nooit geloven, haha. Luister : Herinner je die rode verf op de deur ? Dat hebben de kinderen gedaan. Omdat je zo'n verschrikkelijke schoolmeester bent. Nu dan, laat mij het van je over nemen, dan mag je je zakdoek houden.'

'Afgesproken,' zeg ik.

En dit, zegt de oude, wijze kraai, heb ik allemaal gelezen in het dagboek van een schoolmeester, dus, jongelui, pas goed op wie er voor de klas staat. Pas goed op als je ergens een rood fietsje voor de deur ziet staan. Het kan zijn dat de schoolmeester zaken heeft gedaan met een of ander duister, kraaiachtig ding.

Het Dagboek van Schoolmeester Rateldonk - Deel 2

Het Geheim van de Zebra Brug

inhoudsopgave :

Hoofdstuk 1. Wij Zijn van de Belasting

Geliefd Dagboek,

Ik liep door de straten van Luik, een Belgisch stadje. Op elke hoek kwam ik een klein mannetje

tegen met een hoedje, zeggende dat mijn hoedje scheef of recht stond. Het wisselde zich telkens om. Is dit de wraak van het rode fietsje ?

Aan het einde van de stad staat een brug, genaamd 'De Zebra Brug'. Een vrouwelijke engel in lang blauw gewaad wenkt mij om tot de brug te komen. Ik word een beetje duizelig en misselijk, alsof alles in mij wordt omgedraaid.

Aan de overkant van de brug staat een huisje : het zebra-huisje. Nou, laten we daar dan maar eens een kijkje nemen. Ik ren over de brug, en merk dat ik afwisselend lach en huil. Ik probeer harder te rennen, maar het lijkt wel alsof ik in de lijm terecht ben gekomen, en ik ben ineens zo zwaar, ik veer helemaal naar beneden, met de brug. Als dat maar goed gaat. Maar dan opeens veert alles weer omhoog. Dit gaat te snel, en ik voel me te licht. Ik suis omhoog, waar zal dit naartoe leiden ? Het is alsof ik de zon kan raken, zo heet. Maar al snel daal ik weer, en dit keer zo snel, en zo diep, dat ik er koud van word. Ik kan het aardijs raken.

Plotseling bevind ik mij in het zebra-huisje. Het licht knippert hier. Een mug drinkt hier koffie. Dat moet je maar durven.

'Ja, dat moet je maar durven,' wordt er gezegd. Iemand zit me na te doen. Ik zie een papagaai op de kast zitten. Hij lijkt op iemand, maar ik kan niet zeggen wie.

'Wie ben jij ?' vraagt hij krijsend.

'Zeg me eerst maar eens wie jullie zijn, en hoe kwam ik hier ?' zeg ik.

'Ach, gut, ben je alweer vergeten wie ik ben ?' krast de papagaai. Een klein kraaitje springt uit de papagaai.

'Als ik het niet dacht,' roep ik, 'jullie zijn van dat rode fietsje ! Wat moeten jullie nou weer ?'

Dan wordt ik ineens wakker. Ik heb opeens de enorme behoefte om een zebra te berijden. Gelukkig is er bij ons in de stad net een zebra-park geopend, en het is nog vroeg, dus ik klim over het hek, en spring op zo'n beest. het is gelukkig nog erg vroeg, iedereen ligt nog lekker te slapen. Ha, ha, dat gaat goed. Wat heb ik toch met zebra's.

Aan het einde van de rit klim ik weer over het hek, maar ..... er staat een klein rood fietsje tegen het hek geparkeerd.

Een geel klein mannetje springt tevoorschijn, zeggende : 'Het rode fietsje staat altijd voor u klaar. Aangenaam, ik ben van de belasting .... eh.... belasting voor het onderwijs, om even duidelijk te wezen. Eh, u krijgt nog van ons terug....We hadden ergens een piepklein foutje gemaakt in onze administratie .... U hebt uw leerlingen aan ons verkocht, maar wij zijn de slechtsten nog niet, en het was achteraf een beetje teveel van het goede, dus u mag een leerling naar keuze terugontvangen. Mjam, aardig van ons heh ? ...'

'Ja, zeer aardig,' stamel ik. 'Ehm.... ik kies voor Lize, ze was altijd een beste leerling, had altijd aardige cijfers, droeg aardige, nette kleren .....' En daar glijd ik weg in een zebra-gat .... De echo's van verdrietige en boze leerlingen zuigen me in de diepte .... Ik moet nu verschijnen voor .... Jezus, bent u dat ?

'Ja, meester Rateldonk, dat ben Ik,' zegt Jezus met een luide stem.

'Hoe was het met onderwijs-belasting ?' vraagt Hij.

'Eh, wel goed, dacht ik,' stamel ik, een beetje duizelig.

'Dus je bent een beetje duizelig, meester Rateldonk ?' vraagt Hij weer, 'Hoe komt dat zo ?'

'Eh, ik heb denk ik iets verkeerds gegeten,' mompel ik.

'Zeg, meester Rateldonk,' zegt Jezus vervolgens, 'die Zebra heb Ik ook gemaakt, is het geen prachtig beest.'

'Ja, ja,' zucht ik, 'nu U het zegt.'

'Zo, zo, Rateldonk, nog steeds evenveel praatjes.'

En dan ineens glijd ik door een papagaaien-put nog dieper naar beneden. Al mijn eigen stommiteiten echo-en in mijn hoofd. En het lijkt alsof iemand de volume-knop steeds harder draait .... God, de Vader, bent U dat ?

'Rateldonk, hoe was het bij onderwijs-belasting,' vraagt de Vader.

'Wel aardig, dacht ik,' stamel ik weer. Ik begin een beetje moedeloos te worden.

'Waarom zo down, Rateldonk ?' vraagt Hij weer. 'Iets verkeerds gegeten ?'

'Nee,' stamel ik, 'het komt door dat rode fietsje, ik had nooit naar ze moeten luisteren.'

'Wat nu dan, Rateldonk ?' vraagt de Vader.

'Ik ....ik ...weet het niet ...' stamel ik weer.

Dan glijdt ik ineens door een muggen-tunnel heen, nog dieper naar beneden. 'Ben jij dat Lize ?'

'Ja, meester, ze hebben me ......'

En dan word ik echt wakker, althans .... dat hoop ik maar. Ik durf vandaag niet naar school. Ik denk dat ik maar in bed blijf. Ik zal hen op de zondagschool allemaal eens vertellen wat ik heb meegemaakt. Neen, ik heb een beter plan. Ik zal hen leren wat een collecte is, ik zal ze leren hoe ze moeten collecteren, en met de opbrengst zal ik weer een ritje naar de zebra-brug maken, misschien dat ik daar het mannetje van kerk-belasting dan mag ontmoeten ..... Misschien dat we nog wat kunnen samenwerken met elkaar.

Slaap lekker, lief Dagboek, bedankt voor het luisteren. Enneh .... niet verder vertellen, he ....

Slaap lekker, Rateldonk, we zullen het vast niet verder vertellen .....

Ah, dan kan ik nu heerlijk slapen .... Huh ? Mijn Dagboek sprak terug .... Ach, wat heb ik toch een wonderbaar Dagboek ..... zzzzzzzz

Droom maar fijn, Rateldonk, de slaapliederen staan al klaar om je verder in slaap te wiegen. Al die lange klokken van je collega's .....

Mijn Collega's ...... ja ..... zzzzzz

Waar zou ik zijn zonder m'n collega's .....

Rateldonk, slaap zacht, want morgen is er een nieuwe dag. Vannacht zul je het groene mannetje van kerk-belasting ontmoeten .....

Oh ja ? Dat is geweldig ..... zzzz

Je zult terug moeten keren tot de zebra-brug ...

Hoofdstuk 2. De Vermenigvuldigings-Truc

Dit keer stormde het daar, met onweer en bliksem, erg koud, zo donker ... Daar stond ik, midden in de ellende ... te wachten op het groene mannetje van kerk-belasting.

Ah, daar zul je hem hebben.

Gelukkig, hij heeft een vlammetje waaraan ik me kan warmen.

"Dus, Rateldonk," zegt het mannetje, "jij wil samenwerken ..."

"Eh, ja, meneer, als dat kan ...." stamel ik, nog een beetje rillend van de kou in mijn botten.

"Alles is mogelijk voor hen die geloven," sprak het mannetje, "geef me nu dan al je geld."

"Mijn geld ?" bibber ik ....

"Ja," zegt het mannetje, "dan zal ik je de vermenigvuldigings-truc leren."

"Oh, goed, hier heeft u vijfhonderd gulden." bibber ik weer...

"Goedzo," zegt het mannetje, "nu, kijk goed wat ik doe."

Ik zag hoe het mannetje mijn lieve vijfhonderd gulden onder z'n hoed schoof, en hij vertrok.

"Daar gaat mijn geld," dacht ik...

Maar ineens kwam hij terug met een enorme hond :

"Kijk," zegt het mannetje, "dit is Bello. Hij kan kunstjes."

En daar spuwde de beste hond mijn vijfhonderd gulden uit.... Alles in snippertjes. "Maar, maar ...." stamel ik ".... het zijn kleine scheermesjes .... en wat doen die in mijn lichaam zo ineens ? Wat gaan we hier doen ?" Ik gilde het uit van de pijn.

"Ach ja," oppert het groene mannetje "...we werken samen met het blauwe mannetje van lichaams-belasting, eh... zeg maar medische belasting, dat staat netter ...."

"Jullie zijn verschrikkelijk," gil ik ....."stop die machine ...."

"Goed, goed," sputtert het mannetje, "we kunnen wel een afspraak maken..."

"Afspraak maken ?" gil ik .....

"Ja," zegt het mannetje, "over twee weken komen we weer terug."

Zwetend werd ik wakker. Wat een afschuwelijke nachtmerrie, maar ik heb nog steeds overal pijn van binnen. Ik laat de dokter wel komen .....

Ik had twee verschrikkelijke weken. Maar precies na die twee weken kwam ik het mannetje weer tegen, zoals hij gezegd had. Nu was het blauwe mannetje van medische belasting er ook bij.

"Wat willen jullie van me ?" stamel ik ....

"Je hebt dit zelf gewild ...." zeiden de twee mannetjes "...Je wilde met ons van de belastings-dienst samenwerken. Nu dan, eerst leer je onze machines kennen. Met deze apparaten ga jij straks ook werken."

"Wat ?" protesteer ik .... "Ik met die krengen ? Dat nooit ! Zo waar ik meester Rateldonk ben !"

"Dan kunnen we niets anders doen dan de volume-knop van deze apparaten iets hoger te zetten." zeiden de mannetjes weer.

"Oh nee, heden, lieve goedheid, nee," gilde ik ... al weer enorme pijn voelende "...haal me hieruit ....ik ...ik ...zal alles doen wat jullie zeggen."

"Goed dan, Rateldonk, eindelijk een verstandig woord," zeiden de mannetjes. "Luister goed, Rateldonk : Het geld wat mensen aan ons geven is het geld wat ze in deze belastings-automaten stoppen. Het geld word tot scheermesjes versnipperd en daarmee kunnen we in hun lichamen snijden, zodat we in hen kunnen wonen. Zo worden ze onze slaven, ...slaven van de belasting. Zo worden ze onze robotten, robotten van het scherpe geld. Wij zijn de meesters van belasting, wij zijn de meesters van het geld. Dit is het geheim van onze macht, maar jij kunt daarin delen."

"Goed, dat moet dan maar," stamel ik. "Ik heb geen andere keus."

"Bello zal met je meegaan in het vervolg," zeiden de mannetjes .....

Hoofdstuk 3. Rateldonk Verzekeringen

De volgende dag stond ik voor de zondagschool. Ik huilde van binnen, maar dit was de enige

oplossing. Maar al snel kreeg ik een genieus idee. Ik zou de directeur van de scheermesjes-fabriek laten komen, en ik zou ze leren hoe ze hun eigen scherpe machinetjes konden maken. Ik weet zeker dat ze de mannetjes wel aardig zullen vinden. Zo kunnen alle kindertjes toch hand in hand staan ... alleen jammer voor diegenen die er niet bij zijn. Die zullen daarna wel een verschrikkelijke nacht gaan krijgen, met al die apparaten die als honden op jacht gaan. Maar goed, misschien kan ik hen dan ook wel bekeren. Ik ga gewoon predikant worden en verschrikkelijk veel geld verdienen met deze uitvinding ..... Ik ga deze belastings-machines omzetten tot verzekerings-machines. Maar dan moet wel iedereen lid worden van mijn verzekeringen. Ik weet niet hoeveel dat gaat kosten ....

Rateldonk Verzekeringen .... klinkt wel goed ....

Eens kijken wat de mannetjes er van vinden .....

Waar zijn ze ? Ze zijn in geen velden of wegen meer te bekennen ....

Maar al met al, het was een goed plan .....

Of was het gewoon alleen maar een goede droom .... ?

Ach, en eigenlijk ben ik gewoon maar een eenvoudige schoolmeester .... Laat ik maar gewoon weer naar school gaan om al die andere dingen te vergeten. Ze staan zo ver weg. Misschien was het allemaal mijn eigen fantasie ... Ik kan misschien wel film-regisseur worden ..... om de kinderen te vermaken ....

"Rateldonk ?" hoorde ik ineens ...

"Bent U dat, Heer Jezus ?" vraag ik stamelend ...

"Ja, Rateldonk" ....hoor ik weer, "Ik krijg nog vijfhonderd gulden van je."

"Hoe dat dan, Heer ?" stamel ik weer ....

"Die vijfhonderd gulden die je aan het mannetje gaf, die waren van Mij. Ik had ze je gegeven om Mijn Machine mee te bouwen." zegt Jezus weer ernstig.

"Hoe bedoelt U, Heer ? Wat voor een machine ?" stamel ik, in wanhoop wegzakkende.

"Dat ben je al weer vergeten, he, omdat je met zoveel andere dingen bezig bent ...." zegt Jezus weer ... Ik word een beetje duizelig .... en begin weer te bibberen ...

"Die Zebra is een prachtig dier, he, Rateldonk ?" zegt Jezus verder ....

"Je hebt hem misbruikt," buldert Jezus ... "Je had Mijn Zebra-Machine moeten bouwen om alles weer terug te draaien. Zie, de mannetjes, draaien alles wat recht is krom, en wat krom is recht. Ik ben diep in je teleurgesteld, Rateldonk."

Ineens word ik wakker, en ik sta voor het zebra-pad, op weg naar school. Ik heb dat wel vaker dat ik wegdroom als ik voor het zebra-pad sta. Dan denk ik : "Zal ik op de zwarte strepen lopen, de witte, of op allebei ?" Ik kan daar uren over na denken. Ik weet nooit wat ik wil.

Hoofdstuk 4. Nooit Meer Rode Soep

Het hangt er altijd weer vanaf hoe de dag gaat worden. Of ik een omdraaier ga berijden of een terugdraaier.

Nog steeds twijfel ik hierover : omdraaien of terugdraaien.

Ben ik een eeuwige twijfelaar ?

Ik heb ontdekt dat beiden pijn doen. Ik heb ontdekt dat het land van de zebra niet makkelijk is. Ik denk dat ik eigenlijk een lafaard ben, dat ik me laat leiden door het weer. Ik waai met alle winden mee. Staat de omdraaier voor me, dan berijd ik de omdraaier, en als de terugdraaier voor me staat,

dan berijd ik de terugdraaier. Ik heb zo het gevoel dat ik eigenlijk een heel lui iemand ben. Ik probeer het iedereen naar de zin te maken aan de andere kant, dus ik ben ook een heel ijverig type. Misschien dat ik ergens middenin sta. De mensen vinden me daarom wispelturig, en zeggen dat ik eigenlijk niet te vertrouwen ben. "Een aardige man, maar levensgevaarlijk," zei iemand eens. Want ik draai zo snel om. Dat wat dicht bij me staat heeft zoveel macht over me, en dat maakt me wel eens bang ... heel bang.

Help me, help me, maar tot wie zeg ik dat eigenlijk ? Het kan me als puntje bij paaltje komt niet zoveel interesseren wie me helpt. Als ik maar geholpen word. Maar dit brengt me dus altijd weer in de meest benarde situaties. Misschien dat ik daarom schoolmeester Rateldonk heet ?

Toch verlang ik diep in mijn hart naar het land achter de zebra. Ik zou wel eens willen weten wat daarachter ligt.

Sommigen zeggen daar is het land van de papagaai. Die drijft met alles de spot en doet waar hij zelf zin in heeft.

Anderen zeggen daar is het land van de mug.

Ik weet het niet. Ik vind het erg moelijk om nog iemand te geloven na alles wat er gebeurd is. Heb ik zelfmedelijden ? Ja, misschien wel. Ik werd onder zware druk gezet aan beide kanten. Zoals ik al zei : Beide kanten doen pijn. Is het misschien niet beter om gewoon in het midden te blijven ? Nee, dat word door beide kanten niet geaccepteerd. Dan heb ik twee vijanden, in plaats van een. In het midden doet het dan ook pijn, tenzij ...... nee zo mag ik niet denken. Ik kan ze niet elkaar in de haren laten vliegen, en zelf de baas van de arena worden. Oh, jongens, en toch lijkt me dit het beste plan. Sportschool Rateldonk, dan is het allemaal niet te serieus. Zonder bloedvergieten. En ik leer ze hoe ze elkaar in de haren kunnen vliegen. Ja, er zijn dus spelregels. Ik wil geen scheermesjes meer zien, geen bloed. Zelfs geen tomatenketchup. Zou ik ze rustig kunnen houden ?

Ik kan ook die hele zebra-toestand vergeten en in het circus gaan werken .... Nee, dat is ook te gevaarlijk met al die wilde dieren en die moeilijke kunstjes waarmee je maar al te gauw iets kan breken.

Ik wil gewoon snel bejaard worden, snel de rust in, met pensioen en al.

En ik kan reclame gaan maken voor bejaardenhuizen, zodat iedereen zo snel mogelijk bejaard is. Dan hebben we toch alle problemen uit de wereld geholpen ? Wat een brilliant plan, Rateldonk. Al zeg ik het zelf.

Er wordt gebeld ... twee heren voor de deur...

"Goedemiddag, opa Rateldonk,"wij zijn van de bejaarden-belasting."

"Ik doe niet meer aan belastingen en al die onzin," kras ik ... "Ik ben nu bejaard, laat me met rust."

De heren vertrekken .... het werkt .....

Even later staan er weer twee heren voor de deur ...

"Wij zijn van de kraaien-belasting, u heeft namelijk een kraai in huis...."

Ik denk : "Zo kunnen we wel aan de gang blijven, ik krijg nooit rust, tenzij ik zelf hoofd van de belastingdienst word...."

Het is mij nu menens. Ik heb alle werelden gezien, en overal komen ze met die belastings-grappen aanzetten.

Daar snel ik op mijn fiets, die ineens rood kleurt, tot het kantoor van belastingen. Een oude kraai staart mij aan.

"Zeg, jongeman, ik denk dat u de zaken hier niet zo goed begrijpt," zegt de oude kraai. "U haalt allerlei dingen door elkaar heen. U fietst zoveel heen en weer. U komt zo niet tot rust."

"Ten eerste ben ik geen jongeman," krijs ik, "en ten tweede is de belastings-dienst de oorzaak van alle kwaad."

"Rustig, mijnheer," zegt de kraai weer, "gaat u eerst eens even zitten. Die belastingen zijn het probleem niet, want belastingen laten zien dat alles eerlijk verdeeld moet worden. Helaas gaan mensen zoals u niet goed met de belasting-machines om, als het om macht gaat."

"Ik ben niet belust op macht, ik wil gewoon rust !" krijs ik.

"Ja, en om die rust te bereiken, gebruikt u macht," oppert de kraai weer...

"Ja, maar wat moet ik dan doen," krijs ik, "alles maar dan ook alles probeert me te eten, alsof ik een banaan ben."

"Alles moet gegeten worden," zegt de kraai, "dat is om het voedsel tot zuivere, werkzame stoffen om te zetten."

"Ik ben het werken zat," schreeuw ik.

"Dus dat is de oorzaak," zegt de kraai, "u bent het werken zat, u bent dus lui."

"Nee," huil ik, "ik ben moe, moe."

"U bent hier trouwens niet bij belastingszaken," zegt de kraai weer, "u bent hier bij het arbeids-bureau."

"Nee !" gil ik, "haal me hier weg ! Ik ben moe, moe, moe !"

"Maar u staat hier ingeschreven," zegt de kraai ...

"U bent een slaap-werker," vervolgt de kraai ...

"Huh," stamel ik verbaasd, "wat is dat ?"

"Dat wil zeggen dat u tijdens uw slaap werkt," zegt de oude kraai ...

"U werkt daar bij belastingen, bij verzekeringen, bij het circus, en bij duizend en een andere bedrijven." vervolgt de kraai ...

"Dus, dus, u beweert dat ik overdag helemaal niet werk ?" stamel ik ... bijna flauwvallend van verbazing ...

"Overdag ? Wat is dat ?" vraagt de oude kraai. "Je werkt alleen in je slaap, en dat is alles wat je doet."

"Nu breekt m'n klomp," probeer ik ... "Ik ben toch gewoon schoolmeester ?"

"Ja, in je droom," zegt de kraai. "Je hele leven is een droom. Wij maken onderscheid tussen de bewuste droom en de onbewuste droom."

"Rateldonk Uitzend-Bureau ...... ik zie het al helemaal zitten," peins ik .....

"Ja, mijnheer de kraai, hartelijk dank voor de informatie, maar ik moet nu echt gaan. Fijn even met u gesproken te hebben." roep ik hem na ..... rijdend op mijn rode fietsje naar huis. Mijn fietsje is ineens zo klein geworden ..... maar ja, dat is een keer wat anders .... Ik heb nu een heilige opdracht .... dat is het enige wat telt. Ik zal mensen hun dromen geven, en ze zullen voor mij werken.

"Al wel eens nagedacht over de administratie, Rateldonk ?"

Ach, daar verzin ik wel wat voor. Ik kan mijn buurmeisje als secretaresse aanstellen, als .....

Daar wordt gebeld. Het is mijn buurmeisje. Ze is zo blij om bij me te mogen werken. Het werkt. Ik ben nu de nieuwe Klaas Vaak. En als dat te druk wordt, dan stuur ik gewoon die droom naar iemand anders, zodat ze het werk kunnen overnemen.

Rateldonk, oh meesterbrein, je bent een ware fantast. Maar het werkt, en dat is alles wat telt.

En hier werk ik nu al jaren. Ik ben allang geen schoolmeester meer en andere moeilijke dingen. Dat hebben ze allemaal van me overgenomen. Oh, collega's .... waar zou ik zijn zonder hen.

Zou dit dan de Jakobs-ladder zijn ? Jakob die zijn broer oplichtte met een bordje rode soep ?

Zou dit dan ..... ? Nee ..... zeg me dat het niet waar is ..... Zou hier dat rode fietsje uit voortgekomen zijn ? Uit die rode soep ?

Zouden er twee Jakobs-ladders zijn ? Een goede en een slechte ?

En waar heb ik nu voor gekozen ?

Waar ben ik beland ?

"Rateldonk ?" hoor ik ...

"Bent u dat Heere Jezus ?" vraag ik stamelend

"Ja, Rateldonk, wie anders ?"

"Ik heb de Zebra gemaakt. Wat een prachtig dier is het, he ? ...vervolgt Hij

"Ja, Heer," stamel ik beschaamd ...

"Hoe was de soep, Rateldonk ?"

"Eh, wel lekker, Heer ...."

"Wil je nog een beetje dan ?"

"Nee, nee, bedankt .... ik ....ik ...heb genoeg ...."

Ik stamel verlegen ..... Ik heb m'n portie gehad .....

"De Jacobs-ladder is een Zebra, die de mens brengt van realiteit tot realiteit. Het hangt er alleen af wat je drinkt ..... Jakob's Rode Soep of ......" en dan vaagt Jezus' Stem weg ....

"Of wat, Heer ?" roep ik hem vragend, bijna smekend na ...

Of wat .... het lijkt of ik het weer verloren heb .....

Mensen reizen op Jakobs-ladder door die rode soep of door .... ?

Ik weet het niet .... Ik heb het niet kunnen verstaan ....

"Rateldonk ?" hoor ik ....

"Bent u dat, God de Vader ?" vraag ik ....

"Ja, Rateldonk," zegt de Vader ...

"Iets verkeerds gegeten ? ..... Rateldonk ?" vraagt de Vader verder ...

"Ja, mijnheer," stamel ik ... helemaal in de war .... "en ik zou graag willen weten wat ik kan eten of drinken om dit recht te krijgen ....."

"Aha," zegt de Vader, "dus je wil iets recht zien te krijgen ..."

"Ja Vader ...."

"Ooit van Zebra-Sap gehoord, Rateldonk ? Groeit ergens aan een boom .... een vrucht van de Zebra-Boom, ... een Zebra-Vrucht ...."

"Nee, Vader"

"Zeg Rateldonk, wij gebruiken dat als benzine ..."

En daar vaagt de stem weg ...... Ik zal nu alleen op zoek moeten naar dat sap .... Een ding weet ik zeker : Ik wil nooit meer van die rode soep drinken. Ik heb me al in genoeg benarde situaties gewerkt door dat spul.

Hoofdstuk 5. De Zebra-Boom

's Nachts droom ik weer van de grote boom ... Is dit dan de Zebra-Boom ? Daar waar je dingen ziet die heel wat anders blijken te zijn als je dichterbij komt ?

Hier moeten die vruchten dan ergens hangen, met het sap om me uit de nachtmerrie te halen. Ah, daar bovenin zie ik de vruchten hangen ..... Maar toen ik bovenkwam ... bleken het geen vruchten te zijn, maar kleine mannetjes ....

"Je hoeft niet bang te zijn voor ons, hoor," zei een van de mannetjes, "wij zijn de mannetjes van de Zebra-Vruchten."

Ze hadden lichtblauwe kleding aan, en ik vroeg ze hoe ik bij de Zebra-Vruchten kon komen ...

"Dat kun je niet, want je bent een vogeltje van de klok," zeiden ze ...

Ik bemerkte dat ik hier veren had, en dat ik met enorme klokken op m'n rug liep. "Die dromen die je verspreid zijn klokken," zeiden de mannetjes. "Daarmee houd je de mensen gevangen," dus je kunt de vruchten niet eten.

Ik raakte totaal in de war ... Vogels, klokken, waar hebben ze het over ?

Plotseling zag ik mezelf zitten in een grote klok. Een soort van dwerg kwam naar me toe om me de hand te schudden. Hij zei :

"Alle vruchten zijn dwergen. De laagjes van die vruchten zijn de verschillende realiteiten die met elkaar verbonden zijn. In de ene realiteit ben je iemand anders dan in de andere realitiet, maar ze hebben wel met elkaar te maken. Er zijn bewuste laagjes, en onbewuste laagjes, en ook de zwarte laagjes gebruiken we om de witte laagjes te laten groeien. In die zwarte laagjes is alles omgekeerde wereld, maar die laagjes zijn nodig om de ware wereld te openen. Dit is het geheim van de Zebra-Brug."

"Goed, goed, maar geef me nu maar snel dat sap," zei ik tegen de dwerg. Ik begon enorm ongeduldig te worden.

"Zie," zegt de dwerg, "je bent ongeduldig, je leeft nog met een klok op je rug, en daarmee oefen je ook nog macht over anderen uit. Daarom kun je het sap niet drinken. Je moet eerst alle laagjes van de vrucht accepteren als voedzaam en nodig. Ook de laagjes waar je moe bent, waar je pijn hebt, en waar je moet wachten."

"Goed," zei ik, "hier heb je al mijn klokken. Hier heb je al mijn veren."

Plotseling voelde ik het sap in mijn mond glijden. Het was wonderbaarlijk. Het stroomde door mijn aderen en ......

Daar word ik wakker ..... was het allemaal maar een droom .... ?

Ik voel me zo anders ..... wat zullen de kinderen vandaag zeggen ?

Ik kijk in de spiegel, en ....

Ik ben in een Zebra veranderd.

Hoofdstuk 6. Terug op School

Op school aangekomen zijn de kinderen zo enthousiast ... Ze kennen me bijna niet meer terug. Ik heb mijn mand vol Zebra-Vruchten die ik uitdeel. De kinderen eten er gretig van, en de juffrouw maakt er Zebra-Sap van. De hele school staat op stelten. En iedereen wordt alsmaar kleiner, en ziet kleine mannetjes, met lichtblauwe kleding.

Ja, deze lichtblauwe wondervruchten vallen bij de hele school in smaak. We rennen als kabouters door de gangen, samen met de lichtblauwe mannetjes. We rennen naar de schoolbibliotheek, waar een van de lichtblauwe mannetjes een geheime tunnel kent, achter een schilderij. We vliegen door het gat naar binnen, om zo door de tunnel in een nieuwe wereld aan te landen. Het land van de Zebra-Vruchten. Zoveel bossen met zebra-bomen, vol met zebra-vruchten. We worden steeds kleiner en kleiner naarmate we er meer van eten, en we voelen ons zo anders.

De kinderen willen niet meer terug, maar ik weet dat we terug moeten. Het leven gaat verder, en dat is ook een onderdeel van de zebra-vrucht..... de verschillende laagjes die allemaal belangrijk waren voor het geheel.

Ik weet niet hoelang de vruchten werken. Ik weet ook niet hoelang ik het vol ga houden. Het lijkt wel een nieuwe uitvinding van me, en ik heb nu echt het gevoel dat ik goed bezig ben ... alsof ik nu echt ben bekeerd ...

Maar goed, ik ben nog steeds meester Rateldonk, ook al ben ik nu nog steeds een zebra. Ik vraag me af hoe lang ik dat blijf. We hebben onze normale grootte weer terug, de kinderen zijn rustig. Ik geef ze eens per week een zebra-vrucht. En ikzelf neem er drie op een dag ....

Misschien moet ik daar eens mee stoppen .... want ik ben nog steeds een zebra .....

"Rateldonk ?"

Ja, Heer Jezus...

"Vind je jezelf niet prachtig zo ?"

Ja, Heer Jezus ..... maar ....

"Maar ?"

Ik ben nu een zebra, maar .... wat zullen de mensen wel niet denken ..... als dit langer blijft duren .....

"De mensen ....."

En daar vervaagde Zijn Stem .....

"Rateldonk ?"

Ja, Vader ...

"Hoe was de Sap ?"

Goed, Vader, maar ....

"Maar ?"

De mensen ....

"Ja, de mensen ....."

En daar word ik wakker .... Ik ben weer normaal .... Ik kan weer normaal naar school, naar normale kinderen .... Eindelijk ben ik meester Rateldonk weer .....

Ik heb weer leren wennen aan de rode soep ..... Ik kan niet anders ..... want de mensen ....

"Ja, de mensen ..... Rateldonk ....."

Wie bent u dan ?

"Ik ben de Heilige Geest, de stem van je geweten ...."

Oh, leuk om te weten .....

"Rateldonk, de zebra-boom is vanmorgen omgehakt, door een rode beer .... De reizen naar de zebra-boom zijn nu afgelopen."

Ik kan er niet wakker om liggen .... Ik en mijn rode soep .....

"Oh, en Rateldonk, ... de boom viel op de soep-fabriek ..... deze is totaal verwoest ....."

Dan heeft Jakob misschien nog wel een ander middeltje .....

"Nee, Rateldonk, het spelletje is uit....."

Dan speel ik een ander spelletje .....

"Oh, en Rateldonk .... een van de takken van de boom viel op de spelletjes-fabriek .... deze is ook totaal verwoest .... Wil je altijd het laatste woord hebben ?"

Ja, daar ben ik schoolmeester voor .....

"Je mag het laatste woord hebben, Rateldonk ...."

Dank u ....

"......Ja, Rateldonk ...... op de begrafenis van het Woordenboek van Babel .... want er was altijd maar een taal die gesproken mocht worden, en dat was jouw taal ....."

"Rateldonk ? Rateldonk ?"

Maar Rateldonk was al ver weg op zijn rode fietsje ... op zoek naar dat wat overgebleven is ..... op zoek naar nieuwe avonturen .....

Het Rode Luchtkoraal

Hoofdstuk 1. Opdracht Onderwater

De engelen hadden een zware strijd te voeren tegen de zee-demonen. Ze zaten in hun luchtschepen, om de zeeen onder hen af te scannen, en hadden verschillende demoonsoorten op het scherm. Ze hadden net de lessen afgerond op de engelenschool, en nu moesten ze dan hetgeen ze geleerd

hadden in praktijk brengen. Gelukkig ging er een leraar met hen mee die er voor zorgde dat hen niets overkwam. Het was een Morgenster, een onderwijzer, een wat oudere, wijzere engel ... Hij had rode klederen aan met een rood kleed om hem heen ... Rood ... in meerdere tinten ... Hij was een morgenster in de orde van de morgenroders ... Hij werd zo ook genoemd : "Morgenrood" ... De leerling-engelen hadden veel respect voor hem ... Hij was vroeger een seraf, een oorlogs-engel, en had vele grote en gevaarlijke demonen verslagen ... Voor elke leidinggevende demoon die hij had verslagen kwam er een dun licht streepje op zijn rode jas terecht ... deze jas zat vol met zulke streepjes ... Het was alsof hij met het rode goud was bezaaid .... Nu was hij dan een morgenster, een leraar van Gods Geheimen en plannen ... Het was een engel met zo'n heerlijkheid, dat zijn leerling-engelen er niet genoeg van kregen naar hem te luisteren ... Hij had een gouden stem in allerlei tonen die zich als vloeibare chocolade in elkaar vermengden. ...Hij maakte kunstwerken van hun geheugen ... Zodat ze graag met hun geheugen werkten ... Het geheugen ... zo zei hij .... was het arsenaal ... vol met belangrijke wapens tegen de vijand ...

Nu had hij ze dan zo'n lange tijd onderwezen over de gewesten van de zee ... Hij leerde hen de gevaarlijke spelonken kennen, de valstrikken, maar ook de schatten, die vooral diep in de zee op verborgen plekken lagen .... Morgenrood was bekend om zijn grappen ... Hij kon de dingen soms op zo'n manier zeggen, dat wonden ogenblikkelijk verdwenen ... Het was een begaafde engel, waar zijn engelen-leerlingen, en alle engelenleraren van de engelenschool erg trots op waren ...

Ze hadden een stekelige demoon op het scherm .. Ze kenden dit soort, omdat Morgenrood er veel over had verteld ... Morgenrood had hen veel verteld over hoe netels werkten en andere steekwapens in de huiden van demonen ... Ze konden zichzelf zo goed camoufleren, dat de engelen goed werden gewaarschuwd door Morgenster niet zomaar dingen aan te raken ... Ze moesten voorzichtig worden en eerst de dingen afscannen en reinigen voordat ze er op gingen zitten, stappen of staan .... Ze moesten eerst voldoende anti-gif hebben en beschermende lagen, alvorens gebieden te betreden ... Dat was een hele kunst ... Ze moesten vooral op hun hoede zijn voor verborgen gevaren en dubbele bodems ... Ze moesten op de hoogte zijn van de verandering van het getij ... de tijdstippen ... en daarbij hun eigen klokken goed programmerende ... Dit was een hele klus ... Maar Morgenrood hielp hen daarbij ...

Op gezette tijden konden bepaalde luchtschepen onder water gaan voor missies en onderzoek ... Emiliel was een piloot van een van zulke luchtschepen ... Hij was een cherub, een lange goudkleurig geklede engel met hier en daar blauwe banden ... Hij stond in voor de veiligheid van de leerling-engelen ... Ze hadden de opdracht een meisjes-ziel te redden. Ze was tijdens een zeilwedstrijd verdronken toen ze door de giek van boord werd geslagen ... Demonen brachten haar tot het dodenrijk van de zee waar

ze in een koraalrif werd vastgeklonken ... De dingen die daar gebeurden waren verschrikkelijk ... Haar ziel groeide in het koraal terwijl de plantaardig/dierlijke mechanismes zich met haar ziele-inhoud voedden .... Ze was levend en groeiend voedsel geworden ... en Emiliel stuurde zijn schip erop af ... Ze hadden de plaats al op het scherm ... De leerling-engelen zaten achter hun computers, en enkelen van hen vuurden al wat pijlen af om verschillende demonische wachters uit te schakelen ... Deze plek werd goed bewaakt ... Een enorme anemoon kwam op het schip af, een rode, met vele vangarmen ... Met het gif probeerde de anemoon door de muren van het schip heen te breken ... Ineens door een enorme inwaartse zuigkracht werden ze door de anemoon opgeslokt .... Maar dit stond al in het plan opgetekend ... Ze waren nu in de tempel van de heer der zee gekomen, de heerser over de dodenrijken onder water .... het was een oude strategie om de krachten van de engelen te testen : de opslokking ... en zo konden de engelen van binnenuit de terreur ongedaan maken ... Het was een technologische truc .... En Emiliel had dit al wel eens eerder gedaan ... Morgenrood hield het allemaal goed in de gaten ...

Het was alsof het schip door duizenden haaien werd opgeslokt, maar nu konden ze dan een kijkje nemen in de tempel van deze dodenrijken, waar alle gemene apparaatjes te vinden zouden zijn ... Ze moesten een paar belangrijke pluggen onschadelijk maken .... Emiliel dreef rustig naar het hart van de anemoon .... Voor hem was het allemaal een koud kunstje ... Maar een paar leerling-engelen huiverden in hun stoelen ... Er was hier een enorme hitte die het schip probeerde te infiltreren ... en opeens was er een enorm gegil .... Leerlingen hadden een paar rode anemonen door de vloer zien komen ... en probeerden de griezels ongedaan te maken met hun laserzwaarden .... Maar de vangarmen begonnen snel door het hele schip heen te groeien ....

In het hart van de anemoon aangekomen, zagen ze een enorme hal waarin ze terecht waren gekomen .. Helemaal aan het einde van de hal stond een grote lange smalle troon, omringd met koralen, waarop een enorm sinister beest zat .. Hij had een lang dun gezicht, een rood gezicht, met een tuitende mond ... Zijn stem bulderde in een echo die steeds lager van toon werd ... en steeds zachter ... Emiliel zei dat hij hierdoor het schip probeerde te infiltreren ... Plotseling leek het alsof het schip explodeerde, maar Emiliel riep dat het maar een truc was, een multi-sensitief beeld wat in hun hersenen werd geprojecteerd ... Emiliel riep naar de leerlingen dat ze allemaal elkaar vast moesten houden ... Hij zei dat het maar een bepaalde droomlevel was waarin dit gebeurde, dat ze niets hadden te vrezen, en dat ze zo gewoon weer wakker zouden worden in het schip ... Ze waren door slaapwapenen aangevallen .... Sommige leerlingen kregen de rillingen ... Ze hielden elkaar allemaal stevig vast en langzaam zoog het rode beest hen tot de troon ... Het leek wel een eeuwigheid te duren .... De troon kwam maar niet dichterbij, terwijl ze toch richting de troon bewogen .... "Dit is afstands-verbeelding," zei

Emiliel ... "ook iets om je geen zorgen over te maken ..." Plotseling was het alsof de hal draaide en ze naar beneden vielen richting de troon ... Het was alsof ze met een smak op het gezicht van het enorme beest vielen .... Hij zoog hen naar binnen .... "Wat komen jullie doen ?" bulderde hij ... Emiliel legde hen uit dat dit allemaal standaard was ... dat het beest met deze trucs hen onzeker en bang probeerde te maken ... Emiliel had ineens een paarse sidderaal in zijn hand die hen wel leek te verblinden en te verdoven ... Hij zei : "Dit is die plug ... zodra ik deze plug heb gebroken, worden jullie gewoon weer wakker in het schip ... En dan zijn jullie onder zijn invloed vandaan zodat jullie het meisje zonder problemen kunnen redden ..." En zo gebeurde het ... Emiliel brak de sidderaal, en iedereen werd wakker in het schip .... Ze keken recht in een fel licht waar ze het meisje zagen spartelen ... Ze konden nu via hun hartstralen het meisje bereiken en haar in het schip loodsen .... Ze was zo blij om met hen mee te gaan ... Ze had een verschrikkelijke strijd achter de rug .... Ze wist dat zij haar naar Jezus zouden brengen ...

Morgenrood was trots op hen ... de missie was geslaagd .... en het schip steeg al snel op vanuit de enorme zee ... en in de lucht ontstond er een bliksemflits die het schip teletransporteerde naar de troonzaal van Jezus ... Het was een enorme hal met zacht lichtblauw licht .... Ze zagen de troon van Jezus in de verte, een lange dunne troon, bijna gotisch, maar dan in een hele andere, zachte stijl ... Jezus glimlachte en strekte zijn armen naar haar uit .... Ze rende zoals ze nog nooit gerend had, maar het leek wel alsof ze geen stap dichterbij kwam .... Wat had de Heer toch een humor .... de leerling-engelen glimlachten ... en ook het meisje begon te lachen ... Ze voelde zich zalig, alsof ze omringd was door zachte bubbels ..... "Mijn Baby," sprak Jezus ... terwijl zijn echo steeds zachter en luider werd ... De woorden waren alsof Hij naast haar stond, en in haar oor sprak .... Zo genezend ... Ze zag Hem niet meer ... maar naar gevoel kwam Hij steeds dichterbij ... "Trucage, Heer ?" vroeg een van de leerling-engelen .... "Ja," zei Jezus ... "Hemelse Techniek ... Ik ben trots op je Andron ... Je hebt jezelf goed op de hoogte gebracht ..." Andron glimlachte dieper en dieper ....

"Zeg, Andron," sprak Jezus ... "breng deze lieve dame naar het wolkenhuis ... Ze heeft een erg moeilijke tijd achter de rug ...."

In en om het wolkenhuis vlogen luchtdolfijnen .. Ze hadden zulke zachte, diepe stemmen ... Stemmen die je geheel konden invullen en omhullen ... Het waren lichtwezens van God ... van zo'n hoge orde ... dat God er nog weinig melding van maakte .....

Hoofdstuk 2. De Dans van de Orca

Dicht rondom het huis van de Vader zwommen Orca's ... Prachtige wezens waren dat. De Vader maakte er nog niet al te veel melding van ... Dit waren zijn geheimen ... Hij had ze bewaard voor Zijn getrouwe kinderen ... Ze waren naar Hem op reis ... Ze wilden niets liever dan bij Hem zijn ...

Deze Orca's zouden de Vader helpen om het grote spel op te richten ... Het grote spel wat Hij voor Zijn kinderen had klaargelegd .... De Vader glimlachte een beetje .. "Daar beneden denken ze allemaal mij te kennen, maar ze kweken hun eigen anemoontjes en koraalstruikjes ...." sprak Hij .... Daarom zou ... het grote spel moeten komen ....

"Daar beneden ... daar beneden ..." sprak de Vader "...tja.."

Een paar engelen keken hem glimlachend aan ... De Vader was altijd zo fragmentarisch ... Hij vloog van onderwerp naar onderwerp ... Tja, er was ook zoveel te doen ... en zoveel te beleven ...

Een geheimzinnige glimlach verscheen er op zijn gezicht ... Het meisje keek haar ogen uit ... Wat een fantastische wereld was dit .... met al deze regenboog-tuinen ...

"Heb je wel eens gehoord van de Spruit ?" vraagt Hij het meisje ....

"Ja !" roept het meisje ... "Dat had ik als kind eens een keer gelezen in Zacharia ... De Spruit die zal komen om de tempel te bouwen en dan als koning zal heersen ... Ik dacht altijd dat het een klein dwergje was ... haha ..." lachte het meisje ...

"Ja, dat is ook zo ..." zegt de Vader ..."het is een klein kaboutertje ... En dat moet ook wel ... want alleen de kleine dingen zullen groot heten .... Het leven is in kleine zaadjes verborgen .... Zeg, heb je weleens over je lichaam nagedacht ... wat niet zou kunnen functioneren zonder de uiterst accurate celletjes ? Er marcheren heel wat van die dingen in je rond ... En het zijn jouw vriendjes, want ze helpen je goed ..."

Het meisje begint te schaterlachen .... Ze wist niet dat God de Vader zoveel humor had ... En hij leek veel meer op klaas vaak dan op het beeld wat ze altijd van Hem had ...

Ze was erg op haar gemak ... Het was net alsof ze gewoon met de buurman sprak ... Maar deze man was zo grappig ...

"Enneh ..," knipoogte de Vader ... "beneden he, beneden .... tja"

"Beneden hebben ze het grote sprookjesboek bezoedeld ... Maar ach ... Het gaat nog steeds over draken en andere beesten die je moet verslaan ..."

Plotseling werd de stem vager en vager, en uiteindelijk werd ze wakker ... Ze had alles maar gedroomd .... een afschuwelijke nachtmerrie die in een wonderbaarlijke droom veranderde .... En het was zo vreemd, want in de droom was ze veel ouder ....

Het was tijd om naar school te gaan ... Ze had inmiddels veel te vertellen ... Ze had de duivel ontmoet in de hel, en daarna Jezus en de Vader met zoveel engelen .... op een plaats ... tja ... ze kon er nog niet goed over uit ... Maar de kinderen lachten haar uit ... En ook de meester schudde zijn hoofd .... "de dromer" noemden ze haar altijd .... Het was niet de eerste keer dat ze met

zo'n kleurrijk verhaal kwam aanzetten ....

Zondag in de kerk zou ze het aan de dominee vertellen .. Misschien dat hij haar wel zou geloven ...

Midden in de preek stak ze haar vinger op ... en vroeg aan de dominee of ze haar droom mocht vertellen ... Ze vertelde haar verhaal, maar de dominee viel haar bij het kabouterverhaal in de rede : "Kabouters bestaan niet," zei hij ... De mensen begonnen diep te zuchten, en het meisje begon overstuur te raken .... "Zeg, beledig de liliputters niet, zeg, zeg ..." Er zat ook een liliputter in de kerk ... dwerggroei noemden ze het ... Het was het vriendinnetje van het meisje ... Ze trokken eigenlijk al sinds geboorte met elkaar op .... "Ja," roept het liliputtertje ..."God kent ook liliputters .... Eindelijk voel ik me door iemand begrepen ... Ook al was ze altijd al mijn beste vriendin ... Deze droom heeft veel waarde voor mij" ... En ze begon te klappen .... Langzaam begonnen ook andere mensen in de zaal te klappen ... maar de dominee hield voet bij stuk .... "Mensen, laat je niks wijsmaken ... het hele verhaal was overigens een brei van theologische onzin ... en God geeft geen dromen meer vandaag ... we hebben de Bijbel en dat is genoeg ..."

"De Bijbel is een sprookjesboek !" roept het meisje ... "Jullie hebben van de Bijbel zoiets moeilijks en engs gemaakt, dat wij als kinderen er niks meer van begrijpen ... Wij zitten hier voor spek en bonen bij, en we schieten er niks mee op ... Zo is God niet ...."

Een paar andere kinderen stonden ook op : "Ja, ze heeft gelijk ... Kinderen tellen hier niet meer mee ... En volgens mij vinden jullie er zelf ook niet zoveel aan, als ik naar jullie gezichten kijk ..."

"Leve de spruit ! Leve de kabouter !" riep het liliputtertje .... "Leve het sprookjesboek ! Leve het kind !"

De dominee zat er verslagen bij ... Hij kon niet meer verder preken ... het was alsof hij alle fut had verloren ... Hij probeerde nog enkele dingen te zeggen .... Maar z'n stem sloeg zo vaak over en was zo hoog, dat het leek alsof hij een dwerg was geworden ....

"Hoera !" riepen de kinderen ... Maar een aantal mensen begonnen erg boos te worden ... Een ouderling kwam naar voren en probeerde wat te zeggen ... Maar ook zijn stem begon over te slaan ... Wat was er toch aan de hand ?

Een klein sprekend wit sparretje kwam ineens binnenlopen, met een grappige stem ... Hij klom op de preekstoel, terwijl overal in de zaal mensen flauw begonnen te vallen .... "Hoeveel bomen zijn er vermoord om deze kerk te bouwen," riep hij ... "Hoeveel kabouters zijn er vermoord om jullie grote mensen zulke hoge posities te geven ?" ..... "Hoeveel afgeknipte bloemen staan er op jullie tafels een voortijdige dood te sterven ?"

"Sterke drank bij het avondmaal ... puh .... Grote mensen ...."

Een andere voorganger rende op het sparretje af ..."Jij kleine duivel ... maak

dat je wegkomt ..." Maar in een bliksemflits verplaatste het sparretje zich naar de andere kant van de zaal ...

"Jullie grote mensen denken God even in je broekzak te hebben ..." ging het sparretje verder ....

"Hebben de oude profeten niet gezegd dat de stenen in jullie huizen tot leven zullen komen om jullie op te vreten ? Deze dag is aanstaande ... de bomen die jullie verwoest hebben zullen in de nacht tot jullie komen ... de bananen zullen het daglicht zien en jullie aanklagen voor de hoge raad ... Deze dag is aanstaande ... Zelfs het roest van jullie sieraden zal tegen jullie in gaan spreken .... Lees het grote sprookjesboek nog eens een keer voordat jullie je grote monden nog eens een keer opentrekken ..... Grote mensen ... puh ...."

Hoofdstuk 3. Kabouter-Virus

De dominee lag ziek op bed .. Alles draaide voor z'n ogen ... Hij zag kleine kaboutertjes en kleine sterretjes binnenkomen ... "Ha ha ha ... jullie denken toch zeker niet dat ik in jullie geloof !" riep hij ...

"Wij geloven ook niet in jou," zeiden de kleine dingetjes ....

"Ha ha ha," lachte de dominee ... "wat voor een zottenvertoning is dit ?"

"Je hebt de heilige geest in de fles opgesloten, beste kerel ..." zeiden de sterretjes ... "in het verleden" ....

"Je hebt van de heilige geest iets vaags gemaakt ... zonder lichaam, zonder techniek ... zodat je de mensen en de heilige geest kon berijden ..... cowboy ...." gingen de sterretjes verder ....

Het begon nog meer te draaien in het hoofd van de dominee .... "aaah," schreeuwde hij ... Hij voelde zich zo beroerd .... "Wat doen jullie met me ?" schreeuwde hij ....

"We maken korte mette met de spotbeelden die u van God heeft gemaakt, waarmee u de mensen terroriseert, en waarmee ze elkaar terroriseren ... Zie dit maar even als een beeldenstorm .... Je hebt God op de vierkante meter geschoven ..." riepen de kaboutertjes ....

"Okay, okay," riep de dominee ... "wat willen jullie dat ik doe ?"

"Stoppen met al die domme praatjes," zeiden de sterretjes .... "En weer praten over hoe het echt zit ..." zeiden de kaboutertjes ....

"En hoe weet ik hoe het echt zit ?" vroeg de dominee wanhopig ?

Opeens kreeg de dominee een bril op zijn neus ... een bril van de kabouters .... die in z'n oogkassen begonnen te smelten ... "Gewoon rondkijken," sprak een kaboutertje ....

"Ha, ha, wat grappig," riep de dominee ..."ik zie overal spoken ...."

"Ja," zei een ander kaboutertje .."dat zijn de demonen waarmee je

samenwerkte ..."

"Ha, ha," riep de dominee weer ..."ze lijken op mij ..."

De malle dominee was zichzelf niet meer. Binnen de kortste keren was zijn kerk een sprookjespark geworden .... En sindsdien ging hij als kabouter verkleed ... met een puntmuts ..... Vanuit het hele land trok hij kinderen aan, die van hem hoorden wie of wat God echt was .... Hij bouwde het spel ... en leerde de kinderen hoe ze de spoken konden verslaan ...

Binnen de kortste keren was de Bijbel weer het sprookjesboek wat het behoorde te zijn ...

Hij had de mantel en de kroon van de oude profeten ... De weg banende voor de Spruit ... de kabouter ... Het kleine zou het grote heten .... Alles kwam tot leven, zoals de oude profeten hadden voorzegd ... Stoelen en banken begonnen te praten ... koffiepotten en theepotten, lampen, en kleren .... Het was alsof er een nieuw sprookje was begonnen ...

Kinderen leerden weer kaboutertjes te zijn ... Want daar zijn kinderen voor gemaakt ....

Wie niet wordt als een kind, wie niet wordt als een zaadje, wie niet wordt als een kabouter, kan het koninkrijk gods niet binnengaan ... Het is een gouden poortje, dat alleen door een gouden sleuteltje opengedaan kan worden ... Niet door materieel goud ... maar door goud stromende vanuit het hart ....

Wie oren heeft die hore ....

Spiegel der Realiteiten

Ap Berger is koeienslager, en zit in een katholieke pinkstergemeente. Ze geloven daar diep in de paus, en alles wat hij zegt is heilig. Maar als Ap ze dan wijst op wat de pauzen vroeger op hun geweten hadden, dan zeggen ze : 'Ach, dat is allemaal verleden tijd. Daar moet je niet meer over zaniken. Gebeurd is gebeurd.' Nee, goedkeuren doen ze het niet, maar ze zeggen dat de nieuwe paus anders is. De nieuwe paus zou open staan voor de pinksterbeweging, en zou hier en daar wat connecties met hen hebben als met vertrouwelijke vrienden. Ap moet niet zoveel van de paus weten. Hij vindt het allemaal maar één grote optocht. 'Carnaval is allang afgelopen hoor,' zegt hij altijd.

Op een dag gebeurt er in het magazijn van zijn slagerij iets vreemds. Tussen het rundervlees verschijnt er ineens een soort spiegel, en er komt een hand doorheen. Ap is op dat moment helemaal alleen in de slagerij. Instinctief pakt hij de hand, en de hand grijpt hem er doorheen. Wat er dan gebeurt kan Ap niet herroepen, maar hij wordt wakker in zijn magazijn. 'Ach, ik zal wel in slaap gevallen zijn,' denkt hij. Maar dan ineens vallen alle lichten uit, en weer verschijnt er een soort

electrisch geladen scherm tussen het vlees. Het scherm begint te bewegen. Ap denkt dat de bliksem is ingeslagen.

In de gemeente vertelt Ap het aan zijn voorganger. Die denkt ook dat het met blikseminslag te maken heeft, met statische electriciteit, of heel misschien heeft Ap bezoek gehad van een engel.

Die nacht heeft Ap een droom, waarin hij iemand zacht op de achtergrond hoort pingelen, terwijl de geluiden steeds wegvagen, en dan zegt een stem : 'Spiegel der realiteiten ...' en dan vaagt ook de stem weg. Steeds meer beginnen deze electrische verschijnselen voor te komen, en op een dag is Ap het helemaal beu. Hij wordt er moe van. Na een tijdje kan hij niet meer werken, en zeggen ze dat hij overspannen is. Ap raakt geinteresseerd in ufo-verschijnselen, omdat dat ook nog een mogelijke verklaring kan zijn. Hij leest er veel boeken over. In een boek leest hij dat als zulke verschijningen al dan niet magnetisch voorkomen, dan moet er ergens anders, waarschijnlijk ergens in de buurt, een soort zendmast zijn, of iets dat zulke electriciteit opwekt en dan projecteert. Het boek zegt dat zulke verschijningen niet op zichzelf staan. Het boek raadt aan om in zulke gevallen in rustige en verborgen plaatsen op zoek te gaan naar verdachte of opmerkelijke objecten. Ap besluit in het bos te gaan zoeken.

Diep in het bos vindt Ap een enorme spiegel staande op een heuvel waar allemaal licht uit voortkomt. Voorzichtig loopt Ap de heuvel op, maar verbleekt dan. Er stroomt bloed vanuit de spiegel. Ook komt er veel stoom vanaf, alsof er iets in de brand staat. Ap wil weer omdraaien, maar wordt dan door een hand tegengehouden. 'Waar gaan wij naar toe ?' zegt een stem. Maar verder ziet Ap niks. Ap loopt instinctief verder de heuvel op. Overal stroomt bloed. Dan als betoverd stapt Ap door de spiegel heen. Ap valt in een diepe ruimte, maar raakt de grond niet. Het lijkt wel alsof hij zweeft in een bodemloze put. Dan begint zich een geheel nieuwe realiteit rondom Ap te ontvouwen. Overal ziet hij koeien, en het lijkt alsof hij in de wei staat, maar zijn voeten raken de grond niet. Zijn bewegingen zijn heel waterig. 'Oh, dit is vast een visioen,' denkt Ap. Dan hoort Ap in de verte gepingel, terwijl het geluid steeds wegvaagt. Het wordt donkerder en het begint licht te bliksemen, terwijl er een zwart vogelachtig wezen met een vreemd leren gewei geheel in het zwart op hem afkomt. Het lijkt een beetje op een reuzenvleermuis. 'Gevangene van de paus, noem mij maar zo,' zei het beest.

'Ja, maar ik ben de paus niet,' zegt Ap, 'en ik heb het niet zo op de paus.'

'Daarom ben ik ook hier,' zegt het beest. 'Je bent koeienslager, hè ? Weet je wat ze in Spanje allemaal met koeien doen ?'

'Ja, ik heb ervan gehoord,' zei Ap, 'noem het maar dierenmishandeling.'

'Ik breng de zielen van die beesten terug naar Rome, naar de paus. Daar worden die zielen dan geslacht door engelen van de paus,' zegt het beest. 'Ik ben ook één van de slagers, dus ik ben zogezegd een collega van je. Maar ik werk in gevangenschap. In slavernij zogezegd.'

Langzaam wordt Ap wakker, helemaal onder het zweet. In de gemeente vertelt hij de droom aan zijn voorganger. De voorganger is er niet blij mee, maar denkt dat het gewoon een droom is, of in het ergste geval een aanval van de satan. Ap probeert het allemaal weer te vergeten. Gelukkig komen de dromen en verschijningen steeds minder voor, en na een tijdje kan Ap zijn werk weer oppikken. Wel begint hij te merken dat hij een grotere toewijding tot de paus heeft gekregen. Maar iets van binnen zit hem niet lekker. Bij hem in de gemeente geloven ze in twee pauzen, de katholieke paus en de pinkster paus. Die pinkster paus is een groot leider in de charismatische beweging, die ook wonderen en tekenen doet, en vele krachten. Die pinkster paus woonde eerst een tijdje in Mexico, maar nu woont hij in Californie, waar hij een heel groot centrum heeft opgericht. Vanuit de hele wereld komen ze bij hem, maar nu wordt hij beschuldigd van pedofilie. Veel mensen hebben het geloof in de pinkster paus verloren, maar het aantal volgelingen groeit nog steeds.

Maar op een dag krijgen ze het bericht dat de pinkster paus is neergeschoten. Na een korte tijd staat er een nieuwe pinkster paus op, die nog grotere wonderen en tekenen doet, en zelfs tanden en

kiezen in goud verandert. Hij wordt ook wel de gouden koning genoemd, maar ook hij wordt in een aanslag neergeschoten. Velen richten zich in wanhoop tot de katholieke paus, maar dan staat er weer een nieuwe pinkster paus op die doden opwekt en ook mensen dood kan laten neervallen. Zijn naam is Rodney Hinn-Kuhlman, en ze noemen hem het pistool van de Heilige Geest. Maar velen die de katholieke paus volgen noemen hem gewoon het pistool van de paus. Ap is dolenthousiast, en doet op zijn werk vaak een cowboy na. Maar dan beginnen in zijn magazijn de verschijnselen erger dan ooit terug te komen. Er verschijnen spiegels en schermen waar bloed uit stroomt, en Ap raakt weer overspannen. Ap besluit een reis te maken naar zo'n genezingsdienst van de inmiddels wereldberoemde Rodney Hinn-Kuhlman.

In de dienst zegt Rodney Hinn-Kuhlman : 'Er is hier iemand die een koeienslager is, maar nu overspannen is geworden door vreemde verschijningen van bloed, wie is dat ?'

Ap staat op, en moet naar voren komen. Als Rodney Hinn-Kuhlman op hem blaast valt hij in de geest. Ook de katholieke paus is aanwezig, en als Ap weer opstaat krijgt hij een stoel naast de paus. Ap raakt de paus even aan, en kan het bijna niet geloven. 'Wat is uw echte naam trouwens ?' vraagt Ap aan de paus.

'Morris Arnott,' zegt de paus met een glimlach. 'Vroeger was ik een boer.'

'Oh, ik ben koeienslager van beroep,' zegt Ap.

'Ja, dat heb ik net gehoord,' zegt de paus met een accent. 'Zeg, zou jij niet bij ons willen werken ?'

'Waar ?' vraagt Ap, 'in Rome ?'

'Nee, hier,' zegt de paus.

Dan wordt Ap wakker, badend in zweet. Wat heeft hij toch idioot gedroomd.

Op zijn werk komt er iemand aanzetten met een boek over pauzen. Ap krijgt het boek mee, en begint direkt te lezen als hij thuiskomt. Daarin staan wel zeer vreemde dingen. Niet alleen over het pistool van de paus, maar ook over het pantser van de paus. Dit pantser is genaamd Smith Wesley. Ook heeft hij een schild genaamd A.A. Finney. Zijn helm is genaamd Dowie McPherson, en zijn zwaard Lake Woodworth-Etter. Ap vindt het allemaal onzin en heeft er zo genoeg van dat hij het boekje in het openhaard gooit. Maar dan ineens beginnen stemmen heel luid te krijsen. Een eekhoorn verschijnt vanuit het vuur met een heel groot zwaard voor zich. Er glijdt bloed van het zwaard af. 'Wie ben je ?' vraagt Ap. 'Ik ben baron Evan Parham-Seymour. Ik ben de maker van de paus-machine,' zegt de eekhoorn eigenwijs.

'En wat is dat zwaard ?' vraagt Ap.

'Dat is mijn zwaard,' zegt de eekhoorn, 'genaamd T.B. Jackson-Cain.'

'Ja ja, houd maar op, ik heb genoeg van al die namen,' zegt Ap. 'Ik geef mijn slagersmessen toch ook geen namen. Houd toch op, zeg. Ik geef mijn stukjes vlees toch ook geen namen.'

'Ik wil u aandacht vragen voor de profetenpaus,' zegt de eekhoorn. En dan hoort Ap allemaal geklap in de verte. 'Zijn naam is Wimber Branham-Cain, maar sommigen noemen haar gewoon mrs. Jones, een vermoeide buldog.'

'Okay, en heb je nog meer pauzen in de aanbieding ?' vraagt Ap.

'Nee, dat was het,' zei de eekhoorn, 'en als je nog eens wat nodig hebt, dan bel je maar.' En floep, daar was de eekhoorn ineens verdwenen. Ap weet niet hoe hij het heeft. Het openhaard brandt nog steeds, en naast hem ligt een hondenmand met daarin een vermoeide bulldog. 'Dat moet mrs. Jones wezen,' denkt Ap. Hij streelt de hond even door z'n haren, en zegt : 'Zo, dus jij bent onze profetenpaus.' Dan glimlacht Ap. 'Ach ja, die moeten er ook zijn.'

'Zeg, heb je zin in een stukje vlees ?' vraagt Ap. Ap loopt naar de koelkast en haalt er een potje uit waarop 'demonenbrokjes' staat. 'Dat is beter,' denkt Ap, 'want al die arme dieren ...'

De volgende dag gaat Ap naar zijn werk. In de letters op het dak is wat gekrast, en nu staat er 'demonen-slager'. Ap vindt het allemaal best. Deze dromenwereld bevalt hem wel, en hij zal zo toch wel weer wakker worden. Maar alles begint akelig lang te duren. Is hij soms dood ?

Dan verschijnt ineens de eekhoorn weer voor hem. 'Chimpansee,' zegt de eekhoorn. 'Ga je mee naar de chimpansee ? Ik heb het over de paus ...'

'Welke paus ?' vraagt Ap.

Dan wordt Ap langzaam wakker. Als gehypnotizeerd gaat hij naar zijn werk. In het magazijn staat een spiegel met een eekhoorn erop. Ook staat er een wigwam. Maar Ap let er niet meer op, en gaat aan het werk. 'Chimpansee,' denkt Ap, 'hoe komt hij er bij.' Als hij de la met messen opentrekt ziet hij daar een potje demonenbrokjes liggen en tandartsartikelen. 'Ik moet echt nog dromen,' zegt Ap slaperig. Als Ap zijn slagersjas wil aantrekken lijkt het een doktersjas te zijn, en als hij de deur van zijn kantoortje opentrekt kijkt hij recht in een zaal vol met mensen. 'Opereren, opereren !' roepen ze allemaal. Stieren worden naar voren geduwd, en iemand maakt kruisjes op hen met een rode stift. 'Nou, opereer ze dan ?' roept iemand. En op andere plaatsen beginnen ze 'boe' te roepen. 'Ja, maar hoe dan ?' vraagt Ap. 'Hoe moet ik ze opereren ?'

'Je weet het toch zo goed, je bent toch slager ?' roept iemand. 'Doe dan, nou doe dan ?'

Dan begint Ap te snikken. 'Ik weet het niet. Ik weet het niet meer.' In zijn hand heeft hij speelgoed-dokterspullen. Plotseling ziet hij een lege stoel en rent erop af om te gaan zitten. Weer komt er iemand door de deur naar binnen. Het is een chimpansee in een doktersjas. 'Dat is de paus,' roept iemand. 'Ja, de paus !' roepen een paar anderen. De chimpansee haalt wat stiften uit zijn jaszak en begint de stieren te kleuren. 'Hoera !' roepen er een heleboel.

'Wat ? Is er iemand jarig ?' zegt de chimpansee met een harde bromstem. 'Geef me mijn pistool,' bromt de chimpansee. Iemand in de zaal staat op. Het is Rodney Hinn-Kuhlman. Overal om hem heen vallen mensen flauw. Als hij op het podium staat verandert hij in een lange kabouter met een hele lange mond. De chimpansee geeft hem een schop en er spuit vreemd gekleurd water uit z'n mond. Maar dan beginnen er echt gevaarlijke dingen te gebeuren. Ap staat weer op, en rent over het podium naar de deur toe, rent door de slagerij, en daarna naar buiten. 'Snel naar het bos,' denkt hij. Hij is op zoek naar de heuvel met de spiegel waar het allemaal mee begon. Hij moet weer terug zien te komen door de spiegel. Al snel heeft hij de spiegel gevonden, en duikt erdoor heen. Hij word wakker in zijn bed, en denkt nu dat hij echt wakker is. Maar niets is minder waar. Hij loopt naar beneden, maar merkt dat hij door de traptredes zakt.

'Is die onzin nu eens eindelijk afgelopen ?' schreeuwt Ap, maar dan merkt hij dat hij ineens zijn mond niet meer kan opentrekken, alsof een vreemde kleverige stof zijn kaken op elkaar houdt. 'Wat is dit voor een pausen-circus ?' denkt Ap bij zichzelf. Al snel is Ap tot helemaal in de kelder gezakt waar tonnen staan met de doorzichtig gekleurde kleverige stof. Zodra hij de tonnen aanraakt beginnen ze te overstromen. 'Misschien dat het nu toch nog leuk wordt,' denkt Ap bij zichzelf. Ap heeft het gevoel alsof hij weer in een bodemloze put zweeft, als door de spiegel van realiteiten. Niets is wat het lijkt.

Einde

Het Ei van God

Heldhaftige Verhalen rondom de Geschiedenis en het Ontstaan van God

---

Hoofdstuk 1. Voorwoord

Heel lang geleden, toen de aarde nog niet bestond, waren er hele andere legers in de hemel. Er is een theorie die zegt dat alle rassen die nu leven op aarde die vroegere legers weerspiegelen, maar dan op een hele andere manier. Veel kan ik hier niet van zeggen als oude reiziger. Wel kan ik iets over die geschiedenis vertellen. Ik kan niet veel zeggen over het nu, het heden, maar wel kan ik vertellen over hoe het vroeger eens was. Je zou je misschien afvragen waarom die oude hemelse legers er niet meer zijn. Nu, luister dan eens naar dit verhaal. Ik ben speciaal naar je toegekomen om dit verhaal te vertellen. Ik hoop dat je er wat aan hebt. Ik weet niet of je leeft als deze boodschap je heeft bereikt, en ik weet ook niet of ik nog leef, maar dat is ook niet belangrijk. De boodschap heeft leven genoeg in zich om ons beiden tot leven te brengen, wanneer onze harten met elkaar versmelten.

Eén zo'n vroegere engelenmacht was genaamd de Heuzen. Zij waren een soort hemelse indianen, maar dan in hun pure vorm. De aardse vorm van de indianen is maar een zwakke afspiegeling van hen, en dan op een hele andere manier. De macht van de Heuzen was met geen pen te beschrijven, en ze leefden dicht bij Gods hart. Nu moet ik jullie als oude reiziger ook vertellen dat er een engelenvolk was wat dichtbij de Heuzen leefden, maar waarvan er velen afvielen van de levende God. God had ook hen veel macht en schoonheid gegeven, maar hun harten werden trots. Zij waren genaamd de Konzen, en je zou ze heel misschien een beetje met de hedendaagse Fransen kunnen vergelijken, alhoewel een Franse vaak juist de gevallen vorm van de Konze weerspiegelt, of gewoon de verwilderde vorm. De Heuzen kwamen in oorlog met de schepselen die zij eens zo liefhadden.

Nu moet het mij van het hart, beste lezer, dat ik deze woorden niet zonder pijn tentoonstel. Ik vertel deze dingen niet zonder een diepe, diepe pijn in mijn hart, en vriend, ik hoop ook dat je deze woorden ter harte neemt, omdat jij misschien kan helpen. Verder vraag ik niets van je dan te luisteren. Na dit verhaal zullen we beiden weer onze eigen bezigheden hebben, zullen onze paden misschien zelfs weer scheiden, maar misschien, heel misschien ga je wel met het verhaal aan de slag, en probeer je er voor jezelf achter te komen wat je eraan kunt doen. Deze geschiedenis is er niet één van overwinningen, maar één van een diep kruis ... dieper dan .... Nu, luister verder, want ik kan het alleen vertellen als je er de tijd voor neemt. Of misschien wil je de woorden even snel aanraken, om later te beslissen om het lezen van dit verhaal te verdiepen.

Verder heb ik niets van node. Ik heb geen behoefte aan volgelingen, of hen die mij een stuk brood toewerpen ... Deze tijden heb ik gehad ... Ik ben gelukkig niet meer met deze behoeftes bezwaard, want ik ben een oude reiziger. Nogmaals : De Heuzen kwamen dus in oorlog met de schepselen die zij eens zo liefhadden ... De Heuzen moesten het verwonde hart van God beschermen tegen de

aanvallen van de gevallen Konzen. De Konzen wilden wraak nemen op God, omdat God de Heuzen zoveel machtiger had gemaakt, en veel verfijnder. Bij de Heuzen had God echt oog gehad voor het detail. De Konzen waren kwaad op God, en alhoewel ze door hun val God al diep in z'n hart hadden geraakt, waren ze nog niet klaar.

Beste lezer, zo'n val van engelen bij te wonen is een ramp, en vaak loopt het uit tot een reeks oorlogen waardoor de geschiedenis en het komende nooit meer hetzelfde zullen zijn. Ik was erbij, en nu zul je wel heel nieuwsgierig zijn geworden naar mijn naam. Maar misschien dat dat in de loop van dit verslag over deze geschiedenis wel iets duidelijker gaat worden. Verder gaat het dus eigenlijk niet om mij. Ik ben maar een boodschapper, en ik reis even met je mee. Hoe het verder gaat tussen ons twee ? Dat beslis jijzelf na dit verhaal. Nu hoop ik dat je de tijd neemt om naar mij te luisteren, niet in de eerste plaats om mij te leren kennen, maar om datgene te kennen wat er vroeger gebeurd is, en waarvan ook jij in je lichaam en ziel de gevolgen draagt.

Nu zou je misschien denken dat God na zo'n verschrikkelijke oorlog niets meer met de Konzen te maken wilde hebben, en dat Hij ook niet meer van ze hield. Maar de liefde voor de Konzen was alleen maar groter geworden, en God wilde er alles aan doen om hen te helpen. Hij begreep hun pijn wel, Hij begreep hun strijd ... En ook de Heuzen deelden deze liefde en het begrip ... De gevallen Konzen waren vroeger erg goede vrienden van de Heuzen ... De Liefde van de Heuzen ging zo ver, dat ze hun leven gaven voor de Konzen. Deze Liefde hadden ze van God Zelf geleerd ... Wat er toen met de Heuzen is gebeurd, dat weten maar een paar schepselen ... Enkele Konzen zijn toen tot God teruggekeerd, maar God was in meer pijn dan ooit tevoren, omdat Hij nu de Heuzen moest missen, naast de al gevallen Konzen ... God was ten einde raad ...

De Heuzen waren in een vreemd diep dal terechtgekomen waar ze aan hoge brandende kruizen hingen, en gaven hun liefdesboodschappen aan God door ... Maar God kon hen niet helpen, want ze moesten deze Liefdesbeker geheel leegdrinken. Door dit kruis zouden ze tot een nog grotere heerlijkheid komen, en zouden ze de Konzen veel beter kunnen helpen. De Heuzen werden de golven van een zee van liefdesvuur, en de Heuzen brachten zo een nieuw nageslacht voort : de Kalikken ... Zij stegen op uit de vurige liefdeszee en zij hadden toegang tot het Hart van God om Hem te genezen. De Kalikken waren een soort hemelse katten, maar dan op een hele andere manier dan de huidige kat ... De Kalikken droegen het vuur van God in al zijn heerlijkheden, omdat ze zelf in hun voorgeschiedenissen zo vaak door vuur verpletterd waren ... Zij waren zo vaak de tot as verbrandden. Zo hadden de Heuzen een dieper deel van de Hemelse geschiedenis en Gods geschiedenis geopend.

De Kalikken richtten zich toen op de afgeweken Konzen, en begonnen een nieuwe oorlog tegen hen ... De Kalikken wilden wraak voor wat de Konzen God en de Heuzen, de ouders van de Kalikken, hadden aangedaan. Maar de Kalikken gingen zo te keer, en richtten zoveel verwoestingen aan dat God hen later moest stoppen. Niet iedere Kalik trok zich wat van God aan, en een groot aantal viel van God af. De Kalikken werden zo gevaarlijk in hun val, dat God ze moest opsluiten in een diepe kerker. De Heuzen hadden inmiddels een nieuw geslacht voortgebracht : de Marouten ... Er waren Spimarouten, die de voorlopers van de Oostenrijkers waren, de Ribmarouten, de voorlopers van de Italianen, en de Ritsmarouten, de voorlopers van de Spanjaarden, maar velen van hen keerden zich tegen de Heuzen en God. Ook voor hen had God kerkers ... Vele Heuzen waren inmiddels verbitterd geraakt naar God, omdat God hun nageslacht niet zegende, en toen was er één van de verschrikkelijkste vallen in de hemelse geschiedenissen : De Val der Heuzen ... Dit krenkte God tot op het bot, en Hij had er veel verdriet van ... Zoveel verdriet, dat God Zich langzaam begon terug te trekken, en Zich begon te omhullen in mysterie ... Ja, beste lezer, God had het bijna gehad met al zijn hemelse scheppingen, en wilde nog één keer helemaal overnieuw beginnen ... Natuurlijk waren er veel hemelse wezens die Hem trouw waren gebleven, maar die konden niet tegen Zijn verdriet op ...

God wilde een legermacht creeeren die Hem trouw bleef ... Hij verzamelde allen die Hem trouw waren gebleven, en noemde hen : De getrouwen, en de golven van de Zee van Trouw ... Zij waren

als de golven van het groene vuur, een woeste zee, en vanuit hen kwam nageslacht oprijzen, een nieuwe creatie van God. God noemde dit ras : De Matadokken ... de voorlopers van de honden ... Ook schiep God de Spinmarouten, waarvan de hedendaagse politie een zwakke en verdraaide afspiegeling is. De Spinmarouten hadden meerdere armen, en werden Gods trouwste boodschappers, maar ook van hen vielen enkelen af, en begonnen zich snel te vermenigvuldigen. De Spinmarouten hadden een zeer diepe, en vaak geheime voorgeschiedenis, en ze waren bedreven in allerlei kunsten ... Zij brachten diepe genezing aan Gods Hart, en zetten Hem aan om door die kunsten Zich nog meer in mysterie te hullen ... De Spinmarouten hadden veel verdriet over de enkelingen in hun groep die gevallen waren, en gaven hun leven voor hen op een wonderlijke en mysterieuze manier ... Slechts enkelen kennen het geheim van de Spinmarouten ... Zij gaven hun leven, en werden als de golven van een zwarte zee, een mysterieuze zee, die bijna niemand kende ... In mijn hele rondreis door de geschiedenis ben ik maar een paar schepselen tegengekomen die van die mysterieuze zee wisten ... Hier gaven zij geboorte aan een geslacht die je misschien heel iets met de hedendaagse dokters kunt vergelijken, maar eigenlijk vallen de dokters bij hen in het niet ... Dit geslacht was als de bomen ... als de planten, de struiken en de bloemen ... Zij werden genoemd de Spamarouten, en zij hadden nog meer armen dan de Spinmarouten. Zij begonnen de scheppingen van God te ordenen en te zuiveren. Verder schiep God nog de Stunmarouten, die je een beetje met hedendaagse soldaten kunt vergelijken, maar dan totaal anders. De Stunmarouten moesten de scheppingen bewaken.

Hoofdstuk 2. Het Ei

Goed, de geschiedenissen van de hemel en de engelen zijn diep. Vaak als je het over schepping hebt, is dat eigenlijk herschepping, omdat vaak gewoon delen van een verre geschiedenis - zij het getransformeerd, opnieuw aangekleed - omhoog worden gebracht. Zo is dat ook bij God. Daarom is het interessant die geschiedenissen te bespreken, beste lezer, want ze zouden opnieuw het licht kunnen zien, en ontwaken.

Weet u, nu u deze geschiedenis al tot hier hebt gelezen zie ik het al helemaal voor me : Jij en ik, samen op weg naar de heuvel der geschiedenissen, waarachter zoveel heuvelen zijn ... Vanuit hier kunnen we twee dingen doen : Een goed uitzicht hebben, of verder doorreizen naar de zonsondergangen van de geschiedenis om tot een nog grotere geschiedenis te gaan ... Waar stopt het ergens ... Met deze vraag wil ik me niet bezighouden ... Ik ben blij dat je tot hier als vriend met mij bent meegereisd, en ik hoop je ook de komende passages te zien ... Denk aan al die mensen die al gestopt zijn sinds het lezen van de titel, of die gaanderweg zijn uitgelezen ... Denk aan hen, en denk aan jezelf waar je nu staat. Je hebt de moeite genomen om te luisteren naar mijn verhaal, terwijl je nog niet eens weet wie ik ben ... Misschien dat je ooit eens jouw verhaal aan mij kan vertellen, maar voor we zover zijn, vriend, nodig ik je uit om de reis met mij voort te zetten, dieper de geschiedenis in ... Er zijn twee soorten mensen : Zij die de geschiedenis hebben begrepen en daarnaar leven, en zij die niets van de geschiedenis begrijpen, en gewoon voortgaan met hun oude leven ...

Vriend, ik vraag je aandacht voor het volgende : Ook ik heb mijn lessen moeten leren. En misschien mag ik samen met jou meerdere lessen leren ... Ik ben nog niet te oud om te leren ... Ik ben een oude reiziger door de geschiedenis, maar dat wil niet zeggen dat ik al 'thuis' ben. Ik hoop mijn voertuig ooit eens te vinden, en daar kun jij me misschien bij helpen ... Geloof me, ik heb niks van node ... Al zou ik van armoede mijn voertuig moeten bouwen, of van de delen van de geschiedenissen die ik al ken ... Het zij zo ... Maar misschien kan jij daar een extra dimensie aan toevoegen ... Naarmate we elkaar beter leren kennen, beste lezer, begin ik steeds meer van je te houden ... Ik hoop dat dat gevoel wederzijds is, maar geloof me : Ik heb geen enkele behoefte meer aan meereizers ... Vroeger wel, maar sinds ik ouder ben geworden heb ik gelukkig deze behoeftes achter me mogen laten. Ik wordt er niet meer door gekweld. Zoals ik al zei : Het enige wat een meereiziger me zou kunnen schenken is die extra dimensie, en mijn angst is dat ik daar misschien niet klaar voor ben ... Waar

zal die extra dimensie mij brengen ? Zo zullen er onder jullie ook zijn die bang zijn voor de extra dimensie die ik kan toevoegen aan hun leven. Misschien dat ze na dit verhaal echt niet meer dezelfde zijn.

Ik vraag je aandacht voor het volgende : Ik ben uit de tijd. Ik zou waarschijnlijk niet in jullie samenleving passen. Toch heb ik veel te vertellen. Ik draag de sleutel van de diepere geschiedenissen van de hemelen en de engelen. Misschien klinkt dat in sommige oren ietwat overdreven, maar daar ik diep in mijn hart jullie taal niet spreek, probeer ik het op deze manier toch het beste te verwoorden.

Er was eens een groot man die Khnum heette. Khnum was een wezen van het verre verleden, en paste eigenlijk niet meer in de nieuwe scheppingen van God. Omdat Khnum zoveel kracht had zou hij de scheppingen van God met gemak kapot kunnen maken. Vele wezens die Khnum nog wel van vroeger kenden wilden dat hij bij de nieuwe scheppingen betrokken zou worden, maar God schudde Zijn hoofd. Het zou te riskant wezen, 'maar' ... had God gezegd : 'Iedereen die goed met de nieuwe scheppingen om zou gaan, en God ook trouw zou wezen in de toekomst, die zou een sleutel ontvangen waarmee ze Khnum zouden kunnen bezoeken.' Het was alsof God Khnum dus ergens voor wilde beschermen, want Khnum was een erg gevoelige man. God hield zoveel van Khnum dat Hij Khnum verborgen hield. God wilde niet het risico lopen dat een nieuw schepsel Khnum zou bezeren, want ook zouden ze zo het risico lopen dat Khnum meer zou vernietigen dan God lief was. Volgens God zou Khnum zijn eigen krachten niet kennen. In veel vroegere tijden had God Khnum vaak als Verlosser naar de oude scheppingen gestuurd om hen te helpen, maar ze hadden Khnum zo verschrikkelijk bezeerd dat God Khnum niet meer wilde zenden, maar voor hen die God getrouw bleven had God een sleutel tot het Verborgene. Die Khnum was wel een heel creatief mannetje. Zo had hij een soort hemels ijs gemaakt, heel anders als het huidige ijs, en veel minder pijnlijk. Het was wel een soort kou, maar het deed eigenlijk helemaal geen pijn. Zelfs God Zelf kon hem dat niet nadoen. Waarom niet ? zou je denken. Daar hopen we later nog op terug te komen. Maar deze Khnum was dus een bijzonder mannetje, een verborgen mannetje, waar God dus mee moest samenwerken om tot een doel te komen. Sommigen zeggen wel eens dat Khnum de Heilige Geest is, maar nog meer is Khnum de Verborgen Geest.

In ieder geval kon Khnum een heleboel dingen die God niet kon, en zo besloten ze samen te werken. Khnum was altijd iets dat God Zelf ook niet helemaal begreep. Khnum kende de ouders van God, en de voorgeslachten van God, en was al wat langer op weg. Nu zou je denken : God begrijpt toch alles ? Toch is dat niet helemaal zo. Ook God is op weg, en gaat van begrip tot begrip. Hoe ik dit weet ? Omdat ik met God reis. Ik ken Zijn pijnen, en ik ken ook dat wat boven Zijn verstand uitgaat. Wat volkomenheid en volmaaktheid is voor Gods begrip, is maar een splinter voor het begrip van Khnum, die al bestond voordat God ontstond. Beste lezer, misschien dat u nu de vraag heeft : Maar God heeft toch altijd al bestaan ? Daarop kan ik bevestigend antwoorden, maar God bestond voordat Hij God werd in een andere vorm. Ook God moest Zichzelf bewijzen. Zij die dat niet geloven volgen een gevaarlijke God.

Beste lezers, ik kan het wantrouwen van sommigen onder jullie begrijpen. Ik ben zelf ook jong geweest, en kon niet geloven dat de kip uit het ei kwam. Toch willen we dit ei bespreken : Het Ei van God.

Hoofdstuk 3. Vroege Hemelen

Ik ben zelf ook jong geweest, en begrijp de mogelijke twijfel. Toch zal bij velen deze twijfel niet groter zijn dan de twijfel die ze hebben over het huidige christendom. Maar goed, ik ben niet gekomen om over het heden te vertellen, maar over het verleden. Ik zou bijna kunnen zeggen dat het verleden ook tot mij kwam als een brief. Mijn leven is als een brief geweest. En daarom wil ik bijna zeggen : Lees deze brief, want het is een oude brief, als een oud manuscript. Beleef er een

goede tijd aan, nu we samen zijn, als een vlam die voortleeft in de herinnering, waar zowel jij als ik zich aan kunnen verwarmen. Neem de toeters en bellen voor lief ... Neem dat waar je iets aan hebt ... Dan zal ik dat ook doen ... Deze brief is een stuk van mij ... Neemt, eet en gedenkt ... Deze brief is geld waard, veel geld ... Maar ik geef niet om geld ... Ik draag oud bloed in mij, en mijn vlees is oud, als een vrucht van verhalen, als een boom van oude waarheden ... Ik zou er genoegen mee nemen als daar van gegeten en gedronken wordt, als van een boom van geschiedenis. Zo zal dat wat ik heb opgeschreven en wat ik heb geleefd niet verloren gaan. Zo zal de boodschap voortleven en zich rijkelijk vermenigvuldigen. En ik ben mij bewust dat dit gebeurt, beste lezer, door het lezen van dit verhaal. Zo wordt de boodschap van deze belangrijke geschiedenis beetje voor beetje vereeuwigd.

Zal er verzadiging zijn na zoiets als dit ? Ik waag mij niet om een beschrijving te geven van het instituut dat kerk genoemd wordt in de huidige tijd ... Ik weet niet of ik nog in leven ben als deze boodschap jou heeft bereikt. Ik ben er ook niet om de huidige tijd waarin jij leeft te beschrijven of te beoordelen. Misschien dat dat jouw taak wel is.

Khnum is het Verborgene van God, dat wat was voordat Hij was. Misschien dat dat door sommigen onder jullie als een naar sectarisme neigende opmerking is ... Vergeet niet dat jullie ideeen voor die tijd als sectarisch bestempeld zouden worden, of minstens naar sectarisme neigend. Een secte is de verabsolutering van een deelwaarde. Dat gebeurde toen Gods Ei werd verloochend, Zijn voorgeslachten, Zijn ontstaan, en de tijden en verborgen wezens voor Zijn ontstaan ... Die verloocheningen hebben God tot een wees proberen te maken ... Gun God ouders ... De kerk zal dat niet snel doen, en de canon ook niet .... maar jij ... jij kan dat voor God doen ... door te zeggen : 'Ja, Heer, ik geloof dat U ook ouders heeft ...'

Khnum is een oude vriend van de ouders van God ... en heeft altijd voor God gezorgd als 'zijn buurjongetje'.... Nu zorgt God ook voor Khnum, nu God ouder is geworden ... Mag Hij ? Op een dag plantte Khnum een zaadje ... Het was een zaadje waaruit de voorgeslachten van God als een boom begonnen te groeien, waar uiteindelijk God uit voortkwam. De vroegste hemelen heetten 'arrataharen'. Khnum kan het ook niet helpen hoe de dingen gelopen zijn ... Het was de evolutie van die hemelen, het traject dat de godheid moest begaan ... Eigenlijk, beste lezer, is God nog maar een laag wezen in vergelijking met de serene wezens die boven hem staan als hogere autoriteiten en heersers. Zo is de Muskus een veel Goddelijker wezen dan God Zelf. Hij heeft dan ook een veel groter gebied gekregen. De arrataharen waren in hun oorsprong groter dan de huidige hemelen. De Sebek staat boven de Muskus, en de Khnum staat boven de Sebek. Zo, hier wordt even een bom op tafel gelegd om het traditionele geloofsplaatje te vernietigen. Als u gelooft dat God de hoogste autoriteit is, dan bent u slecht ingelicht, en dan worden er nog steeds dingen voor u achter gehouden. God is aangesteld als 'een' hoogste autoriteit over een bepaald gebied, en de grote vraag is dus door wie Hij is aangesteld. Als u God heeft gevonden is dat nog maar de eerste stap.

Maar ja, is dat niet gevaarlijk, zomaar afgaan op het advies van een oude reiziger ? Gevaarlijker dan het volgen van het huidige christendom kan het echt niet wezen. God blijft overigens een belangrijk fundament, een belangrijk gebied in uw leven. Een goede keizer heeft koningen, provincie-hoofden en burgemeesters. God is in dit opzicht niet meer en niet minder dan de burgemeester van uw stad. Met Hem moet zeker gerekend worden !

Hoofdstuk 4. Zij waren er bij

Oh ja, ik ben weleens in andere tijden met deze dingen gekomen, zij het vaak in andere bewoordingen en in een andere taal ... Verketterd werd ik, verbrand ... Nu, in deze huidige tijd probeer ik het weer ... Niet wetende wat me te wachten staat ... Verbrand zal ik misschien niet worden, maar er zal zeker gezegd worden dat ik het verkeerd heb begrepen. Reist u dan met mij mee naar de geschiedenis om mij het beter te vertellen ? Sommigen praten alsof ze werkelijk heen

en terug in de geschiedenis zijn gegaan ... Ze hebben aan één tafel met Napoleon gegeten ... Ze hebben de voeten van Jezus gekust, en hebben spelletjes gedaan met de oude farao's ... Ze hebben precies gezien hoe Nero Rome af liet branden, en wat hem tot die daad dreef ... Zij waren overal bij ... Zij sliepen niet, zij hielden alles bij ... Niets ontging hen, zodat zij het plaatje niet konden missen ...

'Godslasteraar,' wordt er geroepen, en zelfs : 'kruisig hem' .... Maar nog steeds weet niemand wie ik ben. Denkt u nou echt dat ik mijn naam nog ga onthullen ? En al helemaal mijn woonplaats niet ... Had ik in het begin nog de neiging mij bekend te maken ... Nu des te minder ... Maar dit alles laat mij mijn verhaal niet doen staken ... Integendeel ... Ik zet mijn opdracht voort ... Durft u met mij mee te gaan dieper de geschiedenis in ?

Laten we verder gaan met het bespreken van de engelen van Khnum. Over het algemeen werden ze 'Stitchiren' genoemd. Er waren vele engelensoorten van Khnum, zoals de Demsen die de voorlopers van de leeuwen en de octopussen waren, vaak met meerdere armen. En de Pestzen die de voorlopers waren van de haaien en de tijgers. De Di'itmiren en de Atmiren waren de voorlopers van de apen, in hun zuivere vorm. Hoe ik dit allemaal weet ? Omdat ik daar geweest ben ... Nu kunnen er verschillende redenen zijn waarom u nog meeleest ... Misschien vind u het interessant, of een mooi verhaal ... of u zoekt gewoon naar meer stenen om naar mij te gooien ... of .... u bent op zoek naar een sterk verhaal om op de Bijbelkring te vertellen .... of ... misschien hebt u wel een hele andere reden ... Hoe dan ook, u bent tot hier nog steeds mijn mede-reiziger ... Sommigen zullen nu wellicht stoppen met lezen, maar u bent wel heel bijzonder dat u zelfs nu, na al die heldhaftige taferelen, nog steeds met mij meereist ... Misschien wilt u mij wel beschermen ... Misschien mag ik mij wel veilig voelen bij zo'n trouwe meereiziger .... en jij bij mij .... Maar het verschil is alleen : 'Ik ben deze reis al eerder gegaan ... Ik ken de reis, ben gewend aan de klappen ...'

Is het niet beter om na dit verhaal te zeggen : 'Er is geen Khnum' ? Je kunt er voor weglopen, maar vroeg of laat zul je het onder ogen moeten komen. Klinkt dat niet intimiderend, zoals een of ander nieuw pseudo-christelijk fundamentalistisch geloof ? Het is net zoiets zeggen als : 'Er is geen koning,' of : 'Er is geen keizer'. Wij hebben alleen onze burgemeester, en daar voelen we ons goed bij, omdat die zoveel door de vingers ziet ... Maar voor de verdere reis kan hij ons niet helpen ... Heeft u uzelf wel eens afgevraagd waarom u altijd in rondjes fietst, waarom u in uw geestelijk leven niet tot een doorbraak komt, waarom de geestesgaven niet groeien en vermenigvuldigen ... Waarom ... Waarom ? ... Dit verhaal hoopt u daar een antwoord op te geven ... Niet als een fundamentalist ... maar als een oude reiziger, met z'n eigen vraagtekens hier en daar ... Ben ik wel diep genoeg de geschiedenis ingereisd ? Zo niet, dan zal ik ook opgepikt moeten worden door een nog oudere reiziger .... en zal ik vroeg of laat zijn boodschap, zijn brief en zijn verhaal ergens tegenkomen ... Of hij op dat punt nog in leven is weet ik niet .... maar wel weet ik dat zijn boodschap ons zal herenigen ...

Verder met de engelen van Khnum : de Hutessen, voorlopers van de bloemen en de zonnen ... Als je hun wonderlijke geuren ruikt, dan voel je het zelfs in je buik, en de prikkelende warmte omhult je lichaam. Zij zijn de engelen van het kruis van Khnum. Want ook Khnum draagt een kruis. Bent u dat kruis nog niet tegengekomen, lees dan het verhaal nog eens opnieuw, want dan is u wat ontschoten, of werden er dingen voor u achtergehouden. Maar goed, zou u dat nu wel doen, zomaar een verhaal navolgen ? Dan heeft u iets om te introduceren bij anderen, als een open deur in hun geloof, en dan ontstaat er mischien zelfs een cultus omtrend dit verhaal, en dan moet u later voor God verschijnen en dan moet Hij u misschien wel vertellen : 'Je hebt het goed gedaan hoor, daar niet van, maar ... u heeft uw tijd verdaan met één of ander verhaal ...' Kunt u zich dat voorstellen ... De teleurstelling van God ... De gebogen hoofden van al die engelen, omdat u die zo bijzonder was uzelf verlaagd heeft tot één of ander verhaal en daarmee tijd verspilt heeft ... Er waren zoveel andere belangrijkere dingen te doen ... Wat waren die dingen dan zoal ? In rondjes blijven draaien ? Met een zuurpruimerig gezicht elke week naar het gezwam van een dominee te luisteren die denkt dat de burgemeester van zijn stad ook direkt de koning van het hele land is ? Ja, mijn pappa is de sterkste van allemaal ... Dat denken alle kinderen ....

Of zou een verhaal u kunnen redden uit de eeuwigdurende slavernij van het kerkelijke nationalisme en absolutisme ... Wij zijn het hoogste religieuze ras .... Onze kerk, ons geloof ... onze pappa, onze burgemeester ... onze grote broer ... Alles draait om ons, de rest is afgeweken ... Wij hebben het zuivere en ware geloof .... Wij weten het beter ....

Zou zo'n verhaal zelfs God kunnen redden ?

Die vraag mag u de komende tijd proberen te beantwoorden ... En dan mag u beslissen over dit verhaal ... Niet voor anderen, maar voor uzelf : Ga ik wat met dit verhaal doen, of niet ... Ga ik verder met mijn oude vertrouwde rondjes, of breek ik door de cirkel heen ... Wat gaat het me kosten .... en wat levert het me op ... Ook al geloof ik dit verhaal voor geen stuiver ... Wil het me misschien laten zien dat er meer is ? En als er meer is, wat is dat dan ? Is dat zoals het verhaal zegt, of net even iets anders ? Hoe kan ik daar achter komen ?

Beste lezer, je leert en je ontdekt ... door te reizen ... Reis daarom nog even met mij mee ... We zijn nog niet klaar .... Het zou jammer zijn om nu af te haken nu we al zo ver zijn gekomen .... Dat zou echt zonde zijn ... Zonde van de tijd ... Want als u nu stopt ... dan is misschien alles voor niks geweest .... Dan vergeet u dit hele verhaal weer, en gaat weer verder met uw leven zoals het was .... Of neemt u uzelf in het vervolg voor om niet meer dit soort verhalen te lezen .... Terwijl wanneer u ietsje verder had gelezen zou het uw leven voor altijd hebben kunnen veranderen ... Of klink ik nu als een Jehovah Getuige ? Zij kennen de geschiedenis van de kerk vaak beter dan de kerkgangers zelf, en noemen het terecht : Het Grote Babylon ... Maar ik ben hier verder niet om te slijmen naar Jehovah Getuigen ... Dat moeten ze allemaal zelf weten ...Wat ik probeer te zeggen is dit : Uw leven ... hangt ... aan de draad van uw geloof .... Zou u niet een stevigere ketting grijpen ? Het is bijna als het zwaard van Damokles ... een zuchtje ... en .... Waar kunnen we naartoe ? Wie heeft de oplossing ? Ik, als oude reiziger ? Of een schreeuwende folderaar aan de rand van de wal .... 'Kom terug,' zou hij u toeroepen .... 'want Jezus ....'

Maar Jezus was een reiziger, en kondigde grotere dingen aan, al in Zijn leven ... Veel dingen kon Hij niet vertellen omdat hen die naar Hem luisteren daar nog niet aan toe waren .... Daarom is de canon al dikke onzin .... Het zwaard van Canon is een soort zwaard van Damokles, wat aan een iel draadje boven uw hoofd hangt ... Er hoeft maar iets te gebeuren .... en .... Gaat u daar op zitten wachten, of reist u met mij mee .... Natuurlijk wil ik u niet bang maken .... Dat hebben anderen al genoeg gedaan ... Sommigen zeggen weleens : 'Wie een ander bangmaakt heeft geen Waarheid in zich ...' Een verhaal behoort er ook niet te zijn om de ander bang te maken ... Het is een kunstzinnige manier om duidelijk te maken dat er een bom onder uw bed ligt ? Dat zou al te gemakkelijk zijn .... Of is het een verlokker, een verleider, om u weg te leiden van het gevaar ? En wat is het gevaar ? Is het niet het verhaal zelf ? Of bestaat er in de wereld van verhalen helemaal geen gevaar ? Alles is toch niet echt .... Ze zeggen weleens : 'Hoe kun je een blinde uitleggen hoe prachtig de wereld is ...' Maar is die wereld wel zo prachtig ... Heeft de blinde misschien wel een hele goede reden om blind te zijn ...

Hoofdstuk 5. Wat Als ....

Reizigers kunnen heel vervelend zijn ... dat weet ik ... Dat heb ik ook eens meegemaakt ... Medereizigers kunnen je het leven zuur maken ... of vervelend ... Uit een vliegtuig kun je niet zomaar wegstappen, maar uit een verhaal wel ... Maar wat is er mooier dan twee reizigers die het goed met elkaar kunnen vinden ... Dat begin ik bij jou te merken ... Ik weet niet of het wederzijds is, deze vriendschap, maar ik wil je zeggen dat ik je gezelschap aangenaam vind en waardeer ... Ik hoop dat we goede vrienden kunnen worden, al is het misschien maar voor even ... Misschien ben je mij over een tijdje na het lezen alweer vergeten .... Ik zal nog in ieder geval een paar weken over je nadenken, maar dan zal ik jou misschien dan ook wel langzaam moeten vergeten ... Tenzij jij echt mijn leven verandert ... of ik jouw leven verander ... Weet je al wie ik ben ? ... Ik hoop dat we na de

reis misschien nog eens een keer over elkaar dromen ... Dat we met warmte aan elkaar mogen terugdenken ... als de vlam van een bijzondere herinnering ... een schuilplaats waar we altijd in mogen schuilen, en misschien wel mogen wonen voor altijd ...

Al was het in jouw ogen alleen maar een verhaal, een symboliek, om alles eens op een andere manier te kunnen bekijken ... Voor mij was het echt ... omdat ik alles heb meegemaakt, en jij niet ...

Misschien ben ik in jouw gedachten alleen maar een hoofdpersoon van een verhaal, een stripfiguur, of een ander soort fictief figuur ... voor mij ben jij echt ... Wie ik ben ? Wat als ik Jezus ben, of ... misschien ben ik in sommige ogen wel de duivel ... Dan zou jij mij toch verdedigen, hè ? Of lees je dit allemaal om me later een trap na te geven ? Ik heb tijd aan je gegeven, ik heb naar je geluisterd ... Is dat dan allemaal voor niets geweest ? Wat als ik een engel ben ? Of houden engelen zich niet met dit soort dingen bezig ... Is dat alleen maar iets wat mensen doen ... brieven en verhalen schrijven .... of is dat iets van demonen ? Nou ?

Maar vertel mij nou eens wie jij bent ... Ik ken je alleen maar als de lezer van dit verhaal ... Of wijk ik nu teveel af ... Het gaat toch allemaal om het verhaal, en niet om jou en mij ? Ik heb het gelezen, door jouw ogen, en ik heb het begrepen ... alle gevoelens die jij had ... Kijk je daar van op ? Of maak je dit soort dingen ... elke dag mee ... ? Ik heb jouw kruis gezien ... Ik hang ook aan een kruis ... We kunnen niet veel ... maar toch ... We kunnen elkaar niet echt helpen ... maar toch .... Misschien dat je pas jaren later weer eens de behoefte hebt om dit verhaal opnieuw te lezen, en dat je me dan door hele andere ogen bekijkt ... Wie weet ...

Wat nou als ik aan het eind van dit verhaal zou zeggen : Gefopt ! Of heb je stiekem al het einde gelezen ? Of zou je niet geloven dat ik zo iemand zou zijn ... Stel nou als ik zou zeggen : Gefopt ! Zou je me dan geloven ? Of komt dit verhaal zo geloofwaardig over dat je ermee verder zou gaan, of ik er nou weer van terugkom of niet ? Is het verhaal dan afhankelijk van mijzelf ? Wat nou als je voor Gods Troon moet verschijnen, en Hij zegt : Gefopt ! ... Wat dan ? Of acht je hem daartoe niet in staat ... Maar wat zou je doen als je zou ontdekken dat het weer net is als bij de tovenaar van Oz ... Die bestond dus helemaal niet, maar een man in een machine deed net alsof hij het was ... Hij was namelijk ... bang voor de bewoners van de nieuwe wereld waarin hij terecht was gekomen ...

Door één woordje : Gefopt ... zou de hele geschiedenis van de kerk met al z'n toeters en bellen geen enkele waarde meer hebben, geen enkele geloofwaardigheid, en geen enkele invloed meer ... maar zal God tonen hoe het werkelijk zat ...

Durf je nog verder te lezen ? Ik bijna niet meer ...

Hoofdstuk 6. Diepere Wortelen van Khnum

Khnum behoort tot de verborgen weelderigheid van God, klaar om uit zijn schelp te breken, om te laten zien hoe het was en is. Het is dat deel van Gods Geest wat voor de eindtijd verborgen is gehouden. Natuurlijk wilde God wel de sleutels geven aan getrouwe profeten ... God wilde openbaring geven, maar de kerk wilde niet ... Het christendom hield de deuren potdicht. Daarom ging God naar Egypte om daar de rijkdommen van Khnum op te potten .... voor een ieder die wil ...

Zo zijn we aan het einde gekomen van dit verhaal, en willen wij u voor meer informatie naar de weelderige verhalen van Egypte doorverwijzen, waar u mag parelduiken in de mysterieuze zeeen van het oude Egyptische gedachtengoed, waar veel van God Zich verscholen houdt, om niet ten prooie te vallen aan een overdreven kerk.

Misschien bent u meer van mij gaan houden, misschien minder, gedurende de reis ... Misschien dat u mij wel bent gaan haten ... Hoe dan ook ... God heeft u lief .... Hij heeft Zijn leven voor u gegeven, maar zal geen paarlen voor de zwijnen werpen ... Hij geeft Zijn sleutels aan hen die Hem oprecht beminnen ... Vraag hem ernaar in uw volgende periode van 'stille tijd' of gebed ... Vraag Hem, want Hij zal oprechte zoekers antwoorden ...

Tot slot wil ik eindigen met een gedicht dat ik eens las :

'Eens zullen de bergen bloeien,
Eens zullen de zonnen stralen,
Eens zal het altijd kerstfeest zijn.
Door de dalen van een diep woud,
Komen wij altijd weer boven,
Met een hart gelouterd als goud.
Eens zullen dan de wolken buigen,
Eens zal dan de duisternis zwijgen,
Eens zal het altijd Khnumfeest zijn,
De keizer heeft gesproken,
Laten wij allen blij zijn.
Vervuld zijn onze harten,
Met een stralend licht,
Vervuld zijn onze zielen,
Vervuld is onze geest,
om dieper te reiken naar dat diepe goud,
van de Khnum, van Hem die leest.
Hij leest de verhalen van onze zielen,
Hij leest over de koningen die ons hart verblinden,
Hij leest over de dagen die het hart doen zeggen :
Alles is niet voor niets geweest.

Ei-nde

Spiegel van Paradox

Het is druk in de kerk. Er is een kerstdienst, en de zaal zit vol. Sommigen hebben familieleden meegenomen. Esther en Peter zitten achter in de kerk. Zo kunnen ze alles goed zien, alhoewel het wel erg donker is. In de hele kerk zijn er wat kleine lampjes die de sfeer heel geheimzinnig maken, en er branden hier en daar wat kaarsjes. Esther vindt dat wel een beetje eng, want wat als er zo'n kaarsje omvalt. Maar Peter zegt dat ze zich niet aan moet stellen. 'Als de kerk in de fik vliegt, dan gaan we allemaal naar de Heer,' verzekert Peter haar. Maar daar zit Esther niet echt op te wachten.

Ze wil eerst met Peter trouwen en dan kinderen krijgen. De dominee zegt dat dat niet in de hemel gebeurt, en daarom vindt ze dat ze er weleens mee mogen opschieten. Peter vindt het allemaal maar dom. Hij wil wel met haar trouwen hoor, daar niet van, maar hij ziet juist er juist erg naar uit om zogezegd te trouwen met de Heere. Dat staat namelijk ook in de Bijbel zo, dat de gemeente de bruid is van Christus. Esther vindt het maar een eng idee. Wat zal er dan in de hemel allemaal gebeuren ? Komen ze dan allemaal in een soort harem terecht ? Nee, Esther heeft nog steeds haar bedenkingen bij het geloof. Eigenlijk kwam ze door Peter in de kerk terecht, maar nog steeds heeft ze er erg veel moeite mee. Oh ja, ze gelooft wel hoor, maar moet dat allemaal zo moeilijk als in de kerk ? Ze zingt altijd wel mee, en luistert altijd wel naar de preek, maar veel ervan begrijpen doet ze niet.

Peter is een humoristische jongen, iets waardoor ze gelijk als een blok voor hem viel. Hij heeft zoiets mysterieus om hem heen hangen. Peter zegt dat dat de Heere is, maar heeft de Heere wel zoveel humor en mystiek als Peter ? Het zou voor haar makkelijker zijn om te geloven als Peter de Heere zou zijn. Ze is helemaal vol van Peter, en soms denkt ze zelfs dat hij God is. Natuurlijk is hij dat niet, maar toch. Peter zegt dat hij in de geest gedoopt is, en dat het daardoor komt dat ze zo denkt, maar ze snapt niet veel van het in de geest gedoopt te zijn. Ze vindt dat allemaal een beetje eng. De dominee doet wel eens een oproep of een ieder die in de geest gedoopt wil worden naar voren wil komen, maar dat heeft ze nog nooit gedaan. Dat vindt ze veel te eng. Peter dwingt haar verder niet, hoor, maar toch vindt hij dat een beetje jammer. Verder kunnen ze goed met elkaar overweg. Op een dag zit er een vreemde man in de kerk. Niemand schijnt hem te kennen. Na afloop loopt hij direkt op Peter af : 'Hey, ga je mee naar het bos, er is daar iets vreemds.'

Peter vraagt hem wat er daar dan aan de hand is. 'Ja, allemaal lichten,' zegt de man, 'en spiegels, heel veel spiegels.'

'Nou, ik voel daar niet veel voor als ik eerlijk mag zijn,' zegt Peter. De man kijkt heel vreemd uit zijn ogen, alsof hij een klap heeft gehad, of zelfs teveel heeft gedronken, en Peter vertrouwt het niet zo. De volgende kerkdienst is de man weer aanwezig. Hij draagt gescheurde klederen ditmaal, en het lijkt zelfs alsof er as op z'n hoofd ligt. Peter moet direkt denken aan wat er in de Bijbel staat over rouw. Peter besluit na de dienst op hem af te gaan en vraagt of er iets met hem gebeurt is. Maar de man zegt niets, en loopt weg. Als hij bijna bij de deur is roept hij : 'Ik vroeg je toch om met mij mee te gaan, maar je wilde niet luisteren !' Toen rende de man weg.

De dienst daarop zit de man weer in de kerk, keurig in het pak, stropdas, met een vrouw in bruidskleding. 'Wel heb ik ooit,' zegt de dominee op de preekstoel. 'Hier wist ik niets vanaf, broeders en zusters, dat er vandaag een bruiloft was.'

'Ja, we zijn net getrouwd,' zei de man. De bruid knikt. 'Nou, hartelijk gefeliciteerd,' zegt de dominee, en zegent hen vervolgens om dan met zijn preek te beginnen. Maar midden in de preek onderbreekt de man hem. De man heeft een ruige baard, en zijn lip bloedt een beetje, alsof hij erop gebeten heeft. Zijn bruid probeert hem in toom te houden, maar de man is al opgestaan, en begint luid te schreeuwen : 'Wie heeft jou verteld dat je zulke onzin mag prediken : 'In de hemel wordt niet getrouwd, maar met de Heere trouwen we allemaal. Wat is dit voor onzin ? Trouwens ...' En dan beginnen overal om de man heen mensen flauw te vallen. De man heeft zo'n harde schelle stem. De dominee probeert de man te kalmeren, maar de man schiet steeds meer uit zijn slof. 'Zeg, zeg,' probeert de dominee, 'het is je trouwdag, en dat is niet zo'n goed begin.' Maar de man begint langzaamaan de dominee de huid vol te schelden. Sommige mensen verlaten misselijk het gebouw, want de man spuugt ook in het rond. Dan staat Peter op, en zegt tegen de man : 'Het spijt me dat ik niet met je meewilde naar het bos. Ik begrijp dat je daar iets heel indringends heb gezien. Zal ik met je meegaan ?' Ineens kalmeert de man, en gaat zitten. Peter knipoogt naar de dominee, en de dominee stapt met een bezweet en vermoeid gezicht van de preekstoel af.

In het bos aangekomen laat de man Peter een heuvel zien. Er staat een enorme spiegel op de heuvel. 'God is teruggekomen, Peter,' zegt de man, 'Hij heeft zijn schaapjes niet in de steek gelaten. Hij is door deze spiegel heengekomen.'

'Wat is het voor spiegel ?' vraagt Peter. 'Dat zul je wel zien,' zegt de man, 'kom mee.' En dan grijpt hij Peter bij z'n arm en samen lopen ze door de spiegel ergens naar binnen. Het oppervlak van de spiegel was waterig, en ze konden makkelijk naar binnen.

'Er is een oude indiaanse wet die zegt dat je de vijand alleen overwint door de vijand op jouw eigen manier te worden,' zei de man. De man zag er ineens veel ouder uit, en ook Peter. Peter staarde naar zijn kleding, die niet meer rood was, maar bruin. Ook de kleding van de man had een andere kleur, en de man leek een beetje op een piraat. Peter leek nu een beetje op een cowboy. Het was erg vreemd. Peter was erg verbaasd. Toen zei de man : 'In de bijbel staat dat Christus gelijk werd aan de zonde. Ik zal je vertellen wat er gebeurde. Op een zeker moment werd Christus gelijk aan het lijden, door het kruis, en toen ging hij ook door deze spiegel heen, en werd hierdoor gelijk aan zijn vijand, maar dan op een hele andere manier, als in een paradox. Zo werd Christus uiteindelijk satan, en zelfs Judas. Zo overwon Hij hen.'

Peter keek de man een beetje verbaasd aan. 'Dus dat is ook een hele oude indiaanse wet ?' vroeg Peter. De man knikte. 'Wat een vreemde spiegel is dit ?' zei Peter. Toen draaide de man zich om, en wilde weglopen, maar Peter vroeg : 'Hoe kom ik hier weer uit ?'

Maar de man rende weg, en riep : 'Je kunt hier niet meer uitkomen. Je zult ermee moeten leren leven.'

Ineens was de man helemaal uit het zicht verdwenen. Peter wist niet hoe hij het had. Hij was hier gelijkgeworden aan alles wat hij altijd verafschuwde, alles waar hij moeite mee had, en zelfs de dingen waar hij bang voor was. Hij was hier zijn eigen vijand, maar dan op een hele andere manier. Peter probeerde de spiegel weer te vinden, maar waar hij ook zocht, er was niets meer. Ook de heuvel kon hij niet meer vinden, maar hij stond hier wel in een bos. Zou er hier in de buurt ook een kerk zijn ? En wie zouden daar allemaal zitten ? Peter wilde er niet lang over nadenken. Hij wilde terug. Opeens kreeg Peter hele erge steken in zijn tepel, en ook in zijn voet. Het leek wel alsof hij bloedde. Zo hard als hij kon rende hij het bos uit, en daar zag hij de man weer lopen. 'Hey,' riep Peter, 'je moet me hieruit halen, ik krijg overal steken in mijn lichaam, en ik heb het gevoel alsof ik bloed.' Maar de man antwoordde niet. Na lang aandringen deed de man eindelijk zijn mond open : 'Echt, Peter, het is beter voor je. Je moet hier blijven.'

'Ja maar ik moet naar huis,' zei Peter. 'Ik voel me niet goed. Haal me hier alsjeblieft uit.' Na een tijdje begon de man medelijden met hem te krijgen, en zei : 'zoals je wil.' Ineens werd Peter wakker in de kerk, terwijl alles draaide voor zijn ogen. Had hij alles maar gedroomd ? Naast hem zat iemand die heel erg op de man van de spiegel leek. De dominee was flink de boel aan het tiraniseren op de preekstoel. Met donderend geweld bracht hij de woorden van God tot de mensen in de kerk. Het was alsof de dominee daar als Noach op z'n ark stond, om de mensen te waarschuwen voor de regen. Peter had een onbehaaglijk gevoel.

Die nacht had Peter een vreemde droom. Hij en Esther zaten in een bootje, en plotseling viel het bootje om, en een soort krokodil-achtige slang greep Esther en trok haar de diepte in. Peter probeerde haar nog te zoeken, maar zonder resultaat. Toen zwom hij naar de kant en werd wakker. Peter wilde een gesprek met de dominee over hetgeen was gebeurd, en ook over de vreemde droom erna. Maar aan de andere kant was het alsof Peter bang was geworden voor de dominee. Hij besloot er eerst met Esther over te praten. Esther zei dat het beter voor hem was, dus Peter ging op een dag met de dominee naar huis. De dominee woonde op een afgelegen plek in het bos. De dominee schonk wat koffie in voor Peter, en Peter vertelde zijn verhaal.

'Peter, ik kan me hier echt niets bij voorstellen, maar het is wel vreemd, want heel lang geleden, toen ik net in deze kerk was aangesteld, kwam er eens een man in de kerk die er hele vreemde leerstellingen op na hield. De man had het over de paradox, maar wat hij daarmee bedoelde begreep ik niet helemaal,' zei de dominee. 'De man werd door lotingen ouderling, maar op een dag kwamen we erachter dat hij er meerdere vrouwen op nahield. Hij heeft toen nog enkelen van ons met een pistool bedreigd, maar is toen de kerk uitgegaan.'

'Ja, maar wat moet ik nu dan met zulke vreemde dromen ?' vroeg Peter aan de dominee.

'Ach,' zei de dominee, 'iedereen droomt weleens vreemd. Ik zou er niet teveel aandacht aan geven als ik jou was.'

Na het gesprek besluit Peter naar de plaats te gaan in het bos waar in zijn droom die spiegel stond, maar hij kon de heuvel niet vinden, en al helemaal de spiegel niet. 'Dromen zijn bedrog,' had de dominee gezegd. En dat bleek maar al te waar. Na zijn wandeltocht en zoektocht door het bos gaat hij naar Esther. Even later zitten ze beiden op haar kamer. Esther draait wat rustige muziek, en Peter bladert door een paar magazines van haar. Het zijn echte vrouwenbladen, waar ze zo van houdt. Peter vindt het niet echt wat. Het staat vol met roddel, maar Esther zegt dat het gewoon verhalen zijn. Verder zegt Peter er niet veel van. Daar is hij veel te positief voor ingesteld. Weer heeft Esther het over trouwen, iets wat ze vaak doet.

Op een zondag zitten ze in de kerk, terwijl er een andere dominee preekt. De dominee komt uit het buitenland, en heeft het veel over de paus. De dominee heeft een beetje een vreemd accent, maar spreekt wel gewoon Nederlands. Hij vertelt dat Christus Petrus had aangesteld als de Rots waarop de gemeente gebouwd zou worden, en dat de paus de hedendaagse Petrus is, als de plaatsvervanger van Christus, en opvolger van Petrus. Het komt allemaal een beetje katholiek over. De dominee vertelt ook dat hij wonderen kan doen. De dominee heeft een duif in een kooitje meegenomen, en vertelt dan over de heilige geest.

De week daarop preekt dezelfde dominee weer, en weer gaat het over de paus. Peter heeft het niet zo op met de paus, maar laat de man maar zemelen. Ditkeer laat de dominee de duif los, die direkt door de kerk vliegt en daarna weer terugkomt. Peter vindt het maar vreemd, maar de dominee gebruikt het om uit te leggen over de heilige geest. Hij spreekt over de heilige geest alsof het een postduif is. Dan zegt hij dat de Bijbel zegt dat de geesten der profeten aan de profeten onderworpen zijn, en dat de profeten van de gemeente zijn, en daarmee onderworpen aan Petrus, en dus aan de paus. De dominee beschildert de paus als een soort poppenbaas die de marionetten laat dansen. De dominee heeft ook wat marionetten meegenomen om dat uit te beelden. De dominee beschildert Petrus en dus de paus als de Nieuw-Testamentische Noach, die een ark heeft gebouwd, de kerk, de rots, om de gemeente te behoeden tegen de regen. En dan gaat de dominee verder met te beschrijven welke afschuwelijke dingen de pauzen van het verleden op hun geweten hebben, en laat de gemeente een boekje zien ongeveer zo groot als de bijbel, met roodbruin leer en vergulde bladzijden. De dominee zegt dat dit het Pauselijk Testament is, het derde testament, en dat dit tot de verborgen bijbel van de paus behoort, de zogenaamde machtsbijbel. Iedereen in de zaal is diep geschokt. Dan vertelt de dominee dat het Oude Testament een boek is van offering, van moord en doodslag, en dat het Nieuwe Testament kwam om dit allemaal te bedekken met de mantel der liefde. Maar het Pauselijk Testament was het boek der martelingen, om de oude wonden allemaal weer open te halen. Overal in de kerk begonnen mensen misselijk te worden, en sommigen vielen flauw, terwijl anderen opstonden om kokhalzend de zaal te verlaten. Niemand wist wat er precies gebeurt was, of waardoor het kwam, maar zo liepen de dingen nu eenmaal. Het leek alsof een enorme en onbeschrijfelijke stank het kerkgebouw was binnengekomen, als de onverdragelijke stank van rottend vlees.

Maar de dominee was nog niet klaar. Er was ook nog een vierde testament wat voor de kerk verborgen werd gehouden, een testament met een verborgen paus. Dit was het Pinkster Testament, een boek dat angstvallig door charismatici werd schuilgehouden, en wat tot hun verborgen machtsbijbel behoorde. Ze claimden hierdoor zelfs de paus als marionet te gebruiken.

Peter stond op en riep : 'Hoe weet u dit allemaal, en hoe komt u aan die geschriften ?'

De dominee begon te grijnzen, en zei : 'Ja, ik heb zo mijn connecties.'

Toen werd Peter wakker. Het bleek allemaal een droom te zijn. Weer ging Peter ermee naar de dominee. 'Vier Testamenten ?' vroeg de dominee. 'Je dromen gaan wel erg ver, Peter. Maar moet je eens luisteren : Het is wel zo dat de pauzen opkwamen als de grote poppenbazen voor heel veel

bloedvergiet, en de pinksterbeweging kwam toen opzetten om de wonden weer een beetje te verzachten. Ik weet niet of je wel eens van het woord 'pinksterpaus' hebt gehoord ?'

Peter schudde zijn hoofd. Een pinksterpaus was iemand met veel macht in de pinksterbeweging, die veel aan het rollen kon krijgen, en daarom soms zo werd genoemd. 'Zulke indrukwekkende dromen krijg ik niet, Peter,' zei de dominee tenslotte, 'maar als ik jou was zou ik me maar niet druk maken. Het is de manier van je onderbewustzijn om met de geschiedenis om te gaan, en het enigszins te verwerken.'

Peter weet nog niet zoveel van de pinksterbeweging af, en besluit een onderzoek te gaan doen. Hiervoor gaat hij naar de bibliotheek, en al snel vindt hij een geschiedenisboek over de pinksterbeweging. Hierin worden de grote namen vermeld die machtige wonderen konden doen, wonderen en tekenen. Zij hadden zoveel macht over mensen dat wanneer die mensen bij hen in de buurt kwamen die mensen soms gewoon omvielen. Zouden zij de verborgen pauzen zijn, de pinksterpauzen ?

Maar in andere boeken leest Peter dat de pinksterbeweging een secte is, dat zij die daar bijhoren bezeten zijn door de duivel. Ook leest hij in sommige boeken dat machtige leiders in de pinksterbeweging soms een verbond hebben gesloten met satan. Ineens moest Peter weer terugdenken aan die droom over de spiegel, de spiegel van paradox. Zouden zulke leiders door die spiegel heengegaan zijn ? Dan zijn ze aan hun vijanden gelijkvormig geworden om die vijanden te overwinnen. Is dat dan goed of slecht ? In die droom zei die man dat het een oude indiaanse wet was, en dat zelfs Christus aan hen gelijkvormig was geworden. Maar dat ging dan op een hele andere manier.

Die nacht kreeg Peter weer een droom. Hierin waren de pinksterpauzen de bewakers van de spiegel van paradox, en plotseling veranderden ze in stierenvechters die een vreemde lap voor zich hadden, die in allerlei kleuren veranderde. Hierdoor betoverden ze de kerk. Om de stieren heen stonden cowboys die op de stieren sprongen. Alle stieren renden op een groot scherm af, en sprongen er doorheen. Achter dat scherm was een kermisplaats, waar een kraampje stond met een bordje : trekken, uitdoven, boren, vullen. Naast de toonbank lagen vier kleine boekjes als testamentjes. Achter de toonbank kwam een vreemde clown met zijn hoofd naar boven, en deelde zacht snoep uit, als spekjes. Boven de toonbank hingen grote clownsmaskers.

Een andere clown kwam van achter naar binnen lopen in het kraampje, en droeg een groot leren boek in handen genaamd HINN-BIJBEL. Peter Hinn was een kerkleider van een paar eeuwen geleden, die een rijk had gebouwd waarin hij een spiegel van vuur verborgen hield. Die spiegel van vuur was naar zeggen door God aan hem geschonken, en een ieder die hem trouw volgde moest op een bepaald moment door die spiegel van vuur heengaan om zo tot de hemel te komen. Dit stond allemaal in de Hinn-Bijbel beschreven.

Peter schrikt wakker. In de loop van de ochtend zoekt hij direkt in de bibliotheek uit of die Peter Hinn van zijn droom echt heeft bestaan, en ja hoor. In één van de boeken staat dat hij nog steeds volgelingen heeft, de zogenoemde Hinnianen. Met een beetje zoeken hier en daar weet Peter een adres te bemachtigen, en komt met zo'n volgeling in kontakt. Op een avond komt Peter bij de Hinniaan op bezoek. De Hinniaan vertelt Peter veel over de beweging, en Peter vraagt of de spiegel van vuur nog steeds bestaat. De Hinniaan vertelt dat die spiegel nooit is weggegaan, en nog steeds verborgen wordt gehouden, maar dan wel helemaal in Mexico, ergens in een grot. Peter vraagt of er nog steeds volgelingen door die spiegel heengaan, en of ze dan echt in de hemel terechtkomen. De Hinniaan vertelt dat dat nog steeds gebeurt. Nu begint Peter wel heel erg nieuwsgierig te worden, en zou zelfs wel daar naartoe willen. De Hinniaan vertelt dat er veelal in het geheim bedevaarten naar de plaats van de spiegel van vuur worden gehouden. Alhoewel Peter erg enthousiast is wil hij het eerst met de dominee bespreken. Maar de Hinniaan wenkt hem. Peter kijkt in de vlammen van het openhaard, staat op, en volgt de man. De man heette Aaswaldt Hinn, en was zelfs een afstammeling van Peter Hinn. 'Toen mijn overgrootvader stierf,' zei de man, 'wist hij dat God aan zijn nageslacht meerdere spiegels zou geven. Op een nacht schonk God mij de roze spiegel, en hiermee kan ik door

de geest opgenomen worden en in de grot van mijn overgrootvader verschijnen.' Hij wees naar een hoek van de kamer waar een klein gangetje was waardoor ze in een andere kamer terecht zouden komen. Het was een klein kamertje, en er stond een enorm roze scherm als een spiegel, maar er droop bloed van af. Peter schrok. De spiegel was gemaakt van een vreemde stof. 'Waarom bloedt de spiegel ?' vroeg Peter. Maar de man antwoordde niet. 'Ga er maar door,' zei hij, 'dan kom je vlakbij de spiegel van vuur in Mexico.' Voorzichtig en vol nieuwsgierigheid bewoog Peter zich naar het scherm. Het scherm stoomde een beetje. Voorzichtig stapte Peter er doorheen, als door een waterig vlies, en kwam in een ruimte terecht als een soort roze ingewanden. Peter liep door, en dacht bij zichzelf : 'Ik lijk wel gek. Wat is dit voor een kermis ?' Plotseling gleed hij uit, en alles leek ineens veel sneller te gaan. Hij gleed langs slijmere wanden door allerlei zachte roze buizen van een soort vlees. 'Mexico !' werd er geroepen.

Plotseling schrok Peter wakker. Weer gedroomd. Maar wat was dat ? Er was een scherm van vuur in zijn kamer dat steeds dichterbij kwam. Instinctief stond Peter op, en liep er doorheen. Alles was heel groot ineens. Peter zag engelen in de lucht in allerlei kleuren. Peter was omringd met kleurig roze vuur, alsof de twee schermen één waren geworden. Waar was hij ? Het was alsof hij hoog in de lucht was, of lag hij nog steeds te dromen op zijn bed ? Het kon hem eigenlijk niet meer zoveel schelen. Dit was fantastisch. Alles was zo groot. 'Peter, Peter,' riep iemand. 'Je bent door je dromen in de hemel gekomen, door de spiegel van vuur. Is het niet fantastisch ?' Een jongen kwam dichterbij. Het was Peter Hinn. Peter Hinn pakte Peter bij de hand. 'Hallo !' riep de jongen. Hij was zo blij hem te zien. Samen renden ze op een soort kleurige weide. Alles leek gewoon op de aarde, maar dan anders. Alles was zo anders hier, en zo groot.

Een grote vrouw kwam op hen af. Het was de moeder van Peter Hinn. Ze leek wel een beetje op een fee. 'Door de spiegel van vuur kom je vrij van al die pauzen en pinksterpauzen,' zei ze met een glimlach.

'Ik ben zo blij dat je haar eens kunt zien,' zei Peter Hinn. Peter glimlachte. Beneden in de velden liepen een heleboel Hinnianen. Ze leken wel een beetje op indianen. En ze hadden hier hun wigwams. 'Mijn moeder zegt dat we alleen nog een rode spiegel missen,' zei Peter Hinn. 'Waarom dat dan ?' vroeg Peter. Direkt begon er bij Peter een lichtje te branden. Hij had eens gedroomd over een spiegel op een heuvel in het bos. Misschien was dat wel de ontbrekende spiegel, en misschien kon deze spiegel er wel voor zorgen dat er een rode mix tevoorschijn zou komen, al wist Peter nog niet waar dat voor nodig was. Peter Hinn vertelde dat ze 's nachts nog vaak lastiggevallen werden door vreemde witte demonen, de witte wieven. Zij zorgden ervoor dat de spiegel nog zo roze bleef. Peter wist dat door rood en wit te mengen ontstond er roze. Als het witte teruggedreven zou worden, dan zou het allemaal roder worden. Het rood was dus al wel aanwezig. Peter vertelde over de spiegel op de heuvel in het bos. Peter Hinn wilde daar wel naartoe. Maar dat kon alleen in de dromenwereld, want in het echt bestond het niet.

Voor Peter Hinn was het een koud kunstje daar te komen, met aanwijzingen van Peter, en samen droegen ze de spiegel naar het veld van de Hinnianen. Alles begon al roder te worden, en plotseling waren er allemaal rode vlammen om hen heen. Een enorme ladder van vuur verscheen, rood vuur. Peter Hinn begon naar boven te klimmen, en ook Peter en de Hinnianen volgden hem. De tredes van de ladder waren in vier gedeeltes van zeven tredes verdeeld : de zeven jaren die Jakob werkte voor Lea, de zeven jaren die Jakob werkte voor Rachel, de zeven overvloedsjaren en de zeven hongerjaren. Helemaal bovenaan de ladder was er een kermiskraampje waar weer een bordje stond met daarop : trekken, uitdoven, boren, vullen. De clown achter de toonbank vloekte een beetje, en buiten regende en bliksemde het een beetje. Naarmate ze steeds dichter bij het clowntje kwamen begon het clowntje steeds meer te vloeken, en rende telkens naar buiten. Peter kwam erachter dat de tredes van de rode trap de tredes waren van een pauselijke ark, en ook als hij naar beneden keek leek de trap steeds meer op de rode lap van een stierenvechter. Toen ze boven waren was het clowntje helemaal in rep en roer, en vloekte en tierde dat het een lievelust was. Het clowntje werd helemaal doldwaas en riep : 'Even de prullemand legen.' Peter Hinn glimlachte een beetje. 'Deurtje openmaken,' riep het clowntje telkens. Onder de toonbank ging vanaf de buitenkant een deurtje

open, waardoor Peter en Peter Hinn naar binnen konden. Ook een paar Hinnianen gingen mee naar binnen. Ze kwamen in een zaaltje waar allemaal spiegels stonden, maar het waren lachspiegels. Alle spiegels waren rood, en in de verte was een trap met zeven ballen. De ballen glinsterden in allerlei kleuren, en langzaam en voorzichtig liepen ze op de ballen af. Een haasje sprong voor hen uit, nam zijn hoedje af, en zei : 'Welkom bij de laatste treden van de Jakobsladder. Dit zijn de zeven scheppingsdagen van God.' Maar Peter begon weg te rennen. 'Wat is dit voor dom gedoe ?' riep hij. 'Laat me toch gewoon naar de kerk gaan.' En hij verdwaalde in een doolhof van rode spiegels, totdat hij riep : 'Help mij ! Okay, laat me de laatste zeven tredes van de Jakobsladder zien.' De zeven scheppingsdagen, de kleurige bollen, begonnen tot leven te komen. Het waren slagers met kleurige messen. 'Het zijn zeven exorcisten, Peter,' zei het haasje. 'Zij moeten de kerk leren demonen te slachten, en geen dieren en elkaar.'

Peter werd met een glimlach wakker, maar de zeven bollen waren nu in zijn kamer. Ze gaven erg veel licht. Ze groeiden uit tot een Adam en een Eva. Beiden waren ze opgebouwd uit vijf keer zeven delen. Op zijn kastdeur hadden ze geschreven : trekken, uitdoven, boren, vullen, duwen, en het leek alsof er een windvlaag in Peters kamer kwam, en Peter zakte in een diepe rust. 'Heb je weleens gehoord van Merel Browne ?' vroeg Adam aan Peter. 'Ja,' zei Peter, 'daar heb ik over gelezen in de bibliotheek. Zij had speciale gaven. Zij kon mensen genezen, en zelfs mensen opwekken uit de dood. Maar bovenal kon zij mensen aan het lachen krijgen op een wonderbaarlijke manier.'

'Lachen ?' vroeg Adam.

'Ja, zoiets als de Heilige Lach,' zei Peter. Toen haalde Adam een boekje tevoorschijn en gaf het aan Peter. 'Bedoel je dit soms ?' zei Adam. Het was een boekje genaamd Heilige Lach Testament. Peter opende het boekje en zag zichzelf als in een spiegel. Snel gooide hij het boekje van zich af, terwijl een vreemd soort vuur over zijn nek naar boven klom. Toen begon Peter hysterisch te lachen. Hij kon niet meer stoppen. Toen liet Adam hem ook een ander boekje zien, genaamd Profetisch Testament. 'Waar zou je voor kiezen ?' vroeg Adam. Peter was direkt stil, en wees op het Profetisch Testament. 'Ik zou hiervoor kiezen, omdat ik wel meer diepgang in mijn leven wil hebben. 'Heb je weleens van Arend Wimber gehoord ?' vroeg Adam hem.

'Ja,' zei Peter, 'dat was ook een kerkleider van vroeger met een sterke en diepe profetische gave. Bij hem kwam het lachen ook wel voor, maar veel meer het profetische. Hij was legendarisch, omdat hij mensen kon laten vliegen als vogels.'

'Vliegen als vogels ?' vroeg Adam.

Peter knikte. Dat had hij ergens in de bibliotheek in een boek gelezen. 'Maar als hij dat kan, dan heb je de Jakobsladder niet meer nodig,' zei Adam. Peter knikte weer. 'Waar kan ik hem ontmoeten ?' vroeg Peter.

'Ach, die man is van eeuwen geleden,' zei Adam. 'Dan moet je in je dromenwereld zijn. Heel diep in je dromenwereld, daar waar ..... laat maar.'

'Nee, zeg,' zei Peter, 'je moet het me vertellen.'

'Okay,' zei Adam, 'daar waar melk in bloed verandert, daar moet je wezen.'

'Waarom dat nou ?' vroeg Peter, 'waarom moet melk nou weer in bloed veranderen ?'

'Omdat ..... je geen baby meer bent. Exorcisten leven niet meer van melk, maar van bloed,' zei Adam. 'Dat betekent dat je nu moet gaan vechten om geestelijk te kunnen leven, om in je dromenwereld in leven te blijven.'

'Vechten ?' vroeg Peter, 'maar tegen wie ?'

'Tegen demonen,' zei Adam. 'Je hebt toch de zeven scheppingsdagen beklommen ? Dat zijn zeven exorcisten, zeven slagersmessen.'

'Ja, maar ik ga geen slager worden,' zei Peter.

'Dan kun je je dromenwereld wel vergeten,' zei Adam. 'Het is hier slachten of geslacht worden.'

'Ik lijd liever met Christus,' zei Peter vroom.

'Ja, maar Christus was ook een exorcist, juist door het kruis. Je zult balans moeten vinden, Peter,' zei Adam. 'Dus, luister, ga daar naartoe waar melk in bloed verandert. Daar zul je ergens Arend Wimber vinden, die je kan leren vliegen.'

Zo gezegd, zo gedaan. Na een lange tocht en na veel aanwijzingen van Adam vindt Peter Arend Wimber op een duistere plaats. Het is hier allemaal erg groot. De velden zijn als wijngaarden en ravijnen, en Arend Wimber blijkt een reusachtig grote vogel te zijn met prachtige roodverige vleugels. Adam draagt Peter aan hem over en vertrekt. 'Klim maar op mijn rug,' zegt Arend Wimber. Beneden zijn er riviertjes van bloed. De lucht is bloedrood, en zelfs de wolken, in verschillende gloed. In de verte zien ze zeeen van bloed, en zelfs de zon is van bloed. 'Dit ken ik !' roept Peter. 'Dat staat ook ergens in de Bijbel.'

'Houd je nu maar goed vast,' zegt Arend Wimber, 'we gaan vertrekken.'

'Waar gaan we naartoe ?' vraagt Peter. Maar dan vraagt Arend Wimber : 'trekken, uitdoven, boren, vullen of duwen ?'

'Duwen !' roept Peter. En met één duw van zijn vleugels schiet Peter in de lucht en heeft de prachtigste roodverige vleugels. Nu vliegt Peter naast Arend Wimber. Arend Wimber glimlacht. 'Goedzo, jongen,' zegt hij. In de verte komen nog meer wezens met roodverige vleugels op hen af. Arend Wimber vertelde dat de Jakobsladder een groot kruis was, maar nu waren het eindelijk vleugels geworden. Ze zijn nu op weg naar een stad genaamd Branham. Deze stad wordt ook wel de stad van paradox genoemd. In deze stad woont een boer genaamd Bob Cain. 'Ken je die ?' vraagt Arend Wimber aan Peter. 'Ja natuurlijk ken ik die,' zegt Peter. 'Hij was een legendarisch kerkleider die mensen in dieren kon veranderen, hoofdzakelijk vissen.' Arend Wimber knikt. In de verte zien ze een schitterende glimmende driehoek waar betoverend mooi licht uit voortkomt. Beneden hen zijn nog steeds de zeeen van bloed. Als ze in de stad Branham zijn, dan moeten ze op zoek gaan naar Bob Cain. Als Peter dan bij hem kieuwen heeft gekregen, dan kunnen ze de zeeen in. 'Waar is dat nou weer goed voor ?' vraagt Peter.

'Peter, je moet gewassen worden door het bloed,' zegt Arend Wimber. 'Komt je dat ook niet bekend voor ?'

'Ja,' zegt Peter, 'maar ....'

Als ze in Branham zijn duurt het niet lang of ze hebben Bob Cain gevonden. Bob Cain legt bij Peter de handen op, en Peter begint al kieuwen te krijgen. Dan rennen ze met z'n allen de zee in. De zee is koud, maar verderop is het wat warmer. Peter moet veel van het bloed drinken, en voelt zich als een vampier. Maar van binnen weet hij dat dat niet zo is. Diep in de zeeen van bloed vinden ze een schip wat gezonken is : de Kuhlman. Als ze het schip binnenzwemmen zien ze daar allerlei ridderpantsers liggen, en langzaam begint het schip op te stijgen. Ook de ballen van de scheppingsdagen zijn aanwezig. Ook zien ze daar skeletten liggen die tot leven komen. Wat zou er toch aan de hand zijn ? De Kuhlman komt weer tot leven. Langzaamaan begint het schip tot de oppervlakte van de zee te komen. Het lijkt wel op een piratenschip, een spookschip. Zijn ze hier wel op de goede plaats ? Snel komen de ballen op Peter af. Ze vormen zijn wapenrusting, en al snel moet hij leren vechten. Tegen piraten, spoken, en ander gespuis. Maar Arend Wimber en Bob Cain met wat andere wezens zijn dichtbij hem. 'Dit schip is van ons, maatje,' roept Bob Cain. Hij heeft het aan de stok met een piratenkapitein. Maar na een tijdje keert de rust terug op het schip. Bob Cain neemt het roer in handen, en ze varen op volle kracht naar een eiland.

Op dit eiland zou ene Dick Conner wonen, een oude vriend van Bob Cain. Peter kon het zich wel herinneren. In een boek uit de bibliotheek las hij eens dat Dick Conner in dezelfde tijd als Bob Cain leefde, ergens in de middeleeuwen. Ze werkten samen en deden grote wonderen en krachten. Van Dick Conner zeiden ze dat er een engel op z'n schouders zat die hem alles influisterde. Hij kon je

alles vertellen, van je naam, adres en woonplaats tot je geheime zonden. Toen ze op het eiland aankwamen zagen ze Dick Conner daar als een piraat zitten met een papegaai op zijn schouders. Dick Conner grijnsde breed. Hij was blij dat zijn vrienden gekomen waren. 'Zo, ik zie dat de Kuhlman weer op en top is,' zei Dick Conner. 'Wat hebben we vroeger daar een hoop lol op beleefd, hè ?' Dick Conner was een echte demonenslager. Hij had demonen in alle soorten en maten. Maar het vlees was erg duur. Bob Cain en Arend Wimber klaagden er veel over. Zij zeiden dat het vlees des heeren niet verkocht mocht worden. Iets goedkoper kon in ieder geval wel. Maar Dick Conner was niet over te halen. Hij leefde in rijkdom hier, en zo moest het blijven. Hij had een sprekend pistool genaamd Mijnheer McPherson, waarmee hij de demonen bont en blauw schoot. Ook had hij twee sprekende kippen genaamd Dick Finney en Antoine Wesley, die altijd op de demonen afvlogen om ze mores te leren en te arresteren. Ja, Dick Conner had een vreemde boerderij waar dingen gebeurden die het daglicht niet konden verdragen. In de nacht gingen de twee sprekende kippen altijd op jacht. Sommigen zeiden dat ze dan in grote vogels veranderden als arenden. Peter keek zijn ogen uit op de boerderij. Er woonden hier ook cowboys die de meest vreemde kunstjes konden. Ze konden hun hoofden van hun lichamen afnemen, hun tongen uitspuwen, en hun armen laten afvallen. Meestal woonden ze gewoon in stallen. Dick Conner was een trotse man, en rookte erg veel. Hij genoot met volle teugen van zijn rijkdom en vrijheid. Maar al snel hadden Bob Cain en Arend Wimber genoeg van zijn arrogantie en fratsen. Op een nacht besloten ze de geluksmunt van Dick Conner te stelen, een munt die verantwoordelijk zou zijn voor al zijn rijkdommen, en al z'n praatjes. Maar hoe ze ook zochten, ze konden het muntje niet vinden. Dick Conner had het vast goed opgeborgen. Midden in de nacht liepen Bob Cain en Arend Wimber naar hun schip de Kuhlman. Diep in het schip was er een klein boekenkamertje waar ze op zoek gingen naar informatie over de geluksmunt. En ja hoor, snel hadden ze een goed boek erover te pakken. Het heette : De Geluksmunt van Dick Conner. Dit moesten ze hebben. Op de kaft stond ook een afbeelding van de munt. Op de munt stond het hoofd van een legendarische profeet genaamd Ed Wigglesworth. De profeet was zo legendarisch dat hij de keizer werd van een keizerrijk, en daarna de hele wereld veroverde. Hij woonde in een spookkasteel waar hij vaak achter de piano zat. Dan rolde zijn hoofd over zijn rug heen, over zijn armen en over zijn schouders. Hij kon vuurspuwen, en als hij wilde kon hij je door één oogopslag of beweging verstenen. Een gevaarlijk mannetje dus. Onder zijn kasteel hield hij de meest grote en gevaarlijke demonen gevangen, en liet hij ze daar als bomen groeien voor vlees. Dit vlees verkocht hij dan tegen belachelijk hoge prijzen aan de allerrijksten. Het zou ongeneeslijke ziektes in een wip kunnen genezen, en het zou zelfs doden kunnen opwekken.

Bob Cain en Arend Wimber besloten hem te gaan zoeken. In het boek stond beschreven hoe ze er moesten komen. Hij woonde op een spookeiland dieper op de zeeen van bloed. De Kuhlman werd al snel opgeschrikt door de grootst mogelijke en verschrikkelijkste vissen. Uitgeput bereikten Bob Cain en Arend Wimber het spookeiland, waarop een spookslot stond. Al snel stonden ze binnen, en gingen op het zachte geluid af. Iemand was aan het pingelen, maar al snel kwamen ze erachter dat het niet Ed Wigglesworth was, maar iemand anders. Iemand met een loszittend hoofd liep op hen af. Het hoofd draaide een beetje scheef heen en weer. 'Aangenaam,' zei de man, terwijl hij zijn hand op een vreemde manier naar hen uitstak. 'Is je vader er ook ?' vroeg Bob Cain.

De man ging weer achter de piano zitten en pingelde verder. 'Die is er nu niet. Wat moeten jullie van hem ?'

'Wij komen voor een gouden geluksmunt,' zei Bob Cain.

'Alleen degene die hem in een zwaardgevecht verslaat krijgt zo'n munt,' zei de man. 'Verlies je, dan kost je dat je kop en kom je onderin het kasteel te hangen.' Even is het stil, maar dan stemmen Bob Cain en Arend Wimber ermee in. De man leidt hen door een lange gang, en dan kunnen ze naar boven. In een afgelegen zaal zit Ed Wigglesworth achter zijn piano, met zijn rug naar hen toe. Dan staat hij op en draait zich om, terwijl hij een mes van de muur grijpt en net langs hen heengooit. Ed begint te brullen, grijpt zijn zwaard, wordt weer rustig, en gaat weer achter de piano zitten. Zijn hoofd rolt van zijn ene schouder over zijn andere, en dan over zijn rug en langs zijn armen. Dan

begint hij duisterder te spelen, en de kamer begint heter te worden. Als in een bliksem schiet hij weer omhoog om een mes van de muur te pakken, en weer gooit hij het net langs hen heen. Vanuit het niets vliegt er een speer dwars door Arend Wimber heen, en hij valt op de grond. Dan wordt Bob Cain erg woest, pakt een stoel en slaat daarmee Ed Wigglesworth bij zijn piano weg. Ed Wigglesworth begint te grommen als een woest beest. Dan pakt hij een brandende kandelaar, en drukt het in het gezicht van Bob Cain. Bob Cain gilt, grijpt het tapijt waarop Ed Wigglesworth staat en rukt het onder hem vandaan, terwijl zijn gezicht in de fik staat. Inmiddels beginnen meer dingen te branden. Dan staat Ed Wigglesworth langzaam op, grijpt Arend Wimber, en rent met hem naar het raam, waar hij hem doorheen gooit. Dan grijpt hij Bob Cain, en smijt hem een paar keer tegen het plafond, en daarna tegen de hanglamp. Dit keer smijt hij zo hard dat ook Bob Cain door het raam vliegt. Ed Wigglesworth brult, terwijl het kasteel brandt.

Dan schrikt Peter wakker. Maar Peter voelt zich erg onbehaaglijk, alsof hij nog steeds droomt. Naast hem zweeft Arend Wimber als een brandende vogel. 'Vlug,' zegt Arend Wimber fluisterend. 'Zal ik je het geheim vertellen van Ed Wigglesworth ? Hij heeft een derde tepel, op zijn buik. Daarom heeft hij zo'n grote macht.' Peter hoort voetstappen op de trap op de gang, hele langzame voetstappen, maar heel hard. Iemand is op weg naar zijn kamer. Peter verstijft van de schrik. Dan opent de deur zich heel langzaam. Waar is Arend Wimber nu ? Het is Ed Wigglesworth.

'Waarom zo angstig ?' vraagt Ed Wigglesworth. 'Ik ben speciaal voor jou gekomen. Ik ben jouw nachtwacht.'

'Wat heb je met Arend Wimber en Bob Cain gedaan ?' vraagt Peter. Overal wordt er ineens geklopt. 'Ik moet nu gaan, Peter,' zegt Ed Wigglesworth.

'Heb je echt een derde tepel op je buik ?' vraagt Peter. Ed Wigglesworth doet zijn trui omhoog. Hij heeft hele zwarte werkershanden. Daar ziet Peter de tepel, en is overtuigd. Dan vertrekt Ed Wigglesworth. 'Oh ja, voor ik het vergeet,' zegt Ed Wigglesworth nog even, 'hier heb je een zwaard, een echt zwaard.' Het zwaard verschijnt in vuur en vlam met veel licht voor Peter in zijn bed. Het zwaard is bedekt met bollen van boven naar beneden. Bollen van licht, in allerlei kleuren. Peter grijpt het zwaard en zijn handen beginnen te branden. Even later is Arend Wimber terug. Op de achterkant van het zwaard is een munt ingebeiteld met het hoofd van Ed Wigglesworth.

'Hij moet wel erg veel van je houden dat hij je dit zwaard heeft gegeven,' zei Arend Wimber. Peter knikt. 'Ga je mee ?' vraagt Arend Wimber. 'Klim op mijn rug.' Peter grijpt de vuurvogel vast, en de vuurvogel begint over hem heen te vloeien totdat Peter vleugels heeft, vol van rode vlammen. Het zwaard heeft zich vastgehecht aan Peters rug. Peter merkt dat hij nu zelfs vuur kan spuwen. Waar gaan ze naartoe ? Beneden ziet Peter het schip de Kuhlman en de zeeen van bloed, en ook het eilandje van Dick Conner, en in de verte het spookeiland en aan de andere kant het stadje Branham.

Na een tijdje vond Peter het allemaal wel weer heel bizar worden, en vroeg aan de vuurvogel waarom hij niet gewoon in de kerk mocht zitten. 'Daarvoor zullen we naar de rechtsgeleerde Meester E.W. Dowie moeten gaan,' zei de vuurvogel. 'Die handelt in dat soort zaken.'

Ze vlogen naar een zwart kasteel ergens op een afgelegen eiland, en achter het kasteel was een winkelstraat, de W.G. Lake Straat, waar alle onzin vandaan bleek te stromen. De vuurvogel greep Peter vast en trok hem mee in een kantoortje. Dit was het kantoor van de beroemde en beruchte Meester E.W. Dowie. Eduard Dowie zat nog in zijn pyama. Zijn vrouw had hem net een bakje koffie ingeschonken. 'Nog niet drinken, hè, Eduard,' zei zijn vrouw, 'het is nog heet.'

'Ach wijf, loop niet zo te zaniken,' zei Eduard. 'Niemand heeft er iets aan.' Toen nam hij een slok, brandde zich en vloekte en tierde dat het een lievelust was. Binnen in een andere ruimte hoorden ze wat vrouwen giechelen. De vuurvogel legde het verhaal uit, maar Eduard Dowie wilde er niets van weten. 'Daar heb ik vandaag geen tijd voor, voor die onzin. Kom morgen maar terug.' Maar na lang aandringen wilde hij de jongen wel even te woord staan. Ook Peter vertelde bijna stotterend zijn verhaal.

'Dus, jij wil weer terug naar de kerk ?' vroeg Eduard Dowie. 'Om weer naar dat gezanik van die dominees te luisteren ? Luister goed naar me, jongen. Ik kan je wel helpen, maar als je hier eenmaal weg bent, dan kun je hier nooit meer terugkomen. Besef je dat goed ?' Peter knikte voorzichtig.

'Waar heb je de munt van Ed Wigglesworth ?' vroeg Eduard. De vuurvogel wees naar de rug van Peter waar het zwaard zat. Op de achterkant zat de munt ingebeiteld. 'Voor de munt wil ik het doen,' zei Eduard. Hij probeerde de munt van het zwaard te krijgen, maar het lukte niet, omdat het ingebeiteld was. Eduard wees naar de deur waar het gegiechel vandaan kwam. 'Daar staat ergens een spiegel. Als je daar doorheen stapt is het hele verhaal hier afgelopen.'

Zonder om te kijken liep Peter naar de andere ruimte. Er zaten een paar vrouwen op stoelen naast een tafel. 'Waar staat de spiegel ?' vroeg Peter. Maar niemand zei wat. Toen begon Peter zelf te zoeken en vond uiteindelijk de spiegel aan de onderkant van de tafel. Hij kroop onder de tafel, stond op, sprong, en verdween door de spiegel.

Peter werd wakker in de kerk. De dominee sprak over een man genaamd Coe Allen. Peter kende hem wel want het was een profeet en evangelist die mensen dronken kon krijgen zonder drank. Zelf bleek de beste man wel veel te drinken, en kwam achter de tralies terecht voor het doodrijden van een andere evangelist genaamd Nicolas Branham. Maar zonder al teveel problemen kwam Coe Allen uit de gevangenis, omdat zijn broer Pirke Allen de verongelukte evangelist uit de doden opwekte. Na een tijdje zag Peter de dominee een beetje waggelen. Overal in de zaal begonnen schilderij-lijstjes te breken, en de gezichten erop begonnen te bewegen, en ogen te knipperen. Tijd voor een nieuwe afspraak met Meester Eduard Dowie, maar die was nu natuurlijk nooit meer te vinden.

Als een zuipschuit stond Peter op en liep de kerkzaal uit. Hij moest bij het huis van zijn vriendin zien te komen. Hij voelde zich als een varken zo beroerd. Maar toen hij bij het huis van zijn vriendin aankwam was het huis leeg en stond er een bordje 'verkocht' voor de ruiten. Strompelend ging Peter richting het kermisterrein dicht in de buurt. Daar was ergens een klein kraampje met een clowntje. 'Trekken, uitdoven, boren, vullen of duwen ?' vroeg het clowntje. 'Doortrekken,' zei Peter bijna grommend en kokhalzend. Het clowntje trok aan een touwtje, en ze hoorden een wc doorspoelen. 'Zo goed ?' vroeg het clowntje. Aan het touwtje kwam een beeldje naar boven. Het was een kabouterbeeldje en er was een naam ingebeiteld : John Paul Hagin. Onder het kraampje begon een motor te starten. Een fiets kwam eronder tevoorschijn waarop het kraampje rustte. Snel sprong het clowntje op het fietsje en reed weg. Peter was zo dronken dat hij niet wist wat hij met het beeldje moest doen. Plotseling kreeg hij een idee. Hij waggelde met het beeldje naar de tuin van zijn vriendin, en zette daar de kabouter neer. John Paul Hagin kende hij wel. Dat was eerst een voetballer, en daarna een profeet, maar hoe hij zijn naam daar op een kermisbeeldje terecht was gekomen wist Peter niet. Ach, er heetten misschien wel meer mensen John Paul Hagin.

Einde

Cain Jackson de Killerprofeet

theologische horror/humor

Cain Jackson is een killerprofeet. Zijn woorden zijn moordend, er is niemand veilig wanneer hij spreekt. Zijn microfoon is een mes, een moordtelefoon. Wanneer de telefoon gaat ben je erbij, en is het te laat. Cain Jackson is een killerprofeet, en zijn microfoon is een pistool. Hij moordt aan de vleet. Cain Jackson is een killerprofeet. Hij heeft je te pakken, voordat je het weet. En zijn mes heet Benny Hik, als een hap en een slik. Hij heeft een oog dat altijd waakt, om toe te springen wanneer iemand slaapt, 't is een vreemde droomtelefoon, dat wel, maar het is allemaal maar een spel. Cain Jackson is een killerprofeet, en zijn hoed heet Katherine Koekman, een duvel in een doosje. Wanneer hij spreekt, dan springt zij, slaat haar netten uit, als een cirkelzaag is zij, het duurt voor haar altijd te lang. Kapitein Bob Hagin is zijn buurman, getrouwd met Larry Conner, ik vind er niks aan. Ze hebben altijd wat te zeuren, gaan altijd hun eigen gang. En Evan Branham is een geflipte kapitein die altijd langskwam, zingende zijn eigen refrein. Gelukkig hij komt niet meer, met de noorderzon vertrokken, met zijn mes, Lenny Hit. Daarmee is hij getrouwd, kun je het je voorstellen ? Als hij plast dan krijgt hij het benauwd. En dan hebben we nog Morris Hinn, de melkman van het verhaal, verpakkende moedermelk in borsten, niemand heeft ooit zin, hij zwerft overal over de straten, is straatarm, maar blijft altijd kalm. Want hij heeft een muntje dat altijd terugkomt, een twee-koppig muntje, met William Wesley en Benny Finney, een vreemde combinatie, maar het houdt altijd stand. Het zijn twee schurken, twee piraten, die altijd nog lang napraten. Ik heb ze eens gezien op een strand, als slangen in een mand.

Cain Jackson is een killerprofeet. Met zijn mes, Benny Hik, steekt hij alles in de fik, want hij heeft een oog dat altijd waakt, en hij gooit alles weg wanneer het niet smaakt. Cain Jackson is een killerprofeet, en William Cerullo was eens zijn blinde date. Nu zijn ze dan getrouwd, en hun kinderen zijn altijd stout. De één heet Jack McPherson en de andere John G. Kenyon, twee cowboys als lontbommen in een doosje. Ja, ik denk nog steeds heel erg vaak aan Cain Jackson de killerprofeet. Vroeger was het een boef, maar nu zingt hij in de kerk met zijn voormalige blinde date. Ze zijn nog steeds blind, dat wel, maar ach, het is allemaal een spel, het is een gok-automaat in Las Vegas, nu, dan weet je het wel. Ze vreten geld, hebben altijd honger. Bobby Arnott is het dreigende pistool. Veel zul je betalen, veel zul je drinken, en het maakt je zo loom. Ik heb mijn kinderen altijd gewaarschuwd voor dit spel, maar ze houden teveel van zulke draken, dus dan weet je het wel. Aan het einde van de dag moet ik ze altijd uit de modder vissen. Helemaal platzak, moe en overleden, moeten ze de rest van hun leven bedelen. Heus, ga niet met zulke lui in zee. Cain Jackson is een killerprofeet, levende bij Jack Wimber in de wc. Heus ik zeg je, ga niet met Cain Jackson in zee, want Jack Wimber is de dominee, een cowboy-dominee, een pyromaan duikende van wc naar wc.

Het Goverts Pistool

Het is druk op het piratenschip. Kapitein Bob Schuuring is hier de baas. Er werken nog meer lieden van de familie Schuuring hier, zoals Klaas Schuuring, John Paul Schuuring, Wim Schuuring, en Jeffrey Schuuring. Het schip is op weg naar Boston. Op weg komen ze een schip tegen, genaamd De Gemene Cain. Ook dit schip zit vol met piraten, grote gevaartes, dus dat wordt vechten

geblazen. Govert Cain is daar de baas, een gemene piratenkapitein. Hij heeft een heleboel vogels die vaak op zijn nek zitten, en hem allerlei geheime dingetjes influisteren. Vogels zoals arenden, papegaaien, havikken en valken. Govert Cain heeft wel honderden vogels en zelfs een paar vleermuizen. Dat zijn niet echt lievertjes, want die helpen altijd mee in de aanval, en dan zuigen ze bloed. Ook gaan ze weleens in de nacht op jacht, of gewoon overdag. Eens vlogen ze naar het schip van Bert Jones, een oude zeeman, en stalen van hem een heleboel oude spullen weg. Bert Jones was erg gehecht aan die spullen, omdat het erfenissen waren. Nu ze weg zijn is Bert Jones niet meer dezelfde.

Op een dag kwamen de vogels van Boston tot de schepen. Ze zongen liederen, en maakten de harten van de piraten blij. Sindsdien voeren ze geen oorlogen meer. In Boston aangekomen kregen ze allemaal een huisje, om de verschrikkingen van de zee te vergeten. Maar niet iedereen in Boston was blij met hen. En daarom verlangen sommigen van hen nog weleens terug naar het leven op zee. Op een dag werd het allemaal te bont, en de vogels van Boston besloten de piraten en zeelieden mee te nemen naar het gebergte van Schuuring. Hier woonde een oude man genaamd Paul Schuuring. Hij fokte wolven, honden, maar ook wilde katten. De oude man deed nogal vervelend en kwam in gevecht met de piratenkapitein Govert Cain. Ook kapitein Bob Schuuring begon zich ermee te bemoeien. Maar de rest trok verder in het gebergte van Schuuring. En ze kwamen tot prachtige velden en verborgen plaatsen. Hier woonde een man genaamd Govert Strijker, die hen wonderbaarlijke dingen vertelde. Govert Strijker vocht eens met een reus, overwon de reus en hakte zijn kop eraf. Nu woont Govert Strijker nog steeds in de reuzenschedel. Het is als een wonderbaarlijke grot, waar wonderbaarlijke dingen gebeuren. Er stroomt hier magisch sap, en toversap, maar ook andere mysterieuze sappen. Govert Strijker heeft het sap zoveel mogelijk verzameld in flessen, dieper in de reuzenschedel, maar vanuit de reuzenschedel stromen nog steeds kleine watervalletjes met sap. Beneden in valleien stromen wat riviertjes met dat wondersap. Zodra mensen van dat sap drinken beginnen ze te veranderen. Ze zeggen dat de schedel gemaakt is van pythonbot en van pythontanden, en dat zou zielenbloed bevatten en geestesbloed. Het zou alles kunnen veranderen in bloed, en alles laten bloeden. Maar wat was dat sap dan ? Ze zeiden dat dat het bloed van de reus was, vreemd bloed in zoveel kleuren.

Nu zou er in het gebergte, in de buurt, nog een andere Govert wonen, genaamd Govert Kanis. Hij zou ook een reus hebben verslagen en in diens schedel wonen. Hij zou waken over het zwarte bloed, het bloed van botten en kabouters. Het zou de macht bezitten al het gebeente te verpulveren. Hij zou daar samenleven met een zwarte cobra, in een grote wigwam in die schedel. Samen zouden ze de reus hebben verslagen, die heerste over alle kabouters en alle beenderen, en het zwarte bloed.

Samen zouden ze de onderdelen vormen van een reuzenpistool, zowel Govert Strijker als Govert Kanis.

Da Deliria Branhamia

theologische horror/humor

In het slot Da Deliria Branhamia woont ridder Randolph Wigglesworth. Hij heeft een gouden zwaard, en sloft daar altijd mee door de gangen. Kicket Wimberia is een vriend van hem met een grote witte baard, die vaak bij hem komt voor een spelletje kaart. Op een dag kregen ze ruzie, en baron Kicket Wimberia trok z'n zwaard en sloeg het oor van zijn vriend af. Toen pakte Randolph Wigglesworth zijn vriend van de grond, en smeet hem in het open haard. Sinds die dag hoort hij allemaal stemmen in zijn hoofd. En zegt hij dat het in zijn kasteel spookt. En sinds die dag gedraagt hij zich een beetje vreemd. Zijn zwaard noemt hij nu Ben Hiddles, en hij noemt zichzelf profeet. Want die stemmen vertellen hem alles. Nu durft niemand meer tot dat kasteel te komen, want het spookt daar, zeggen ze, maar het grootste spook is de profeet zelf, een moordenaar, voorspellende onheil.

In het slot Da Deliria Branhamia daar drinken ze veel bier. De geesten komen binnen via een kier. Het waait er altijd, en het is er reuzekoud. Aan de muur hangt een vreemde steen genaamd Kadasha Katherina Kuhlmania, zij is een hoer, en als zij spreekt dan wordt het koud, zo koud. Ridder Randolph Wigglesworth vond haar eens in het gebergte, en nam haar mee om hem de toekomst te voorspellen. Ze zei : Op een dag zul je je beste vriend vermoorden, je zult hem gooien in het vuur, want hij sloeg je om de oren. Om een spelletje kaart zal het gaan. Nou, laat hem dan maar komen, riep ridder Randolph Wigglesworth, ik lust hem rauw, wat denkt hij wel. Hij dient af te blijven van mijn oren.

Had hij de steen maar weggegooid, dan waren al die dingen nu niet gebeurt, maar de warmte van een hoer zocht hij, in ruil voor dit schilderij. Het hangt nog steeds aan mijn muur, en ik word altijd weer droef als ik er naar tuur. Nee, nooit zal ik teruggaan naar Da Deliria Branhamia, dit schilderij is mij genoeg. Maar van het zwaard Ben Hiddles heb ik nog steeds groot plezier. Wanneer ik ermee op de tafel sla, dan stroomt er bier.

Escaping Canon

Je kent ze misschien wel, die oude sinterklaasliedjes van de TV, van school of van een LP. Ik hoorde ze ook toen ik bij Canon op bezoek was. Noem het bezoek. Ik was daar al mijn hele leven. Voor hen die Canon niet kennen : Het is een skelet. Het spelletje moest voor mij nog beginnen. Anderen hadden hun wapens al. Ik moest zo snel mogelijk uit dit kasteel. Ik bedoel : Had ik nog zin om hier een seconde langer te blijven ? Al dat gegil was niks voor mij.

Dus ik nam mijn zwaard, en zei : Canon, 't is afgelopen. Ik ga er vandoor.

Het deurtje ging gewoon voor me open. Het was ongelooflijk. Maar ja, dat kan gebeuren in een spel.

Maar ja, toen begon het spel dan ook echt. Ik moest vechten tegen spoken en draken. Ik en mijn zwaardje. Dat was nogal een klus. Ik moest leren springen en bukken, draaien, vliegen, echt van alles. Het was geen simpel spelletje. Al snel kwam ik erachter dat dit het echte werk was. Het was een leuk spelletje.

Aan het einde moest ik Canon zelf verslaan, dat skelet op die hoge troon. En als ik verloor dan werd ik weer teruggestuurd en dan moest ik eerst meer wapens zoeken of één of andere wapenrusting. Zo vond ik de wapenrusting van de Heilige Geest, en de wapenrusting van de Heilige Armoe. Ook vond ik het Zwaard van het Eeuwig Evangelie. Dat was wel flink kicken, en al snel kwam ik erachter dat ik hiermee flink meer kans had tegen Canon. Maar ja, Canon kon flink vuur spuiten. Ik vond ergens de Helm van Mystiek en het schild van Cryptiek, en ergens anders vond ik een boog met een paar pijlen. Hier bleek Canon flink van te schrikken, want toen ik daarmee weer in zijn zaaltje terechtkwam toen werd het echt menens. Bijna had ik hem overwonnen, maar helaas, weer niet. Dus weer ging ik terug naar de oude plaatsen om naar wapens en wapenrustingen te zoeken. Ik vond ergens een speer, een mes, en wat boeken.

Ook bleken allerlei kruizen te helpen, en wat gezangen, maar uiteindelijk kreeg ik Canon nog niet plat. Het spelletje begon me te irriteren, want het leek alsof ook Canon steeds geniepeniger werd. Hij leek te reageren op mijn nieuwe aanwinsten. Op het laatst werd ik zo kwaad dat ik het spelletje opzij smeet, en me ging richten op een ander spel. Dit was een spel met konijntjes, echt heel kinderachtig, maar wel leuk.

Soms denk ik nog weleens aan dat spelletje met het skelet genaamd Canon. Het was gewoon geen eerlijk spelletje. Het spelletje was zo gemaakt dat je nooit kon winnen, net als bij een goede gokkast.

Laatst vond ik een ander spelletje met het skelet Canon. Het spelletje had dezelfde opzet. Je moest op zoek gaan naar één of ander zwaard, en dan naar een speer, en hiermee zou je hem dan kunnen afmaken. Maar ook dat spel was me te moeilijk. Ik ben nu echt spelletjes over Canon aan het verzamelen. Het gaat me nu niet meer om het spelen en het winnen, maar om zoveel mogelijk van die spelletjes in bezit te hebben. Zo wordt het spelen weer leuk, en kun je snel overswitchen. Ik probeer er gewoon nog veel hobbies op naast te houden.

Honden van de Hel

Kort Satirisch-Theologisch Horrorverhaal

Hoofdstuk 1.

Bloedband roept zijn manschappen bij elkaar : 'Zo we hebben weer heerlijk aan familie-uitbreiding gedaan ... Kijk nou eens toch hoe onze sociale machines op aarde werken ... Meer en meer slaven kunnen we zo uitbroeden .... want ja, we bouwen nog steeds aan een Nieuw Romeins Rijk ... een Nieuwe Wereldorde ...' Huwelijk kijkt op, en zegt : 'Ach wat, ja, en je hebt nog gelijk ook, maar dat allemaal dankzij mij ... Celibaat is iets wat ze daar beneden bijna niet meer kennen, en Lat-relaties worden als de boze bestempeld ... Ik ben de belangrijkste in de harem van Joegelo ...' Maar dan gaat Bloedband met Huwelijk op de vuist ... een paar dames proberen hen uit elkaar te houden, maar ze worden steeds woedender op elkaar ... Ze strijden om de eerste plaats in de harem van Joegelo ... de grote keizer ... Hij is de keizer van de Romeinse Hel ... een hellehond, als je het mij vraagt ... Maar ja, wat heb ik in te brengen ? Ik ben maar een doodeenvoudige dwerg ... Ze hebben me tot koning gemaakt hier ... Mijn naam is Jirojet ...

Na het gevecht kijkt Bloedband zijn manschappen diep in de ogen ... 'Beseffen jullie niet hoe belangrijk scheiding is ? Jullie hebben het gezien, hè, met eigen ogen ... Huwelijk ging met me op de vuist ... Door scheiding kreeg ik Huwelijk weer onder controle ... onder mijn duim, haha.' Een duister skelet met een hoed komt van achter Bloedband tevoorschijn ... er komt rook vanaf zijn bijna verbrande botten ... Ineens begint hij ijselijk te lachen en te gillen ... 'Haha, die domme poetsers op aarde ... Ze trouwen om ingeschreven te worden bij de Romeinse Sociale Machine, en even later scheiden ze om door de Romeinse Sociale Machine te worden verslonden ... Wat een hel, en ze vragen er zelf om .... Kloosters zijn niet populair ... allemaal dankzij ons ... Wij houden de Romeinse Machine in stand ... met al z'n poppetjes ... al z'n slaven ... Wij maken van sex een koopwaar ... een bedrijf .... en ons bedrijf loopt goed ..... veel eieren vandaag .... morgen veel slaven ....'

'Nou, shut up,' zegt Bloedband, 'ik ben nog altijd de baas hier die de lakens uitdeelt ... Ga allemaal eens in een rij staan, en doe je mond open ...' Alle manschappen van Bloedband gingen in de rij staan en deden zoals Bloedband had gezegd ... Bij één voor één spuwt Bloedband in de mond ... 'En nu slikken.' Sommigen gaan over hun nek ... Bloedband begint te lachen ... 'Haha, zo, dat zal jullie laten zien dat ik nog steeds de baas ben ... Ik wens geen tegenpraatjes ...' Ineens verschijnt er vuur achter Bloedband ... Het is Joegelo, keizer van de Romeinse Hel ... 'Zeg, ik heers over alle hellen,' zegt hij deftig, en daarna schreeuwt hij : 'Zo, harem, jullie zien er weer verschrikkelijk uit vandaag ... Daar gaan dus koppen voor rollen ...' Iedereen begint te trillen, en terwijl Joegelo op z'n hoogst begint te gillen vallen enkele manschappen naar voren, terwijl hun koppen eraf rollen ... 'Haha,' buldert Joegelo, terwijl het bloed begint te stromen ... 'Ik ben nog steeds de baas hier ...'

Bloedband buigt zijn hoofd in schaamte ... Hij mag dan wel de baas van de Harem zijn, maar niet de baas van de hel ... want dat is Joegelo ...

Hoofdstuk 2.

Als Joegelo uiteindelijk weer weg is leeft Bloedband weer een beetje op ... Nu kan hij weer doen wat hij wil ... Hij begint het bloed over de kleine aarde te spuiten ... een kluit op een stok ... 'Ik ben boos,' buldert Bloedband .... 'heel boos ...' Maar dan komt Ouderschap tevoorschijn ... 'Ik voed uw slaven nog steeds op naar behoren ... Ik laat hen geloven dat het huwelijk Gods Wil is, en dat ze veel kinderen moeten krijgen ... Ik laat hen geloven dat het huwelijk goed is en gelukkig maakt ...' zegt Ouderschap met een fronzend gezicht ... 'Goed, goed,' zegt Bloedband een beetje snibbig ... 'Maar heb je hen ook al vertelt dat .... Laat maar, ik geloof je wel ...' Tevreden loopt Ouderschap weer terug naar de groep ... Hij voelt zich altijd als een prins die zijn prinses gevonden heeft als Bloedband hem weer z'n vertrouwen geeft ... Dan komt Vertrouwen naar voren, en probeert zo onopvallend mogelijk bij Bloedband te komen ... Zachtjes fluistert hij in z'n oor : 'Het is in orde hoor, het vertrouwen heeft weer slachtoffers doen vallen, haha ...' Bloedband glimlacht ... Vertrouwen is één van zijn beste maatjes ...

Dan staat Bloedband ineens op, en groeit tot zijn ware proporties ... een skelet bekleed met rood en zwart vlees en hier en daar wat spieren ... Het lijkt wel alsof hij hier en daar aangevreten is ... en het lijkt alsof hij een oog mist ... Maar als je dan dichterbij komt dan zie je dat dat oog gewoon bijna de kleur heeft van het omliggend vlees ... 'Hahaha,' buldert Bloedband ... 'Nog steeds houden wij gelovigen tegen om tot kluizenaarsschap te komen, en monnikenschap .... Zij worden helemaal opgezogen door de Sociale Machine, en daarmee denken ze dat ze God dienen, maar ze dienen ons ...' Ook de andere gestaltes beginnen te lachen ... Dan opent Bloedband wat boeken ... 'Vandaag zullen enkelen van ons heengaan, want wij dulden geen slappe happen ....' De gestaltes beginnen te sidderen, en hier en daar vallen er een paar weg ... Dan horen ze luid gegil ... 'Zo,' buldert Bloedband ... 'Wij zijn de honden van de hel, en dat moet zo blijven ... We hebben niks aan verraders ... Jullie zijn allemaal gewaarschuwd .... Ga nu naar jullie posities, en maak de aarde weer goed bang .... Ze moeten bang gemaakt worden dat ze er niet meer bij zullen horen als ze de bloedbanden los snijden .... Wij hebben die bloedbanden gemaakt ... Wij zijn de stichters van Familie ... Wij zijn ....' Maar verder kwam Bloedband niet .... Een oude gestalte genaamd Familie kwam naar voren ... Bij hem liep een klein hondje genaamd Gezin .... 'Pa, ga terug naar je plaats ...' krijste Bloedband ... en neem dat kleine rotkreng mee ... Toen keerde de oude gestalte weer om, en verdween in de groep ...

Na een tijdje kwam Joegelo weer terug, de keizer van de hel ... Bloedband verbleekte een beetje, maar probeerde zich hoog te houden, en begon ontzettend te slijmen .... Maar toen vloog Joegelo hem aan ... Een onzinnig gevecht als je het mij vraagt ... Maar ja, wie ben ik ? Ik ben maar een doodeenvoudige dwerg .... en ze hebben mij hier tot koning gemaakt ...

Hoofdstuk 3.

Het avondmaal wordt opgediend en er worden doopfeesten gehouden ... De hel moet vol worden met zielen ... Allen drinken ze van het bloed, opdat de bloedbanden strakker worden ... Allen worden ze gedoopt om de banden met de hel strakker te

maken ... Joegelo en Bloedband zijn nog steeds in gevecht .... een gevecht dat Bloedband altijd verliest ... want ja, wie kan er strijden tegen de keizer van de hel ? Bloedband is een gevangene van Joegelo .... gedoemd om in zijn harem te leven .... gedoemd om te slijmen .... maar dan wordt het soms teveel, en dan begint het gevecht weer ... Een vreemde arena, die altijd weer in het huwelijksbed eindigt ... Het is een vreemde oorlog om de macht ...

Bloedband is een slaaf van Joegelo ... een vreemde vogel ... maar nog steeds een hellehond ... Steeds strakker worden de banden ... Er is geen ontvluchten aan .... Want dit is belangrijk .... de aardse band .... en de hemelse banden worden losgelaten, doorgezaagd, doorgeknipt ... Want het huwelijk .... ja, het huwelijk .... Daarmee maken we iedereen gelukkig .... Twee mensen die elkaar gelukkig maken .... en de rest kan stikken .... Twee mensen die een kind krijgen .... Dat kind is alles .... de rest is niks .... Na ons de zondvloed .... Ja, wij aanbidden Bloedband .... niet God .... want ..... Ach laat maar .... wie wil er nu luisteren naar een achterlijke dwerg ? Alleen wat domme zielen op aarde zullen mij volgen .... Maar hen die in de hemel zijn zullen mij willen vernietigen ... Ach wat ... Kom nou toch ... de aarde is best vol, en zij volgen mij allemaal .... Daarmee kan ik wel een oorlog beginnen tegen de hemel ..... Nou zoon, dit was weer een leuk verhaaltje voor het slapen gaan ... Kus je moeder goedennacht .... Ik kom vannacht niet thuis, want ik slaap bij de buurvrouw ... Niet tegen mamma zeggen, hoor .... want .... Ach laat maar .... waarom zou je eigenlijk naar mij luisteren .... Morgen komt er een brief van Joegelo, voor je verjaardag .... En hij zal er wel weer voor zorgen dat je een prachtig kado krijgt met alles erop en eraan .... een nieuw automatisch slavenpak ofzo .... waarmee je weer alles doet wat hij zegt ... in plaats van wat ik zeg .... Zo zal het altijd wezen ... Ik heb de moed allang opgegeven ....

Einde

Het Verhaal van Orkaan

Er was eens een man die Orkaan heette. Het was een barbaarse gladiator en slaaf die ontsnapt was. Een strijdster genaamd Tania had hem op haar schip ‘De Vloedgolf’ opgenomen. Nu streed hij aan haar zijde. De oude moeder van Tania was de kapitein van het schip. Zij was een beleefde, listige dame, vol van wijsheid en kennis. Ze kende de hemelse zeeen als de beste. Mijn hart was gekruisigd, en ik was geriemd over mijn hele lichaam. Ik hield mijn zwaard in de lucht. Orkaan had mij gered toen ik jong was. Veel bloederige oorlogen heb ik aan zijn zijde gestreden, en dat ging

niet zonder verwonding, maar Orkaan zei altijd : 'Een wond, parfum voor de Heer.' Ik heb me daar altijd aan vast gehouden. Zoveel demonische schepen op de hemelzeeen. Op een dag vroeg ik : 'Heer, vertel me meer over die parfum.' Ik had het niet zo op parfum. Het stonk, maar ik wist wel wat Orkaan bedoelde. Het ging om hemelse parfum van het kruis, voortkomende uit een flesje armoe. Die riemen op mijn lichaam waren zo kunstig door de Heere gelegd. Als ik dreigde te vallen, dan grepen ze me altijd aan mijn riemen. Dat was wel een veilig gevoel. Het was een tuig, een tuig des kruizes. Orkaan heeft me in de loop van mijn leven geleerd hoe mijn zwaard te gebruiken, en wanneer de speer te werpen. Ik heb veel aan zijn lessen gehad. Ik heb zelden zo'n zachte man als Orkaan meegemaakt, en op de hemelzeeen geldt het : 'hoe zachtmoediger de man is, hoe sterker hij is.' En daarom was Orkaan één van de sterksten die ik kende.

De Vloedgolf was een prachtig schip, hoog, met veel ruimte binnenin. Er woonden allerlei strijders in het schip. De meesten waren grootgebracht door Orkaan, of pas op latere leeftijd op het schip gekomen. Groenoog was een oude leeuw, een man met veel geheimen. Hij kwam niet zo vaak op het dek. Meestal alleen als het echt oorlog was, en dan maakte hij ook goed oorlog. Eens was hij de schrik op de hemelzeeen, maar nu deed hij het wat rustiger aan. De Heere leidde het zo dat Groenoog mij op een dag uitnodigde in zijn deel van het schip. Hier was ik nog nooit eerder geweest. Er stonden hier een heleboel zeldzame parfumflessen, parfumflessen van het kruis. Eén voor één begon hij te bespreken, en hij smeerde soms wat van dat spul op mijn riemen. Hij sprak over de kruisiging van de hersenen, en over de kruisiging van veel meer delen. Ook legde hij een vreemd sieraad om mijn nek als een soort waaier van lange staafjes met edelsteentjes. Het was een sieraad van het kruis en de armoe. Hij sprak dat de hemelse sieraden extra kracht gaven in de strijd. Toen kwam Orkaan binnen, en glimlachte, en ook Tania kwam binnen. Ik kreeg een nieuw riementuig, en het leek een beetje op de riemen van Jozef die ik eens had gezien. En ik herinnerde Jozef de Dromer, en ik was ook zo'n dromer, en ja, toen besefte ik : de dromen zijn de parfums van het kruis.

En Orkaan nam mij mee naar een andere ruimte die ik ook nog niet kende. 'Dit is nu jouw ruimte,' zei Orkaan. Het was tegenover de ruimte van Groenoog. Ook gaf Orkaan mij een nieuwe speer en een nieuw zwaard met een harig schild met juwelen erop. Ik was een droomstrijder, een gladiator van het kruis. De parfums leidden mij voort in de strijd. Het waren de dromen van het kruis. Orkaan liet me zien hoe de kanonnen werkten, en nam me daarna mee naar nog wat geheime ruimtes. De Heere had mijn gebed verhoord.

Het Geheim van de Leeuwen Thee

Marion kreeg een leeuw voor haar verjaardag. Het was een hele vreemde leeuw. Hij had twee witte ogen, met kleine zwarte puntjes erin, en hij had ook vleugels.

's Nachts kon ze met hem reizen naar verre landen, dat had opa haar gezegd. Opa werkte vroeger bij een thee-fabriek. Toen hij met pensioen ging, kreeg hij deze leeuw. Nu zijn kleindochter al zo oud was geworden, gaf hij haar de leeuw. Ze was al twaalf.

Marion had een grote wens. Ze wilde Mozes wel eens zien. Met kloppend hart ging ze naar bed. De leeuw zou haar om twaalf uur wakker maken, en dan zouden ze vertrekken. Ze wilde Mozes een vraag stellen.

Uiteindelijk was het dan zo ver, de leeuw had haar wakker gemaakt, en daar vlogen ze door de lucht, Marion op de rug van de leeuw. Ze kwamen bij een hondenhaag aan. De leeuw zei dat ze daar doorheen moest om bij Mozes terecht te kunnen komen. Aan het einde van de haag zag ze hem zitten, helemaal onder het bloed. Oh, wat had ze een medelijden met hem. Ze rende door de haag, maar ze werd door de honden gebeten, en viel neer. "Leeuw, waarom doe je niets ?" riep ze. Maar de leeuw was nergens meer te bekennen. En Mozes was ineens nog verder weg. Nu zag ze ineens alleen maar bos. "Wat, is dit een truc ofzo ?" riep ze ... maar niemand antwoordde haar. Al haar wanhopige woorden echoden tot haar terug.

Huilend viel ze weer neer. Ze was zo moedeloos na al dat lopen en dwalen. Ze had ineens al het vertrouwen in de leeuw verloren, en zelfs in haar opa. "Het komt allemaal door die stomme thee-fabriek. Ze hebben m'n opa bedrogen," dacht ze.

Ineens schrok ze wakker. "Het is twaalf uur," sprak de leeuw ".... we gaan vertrekken." "Maar, maar," stamelde Marion ... "Ik dacht dat we al vertrokken waren .... ik heb gewoon een verschrikkelijke nachtmerrie gehad ..."

De leeuw vloog met haar over bergen en bossen ... en eindelijk kwamen ze daar aan waar ze moesten wezen ... bij Mozes ...... Maar, het was niet wat ze verwachtte ..... het volk leefde in slavernij ..... zelfs Mozes .....

"Ja," zegt Mozes, "ik moet je iets ernstigs vertellen, Marion ...."

Maar daar schrok Marion wakker. De leeuw had haar op de schouder getikt. Het was twaalf uur ..... Tijd om te vertrekken .....

Marion barstte in tranen uit .... "Oh, lieve leeuw," snikte ze .... "Hoe weet ik nu of ik droom of niet ?"

Nu zag ze ineens duizenden leeuwen voor haar, allemaal zeggende : "Kom mee, het is twaalf uur ..."

"Oh, wat heb ik toch gedronken," snikte ze ....

Een klein mannetje stond ineens voor haar. Het leek op een klein sparretje. "Je hebt van de thee gedronken ...," zei het mannetje ...

"Wat voor een thee, wat bedoel je ... ?" zuchtte Marion ...

"De Leeuwen Thee," zei het mannetje weer ....

"Wat is dat ?" vroeg ze weer ...

"Dat is de thee die Mozes met de Farao's dronk .... en wat hij bracht tot zijn volk, zodat hij ze kon uitleiden ....," zei het kleine sparretje vervolgens ...

Marion was zo verbaasd ... "Hoe kan die Thee dat dan doen ?" vroeg ze ...

"Nou, heel simpel," zei het mannetje ...., "die Thee brengt mensen in verwarring, zodat ze de dingen anders gaan zien ..."

"Waar komt die Leeuwen Thee dan vandaan ?" vroeg Marion weer ...

"Het stroomt uit de Torenklok van Babel ..... het brengt zichts-verwarring ...." vervolgde het kleine dennetje ...

Opeens schrok Marion wakker : "...weer gedroomd," zei ze .... Maar het bleef in haar hoofd steken .... Wat zou ze graag meer willen weten over die Torenklok van Babel ....

Ze ging op haar bed zitten en sloeg haar Bijbel open. Daar las ze over de Babylonische Spraakverwarring .... "Zouden er daarom zoveel kerken zijn ? Zodat niemand ergens gevangen hoeft te zitten ?" dacht ze ....

"Hebben we dan allemaal van die Leeuwen Thee gedronken ?" vroeg ze zich af toen ze op haar fiets zat op weg naar school ....

"Misschien weet de meester hier meer vanaf ...."

Toen ze de klas binnenkwam kreeg ze de schrik van haar leven .... Haar meester was een leeuw geworden .... en zelfs de kinderen ....

Weer schrok ze wakker ..... "Het is die thee ...." dacht ze .... "Sterke Thee" ...

Ze durfde zich niet meer te bewegen .... ze was zo in de war .... Maar een ding wist ze zeker : Ze wilde meer weten van het geheim van deze leeuwenthee ...

Ze pakte met trillende handen haar Bijbeltje weer .... het angstzweet was haar uitgebroken ..... Maar ineens zag ze dat het haar Bijbel niet meer was, maar een sprookjesboek ....

Wil je weten wat er in dat sprookjesboek stond ? Luister maar ....

Het heette : Het Geheim van de Leeuwenthee .....

Marion kreeg een leeuw voor haar verjaardag. Het was een hele vreemde leeuw. Hij had twee witte ogen, met kleine zwarte puntjes erin, en hij had ook vleugels.

's Nachts kon ze met hem reizen naar verre landen, dat had opa haar gezegd. Opa werkte vroeger bij een thee-fabriek. Toen hij met pensioen ging, kreeg hij deze leeuw. Nu zijn kleindochter al zo oud was geworden, gaf hij haar de leeuw.

Meneer Iemand en Meneer Niemand

Heeft u weleens gehoord van meneer Niemand ? Ik ook niet, maar de afgelopen tijd ben ik me er wel voor gaan interesseren. Het valt me namelijk heel zwaar om iemand te zijn, en te willen zijn. Ik heb het verderf van meneer Iemand ingezien.

&....

Eigenlijk weet ik niets van meneer Niemand, maar tòch heb ik me laten vertellen dat hij getrouwd is met mevrouw Niks.

Dan kunt u wel raden met wie meneer Iemand getrouwd is. Juist ja, met meneer Alles. Ja, wat dacht u, dat meneer Iemand soms vruchtbaar zou kunnen zijn ? Neen. Mij hoeven ze niks meer te vertellen. Meneer iemand wil alles hebben, maar beiden komen dus geen stap verder. Ja, ze hebben wel een kind geadopteerd, om hun schande te bedekken.

Wilt u weten wie ? Een meneer in de dop: ventje Altijd. En een vervelend kind dat het is. Het wil altijd z,n zin krijgen. Verschrikkelijk gewoon. Maar de trotse ouders lachen erom.

&....

Ja, je zou denken: met Niks en Niemand kom je niet ver, maar tòch hebben ze een kind gekregen: kindje nooit.

....

Lang geleden leefde er een man op aarde. Hij had niks, was niemand en zou dit kruis nooit loslaten. Maar hij beefde van geluk en was vruchtbaar in z,n leven. Hij klemde nergens meer aan vast. Hij hield niks meer voor zichzelf. Hij had iets om te geven en hij nam het nooit meer terug.

....

Nu zoekt hij naar z,n bruid om zijn werk voort te planten: mevrouw Nergens. Maar helaas, die kan hij nergens vinden. Ze heeft haar naam laten veranderen in mevrouw Ergens. Ze heeft haar toevlucht ergens anders gevonden. Ze wil nog wel ergens gezien worden.

....

Heden, treurt, o volk, nu, want met ergernis hebben wij vernomen, dat Huize Iemand ergens staat en ze elkaar daar zijn tegengekomen. Nu staat huize Iemand op stelten en is daarbij huize Iedereen geworden. Mevrouw Ergens draagt haar steentje bij en baart overal.

....

Maar de man met het kruis komt tot het huis van Niemand. Kindje Nooit is tot een bruid uitgegroeid en zo heeft hij toch zijn vrouw gevonden.

....

Er worden nog architecten gevraagd bij huize Iedereen, want ze willen daar groter worden en daarom is iedereen welkom. Maar bij huize Niemand is het stil geworden: kruize Niemand.

....

En dit kruis zakt steeds dieper en dieper, want het wordt door alles en iedereen in de grond geslagen, overal en altijd.

... En mevrouw Ergens maar lachen...

Het kruis vinden ze lastig en pompen ze in de grond. Opgeruimd staat netjes, vinden ze.

En wat gebeurt er nu:
Mevrouw Niks wordt nog nikser,
en...
Meneer Niemand is nu echt helemaal Niemand meer.
Alsof ze nergens en nooit meer te vinden zijn.
Maar, lieve mensen, daar moeten we zijn.
Onder de grond schieten we wortel, onder de grond zijn we veilig.

... ...

Ik zie de man met het kruis knikken en hoor hem zeggen:

'Wie oren heeft,
die hore...'

Meneer Mond en Meneer Oor

He, daar hebben we meneer Mond. Die praat altijd voordat hij nadenkt. Hij moet altijd wat te praten hebben. Dus als hij een keer niet spreekt, dan is hij wel aan het zingen.

De grote vijand van meneer Mond is natuurlijk meneer Oor. Ze kunnen welkaar niet luchten of zien.

Meneer Mond stopt nooit met praten. Ook niet als iemand anders een keer praat. Want dan praat meneer Mond gewoon in zichzelf verder.

Nu blijkt dat meneer Mond zoveel praat, om zich te beschermen tegen meneer Oor.

En dat doet hij met grote passie en in vele vormen. Als hij niet spreekt of zingt, dan is hij wel aan het lachen of gillen.

Meneer Mond wordt daarom ook weleens meneer Muur genoemd. Hij verstopt zich namelijk achter zijn mond.
En wie het waagt om te dicht bij hem in de buurt te komen, die kan dan ook nog weleens een grote schreeuw verwachten.

Wie oren heeft die hore.

De Rode Hond

Mark Blazer was een jonge wetenschapper. Vaak kwam hij 's avonds moe thuis van zijn werk, omdat het zo'n harde werker was. Op een avond kwam hij later thuis dan anders. Het was al bijna nacht, en hij sloeg de koelkastdeur open om een wijntje te pakken. Toen hij z'n glas inschonk hoorde hij wat geritsel achter zich. Hij schrok, en draaide zich om, maar er was niks. Die nacht had Mark vreemde dromen. Het ging over een vrouw die zijn aandacht zocht, op zo'n manier dat Mark het verdacht vond. De vrouw was geen normale vrouw. Ze had lange klederen die door de wind dwarrelden en bewogen. Sommigen zouden misschien zeggen dat ze op een engel leek, maar Mark geloofde niet in engelen. Zijn vriendin geloofde wel. Ze was voor een maand met een vriendin op vakantie.

Toen Mark's vriendin weer thuis was vertelde Mark wat er was gebeurd, en wat hij had gedroomd. 'Ach, iedereen droomt wel eens,' zei zijn vriendin. Maar toen Mark vertelde over een engelachtige vrouw, begon zijn vriendin geinteresseerd te worden. 'En wat had ze dan aan ?' vroeg ze. Ze begon hem er een beetje mee te plagen, en ook begon ze de optie door te voeren dat God misschien wel iets van hem wilde, maar daar wilde Mark niets van weten. Zijn vriendin plaagde hem vaak over God. Dan zei ze weleens : 'Oh Mark, voor dat ik het vergeet, er heeft iemand voor je gebeld.' En als Mark dan vroeg wie het was, dan zei ze plagerig : 'Och, 't was God die vroeg of je vanavond ergens een glaasje met Hem wilde drinken.' Mark vond dat niet erg. Hij kon er soms wel om lachen. Ze drong eigenlijk nooit het geloof aan hem op. Ze deed er altijd erg luchtig over, en had een groot gevoel voor humor. Nee, Mark wilde zijn vriendin voor geen goud missen.

Op een avond liepen Mark en z'n vriendin langs het bos. Vanuit de bosjes hoorden ze geblaf. Mark besloot te kijken, maar wat hij daar zag gaf hem de rillingen over z'n rug. Het was een rode hond, als een soort herdershond. Mark had nog nooit zo'n hond gezien. De hond sprong op hem af, en Mark rende weg, terwijl hij z'n vriendin meegreep. Toen ze zich even later omdraaiden was de hond hen gelukkig niet achterna gekomen. 'Tja, Mark,' zei z'n vriendin, 'eigenlijk moet je zoiets nooit doen, op geblaf afgaan. Laat in het vervolg maar lekker blaffen.' Mark wilde direkt naar

bed. Snel dronk hij nog even wat water, en dook in z'n bed. Hij moest morgen weer vroeg op. Toen hij op z'n werk over de rode herdershond vertelde lachten ze hem uit. 'Mark weer met z'n vreemde dromen,' zeiden ze. In de middag riep z'n baas hem bij zich. 'Mark,' zei z'n baas, 'ik weet dat jij een erg harde werker ben, en zeer vindingrijk. Zeg, ik heb een raadsel voor je. Ik heb hier een boek, en dat gaat volgens mij over het geloof. Verder is het een erg wazig boek, dus als je nog wat wilt puzzelen ? Ach, ik maak maar een grapje. Ik dacht : Misschien dat jouw vriendin er nog wat aan heeft. Die is toch zo gelovig ? Ik kreeg het van iemand, maar ik kon er niks mee. Erfenis van een oudtante.' Ongeinteresseerd neemt Mark het boek aan, en legt het opzij. Daar moet zijn vriendin maar over beslissen. Thuisgekomen neemt hij een glas water. Zijn vriendin is nog niet thuis, en hij gaat rustig op de bank zitten. Als zijn vriendin thuiskomt vertelt hij haar over het spottende gedrag van z'n collega's, over die rode hond. 'Ach, laat ze toch stikken,' zegt z'n vriendin, 'ze zijn alleen geinteresseerd in hun eigen spoken en draken.' Maar dan komt Mark voor zijn collega's op. 'Ach, misschien hebben ze wel gelijk, ik heb het misschien maar verbeeldt. Misschien kwam het doordat het wat donker was. Misschien was het wel gewoon een herdershond. En ze bedoelen het niet zo slecht. Een dag later zijn ze het vergeten. O ja, en voor ik het vergeet. Ik heb een boek van mijn baas meegekregen voor jou.' Z'n vriendin kijkt in z'n tas en neemt het boek eruit. 'Ja, wat moet ik hiermee ?' vraagt ze. 'Jij gelooft toch ? Dit gaat over het geloof,' zegt Mark. Z'n vriendin begint het boek door te bladeren, en gaat zitten. Een tijdje is het stil. 'Is het spannend ?' vraagt Mark. Dan opeens barst zijn vriendin in tranen uit. 'Het gaat over een rode hond, Mark. Misschien heb je echt wel een engel gezien, of ... of ...' Maar verder komt z'n vriendin niet. Waar gaat het dan over ?' vraagt Mark een beetje nieuwsgierig wordend. 'Ja, over David,' zegt zijn vriendin, 'dat was een koning in de bijbel. Dit boek gaat over zijn generaals.' Mark buigt weer naar achteren. 'Maar wat heeft die rode hond daar dan mee te maken ?' vraagt hij. Maar dat kon zijn vriendin hem niet vertellen, want zo ver was ze nog niet. Het was nog wel een dik boek. 'Wacht even,' zei z'n vriendin, 'die rode hond is een Egyptische koning, en het gaat ook over zijn generaals.' Even is het stil. 'Nou, geluk ermee,' zegt Mark, en vertrekt naar boven. Z'n vriendin schaamt zich een beetje voor haar huilpartij. Waarom moet ze nou altijd zo emotioneel zijn bij het minste of geringste. Misschien om de gedachte dat er echt engelen of geschiedkundige figuren in de buurt kunnen zijn ? Zou de geschiedenis dan gewoon doorleven ? Allemaal vragen die door haar hoofd spoken. Ze besluit verder te lezen, en neemt er een glas wijn bij.

De volgende dag is het zaterdag. Mark zou met wat vrienden gaan zeilen, en Annet, zijn vriendin zou thuisblijven voor een vriendin die zou komen. Maar eigenlijk had Annet meer zin om het boek verder te lezen. Annet lag nog lekker te slapen toen de bel ging. Mark was al weg. Het was haar vriendin. 'Ha Annet,' zei de vriendin. 'Wat ben je vroeg,' zegt Annet slaperig. 'Kom erin meid, ik ben een heel vreemd boek aan het lezen.' Haar vriendin komt binnen, ziet het boek op de bank liggen, grijpt het, en begint te lezen. 'Hoe kom jij hieraan ?' vraagt de vriendin. 'Oh, zegt Annet, dat heeft Mark voor me meegenomen. Zijn baas had een erfenis gehad en daar zat ook dit boek tussen,' zegt Annet. 'Nou, het is wel interessant,' zegt de vriendin na een tijdje. 'Het

gaat over de generaals van koning David in overeenkomst met de presidenten van Amerika.' Dat gedeelte had Annet nog niet gelezen. Na een tijdje legt de vriendin het boek neer. 'Mag ik het van je lenen als je het uithebt ?' Dan gaat de telefoon. Het is een vriend van Mark. Hij heeft niet zulk best nieuws. 'Mark is neergeschoten door een man op een andere zeilboot.' Toen Annet hem vroeg hoe dat gekomen was, werd de hoorn neergelegd. In paniek belde Annet de politie. Ze besloten naar de haven te gaan voor onderzoek. Annet belde naar de vriend van Mark, maar niemand nam op. Na een paar uur staat de politie op de stoep. 'We hebben uw vriend met de boot nog niet gevonden. Wij denken dat het om een ontvoering gaat.'

Plotseling schrikt Annet wakker. Ze had naar gedroomd. Mark ligt naast haar. Ze grijpt hem vast. Mark neemt haar in zijn armen. 'Wat is er schat, je beeft zo ?' Dan vertelt zijn vriendin de droom. 'Poppetje,' zegt Mark zacht, zoals hij haar vaak noemt, 'je was gisteren al zo in paniek over dat boek. En dat boek gaat niet over de presidenten van Amerika, alleen maar lekker saai over het geloof.' Annet glimlacht weer een beetje. Mark streelt haar door haar haren, en rustig valt ze weer in slaap. Als ze in de morgen wakker worden wil Annet niets meer met het boek te maken hebben. Ze is nog steeds verschrikkelijk bang na die nachtmerrie. Als het zondag is wil Annet niet naar de kerk. Ze wil alleen rust. Ook de zondag daarop blijft ze thuis. Mark krijgt de dominee aan de telefoon en vertelt hem over het boek, de dromen en de rode hond. De dominee wil het boek graag eens lezen, ook om Annet misschien gerust te kunnen stellen. Mark was blij dat ze van het boek afwaren. Na een paar dagen krijgt Mark weer een telefoontje van de dominee. De dominee vertelt hem dat het op het eerste gezicht lijkt alsof het een boek is over het christelijk geloof, maar dat het dat helemaal niet is. Het is een boek van een Davidische secte, een groep die gelooft in de macht van David, en niet in God. Het is een moordzuchtig genootschap dat niet aarzelt om te moorden om macht te verkrijgen. Voornamelijk zitten ze in Amerika, maar ook in Europa en andere continenten breken ze door. De generaals van David worden gezien als de engelen. De dominee had het adres achter in het boek nagetrokken, en werd zo in zijn groeiend vermoeden bevestigd.

Toen Mark het aan Annet vertelde was ze opgelucht, maar ook was ze geschrokken. Ze kon het nu wel allemaal beter begrijpen, de droom, haar vreemde emoties. De dominee zou het gevaarlijke boek goed opbergen.

Einde

Geografische Proza

Te leven in Nunspeet ...

Een Serie Korte Verhalen

De Leeuw van Nunspeet

Kraterik woonde in een huisje vlakbij het bos van Nunspeet. De mensen zeiden dat hij een kinderlokker was, en gingen daarom liever niet met hem om. Niemand wist eigenlijk precies waar dat gerucht vandaan kwam, maar iedereen nam het aan, want als het eens waar was ... Kraterik had vroeger geschiedenis gestudeerd, en was zelfs leraar geweest op school. Maar sinds zijn vrouw was overleden ging het slechter met hem. Op een dag ging Kraterik wat boodschappen doen in het centrum. Een vrouw staarde hem aan, en plotseling gilde ze : 'Het is Kraterik, het is Kraterik, die kinderlokker.' Maar niemand scheen er acht op te geven. 'Kraterik ? Wie is dat ? Ach, er zijn hier geen kinderlokkers,' zei iemand nors. Het leek erop dat Kraterik z'n slechte naam aan het kwijtraken was. Er gingen immers jaren overheen, en de mensen werden anders. Iedereen scheen het een beetje vergeten te zijn. En ook de vrouw die het rondriep werd rustiger.

Op straat kwam Kraterik een oude vriendin van hem tegen. Ze vroeg of hij met haar meewilde naar huis. Dan konden ze eens wat bijpraten. Die oude vriendin kende de geruchten over Kraterik niet. Kraterik scheen opgelucht. Samen aan de thee hadden ze het nog eens over hun schooltijd vroeger. Ze hadden samen geschiedenis gestudeerd. Ze konden zich nog hun oude leraar herinneren. Wat had die man toch een fantasie. Hij vergeleek de geschiedenis altijd met dieren en voorwerpen, en zo kon iedereen het altijd goed onthouden. Ja, door de gelijkenissen van die leraar konden ze de verhalen van de geschiedenis nog steeds navertellen. Die leraar woonde ook in Nunspeet. Hij werd weleens de leeuw van Nunspeet genoemd. Hoe dat gekomen is ? Luister dan maar eens naar dit verhaal.

Die oude leraar scheen vroeger boer te zijn geweest. Maar hij moest zo hard werken dat hij er rugpijn van kreeg. Toen is hij maar geschiedenis gaan studeren, en al snel werd hij leraar op een school. In het begin ging dat niet erg goed. Hij werd vaak door vervelende kinderen uitgescholden, omdat hij een beetje krom liep. Dat kwam van het harde werken op het land. Maar door zijn kleurrijke verhalen begonnen de kinderen steeds meer respect voor hem te krijgen. Vaak gingen kinderen na schooltijd met hem mee naar huis, omdat hij zulke mooie verhalen kon vertellen. En toen één van die kinderen op een avond niet meer thuiskwam, dachten ze allemaal dat hij daar achter zat. Jarenlang was dat kind vermist, en al die tijd was hij de verdachte, ja, het werd zelfs zo erg, dat hij zijn baan erdoor verloor en zich niet meer op straat kon vertonen. Door gebrek aan

bewijs hoefde hij nog net niet de gevangenis in. Iedereen was bang voor hem, en hij kreeg de bijnaam : De leeuw van Nunspeet. Hij is die naam nooit kwijtgeraakt, zelfs niet toen na vele jaren het vermiste kind weer opdook. De leeuw van Nunspeet scheen met het alles niets te maken hebben gehad. Het kind scheen problemen thuis te hebben, en heeft toen jarenlang door de grote steden gezworven. Er was eigenlijk maar één reden voor dit kind om weer naar huis te komen, en dat was om nog eens te kunnen luisteren naar de prachtige verhalen van die oude leraar.

Maar zoals je misschien wel kunt begrijpen : Dat deed die oude leraar na dit alles niet meer. Van bitterheid en verdriet is die oude geschiedenisleraar uit Nunspeet weggegaan. Maar zelfs jaren na dit feit werd er nog steeds over de leeuw van Nunspeet gesproken. En stukje bij beetje werden de feiten verdraaid, en wisten velen niet hoe het nou precies zat. 'Ja, het had te maken met een kinderlokker,' wist iemand te vertellen. En een ander wist te vertellen dat het over een geschiedenisleraar ging. En zo werd Kraterik hier min of meer de dupe van. Er waren allerlei vreemde en heldhaftige verhalen ontstaan rondom de leeuw van Nunspeet. De één werd er erg bang van, en de ander vond ze fascinerend, op z'n zachtst gezegd.

Nu Kraterik dan al een tijdje geen geschiedenisleraar meer was, begon de aandacht zich een beetje te verleggen naar nieuwe geschiedenisleraren, en dat ging zo ver, dat er op een gegeven moment bijna geen geschiedenisleraren in Nunspeet meer te vinden waren. Men durfte bijna geen geschiedenisboeken meer in huis te hebben, bang om voor de leeuw van Nunspeet aangezien te worden. En naarmate de tijd verstreek had de leeuw van Nunspeet niets meer te maken met kinderlokkerijen, maar meer met heldendom. En die hysterie kon men eigenlijk niet aan. Zo zou de leeuw van Nunspeet het dorp voor allerlei gevaren hebben behoed en uit allerlei verschrikkingen hebben gered.

Die oude vriendin van Kraterik wilde hem iets laten zien. Het was een boek over de leeuw van Nunspeet, met de meest vleiende legendes. Kraterik glimlachte : 'Dat zou onze oude geschiedenisleraar eigenlijk moeten lezen.' Maar goed, niemand wist waar hij heengegaan was, omdat hij in de tijd met stille trom was vertrokken. Ze besloten op onderzoek uit te gaan. Na een lange zoektocht kwamen ze erachter dat hij door de grote steden zwierf. Ze besloten hem te gaan zoeken. Dat viel niet mee, maar met een paar gouden tips van andere zwervenden kwamen ze erachter waar hij op dit moment verbleef.

In de boshut van hun oude leraar aangekomen zagen ze hem zitten. Hij herkende ze niet, en wilde eigenlijk niets met hen te maken hebben. 'Er is iemand die flink veel geld verdient met uw verhalen, Mijnheer van Lenden,' zei Kraterik. 'Ach,' zei de oude leraar, 'laten ze met hun geld ten verderve varen ... Wat heb ik daarmee te maken ...' En toen haalde Kraterik langzaam het boek tevoorscheen. 'Ja,' zei de oude leraar nors, 'die schrijver ken ik wel. Die heeft nog bij mij in de klas gezeten, en mij flink in het ongeluk gestort.' En toen begon de oude leraar zulk leeuwengedrag te vertonen, dat Kraterik en die oude vriendin maar snel vertrokken. Wel hadden ze het boek voor hem op z'n tafel gelegd.

Na enige tijd was er telefoon voor Kraterik. Het was de leeuw van Nunspeet. Kraterik was blij hem te horen. 'Zeg, ik wilde je nog even bedanken voor dat boek,' zei de oude leraar. 'Het is een samenbundeling van de mooiste verhalen die ik vroeger altijd vertelde. Ik was ze eigenlijk allemaal een beetje vergeten na alles wat er was gebeurd. Maar dit is het mooiste geschenk in mijn leven. Zo mooi, dat ik graag weer naar Nunspeet terug zou willen komen.' Kraterik had tranen in zijn ogen. En zo gebeurde het. De oude leraar ging weer in Nunspeet wonen, dichtbij Kraterik, vlakbij het bos. De jongen die het boek geschreven had werd ook ingelicht. Wat was dat allemaal een groot misverstand geweest, zeg. En al snel vielen de leeuw van Nunspeet en de jongen elkaar in de armen. De jongen had vaak naar zijn oude leraar gezocht, maar zonder resultaat. Nu was alles dan toch gelukkig goed gekomen. En heel Nunspeet was blij dat het z'n leeuw had teruggekregen.

Het Paarse Complot

Junos was het zoontje van een oude hertog in Nunspeet. Ze woonden in het kasteel dichtbij de molen. Junos had geen broertjes of zusjes, en zijn moeder was lang geleden overleden. Wel had Junos een stiefmoeder, maar zij was vaak weg. Op een dag moest Junos boodschappen doen voor zijn stiefmoeder. Hij moest daarvoor naar het dorp fietsen, en ook naar een zaak met spiegels gaan. Zijn stiefmoeder wilde een paarse spiegel voor in haar slaapkamer. Onderweg kwam Junos een paar kwajongens tegen. 'Zeg, looshelm, waar ga jij met die spiegel naartoe ?' riepen ze. En met hun brommers kwamen ze achter hem aan. Al snel hadden ze de spiegel te pakken en wierpen het op de straat.

Thuisgekomen wachtte Junos niet erg veel begrip op. Zijn stiefmoeder was razend. 'Die spiegels zijn duur, Junos, en je had een tas moeten vragen aan de zaak waar je die spiegel gekocht hebt. Dan konden die jongens hem niet zien.' Ook zijn vader vond het erg dom van Junos. 'Junos, je had een andere weg moeten inslaan, want je weet dat daar altijd die jongens met hun brommers staan. Ze doen van alles om mensen het leven zuur te maken.' Junos moest de volgende dag naar de zaak terug om van zijn eigen geld een nieuwe paarse spiegel te halen. Maar de baas van de spiegelzaak kreeg het al snel door, en al gauw vertelde Junos hem het verhaal. 'Weet je wat,' zei hij, 'wij brengen de spiegel wel even met de auto van de zaak langs. En natuurlijk hoef je daar niets voor te betalen, want jij kon er per slot van rekening niks aan doen dat die andere spiegel kapotging. En voor de schrik mag je een extra dure uitzoeken, eentje met parfumspuiten en met een speeldoos erin. Dat zal je moeder prachtig vinden.'

'Het is mijn moeder niet,' zei Junos, 'het is mijn stiefmoeder, en als ik er eentje uit mag kiezen, dan wil ik de allergoedkoopste.' De baas keek een beetje beteuterd. 'Maar mag je haar dan niet ?' vroeg hij. 'Niet echt,' zij Junos, 'want sinds zij er is krijg ik altijd overal de schuld van.' De baas van de spiegelzaak keek erg bedenkelijk. 'Ik denk juist dat je je stiefmoeder en je vader moet opvrolijken, want ze zullen het wel erg moeilijk hebben als ze zo tegen je doen,' zei hij voorzichtig. 'Misschien hebt u gelijk,' zei Junos. 'Laten we het dan maar doen.'

En zo gebeurde het. De bijzondere spiegel werd in de bestelbus van de zaak naar het kasteel gebracht. De oude hertog en zijn vrouw waren er erg blij mee. En even leek het erg goed te gaan in het gezin. Maar na een tijdje begon de stiefmoeder weer erg te klagen naar Junos en hem van veel dingen de schuld te geven. 'Mamma,' zei Junos, 'is er soms iets met de spiegel gebeurd ?' De stiefmoeder was erg verrast omdat Junos haar voor het eerst 'mamma' had genoemd. 'Ja,' zei ze heel zacht, terwijl haar gezicht een beetje vertrok. 'Ik durfte het je eigenlijk niet zo goed te zeggen, maar de speeldoos springt aan op de meest vreemde momenten, zelfs als we slapen, en de parfumspuiten geven veel te veel parfum af.' Maar daar wist Junos wel wat op. Ze zouden iemand van de spiegelzaak ervoor laten komen. Na een tijdje werd er aangebeld. Het was de baas van de spiegelzaak. Al snel zag hij wat er aan de hand was. Het mechanisme van de spiegel was stuk. 'Ik kan zien dat de spiegel veel gebruikt werd, u was er zeker erg blij mee,' zei de baas van de spiegelzaak. De stiefmoeder knikte. 'Nou,' zei de baas. 'Ik heb voor u een nieuwe paarse spiegel meegebracht. Het is hetzelfde model, maar er zitten ook kleine lampjes bij in allerlei kleuren.' De stiefmoeder was erg verrast.

En weer scheen het een tijdje erg goed te gaan in het gezin van de oude hertog. Maar op een dag hoorde Junos iets stukspringen. Hij rende naar de kamer van zijn stiefmoeder, en zag haar daar in tranen zitten terwijl de spiegel kapot op de grond lag. 'Dat stomme ding maakt me gek,' zei de stiefmoeder. 'De lichtjes knipperen de hele tijd, ook nadat ik ze heb uitgezet. Ze springen gewoon weer aan. Ik word er ziek van.' Huilend viel ze Junos in de armen. Dat was voor de eerste keer dat ze hem omhelste. Junos kreeg er een brok van in z'n keel. 'Mamma, ik zal snel de spiegelzaak wel weer bellen. Ik weet zeker dat de baas ons nu een nog betere zal geven.' Maar de stiefmoeder huilde : 'Nee, Junos, ik wil nooit geen spiegel meer op m'n kamer zien. Het is afgelopen ermee.' En sindsdien was Junos z'n stiefmoeder altijd het zonnetje in huis. Ze was zichtbaar opgelucht toen de spiegel weg was, en ze zou er nooit meer één in haar kamer neerzetten ... nooit meer.

Na een tijdje kwam Junos nog eens terug bij de spiegelzaak om te vertellen wat er gebeurd was. De

baas van de spiegelzaak was zichtbaar blij. 'Ach, Junos, weet je,' zei hij, 'die spiegels zijn zo gemaakt. De geschiedenis heeft wel bewezen dat zulke spiegels heel opvoedkundig zijn, en veel problemen in gezinnen voorkomen en wegnemen. Ze zijn gemaakt door een speciale fabrikant.' En toen pakte de baas weer zo'n paarse spiegel, en draaide de onderkant boven. Daar zat een klein stickertje waar hij op wees. 'Zie, hier staat het,' zei hij : 'het paarse complot.' Junos glimlachte, en na nog even met de baas van de spiegelzaak door te praten ging hij fluitend naar huis.

Groen Geluk

Theo had een vogelzaak in Nunspeet. Het waren geen gewone vogels, maar speelgoedvogels. De meeste mensen vonden het maar een vreemde winkel, maar kinderen gingen er graag naartoe. Eigenlijk alleen maar om te kijken, want het speelgoed was veel te duur. Eigenlijk kochten daar alleen maar mensen met heel veel geld wat, en vaak kwamen zij vanuit het hele land. Hoge heren uit de politiek bijvoorbeeld, en rijke sterren. Vaak kochten ze dan spullen voor hun kinderen, maar soms ook wel voor henzelf. Het waren van die mensen die altijd op de televisie te zien waren. En als er dan gewone mensen in die winkel kwamen, dan was dat niet om de winkel, maar om die beroemde mensen te zien met hun kinderen.

Reginald wilde hier wat aan doen. Hij vond dat Theo zijn speelgoed best wel wat kon aanpassen en de prijs best wel wat lager kon maken, zodat ook wat meer gewone mensen hun inkopen daar konden doen. Ouders klaagden vaak over hun kinderen die weer eens bij Theo in z'n winkel waren geweest. Ze zeurden dan voortdurend om geld om ook zulk vreemd vogelspeelgoed te kunnen kopen. En ook de politie klaagde steen en been, omdat er zoveel gestolen werd. Vaak werden de daders ertoe aangezet nadat ze bij Theo in de winkel waren geweest. Door wie dan ? Door hun eigen verlangen naar dat bijzondere speelgoed.

Bij Theo zelf kon niemand inbreken. Dat was nog nooit gebeurd, en dat zou ook niet zo snel gebeuren. Theo had namelijk overal ronde tegeltjes in z'n winkel hangen. Het waren een soort alarmpjes die al aangingen als je het speelgoed aanraakte. Nee, bij Theo mocht je niks aanraken. Alleen kijken. Zodra het speelgoed werd opgetild of bewogen, dan gingen de pijnscheuten door je lichaam. Het was allemaal electrisch, en die stroom ging er pas af nadat je het gekocht had. Nee, inbraak was onmogelijk. Er was eens een oude dame die eens per ongeluk een stuk speelgoed in Theo's winkel aanstootte. Ze heeft er dagenlang van in het ziekenhuis gelegen. Nee, klantvriendelijk is Theo's winkel vooral niet.

Reginald had al zijn eigen club opgericht, een slachtoffersvereniging. Natuurlijk draaide dit allemaal om Theo's winkel. Reginald was eens op bezoek geweest bij Theo, die zelf boven zijn winkel woonde. Er hingen daar vreemde groene ronde tegeltjes aan de muur. Toen Reginald een slok van zijn thee nam begonnen die groene ronde tegeltjes te draaien en te zoemen. Ja, er gebeurden daar vreemde dingen bij die Theo. Reginald wilde nu eens naar buiten brengen wat er allemaal bij Theo in huis gebeurde. Hij scheen de enige te zijn die ooit in Theo's huis is binnengeweest. Naast Theo zelf dan. Tenzij er nog anderen waren die daar nooit over hebben durven praten. Of hen die het niet meer konden navertellen. Al tijden werd er namelijk gespeculeerd over een grote groep vermiste personen. Maar de authoriteiten vonden Reginald's gedachten daarover te ver gingen. Ze wilden eigenlijk dat Reginald zou stoppen met zijn club tegen Theo, omdat ook Theo zijn rechten had, en niets deed wat eigenlijk verboden was. Maar Reginald was druk bezig iets te zoeken wat hij tegen Theo zou kunnen gebruiken.

Op een dag besloot Reginald om nog eens bij Theo op bezoek te gaan. Er was iets veranderd aan Theo's winkel. Er hingen nu grote groene ronde tegels naast de ingang. En opeens kon Reginald geen stap meer verzetten, alsof hij door een omgekeerde magneet werd tegengehouden. Maar andere mensen konden gewoon naar binnen, en ze keken hem aan alsof hij gek was. Maar al snel hoorde hij dat hij niet de enige was die niet meer naar binnen kon. Theo had magnetische kaartjes voor gewilde klanten laten maken, zodat ze door de groene magnetische tegels niet afgeweerd

werden. Op een dag kwam er politie bij de winkel. Ze kwamen voor een onderzoek. Nee, niet dat de politie bij Theo onderzoek deden, maar net andersom. Theo zou de politie onderzoeken. Reginald vond het maar vreemd en verdacht. Soms kwamen er zelfs sterren uit het buitenland, en andere hoge mijnheren, zoals presidenten, koningen, legerofficieren en ga zo maar door.

Niet lang daarna werd Reginald opgepakt vanwege spionage. Reginald wilde Theo nu wel eens snel spreken. Reginald moest een erg hoge boete betalen voor elk blad wat hij had uitgebracht over Theo's winkel. Dat waren wel over de twintig bladen. Reginald besloot maar om zich helemaal niet meer met Theo te bemoeien. Het leverde toch alleen maar ellende op. Hij zette een punt achter zijn slachtoffersvereniging.

Na een lange tijd kwam hij Theo tegen op straat. 'Hey, Theo,' zei hij, 'zeg, heb je nog steeds die winkel met dat vogelspeelgoed ?' Maar Theo wilde niks van hem weten, en liep haastig door. Snel probeerde Reginald het weer te vergeten. Na een lange tijd kwam hij Theo weer eens tegen, maar ditmaal besloot hij niks te zeggen, en draaide hij zich snel weer om. Ook Theo maakte zich snel uit de voeten. Maar een dame had gezien hoe de heren naar elkaar deden, en greep ze beiden in de kraag. 'Wat is dat hier,' krijste ze, 'kunnen jullie elkaar niet eens normaal groeten ? Wat is dat voor een gebaar.' En ze schudde Theo eens flink door elkaar, en toen Reginald. Het was al een wat oudere dame. 'Zeg, weet u wel wie ik ben ?' zei Theo zachtjes en voorzichtig. 'Nou nee,' zei de oude dame, 'ik woon hier al erg lang, al sinds mijn geboorte eigenlijk, en ik heb u hier nog nooit gezien, maar dat geeft u niet het recht om u zo te gedragen.' Theo zakte een beetje ineen en zei zacht : 'Ik ben Theo van de vogelzaak.'

Maar toen werd de oude dame erg kwaad. 'Oh, van dat dure vogelspeelgoed ? Al het geld wat mijn man verdiende is daar altijd aan opgegaan om onze kleinkinderen rustig te houden, en door onze schulden is hij tot overmaat van ramp ook nog eens gokverslaafde geworden in de hoop eens een miljoentje te winnen. Van de vogelzaak zei u ? U heeft onze hele familie gerampaneerd. Maar liefst al mijn kinderen en kleinkinderen zijn hierdoor gokverslaafden geworden, hopende op het miljoentje wat ons uit de schulden zou kunnen helpen. Wij zijn daardoor de armste familie van het hele land geworden. Hoort u dat ?'

'M..maar wie bent u dan ?' stotterde Theo ... 'Ik heb u ook nog nooit gezien.'

'Mijn man en ik werkten heel vroeger in die alarmzaak waarvan u al uw electrische en magnetische alarms hebt, en dat is maar goed ook, want iedereen moet maar ver bij u uit de buurt blijven,' zei de oude dame.

Warme Haard

Riek en Hanna zitten voor de kachel. Het is koud buiten. Het sneeuwt. Op de televisie is een programma over konijnen. Riek en Hanna wonen met hun vader aan de rand van Nunspeet. Hun moeder is lang geleden overleden. Hun vader is ernstig ziek. Er moeten nog medicijnen gehaald worden bij de apotheek. Vader zit onder een deken voor de televisie. Wanneer het tijd is gaat Hanna naar de apotheek in het dorp. Dat doet ze iedere week op vaste tijden. Riek kookt en doet de was. Vader kan maar moeilijk praten, en ook zijn gehoor is niet meer zo goed. Het kost hem altijd veel tijd om iets te zeggen, en daarom praat hij niet graag.

Als Hanna bij de apotheek aankomt staat er een man met kerstkleding aan. Het moet de kerstman voorstellen, maar het lijkt niet echt. 'Een muntje voor de armen,' roept hij, met een bakje in zijn hand. 'Sorry,' zegt Hanna, 'we hebben het nogal krap, en onze vader is ernstig ziek.'

'Maar dat is geen probleem,' zegt de verklede man, 'en geeft het bakje met geld aan Hanna. 'Kijk eens, dit is voor jou.' Hanna wordt erg rood en verlegen, en zegt zachtjes : 'Maar dat kan ik toch niet aannemen ?' Maar de man houdt vurig aan, en drukt het bakje in haar handen en vertrekt. Snel kijkt Hanna in het bakje. 'Vijfhonderd gulden,' roept ze, 'daar kunnen we voorlopig wel mee voort.' Haastig stopt ze het bakje in haar tas, en loopt de apotheek binnen. Het is niet zo druk binnenin, en

al snel wordt ze geholpen. Als ze weer naar buiten loopt staat er een oude arme man voor haar met zijn hand uitgestreken. 'Ach, mijnheer, het spijt me, wij hebben het zelf ook erg krap, maar goed, ik heb net vijfhonderd gulden van iemand gekregen, dus ik kan u wel de helft daarvan geven.' De oude man is er erg blij mee, en geeft het meisje een boek. Snel stopt ze het in haar tas, en loopt naar huis.

Thuisgekomen legt ze de medicijnen in de kast, en gaat op de bank zitten. 'Vader, ik heb vijfhonderd gulden van iemand gehad,' zegt ze, 'ik heb de helft aan een arme man gegeven.'

'D...d...at is e..rg wijs v..van je, Hanna,' zegt haar vader. 'En ik heb ook een boek van die arme man gekregen,' zegt Hanna. Toen ze het boek uit haar tas pakte, begon ze er direkt in te bladeren. Het was een boek over konijnen, waar vader zoveel van hield. 'Vader, voor u, het gaat allemaal over konijnen,' zegt Hanna. Vroeger had vader een reservaat voor konijnen, waar hij konijnen opving en verzorgde. Maar sinds hij ziek werd kon hij dat niet meer doen. Binnenin het boek, op het kaft, zat weer vijfhonderd gulden vastgeplakt. Hanna was erg verbaasd.

'I...ik z..z..ei het ..je ...t..t..och,' zei vader, 'h...et ...w..was ...w..ijs ..wat je d..d..eed ...'

'Maar vader, hoe kan dat ? Ik dacht dat het een arme man was,' zei Hanna, nog steeds erg verbaasd.

En toen vertelde vader een verhaal over konijnenbedelaars. Dat zijn bedelaars die om armoede bedelen, maar waardoor ze op een bijzondere manier erg rijk zijn. Niemand weet precies hoe dat kan, en niemand weet ook precies wie het zijn, en waar ze vandaan komen, maar het gebeurt.

Toen Riek hoorde wat er gebeurd was, wilde ze ook weleens voor vader medicijnen halen, in de hoop de konijnenbedelaar tegen te komen. Dan kon ze hem direkt die vijfhonderd gulden weer teruggeven. Toen ze de week erna bij de apotheek aankwam, zag ze de arme man staan. 'Hier, mijnheer,' zei ze, en gaf de vijfhonderd gulden. 'Maar kind toch,' zei de arme man, 'dat is toch veel te veel. Ik heb maar weinig nodig.' Maar toen kon Riek het niet meer inhouden : 'Maar mijnheer, die vijfhonderd gulden is van u. We vonden het in het boek wat u aan ons gaf,' zei ze. 'Dat is erg goed van je,' zei de man. 'En als beloning heb ik hier een boek voor je.'

'Maar ik begrijp het niet,' zei Riek, 'stel dat er weer geld in het boek zit, wilt u dat dan niet terug ?' Maar de man was alweer verdwenen ... spoorloos ...

Toen Riek thuiskwam haalde ze direkt het boek uit haar tas. Het bleek een boek te zijn over konijnenbedelaars, en er zat duizend gulden vastgeplakt aan de binnenkant van het boek op het kaft. 'Z..z..ie ...j..j..e ?' zei de vader, 'h...h..et is ..allem..m..aal w..w..aar...'

En sinds het lezen van het boek ging het steeds beter met de vader ... zelfs zo, dat hij weer kon werken in het konijnenreservaat. En sindsdien kwamen de konijnenbedelaars in Nunspeet veel vaker voor.

Op een dag werd er aangebeld. Hanna deed open. Het was een arme man, vragende om onderdak voor de winter. Buiten vroor het. Vader had de zolder speciaal voor zwervenden laten inrichten. Hier kon hij voorlopig wel blijven. De man was erg dankbaar, en op een dag vroeg hij aan de vader en zijn twee dochters of ze met hem mee wilden komen naar het zolder. Hij wilde hen wat laten zien. En toen ze naar boven waren gelopen konden ze hun ogen bijna niet geloven. Er was een extra trap bijgekomen, en ineens was er een hele nieuwe verdieping bij, boven het zolder. En zo werd langzaam maar zeker het huis van die vader met zijn dochters tot een flat van konijnenbedelaars.

De Gekke Piraat

Jorit den Herder was misschien wel één van de beste glazenwassers die Nunspeet ooit gekend heeft. Hij had maar één oog, maar de burgemeester wilde niemand anders dan hem om de ruiten van het gemeentehuis te laten schoonmaken. De glazenwasser liet altijd prachtig glanzende ruiten achter. Op een keer vroeg de burgemeester aan hem wat nou het geheim was van die prachtig glanzende ramen. 'Groene blubber, mijnheer,' zei Jorit.

'Groene blubber ?' vroeg de burgemeester geschokt ... 'Ja, dat haal ik wel eens uit wat bosvijvertjes ...' zei Jorit weer. 'Bosvijvertjes ?' vroeg de burgemeester angstig ... 'waarom doe je dat eigenlijk ?' En toen legde Jorit hem uit dat er in bosvijvers goede gezonde schoonmaakproducten ronddrijven. Maar de burgemeester vond het maar vies. 'Hoezo is het goed en gezond ? Ik wil m'n ramen schoonhebben,' zei de burgemeester, die bijna rood aanliep. 'Ach,' zei Jorit een beetje plomp, 'soms moet je eerst iets erg vuilmaken om het schoon te krijgen. Het vuil neemt namelijk ook altijd het andere vuil mee, en dat kun je dan gewoon wegvegen zodat het echt brandend schoon wordt.'

'Wegvegen ?' zei de burgemeester woedend ... 'Noem je dat ramenlappen ... gewoon wegvegen ? Ik zal jou eens 'gewoon wegvegen'.

En vanaf toen mocht Jorit den Herder niet meer in Nunspeet wonen. Wel kreeg hij ergens een boshuisje aangewezen, dichtbij zijn vijvers. Hij mocht het niet wagen om ooit nog eens een voetstap in Nunspeet te zetten. Soms kun je maar beter niet je geheimen vertellen, zolang de mensen tevreden zijn. Dat had Jorit den Herder nu wel geleerd. Jorit gebruikte de groene blubber voor heel veel dingen. Hij kon er goed vloeren mee schoonmaken, en zo nu en dan waste hij z'n kleren er ook in ... Jorit had sindsdien niet echt veel meer te doen. Vaak staarde hij in de bosvijver en liet er kleine bootjes in ronddrijven ... Meestal waren dat kleine piratenscheepjes die hij eens van zijn oma had gekregen. Op een dag kwam er een vis naarboven zwemmen ... 'Blub, blub ...' zei de vis ...'zeg, wat is er met jou aan de hand ... blub, blub ... je kijkt zo sip ...' En toen begon hij het hele verhaal aan de vis te vertellen. De vis kreeg direkt erge medelijden met hem ... Het was een tovervis, maar dat wist Jorit nog niet ... Wel was hij erg verbaasd dat vissen konden praten. Hij was erg verbaasd, en dacht dat hij droomde. ... 'Nee, je droomt niet,' zei de vis ...'ik denk dat die burgemeester droomt ... want spul van de bosvijver is goed spul ... en je kunt het voor veel dingen gebruiken ...'

'Ja, maak hem dat maar eens wijs,' zei Jorit ... 'Je kent hem niet ...'

'Ik ken hem wel,' zei de vis ...'en het is mijn type niet ... Luister ... ik heb een plan.' Jorit schoof wat dichterbij ... en de vis vertelde hem vervolgens het plan : 'Jij gaat je verkleden als een piraat, en dan ga jij naar Nunspeet om je piratenscheepjes te verkopen, en dan moet je er heel gek bij dansen. Doe maar net alsof je gek bent, dan zullen ze denken : 'Ach, een dronken piraat met een oorlogstrauma ... Laten we hem helpen. We brengen hem naar een goed huis, met kameraden en met zorg.'

De burgemeester zal dan echt wel medelijden met je hebben, Jorit, en dan zal hij misschien wel denken : 'Ach, laat hem de ramen maar weer wassen.'

En zo gebeurde het, zoals de vis had gezegd. Het leek wel alsof de burgemeester betoverd was ... En al snel kon Jorit weer aan de slag met ramenwassen, en niemand heeft hem ooit meer gevraagd waarmee hij dat deed.

Jorit was de vis erg dankbaar, maar hoewel Jorit wel weer glazenwasser mocht zijn, mocht hij nog steeds niet de ruiten van het gemeentehuis wassen. En daar was Jorit niet erg blij mee. Maar daar wist de vis wel wat op. In die tijd had Nederland nog een koning, en Jorit moest een brief schrijven naar de koning om hem uit te nodigen in zijn boshuisje. Daaronder moest hij neerzetten : van de beste glazenwasser van Nunspeet. De koning ging direkt op zijn aanbod in, en al gauw kwam hij langs in een zilveren koets. Deftig stapte hij uit, terwijl wat dienstknechten en lakeien de rode loper uitrolden tot in het boshuisje. Jorit den Herder had heel lekker gekookt, en de koning vond het een hele eer om bij de beste glazenwasser van Nunspeet uitgenodigd te zijn. Alles gebeurde volgens het plan van de vis.

De vis had Jorit ook opgedragen, dat als de koning zou hebben gegeten, dan moest hij ook de koning uitnodigen om in de bosvijver te baden. En Jorit moest zeggen dat dat zeer gebruikelijk is in Nunspeet, en vooral onder glazenwassers. Wanneer de koning dan in de bosvijver zou zitten, dan moest Jorit snel even een foto maken, als aandenken aan een onvergetelijke dag.

En zo gebeurde het. De koning vond het zelf ook onvergetelijk. De vis had Jorit opgedragen om

daarna met de ontwikkelde foto naar het gemeentehuis te gaan, om het aan de burgemeester te laten zien. Sindsdien gingen de burgemeester en zijn wethouders vaak naar de vijver om daar te baden ... in de groene blubber, en voortaan mocht Jorit weer glazenwasser zijn van het gemeentehuis ... en niet alleen dat ... Hij mocht voortaan ook de ramen lappen van het paleis van de koning ... En zo werd Jorit den Herder in Nunspeet een levende legende ...

Het Vreemde Huis

Mevrouw van Dalen woonde met haar hond in een flatje, ergens in Nunspeet. Ze ging vaak met haar hondje wandelen, en beleefde soms vreemde avonturen. Ze had een voorliefde voor vreemde gebouwen, en soms zocht ze heel Nunspeet af om er eentje te vinden. Als ze er dan eentje had gevonden, bleef ze soms tijden staren. Niet iedereen had daar behagen in, en soms kwamen de mensen naar buiten om haar weg te jagen. Ze had dan weleens de neiging om haar hond erop af te sturen. Ze dacht dat kijken geen kwaad kon, maar de mensen hadden privacy nodig ... 'Dan moesten ze maar niet zulke vreemde gebouwen uitzoeken,' dacht mevrouw van Dalen ... Maar ja ... wat is vreemd ? ... misschien vonden ze haar wel vreemd ... Mevrouw van Dalen vond haarzelf trouwens ook een beetje vreemd, maar daarom zocht ze ook naar vreemde gebouwen ... Ze was geinteresseerd in het vreemde. Maar als Nunspeet nu vol zou staan met vreemde gebouwen ... Was het dan nog wel vreemd ? Of werd dan het gewone ineens vreemd ?

Mevrouw van Dalen hield erg veel van vreemde dingen. Haar hele huis stond er vol mee ... Ze wist er het liefst zo min mogelijk vanaf, zodat het toch allemaal zo vreemd mogelijk bleef. Als ze een kaartje kreeg van iemand, keek ze liever niet op de achterkant van wie het was, zodat het voor haar toch allemaal een beetje vreemd bleef ... Ook de boeken die ze las, las ze nooit helemaal uit, zodat het altijd een vreemd einde bleef. Ja, de boeken moesten vreemd blijven. Ze las graag boeken over spoken, en had een voorliefde voor jeugdboeken. Ze moesten zo vreemd mogelijk zijn, bijna griezelig. Maar niet te griezelig, anders durfte ze 's nachts niet te slapen. Als iets te vreemd werd, dan werd het ook griezelig. Ze was zelf ook een tijdje schrijfster van jeugdboeken geweest, en ze maakte nogal faam. Ze is daar toen mee gestopt, omdat ze zo niet meer vreemd kon zijn. Ze wilde het liefst toch nog wel een beetje vreemd blijven. Die boeken waren soms erg griezelig, zo griezelig, dat ze vaak met lichten aan sliep. Eigenlijk durfte ze niet meer te schrijven, want ze wist waar dat op uitliep. Op straat werd ze heel soms herkend door kinderen.

Ook krijgt ze nog wel eens brieven van ouders die vragen wanneer er weer boeken van haar uitkomen. Mevrouw van Dalen heeft ook hele vreemde lampen door haar hele huis staan, met vreemde lichten. Ze gelooft dat vliegende schotels bestaan, maar de mensen denken dat dat bij schrijvers hoort. Zij mogen en kunnen meer dan anderen, omdat ze schrijvers zijn. Ze kunnen soms hele vervelende dingen zeggen, terwijl niemand daar iets van zegt, omdat het schrijvers zijn. Het lijkt wel alsof alles wat ze doen of laten toch niet echt is. Dat vond ze altijd wel een veilig gevoel.

Wel gaat ze nog eens in de twee weken naar bejaarden toe om hen gezelschap te houden, en wat te helpen. En ze is ook leesmoeder op een basisschool, en dat terwijl ze nooit moeder is geweest. Ze is gescheiden. Haar man is op een dag weggelopen vanwege al die griezelige boeken die ze schreef. Hij kon er ook niet meer goed van slapen. Ze mist hem niet, ja, als kiespijn. Hij had niet echt gevoel voor humor. Hij had een hele grote baard, een hele donkere stem en een bril met ronde glazen. Als ze hem 's nachts in het donker tegenkwam schrok ze zich altijd lam. Ja, vroeger was haar huis echt een spookhuis. Ze denkt nog wel eens hoe het zou zijn als Arend er nog zou wezen ... Ze hoorde van iemand dat hij nu ook schrijver zou zijn ... en nog wel van griezelboeken ... Ja, ja, ze ziet het al helemaal voor zich ... nu gaat hij faam maken met haar verhalen ... De Griezelmevrouw, geschreven door Arend Koophaar ... Maar goed, wie zegt haar dat hij echt schrijver is geworden ... Ach, misschien is het allemaal om de nachtmerries van vroeger te kunnen verwerken .... onder het mom van ..confronteert dat wat jou beheert ... zoiets als schaken tegen de haken ... Niet weglopen, maar .... Oh wee, als hij maar niet terug zal komen ... Nee, dat zou ze niet aankunnen ... Dan zou ze weer alles van zich af moeten schrijven ... zoiets als : Terug Naar het Spookhuis ... Nee, daar moet

ze niet aan denken ...

Op een dag op de basisschool werd ze geconfronteerd met iets dat haar niet zo snel zou loslaten ... De kinderen hadden een nieuw boek uitgezocht dat voorgelezen moest worden ... en het was inderdaad een boek van haar gescheiden man ... Doe het met Knoopjes ... geschreven door Arend Koophaar ... Eén of ander dom boek over knoopjes die tot leven komen en allerlei gemene dingen uithalen ... Dan denk je dat je normale kleren draagt ... Zoiets als : Pas op wat je koopt ... Maar goed, de kinderen lezen voor, en zij zal luisteren ... iets wat al erg genoeg is ... Opgedragen aan Martha Koophaar-Van Dalen ... 'Verhip, dat ben ik ... zou hij ? ... Nee, dat kan niet waar zijn ... Het boek is gedateerd vlak na de trouwdag ... Ik heb nooit geweten dat hij schreef ...'

De kinderen vonden het een geweldig boek ... Het was zo griezelig dat haar eigen boeken er voor op de loop gingen ... Misschien dat hij van zichzelf en z'n boeken zo bang is geworden ... Misschien dat alles daar bij bleef ... Hoeveel boeken heeft die knakker uitgegeven ? ... Na het lezen van Doe het met Knoopjes bleek er tot haar grote verbazing ook nog een deel twee te bestaan ... Opgedragen aan Martha van Dalen ... 'Dat ben ik ... dat moet van na de scheiding zijn ...' En ja hoor, het bleek nog niet zolang geleden geschreven te zijn ... De kinderen vonden het eerste deel zo geweldig dat ze ook voor het tweede deel hadden gekozen ... 'Arme ik ...'

Het ging ditmaal over een man met een grote baard met brillen als knopen ... Dat moest hij zijn ... In de nacht kwamen de knopen tot leven om hem te achtervolgen, en ze hielden hem gevangen in één of ander kasteel ... Hoe verzint ie het ... Wat knopen wel niet allemaal kunnen ... Je leest het in dit boek ... 'Was ik nog maar een kind, dan zou ik dit misschien nog leuk vinden ....' Maar ze merkte al erg snel, dat de kinderen erge medelijden hadden met de man van het verhaal. Het zou je maar overkomen. 'Straks moet ik hem ook nog bevrijden uit dat kasteel ... Hij heeft me trouwens nooit verteld waar hij naartoe is gegaan ... Zouden de knopen ...? ...Nee, dat kan niet waar zijn ...'

Ik ben maar gestopt met leesmoeder zijn ... Als het allemaal zo ver moest gaan ... Maar op een dag werd er aan de deur gebeld ... Het was Arend ... 'Zeg, kom binnen, jongen, lang niet gezien ...' Tja, wat moest ik anders zeggen ...

'Arend, niet bang zijn voor de boeken, hè, ze zijn aan de riem ... Ze doen niks ... Ze blaffen hooguit een beetje ...' Ik deed van alles om hem tot rust te brengen. Ik wilde dat hij zich op z'n gemak zou voelen ... Laat ik hem maar niet vragen hoe hij uit dat kasteel is gekomen ... en geen woord over de knopen ...

Hij ging zitten ... op z'n oude stoel, waar hij altijd zat ... Stak z'n pijp aan ... Iets wat erg lang duurde ... Terwijl ik steeds zenuwachtiger werd ... 'Zeg, waar kom je eigenlijk voor ?' vroeg ik ineens brutaal, met direkt daarachteraan : 'Moet je koffie ... thee ... of misschien ... sap ?'

'Ja, doe me maar wat sap,' zei hij rustig ... Maar nu kon ik me niet meer inhouden : 'Zeg kerel, ik heb je boeken gelezen ...' Ineens begonnen z'n ogen te stralen ... Maar toen zakte hij weer ineen ... 'Ik denk dat ik maar ga,' zei hij ... 'Wacht,' zei ik ... 'je hebt je sap nog niet op.' In één teug dronk hij z'n beker leeg, zette het hard op tafel neer, en stond op ... 'Mag ik een boek van je lenen ?' vroeg hij ... 'Oh nee,' schreeuwde ik ... 'daar komt niks van in ... want straks heb ik het allemaal weer gedaan ... heb ik je weer banggemaakt, en kom je weer viereneenhalf jaar niet opdagen ...'

'Wat is enger,' vroeg hij ineens ...'lezen of niet lezen ...' Ja, daar vroeg hij me wat ... Het zette me wel even aan het denken ... waar zou je nou banger van worden ... Dat hij bang was, dat was een feit ... of hij nou las of niet ... De vraag was wat het beste zou zijn in deze situatie ... Lezen kan ook verwerken zijn ... En wat had ik te verliezen ... Ten slotte zei ik : 'Okay, neem elk boek wat je maar wilt in dit huis mee om te lezen ... Jouw eigen keuze ...' Hij was daar zichtbaar blij mee, en ook ik wilde echt alles begrijpen ...

'Heb je mijn kaarten nog gehad ?' vroeg hij ineens ... Het was alsof ik groen, rood en blauw werd tegelijkertijd ... Ik las nooit geen kaarten ... omdat ik toch een beetje vreemd was, en van vreemde dingen hield ... Maar nu begon mij wel wat te dagen ... Ik had een schoenendoos vol met ongelezen

kaarten ... Die zouden wel eens van hem kunnen zijn ... En ja hoor, het hele knopenverhaal nauwkeurig uitgelegd ... de locatie van het kasteel, wat hij van me wilde ... alles ... Maar daar kwam ik wel erg laat achter ... Ik ook altijd met mijn vreemde manieren ... Of was dat om mezelf ergens tegen te beschermen ... Sommige dingen kun je soms maar beter niet weten ...

De Trouwe Vriend

De kerk is net uitgegaan. Jolle loopt op straat. Ze is pas met haar ouders vanuit Friesland verhuist naar Nunspeet. De kinderen kijken haar een beetje vreemd aan, alsof ze uit het buitenland komt. En ze praat ook zo vreemd. Daar in de verte gaat de dominee. In Friesland zijn ook dominees. Voor haar is het dus wel vertrouwd, maar er zijn ook zoveel dingen die anders zijn. De mensen praten hier anders. Jolle loopt met haar zusje naar huis. Vader en moeder gaan nog bij iemand op visite. Thuisgekomen zetten ze de radio aan. Gelukkig zijn hier ook dezelfde programma's. Ze besluiten om een eindje te gaan lopen door de weilanden. Het is zondag, alles is rustig. Na een tijdje lopen komen ze een meisje uit de klas van Jolle's zusje tegen. Het meisje vraagt of ze met haar mee willen komen. Ze gaan vanmiddag pannenkoeken eten. Het meisje woont op een boerderij. Ze hebben daar grote honden in kooien, die de boerderij moeten bewaken. Eerst gaan ze even een tijdje op de kamer van het meisje spelen. Het meisje heeft veel speelgoed, en veel poppen. 'Ja, als mijn oom komt, neemt hij altijd veel speelgoed mee,' zegt het meisje. Jolle wilde wel dat ze ook zo'n oom had. Jolle had geen oom ... Ja, alleen eentje die in Afrika woonde, maar die was nog nooit gekomen. Jolle had wel een paar tantes, maar daar had ze niet veel mee op ...

Na een tijdje waren de pannenkoeken klaar. De moeder van het meisje was erg aardig. De vader zat in de woonkamer de krant te lezen. 'Gaan jullie ook naar de kerk ?' vroeg het zusje van Jolle. Het meisje boog haar hoofd. Nee, daar was ze nog nooit geweest. Haar vader geloofde niet in God. Ze zou graag weleens meewillen naar zo'n kerk. 'Nou, je mag weleens met ons mee,' zei het zusje van Jolle. Jolle knikte. Maar ineens stond de vader van het meisje op, en zei : 'Nou, dat heb ik liever niet.'

'Gelooft u in God,' vroeg het zusje van Jolle aan de moeder van het meisje. De moeder werd een beetje rood, en streek haar schort recht. 'Ik weet het niet, kind, echt niet.'

Toen zei het meisje ineens : 'Mijn vader en moeder geloven niet in God, omdat mijn zusje is overleden.' Jolle schrok, en ook het zusje van Jolle. Maar toen zei Jolle : 'Maar onze lieve Heer zal wel goed voor jouw zusje zorgen, hoor, daar boven in de hemel.' De moeder van het meisje had een traan in haar oog. Snel ging ze verder met het opdienen van de pannenkoeken. Na een tijdje zat iedereen aan tafel, en vader zei : 'Allen eet smakelijk.'

Na een tijdje zei het zusje van Jolle : 'Bidden jullie nooit voor het eten ?' De vader verslikte zich bijna. 'Nee, hoor,' zei het meisje, 'dat is nergens voor nodig, zegt mijn moeder altijd.' De moeder werd weer erg rood. 'Vader, kun je me even de stroop aangeven,' zei moeder. Vader knipoogte naar z'n vrouw en glimlachte lief naar haar, terwijl hij haar de stroop gaf. 'En,' vervolgde het meisje, 'opa zei altijd het is beter je brood aan de armen te geven, dan ervoor te bidden.'

'Als jullie willen bidden, dan mag dat wel hoor,' zei de moeder van het meisje vriendelijk. Ook de vader knikte erg vriendelijk. Dapper vouwde Jolle haar handjes samen en begon hardop te bidden, en ook haar zusje deed haar oogjes stijf op elkaar en bad mee. De moeder van het meisje keek een beetje ongemakkelijk naar haar man, maar hij glimlachte lief en geruststellend naar haar.

'Ik snap echt niet dat jullie bidden naar iemand die mijn zusje heeft laten doodgaan,' zei het meisje brutaal.

'Ik vind het verschrikkelijk naar dat je zusje is overleden, en ik begrijp dat je het daar erg moeilijk mee hebt. In de hemel is alles goed,' zei Jolle.

Het meisje zat met tranen in haar ogen. 'Wat is er dan gebeurd ?' vroeg het zusje van Jolle. 'Ze is verdronken,' zei de vader. Jolle schrok. 'Wat verschrikkelijk,' zei het zusje van Jolle. 'Maar ze is nu

bij onze lieve Heer, en ze heeft het goed.'

'Maar waarom is ze niet meer bij ons ?' zei het meisje boos ... 'Het is niet eerlijk. En waarom zijn er zoveel mensen arm, en waarom hebben zoveel mensen pijn, en waarom is mijn opa doodgegaan ?'

'Ik weet het ook niet,' zei Jolle, 'maar eens zal alles goedkomen.' Maar het meisje protesteerde : 'zolang het niet goed is, en zolang ik mijn zusje moet missen, zal ik ook niet bidden en geloven in God. Maar ik zou wel een keertje meewillen naar jullie kerk, mag dat pap ?' En uiteindelijk stemde de vader van het meisje toe. Ze zou voor één keertje naar een kerk mogen, omdat ze nog nooit binnenin een kerk was geweest. Ze zou de aankomende zondag samen met haar vader en moeder naar de kerk van Jolle en haar zusje gaan.

Toen het zover was was het meisje erg enthousiast. Ze vond het prachtig binnenin. Ze vond de ramen zo mooi, en er stond een prachtig orgel. Er kwam een man binnen in een zwart gewaad. Dat was de dominee. Hij had een prachtig gewaad aan. Toen gingen ze zingen uit een boekje, en iedereen stond op. Na een tijdje gingen ze allemaal weer zitten, en de dominee nam het woord. Hij liep op een trapje, totdat hij op de hoge preekstoel stond. Na een tijdje kwam er iemand met de collectebus. Het meisje gooide er veel van haar spaargeld in, wat ze van opa geleerd had. Dat deed ze ook altijd als er mensen met collectebussen aan de deur kwamen.

En toen ging de dominee bidden. En hij zei : 'Vraag nu in de stilte van je hart dat wat je van onze lieve Heer verwacht.' En ook het meisje had haar handjes gevouwen en haar oogjes gesloten, en ze vroeg zacht of ze haar zusje weer mocht terugzien.

Toen zei de dominee : 'Duizenden sterven aan honger vandaag de dag, terwijl wij het hier goed hebben. Als wij gaan leven zoals zij leven, en ons geld voor hen inzetten, dan zal ook leven aan ons geschonken worden.'

'Opa heeft altijd geld gegeven,' dacht het meisje bij zichzelf, 'en heeft altijd voor de arme mensen gezorgd, zoveel hij kon, maar toch is hij doodgegaan. Maar als de hemel echt bestaat, dan is hij nu daar, en dan heeft hij het beter, net zoals mijn zusje.' Toen de kerkdienst was afgelopen gingen de vader, de moeder en het meisje nog even met Jolle, haar zusje en haar ouders mee. Er werd niet over het geloof gesproken. Wel zei het meisje even dat ze de kerk prachtig vond. Na een lange dag kwamen het meisje met haar ouders eindelijk weer thuis op de boerderij. De vader was erg moe, en ook de moeder voelde haarzelf niet echt lekker. 'Het heeft me geen goed gedaan,' zei ze tegen de vader. 'Ik dacht teveel na over Liselotte. Het lijkt wel alsof ik het nooit verwerk.' Maar de vader schoof naar haar toe, en legde een arm op haar schouder : 'Ik voel Liselotte in mijn hart. Ik kan het niet begrijpen. Het maakt me moe, maar aan de andere kant word ik er rustig van. Ik weet dat Liselotte nog ergens is, en of dat nou in de hemel is, of ergens anders ...' zuchtte de vader.

'Ik voel alleen maar pijn, pijn ...' zei de moeder ... 'En ook dat gesprek met Jolle en haar zusje over Liselotte heeft me geen goed gedaan.'

'Het zit ook allemaal nog zo diep,' zei de vader liefdevol ... 'Haal maar diep adem ... Gelukkig hebben we elkaar en Else nog ...'

'Maar ik kan zo'n gesprek niet nog een keer aan ...' zei de moeder ... 'Jolle en haar zusje kunnen hier beter niet meer komen ...' De vader knikte ... Ook voor hem was het teveel. En eigenlijk had hij er een beetje spijt van dat hij met zijn dochtertje en vrouw naar de kerk was gegaan, ook al had hij zelf nu het gevoel dat Liselotte bij hem was ... 'Misschien moeten we het allemaal maar even laten bezinken,' zei hij.

Maar die nacht had de vader een erge nachtmerrie over Liselotte, over de dag dat ze verdronk, en het was alsof ze voor de tweede keer verdronk. Vader had het gevoel dat ze erg dichtbij was, maar hij kon niets doen. Hij hoopte ook dat Liselotte zou voelen en weten dat hij bij haar was. Het was alsof vader in een zware tweestrijd zat over de kerk ... De kerk bracht zijn dochtertje zo dichtbij, maar ook zo ver weg ... Hij kon haar gewoon niet bereiken.

De vader wilde ten einde raad eens met de dominee praten. De dominee was een erg vriendelijke

man, en erg behulpzaam. De strijd omtrend de dood was iets heel normaals in zijn ogen. De dominee had het ook over het verschil tussen de Joden en de Egyptenaren. De Egyptenaren waren heel veel met de dood bezig, terwijl de Joden het juist erg van zich afschoven. De dominee vond dat hiertussen balans moest zijn, en dat om die balans te krijgen, moet je eerst door strijd heen ... gemengde gevoelens ...

Was God het verbod om verbonden te zijn met de doden ? Of was God juist het verbond met de doden, of allebei ? De dominee vond allebei. De dominee had heel vroeg zijn vrouw aan ziekte verloren, en had sindsdien altijd een soort gevoelsmatig contact gevoeld, maar is hierin niet verder gegaan. Dat was meer iets van de Egyptenaren. Zijn vrouw raakte verzeild in het Egyptische Dodenboek toen ze van haar artsen hoorde dat ze niet lang meer te leven had. De titel schrok haar in het begin erg af, maar die titel bestond in het begin nog helemaal niet, daar het boek oorspronkelijk een andere naam had : Het Boek van het Doorkomen van de Dag. Maar toch wist ze dat ze zich moest voorbereiden op de dood. Net als de Joden zagen de Egyptenaren de dood als een doorgang naar het hiernamaals, en dit was een reis die je moest maken, en waartoe je jezelf mogelijk moest voorbereiden. Omdat het de Joodse Traditie daar vaak aan ontbrak en toch de behoefte daaraan groot was, met name onder hen die de betrekkelijkheid van het leven inzagen, of noodzakelijkerwijs daarmee te maken kregen, vonden velen heil in de lessen van de Egyptenaren. En zo ook de vrouw van de dominee. De dominee had op dat punt weinig recht van spreken, daar hij niet in dezelfde situatie zat als zijn vrouw. Maar toch wist ook hij, dat hij zich moest voorbereiden. De Egyptenaren leerden dat je de reis door het hiernamaals nu al kon maken, daar hoefde je niet eerst dood voor te gaan. En dat was misschien ook het gevoel dat de dominee had na het sterven van zijn vrouw ... dat hij nog steeds bij haar was.

Door het gesprek met de dominee besloot de vader het Egyptische Dodenboek in huis te halen. Ook zijn vrouw was erg geinteresseerd. Ze bracht een groot gedeelte van de dag door met het lezen van dit boek, dat oorspronkelijk helemaal niet zo heette. Ze merkten dat het boek hen hielp met het verwerken van de dood van hun dochtertje. In de bijbel werd het je min of meer verboden om je met de dood bezig te houden. Maar waar moest je met je gevoelens naartoe als je je eigen kind had verloren, of je man of vrouw ? Daarin leek het gedachtengoed van de Egyptenaren een goede en bevrijdende aanvulling. De vader besloot eens om bij het eten te lezen uit dit boek, zodat ook het meisje erover zou horen.

Inmiddels waren Jolle en haar zusje op de hoogte gebracht van het feit dat ze niet meer welkom waren bij het meisje en haar ouders op de boerderij, en al snel ging in heel Nunspeet het gerucht dat ze bij een Egyptische secte waren aangesloten. Maar de dominee verdedigde hun. Aan de dominee hadden ze een trouwe vriend, die heel diep in hun gevoelens kon inleven.

Het Zwanenmeer

Wist je dat Nunspeet ook een zwanenmeer had ? Nou ja, eigenlijk was het gewoon een plantsoen, maar het werd vaak zwanenmeer genoemd. Het was vlakbij het dorp. Er was daar ook nogal een wat ongewone zwaan tussen de andere zwanen, en die zwaan was oranje. De mensen gingen er graag naartoe, maar echt druk was het er eigenlijk nooit. Op een dag was de oranje zwaan aan het wandelen gegaan. Hij liep door de dorpstraat, langs de winkels. Men vond dat zo bijzonder, dat men een gouden beeld van de oranje zwaan heeft laten maken. Het is daarna ook nooit meer gebeurd. Dat gouden beeld heeft een hele lange tijd in de dorpstraat gestaan, maar is helaas op een dag gestolen. Er werd een grote beloning voorbereid voor de vinder, maar jaren later vond de politie het beeld in een oude schuur. De dief, een winkelier, moest voor de rechter verschijnen, en toen heeft het beeld jarenlang op het politie-bureau gestaan. Maar toen werd het beeld weer gestolen, en weer werd er een grote beloning vastgesteld voor de vinder. Het beeld bleek terecht gekomen te zijn in een huis voor invaliden. Een man in een rolstoel zou het gestolen hebben, maar niemand wist hoe hij dat gedaan had. De man hoefde niet voor de rechter verschijnen, omdat men het zo knap vond dat hij het beeld uit het politie-bureau had gestolen. Sindsdien stond het beeld in dat huis voor

invaliden, maar later hebben zij het geschonken aan de bibliotheek. Het leek wel alsof de oranje zwaan nog steeds aan de wandel was. De man in de rolstoel ging vaak naar het plantsoen toe, dat in die tijd vaak zwanenmeer werd genoemd. Men zei dat hij kon spreken met de oranje zwaan, en dat de oranje zwaan hem de opdracht had gegeven om dat beeld te stelen. Hoe dan ook, de man ging vaak naar het zwanenmeer toe, en deed er nogal geheimzinnig over. Het was een hele geheimzinnige man, een goede vriend van de politie overigens. Het scheen dat hij vroeger zelfs baas van het politie-bureau was, maar door een ongeluk zat hij nu al tijden in een rolstoel. 'Kareltje,' noemden ze hem.

Na enige jaren was het beeld weer gestolen, uit de bibliotheek. En het beeld had immers zo'n faam, dat de politie door heel Nunspeet huiszoekingen deed. Uiteindelijk vonden ze het beeld in het magazijn van een schoenenwinkel. Maar omdat 'Kareltje' niet gearresteerd was, zo hadden de schoenmakers van Nunspeet ook een goede reden om niet gearresteerd te hoeven worden. En zo werd het in Nunspeet bijna een sport om het gouden beeld van de oranje zwaan te stelen. Er stond namelijk toch geen straf op. De politie kwam niet eens meer in aktie als het beeld weer weggestolen was. En dat kwam eigenlijk allemaal door 'Kareltje', en uiteindelijk door de oranje zwaan zelf. Maar op een dag, lang na de dood van Kareltje, vond de politie dat ze maar eens met de traditie moesten breken. Kareltje leefde immers niet meer, en het beeld was oorspronkelijk eigendom van Nunspeet zelf. Maar dat hebben ze geweten, want niet lang nadat ze dat besluit hadden genomen kwam de oranje zwaan zelf naar het politie-bureau, en heeft daar een hele tijd boos lopen blazen, en met z'n vleugels lopen wapperen. Uiteindelijk hebben ze toen het beeld in het plantsoen laten zetten, in het zwanenmeer, en er een prachtige fontein van laten maken. Nu kon de zwaan zelf het beeld bewaken. De zwaan bleek een erg goede bewaker te zijn. En na een tijdje kwam ook de burgemeester eens kijken naar de nieuwe verblijfplaats van het beeld. En dat bracht hem op een idee. Hij had namelijk nog wat oude beelden goed opgeborgen in het gemeentehuis, maar was altijd erg bang dat ze gestolen zouden worden. Hier bij de oranje zwaan zouden ze zeker veilig zijn. En zo gebeurde het. De oranje zwaan kreeg de hoede over een heleboel beelden van de burgemeester, in het plantsoen. En ook de wethouders hadden thuis nog wel wat dingen staan die ze liever aan de bewaking van de oranje zwaan overlieten. En zo kwam het zwanenmeer vol te staan met oude beelden. Het werd een prachtig plantsoen, en in vele van die beelden werden prachtige fonteintjes ingebouwd.

Maar op een dag had de oranje zwaan weer eens erge zin om te gaan wandelen. En ditmaal ging hij naar het gemeentehuis, tot vlakbij het raam van de burgemeester. De burgemeester schrok zich een hoedje. 'Jij hoort in het plantsoen te zijn,' riep de burgemeester luid. 'Onze kostbare beelden staan daar uitgestald.' Maar het was al te laat. Toen de burgemeester en zijn wethouders bij het plantsoen kwamen was alles leeggehaald. Geen één beeld was achtergebleven. De burgemeester zakte in elkaar. Wat een ramp. En daar kwam de oranje zwaan aanlopen. Ja, ze konden natuurlijk niet verwachten dat een zwaan altijd maar op dezelfde plaats bleef. Ze besloten de oranje zwaan naar een ander plantsoen te brengen. Maar dit plantsoen was niet zo groot, en al snel was de zwaan weer terug. 'Het is allemaal de schuld van Kareltje,' zei de burgemeester boos. 'Die heeft lang geleden, toen hij nog baas van de politie was die zwaan naar Nunspeet gehaald. Hij had het dier eens gered uit een brandend huis, en ze hebben toen ook een meisje gered. Dat meisje woont nu ook in Nunspeet, ze zal inmiddels al wel oud zijn, of misschien niet eens meer leven.'

De burgemeester en de wethouders besloten eens bij haar op bezoek te gaan. Misschien dat zij meer wist. En inderdaad, het meisje was inmiddels een dame. Ze bleek de zus van Kareltje te zijn. Het verhaal bleek iets anders in elkaar te zitten. Toen zij en Kareltje nog in Steenwijk woonden had de oranje zwaan hen uit een brandend huis gered. Toen Kareltje werk in Nunspeet kreeg, liet hij haar en de oranje zwaan overkomen. Ze zijn altijd onafscheidelijk gebleven. Maar de dame kon verder niets vertellen over wat er met de beelden was gebeurd. Toen de burgemeester en de wethouder weer in het plantsoen kwamen zagen ze de oranje zwaan dood in het water drijven. Ze stonden voor een raadsel. Maar daar kwam ineens nog een oranje zwaan aanlopen. De burgemeester en de wethouders waren geschokt. Er waren dus twee oranje zwanen, en misschien was er altijd één die

op wacht stond, maar hebben de dieven hem neergeschoten. Wat verschrikkelijk. Ineens ging het de burgemeester helemaal niet meer om de beelden, maar om de laatste oranje zwaan. Er was gelukkig nog een vijvertje in de binnenplaats van het gemeentehuis. Daar zou de zwaan wel veilig zijn. De burgemeester liet extra bewaking voor de oranje zwaan inzetten.

Maar al gauw gingen er geruchten dat er nog steeds oranje zwanen gesignaleerd werden in het plantsoen. Misschien had de oranje zwaan wel eieren gelegd. Maar door een telefoontje met de burgemeester van Steenwijk, waar de oranje zwaan oorspronkelijk vandaan kwam, kwam de burgemeester van Nunspeet erachter dat het in Steenwijk wemelde van de oranje zwanen. 'Zijn er bij jullie dan toevallig ook beelden gestolen ?' vroeg de burgemeester van Nunspeet. 'Gestolen ?' vroeg de burgemeester van Steenwijk ... 'Wij krijgen er alleen maar beelden bij ... daar komen die oranje zwanen altijd mee aanzetten ...'

Maar het ging de burgemeester niet meer om de beelden. Door alles wat er gebeurd was, was hij alleen nog maar bezorgd om de oranje zwanen ... En ook de burgemeester van Steenwijk kreeg te horen wat er met een oranje zwaan in Nunspeet was gebeurd. 'Tja,' zei de burgemeester van Steenwijk ...'dat is verschrikkelijk ... zeer verschrikkelijk ... En ik denk dat ik er maar één verklaring voor heb. Er woont hier in Steenwijk een stroper, een zwanenjager, die ze afschiet voor hun veren ...'

'Maar de zwaan lag dood in de vijver van het plantsoen, en had al z'n veren nog ...,' zei de burgemeester van Nunspeet ... 'Dan moet hij ergens van geschrokken zijn,' zei de burgemeester van Steenwijk. 'Misschien is hij aangevallen door een andere oranje zwaan, en maakte hij zich snel uit de voeten.'

De burgemeester van Steenwijk kon echter niet vertellen waar de stroper woonde. Hij werd al tijden gezocht door de politie, maar zonder resultaat. Het scheen dat hij telkens onderdook op allerlei adressen. En het scheen dat als zijn medewerkers of pleeggezinnen moeilijk gingen doen, of hem wilden verraden, dan stak hij hun huis in de fik ... Het was dus ook nog een echte pyromaan. Het scheen dat de ouders van Kareltje hem vroeger ook onderdak gaven, maar toen ze erachter kwamen waar hij mee bezig was, hebben ze hem uit huis gezet met alle gevolgen van dien ... 'Kareltje ?' vroeg de burgemeester van Nunspeet verbaasd ... 'Dus die brand waar de oranje zwaan hem en z'n zus uit redde was gesticht door de zwanenstroper ?' ...

'Ja,' zei de burgemeester van Steenwijk ...'ze noemden hem ook wel Pietje Pek, of Piet Onweer ... Hij is een gevreesd man in Steenwijk ...'

'Dan moet hij al wel flink oud wezen, als hij zelfs Kareltjes ouders nog heeft meegemaakt ...' zei de burgemeester van Nunspeet ... De burgemeester van Nunspeet kreeg meer en meer medelijden met de oranje zwanen. 'Ja, ik heb al extra bewaking voor onze oranje zwaan laten opstellen, maar als ik het zo hoor zijn er veel meer oranje zwanen die mijn hulp kunnen gebruiken.' En zo gebeurde het. De burgemeester liet een groot zwanenreservaat bouwen, ter bescherming van de oranje zwanen. En vanuit Steenwijk kwamen er toen een heleboel oranje zwanen over. Het was een reservaat in het bos, en de burgemeester liet er veel bewakers, en agenten opstellen, ja, zelfs soldaten. 'Zo zou Kareltje het gewild hebben,' zei de burgemeester. En ook de burgemeester van Steenwijk kwam zo nu en dan naar Nunspeet om het reservaat te bezoeken.

Maar op een dag kregen ze een brief van Pietje Pek, met daarop de woorden : 'Sluit nu je zwanenreservaat, anders wilde je dat je die keuze eerder had gemaakt.' De burgemeester was radeloos. En ook de burgemeester van Steenwijk zag de ernst ervan in, en zond soldaten, agenten en bewakers. Pietje Pek was een aanhouder, en kon gekke dingen doen, dus ze moesten op hun hoede zijn. Op een dag klopte er een oude man aan de poort van het reservaat. Soldaten vroegen hem wie hij was. 'Ik ben degene die jullie Piet Onweer noemen,' zei hij nors. Hij had maar één oog, met ruige haren en een ruige baard. Hij spoot iets in de ogen van de soldaten, en liep door, terwijl de soldaten op de grond vielen. 'Waar is Kareltje ?' schreeuwde hij. Daar kwam een agent aanrennen. 'Kareltje leeft niet meer, mijnheer, wat komt u hier doen ?'

'Ach ziet u,' zei de oude man, 'Kareltje zat bij mij in de klas vroeger, en met ganzenborden mocht hij altijd de oranje zwaan als pion hebben, en ik moest altijd een andere kleur uitkiezen ...' De agent begon te lachen, maar ook in zijn ogen spoot de oude man het spul, en de agent viel direkt neer. In de verte kwamen wat bewakers aanrennen, maar de oude man zette het op een lopen. 'Jullie willen altijd je zin hebben,' schreeuwde de oude man vals. Maar daar kwam de burgemeester al ... en hield de oude man tegen. 'Uit de weg,' schreeuwde de oude man, en gaf de burgemeester een duw ... 'Zeg, jou ken ik,' schreeuwde de burgemeester, 'jij bent een tijdje winkelier in Nunspeet geweest, en jij hebt het beeld van de oranje zwaan eens gestolen ...'

'Hoe kom je daarbij ?' schreeuwde de oude man ... 'dat was mijn broer ...'

'Waarom hebben jullie het toch altijd op oranje zwanen gemunt ?' riep de burgemeester ... Maar de oude man was al weg. De burgemeester was radeloos, maar gelukkig had de oude man niet veel kunnen doen ... Toen de agent weer was bijgekomen vertelde hij de burgemeester wat de oude man hem had gezegd over het ganzenbord ... 'Ik wist niet dat zwanen ook meespelen op het ganzenbord,' zei de burgemeester, 'maar misschien is het dus allemaal een jeugdtrauma van die zwanenstroper.' Maar Nunspeet was nog niet van de oude man af ... In het dorp aangekomen ging hij de eerste de beste bank binnen en sloeg met zijn vuist op de balie. 'Stel geldwolven,' schreeuwde hij, en trok een pistool en schoot een paar gaten in het glas, en toen sloeg hij met zijn vuist in een zwarte geravelde handschoen er doorheen, en greep het meisje wat daar zat bij de keel. Het meisje drukte direkt op het alarm, en al gauw was de oude man omsingeld door de politie. Maar weer spoot hij heel snel spul in hun ogen en ze vielen op de grond. Ook de baas van de bank kwam met een pistool aanlopen, maar de oude man kon ver en snel het spul in zijn ogen schieten. 'Geef me het geld,' schreeuwde de man tegen het meisje. 'Ja, mijnheer,' zei ze zenuwachtig, terwijl ze de kluisjes begon te openen.'

'Vlug,' schreeuwde de oude man, en snel stopte hij dikke stapels bankbiljetten in de binnenzakken van zijn jas en onder zijn trui. 'Denk maar niet dat je van me af bent,' schreeuwde hij tegen het meisje, en nam haar mee naar buiten. 'Vlug, stap in deze auto,' sprak hij nors ... Het was de auto van zijn broer, die aan het stuur zat. En toen reden ze weg. Niemand heeft ze daarna ooit nog gezien. De eerste tijden na dit voorval was er veel rumoer, maar later begon alles weer als vanouds te worden. De burgemeester van Nunspeet wilde weinig aandacht aan de zaak besteden. Op de één of andere manier had het verhaal over het ganzenbord hem verlamd. Het was als in de zaak van Kareltje : De burgemeester had teveel medelijden om verdere stappen te nemen. Hij hoopte dat de oude man nu had wat hij miste, en dat hij zo enigszins zijn jeugdtrauma kon verwerken. Vanaf toen begon de burgemeester zich meer en meer te verdiepen in het waarom van de daden van sommige personen. Dat bleek dus niet zo eenvoudig te zitten. Vaak werden ze gedreven door allerlei elementen waar de burgemeester niets van afwist. Was het leven dan eigenlijk niets anders dan een ganzenbord ? En bepaalde het aantal ogen op de dobbelstenen waar we in terecht kwamen, of waren het de pionnen zelf die dat in de hand hadden ? En wat zou er gebeurd zijn als de oude man vroeger eens één keer mocht spelen met de oranje zwaan als pion ? Was dit dan allemaal niet gebeurd ? Of waren er dan nog verschrikkelijkere dingen gebeurd ? De burgemeester wist het niet, maar had in ieder geval een aantal dingen waar hij zeer lang over na zou denken ...

De oranje zwanen kwamen nog vaak vanuit Steenwijk naar de Nunspeetse plantsoenen en naar het bosreservaat, maar het raakte steeds meer en meer op de achtergrond. Nunspeet begon er gewend aan te raken, en de burgemeester hield zich meer met andere dingen. De zwanen konden nu immers in vrede leven. Wel wilde de burgemeester nog één beeld plaatsen, het liefst in het plantsoen, of daar dichtbij. En dat was een beeld van Kareltje, want die had wel een hele grote rol gespeeld in dit alles. Maar toen ook dat beeld gestolen werd, had de burgemeester het helemaal gehad. Gelukkig was de dader snel gevonden. Het bleek een oude buurjongen van Kareltje te zijn. De politie begreep het wel. De jongen miste Kareltje veel te veel. Ja, Kareltje had veel betekent voor velen in Oud Nunspeet. De politie besloot om meerdere beelden van Kareltje te laten maken. Eéntje voor de jongen, ééntje voor het invalidehuis waar Kareltje zo lang had gewoond, en natuurlijk eentje voor op het politie-bureau, omdat Kareltje daar zo lang als baas had gewerkt. En ook de burgemeester

wilde er één voor op het gemeentehuis, en zelfs de burgemeester van Steenwijk wilde er één voor in Steenwijk op het gemeentehuis. De burgemeester van Nunspeet besloot om iedereen het recht te geven zo'n beeld te hebben, dit om diefstal te voorkomen. Iedereen die zo'n beeld wilde hebben moest zich melden op het gemeentehuis. En tot de burgemeester's grote verbazing kwam ook de oude man zich melden, samen met zijn broer. En zo werd Kareltje in Nunspeet tot een levende legende.

Harold

Harold woonde ergens in het midden van Nunspeet. Hij was van de vuilnisophaal-dienst. Vroeger werd alle vuilnis naar een open plek, diep in het bos gebracht en daar verbrand. Nu ligt er alleen nog maar zand. Ze noemden het wel eens de woestijn van Nunspeet. Ja, je moet er wel even een stuk voor fietsen, want het is over het spoor. Vroeger werd er altijd van alles en nog wat weggegooid, en vaak ging men naar die open plek toe om te kijken of er nog iets voor hen bijzat. Ook Harold hield alles goed in de gaten. En als hij tijdens zijn werk iets leuks tegenkwam, dan reed hij er in de avond nog even langs om het mee te nemen naar huis. Zijn huis stond dan ook vol met bijzondere dingen. Ja, Harold woonde in een heel bijzonder huis, en hij had ook een hele bijzondere vrouw. Zijn vrouw kon niet praten, want ze had vroeger een ernstig ongeluk gehad. Maar ze was bijzonder creatief, en maakte altijd hele speciale dingen. Zijn vrouw ging wel eens mee 's avonds, als Harold naar de open plek ging. Op een dag kwamen ze een kleine man tegen. Hij leek wel een beetje op een dwerg. Hij was een soort liliputter. De man was druk bezig met zoeken. 'Zoekt u iets ?' vroeg Harold vriendelijk. 'Ja,' zei de man, 'mijn vrouw heeft per ongeluk wat spullen van mij met de vuilnis meegegeven.'

'Om wat gaat het dan ?' vroeg Harold, 'want toevallig werk ik bij de vuilnisdienst, dus als u het me even zegt wat het is, dan zal ik op de uitkijk staan.'

'Het gaat om een gouden grammofoonspeler, mijnheer,' zei de man sip, 'en een heleboel langspeelplaten.'

'Oh, vergeet dat maar,' zei Harold, 'die hebben ze allang meegenomen. Er komen hier zo vaak mensen om spullen weg te halen, en zoiets zullen ze vast niet laten staan.'

'Maar het zat in een zak,' zei de man, 'in een vuilniszak ... Mijn vrouw dacht dat het vuilnis was ...'

'Oh, maar daar kunnen we echt niet aan beginnen,' zei Harold. 'We gaan niet alle zakken doorzoeken.' Maar toen werd de man een beetje kwaad. Zo kwaad, dat Harold direct begon te zoeken. Maar na een hele avond zoeken hadden ze nog steeds niets gevonden. De liliputter was ten einde raad. 'Ach,' zei Harold, 'wij hebben nog wel een oude grammofoonspeler in de schuur staan, en op zolder hebben we een heleboel grammofoonplaten ... die mag je wel hebben.' Maar dat wilde de liliputter niet ... Het ging hem niet zozeer om de muziek ... Hij had hem nooit aanstaan ... Het ging hem om de emotionele waarde die hij aan het ding hechtte. Hij had het van zijn vader gekregen. Hij gaf niks om die muziek, maar zijn vader hield er zo van, en daarom kon hij het eigenlijk niet missen. 'Weet je wat ?' zei Harold ...'Mijn vrouw is nogal erg handig. Als je ons nu vertelt hoe het ding eruit zag, dan zal mijn vrouw wel proberen om precies dezelfde te maken van onze eigen grammofoonspeler.' Maar de man wist eigenlijk niet zo goed hoe het eruit zag. Hij heeft hem al die tijd in de vuilniszak laten zitten. Hij had niet zulke goede herinneringen aan zijn vader, maar vond het geschenk wel erg belangrijk en waardevol voor hem. Hij had er dus gemengde gevoelens over. Hij kon niet met en niet zonder. Harold begreep het verhaal. 'Nou,' zei Harold, 'als het dan zo'n gestuntel voor je was, wees dan maar blij dat het weg is, dan zul je er ook nooit meer last van hebben.' En daarin gaf de man hem wel gelijk ...

Maar daar kwam ineens een auto aanrijden. Er kwam een man uit de auto met de gouden grammofoonspeler en de grammofoonplaten in z'n armen, en legde het tussen de andere vuilnis. 'Ziezo,' zei hij, 'weg met die rommel. De grammofoonspeler deed het nauwelijks, en in de platen

zaten allemaal krassen.' En snel was de man ook weer verdwenen.

De liliputter wist niet hoe hij moest kijken. Moest hij hier nu blij mee zijn, of niet ? Ook Harold wist eigenlijk niet zo goed hoe hij ermee om moest gaan ... 'Ach,' zei de liliputter ... 'laten we het daar maar liggen blijven ...' Harold kreeg wel een beetje last van schuldgevoelens nu, want hij had de liliputter per slot van rekening omgepraat ... Maar om de situatie te redden had hij een idee : 'Zeg, om de wond te helen kun je wel even met ons mee naar huis komen, want wij hebben ons huis vol staan met oude spullen. Dan kun je wat uitkiezen.' Daar had de liliputter wel oren naar.

De liliputter keek zijn ogen uit in het huis van de vuilnisman ... Wat een prachtige dingen stonden hier allemaal zeg ... Moest dit nou vuilnis voorstellen ? Hij kon het niet geloven ... Wat men wel niet allemaal weggooit ... Maar Harold zei dat mensen vaak iets weggooien om dezelfde redenen als de liliputter had ... Het verleden bijt ... En of het hen nu veel geld gekost heeft of niet, als ze er pijn van hebben, dan gaat het meestal naar de vuilnis ... En als je dat even allemaal in de gaten houdt, dan kun je daar erg rijk mee worden ... Ja, dat had de liliputter nu ook wel in de gaten ... En hij was nu zo ver gekomen, dat hij ook wel graag vuilnisman wilde worden ... En zo kon je ook veel in huis halen, zonder dat het je pijn deed. Harold vond het een goed idee, en de baas van Harold ook ... En zo werden Harold en de liliputter collega's van elkaar, en de beste vrienden ... Vaak gingen ze in de avond na het werk nog even naar de open plek toe, om daar de bijzonderste dingen van weg te halen ... En ook Harold's vrouw en de vrouw van de liliputter werden dikke vriendinnen. Ze gingen vaak samen op vakantie ... en natuurlijk hadden ze een voorliefde voor vuilnisbelten ... voor hen was dat een manier om veel geld uit te sparen ... De mensen vroegen hen altijd hoe ze toch aan zulke dure spullen kwamen ... maar soms werden ze ook weleens uitgescholden voor dieven ... Niet iedereen was er zo blij mee waar ze mee bezig waren. Vooral niet toen ze gingen rondvertellen dat ze gingen verhuizen ... Ja, ze zouden in een caravan gaan wonen, om het te houden bij de kleine dingetjes ... En zo konden ze van vuilnisbelt tot vuilnisbelt reizen ... Natuurlijk gingen ze er nooit te dichtbij wonen ... want dat zou brandgevaar opleveren ...

Ze zagen het als sport om de kleinst mogelijke schatten te vinden op de vuilnisbelten, om ze uit te stallen in hun caravans ... In het begin konden ze niet te ver weg reizen, vanwege het werk van Harold en de liliputter, maar later werden ze er zo handig in, dat ze een reizende winkel begonnen ... en daar konden ze goed van leven ... Harold en de liliputter waren toen geen vuilnismannen meer, maar vuilniswinkeliers ... En waar ze dan ook kwamen ... iedereen vond het een bijzondere winkel ... Maar al gauw werden ze ook dieven genoemd door sommigen ... Vaak werd er gevraagd hoe ze toch aan zulk bijzonder spul kwamen ... Ook de vuilnisdienst zelf was niet blij dat Harold en de liliputter met hun werk stopten. En als je aan ze vraagt of ze Harold ook kennen, dan doen ze vaak alsof ze hem niet kennen. Maar er was er één bij die toch wel erg veel aan Harold en de liliputter te danken had. Hij bleef eens een keer aan een zak vastzitten, en werd door het zuigsysteem naar binnen getrokken. Harold en de liliputter hadden wel speciale apparaatjes om hem direkt eruit te krijgen. Hoe ze aan die apparaatjes kwamen ? ... Ja, dat was natuurlijk hun grote geheim ... Inmiddels had Harold een grote winkel van bijzondere spullen in het zuiden van het land. Samen met de liliputter natuurlijk, zijn onafscheidelijke vriend. Ze hebben die man van de vuilnisdienst die ze gered hadden hun caravans geschonken, en hem een beetje het vak geleerd. Samen met een andere vriend reist hij nu de vuilnisbelten af. En wat zij allemaal naar binnen halen ? Het is niet te geloven. Er worden soms gewoon zakken met geld weggegooid ... Ja, want als je geld krijgt van iemand die je het leven zuur heeft gemaakt ... Of erfenissen van een rijke maar verschrikkelijke tante ... wil ook niet altijd iedereen in huis hebben ... De mensen willen nog wel een beetje kunnen leven ... en niet door één of ander miljoenengeschenk bij de psychiater terecht te komen.

En als je bekijkt wat mensen wel niet allemaal door het toilet wegspoelen en door de gootsteen ? De legende wil dat Harold's rijk zelfs tot onder de grond reikte, tot onder het riool, om hier en daar een graantje mee te pikken. En wat hij daar allemaal tegenkwam ? Niet iedereen wilde dit geloven ... Maar dat vond Harold niet erg ... wat had hij namelijk aan indringers ? Nog steeds zijn er wel eens dapperen die op zoek gaan naar Harold's rijk onder de grond, maar hoe diep dat zit, dat

weet niemand ... In iedergeval ... zij die dat geprobeerd hebben zijn nooit meer teruggevonden ... Wil dat zeggen dat het in Harold's rijk zo goed is dat ze er niet meer aan denken om terug te gaan ? Of zijn ze ergens onderweg gesneuveld ? Niemand weet het ... Er heeft lange tijd in Nunspeet een standbeeld van Harold gestaan, maar deze was op een zekere dag plotseling verdwenen ... waarschijnlijk door de vuilnisdienst opgehaald ...

Te Leven in Kampen

Een serie korte verhalen

---

1. Dorus en de dominee
2. Politie, politie !
3. De paus van Kampen
4. Tussen twee oren
5. Achterstevoren gedraaid
6. Mijn moeder

Dorus en de dominee

Dorus woonde op de oude straat. Niemand wist eigenlijk of Dorus nu een man of een vrouw was. Dorus zelf wist het ook niet. Dorus had vanaf de geboorte nooit de kleren uitgehad. Er werden altijd kleren overheen gedaan, en terwijl Dorus groeide scheurden z'n oudere klederen natuurlijk af. Maar vies was Dorus absoluut niet, want Dorus ging elke dag zwemmen in de gracht. Nu Dorus ouder was geworden woonde hij niet meer in de oude straat, maar in het bos. Maar hij kwam nog wel elke dag op de fiets naar de oude straat om daar de vogels te voeren. Nu zou je misschien denken dat als iemand telkens kleren over de oude kleren doet, dan moet zo iemand toch haast niet meer kunnen lopen van de dikke laag kleren, maar dat was niet zo in het geval van Dorus. Dorus had namelijk motten in zijn kleren wonen, die ervoor zorgden dat Dorus zich heel goed kon bewegen. En het bewijs daarvan was, dat Dorus altijd de sportwedstrijden won. Of het nu zwemwedstrijden, hardloopwedstrijden of voetbalwedstrijden waren : Dorus won altijd, en er was niemand tegen Dorus opgewassen. Sommigen zeiden wel eens dat Dorus vogels in z'n kleren had wonen, die ervoor zorgden dat Dorus altijd won, maar zeker weten deden ze het niet.

Maar op een dag gebeurde er iets vreselijks. Dorus kwam niet meer naar de oude straat, en hij deed ook niet meer mee met de sportwedstrijden, en kwam ook niet meer in de gracht van het plantsoen

zwemmen. De mensen begonnen hem erg te missen. Wat zou er met hem gebeurd zijn ? Maar niemand wist het. In de kranten kwam het te staan : Dorus spoorloos verdwenen. Iedereen wist wie Dorus was. De politie doorzocht het bos, maar vond niks. Zou Dorus onder de grond zijn gaan wonen ? Maar op een dag kwam er een man op het politie-bureau. 'Dag meneer, kan ik u helpen ?' vroeg de mevrouw aan het loket. 'Maar ik ben Dorus,' zei de man. 'Kunt u dat dan niet zien ?' De mevrouw schrok even. 'Nee, meneer dat kan ik echt niet zien. U lijkt totaal niet op onze Dorus.'

'Nou,' zei de man, 'dat is me ook wat. Het is sinds ik die zak drop kocht dat niemand me meer herkent.'

'Zak drop ?' vraagt de mevrouw verbaasd, 'maar waar heeft u die zak drop dan gekocht ?' Maar de man was alweer verdwenen. Hij was op weg naar de winkel waar hij die drop had gekocht. Maar toen hij daar aankwam was de winkel gesloten en stond er een groot bord met ALLES UITVERKOCHT achter het raam. Dorus wist niet meer hoe hij het had. Een paar dagen terug stond de hele winkel nog vol. Ineens kwam er een oud vrouwtje naar buitenlopen. 'Ja, dat heb je, hè. Sorry, meneer, alles is op. Dat heb je met toverspulletjes.' kraste het vrouwtje. Maar Dorus werd ineens heel kwaad. 'Ik wil m'n geld terug, ik ben betoverd. Niemand herkent me meer.'

Maar het vrouwtje zei : 'Dan had u maar beter moeten lezen op de verpakking,' zei het vrouwtje. Snel griste Dorus de verpakking uit z'n jaszak, en las : 'Bent u een man, en wilt u een vrouw worden ? Neem dan één dropje. Bent u een vrouw en wilt u een man worden, neem dan twee dropjes. Wilt u de ene dag een man zijn, en de andere dag een vrouw, neem dan alle dropjes.' Maar toen werd Dorus ineens wit en rood tegelijk. Hij had ook van de dropjes uitgedeeld. 'Zeg, mevrouw,' zei Dorus, 'er staat niet bij wat er gebeurt als je bijna alle dropjes hebt opgegeten.'

'Dat spijt me zeer, meneer,' zei de dame, 'maar dan zult u veranderen in een kikker.' Toen schrok Dorus wel heel erg. 'En wanneer gaat dat dan gebeuren ?' vroeg Dorus benauwd. 'Nou, dat zou al gebeurd moeten zijn,' zei de dame, 'wat heb je daarna gegeten ?'

'Nou,' zei Dorus, 'ik ben daarna naar de kerk gegaan, waar ik de drop heb uitgedeeld, en toen kreeg ik van hem een pepermuntje.'

'Wie is hem ?' kraste het oude vrouwtje. 'De dominee,' zei Dorus verlegen. 'En hoeveel dropjes heb je de dominee dan gegeven ?' vroeg het vrouwtje boos. 'Nou, wel meer dan tien,' zei Dorus, terwijl hij z'n hoofd boog.

Een paar dagen later stond er in de krant : 'Dominee vermist'. Dorus fietste direkt naar het politie-bureau, en vertelde het verhaal. Maar natuurlijk wilde niemand hem geloven. 'Hebben jullie dan toevallig een kikker in de kerk gevonden ?' vroeg Dorus voorzichtig. Maar nee hoor, niemand had een kikker gevonden. 'Dan moet het iets met die pepermunt te maken hebben gehad. En snel fietste Dorus naar de winkel waar ze die pepermunt verkochten. Maar niemand wilde de deur voor Dorus opendoen, terwijl er wel verkopers in de winkel waren. Plotseling kwam er een vrouwtje naar buiten : 'Niemand mag naar binnen. We moeten helaas de winkel leegruimen, want er is iets met de pepermunt aan de hand. Wij hadden beter op de verpakking moeten lezen,' zei het vrouwtje. 'Wat stond er dan op de verpakking,' vroeg Dorus beleefd. En toen mocht Dorus eventjes mee naar binnen en lieten hem de verpakking lezen : 'Bent u een vrouw, en wilt u een man worden, neem dan één pepermuntje.'

'Zie je wel,' zei Dorus tegen het vrouwtje, 'ik wist wel dat ik een vrouw was.' En toen las Dorus verder : 'Bent u een man, en wilt u een vrouw worden, neem dan twee of meer pepermuntjes.'

'Dan weet ik nu wat er met de dominee gebeurd is,' zei Dorus, en na beleefd bedankt te hebben voor de hartelijke ontvangst stapte Dorus weer naar buiten, pakte zijn fiets en reed naar het bos. Daar zag hij een vrouw huilend bij een vijver zitten. 'U bent vast de dominee,' zei Dorus voorzichtig. 'Ja,' brulde de vrouw, 'en ik durf niet terug, want niemand zou me geloven. Ik dacht : Laat ik maar naar Dorus gaan. Misschien kan die helpen.'

'Maar ik ben Dorus,' zei Dorus. 'U heeft mij namelijk ook één zo'n pepermuntje gegeven.' En toen

vertelde Dorus het hele verhaal aan de dominee over de toverpepermunt, en ook over de toverdrop. Toen haalde de vrouw ineens alle dropjes uit haar zak tevoorschijn die Dorus had gegeven. 'Zie, deze had ik nog niet opgegeten, maar het is beter een kikker te zijn, dan een vrouw die in het bos moet leven.'

'Ja, maar dominee,' zei Dorus, 'luister nou eens. Je hebt nog één kans. U heeft me verkeerd verstaan. Als u twee dropjes neemt, dan wordt u weer een man, maar neemt u al uw dropjes, dan bent u de ene dag een man en de andere dag een vrouw.' Maar toen verbeterde de dominee hem weer, en zei : 'U had mij een stuk of tien dropjes gegeven, maar er waren er natuurlijk veel meer, en ik kan alleen om de dag een man zijn als ik alle dropjes zou eten, maar dit zijn niet alle dropjes, want u had er nog meer, dus dan zou ik in een kikker veranderen als ik die tien of elf dropjes zou eten. Maar ik kies natuurlijk voor het eten van twee dropjes. Dan word ik weer een man, en herkent iedereen me weer.'

'Is dat echt wat u wilt, dominee ? Dat ze u allemaal weer herkennen ? U was heus niet zo geliefd.' zei Dorus. En ja, daar had Dorus ook wel weer gelijk in. De dominee had helemaal geen zin meer om terug te gaan. Hij wilde liever hier in het bos leven, maar als kikker of als vrouw ?

'Eigenlijk komen deze dingen goed van pas. Laten we teruggaan, jij als man en ik als vrouw,' zei de dominee, 'dan gaan wij die dingen ook verkopen, voor mensen die eens iets anders willen in hun leven. En niemand die ons herkent. En dat vond Dorus wel een heel goed plan. En zo kregen ze een toverwinkeltje op de oude straat, waar veel zaken werden gedaan. Over Dorus en de dominee werd steeds minder en minder gesproken, maar over het toverwinkeltje elke dag meer. Vanuit heel het land kwamen ze naar het toverwinkeltje, en velen bleven ook gewoon in Kampen wonen. Maar al gauw werd er gesproken over een kikker-invasie. En Dorus en de dominee wisten precies hoe dat gebeurd was. En op een gegeven moment waren er zoveel kikkers in Kampen, dat de mensen weer begonnen te praten over Dorus en de dominee. 'Ach, waren zij nog maar hier, dan was dit allemaal niet gebeurd. Want bij Dorus konden ze in z'n kleren wonen, en de dominee, die zou de kikkers wel kunnen wegjagen. Ja, die dominee die was toch wel zo wijs. Die zou er wel wat op weten. En die Dorus, dat was toch zo'n sportheld, die zou de kikkers wel in een zak kunnen krijgen om ze naar het bos of het meer te brengen. Waren ze nog maar hier.' Maar Dorus en de dominee wisten wel beter. Ze hadden het zo goed naar hun zin. En ook toen er standbeelden van hen werden gemaakt, hadden ze niet de neiging om even tevoorschijn te komen.

Maar op een dag kwam de baas van belastingen bij hen langs. En na de uitbetaling zijn ze maar met hun winkeltje gestopt, omdat de belasting veel te hoog was. Dorus werd weer gewoon Dorus, en de dominee werd weer gewoon dominee. En zelfs de kikkers werden weer normaal, want voor een kikker in Kampen te wonen is de belasting helemaal onbetaalbaar.

Politie, politie !

Niels van de Schaa was eens met z'n auto in Kampen voor wat zaken. Maar toen hij terugkwam bij z'n auto, was die weg. 'Hoe kan dat nou ?' dacht Niels. 'Ik dacht toch echt dat ie goed op slot was.' Afijn, Niels schakelde de politie in en die begonnen direkt een grootscheepse zoekactie. Dat had Niels nog nooit meegemaakt. In ieder geval was de auto snel gevonden, in een bosvijvertje, en de vissen dreven er in. Toen heeft de politie de wagen er ook nog voor Niels uitgehaald, maar ze wisten natuurlijk niet hoe de auto hier was gekomen. Op het politie-bureau kreeg Niels een glaasje en iedereen was heel vriendelijk naar hem. Zo vriendelijk, dat Niels besloot om in Kampen te gaan wonen. Waar goede politie is ... Daar ging het Niels om ... Maar al gauw werden er ook andere dingen gestolen. En dit keer vond hij ze niet terug, ondanks de vriendelijke en actieve zorg van de politie.

Op een dag wordt Niels gebeld door de politie. Hij is uitgenodigd op een politie-feest. Op het feest spreekt hij ook iemand die een boef zegt te zijn. Niels vindt dat verdacht, maar durft niks tegen de politie te zeggen, want de man beweerde ook een goede vriend van de politie te zijn. Werkt dat zo

hier ? Maar na een tijdje spreekt hij weer iemand die een dief beweert te zijn. Het schijnt dat de politie op goede voet zou staan met inbrekers. Maar nog steeds durft Niels er niets van te zeggen. Maar toen hij later oog in oog kwam te staan met degene die beweerde z'n spullen te hebben gestolen stapte Niels op de eerste de beste agent af. Maar politie beweerde vriendelijk te blijven tegen dief en slachtoffer, en dit was de beste gelegenheid om hen met elkaar te verzoenen, door een politie-feestje. Toen Niels vervolgens liet weten dat hij z'n spullen nog niet terug had, liet de politie hem weten dat dat aan het eind van de avond zou gebeuren. Niels vond dat wel een hele vreemde benadering, maar er werd gezegd dat hij hen maar moest vertrouwen, dan kwam het wel goed. Aan het eind van de avond werden de spullen van Niels op het podium gezet. Het bleek allemaal één grote grap geweest te zijn. En die inbrekers die werkten gewoon bij de politie. Niels kon de grap niet echt waarderen, want volgens hem diende de politie zich daar niet mee bezig te houden. Dat zou hen erg ongeloofwaardig maken. Maar daar was de politie het zichtbaar niet mee eens, en Niels z'n glas werd nog eens goed volgegoten. Na een tijdje begon Niels de lol er ook wel van in te zien. Maar toen kwam ineens de vrouw van Niels binnenstormen. Er bleken weer dingen uit hun huis gestolen te zijn. 'Ach, maak je maar geen zorgen,' zei Niels tegen zijn vrouw, 'dat doet de politie allemaal.' Maar dit keer bleek de politie van niks te weten, en zelfs maanden na het incident waren de gestolen spullen niet teruggevonden, ondanks de vriendelijke en actieve zorg van de politie.

Maar een jaar daarna, op het politie-feest, leek alles zich weer te herhalen. Niels kwam daar iemand tegen die beweerde die spullen gestolen te hebben, en alles zou aan het eind van de avond op het podium staan. Niels kon natuurlijk de klok er op gelijk stellen, dat er thuis weer wat gestolen zou worden, en wat hij weer een heel jaar niet meer zou zien. Maar ditmaal had Niels bewaking en alarm laten inbouwen. Aan het eind van de avond kreeg hij z'n spullen terug, plus een certificaat dat hij nu eindelijk voldeed aan de veiligheids-eisen, en dat hij zo was vrijgesproken van politie-grapjes. Die grapjes waren dus eigenlijk testjes om de mensen in Kampen te drijven tot betere maatregelen tegen diefstal. Maar Niels was dit keer echt kwaad, en verscheurde het certificaat. 'Jullie zijn niets dan dieven,' zei hij door de microfoon op het podium. 'Ik heb hier echt geen enkel respect voor, maar wel gefeliciteerd dat jullie dit jaar van m'n spullen zijn afgebleven.' Maar toen rende ineens de vrouw van Niels naar binnen : 'Niels, ons huis staat in brand,' riep ze. 'Vandaar dat ik vannochtend een uitnodiging voor het brandweers-feest heb gekregen,' zei Niels, 'maar we gaan niet, want ik heb geen zin om een hoop as op het podium terug te vinden.'

De paus van Kampen

Riet-Jan leefde onder de grond in zijn rode glitterpak en zijn vliegend paard. Hij was vroeger circus-artiest, maar dat deed hij niet meer. Hij had nu een vliegend paard, en dat was alles wat hij nodig had. 's Nachts ging hij over de daken, en kon er door de schoorsteen heen nog heel wat uitvissen. Hij deed eigenlijk hetzelfde werk als sinterklaas, maar dan net andersom. Hij steelde. Riet-Jan sliste ook een beetje. Sommigen zeiden dat hij weleens in het circus een slang had ingeslikt. Ja, Riet-Jan werkte met slangen, en soms stopte hij dan weleens een slangenkop in z'n mond om het publiek te laten zien dat hij niet beet. Maar eens schoot zo'n slang er zo diep in dat Riet-Jan hem per ongeluk doorslikte. En sindsdien sliste hij. Maar of dat echt zo was gebeurd ? Sommigen zeiden dat ze er bij waren. En lieden die hem nog wel kenden, zeiden dat hij nog steeds met slangen werkte. Soms dan hield hij ze aan de staart vast, en dan liet hij ze door de schoorsteen zakken, zodat ze wat spullen konden meehappen. Dat moesten dan wel erg lange slangen zijn, maar die had Riet-Jan volgens sommigen ook. Anderen zeiden dat Riet-Jan zelf door de schoorstenen ging, als zwarte piet, maar dan niet om iets te geven, maar om iets weg te nemen.

Riet-Jan had vroeger ook een vrouw, en men zei dat hij haar altijd door de schoorsteen liet zakken om het dievenwerk te doen. Eens bleef ze een keer in de schoorsteen steken, en toen is Riet-Jan er vandoor gegaan, op z'n vliegende paard. Ja, heus, in Kampen zijn er genoeg die dat geloven, maar anderen zeggen dat het dikke unzin is. Sommigen beweren dat Riet-Jan nooit bestaan heeft. Anderen zeggen dat hij allang dood is. Maar als er ergens 's nachts iets gestolen is, dan geleuven

nog veulen dat Riet-Jan dat heft gedaan. Het toaltje van Riet-Jan zou erg vreemd wezen, van oud kampers-ondergronds dialect. Nu zijn er wel meer vrouwen die beweerden dat zij het vriendinnetje waren van Riet-Jan, en dat hij hen alle vuile werkjes liet opknappen. Eentje beweerde dat ze in de zelfde kamer moest slapen als waar de slangen waren. Die slangen waren dan wel achter glas, maar toch. De vrouw in kwestie zou daar nog steeds nachtmerrie's van hebben. Maar niemand van hen, en ook anderen niet, zouden Riet-Jan de afgelopen twintig jaar nog gezien hebben. Wel heeft iemand eens een slang in de woonkamer gevonden, terwijl er wat spullen verdwenen waren. Had Riet-Jan z'n slang vergeten ? Niemand weet het.

Onder woonwagenbewoners wordt er nog wel veel over Riet-Jan gesproken. Voor hen was hij een held, en had hij nog nooit wat gestolen. Hij had altijd van alles over voor iedereen. En dat van die slangen was volgens hen ook niet waar, want Riet-Jan was bang voor slangen. De zigeuners van Kampen zeiden dat toen hij stierf hij onder de grond in zijn rode glitterpak en met een vliegend paard verder leefde. Dat is nu eenmaal het geloof van sommige zigeuners. Daar moeten wij verder van afblijven. Ze hebben een heleboel boeken over Riet-Jan geschreven, over al zijn heldendaden, en dat hij nu over de daken gaat met zijn vliegend paard om goede dingen aan de mensen te geven, en niet om dingen weg te jatten. Dat jatten dat liet Riet-Jan altijd aan anderen over. Nee, Riet-Jan was de goedheid zelve, een heilige der zigeuners. Ze leren hun kinderen praten, zoals Riet-Jan praatte, en ze mogen net als Riet-Jan paardrijlessen nemen. Ja, Riet-Jan wordt bij deze mensen vereerd. Maar wat zou Riet-Jan daar zelf nou allemaal van denken. Was hij wel zoals mensen hem afschilderden ? Riet-Jan hield meer van dieren dan van mensen. Hij was helemaal niet bezig met mensen. Hij zou ook nooit voor mensen over de daken gaan, maar wel om dieren te bevrijden uit hun kooitjes, om hen mee te nemen naar de rode zon, diep onder de aarde, daar waar iedereen vrij is. Aldus een dominee die zich bekeerd heeft tot de heilige sint Riet-Jan, onlangs door de kamperse paus heilig verklaard. Ja, en die kamperse paus dat is ook wat. Dat is een aap, een chimpansee. En die chimpansee wil elke dag in een pauselijk gewaad lopen, met een schaaltje heilig water, waarmee hij van alles en nog wat heilig verklaart. Zo is er laatst een stoel heilig verklaard, en ergens anders een paard.

Maar wat zou Riet-Jan hier allemaal van denken ? Riet-Jan zou de humor er wel van inzien. Want als er iets was waar Riet-Jan in geloofde, dan was het wel humor.

Tussen twee oren

Ja, het geloof, daar wordt in Kampen veel om gestreden en geleden. Zo is er dan iemand die gillend en met schuim in z'n mond de kerk zou uitrennen als een vriend van hem, die nu nog theologie studeert, de preekstoel zal beklimmen of bestijgen. Het vrije geloven, daar is men nogal bang voor, want wat zal er gebeuren als de kooitjes van die verschrikkelijke beesten open zullen gaan ? Maar een paar jaar later is het allemaal ouderwets, en maken ze zich weer over andere dingen druk. Het zware geloven van eeuwen geleden, waardoor ketters niets anders dan lucifers waren, daar wil men ook nooit meer naar terug, terwijl dat in die tijd door velen als normaal bestempeld werd. Vandaag de dag kent men het woord 'ketter' bijna niet meer, en dat is maar goed ook, want daar waar een woordenboek tot een pistool wordt, daar moet je maar ver vandaan blijven. En met een goede klok, en een goede kalender, is dat ons gelukt. Wat is er nu aan de beurt ? Hoe zit het met politiek Kampen ? Hoe zit het met de opvoeding ? Maar vaak worden er wel weer nieuwe vlakken op het gebied van het geloof gevonden. Het blijft voor velen interessant, en sommigen zien het als een prachtig oud kampers spel, zij het gemoderniseerd. Ach ja, een spelletje kan ook geen kwaad. Maar laat het ook een spelletje blijven.

Iemand die ik ken heeft een boeddhabeeld in huis staan, een prachtig beeld. Vroeger zou ik zo'n ding niet in mijn huis willen hebben, maar nu ? Vroeger kon ik ook niet tegen chinees voedsel. En soms is dat ook niet verstandig. Je moet dingen nooit forceren. Die mensen zijn zelf christelijk, en dat betekent vaak : geen boeddhist, maar soms is er een combinatie mogelijk. Na ga ik er vanuit dat deze mensen geen boeddhisten zijn, althans niet bewust. Ze kregen het beeld uit dank van een

chinees echtpaar van een chinees restaurant, omdat ze zo goed op hun zoontje hadden gepast. Wat moet je dan met zo'n beeld doen ? Als je zelf van een ander geloof bent ... Wat moet je bijvoorbeeld met een beeld van het CDA als je van de VVD bent ? Ook al heb je dat beeld gekregen ... Is dat niet het opdringen van een politieke overtuiging, of een godsdienstige overtuiging ? Of gaat deze strijd teniet in het feit dat zo'n boeddha-beeld een stuk cultuurpracht is, een stuk kunst ? Het is maar net hoe je tegen dingen aankijkt. Overigens is het boeddhisme geen geloof maar een verzameling oude wijsheden die je zouden kunnen helpen in je leven, als een stuk goede psychische steun, maar ook als een stuk ethiek. Het staat misschien net tussen politiek en godsdienst in. Nu weet ik niet of boeddha verder wel of niet 'in' is in Kampen, en dat kan me ook niet zoveel schelen eigenlijk, want wijsheid kan komen in allerlei vormen, en door allerlei deuren. Het gaat nog steeds niet om de verpakking, maar om wat er inzit. Nu kan een ongelovige speelgoedhandelaar nog wel boeddhistischer zijn dan een door zichzelf erkende boeddha-specialist uit het verre oosten. Naamkaartjes hebben me nooit zoveel gezegd, alhoewel het op sommige gezette tijden misschien interessant lijkt.

Nu is die man van dat boeddhabeeld overigens ook speelgoedhandelaar geweest, maar niet ongelovig. Ik kan me nog herinneren dat mijn moeder eens in zijn speelgoedzaak een bijbel kocht, tegen een belachelijk hoge prijs overigens, maar dat doet nu niet ter zake. Ik vind het zelf wel een mooie combinatie. De bijbel is ook maar een stuk speelgoed. De bijbel kan ook zomaar ineens afgeprijst liggen bij de Aldi. Dat moet allemaal kunnen. Voor mij mogen ze in de speelgoedwinkel ook wel boeddha-beelden verkopen, en misschien gebeurt dat al wel ergens. Het moet gewoon liggen tussen de andere spelletjes, zodat het niet terecht komt tussen de bommen en granaten van een of andere oosterse kelder. Vanuit het oosten zijn wij meegenomen, daar liggen ergens onze harten, alhoewel onze lichamen in Nederland zijn. Of we nu christelijk, boeddhistisch of allebei zijn, deze beide stromingen komen uit het Oosten. Maar waar geloofden onze Kamperse voorouders dan in ? Ons eigen geloof was het Germaanse geloof, het oorspronkelijke Nederlandse geloof, voor de christelijke invasie. Het was eigenlijk hetzelfde, maar er werden misschien hier en daar andere accenten gelegd. Het was hetzelfde, maar in verschillende taal. Om nog even op die speelgoed-handelaar terug te komen. Ik herinner me ook dat we daar eens van die krasplaatjes kregen. Mijn broertje kreeg een krasplaat van de indianen, en ik kreeg een krasplaat van de romeinen. Die moesten overigens allemaal nare dingen doen om hun goden gunstig te stemmen. Nu, eeuwen later zeggen we : Allemaal onzin, maar je zou het in die tijd maar eens te licht opvatten allemaal. Vaak is de tijd en de plaats waar je leeft een gevangenis, en kun je soms niet anders dan met de stroom meegaan.

De speelgoedzaak van die man is failliet gegaan, terwijl het chinese restaurant wat naast hem zat natuurlijk wel doordraait. Het Germaanse geloof is hoofdzakelijk opzij gestapt door het christelijk geloof. Blijkbaar trekt het oosterse ons meer dan ons eigen speelgoed. En dan bij zulk boerenvolk in Kampen, waar ze vaak zeggen : 'Wat de boer niet kent, dat vret ie niet.' Maar het oosten is inmiddels al zo ingeburgerd. Eerlijk waar, als ik de hanzewijk binnenkom, dan denk ik dat ik in Turkije ben. En dat heus niet alleen om de vele turken die daar wonen. Ik vind het allemaal wel best. Het oosten heeft voor vele eeuwen al z'n plaats in Kampen gevonden, en dat bewijzen de vele kerken wel, want dat was eens allemaal oosterse import. Weten wij wel wat wij naar binnen hebben gehaald ? We moesten wel, want we werden bedreigd met het zwaard. We zijn niet voor niets vroeger zo lang Katholiek geweest. En sinds Maarten Luther kwam, gingen een aantal over op de reformatie, omdat ze verlost wilden zijn van het in die tijd levensgevaarlijke katholicisme. Terug willen we niet meer, maar vooruit ? Of hebben we het beloofde land al gevonden ? Sommigen wel, en ik vind dat je vooral ouderen die fantasie moet gunnen. Fantasie is goed voor de botten.

Ach, natuurlijk is de wetenschap er laatst achtergekomen dat naast politiek ook godsdienst tussen je oren zit. Het is een bepaald hormoon. Maar wat dan nog ? Je bent wel je hele leven lang gedoemd om tussen die twee oren te leven. Laat iedereen nou maar tussen z'n eigen twee oren gaan leven.

Achterstevoren gedraaid

Mijn opa, een oude kampenaar, was een humoristische man, evenals mijn oma. Bij mijn andere opa en oma durfte ik toen ik klein was nooit te logeren, omdat daar de televisie geen hoofdrol speelde. Bij die humoristische opa en oma dus wel, en daar was de televisie dus een waardig lid van de familie. En zo hoort het ook, als het ding maar een knop heeft. Helaas hebben mensen zo'n knop niet op hun kop, en dat maakt het lastiger. Als er een hemel bestaat, dan hoop ik dus dat God daar wel schepselen heeft lopen die allemaal zo'n knop hebben, anders word het mij gevaarlijk. Maar goed er is één manier om zelfs iets met een knop als gevaarlijk te moeten bestempelen, en dat is wanneer er verslaving in het spel is. Ik denk dat mijn broertje en ik vroeger echt televisie-ziek waren. Wij kenden de televisie-gids uit onze hoofden, en als de televisie kapot was, of om de een of andere reden niet aanmocht, dan waren we echt ziek. Zelfs naar bed gaan was om die reden gewoon een kwelling, al die prachtige televisie-programma's die we moesten missen. Mijn opa keek vaak naar Laurel en Hardy en allerlei Duitse programma's, en soms kom ik nog wel eens mensen tegen die gewoon liever naar Duitse televisie kijken. Ik kan me herinneren dat ik vroeger ook wel veel naar Duitsland keek. Maar toen ik zelf Duits moest leren was dat een complete ramp. Ik had namelijk les van een begrafenis-ondernemer, en die keek me na een repetitie altijd aan alsof ik aan de beurt was. Alhoewel ik nu veel schrijf in Engels, was Engels leren voor mij vroeger ook een complete ramp, en eigenlijk om dezelfde reden als met Duits : Ik kreeg les van begrafenis-ondernemers. Dat ze die gasten bij ons op school aannamen is mij nog steeds een compleet raadsel. Dat mijn vader hen zulke aardige mensen vond, is natuurlijk makkelijk gezegd. Dat kan ik natuurlijk ook heel makkelijk zeggen van zijn begrafenis-ondernemers. Ik had het gevoel dat mijn broertje - eerst een klas lager dan mij, later een klas hoger - zich daar altijd wel goed doorheen schopte. Ik denk dat hij wat beter kon onderhandelen dan ik, omkopen enzo. En hij is dan ook een onderhandelaar geworden. Laatst werd ik door één van mijn oude begrafenis-ondernemers gebeld. Ik heb een heel goed gesprek met hem gehad, en dat maakte veel goed, maar ja, ik heb makkelijk praten, want hij is mijn begrafenis-ondernemer niet meer. Het mooie was dat ik van hem later een boek kreeg dat over leven na de dood ging.

Ik kreeg ook wel les van lui die niets met begrafenis-ondernemingen te maken hadden. Zo zat er eentje tussen die mij met een HAVO-diploma uit school heeft gesmokkeld. Maar waar ik toen terecht kwam ? Dat wil je niet weten. Ik heb theologie gestudeerd om van mijn godsdiensttrauma af te komen, om mijn familie beter te begrijpen, en om te leren hoe ik koffie moest zetten. Want daar op die theologische school werd me toch een koffie gezopen. Maar even voor de duidelijkheid : Je komt echt niet van een theologisch trauma af door naar een theologische school te gaan, hoor. Het werd er alleen maar erger op. Het is ook heus niet voor je geloofsrust, want als er ergens oorlog wordt gevoerd dan is het daar. En ik maar denken dat ik mijn dienstplicht was ontvlucht. Ik werd opgeleid tot soldaat, om met de bijbel anderen in de pan te rammen. En toen ik dat pakkie niet wilde, verklaarden ze mij de oorlog. Dus ik vluchten naar een andere theologische school, waar ze me nog niet kenden, maar daar gebeurde hetzelfde. Dus ik denken : Die God is de god van de oorlog, Mars verkleed als Jezus Christus ... Maar daarna dacht ik : Dat is helemaal niet waar, het heeft allemaal te maken met belasting. Ja, hoe ik daar op kwam weet ik niet meer, maar ik begon er op een andere manier tegenaan te kijken. Mensen worden niet altijd alleen maar naar van oorlog, en oorlog is niet de enige oorzaak van het elkaar-in-de-haren-vliegen. Het had iets te maken met de belastingdienst en de verzekering. En we weten allemaal wel dat we allemaal daar onze eigen gedachtes over hebben.

Maar toen zat ik te denken : Kan dat gedoe niet weggewerkt of gladgestreken worden door goed te onderhandelen ? Ik denk dat mijn broertje - die ik nu moet zien als broer, omdat hij op een gegeven moment een klas hoger zat dan mij - dit allemaal zag aankomen, en daardoor econoom is geworden. Maar goed, ik heb wel eens flinke ruzie met mijn leraar economie gehad. Dan denk je : Die economen dat zijn allemaal van die vredelievende mensen. Economie kan soms uit de hand lopen. We moeten wel het spel eerlijk spelen, en de touwtjes goed weten te vieren, zoals ik altijd tegen mijn broertjes en zusje zei : 'One for you, and one for me'. Dat zinnetje had ik eens opgestoken uit

een sprookjesfilm, en dat had te maken met geld. Alles draait om geld, of je het nu gelooft of niet. We kunnen het maar het beste eerlijk delen om veel gemieter te voorkomen. Ga spelletjes doen, zoals mijn vader, die sportleraar is geworden, dat is veel beter dan mekaar echt serieus de hersens in rammen.

Ja, ook ik heb bij de psychiater gezeten, en weleens gedacht : Is dit het nieuwe geloof ? Meid, wat jij allemaal uitkraamt zit ook maar gewoon tussen jouw oren. Je bent net zoveel mens als ieder ander, en we moeten allemaal zien te overleven hier, in zoveel onzin. Nu heb ik haar verhalen zo'n beetje allemaal op cassette staan, en ook van mijn oud-leraren, en ik heb ze na al die jaren eens achterstevoren laten draaien. Ik hoorde de meest wonderbaarlijke dingen, en ik dacht : 'Gelukkig, is het toch nog ergens goed voor geweest.'

Mijn moeder

Velen denken mijn moeder te kennen, maar dan kijk ik ze altijd een beetje scheef aan. Mijn moeder is niet te kennen. Dat doe je niet zomaar even op een doordeweekse dag. Je kunt het ook niet zomaar even in een geschiedenisboekje optekenen. Ik heb mij lange tijd afgevraagd : Wie is mijn moeder eigenlijk ? In meerdere betekenissen. Ik heb weleens nachtmerries gehad, dat er ineens een jaguarachtig figuur voor me stond, die zei : 'Help me, ik ben je moeder.' Nu geloof ik niet in nachtmerries, of dromen, maar deze nachtmerrie wilde ik voor de zekerheid toch even een kans geven, want stel dat dit er op duidde dat iemand anders mijn echte moeder zou zijn, ja, dan had ze echt hulp nodig, want ik ben niet één van de makkelijksten. Mijn huidige moeder die komt er wel doorheen, want die zingt in een koor, en samen sta je sterk. Nu, dat is natuurlijk onzin, want samen kun je ook finaal de vernieling ingaan. Soms denk ik weleens dat als reincarnatie bestaat, dan was ik in mijn vorig leven misschien wel een jaguar. In ieder geval die nachtmerrie is me altijd bijgebleven. Ook al geloof ik niet in voortekenen en natekenen, het is me toch bijgebleven als iets wat me dierbaarder is dan wat in mijn leven dan ook. Je zal toch maar eens meerdere moeders hebben. Mijn huidige vader en moeder zouden hiervan in de knoop kunnen raken, maar ze kennen mij zo langzamerhand wel, dat ik niet voor een gat te vangen ben. Maar het kan voor hen misschien ook een opluchting zijn, zo van : 'Gelukkig, dan staan we er niet alleen voor.' En dat is ook zo. Ik heb zelfs hier op aarde veel ondersteuningen. Mensen die ik mijn tweede vader en moeder noem, en mijn derde vader en moeder.

Maar nu denk ik dus weleens : Wie heeft het nu over reincarnatie ? Misschien heeft dat er wel helemaal niets mee te maken, want, bijvoorbeeld : Wie heeft onze ziel in ons lichaampje gedrukt, toen we in de buik van onze moeder zaten ? Is het niet één of andere schakelketting ? Misschien een engel, misschien God, of misschien een ander geesteswezen. Ik kan me herinneren dat ik een andere nachtmerrie had, waar een andere moeder me probeerde te bereiken, maar ze kon het niet. Ze was te ver weg. Soms leken die figuren wel een beetje op mijn eigen moeder. Waarom ? Ik weet het niet. Of ik dat wat vaders betreft ook gehad heb ? Ja, soms. En met broertjes, en met het zusje ? Ook. Daar kan ik heel kort in zijn.

Maar goed, we hadden het over mijn moeder. Misschien is mijn moeder op aarde wel het kruispunt van al mijn andere moeders, als de optelsom. Ik weet het niet. Misschien dat dit de verklaring is waarom ze allemaal een beetje op elkaar leken. De geschiedenis komt dan toch misschien weer samen in het heden. Ik denk trouwens dat de televisie altijd mijn co-moeder is geweest, plus de radio. Dat was altijd een goede aanvulling. En het voordeel was dus dat er een knop opzat. Mijn moeder is trouwens altijd best rustig geweest. Mijn vader ook. Ik was vroeger druk, en werd steeds rustiger, maar soms heb ik uitbarstingen. Ik voel mij als een vulkaan. Die uitbarstingen zie ik als creativiteit en activiteit. Ik heb boeken geschreven op allerlei gebied, geschilderd, les gegeven, van alles en nog wat. Mijn moeder is tekstschrijfster van een wereldberoemde band, en mijn vader is dus sportleraar en duiker. Hij werkt met haaien, en maakt documentaires, en nog veel meer. Hij wil dat de mensen eens weten wat haaien nu precies zijn, zonder alle vooroordelen. Ik heb zelf een paar boeken over haaien geschreven, of liever gezegd, waar ze in voorkomen. Misschien wel om mijn

angst voor die dieren te overwinnen. Ik heb een voorliefde voor ze, maar ik ben bang voor ze. En sommige mensen zeggen dat dat maar goed ook is, want ze zouden je kunnen opvreten. Ja, ik heb zo ook m'n fobieen. Eén ding wat mijn vader van haaien geleerd heeft is niet zoveel praten, maar doen. En soms gewoon net doen alsof je doof bent.

Mijn angsten zijn vaak ook mijn obsessies. Ik heb dat ook met slangen en grote vogels. Beiden ben ik weleens tegengekomen, en dat had natuurlijk verkeerd kunnen aflopen. Maar wat zou ik graag met die beesten willen vliegen en kronkelen. Was ik maar Peter Pan. Ik ben te bang voor ze. Ik kan er alleen maar over dromen. Voor hen zijn mensen natuurlijk erg gevaarlijk. Ik ben gevaarlijk voor hen, terwijl ik hen nooit kwaad zou doen. Misschien is deze tijd op aarde een tijd voor mij om hen dat te bewijzen. Misschien dat er een dag gaat komen, waarin ze mij meenemen op hun reis, en dat zij niet bang hoeven te zijn voor mij, en ik niet voor hen. Ik zie echt uit naar die dag. Zo'n dag kun je niet forceren. Je ziet mij niet zomaar ineens met haaien zwemmen. Maar goed, we hadden het over mijn moeder. Mijn moeder, dat kan van alles zijn. Je wordt elke dag een beetje geboren. Dat kan door een televisie-programma, door een mooi lied, door een kaartje of een schilderij, of gewoon iets waaraan je denkt. Ik zou wel in mijn dromen willen geloven, maar soms heb ik er gewoon de kracht niet voor. Dan ben ik te bang dat ik gebakken lucht volg. Ik wil niet ergens in geloven om iets te geloven. Ik wil mezelf niet voor de gek houden, maar ik wil mezelf ook niks onthouden. Laatst was er een zanger op de televisie die zij dat gek zijn verkoopt. Gek is goed. En toen dacht ik : Ja, eigenlijk heeft hij gelijk. We zijn allemaal zo bang om voor de gek gehouden te worden, maar eigenlijk is het maar beter, want waar zouden we anders terecht zijn gekomen ?

We moeten het maar doen, mamma, met onze idiote verhalen. We moeten roeien met de riemen die we hebben. We moeten het maar doen, met dat wat ze ons verteld hebben, wat onze voorouders ons hebben meegegeven, want meer kregen we niet. We moeten het maar doen met onze fantasie, als een geschenk uit de hemel, met de kleine stukjes puzzel die we kregen, want alles in één keer, dat zouden we niet kunnen verdragen. En zeg nou zelf, mamma, dat wat ze vroeger 'gek' noemden, dat staat nu te pronken in onze musea als kunst, waar mensen zich aan vasthouden, waarvan ze kunnen zeggen : Dit hebben onze mamma's en pappa's bereikt. We moeten het er maar mee doen, mamma. Het is niet veel, maar het is een stap vooruit.

1. De Wonderjongens

Een oude man in Amsterdam verkocht fietsen. De fietsen waren zo wonderlijk dat vanuit het hele land kinderen met hun ouders er op af kwamen. De man was als een tovenaar. De fietsen waren zo wonderlijk dat door een bepaalde manier van fietsen je ermee kon vliegen.

Een paar jongens waren er zo goed in dat ze er helemaal mee naar het strand konden vliegen. Op het strand was een vrouwtje dat ijsjes verkocht. De ijsjes waren zo bijzonder dat je ermee over de zee kon vliegen. De jongens kochten een ijsje en gingen de zee over. Hun fietsen namen ze niet mee, want dat zou nooit lukken. Maar de ijsjes waren voor het echte werk. De jongens vlogen naar Amerika, en bouwden hun eigen stad. Maar na een tijdje verlangden ze terug naar hun oude land.

Zou de fietsenverkoper er nog steeds zijn, en het vrouwtje met de ijsjes ? Maar toen ze teruggingen was er een grote oorlog in het land, en van Amsterdam was er niks meer overgebleven. Daarom besloten ze Amsterdam opnieuw te bouwen. En het werd de wonderlijkste stad van het land.

2. Het Vrouwtje dat de Zieken Genas

Er was eens een vrouwtje in Amsterdam die hele wonderlijke lampen verkocht. De lampen verspreidden een zacht paars licht wat ernstig zieken kon genezen. Het vrouwtje verrichtte grote wonderen door haar lampen, maar op een dag was ze verdwenen. Niemand wist waar ze was. Er werden geen lampen meer gemaakt sinds het vrouwtje was verdwenen. De lampen die er waren werden onbetaalbaar duur, en families vochten erom.

Na vele jaren kwam het vrouwtje terug. Het bleek dat ze bij familie was in het buitenland. Ze was erg verdrietig over de situatie in Amsterdam, en begon weer lampen te maken. Ditmaal waren ze nog wonderlijker dan ooit. Zelfs de doden stonden op door de lampen. Ook vanuit het buitenland was er grote interesse. Op een dag werd het vrouwtje ontvoerd. Ze werd meegenomen door rovers, en ze moest ergens in een duistere grot werken. Maar haar familie zorgde ervoor dat er een speciaal leger werd opgesteld om haar te zoeken. Uiteindelijk vonden ze haar, en brachten haar terug naar Amsterdam. Vanaf die dag leefden er soldaten in haar huis en in haar winkel. Van schrik durfde ze geen wonderlijke spullen meer te verkopen, en vanaf toen verkocht ze alleen nog oude tweedehandse spullen, maar de magie is altijd bij het vrouwtje gebleven.

3. De Bakkerij

Er was eens een oude bakker in Amsterdam. Hij maakte poppen van brood en bracht ze tot leven. Over de hele wereld werden de poppen goed verkocht. Maar het gebeurde vaak dat zulke poppen ontsnapten en in het bos gingen leven. Op een dag zocht de oude bakker zulke poppen op, en probeerde hen naar Amsterdam terug te lokken. ‘We willen alleen terug als we in uw bakkerij mogen werken, en u ons niet doorverkoopt.’ En zo gebeurde het. Maar sommige mensen zouden de poppen graag willen kopen, en boden er veel geld voor. De oude bakker hield zijn belofte. Maar op een dag vluchtten de poppen weer naar het bos. Na een tijdje kwam de oude bakker hen opzoeken. Ze leefden in een grot nu. ‘Wat als je nu eens bij ons komt wonen,’ zeiden de poppen. ‘We willen

niet meer terug, want de mensen zeuren altijd.'

'Wat als ik jullie nu eens muziek-instrumenten geef,' zei de bakker. 'Kom je dan met me mee terug, dan heb je geen last meer van het gezeur.' En zo gebeurde het. De poppen kwamen terug, maar al gauw vonden de mensen het geen gehoor, en weer gingen de poppen terug naar het bos.

Nog eenmaal ging de bakker terug naar de poppen, en beloofde hen ditmaal de wonderlijkste voertuigen, zodat ze overal naartoe konden waar ze maar wilden. De poppen gingen met de bakker mee, de bakker gaf hen hun voertuigen, en niemand zag hen ooit terug.

Koeiendorp

De Koeienbezem

Bertha Koe heeft iets verzonnen. In het koeiendorp laat ze het zien. Ze is voor haar huisje gaan staan, met een heleboel bezempjes, die ze binnen in haar huisje heeft gemaakt. Het zijn geen gewone bezems, maar bezems met een heleboel onopgeblazen ballonnetjes aan het uiteinde. Als ze ze over de grond laat strijken, dan maakt het zo'n mooi geluid, om de stilte te verjagen. De koeien staan voor haar bezems in de rij, maar de bezems zijn nogal duur. 'Wat een schande,' zegt Bert Koe, 'maar ik koop er wel eentje, want de stilte bij mij in huis is soms onverdraagbaar.' 'Ik neem er ook één,' zegt Klara Koe, 'want als mijn man weg is, dan voel ik mij zo alleen, en alleen al als ik die bezem zie, dan vrolijkt het me op. Het is een èchte feestbezem.' En daar kwam Piet de Koe al aanlopen. 'Zeg, wat is dat hier allemaal ? Zijn jullie wel goed bij je hoofd ? Daar kun je toch niets mee schoonmaken ?' 'Ach man,' zegt Bertus Varken, 'dat hoeft toch ook helemaal niet, het is een feestbezem, om de saaiheid mee te verjagen.' 'Ach,' zegt Piet de Koe weer, 'jullie zijn niet goed wijs, die saaiheid is niks erg hoor. Ik houd wel een beetje van stilte.' Maar daar had Bertha Koe wel wat voor : Een bezem zonder ballonnetjes aan het uiteinde. 'Ziezo,' zei Bertha, 'deze is voor jou, en je mag hem gratis hebben.'

Eerlijk Alles Delen

Daar loopt Mina Koe. Ze is op weg naar Truida Koe, om daar op visite te gaan. Truida Koe heeft de koffie al gezet, en er is ook een stuk gebak bij. Als Mina Koe

aanbelt, snelt Truida Koe snel naar de deur. 'Dag Mina Koe,' zegt Truida Koe. 'Dag Truida Koe,' zegt Mina Koe. 'Ik heb de koffie al klaarstaan,' zegt Truida Koe. Na een tijdje wordt er weer aangebeld. Het is de burgemeester, Jaap Varken. Truida Koe doet snel open. 'Komt u maar snel binnen, burgemeester. De koffie is wel op, maar er is nog wel een gebakje,' zegt Truida Koe. Daar loopt Jaap Varken naar binnen. 'Dag Mina Koe,' zegt de burgemeester. 'Dag burgemeester,' zegt Mina Koe. Truida Koe geeft het gebakje aan de burgemeester. 'Maar,' zegt Mina Koe, 'ik dacht dat dat gebakje voor mij was ?' Truida Koe schudt met haar hoofd, en ook de burgemeester begint met zijn hoofd te schudden. 'Jij hebt de koffie, hij krijgt het gebak,' zegt Truida Koe. 'Waarom krijgen we dan niet ieders de helft, dan krijgt hij de laatste helft van mijn koffie,' zegt Mina Koe weer. Maar dan staat de burgemeester op en smijt het gebakje in het gezicht van Mina Koe. 'Hier heb je je gebakje,' zegt de burgemeester, en loopt naar buiten. 'Zie nou wat je gedaan hebt,' klaagt Truida Koe. 'Je hebt de burgemeester weggejaagd.' En snel rent Truida Koe met het laatste beetje koffie achter de burgemeester aan. 'Burgemeester, als ik mag vragen, waar kwam u eigenlijk voor ?' vraagt Truida Koe. 'Oh,' zegt de burgemeester, 'ik kwam om u een bekeuring te geven, omdat u het wasgoed op zondag buiten hebt laten hangen.' 'En van wie hebt u dat vernomen ?' vraagt Truida Koe weer. 'Dat heb ik gehoord van Mina Koe.' Plats, daar smijt Truida Koe het laatste beetje koffie in het gezicht van de burgemeester. Nou ja, het laatste beetje ? Een klein restje is natuurlijk nog voor iemand anders, plats, voor Mina Koe. Nou, dat was nog eens een gezellige verjaardag, zeg. Gelukkig dat een koe niet elke dag jarig is. Ze vieren het maar eens per week.

De Auto-diefstal

Menno Koe loopt op straat. Alles schijnt vandaag mis te gaan. Menno is boos. Zijn auto is gestolen. Inmiddels zitten de twee dieven gezellig in de auto. Het zijn Manus Koe en Evert Koe. Ze zijn al helemaal in het bos aangekomen. Maar na een tijdje valt de motor uit. Evert Koe stapt naar buiten, en probeert de auto weer aan de praat te krijgen. Maar niks helpt. 'zie je nou wel,' zegt Manus Koe, 'dat is ons verdiende loon.' In de verte komt Menno Koe aanlopen. 'Wat doen jullie daar met mijn auto,' schreeuwt Menno Koe. 'We zijn je auto aan het uitlaten. We vonden dat hij veel te lang ongebruikt bleef staan, en dat vonden wij erg zielig,' zei Evert Koe. 'Ja ja,' zei Menno Koe, 'en dan nog grapjes hebben ook. Kom maar met me mee naar het politie-bureau.' 'Ach toe nou,' zegt Evert Koe, 'je kan ook niet tegen een grapje.' 'Dit is geen grapje,' zegt Menno Koe ernstig, 'dit is diefstal.' En daar kwamen twee politie-agenten aanlopen. Het waren Karel Koe en Nelis Varken. 'Zeg, wat doen jullie nog zo laat op straat ?' vragen de agenten. 'Ze hebben mijn auto gejat,' zegt Menno Koe, 'en nu hebben ze auto-pech.' 'Dat wordt dan een nacht slapen op cel,' zegt Nelis Varken. 'Komen jullie maar direkt mee, en Menno Koe, wij zullen wel even een monteur sturen.' En na een tijdje kwam de monteur, Ed Koe. 'Zo Menno Koe,' zei Ed Koe, 'we zullen er even naar gaan kijken.' Maar Ed Koe kon er niets aan vinden. En toen nam Ed Koe hem mee achter zijn eigen auto. Menno Koe is erg verdrietig. 'Ach, weet je wat,' zei Ed Koe, 'ik wil hem wel van je overkopen voor een zacht prijsje.' Maar Ed Koe gaf hem er zo weinig voor dat Menno Koe er nog geen zak kauwgomballen van kon kopen. 'Ja, Menno Koe, meer is hij echt niet meer waard.' Nou ja, dacht Menno

Koe, dat is in ieder geval beter dan niks. En wat heb je aan een auto die het niet doet. De volgende dag zag Menno Koe Ed Koe de hele tijd in de verkochte auto rondrijden. 'Zeg Ed Koe,' vraagt Menno Koe, 'ik dacht dat de auto het niet meer deed.' 'Ach,' zei Ed Koe, 'de benzine was gewoon op.'

Varkensdorp

De Terugbetaling

Dina Varken loopt op de straat. Ze is op weg naar de bakker. Daar komt ze Dries Varken tegen. 'Ik krijg nog geld van je,' zegt Dries Varken. 'Hoeveel ?' vraagt Dina Varken. En Dina geeft hem het geld. Een tijdje later komt Dries Varken Bernard Varken tegen. 'Ik krijg nog geld van je,' zegt Dries Varken. En Bernard Varken geeft hem het geld. Bij de bakker aangekomen staat er een hele rij varkens. En Dries Varken zegt dat hij van allemaal nog geld krijgt. Snel geven ze het hem. Dan komt Dina Varken binnen, en vraagt waarom hij eigenlijk nog geld van haar kreeg. Maar dan draait Dries Varken zich naar de bakker toe en zegt : 'Ik krijg nog geld van je.' Bibberend vraagt de bakker hoeveel. Maar het bedrag dat Dries Varken dan opzegt heeft hij niet in zijn hele bakkerij. 'Nou, betaal me dan maar verder uit in broodjes,' zegt Dries Varken. En Dries Varken begint direkt de broodjes uit te delen, en keert zich weer tot Dina Varken, en zegt : 'Alsjeblieft, hier heb je je broodje, en daarom kreeg ik nog geld van je.'

Het Paard van Hilversum

‘Maar ik dan ?’ vroeg Piebertje. ‘Mag ik niet mee naar dat zwemfestijn vanavond ?’

‘Nee,’ zei vadertje Borg terwijl hij zijn pijp aanstak, ‘want dat is niks voor piebertjes.’ Piebertje droomde er al een hele tijd van om een koffie-automaat te zijn. Dan mocht ze in ieder geval mee. De kinderen op school plaagden haar altijd de dag na het zwemfestijn, want zij was er immers niet geweest. Tja, dat heb je als je een piebertje bent. En dan plaagden ze haar over al die mooie lichtjes

die zij hadden gezien, en dan zeiden ze altijd : ‘Haha, jij moet lekker wachten totdat je groter bent. Wij hebben dit allemaal al.’ En dan begonnen ze ineens heel erg interessant te doen over de dingen die zij allemaal al wisten en konden, en dan voelde Piebertje zich ineens zo klein en nutteloos. Vaak rende ze dan huilend naar binnen naar de juffrouw die haar dan troostte met een reep chocola, want tja, dat was alleen voor piebertjes weggelegd. Volkomen aandacht en troost van de juffrouws. En daarom waren de koffie-automaten van de zesde klas altijd zo verschrikkelijk jaloers op piebertje, en wilden ze vaak dat ze nog gewoon piebertjes waren.

Marjon stond op van een vreemde droom. Ze had een reepje ‘Pandorgiomum’ naast haar liggen, een sleutel tot het vliegveld. Ja, want vandaag zou ze gaan vliegen. Niemand wist waar naartoe, maar zij van het Explanaut vliegveld in Hilversum wisten er alles van. Met kloppend hart kleedde ze zich aan. Het reepje was van een blauwe kleur, en sinds ze het geschenk van haar oma had uitgepakt en het reepje van z’n wikkel verloste, ziende dat het een blauw reepje was, was haar wereld ineens te klein en uitbundig, uitbundig wachtend op het grote moment van het in ontvangst nemen van de prijs : een reisje vanuit Hilversum. Het was op het nieuws al de hele tijd. Zij die een blauw reepje in een wikkel zouden vinden, wanneer zij een Pandorgiomum aanschaften hadden geluk, want ….

In ieder geval was zij nu de geluksvogel, en rende naar het Explanaut vliegveld in Hilversum. Grote machines stonden daar die een dorpje alleen met kerstmis en kermis bezochten. ‘Ha ha ha,’ lachte Marjon. Ze liet haar wikkel wapperen en gaf het blauwe reepje aan de sergeant. ‘Wat zullen we nou beleven,’ zei de sergeant. ‘Even de chef roepen.’

Daar kwam de chef aan, een dikke man met flaporen. Hij was ook wel ‘de kok’ van het Hilversumse vliegveld, en in zijn vrije tijd was hij banketbakker. Op zaterdagavond verkleedde zich hij zich weleens als dominee, om de stad in te gaan om flink wat paniek te zaaien, maar toen hij Marjon zag vertederde hij direct. Zijn hart smolt, vooral toen hij de blauwe reep Pandorgiomum zag.

‘Jottems,’ schreeuwde hij. ‘Jottems.’ Hij nam het reepje in zijn hand, en begon te eten. ‘Chocola, chocola, blauwe chocola, eindelijk ben je daar. Zolang op je gewacht na een koude nacht.’ Marjon was blij, en hij nam haar mee naar zijn kantoor. ‘Zie hier, het paard van Hilversum,’ zei de chef. Een harig paard staarde Marjon aan. Marjon maakte een kleine buiging, en toen zette de chef haar op het beest. ‘Paa Paa zal je daar wel naar toe brengen, naar dat vliegtuig gebeuren. Ach, zo veilig mogelijk, want het zijn eigenlijk machines die je zo over de zee heen tillen. Ze kunnen niet neerstorten, weet je wel. Ze zijn veilig op Hilversum aangesloten.’

Het was een blijde dag voor Marjon, en die avond ging ze tevreden slapen.

De volgende dag dacht ze nog steeds na over haar Hilversumse gebeurtenis, vooral over Paa Paa, het paard van Hilversum. Zoveel ridders hadden dit paard bereden, en nu was zij zelf ook zo’n gebeurtenis rijker. Paa Paa had haar toegefluisterd dat hij haar nog wel eens zou bezoeken. En zo gebeurde het ook. Een warme band begon te ontstaan tussen het paard van Hilversum en Marjon. Veel van haar klasgenoten benijdden haar daar over, maar anderen waren blij voor haar, vooral de meester.

‘Zeg, Marjon, waarom vertel je ons er niet gewoon meer over ?’ vroeg hij op een dag. En toen

besloot Marjon wat dia’s erover te laten zien. Allemaal dia’s van die mooie dag, en dia’s van andere bezoekjes van het paard. Het kon niet uitblijven natuurlijk.